Trisha Baker

Truyện kinh dị

Đêm Đẫm Máu

Nguồn: atruyen.com

Thông tin ebook

Đêm Đẫm Máu

Tác giả: Trisha Baker

Thể loại: Kinh dị

Ebook: Cuibap

Cover: Derby

Nguồn text: atruyen.com

https://thuviensach.vn

Giới thiệu

Được thụ thai trong bóng tối – và mầm mống của ma cà rồng sắp sửa ra đời.

Hắn cho tôi sự sống muôn đời – và biến sự tồn tại của tôi thành địa ngục trần gian.

Tên tôi là Meghann O'Neill, và tôi đang tháo chạy khỏi cuộc đời mình. Simon Baldevar, người chịu trách nhiệm cho sự bất tử của tôi, gần đây đã tìm ra tôi sau khi tôi đã bỏ mặc hắn chết cách đây 40 năm. Hắn không chỉ cướp đi linh hồn của tôi, mà cả lòng tự trọng của tôi nữa, biến tôi thành một con thú bạo dâm tuân theo mọi ý tưởng thất thường của hắn, chấp nhận đam mê lẫn độc ác hắn ban cho tôi.

Tôi đã nghĩ tôi đủ mạnh để chống đối hắn. Đã sống sót và kiên cường mà không bị hắn ảnh hưởng.

Tôi tạo dựng tên tuổi cho bản thân với tư cách nhà tâm lý học và có một người yêu là con người. Nhưng khi tôi gặp lại Simon, hắn đoạt lấy tôi như thể tôi không là gì cả ngoại trừ một cái bồn chứa những khao khát của hắn.

Giờ, tôi đang mang trong mình đứa con của hắn. Simon luôn tin rằng con cái của ma cà rồng sẽ sở hữu mọi điểm mạnh và không một điểm yếu nào của cha mẹ chúng – thậm chí có thể bước đi dưới ánh sáng mặt trời. Một khi hắn biết mình đã tạo ra một "đứa con của buổi đêm", hắn sẽ không từ một việc nào để có nó. Nhưng Simon không thể thấu hiểu tình mẫu tử - cũng như những bản năng bảo bọc của ma cà rồng mẹ. Nếu hắn đến gần con tôi, hắn sẽ tận mắt chứng kiến tôi thưởng thức từng giọt máu xảo trá của hắn.

"Đến đây ăn đi, cưng." Simon nói với Meghann. Khi Meghann thấy máu chảy thành dòng nhỏ ra từ cổ Tommy, mọi thứ cô có thể nghĩ là cô muốn nó mãnh liệt đến mức nào. Simon chỉ vào con người đang chảy máu trên sàn, và Meghann cảm thấy răng nanh của cô đang xộc ra khỏi nướu. "Kết liễu hắn đi, bé con."

Meghann không cần được mời mọc thêm. Cô đè lên gã người và cắm răng vào những vết thương Simon đã tạo ra, hút máu và

https://thuviensach.vn

xé thịt nạn nhân như một người đàn bà bị ám. Cô cảm thấy một luồng cực khoái căng tràn qua cơ thể mình khi máu bắt đầu chảy xuống cổ họng.

Cô không thấy buồn nôn chút nào trong lúc cô nhấm nháp ông chủ nhà, hối hả rút đi dòng máu bổ dưỡng, nóng hầm hập của anh ta. Cô hầu như đã quên mất cảm giác uống máu từ con người ra sao, cảm giác váng vất của sức sống và sinh khí bồi đắp linh hồn cô trong khi dòng máu truyền cho cô sức mạnh đáng kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Mở đầu

17 Tháng Mười hai, 1957

Thành phố New York

Gã ma cà rồng nằm ngửa, bị một que cời lửa bằng thép đóng xuyên qua ngực. Nó không phải cú đòn chí mạng, que cời đã không đâm trúng giữa tim hắn nhưng vết thương vẫn đủ làm hắn bất động. Hắn không thể nhúc nhích, thậm chí không thể vặn vẹo khi cơn đau gần như bị quên lãng đang giáng xuống người hắn.

Đích ngắm của kẻ tấn công hắn có lẽ đã trượt, nhưng cô ta đủ thông minh để lôi hắn lên mái nhà. Cây cọc tạm bợ này không thể tiêu diệt hắn nhưng mặt trời có thể làm được việc đó nếu hắn không kịp vào nhà trước khi bình minh.

Tên ma cà rồng hít một hơi giữa hai hàm răng nghiến chặt, phì phò bởi một cơn đau mới đang xuyên qua người hắn.

Một lúc lâu sau, hắn hít được nhiều không khí hơn vào phổi. Tập trung hít thở đi, hắn tự nhủ, không được nghĩ về cơn đau. Nếu hắn không thể khóa cơn đau, hắn sẽ chết ở đây.

Bằng những hơi thở sâu, gã ma cà rồng đã đặt bản thân vào tình trạng thiền tịnh. Dần dần, bóng tối được chào đón thay thế sự tỉnh táo của hắn, mang đi sự đau đớn và sợ hãi.

Đầu tiên, hắn tập trung vào sự trống rỗng, không suy nghĩ gì hết. Khi sự tập trung của hắn trọn vẹn, hắn ép hồn rời khỏi thể xác. Ở trạng thái linh hồn, hắn đứng trên mái nhà và nhìn đăm đăm xuống thân thể vô dụng của mình.

Sức lực cần để xuất hồn càng đẩy ma cà rồng đến gần cái chết, nhưng nó là cơ hội duy nhất của hắn. Hắn dùng hai bàn tay của linh hồn mình mà tóm que cời, biết ơn sâu sắc thứ ma thuật đã cho dạng linh hồn của hắn khả năng di chuyển đồ vật trong thế giới vật chất này.

Hắn bị cám dỗ cố giật tung que cời khỏi tim nhưng việc đó có thể gây chết người. Mọi thứ phải làm ở mức độ từ từ, cho phép cơ thể hắn thích ứng với sự thay đổi, không phá vỡ sự tập trung

https://thuviensach.vn

của hắn.

Kiên nhẫn và nén đau, gã ma cà rồng rút que cời từng inch một. Cuối cùng hắn đã có thể trục xuất que cời và ném nó qua mái nhà. Cái que thậm chí chưa chạm đất khi hắn vội vã nhập xác, rên rỉ vì cơn đau trầm trọng và nhu cầu cần máu khẩn thiết.

Vết thương sâu hoắm trên ngực hắn và máu tuôn xối xả làm hắn khó chịu. Nếu hắn không ăn sớm, hắn sẽ xuất huyết đến chết.

Máu là ý nghĩ duy nhất của hắn…mọi thứ khác, kể cả căm hờn và trả thù, đều bị dẹp qua một bên. Hắn cần máu để chữa lành cơ thể mình. Gã ma cà rồng ép bản thân ngồi lên.

Hắn liếc qua thân thể Trevor, tên đầy tớ đã phục vụ hắn gần ba mươi năm. Hắn không tiếc thương gì cái chết của gã kia, chỉ thất vọng vì cơ thể đó đã bị hút kiệt máu bởi con ma cà rồng đã bỏ mặc hắn chết ở đây.

Gã cố gắng đứng lên, nhưng phải vượt qua cơn buồn nôn và choáng váng. Hắn lê bước đến cửa mái nhà, khinh miệt tình trạng yếu ớt của mình. Bao nhiêu kẻ sẽ hoan hỉ khi thấy hắn thế này, bất lực và bệnh tật? Ý nghĩ về kẻ thù lớn vởn tiếp thêm cho hắn ít sức lực và xoay xở mở được cửa, lảo đảo xuống cầu thang.

Một cái nhìn thoáng qua bầu trời báo hắn biết bình minh sẽ tới trong ba mươi phút nữa. Gã ma cà rồng đứng trên bậc thang trước căn nhà trong thành phố của hắn, lia mắt khắp phố tìm mồi. Mẹ kiếp! Không phải New York được mệnh danh là thành phố không bao giờ ngủ hay sao? Sao đường phố giờ vắng hoe thế này?

Công viên Trung Tâm, hắn tuyệt vọng nghĩ. Chắc chắn sẽ có vài cặp tình nhân hay có lẽ vài tên biến thái nào đó đang ngủ trên ghế công viên. Không thể đi thẳng lưng, gã ma cà rồng khập khiễng đi hết khu nhà hướng ra công viên vĩ đại.

Hắn chỉ tập trung vào nhu cầu tìm máu. Hắn lờ mờ nghe thấy vài câu chửi thề của một tên tài xế thô tục nào đó khi hắn băng qua đường không theo tín hiệu đèn và chiếc xe gần như cán phải hắn. Tiếng cười cay đắng thoát khỏi cổ họng…đúng là

https://thuviensach.vn

sự xuống cấp đến cùng cực dành cho hắn, chạy rong xuống phố như một con chó ghẻ lở.

Gã ma cà rồng đổ sập trước một băng ghế công viên, kiệt sức vì chứng buồn nôn. Hắn nôn ra ồ ạt, những giọt máu quý giá trôi tuột khỏi hắn.

"Uống quà đà à?" Một giọng nam đặc sệt ngữ âm New York hỏi. "Chúng tôi không thể để anh làm bẩn thành phố, anh bạn… vào xe cảnh sát đi."

Deo Gratias, gã ma cà rồng nhẹ nhõm nghĩ. Một tên cớm! "Sao thế, không đứng dậy nổi hả?" Hắn co ro trong tư thế bào thai để kiếm chút lòng thương xót từ con mồi của mình. Hắn nghe được sự lo lắng chiếm chỗ sự khinh miệt trong giọng viên cảnh sát.

"Anh bị cái quỷ gì vậy?"

Viên cảnh sát rón rén lật ngửa người đàn ông bị thương nghiêm trọng và thở dốc trước đôi mắt vàng chóe và những cái răng nanh hiểm ác xộc ra từ miệng hắn.

"Không" anh ta rên rỉ, sự kinh hoàng làm anh ta bất động. Gã ma cà rồng dễ dàng đưa tay thộp cổ cảnh sát và kéo anh ta ra vỉa hè với hắn. Hắn tấn công tĩnh mạch cổ, và tham lam hút máu.

Hắn không thể đòi hỏi thứ thuốc bổ nào hơn gã đàn ông trẻ, khỏe đang trong thời kì sung mãn này. Gã ma cà rồng liếm máu và sức lực của con mồi, cảm nhận chúng đang chữa trị cho hắn. Vết thương gớm guốc trên ngực đã kín miệng, làn da lạnh và ẩm của hắn trở nên ấm áp. Cơn đau tan biến và sức mạnh một lần nữa căng tràn bên trong hắn.

Mắt sáng rực vì thắng lợi, gã ma cà rồng nhấc miệng và thản nhiên nhìn tử thi kia. Hắn sẽ rút cạn máu của anh ta. Đây là phong cách của hắn, ngay cả khi hắn không yếu. Tại sao chỉ lấy một tí máu trong khi con người mời mọc rất nhiều?

Có ai thấy hắn không nhỉ? Ăn hàng trên một con đường thông thoáng là việc làm nguy hiểm, nhưng hắn không còn sự lựa chọn nào khác. Khi những giác quan của hắn hoạt động trở lại, hắn đưa mắt nhìn quanh những băng ghế rồi đến cửa sổ của

https://thuviensach.vn

những tòa nhà cao tầng xung quanh. Quỷ dữ đã mỉm cười với hắn…không ai chứng kiến cả.

Không tốn chút sức, hắn nhấc cái xác của gã cảnh sát vạm vỡ lên và lẳng qua vai. Hắn quăng một cái áo choàng qua người, làm cho hắn vô hình dưới mắt bất kì con người nào hắn có thể đi ngang. Đi bộ với vận tốc nhanh thông thường, hắn trở lại căn nhà trên phố trong vòng 1 phút. Ba phút sau, hắn ném xác gã cảnh sát cùng tên đầy tớ xui xẻo của hắn vào lò sưởi. Con mồi của hắn đã bị quên lãng, gã ma cà rồng hiên ngang đi lên lầu đến phòng phục trang mà hắn đã cho người tình của hắn - ả đàn bà đanh đá vô ơn đã cố giết hắn tối nay. Hắn quan sát được cô ta đã không mang theo trang sức hay áo lông thú lúc bỏ đi. Theo như những gì hắn đang thấy, cô ta chỉ đóng gói một vài thứ thiết yếu và di vật của cha cô ta.

Gã ma cà rồng biết tầm quan trọng của căn phòng gần như không bị xê dịch. Người tình của hắn không muốn nhớ gì đến hắn trong cuộc sống mới của cô ta – cô ta từ chối sự phú quý và mọi thứ xa xỉ hắn đã tặng y như cái cách cô ta từ chối hắn và mọi thứ hắn đại diện.

Cuộc cãi vã cuối cùng của họ lóe qua tâm trí gã ma cà rồng. Hắn vẫn không thể đồng nhất mỹ nhân rạng ngời, hoạt bát đã sống cùng hắn mười ba năm qua với con mụ lăng loàn tru tréo đã gọi hắn là con quái vật xấu xa và nói hắn đã hủy hoại cuộc đời cô ta bằng việc biến đổi cô ta và cô ta rời bỏ hắn để tìm một cuộc sống mới tốt đẹp hơn.

Khuôn mặt gã méo mó thành chiếc mặt nạ khắc nghiệt khi hắn cân nhắc cụm từ sau cùng – một cuộc sống mới tốt đẹp hơn. Và tại sao cô gái đó lại thay đổi lập trường chóng vánh như thế? Ai đã gieo ý niệm đúng và sai vào đầu cô ta? Chỉ có thể là Alcuin, ông bác ma cà rồng khốn kiếp…thứ điềm gở đã luôn quấy rầy hắn suốt phần đời bất tử.

Gã ma cà rồng kiềm nén thôi thúc phỉ nhổ khi nghĩ đến Alcuin, tên giám mục thời trung cổ đã trở thành kẻ thống trị mộ đạo của ma cà rồng, và tiêu chuẩn đạo đức giả của lão rằng bất kì ai từ chối sống dưới luật lệ là ma cà rồng không được hạ sát con mồi thì phải bị thanh trừng.

https://thuviensach.vn

Nhưng suốt 400 năm qua có một ma cà rồng lão không thể nào ngăn chặn được.

Vậy là chiến thuật mới của Alcuin là nhằm vào người tình của ma cà rồng đó và cái lương tâm hoạt động tích cực một cách đáng nguyền rủa của cô ta. Gã buộc phải thừa nhận đó là một nước cờ tài tình…thuyết phục người tình trẻ của hắn tin cơ hội duy nhất được cứu rỗi là phải ra tay sát hại chủ nhân của mình. Ai mà ngờ được người tình của mình lại là kẻ phản bội cơ chứ?

Bất chợt sự điềm nhiên lạnh lẽo của gã ma cà rồng tan tành và hắn trút cơn thịnh nộ lên chiếc bàn trang điểm bên cạnh, đập chúng nứt ra bằng tay không, và ước gì món đồ gỗ vô tri vô giác là ả đàn bà đã phản bội hắn. Sao cô ta dám nhìn qua sống mũi mình với vẻ đạo mạo của bác hắn và nói cô ta tốt hơn hắn rất nhiều. Sao cô ta dám bỏ hắn nằm chết mà không thèm ngoái đầu nhìn lại một lần nào!

Nhưng hắn đã không chết…gã ma cà rồng đứng lên, môi hắn cong lên thành nụ cười toe toét nham hiểm có thể hù dọa ai đó thấy nó. Nhờ người tình của hắn, tất cả mọi người đều nghĩ ánh mặt trời chiếu vào cơ thể bị thương của hắn và biến hắn thành tro bụi. Hắn sẽ biến mất, hắn quyết định thế. Đến thế giới ngầm một thời gian và tái dựng sức mạnh cho đến khi hắn sẵn sàng phục thù người đàn bà đã phản bội hắn và gã thầy tế hèn hạ đã xúi giục cô ta rời bỏ hắn.

Tôi sẽ buộc cô trả giá, gã ma cà rồng thề với cô nhân tình vắng mặt của mình. Có lẽ không phải tối nay, có lẽ không phải trong vòng một thập kỉ kể từ tối nay. Nhưng tôi hứa sẽ có đêm cô cầu xin được chết trước khi tôi xong việc, Meghann O'Neill à.

41 năm sau

3 tháng Năm, 1998, xế chiều.

"Meghann!"

Bá tước Simon Baldevar thoát khỏi giấc mộng khốn khổ với tên người yêu mình trên môi, mắt hắn mở to và tấm ga bông Ai Cập trên giường bị bấu chặt giữa hai nắm tay siết mạnh của hắn.

Hắn ngồi lên và dựa vào tấm ván đầu giường của chiếc

https://thuviensach.vn

giường cỡ lớn có màn treo, hất mái tóc dày ra khỏi mặt khi hắn cố xóa tan cơn ác mộng khỏi suy nghĩ – không gì tốt đẹp khi gợi lên cái đêm đen tối, cay nghiệt mà Meghann đã bỏ mặc hắn chết. Thay vào đó hắn nhớ lại những sự kiện cách đây ba đêm.

Cuối cùng hắn thực hiện sự báo thù mà hắn đã hứa cách đây vài thập kỉ. Hắn đã tìm thấy Meghann, và hiển nhiên Alcuin đã đến giải cứu cô. Nhưng lão giám mục ủy mị đó đã phát hiện lão không đấu lại sức mạnh mới của Đức ngài Baldevar. Thậm chí đến giờ, Simon vẫn hơi ngạc nhiên vì hắn đã hạ sát Alcuin một cách dễ dàng.

Tất nhiên, với việc Alcuin đã chết, phần tiêu diệt Meghann sẽ trở nên đơn giản. Simon mỉm cười, nhớ vẻ khiếp đảm của cô gái khi hắn ném rìu qua một bên và bảo cô hắn không có ý định giết cô. Giết chóc là việc cuối cùng hắn nghĩ đến khi hắn nhìn vào tạo vật xinh đẹp đang nằm kiệt quệ và bất lực dưới chân hắn.

Hắn hơi cứng lên khi nhớ lại trông cô ra sao vào đêm họ ở cùng, đôi mắt xanh ngọc ngân ngấn nước mắt thậm chí cả khi cô đáp trả những nụ hôn của hắn và cầu xin hắn chạm cô, cầu xin hắn chiếm cô và biến cô thành của hắn. Và hắn đã…chiếm thân thể cũng như máu cô khi hắn dùng răng nanh xé chiếc cổ màu ngà và cho phép dòng máu tươi rói, ngọt ngào rót xuống cổ họng trong khi Meghann vòng tay qua người hắn và rít lên phấn khích.

Xui xẻo thay, sự tái hợp của họ chỉ là tạm thời. Simon đã để cô gái trốn chạy khỏi hắn. Vài đêm chia xa không quan trọng. Bất chấp mọi phản đối và cố gắng ngốc nghếch để phục thù cho Alcuin với sự giúp đỡ của anh bạn mê-trai Charles Tartleton, Meghann sẽ sớm quay lại bên cạnh hắn. Nếu mọi việc diễn ra theo đúng kế hoạch, hắn và Meghann (dù hắn nghi ngờ việc cô đã biết hay chưa) giờ đã có một mối liên hệ không thể phá vỡ, một điều sẽ giữ cô ở cạnh hắn mãi mãi.

Trong khi chờ đợi, Simon nghĩ trong lúc mặc vội chiếc quần dài đen kiểu cổ và áo sơ mi cưỡi ngựa màu nâu, hắn sẽ lợi dụng sự vắng mặt của Meghann để giải quyết chướng ngại ngáng đường đến trái tim bướng bỉnh của tình nhân hắn.

https://thuviensach.vn

Cửa hầm mở ra và Jimmy Delacroix cảm thấy một bàn tay túm tóc anh ta và lôi anh khỏi cái cũi đã giam giữ anh cả ngày nay.

Choáng váng vì thiếu oxi trong cái hố bé tẹo, không chút không khí, Jimmy chỉ nghĩ đến việc lấp đầy hai lá phổi kiệt quệ, tham lam hít hà chút không khí thiêng liêng. Cảm ơn Chúa đã cho anh thoát khỏi không gian tù túng mà anh không thể đứng hay ngồi, chỉ có thể ngồi xổm và phải nêm thật chặt đến nỗi anh không thể nhích ngón tay mà không cọ vào bức tường của buồng giam chật hẹp.

Rồi anh nghe thấy một giọng gian ác ra lệnh cho anh thức dậy, và sự nhẹ nhõm của anh chuyển thành sự kinh hoàng khi anh nhớ ra kẻ nào đã quẳng anh vào cái hầm này trước bình minh. Kinh hoàng đem lại cho anh sự tỉnh táo hơn mùi thuốc kích thích xộc dưới mũi anh.

"Đồ con hoang" anh thở dốc, nỗ lực đứng lên khỏi sàn gỗ sáng bóng không thành công – anh sẽ bị nguyền rủa nếu nằm dưới chân tên ma cà rồng này như một con cá chết. Anh lừ mắt, giữ cái nhìn dữ tợn và cương quyết. Anh biết không nên để cái thứ thỏa thê trên nỗi đau này được thấy anh hom hem ra sao, xương anh đau đớn vì bị căng ra trên cái trăn, hay cơn đau cháy bỏng khi móng tay anh bị kềm nóng rút ra khiến anh muốn lật úp và nôn ọe như thế nào. Nếu tên ma cà rồng đánh hơi được sự khổ sở của anh, hắn sẽ cúi xuống uống máu anh giống đêm trước đó, trở nên mạnh hơn không chỉ nhờ máu anh mà còn bởi sự thống khổ của anh nữa.

Mẹ mày, Jimmy nghĩ, trừng mắt với Bá tước Baldevar – gã ma cà rồng đã khiến Meghann chạy trốn suốt bốn mươi năm qua, đồ chó đẻ mục rữa đã cướp cô khỏi gia đình mình, biến đổi cô trái với ý nguyện của cô, và ép cô sống cùng hắn cho đến đêm cô xoay xở đào thoát được.

Jimmy rùng mình nhớ lại phản ứng của Meghann khi cô biết tin thứ này vẫn còn sống. Đó là lần đầu tiên trong sáu năm từ khi họ sống chung Jimmy nhìn thấy Meghann phơi bày sự sợ hãi. Cô không hành xử kiểu bị hoảng sợ xung quanh Jimmy…cô luôn khoác bộ mặt dũng cảm với anh, để cho anh không sợ.

https://thuviensach.vn

Nhưng Jimmy đã nghe tiếng cô thút thít và la hét lúc cô ngủ ban ngày, những tiếng nấc thảm thương khi cô hét to, “Đừng! Đừng mà! Simon, đừng làm em đau!”

Nhưng Bá tước Baldevar đã làm cô đau và đó là lỗi của Jimmy. Anh thật ngốc khi ào ào chạy khỏi nhà sau một trận cãi vã vớ vẩn với Meghann. Gã ma cà rồng đã mai phục sẵn và dùng anh làm mồi bẫy Meghann. Hắn đã tra tấn Jimmy vì biết rằng Meghann sẽ đến cứu anh.

Tại sao hắn không giết quách anh đi sau khi lôi anh khỏi tay của Meghann chứ? Hắn muốn đày đọa anh thêm nữa hay sao? Jimmy rùng mình, nhớ lại mọi đòn trừng phạt tàn ác anh phải hứng chịu trước khi Meghann tìm ra anh và thứ đó ngừng đả thương anh để đùa bỡn cô.

Bá tước Baldevar trao anh nụ cười buốt giá và ngả ngớn trên cái ghế duy nhất trong phòng. “Ông Delacroix, ta mừng vì ngươi đã khôi phục sự tinh nhạy của mình. Ngươi sẽ cần đến nó cho buổi thảo luận của chúng ta.”

“Tao không thảo luận cái khỉ gì với mày hết,” Jimmy gầm gừ. “Maggie đâu? Mày đã làm gì cô ấy rồi?” Jimmy lo cho số phận Maggie còn hơn cho bản thân anh – người tình ma cà rồng của anh, người đã cứu anh khỏi cảnh chè chén bê tha sau khi một ma cà rồng đã sát hại con trai anh. Chính Maggie đã giúp anh nhặt nhạnh những mảnh vỡ cuộc đời, bảo anh có thể trả thù cho cậu con trai bé bỏng nếu để cô dạy anh những điểm yếu của chủng loài mình. Vào ban ngày, khi ma cà rồng nằm bất động và đờ đẫn, Jimmy có thể tấn công những sinh vật bệnh hoạn đã giết hại những vật chủ người của chúng.

Jimmy nợ Maggie quá nhiều nhưng thay vì giúp cô chiến đấu chống Bá tước Baldevar, Jimmy chỉ có thể xoay xở biến anh thành tù nhân của hắn. Maggie, cùng người bạn thân nhất của cô – Charles, đã cố giải cứu anh nhưng họ không thể ngăn cản Bá tước Baldevar. Kí ức cuối cùng của Jimmy về đêm đó là con quái vật nói với Maggie nếu cô muốn đánh nhau với thiên thần thì đã đến lúc cô học được điều gì xảy ra cho những kẻ đứng lên chống lại hắn. Chuyện gì đã xảy ra cho cô sau câu đó?

Ngài Baldevar nhướng một bên lông mày và môi hắn cong

https://thuviensach.vn

lên nhạo báng. “Maggie? Tình nhân của ta vẫn còn là đứa trẻ bám víu kiếp người của cô ấy qua việc bảo ngươi gọi cô ta bằng cái tên thơ ấu tẻ ngắt đó à?”

Tay phải Jimmy co lại thành nắm đấm nhưng lập tức bị đá ra. Đỉnh sắt của chiếc giày bốt của tên ma cà rồng va vào đầu ngón tay đã bị hủy hoại của Jimmy và anh ré lên đau đớn trong khi kẻ tra tấn anh nói bằng một giọng điệu thản nhiên, gần như chán chường.

“Có lẽ ngươi muốn thử cái trăn lần nữa – không hả? Vậy cố mà cư xử cho lễ độ trong lúc chúng ta nói chuyện. Để trả lời câu hỏi của ngươi, ta không làm gì Meghann ngoại trừ đã cho cô ấy sự tự do mà cô ta luôn hô hào là muốn có.”

“Vậy cô ấy đang ở chốn quỷ quái nào?”

Bá tước Baldevar nhún vai. “Việc cô ấy ở đâu vào thời điểm này không phải là mối bận tâm của ta. Chắc chắn dù ở đâu, cô ấy cũng đang sầu muộn vì ngươi – khóc thương cho những việc ta đã làm với tình nhân quý báu của cô ấy.”

Khi Jimmy vất vả giữ tư thế ngồi, gã ma cà rồng đột nhiên đứng lên, làm ngã ghế. Hắn quàng tay thành một vòng cung lớn, bao quanh căn phòng thoáng đãng như trống rỗng. “Nhìn quanh đi, Ông Delacroix. Đây là căn phòng ta đã dùng khi biến đổi Meghann. Nó đã từng là một nơi đẹp đẽ trước khi ta phá nát nó vì không thể chịu nổi việc nhìn vào bất kì đồ vật nào làm ta nhớ đến ả đàn bà đã phản bội ta. Trong nhiều năm, ta đã mơ làm thế nào giết Meghann khi đường đời của chúng ta lại giao nhau lần nữa.”

“Mày sẽ không bao giờ làm hại Maggie – tao sẽ không để mày làm thế!”

“Ta biết Meghann đã nuông chiều cái tôi của ngươi, nhưng cho phép ta chỉ ra rằng ngươi thậm chí không thể tự cột dây giày trong tình trạng hiện tại – tình trạng mà ta đã đẩy ngươi vào. Nhưng ngươi nói khá đúng…ta sẽ không bao giờ tổn hại Meghann. Không phải vì ta sợ hãi sự báo thù của đồ oắt con nhà ngươi mà là vì ta yêu cô ấy.”

Jimmy khó chịu quan sát khi tên ma cà rồng sải bước qua

https://thuviensach.vn

chiều dài căn phòng. Tại sao hắn lại nói chuyện đó với anh, gần như là lời thú nhận? Rồi câu trả lời đến với Jimmy và anh suýt đái ra quần vì kinh sợ. Gã ma cà rồng tiết lộ những suy nghĩ bí mật vì hắn không định cho Jimmy sống đủ lâu để có thể nói với ai đó.

Bá tước Baldevar xoay người và môi hắn dãn ra thành nụ cười chua chát. "Trong nhiều thập kỉ, ta đã mơ về việc hạ sát người đàn bà đó – phá nát tim ả cũng như tim ta bằng việc giết những người ả yêu thương trước khi ta cho ả chết. Rồi ta nhận ra đám mây thù hận đã che mờ khả năng suy nghĩ có lý lẽ của ta. Ta thật sự sẽ giết người phụ nữ duy nhất ta từng yêu chỉ vì một tai nạn vặt vãnh sao?"

"Mày đang nói cái quỷ gì vậy?" Jimmy gặng hỏi. Nếu anh sẽ phải chết thì anh sẽ ngoan cường đối mặt với cái thứ này và không luồn cúi dưới nền nhà. "Tai nạn gì chứ?"

Lại cử chỉ nhướng một bên lông mày thể hiện sự hạ cố. "Meghann không thổ lộ với ngươi hả, cậu nhóc? Cô ấy đã không định giết ta vào cái đêm cô ấy xuyên cọc qua tim ta – chỉ là một tai nạn, không hơn."

"Không phải tai nạn cái khỉ gì hết! Meghann đã muốn mày chết!"

Và thế là Bá tước Baldevar cười phá lên - một âm thanh sắc lẻm, ảm đạm làm Jimmy sởn gai ốc.

"Ta khá chắc chắn đó là những gì cô ấy nói với ngươi. Cùng lời dối trá mà cô ấy đã tự lừa phỉnh mình ngoại trừ sự thật là tối đó ta đã phạm một sai lầm ngớ ngẩn. Bác của ta đã tiếp cận Meghann – cầu cho linh hồn lão giám mục ti tiện đó sẽ đau đớn muôn đời. Lão đung đưa hàng loạt lời hứa trước mũi cô ấy…cái chính trong số đó là cơ hội thoát khỏi ta. Thay vì nhận ra nhiệt huyết của cô ấy chẳng là gì ngoài việc cô dâu trẻ tuổi của ta đang trưởng thành và chống đối luật lệ của ta, ta lại nổi cơn thịnh nộ và trừng phạt cô ấy khá nghiêm trọng vì đã dự tính rời bỏ ta. Ta chỉ định đánh đập cô ấy nhưng Meghann đã không nhận ra điều đó…cô trở nên lo sợ cho tính mạng của mình. Trong lúc quẫn trí, cô ấy tóm được que cời và ta lại sơ sảy trượt chân ngay lên nó."

https://thuviensach.vn

“Phải mất vài năm để nhận ra việc căm ghét Meghann là ngu xuẩn thế nào khi mà mối bất hòa đó phải dành cho Alcuin vì đã đặt những ý tưởng ngu si vào đầu cô ấy. Không có sự can thiệp của lão thì cô ấy sẽ không bao giờ rời bỏ ta. Vì vậy ta chỉ đơn thuần tích tụ sức mạnh và khi ta đã sẵn sàng, ta giết lão và đoạt lại nhân tình của mình.”

“Không,” Jimmy la lối. “Cô ấy không phải của mày…cô ấy ghét mày! Cô ấy yêu tao!”

Đức ngài Baldevar nhấc Jimmy khỏi nền nhà và đẩy anh vào tường, đôi mắt hổ phách lóe lên sự hiểm ác và bỡn cợt. “Đồ đần, Meghann không yêu ngươi. Cô ấy yêu thứ ngươi đại diện…sự cứu rỗi và phần nhân tính đã mất của cô ấy. Ngươi không gì hơn cái áo tu hành của cô ấy, theo một cách lắt léo nào đó, cô gái khuây khỏa lương tâm của mình bằng cách tận tụy với người tình – con người.”

“Quỷ tha ma bắt mày đi!” Jimmy tru tréo. “Nếu cô ấy không yêu tao thì sao lại đến cứu tao?” Cặp mắt Bá tước Baldevar nheo lại và Jimmy cảm nhận được chút ít thắng lợi. “Tại sao tối qua cô ấy lại diễn trò như thế? Tao nhớ cô ấy đã khúm núm với mày và tỏ ra ngọt ngào và nóng bỏng để Charles có thể phục kích và tiêu diệt mày. Cô ấy làm thế vì tao – vì tao! Chắc như quỷ là Maggie sẽ không động một ngón tay để giúp mày nếu mày bị thương. Không phải cô ấy đã bỏ mặc mày chết à?”

“Ông Delacroix ơi,” gã ma cà rồng dùng giọng điệu mượt mà. “Có lẽ những chấn thương đã bào mòn nhận thức của ngươi tối qua. Ngươi không biết tại sao ta đứng trước mặt ngươi, nguyên vẹn và không thương tật gì sao? Có lẽ Meghann đã cố đả thương ta nhưng vào khoảng khắc sau cuối, khi anh bạn đồng bóng đáng ra có thể cắt đầu ta lìa khỏi vai thì cô gái không muốn gì khác ngoại trừ được giúp ta – cô ấy không thể chịu được ý nghĩ ta phải chết. Cô ấy thoáng lưỡng lự và điều đó cho phép ta khôi phục sức mạnh. Nó cũng là lý do ta để cô ấy sống bất chấp sự phản trắc của cô ấy – nhận ra bên dưới oán thù và sợ hãi, Meghann vẫn còn yêu ta.”

“Không! Không! Không! Tao mới là người cô ấy yêu.”

“Meghann cũng tự lừa mình bằng cách tin như thế.” Ngài

https://thuviensach.vn

Baldevar tán thành. “Đứa trẻ đáng thương – vẫn còn đức tin đến mức sợ sự nguyền rủa vì đã giao nộp con tim và yêu thương ta. Nhưng không đời nào ta nép qua một bên và cho phép Meghann từ chối ta vì cô ấy quá sợ hãi để ném qua một bên cái đức hạnh nết na đã buộc cô ấy chấp nhận sống với một kẻ phàm tục thấp hèn như ngươi.”

“Vậy mày sắp làm gì?” Jimmy khinh bỉ nói, và bàn tay túm cổ họng anh thít chặt hơn, buộc anh hổn hển nói câu tiếp theo. “Giết tao sẽ không khiến cho Maggie ngừng yêu tao.”

“Sao thế, Ông Delacroix,” Bá tước Baldevar nói đều đều, “gần như thông minh đấy. Sau cùng ngươi cũng biết vài điều thuộc về bản chất của Meghann nhỉ? Nếu ta giết ngươi, ngươi sẽ sống mãi trong tâm trí cô ấy, cô ấy sẽ không thấy gì khác ngoài cuộc sống lãng mạn cùng ngươi. Khó mà vượt qua những kí ức của hồn ma khi tán tỉnh một người tình. Vì thế giết ngươi không được việc gì cả.”

Bá tước Baldevar kéo Jimmy lại gần hơn, mỉm cười khi Jimmy giãy giụa liên hồi.

“Đừng sợ ta chứ,” hắn nói một cách hiểm độc làm Jimmy chỉ có thể thấy sợ. “Ta sẽ không làm hại ngươi đâu. Không những thế, ta còn giúp ngươi đạt tâm nguyện ấy chứ.”

Răng nanh của Ngài Baldevar xộc ra khỏi miệng hắn, làm tù nhân của hắn thở dốc. Chậm rãi, có vẻ thích thú tia nhìn hoảng loạn của Jimmy, gã ma cà rồng thả anh rơi xuống mặt đất và cầm tay trái hắn đưa lên miệng, dã man cắn cổ tay của chính hắn.

“Không!” Jimmy thét lên khi thấy dòng máu tím-đỏ làm hỏng bề mặt trắng sáp của lớp da Bá tước Baldevar và nhận ra mục đích của hắn. Bá tước Baldevar khòm lưng trước anh và đưa cổ tay rướm máu lên cái miệng mím chặt chống đối của Jimmy. Gã ma cà rồng dễ dàng dùng tay còn lại banh miệng anh, giữ cho răng anh không khít lại để miệng anh mở ra nếm thứ máu tởm lợm trên lưỡi mình.

“Thôi nào,” Bá tước Baldevar mắng mỏ khi Jimmy nỗ lực vô ích để nhổ thuốc độc khỏi miệng. “Đây không phải thứ ngươi

https://thuviensach.vn

thèm thuồng hay sao? Không phải ngươi đã van xin Meghann biến đổi ngươi à? Vì cô ấy không ở đây, ta rất vui được chào mừng ngươi đến với sự bất tử. Ngươi đã nói gì với con trai nhỏ của ngươi trước khi ma cà rồng giết nó vậy? Há miệng ra nào," hắn dùng giọng điệu ê a nhịp nhàng mà phụ huynh hay sử dụng với những đứa con quấy phá.

Jimmy lắc đầu giận dữ như một con chó dại, giãy giụa với một sức lực trái ngược cơ thể gãy vỡ, hâm hấp sốt của anh. Mọi sự chống trả của anh đều không là gì so với Bá tước Baldevar và càng nhiều máu được rót xuống cổ họng anh, đóng dấu số phận của anh.

Jimmy nghĩ anh đã la hét nhưng mọi suy nghĩ nhanh chóng mất hút trong cơn lốc đau đớn và sự hỗn loạn đến với anh. Chuyện gì đang xảy ra cho anh vậy? Từng phần trong cơ thể anh quằn quại với những cú va đập không thể chịu nổi làm sự tra tấn tối qua có vẻ chỉ là bóng mờ của nỗi thống khổ anh đang gánh chịu. Tệ hơn nữa, anh cảm thấy trí óc trôi tuột khỏi cơ thể, không thể chịu đựng nổi sự đau đớn và nó tiến về một thế giới mờ mịt nơi không có gì – cả nỗi khổ đau, cả Bá tước Baldevar – có thể chạm anh.

Không, anh nghĩ. Không thể đến đó…không bao giờ quay lại được nếu mình làm thế. Nhưng có vẻ anh không thể ngăn cản quá trình đó…giống như ngã từ một vách đá xuống hố sâu không đáy. Phải bám lấy, anh chuếnh choáng nghĩ. Phải bám vào vách đá…tìm ra thứ gì đó giữ mình ở đây.

"Maggie!" anh gắng sức hét lên, ý nghĩ lành mạnh cuối cùng về người yêu dấu của mình. Jimmy không bao giờ biết là anh đã trải qua suốt nhiều giờ từ lúc bị biến đổi cho đến bình minh để gào thét tên cô.

https://thuviensach.vn

Chương 1

30 Tháng Sáu, 1998

Las Vegas, Nevada

Bác sĩ Lee Winslow theo dõi bệnh nhân của mình và bạn trai của cô ta thả bộ xuống đường lái xe có hai hàng cây khô, anh hài lòng vì sự ân cần chăm sóc của chàng trai dành cho bạn gái anh ta, thể hiện qua vòng tay đặt quanh thắt lưng cô. Anh cảm thấy đôi trai gái đã quyết định đúng đắn, 15 phút nạo thai thay vì cả đời ân hận và những giấc mơ tan vỡ.

Lee đóng cánh cửa CHỈ DÀNH CHO BỆNH NHÂN, và loạng choạng đi qua phòng đợi, mở cánh cửa thông với khu vực nhà ở của căn hộ. Anh sụp xuống ghế sô pha da nâu, nhẹ nhõm vì một ngày dài của anh đã kết thúc. Đầu tiên, anh thức dậy lúc 3 giờ sáng, và một ca đỡ đẻ buộc anh đứng đến 8 giờ. Sau đó là một lịch làm việc kín bệnh nhân và cuối cùng là một ca nạo thai. Chúa Jesus, anh đã đứng suốt gần 17 giờ. Lee co ro trên ghế sô pha sang trọng, cảm ơn Chúa vì không ai trong số những sản phụ của anh gần đến ngày sinh nở. Vì thế không có lý do gì mà anh lại không tắm nước nóng trước khi lên giường với một ly rượu scotch anh đã thắng từ một phiên đấu giá trên ebay.

Điện thoại ré lên inh ỏi, cứ như giễu cợt những ý định về một buổi tối yên tĩnh ở nhà. Nhưng đây là đường dây riêng của anh, vậy nên anh để máy trả lời hộ - anh không còn sức nói chuyện với ai cả, không điều gì ngoại trừ trường hợp khẩn cấp có thể kéo anh ra khỏi nhà tối nay.

“Lee à? Charles Tarleton đây. Anh đang ở Riviera, dãy phòng 1430. Anh sẽ ở đây suốt đêm nếu em nhận được tin nhắn này. Anh, ừm, rất muốn được gặp em.”

Charles Tarleton! Lee cảm thấy miệng anh khô ran và anh chạy đến máy trả lời, tua lại đoạn băng để tin chắc tin nhắn không phải là một sản phẩm của trí tưởng tượng của anh.

Bác sĩ Charles Tarleton…một thiên tài của NIH năm năm về

https://thuviensach.vn

trước, một nghiên cứu sinh cấp cao trước tuổi 30. Họ gặp nhau khi Lee, một trợ lý chậm chạp, đã đăng kí giúp bài nghiên cứu của Charles thu thập tế bào hình que từ máu dây rốn cho cấy ghép xương tủy. Charles và Lee đã hợp tác rất ăn ý, và không lâu sau họ gặp gỡ nhau bên ngoài phạm vi bài nghiên cứu.

Không nhiều thời gian hoạt động xã hội – Charles khăng khăng làm việc về đêm và ngủ vùi vào ban ngày. Dẫu vậy họ vẫn có vài buổi tối tuyệt vời mỗi tháng khi Charles cho phép anh nghỉ ngơi. Rồi một ngày nọ Charles đột ngột từ chức nghiên cứu sinh và biến mất, không nói một lời với Lee.

Anh thật sự muốn gặp em. Lee cảm thấy cơn giận ồ ạt đến. Giờ Charles muốn gặp anh…sau mười năm im lặng? Sau khi bỏ đi không một câu giải thích ư? Sau khi bỏ anh khóc than trong nhiều tháng trời và tự hỏi anh đã làm gì sai ư?

Một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong Lee, khiến những xúc tu lạnh giá của sự sợ hãi quấn lấy tim anh. Liệu có phải Charles cần gặp anh vì anh ấy phải báo anh biết mình nhiễm…

Ồ, ngừng lại đi! Lee gắt gỏng với chính mình. Thậm chí nếu Charles có dương tính với HIV, anh vẫn ổn. Đầu tiên, đã 10 năm trôi qua từ khi họ còn ở cùng và Lee, trước sự cố chấp lo lắng của mẹ, đã đã kiểm tra rất nhiều lần từ lúc đó – mỗi lần kết quả đều là âm tính.

Tuy nhiên, bất kể Charles đã tổn thương anh ra sao, Lee sẽ không ước một điều tệ hại như thế xảy đến cho anh ta. Nếu đó là lý do Charles liên lạc với anh thì có lẽ chuyện duy nhất cố nhân của anh muốn là có ai đó an ủi, và một bờ vai để nương tựa. Vì thế sẽ rất ích kỉ nếu anh cứ ngồi đây và phớt lờ tin nhắn.

Đừng đóng vai Mẹ Teresa nữa, một giọng khiển trách vang lên trong đầu Lee. Nếu mày đi, đó chẳng phải là Đi Thăm Người Bệnh. Chúng ta đều biết mày vẫn còn tình cảm với anh ta… thậm chí sau mười năm, thậm chí sau khi bị đá như một con điếm đáng giá hai đô la. (đoạn này 100% cho thấy Lee là bóng nữ J)

Không phải tôi còn cảm giác với anh ta, Lee phản đối giọng nói đáng khinh nhưng không may lại chính xác kia.

https://thuviensach.vn

Ồ, vậy sao? Nó đáp. Vậy tại sao có nhịp tim thình thịch, thình thịch kia? Sao tay lại ươn ướt thế kia? Nhìn lại bản thân đi, giọng nói tiếp tục với vẻ kinh tởm.

Im đi, anh ra lệnh và giật phắt chìa khóa xe nằm cuối cái bàn trên lối đi. Anh sẽ không gọi mà đến phòng khách sạn và an ủi Charles. Nếu không vì lý do nào khác, anh sẽ đến để tìm lời giải thích mà Charles nợ anh cách hành xử đáng xấu hổ của anh ta. Bằng cách nào đó Lee đã thuyết phục được bản thân lời giải thích là lý do duy nhất anh lái xe đến Riviera với tốc độ chóng mặt.

“Lee!” Charles dành cho anh cái ôm thoáng qua, lóng ngóng và vẫy tay mời anh vào trong. “Gặp lại em thật tuyệt… rất tuyệt. Em trông rất khỏe.”

“Em trông như kẻ lang thang.” Lee đáp, bước chân vào dãy phòng khang trang. Anh thậm chí đã không màng cạo râu trước khi đến đây. Anh biết bộ râu vàng xám (tâm trí anh từ chối muốn biết mức độ xám đến đâu) đang mọc lởm chởm. Và chiếc áo sơ mi Izod đẫm mồ hôi và quần kaki nhăn nhúm cũng không cải thiện vẻ ngoài của anh được bao nhiêu? Nhưng anh bận tâm việc gì? Anh không cần chưng diện để gặp một người tình mà mười năm trước bỏ đi không lời từ biệt…bất kể anh ta đẹp trai ra sao, tim Lee đã đập nhanh đến độ nào khi anh gặp lại Charles. “Anh mới là người trông rất tuyệt. Chúa ơi, anh không già ư?”

Lee có ý trêu ghẹo, nhưng Charles tái mặt như thể Lee đã buộc tội anh có những hành vi bất chính với trẻ con vậy.

Tuy nhiên trong lúc quan sát cố nhân, Lee vẫn nghĩ, đúng là thế thật - người đàn ông này không hề già đi chút nào sau mười năm. Mái tóc đen tuyền không lẫn gam màu xám, và nó không phải kết quả của thuốc nhuộm. Không có nếp nhăn trên mặt Charles, thậm chí không có nếp nhăn vì cười. Chúa ơi, anh ta đã bốn mươi nhưng trông như chàng thanh niên mới ngoài hai mươi. Nhưng dẫu bằng cách nào đó Charles đã tránh né được tuổi trung niên thì anh không trông có vẻ trẻ trung hay vô lo. Da anh quá tái xanh, nhưng Charles luôn trông rất tái, lờ đi những câu nịnh nọt của Lee rằng anh nên gạt công việc qua một bên chỉ một lát và đón chút ánh nắng mặt trời.

https://thuviensach.vn

Charles đi đến quầy bar ẩm thấp trong phòng khách. “Em muốn uống gì?”

“Em có mang đến vài thứ.” Anh giơ chai scotch anh đã quyết định mang theo dù không chắc nó là một đề nghị hoà bình hay là một thứ để đập vào đầu Charles.

“Hay đấy” Charles mỉm cười uể oải và mang chai rượu đến quầy. “Cứ tự nhiên như ở nhà.”

Lee ngồi trên ghế sô pha da báo, quan sát Charles chuẩn bị thức uống. Có gì đó không ổn với người tình cũ của anh…tay anh ta hơi run và món đồ uống anh ta chuẩn bị thì bị rót quá lố. Anh không còn là người đàn ông ung dung, hòa nhã mà Lee nhớ. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Rồi mắt Lee rơi trên chiếc ghế da đen cách anh vài feet và một chiếc váy vàng dài vắt cẩu thả trên đó. “Anh thích mặc đồ phụ nữ hay anh mang vợ theo cùng vậy?” Lee cay độc hỏi.

Charles không ngẩng lên khi anh rót thứ chất lỏng màu xanh mà Lee cho rằng nó là rượu vào một cái cốc. “Nó là của Meghann. Cô ấy là một người bạn.”

“Vợ anh có chấp nhận cho anh đi tới Thành phố Tội lỗi với người bạn này không?” Lee hỏi một cách châm biếm.

Charles chạm mắt Lee, đỏ bừng tội lỗi. “Lee, anh…anh không bao giờ kết hôn. Chỉ là cái cớ để không gặp em vào ban ngày.”

“Anh đã dối gạt em sao?” Kì lạ thay, Lee không cảm thấy quá bất ngờ trước sự thú nhận đó. Charles chưa bao giờ kể anh nghe về vợ anh ta – cả tên cô ta cũng không, chỉ biết rằng anh ta không bao giờ có thể gặp Lee vào những giờ có ánh nắng mà anh ta không ngủ vì chúng được cho là thuộc về gia đình anh ta. Vào thời điểm đó, Lee cho rằng sự dè dặt của Charles xuất phát từ cảm giác tội lỗi; và giờ anh nhận ra đó là vì cô vợ kia không hề tồn tại.

“Chuyện đó là cần thiết.” Charles đưa anh một lúc 3 ly rượu scotch và ngồi xuống ghế dài cùng anh, hớp hai phần ba đồ uống của mình trong một ngụm.

“Cần thiết ư?” Lee lặp lại và cảm thấy cơn giận bắt đầu xuất

https://thuviensach.vn

hiện. “Anh có thể cho tôi cái cỡ khả dĩ nào cho một mối quan hệ dựa trên những lời nói dối vậy?” Anh đặt ly scotch xuống trên miếng lót hình lá bài và lườm người yêu cũ. “Tại sao anh ở đây? Tại sao anh gọi tôi? Để nói anh không chỉ là đồ con hoang lạnh lùng như cái cách anh bỏ tôi mà còn là một kẻ ba xạo hay sao?”

Charles thở dài. “Anh ở đây vì anh cần sự giúp đỡ của em.”

“Anh cần sự…sao anh dám! Anh kiếm đâu ra vẻ trơ tráo đó vậy? Tái xuất hiện trong đời tôi sau mười năm chỉ vì anh muốn một thứ gì đó ư?”

“Làm ơn đi Lee.” Charles đặt tay anh lên tay Lee. “Anh đáng phải chịu cơn giận của em, anh biết chứ. Anh không tự hào gì vì những lời anh đã dối gạt em, nhưng nếu em cho anh giải thích anh nghĩ em sẽ hiểu. Sau cái cách anh làm tổn thương em thì thậm chí anh không nên đòi hỏi quá nhiều như vậy nhưng… đây là vấn đề sống còn. Làm ơn. Anh cần em.”

Lee nhìn kĩ Charles, làn da tái nhợt của anh ta và cặp mắt nâu sẫm trũng sâu cứ hau háu nhìn cửa ra vào giống như anh ta mong đợi ai đó phá tan nó bất kì lúc nào, và cảm thấy phần nào sự giận dữ của anh đã lắng xuống bởi khuôn mặt lo âu khắc khoải của Charles.

“Việc đó là gì?” Lee hỏi. “Anh đang vướng phải rắc rối gì à?”

“Anh đang gặp rắc rối rất lớn,” Charles quả quyết nói. “Và anh sẽ cảnh báo em ngay bây giờ…nếu em giúp anh, mạng sống của em có thể gặp nguy hiểm.”

Lee nghĩ anh có thể đoán ra sự thật. “Có phải anh đã tham gia một dự án nào đó của chính phủ không Charles? Đó là lý do anh cho tôi một câu chuyện che đậy những gì anh đang làm vào ban ngày phải không?”

Charles cười rung rung và uống cạn ly rượu của mình. “Không phải tầm thường vậy đâu, anh e là thế. Em biết đó, anh…anh không phải là…con người.”

Charles trông thấy cái nhìn săm soi của Lee và nói tiếp. “Anh đã không còn là người từ năm 1920. Đó là năm anh trở thành ma cà rồng.”

https://thuviensach.vn

Ma cà rồng hả? Đáng lẽ Lee sẽ cười ầm trước một tuyên ngôn lố bịch như thế nếu nó không được truyền đạt một cách điềm tĩnh, gần như thản nhiên đến vậy.

"Tại sao anh nghĩ anh là ma cà rồng?" Lee hỏi, dùng giọng dễ chịu chứ không kẻ cả mà anh sử dụng với những ca bệnh tâm thần phân liệt trong lúc luân chuyển qua khoa thần kinh ở trường y. Nhớ lại lo lắng ban nãy của mình, Lee bắt đầu thắc mắc liệu người tình cũ của anh, bất chấp dáng vẻ khỏe khoắn, có phải đang chịu chứng mất trí do bệnh AIDS gây ra không.

"Bởi vì anh có răng nanh, anh phải uống máu mới sống được, và ra nắng trực tiếp sẽ giết chết anh," Charles khô khan nói. "Anh không bị ảo giác đâu Lee."

"Tôi chưa từng nói – " Lee bắt đầu nhưng Charles bật khỏi ghế dài, phóng ra cửa nhanh đến mức anh gần như là vệt nhòe với Lee. "Meghann!" Charles mở cửa, và Lee nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn ngã vào vòng tay anh ta.

"Tệ hơn rồi," cô gái khóc, và Lee biết cô ta đang rùng mình bởi cái cách răng cô ta va lập cập khi cô nói. "Em đã cố ăn và ôi, Chúa ơi. Em muốn bệnh…em chỉ vừa đủ sức trở lại đây…"

Lee quên biến những lời thú nhận điên rồ của Charles – sự lo lắng của anh đổ dồn cho người đàn bà đang trong tay anh ta. Anh chạy vào một trong số các phòng ngủ và túm lấy tấm chăn ngựa vằn trên chiếc giường cỡ lớn. Cô ta rõ ràng đang bị sốc. Cô phải được ủ ấm trước khi xe cứu thương đến.

"Đây," Lee nói và quấn tấm chăn quanh vai người đàn bà. Với khuôn mặt áp vào vai Charles, Lee không thể thấy gì ngoài mái tóc đỏ rực của cô ta. Vì vài lý do, mái tóc rực rỡ đó làm Lee cảm thấy không thoải mái. Anh đã gặp mái tóc giống vậy ở đâu vậy kìa?

Charles bọc bạn anh lại và bế cô lên, mang cô lại ghế sô pha.

"Anh muốn tôi gọi xe cứu thương không?" Lee hỏi.

Charles lắc đầu, và người đàn bà ngước lên qua vai anh, tạo điều kiện cho Lee nhìn rõ mặt cô…đặc biệt đôi mắt xanh sáng dịu đã làm Lee quỵ gối, phát ra tiếng nấc kinh ngạc cao vút.

https://thuviensach.vn

“Lee?” Charles hỏi, ôm cơ thể rung rung của Meghann sát vào người anh.

Lee ngẩng lên nhìn – không phải nhìn Charles, mà là Meghann.

“Tại sao cô bỏ lại tôi?” Anh khóc. “Cô đã không muốn tôi ư? Làm thế nào…cô là thứ quỷ quái gì vậy? Cô trông như xưa… không thay đổi gì cả!”

“Đóng cửa lại,” Meghann thì thầm. Charles vẫy tay, và cánh cửa đóng sập. Khi Lee kinh ngạc nhìn chằm chằm Meghann, anh chỉ lờ mờ nhận ra người yêu cũ của anh vừa phô diễn những siêu năng lực thật sự mà dường như không tốn chút sức nào.

“Meghann, chuyện gì vậy?” Charles hỏi.

“Em không biết,” cô đáp, ngơ ngác nhìn con người trên sàn nhà. “Trước giờ em chưa từng gặp anh ta.”

“Có chứ, cô đã gặp rồi!” Lee thét lên. “Cô là quý cô xinh đẹp đã bỏ tôi lại trên bậc thang nhà thờ!”

“Không,” Meghann thều thào, giọng cô nặng nề vì kinh hoàng. “Không thể như thế.”

“Cái gì?” Charles hỏi. “Meghann, chuyện quái gì đang diễn ra vậy?”

“Đọc ý nghĩ của anh ta đi,” cô nói.

“Anh sẽ hiểu.”

Cả Charles lẫn Meghann đều không có thói quen dùng năng lực của mình để đọc suy nghĩ của con người. Không cần thiết phải xâm phạm sự riêng tư trong tâm trí người khác, ngoại trừ những trường hợp khẩn cấp – và lần này chắc chắc là một trong số đó.

Charles đặt Meghann lên ghế sô pha, và rồi tập trung vào Lee.

Trời rất lạnh, cậu bé nghĩ, và choàng tay quanh người để giữ ấm. Tại sao cậu không có áo khoác?

https://thuviensach.vn

Có một quý cô cúi xuống với cậu, một quý cô hết sức xinh đẹp với mái tóc đỏ dài làm gió quất vào mặt cô. “Tên cháu là Mike,” cô bảo cậu, và giọng nói dịu dàng của cô ta giúp cậu quên đi cái lạnh. “Cháu không nhớ tên mẹ cháu cũng như nơi cháu sống. Cháu sẽ vào trong nhà thờ đẹp đẽ đó và nói cho mục sư biết tên của cháu. Nhưng cháu sẽ không đề cập đến ta. Chỉ tên cháu thôi, được chứ?”

Cậu không muốn rời xa quý cô xinh đẹp này. Nhưng cậu biết cô vừa mới làm chuyện gì đó giúp cậu dù cậu thậm chí không thể nhớ ra đó là chuyện gì. Nhưng cô chỉ nhìn đăm đăm và mỉm cười với cậu và cậu biết cậu sẽ phải nói nhưng gì cô dặn. Vì vậy cậu hôn lên má cô và chạy lên bậc thang nhà thờ. Cậu quay lại để nhìn cô ta một lần nữa nhưng cô đã đi mất.

“Cậu ta là đứa trẻ được em cứu khỏi tay Simon ư?” Charles thở dốc.

“Simon là ai?” Lee buột miệng. “Lạy Chúa, cô là ai?” anh lại hỏi Meghann, nhìn cô với một sự xen lẫn giữa thất kinh, sợ sệt và yêu thương. “Tôi đã mơ về cô bốn mươi năm qua! Mỗi Giáng Sinh, tôi nghĩ về quý cô xinh đẹp đã gửi tôi đến nhà thờ chỉ kèm một cái tên.” Anh quay lại đối diện Charles, lúc này đang trông có vẻ điếng hồn. “Thật thế sao? Các người là ma cà rồng. Đó là cách giải thích duy nhất cho việc cô ấy trông giống hệt bốn mươi năm trước.”

“Tất cả đều là thật,” Charles nói.

Lee hít một hơi rung rung – ma cà rồng! Không phải một thần thoại hay ảo tưởng, mà là thật, ngồi trước mặt anh. Họ đều trông bình thường..không có những chiếc răng nanh hiểm ác xộc ra khỏi miệng. Không, Meghannn và Charles trông rất người – những con người sợ hãi, căng thẳng nhưng cùng là người.

Một ngàn ý nghĩ khác nhau lởn vởn trong đầu anh, nhưng thứ vượt lên trên là người đàn bà nhợt nhạt, đau yếu trên ghế là người đã cứu mạng anh bốn mươi năm trước.

Lee nhoài tới hôn lên má Meghann và ôm cô thật chặt. “Tôi nợ cô mạng sống của mình,” anh nói đơn giản. “Tôi đã đi vào

https://thuviensach.vn

trong nhà thờ đó, và trong một giờ tôi đã là Điều Kì Diệu Mùa Giáng Sinh. Đức cha có một người chị gái không thể có con. Bà và chồng mình là những người tốt, và họ rất muốn có một đứa con. Nhưng việc nhận nuôi kéo dài mãi, và họ bắt đầu đánh mất hy vọng…và rồi tôi đến, một đứa mồ côi không biết cả họ của mình. Ôi, những cơ quan công quyền có tổ chức tìm gia đình tôi nhưng trong hai tuần tôi đã trên đường đến Raleigh với gia đình mới. Cảm ơn cô rất nhiều vì đã đưa tôi đến cha mẹ tuyệt vời nhất thế giới. Tôi thề tôi sẽ làm mọi thứ có thể để giúp cô… Meghann," anh kết thúc, nhớ lại cái tên Charles đã gọi khi cô bước vào.

"Meghann," anh lặp lại, cuối cùng đã biết được tên của người phụ nữ xinh đẹp mà anh không bao giờ quên được. "Cô có thể nói tôi biết tôi là ai được không? Làm thế nào chúng ta gặp nhau? Tôi luôn nghĩ có lẽ cô là mẹ đẻ của tôi và cô đã từ bỏ tôi vì cô quá trẻ hoặc quá nghèo không thể nuôi tôi. Nhưng tôi đoán việc đó không đúng."

Bóng tối quét qua mặt Meghann, và cô cau mày. "Đó không phải một câu chuyện dễ nghe đâu, Lee. Có vẻ anh yêu cha mẹ nuôi của mình. Vậy không đủ sao? Tại sao anh cần nghe chuyện trong quá khứ?"

"Tôi muốn biết," anh khăng khăng. "Tôi muốn biết tại sao tôi không thể nhớ bất kì chuyện gì ngoại trừ một phụ nữ tóc đỏ cúi xuống bên tôi. Tôi thậm chí không biết ngày sinh hay tuổi của tôi vào đêm cô bỏ tôi lại. Làm ơn đi, Meghann. Nói tôi biết tôi là ai."

"Tôi không thể nói anh biết ngày sinh của anh vì tôi cũng không biết nhưng tôi biết tối đó anh được năm tuổi. Anh không nhớ gì cả vì tôi đã xoá sạch kí ức của anh. Đó là món quà tôi tặng anh."

"Chuyện kinh khủng nào đã khiến cô lấy đi cả cuộc đời đã qua của tôi vậy?" Lee hỏi.

"Charles, cho em chút brandy, nó có thể khiến những cơn rùng mình giảm bớt. Và đưa Lee một phần – anh ấy sẽ cần thứ gì đó mạnh trước mặt khi em kể chuyện này."

https://thuviensach.vn

Lee nôn nóng quan sát trong lúc Charles chuẩn bị thức uống mới, vị bác sĩ trong anh nghiên cứu hàng mi xanh dương của Meghann và những cơn rùng mình cồn cào cơ thể cô. Anh âm thầm nghĩ Meghann từa tựa định nghĩa của anh về ngoại hình của ma cà rồng với da trắng bệch như phấn và đôi môi tái nhợt.

Anh quấn chặt tấm chăn quanh vai cô. "Hãy giữ ấm."

Meghann nhếch mép cười. "Tôi biết, đó là cơn sốc. Tôi đang bị... tôi đoán là chết đói vì có vẻ tôi không thể ăn mà không bị nôn. Nhưng lát nữa chúng ta sẽ bàn chuyện đó. Giờ tôi sẽ cố gắng kể anh những chuyện mà anh nghĩ anh cần biết."

Charles quay lại ghế sô pha với rượu scotch cho Lee, và giải thích thứ chất lỏng màu xanh lá anh đang uống là ngải đắng – đồ uống có cồn duy nhất có thể làm ma cà rồng say.

Meghann hớp từ cốc thủy tinh của cô, và giữ chặt tấm chăn trong khi nói.

"Anh phải biết một ít về chúng tôi," cô mở lời, và chỉ vào Charles. "Đầu tiên, để hiểu chuyện gì đang diễn ra và mối nguy anh có thể dính vào nếu anh quyết định giúp tôi. Và nếu anh sắp hiểu chuyện đã xảy ra cho anh khi anh còn là một cậu bé."

"Tôi sẽ giúp cô," Lee nói chắc nịch. "Không nếu, không và, hay nhưng nhị gì cả. Tôi nợ cô mạng sống."

"Chuyện là thế này," Meghann bảo anh. "Vào ngày 17 tháng 12 năm 1957. Đó là đêm tôi cố gắng rời bỏ người đàn ông... không, thứ đã biến đổi tôi thành ma cà rồng." Lee bị bất ngờ với cái lườm cay nghiệt và sự hằn học xấu xí lướt trên mặt Meghann.

"Tại sao cô muốn rời bỏ, ưm, thứ đó vậy?"

"Vì hắn là hiện thân của cái ác," Meghann nói vắn tắt, và Charles gật đầu với câu nói của cô.

"Hắn yêu thích việc gây ra đau khổ, thỏa thuê trên nỗi thống khổ của những nạn nhân của hắn khi hắn uống máu họ. Hắn cố biến tôi thành kẻ ác độc giống hắn, dạy tôi cách giết vật chủ. Nhưng điều đó làm tôi sầu muộn, và rồi một ma cà rồng xuất hiện và nói tôi có thể không cần giết người nếu tôi không muốn

https://thuviensach.vn

làm thế." Cô mỉm cười và cầm tay Charles. "Tôi muốn đến sống cùng người bạn mới và học cách sống của anh ta. Nhưng Simon," cô khạc ra tên đó như thể nó có mùi vị gớm guốc, "không chịu cho tôi đi. Hắn làm tôi chảy máu, làm tôi yếu đến mức không nhấc nổi một ngón tay và bỏ tôi trên mái nhà để chờ chết khi mặt trời thiêu rụi cơ thể tôi nếu tôi không van xin sự tha thứ của hắn.

"Tất nhiên tôi chịu thua và hắn cứu tôi trước khi ánh bình minh có thể giết tôi. Đêm kế tiếp, hắn cười khi tôi bảo muốn rời bỏ hắn vì tôi không thể chịu đựng việc giết người. Hắn nói con người thấp kém và hèn hạ…không đáng cho tôi thương xót hay tôn trọng. Hắn muốn ép tôi cảm thấy kinh tởm loài người, hết sức kinh tởm để tôi quên tội lỗi của mình và thỏa sức giết hại như hắn đã làm. Vậy nên hắn đi và mang về nhà một con điếm rẻ tiền nghiện ma túy với một cậu con trai theo cùng."

Lee rên rỉ thất vọng và Charles choàng tay qua vai anh.

Đôi mắt Meghann, thương xót và buồn rầu, nhìn vào mắt Lee. "Tôi nên tiếp tục không? Tôi cảnh báo anh điều anh vừa nghe chỉ là phần nổi của tảng băng."

Lee gật đầu và nuốt hết chỗ rượu còn lại, không thèm lấy hơi khi chất lỏng cay nồng rót xuống cổ họng.

"Mẹ anh," Meghann phát âm từ đó với vẻ khinh miệt "tin rằng Đức ngài Baldevar là một tên dê xồm muốn quan hệ với một cậu nhóc. Vì hắn trả đủ tiền ma túy cả mấy tháng nên bà ta không phản đối."

"Không!" Lee rống lên, trông như sắp nôn.

"Tôi rất tiếc, Lee à, nhưng đó là sự thật. Mẹ anh chưa từng lôi anh vào chuyện tương tự," cô nói dối. "Đó là đêm đầu tiên bà ta sẵn lòng để ai đó chạm anh…bà ta đã nghiện quá nặng." Địa ngục sẽ đóng băng hết nếu Meghann kể cho người đàn ông này biết mẹ anh ta đã để đủ loại người bệnh hoạn lạm dụng cơ thể non nớt của anh. Anh không cần phải biết, nó chỉ đem lại đau khổ và làm bẽ mặt anh.

"Gã ma cà rồng này…có chạm vào tôi không?" Lee hỏi, gương mặt anh giờ trắng bệch gần giống cô.

https://thuviensach.vn

Meghann cười chua chát. “Simon Baldevar là rất nhiều thứ, nhưng hắn không phải kẻ lạm dụng trẻ con… theo như tôi biết. Đó chỉ là mưu chước nhằm dụ mẹ anh vào nhà. Hắn quan sát cơn thịnh nộ sôi sục trong tôi…biết rằng tôi muốn xé tứ chi của bà ta ra vì đã sẵn lòng để kẻ nào đó làm hại con mình. Giận dữ, như hắn biết, sẽ dẫn đến khát máu – một nhu cầu điên cuồng được ngấu nghiến máu người,” cô giải thích trước cái nhìn bối rối của Lee. “Khi hắn cắn bà ta, tôi lao vào theo, thèm đến chết một ít máu. Nhưng Simon dùng một tay chặn tôi lại, và với lòng tự trọng đã biến mất, tôi đã tha thiết xin máu cũng giống như mẹ anh xin một liều thuốc phiện. Hắn hút máu mẹ anh cho đến chết và bảo tôi nếu cần máu đến thế thì hãy uống của anh.”

Lee ôm mặt trong lúc Meghann nói tiếp, dường như cô không để ý gì tới anh và Charles, khóa mình trong những kí ức của riêng cô. “Tôi mất nhiều năm mới hiểu ra điều Simon muốn tối hôm đó. Hắn biết tôi ghét hắn vì buộc tôi giết người, tại sao lại bắt tôi lựa chọn khủng khiếp như thế? Tôi đã đánh giá thấp hắn như thế nào…Chúa ơi, hắn thật xảo trá!”

“Ý cô là sao?” Lee hỏi.

Charles là người lên tiếng trả lời. “Hắn định tàn phá tinh thần của Meghann vào đêm đó. Hắn biết hầu hết lòng quyết tâm đã bị lấy đi như kết quả của địa ngục hắn buộc cô ấy hứng chịu tối hôm trước, nhưng hắn biết sự sợ hãi không đủ giữ cô ấy ở bên hắn. Hắn phải phá hủy sự nổi loạn bên trong cô ấy. Nếu hắn có thể ép cô ấy giết một đứa trẻ, Simon biết cô sẽ ở lại với hắn vì cô nghĩ cô xứng đáng với số mệnh của mình – cô sẽ thấy mình xấu xa như hắn.”

“Nhưng cái bẫy nho nhỏ của hắn không thành công,” Meghann quay lại, mắt cô kiên định và sắt đá. “Tôi đã không tổn thương anh…phải chi anh có thể thấy mặt hắn lúc đó khi hắn nhận ra hắn đã thất bại!” cô rùng mình bởi kí ức đó, nhưng Lee nghĩ anh đã thấy một sự hân hoan nào đó trong mắt cô khi nghĩ đến việc đẩy lùi gã điên cô đang nói đến. “Trong cơn nóng giận, hắn cướp anh khỏi tay tôi, Lee, và bảo hắn sẽ uống máu anh nếu tôi không làm.”

“Tôi không thể để hắn hại anh – đó là ý nghĩ duy nhất của

https://thuviensach.vn

tôi. Tôi đã khóc thảm thiết; tôi nghĩ hắn làm anh sợ hơn…hắn yêu mùi sợ hãi trong máu con người. Tôi đã chộp que cời lò sưởi và đâm xuyên tim hắn và chúng ta chạy khỏi hắn. Tôi đưa anh đến nhà thờ gần nhất, và xóa mọi kí ức của anh…xóa đi căn phòng tồi tàn của mẹ con anh, sự đói kém, những cơn say thuốc, những tối anh ở một mình khi bà ta làm việc, và cuối cùng là tất cả những gì anh biết về tôi và Simon." Meghann sờ và mặt anh, không thể tìm ra cậu bé nhếch nhác cô đã giúp rất lâu về trước trong vị bác sĩ trung niên tinh anh này. "Tôi không thể trả lại kí ức cho anh, Lee…nó đã mất mãi mãi. Và tại sao anh tên Lee vậy? Tôi nhớ tên anh từng là Mike mà."

"Tôi đã được đặt lại tên theo tên ông ngoại nuôi."

"Thật ngọt ngào." Meghann mỉm cười và Charles gật đầu. "Tôi rất vui khi nghe anh có cuộc sống hạnh phúc với cha mẹ nuôi. Đó là điều tôi đã nguyện xin."

"Vậy chuyện gì đã xảy ra cho cô?" Lee hỏi. "Làm sao cô đi từ bậc thang nhà thờ đến phòng khách sạn này? Meghann?" Anh dịu dàng lay cô, nhưng cô không đáp.

"Cô ấy bất tỉnh rồi," Charles bảo anh.

"Cô ấy bị thế này bao lâu rồi?" Lee hỏi, vạch mí mắt của cô để xem liệu đồng tử có giãn nở hay không.

Charles thở dài. "Cô ấy đã đờ đẫn như thế được một tháng rồi. Anh đã nghĩ cô ấy trầm cảm.

Em biết đó, cô ấy đã có một người yêu là con người nhưng cậu ta bị…ưm, anh sẽ kể sau. Nhưng cô ấy không bị trầm cảm… Meghann đang có thai."

"Có thai ư?" Lee thở dốc. "Các người có thể sinh sản sao?"

"Nó rất hiếm…và chắc chắn đem lại cái chết cho người mẹ."

"Vậy tại sao Meghann lại – "

"Meghann đã bị cưỡng bức," Charles giải thích và cặp mắt anh nheo lại thành hai rãnh căm phẫn. "Em biết đó, sau khi sư phụ của tụi anh bị sát hại – "

"Sư phụ?"

https://thuviensach.vn

“Một ma cà rồng già hơn, nhiều kinh nghiệm hơn đã dạy anh và Meghann cách thức sinh tồn. Tên ông là Alcuin.” Cổ họng Charles thít lại khi anh nghĩ về thầy mình – nghĩ về người đàn ông đạo đức và những năm họ đã trải qua cùng nhau.

“Tại sao ông ấy bị giết?” Lee hỏi.

“Tại tôi,” Meghann mệt mỏi nói, đôi mắt xanh sũng nước.

“Không phải!” Charles ôm chầm lấy cô. “Em không được nghĩ thế. Alcuin đã yêu thương em, Meghann à. Thầy đã yêu cả hai chúng ta, và thầy muốn cứu chúng ta khỏi tay Simon Baldevar. Và em biết sự thù địch của họ đã có từ trước khi chúng ta chào đời. Theo cách nào đó, Simon vẫn sẽ truy đuổi thầy thôi.”

“Simon ư?” Lee thảng thốt. “Tôi tưởng cô nói hắn chết rồi – rằng Meghann đã đâm cọc vào tim hắn.”

Meghann ném cho anh cái cười méo mó. “Đó cũng là lỗi của tôi, Lee à. Tôi cho rằng Simon sẽ chết bởi cây cọc tạm bợ của tôi. Tôi đã không biết cách duy nhất giết được ma cà rồng là cắt bỏ tim hay chém đầu nó.”

“Vậy là Simon không chết?” Lee kinh hãi cảm thấy gáy anh nổi gai. Điều đó có nghĩa thứ khủng khiếp đã cố giết anh khi còn bé vẫn còn sống à?

“Phải, hắn đã không chết,” Charles trả lời. “Hắn lẩn lút chờ thời cho đến ba tháng trước. Hắn đã giết Alcuin khi thầy cố bảo vệ Meghann. Sau khi Alcuin chết, rất dễ mang Meghann đi và cưỡng bức cô ấy.”

“Và bắt cóc Jimmy,” Meghann nói thêm, và cái nhìn đau đáu trong mắt cô làm Lee chắc chắn đó hẳn là người tình mà Charles đã đề cập. “Charles và tôi trốn thoát nhưng hắn đã mang theo Jimmy và để lại một lá thư khủng khiếp nói rằng hắn định sẽ biến đổi Jimmy – biến anh ấy thành một sinh vật tồi tệ mà tôi không bao giờ có thể yêu. Đó là sự trừng phạt dành cho tôi vì đã có người yêu.”

Lee nhoài người và cầm bàn tay lạnh băng của Meghann. “Tôi rất tiếc. Simon biết cô đang ở đâu không?”

“Không – cảm ơn Chúa. Nhưng hắn ta sẽ tìm tôi. Anh biết đó,

https://thuviensach.vn

hắn đã cưỡng bức tôi ở Beltane. Ngày 1 tháng 5 có lẽ không mang ý nghĩa gì với anh, nhưng theo lịch tà giáo cổ xưa, đó được cho là đêm của sự sinh sôi. Simon đã chọn đêm ấy rất kĩ lưỡng và hắn cũng thi triển nghi thức ma thuật nhằm chắc chắn tôi sẽ thụ thai hòn đá phù thuỷ quý giá của hắn."

"Hòn đá phù thuỷ," Charles giải thích cho cái nhìn lúng túng của Lee, "được cho là thần dược mang lại sự giải thoát khỏi bệnh tật, trí tuệ, và cuộc sống vĩnh hằng. Những nhà giả kim đã tin nó, và cố chế tạo nó trong thời Trung cổ. Nghe có vẻ giống ma cà rồng hoá phải không? Rất nhiều ma cà rồng – Bá tước Baldevar là một trong số đó – tin rằng hòn đá phù thuỷ sẽ là máu của hậu duệ hai ma cà rồng và uống máu nó sẽ mang đến khả năng đi giữa ban ngày cho ma cà rồng."

"Ý anh là hắn sẽ uống máu con mình sao?" Lee nổi giận.

"Chúng tôi không nghĩ hắn sẽ giết con mình," Meghann đáp, giọng khàn khàn vì kiệt quệ. "Hắn muốn có một đứa con từ rất lâu rồi – từ khi còn là người. Một di sản, tôi đoán thế. Tôi nghĩ hắn sẽ uống máu nhưng để đứa bé sống, nhưng tôi không dám chắc. Hắn không bao giờ thấy cần thảo luận những việc thế này với tôi."

"Bên cạnh đó," Charles tiếp lời, "sự thụ thai của ma cà rồng là cực kì hiếm hoi. Trường hợp cuối cùng được ghi nhận là vào thế kỉ mười hai."

"Những trường hợp đó có mô tả triệu chứng của sản phụ không?"

"Đừng hy vọng quá nhiều," Charles nói và lấy khỏi túi xách vài đĩa mềm. "Cơ bản mà nói, có cả đống những thứ ba láp ba xàm hoàn toàn phớt lờ những triệu chứng sẽ chỉ ra những chứng bệnh như tiền động kinh cho chúng ta."

"Hồi thế kỉ mười hai đâu có đĩa mềm," Lee nói. "Những nguồn tài liệu gốc ở đâu vậy?"

"Ballnamore – một lãnh địa ở Ai len. Nơi ấy thuộc về Alcuin nhưng di chúc của ông để lại cho Meghann và tôi. Nó là thành trì của chúng tôi – nơi mà những ma cà rồng đứng lên chống lại Baldevar tập hợp lại với nhau. Vài người trong số họ đã chiến

https://thuviensach.vn

đấu chống lại hắn suốt 400 năm nay."

"Vậy tại sao hai người không ở đó chứ?" Lee hỏi. "Tại sao hai người lại ở một khách sạn nào đó ở Vegas? Chắc hẳn những ma cà rồng khác sẽ có những ý tưởng – "

"Không!" Meghann cắt lời và Lee nghĩ trông cô như sắp xỉu.

"Bọn họ không thích chúng tôi," Charles lý giải, nắm chặt tay bạn mình. "Tại sao không chứ nhỉ?" Charles cười chua chát. "Với tôi đó là sự kì thị xu hướng đồng tính…không thể chịu nổi một ma cà rồng đồng bóng trong hàng ngũ của họ. Alcuin đã khinh thường tư tưởng hạn hẹp đó nhưng thầy không ở đây để dẹp yên bọn họ và họ đều giận dữ vì di nguyện của thầy đã cho tôi làm người nối nghiệp…tôi cùng với Meghann, vậy đó."

"Nếu họ ghét anh vì là gay, vậy thì lý do họ không thích Meghann là gì?"

"Ghen tị," Charles trả lời. "Bọn họ không thể chịu được cách Alcuin quý chuộng cô ấy…cách thầy dạy cô ấy mọi điều thầy biết, thậm chí tin cậy lời khuyên của cô ấy trong một vài trường hợp. Họ đã nghĩ thầy là đồ ngốc khi lắng nghe một kẻ non nớt-anh cho rằng anh nên giải thích thêm trong thế giới của bọn anh bất kì ai dưới 100 tuổi đều được xem là ma cà rồng non. Em có thể tưởng tượng cơn thịnh nộ của bọn họ khi di nguyện của thầy xướng danh hai ma cà rồng được tạo ra trong thế kỉ 20 làm người kế tục của thầy không."

Lee cau mày. "Còn trẻ không phải là lý do đủ tốt để ghét ai đó."

Meghann cười xót xa. "Charles chưa nói hết. Nếu tôi chỉ non trẻ thôi thì họ sẽ mua vui bản thân bằng cách đối xử tôi bằng vẻ kẻ cả và khinh thường. Họ rẻ rúng tôi vì Bá tước Baldevar đã biến đổi tôi. Họ nghĩ điều đó tự động biến tôi thành thứ méo mó và xấu xa như hắn…việc tôi cố giết hắn không là cái đinh gì trong mắt họ. Họ mãi nghĩ tôi là ả đàn bà nhơ nhuốc của Baldevar…họ luôn gọi tôi như thế mỗi khi Alcuin vắng mặt. Nếu họ biết tôi có thai, không đời nào họ tin là tôi bị cưỡng bức. Có Chúa biết họ sẽ làm gì. Bọn họ có thể cố truy sát tôi hoặc dùng tôi làm mồi dụ Bá tước Baldevar sa bẫy."

https://thuviensach.vn

“Vì vậy anh đã tự đến Ballnamore và thuật lại cho họ cái chết của Alcuin,” Charles nói. “Anh đã nói Meghann không đi cùng vì cô ấy đau khổ quá mức sau khi Ngài Baldevar giết…bắt cóc Jimmy. Và anh đã lẻn vào nơi lưu trữ và sao chép tài liệu. Sau đó Meghann và anh đến đây. Không ai có lý do nghĩ rằng tụi anh ở Las Vesgas. Đây là một nơi ẩn náu hoàn hảo khỏi những kẻ được cho là đồng minh và Bá tước Baldevar trong lúc chúng ta giúp Meghann khỏe lên.” Charles ngừng lời và nhìn vào mắt Lee. “Và em ở đây. Bọn anh cần em.”

Lee cau mày. “Tuy em là bác sĩ sản khoa nhưng em không biết gì về ma cà rồng…”

“Vì lý do nào đó mà anh không nghĩ là em biết,” Charles thoáng cười và nói. “Anh có thể cung cấp cho em bất kì thông tin nào về sinh lý học của ma cà rồng mà em cần. Bọn anh muốn em thực hiện một ca phá thai. Không sản phụ nào sống sót qua việc thai nghén ma cà rồng, và những đứa trẻ sống được thì bị biến dạng gớm ghiếc. Rủi thay, mình anh không ép mình thể thực hiện ca phẫu thuật… buộc Meghann phải chịu đựng loại đau đớn ấy kể cả khi anh biết phá thai là lựa chọn duy nhất – ”

“Anh muốn nói gì vậy, buộc Meghann chịu đựng đau đớn?” Lee cắt lời. “Anh sẽ không gây mê cô ấy trước à?”

“Không một loại thuốc mê nào trên đời ngấm vào máu ma cà rồng được – nó sẽ không kiểm soát được. Nhưng bọn anh ngủ vào ban ngày. Thật ra ngủ là một từ nhẹ cho tình trạng của bọn anh – nó gần với hôn mê hơn. Không gì làm phiền bọn anh ngoại trừ một cuộc tấn công đe dọa mạng sống. Những ma cà rồng non thường ngủ vùi, nhưng đám mạnh hơn trong tụi anh sẽ thức giấc và thậm chí giết luôn những kẻ đâm cọc tại trận. Nhưng anh lạc đề rồi…Lee, bọn anh nghĩ Meghann sẽ ngủ trong lúc phá thai. Em không đe dọa mạng sống cô ấy – ”

“Em đe dọa bào thai.”

“Có lẽ thế,” Charles đáp. “Nhưng đây là cơ hội duy nhất của chúng ta. Làm ơn, em là bác sĩ người duy nhất mà anh… bọn anh có thể tin cậy. Em sẽ thực hiện ca phá thai cho Meghann vào ban ngày chứ?”

https://thuviensach.vn

Lee bồn chồn đưa mắt nhìn làn da trắng bệch và những móng tay thâm xanh và thấy cô đã ngất đi nữa. “Cô ấy đang trong tình trạng sốc, Charles. Một cuộc đại phẫu…và nhớ cho rằng nạo thai mang nguy cơ băng huyết… có thể giết cô ấy.”

“Mang thai thế này cũng sẽ giết cô ấy thôi. Làm ơn đi Lee,” Charles khẩn khoản.

“Hãy đưa cô ấy đến nhà em,” Lee nói. “Em có thể thực hiện cuộc kiểm tra toàn diện ở đó. Và anh nói ánh nắng sẽ tiêu diệt anh phải không? Ừm, em nghĩ nhà em là nơi thích hợp cho hai người. Anh biết đấy là bác sĩ sản giờ giấc của em không ổn định. Do đó em đã lắp đặt hệ thống cửa sập nhôm chắn mặt trời để ngủ bù vào ban ngày.”

Lee hướng dẫn Charles đặt Meghann trên bàn kiểm tra và đặt hai chân cô lên bàn đạp, cô không nhúc nhích trong chuyến hành trình ngắn ngủi từ khách sạn đến nhà anh. Một cuộc kiểm tra nhanh chóng xác định cô đã có thai 8 tuần.

“Làm sao cô biết được mình đang có thai?” Lee hỏi Meghann khi cô choàng tỉnh đúng lúc la lên phản đối lúc Lee dùng dụng cụ y tế bằng thép kiểm tra khung chậu. “Lỡ chu kì?”

Meghann lắc đầu. “Sau khi tôi biến đổi, chu kì kinh nguyệt của tôi trở nên thất thường – một hoặc hai lần mỗi năm nếu có. Không, khoảng hai tuần trước, tôi bắt đầu thức dậy uể oải và rồi ngực tôi căng tròn hơn. Vậy nên tôi mua một que thử thai tại nhà như bất kì người phụ nữ nào khác.”

Lee lắng nghe nhịp tim của cô và liếc mắt sửng sốt nhìn những xương sườn lòi ra. “Cô luôn gầy thế này hay cô sụt cân trùng hợp với những triệu chứng khác vậy?”

“Tôi sụt hai mươi cân Anh [1] trong tuần qua.”

“Lạy Chúa Jesus!”

“Giờ em đã hiểu tại sao cô ấy cần phá thai chưa?” Charles nói.

“Em đồng ý là thai nghén ảnh hưởng sức khỏe của cô ấy,” Lee đáp. “Nhưng tình trạng suy nhược của cô ấy lại chính là điều làm ca phá thai trở nên hết sức nguy hiểm. Em sẽ thoải mái hơn nhiều với việc chữa trị những triệu chứng tồi tệ nhất, và giúp cô

https://thuviensach.vn

ấy hồi phục một chút trước khi tiến hành nạo thai. Việc nạo thai có thể diễn ra an toàn đến tuần 24 của quá trình mang thai – chúng ta còn dư dả thời gian. Anh có biết tại sao cô ấy bệnh nặng như vậy không?"

Charles nhún vai bất lực. "Tất cả những gì bọn anh biết là cô ấy không thể uống máu, và không một ma cà rồng nào có thể tồn tại mà không cần máu. Việc đó giống như bỏ đói con người vậy."

Lee cau có. "Chuyện gì xảy ra, Meghann à, khi cô…ừm, uống máu vậy? Sự thèm máu của cô đã suy giảm từ lúc cô có thai à?"

Meghann đưa mắt nhìn anh một cách ngưỡng mộ - cô chưa từng gặp một con người nào chấp nhận ma cà rồng một cách bình thản như thế. Có lẽ đó là do những chuyện đã xảy ra khi anh ta còn là một đứa trẻ hay có lẽ đơn giản anh ta còn trong cơn sốc và chưa tiếp thu đầy đủ sự tàn ác trong phát hiện vừa rồi của mình. "Thành thật mà nói, tôi thèm khát nó liên tục. Nó choáng hết đầu óc tôi. Nhưng khi tôi uống…vài phút sau khi nuốt xuống tôi cảm thấy buồn nôn kinh khủng. Lần đầu việc đó xảy ra, tôi chỉ buồn nôn và hơi choáng váng. Nhưng giờ đây… giờ đây tôi ói hết. Tôi sẽ làm gì nếu tôi không thể tiêu hóa máu được đây?"

"Chúng ta không thể truyền máu cho cô ấy sao?" Lee hỏi, và Charles lắc đầu.

"Nếu tụi anh có thể chấp nhận sự truyền máu thì ma cà rồng không còn là mối đe dọa cho con người nữa rồi. Rủi thay tụi anh phải uống và hấp thu."

"Tại sao chứ?" Lee hào hứng hỏi. "Chuyện gì xảy ra khi các anh hấp thu máu?"

"Nó hoạt động giống như cơ chế hấp thụ B12 trong cơ thể người. Tụi anh uống máu, nó đi xuống dạ dày rồi dẫn đến ruột non. Bây giờ em biết ở con người vitamin B12 di chuyển đến ruột non nơi nó được hấp thụ bởi ruột hồi và biến đổi thành protein dự trữ trong gan và thận trước khi biến thành enzim cơ thể người cần để duy trì sức khỏe. Ở ma cà rồng, sau khi bọn anh biến đổi, ruột hồi sẽ phát triển thành những lớp mô chuyên

https://thuviensach.vn

trách chuyển đổi kháng nguyên trong máu thành một loại enzim không tồn tại ở người. Bọn anh phát hiện ra nó cách đây 70 năm. Loại enzim đó là nguồn gốc những năng lực của bọn anh."

"Những năng lực của bọn anh là gì?" Lee hỏi. "Có thật bọn anh sẽ sống mãi mãi hay không?"

"Anh phải trả lời là đúng vì anh chỉ biết những ma cà rồng chết vì những nguyên nhân bất thường – như chém đầu hoặc bị ánh nắng thiêu rụi. Không ma cà rồng nào, cho đến Meghann, bị mất sức vì bệnh tật. Tụi anh miễn nhiễm với mọi căn bệnh của con người, tụi anh hồi phục từ những vết thương như đạn bắn chỉ trong vài giây…"

"Làm thế nào các anh có được năng lực này?" Lee hỏi. "Làm thế nào trở thành ma cà rồng?"

"Em phải bị một ma cà rồng làm cho chảy máu đến chết. Sau đó, ma cà rồng đó cho em uống máu nó. Nếu em không bị rút cạn máu người thì máu ma cà rồng sẽ đầu độc hệ thống của em và em chết chóng vánh. Nhưng nếu em bị rút cạn máu thì sự biến đổi sẽ bắt đầu. Khắp cơ thể em, toàn bộ mã gen sẽ thay đổi triệt để. Cứ cho là em sống sót qua quá trình đó, em phát triển sức mạnh phi thường và quá trình lão hóa dừng lại. Nhưng nếu em không có một chế độ uống máu người điều độ để giữ lượng enzim vừa phải trong máu, em sẽ chết."

"Vậy ma cà rồng chỉ đơn thuần là mặt sinh học," Lee trầm ngâm. "Sau khi anh biến đổi, anh uống máu để tạo enzim này – "

"Không hẳn," Meghann xen vào. "Chúng tôi biết enzim đó mang lại cho chúng tôi năng lực, nhưng chúng tôi không biết tại sao. Chúng tôi cũng không biết sao một enzim có thể hủy hoại hình ảnh phản chiếu của chúng tôi –"

"Các người thật sự không thể nhìn thấy được trong gương ư?"

"Chúng tôi hiện thành những đường nét nhạt nhòa," Meghann nói và khẽ cười. "Còn bây giờ, tại sao một enzim có thể làm việc đó? Câu trả lời là không. Với chúng tôi nó không chỉ là khoa học thuần túy – có một phương diện bí hiểm ở ma cà rồng

https://thuviensach.vn

và chúng tôi không có cách nào lý giải cho những hình ảnh trong gương của chúng tôi hay khả năng triệu tập người chết, điều khiển và đọc tâm tư con người, khả năng dịch chuyển tức thời…"

"Meghann à," Charles vừa nói vừa nhìn vào đôi mắt háo hức, nheo nheo của Lee. "Chúng ta có thể nói về chúng lúc khác. Lee không cần phải tiêu hóa hết trong tối nay đâu."

"Ừ đúng đó," Lee tán thành, cảm thấy mình giống Alice rơi xuống hang thỏ - triệu hồi người chết ư? Anh rũ bỏ sự khiếp đảm và quay lại vấn đề trước mắt. "Dẹp sự kì bí qua một bên thì dù thế, nghe có vẻ Meghann đang mắc phải sự thiếu hụt vitamin đơn. Khi mà…ừm, con người thiếu B12 dẫn đến những triệu chứng như của cô ấy…kiệt sức, yếu ớt, sụt cân. Bệnh thiếu máu cấp tính không phải là không phổ biến khi mang thai."

"Vậy nếu cô ấy tống khứ bào thai thì có thể hấp thu máu trở lại," Charles nói.

Lee gật đầu. "Nhưng nếu em có bất cứ vấn đề gì với việc phá thai ngày mai…nếu huyết áp của cô ấy tụt hay có xuất huyết và em phải ngưng lại, chúng ta sẽ cân nhắc những cách thức giúp Meghann mà không loại bỏ cái thai. Ở con người, chúng tôi đơn giản tiêm cho bệnh nhân B12 vì họ không có khả năng lọc nó từ thực phẩm. Có cách nào đó tổng hợp loại enzim hai người cần không…vì Meghann không thể lọc nó từ máu?"

"Lee," Meghann nói, "chúng tôi đã cố gắng gần một thế kỉ qua để tổng hợp thứ enzim đó nhưng không thành công. Nếu chúng tôi có thể thì chúng tôi sẽ không cần uống máu nữa. Ngay lúc này, cách duy nhất để sản sinh ra enzim là uống máu và tôi không thể làm được việc đó nữa."

"Vậy em biết tại sao phá thai là lựa chọn duy nhất rồi đó," Charles nói nhưng anh nhìn Meghann thay vì nhìn Lee. Meghann gật đầu, nhưng mắt cô long lanh. "Anh biết em muốn làm mẹ như thế nào – thậm chí có là con của Simon cũng không sao."

"Anh biết, em yêu," Charles đáp, hôn má cô. "Cũng rất khó cho anh…biết sự biến đổi nghĩa là anh đã đánh mất mọi hy

https://thuviensach.vn

vọng trở thành cha mẹ. Nhưng em biết chuyện gì sẽ xảy đến nếu em sinh con. Em đã nghe kể về những đứa trẻ đáng thương, dị dạng rồi mà. Cứ quyết định như thế. Ngày mai, Lee sẽ phá thai giúp em."

"Đợi đã," Meghann nói, cố giữ vẻ tỉnh táo. "Lee, tôi rất biết ơn sự giúp đỡ của anh. Nhưng anh phải hiểu rằng…Simon Baldevar muốn làm tôi mang thai. Lần cuối chúng tôi chạm mặt, hắn đã để lại một bức thư nói hắn bỏ tôi một mình cho đến khi tôi tự nguyện đến với hắn nhưng tôi không tin chuyện đó dù chỉ một khắc. Tôi nghĩ hắn tin rằng một khi tôi phát hiện tôi có thai, tôi sẽ tìm hắn vì tôi không biết phải làm gì." Meghann cười cay đắng. "Thậm chí nếu tôi có thể mang trong người đứa bé này thì hắn là người cuối cùng tôi muốn ở gần. Nhưng khi hắn không nghe tin gì từ tôi, hắn sẽ truy tìm tôi…hắn sẽ muốn biết liệu hắn có thành công buộc tôi mang thai hay không. Nếu hắn phát giác tôi phá thai…" Meghann tái nhợt, run rẩy dù Lee nghĩ không phải do căn bệnh của cô.

"Hắn sẽ giết cô ấy…và bất cứ ai đã giúp cô ấy làm việc đó," Charles nói nốt.

Lee căng thẳng nuốt khan. Anh không thể nhớ thứ xấu xa đã cố giết anh khi anh còn bé, nhưng sự kinh hoàng trong mắt Meghann lẫn Charles đã đủ để miệng anh khô đắng và tay anh ướt đẫm.

"Tôi không quan tâm," Lee nói và cầm tay Meghann. "Cô đã cứu mạng tôi và giờ tôi sẽ làm hết sức để cứu cô." Anh giúp cô rời khỏi bàn kiểm tra, và chỉ Charles mang cô ra một trong những phòng khách – một căn phòng lớn sáng sủa, sơn trắng với rất nhiều cây cối và đồ gỗ liễu gai.

"Nghỉ ngơi một lát đi," Lee nói khi Meghann nằm xuống chăn bông. "Hy vọng là, ngày mai khi cô thức dậy, mọi thứ đã ở lại phía sau."

https://thuviensach.vn

Chương 2

1 Tháng Bảy 1998

Thành phố New York

Bá tước Baldevar chọn một cái áo vét xanh biển từ tủ âm tường, nhăn nhó nghĩ thậm chí một ma cà rồng cũng không được miễn nhiễm cơn nóng của thành phố New York. Sự oi ả ngột ngạt tháng 7 và sự nóng bức làm hắn không thể mặc được bộ vét và cà vạt như thông lệ, hắn nghĩ khi hắn giật một đôi khuy măng sét vàng và mã não khỏi tủ áo. Hắn gài khuy măng sét vào áo sơ mi lụa màu kem khi một cơn đau xé nửa người hắn, làm hắn thở dốc và bám vào tủ áo tìm chỗ dựa.

Đau quá! Đau quá! Dừng lại đi…

Một giọng bất thình lình, cao vút, rên rỉ rời khỏi tâm trí hắn và cơn đau biến mất khi Simon gọi to, “Meghann?”

Không câu trả lời – không phải cái hắn mong đợi. Chuyến thăm ngắn ngủi quá nhanh và không mong đợi để hắn duy trì sự hiện diện đủ lâu để xác định nó. Nhưng đó hẳn là Meghann. Hắn đã biến đổi nhiều ma cà rồng qua nhiều thế kỉ, nhưng kết nối của hắn với họ nhạt dần theo thời gian. Meghann (không tính thứ đang nằm dưới hầm) là ma cà rồng duy nhất đủ trẻ cho hắn vẫn còn cảm nhận cơn đau và sự khốn cùng của cô.

Trong một thoáng chốc, Simon thèm được dẹp bỏ kế hoạch cho tối đó và tập trung tìm nơi ở của cô nhân tình thất lạc nhưng giờ không phải lúc thích hợp. Một là, giờ đang là lúc chạng vạng – mặt trời vẫn chưa lặn hoàn toàn. Mặc dù hắn đủ già để thức dậy và hoạt động lúc nhá nhem nhưng không có cách nào thi triển những quyền năng huyền bí mà không bào mòn năng lượng của hắn. Tối nay hắn cũng chưa ăn. Tốt hơn hắn nên ra ngoài và ăn, tích lũy năng lượng trước khi hắn dốc công tìm Meghann.

Bỏ lại căn nhà thành phố có lắp cửa chớp, Đức ngài Baldevar trượt cặp kính mát Ray Ban lên mắt để che chắn ánh nắng èo

https://thuviensach.vn

uột của mặt trời đang lặn từ từ. Giờ là 8h kém 15 – nếu hắn cố rời nhà sớm 15 phút thì mặt trời khốn kiếp có thể đã làm hắn bị mù.

Nhưng tại sao than thở? Có lẽ trong ít năm hắn sẽ có thể ra ngoài vào giữa trưa nếu hắn muốn. Tín hiệu báo nguy thống thiết kia – nếu nó thật sự thuộc về Meghann – là một dấu hiệu tốt cho thấy thí nghiệm Beltane của hắn đã thành công.

Simon mỉm cười, làm hai nữ du khách trẻ tuổi trố mắt ngạc nhiên khi họ đi ngang qua nhau ở Đại lộ số 5. Hắn mau mắn cân nhắc việc mời những phụ nữ trẻ này một cốc nước và biến họ thành bữa tối của hắn nhưng hắn quyết định hít thêm ít không khí trước khi kiếm một nạn nhân. Sau hết, những người cần gặp sẽ không đến trước 10h - hắn còn thảnh thơi lâu.

Hắn tiếp tục cười, cuối cùng nhìn nhận sự bức bối của mình trước sự im lặng của Meghann. Hắn đã lâng lâng hy vọng cô (dù sẵn lòng hay không như tiếng thét vừa xâm nhập tâm trí hắn) liên lạc với hắn trước tối nay từ lâu. Beltane đã là chuyện cách đây 2 tháng…hắn bắt đầu tự hỏi liệu có phải sự im lặng của cô mang ý nghĩa hắn đã thất bại trong việc làm cô mang thai.

Nhưng đáng ra hắn phải nhớ đến mức độ bướng bỉnh của cô gái, Simon nghĩ, dừng lại chiêm ngưỡng một sợi dây chuyền ngọc bích đẹp tuyệt trong quầy kính cửa hàng Cartier. Hắn có nên mua cho bà mẹ tương lai món đồ trang sức đẹp đẽ đính ngọc lục bảo tiệp màu mắt cô ấy không?

Không, không…hắn có một món quà tuyệt hơn nhiều dành cho cô. Ngay khi hắn tìm ra nơi cô đang ẩn nấp, Simon dự định sẽ giới thiệu Jimmy Delacroix với cô. Chắc chắn sự bế tắc của người tình sẽ dạy Meghann một bài học cấp thiết trong việc tuân lệnh chủ nhân của cô. Tâm trạng của Simon xấu đi khi hắn nhớ lại lần cuối gặp Meghann và hắn đi vội vã, quang cảnh và âm thanh của thành phố tấp nập xung quanh không còn lưu lại trong những giác quan của hắn.

Việc cô sợ và tự vệ khi cô lần đầu phát hiện ra hắn vẫn còn sống, Simon hoàn toàn thông hiểu. Sau khi bỏ mặc chủ nhân của cô chết đi, lẽ dĩ nhiên cô đã lo cho mạng mình. Nhưng sau khi hắn bảo cô gái hắn sẵn sàng tha thứ cho cô và để cô trở lại

https://thuviensach.vn

làm nhân tình của hắn, cô đã làm gì chứ? Khóc lóc và than van vì hắn đã sát hại Alcuin, khoe mẽ gã người của cô trước mặt hắn, và bày mưu với anh bạn mê trai để giết hắn.

À, phải rồi, nghiền ngẫm hành vi đáng chê trách của Meghann như là kẻ bạc tình để làm gì nhỉ? Hắn đã trừng phạt cô nghiêm khắc cho những vi phạm của cô. Tâm trạng vui vẻ trở lại với ý nghĩ Meghann đã bị tàn phá như thế nào khi cô trông thấy cái giá của sự chống đối là việc mất đi người tình, Bá tước Baldevar quay lại tập trung tìm mồi.

Hắn mừng vì đã ở Manhattan, thành phố này luôn cung cấp nguồn dinh dưỡng dồi dào. Có lẽ bởi vì con người nơi đây chắc hẳn đã tiếp nhận vài đặc trưng của thành phố mà họ cư trú: xấc láo, thỉnh thoảng thô lỗ, đầy ắp sự nhiệt thành và tính mãnh liệt mà những người sống ở những thành phố già nua, khoan thai hơn thường thiếu hụt. Đã rất nhiều năm hắn mới lại được thưởng thức đầy đủ sức hấp dẫn của Manhattan. Hơn thập kỉ qua, hắn chỉ ghé qua vài đêm để cập nhật cho bản thân những hoạt động của Meghann. Simon không ngạc nhiên chút nào sau kì thực tập với Alcuin cô sẽ chọn trở lại thành phố nơi cô đã lớn lên, đã gặp và yêu hắn.

Thoáng chút ủy mị, Simon quyết định đi đến khu buôn bán, hướng ra khu vực quảng trường Thời đại. Đó là nơi hắn đã đưa cô đến săn mồi lần đầu tiên. Hắn cười khùng khục khi nhớ lại Meghann, mới biến đổi và phẫn nộ khi hắn bảo cô ăn mặc như gái đứng đường. Chỉ sau khi hắn giải thích rằng bị hiểu là gái điếm là mẹo dễ nhất cho một ma cà rồng nữ có thể sử dụng để bẫy mồi thì Meghann ưng thuận, mắt cô mở to với vẻ lĩnh hội và sự hân hoan trước những năng lực mới của mình.

Cô học rất nhanh, Simon đăm chiêu nghĩ. Cô gái đó đã vào giới ma cà rồng với một tốc độ làm hắn vui thích. Từng bài học mới đều được cô tiếp thu một cách chóng vánh, thổ lộ lòng biết ơn với thầy giáo của cô bằng việc làm tình đam mê suýt đoạt lấy hơi thở hắn.

Chuyện gì đã xảy ra vậy, Meghann? Simon hỏi người tình vắng mặt của hắn. Em rất hứa hẹn và có khả năng thiên bẩm hơn bất cứ ma cà rồng non nào khác. Chuyện gì đã làm em căm

https://thuviensach.vn

ghét bản thân…và tôi vì đã biến đổi em?

Simon nhún vai và vẫy tay, làm cho một xe taxi dừng đột ngột khi nó đến rất gần hắn. Meghann còn trẻ, và phạm sai lầm là đặc quyền của tuổi trẻ. Không nghi ngờ gì việc được nuôi lớn theo Cơ đốc giáo đã làm cô tròng trành với quan điểm màu mè của Alcuin về sự bất tử, và gây ra mặc cảm tội lỗi đã khiến cô cự tuyệt chủ nhân của mình. Dù sao đi nữa, mọi chuyện đã là dĩ vãng. Hiện tại mới là điều quan trọng và Meghann không còn trong vị thế có thể cự tuyệt hắn nữa.

Khi Simon cuối cùng đã đến gần Broadway, khu vực hóa ra là một sự thất vọng, thay đổi quá nhiều làm hắn suýt không nhận ra. Lần đầu hắn đến New York, vào những năm 40, The Great White Way đã tung ra những xuất phẩm được viết bởi những thiên tài như Noel Coward và Cole Porter. Giờ hắn đã thấy sự cáo chung của trí tưởng tượng con người, thấy quá nhiều vở diễn cũ được tái hiện nhưng hắn không nghĩ chúng có thể xứng tầm sự mạnh mẽ và phong cách như bản gốc. Số ít những vở diễn mới cũng chẳng thu hút được sự quan tâm của hắn – chúng có vẻ rườm rà và tẻ ngắt.

Thậm chí tệ hơn trò tiêu khiển nhạt nhẽo được hứa hẹn bởi những cái lều vải chói lòa, Simon nhớ cái không khí hiểm nguy đã từng lan tỏa những con đường này. Nhiều thập kỉ, thậm chí vài năm trước, những khán giả đi xem kịch thường đảm bảo mình đứng trong khu vực đầy đủ ánh sáng vì sợ một kẻ lang thang nào đó có thể cướp những đồ vật có giá trị của họ hoặc tấn công họ. Giờ Quảng trường Thời đại đã được cải thiện và thanh tẩy nhiều đến nỗi hắn thật sự thấy một cửa hàng Disney đang kinh doanh phát đạt, và du khách tản bộ qua những con phố mà không bị mất mát gì. Chuyện gì đã xảy ra cho những gái điếm mắt la mày lét ẩn nấp trong những thung lũng tối mịt kia? Đâu rồi những con nghiện đang say thuốc, gái làng chơi, dân móc túi? Một ma cà rồng nếu muốn một chút sa đoạ cho bữa tối của mình sẽ đi đâu? Có vẻ những tên cớm tuần tra những con phố này đã càn quét những cảnh đời bất hạnh của nó vào những góc tối hơn nữa của thành phố, và Simon không có thời gian tìm ra bọn chúng. Như thế hắn còn lại gì? Có lẽ hắn có thể tạo bất ngờ cho một du khách khỏe khoắn hay một người hay

https://thuviensach.vn

khán giả nào đó...cho họ thấy còn có những thứ đáng sợ trên những con đường của thành phố New York sau bóng tối.

Một giọng nói rôm rả, the thé cắt đứt luồng suy nghĩ của hắn. "Ăn năn!" người đàn bà hét vào mặt vị khách bộ hành phớt lờ sự tồn tại của bà ta. "Ăn năn hay bị lửa địa ngục thiêu rụi mãi mãi! Ngươi phải ăn năn ngay bây giờ để được cứu rỗi!"

Bá tước Baldevar mỉm cười – vậy là rốt cuộc không phải tất cả tính cách dị hợm đều bị cuốn đi hết. Hắn thả bước về hướng tiếng rống ầm ĩ, dự định dùng trò giả vờ hắn đã làm nhiều lần trước đây với những kẻ cuồng tín – cái nhìn thổn thức, chân thành hắn gắn trên mặt khi hắn lắng nghe bài diễn thuyết của người đàn bà và cho phép bà ta ban cho hắn vài cuốn sách nhỏ rách nát, rẻ tiền đã được làm phép để kêu gọi sự cứu rỗi của hắn phụ thuộc vào phần của cải đáng kể hắn góp cho bất kì tổ chức nào bà ta đang tham gia. Rồi khi hắn thuyết phục được nạn nhân về lòng khao khát chân thật của hắn để được cứu chuộc, việc lừa bà ta về nhà cầu nguyện cho linh hồn hắn sẽ rất đơn giản.

Xui xẻo thay, Simon phát giác mục tiêu của mình là một bà già ngoài năm mươi với mái tóc xám gợn sóng, đeo kính lão, răng hở to, và da thịt mềm nhũn, nhăn nheo. Hắn thà cắm răng vào cái thùng rác cạnh bà ta còn hơn uống dòng máu nhạt thếch già chát kia.

Cam chịu đi đến khu vực giết mổ khét tiếng và những con người trác táng có thể ở đó, Đức ngài Baldevar phấn khởi khi thấy một cặp thiếu niên có trai có gái, dù lúc đầu khó mà phân biệt do kẻ nói giọng trầm có những lọn tóc vàng dài và bê bết lòa xòa trên chiếc áo thun đen. Không, Simon quả quyết, kẻ này ắt hẳn là con trai – không cô gái nào xuất hiện ở nơi công cộng với mái tóc bù xù dơ bẩn như thế. Nhưng không phải với cô gái đi cùng cậu ta. Không như bạn đồng hành mảnh khảnh, nhỏ nhắn của mình, cô gái kia cao nhưng tình trạng béo phì làm cô ta trông có vẻ thấp hơn. Cô ta có mái tóc xám, uốn xoăn, chải vụng về và hơi hô.

Hai người đều không đẹp, nhưng họ có thể phục vụ mục đích của hắn. Bên cạnh đó, sắp trễ rồi. Hắn muốn nạp năng

https://thuviensach.vn

lượng và tắm rửa trước khi đồng bọn của hắn đến. Sẽ rất thô lỗ nếu xuất hiện trước mặt những vị khách của mình trong bộ y phục lấm máu và đất.

Từ cuộc tranh luận ồn ào đã thu hút nhiều cái nhìn chăm chú từ những người qua đường và ngôi sao năm cánh mạ bạc rẻ tiền lộn ngược quanh cổ họ, Simon suy ra rằng những con người trẻ tuổi này thuộc tân-thần giáo, điều đó mang đến cho hắn nước thí quân hoàn hảo để có thể giành lấy sự tin tưởng của họ. Khẽ đằng hắng cắt lời mụ cuồng tín già hung hăng, Simon quay sang bữa ăn sắp tới và nói, "Sao lại bận tâm đến mụ cuồng tín này? Hãy để bà ta cúng bái theo ý mình. Sau hết làm những gì bạn phải làm mới là luật pháp."[2]

Tất nhiên, người đàn bà quá khích quay qua khinh miệt Simon nhưng hắn chỉ nghe loáng thoáng những gì bà ta nói… hắn đang bận mím môi lại ngăn bản thân khỏi bật cười trước biểu hiện háo hức, rạng rỡ trên mặt con mồi.

"Ông biết về Quái vật vĩ đại ư?" cậu trai hỏi.

"Tôi biết ông ta," Simon nghiêm trang trả lời, cố nhịn khỏi đảo mắt trước phiên bản của Aleister Crowley – một con nghiện và tay lang băm đã tự tôn mình là một bậc thầy thực hành của phép thuật khả dụng.

Simon đã chạm trán tên giả mạo ở Ai Cập khoảng đầu thế kỉ, lúc hắn đi tới đó để giám sát cuộc khai quật hầm mộ người Ai Cập của Howard Carter, một dự án hắn đã đóng góp rất hào phóng với hy vọng hắn có thể khám phá được manh mối về nguồn gốc của ma cà rồng. Trái ngược với những tiểu thuyết nổi tiếng, hắn không tìm hiểu được gì về lịch sử ma cà rồng ngoại trừ đã giải khuây bằng Aleister Crowley.

Hắn đã biết gã nghiện ma túy vênh váo đó từng thuộc Hội Bình minh vàng, một tổ chức con người mà Alcuin đã tuyển chọn để tiết lộ những bí mật của pháp thuật.

Cáu kỉnh bởi nỗ lực truyền bá triết lý của Alcuin cho con người và trao họ kiến thức thiêng liêng mà lẽ ra họ không được phép biết đến, Bá tước Baldevar đã tự hiện thân với Aleister Crowley – kẻ bị trục xuất khỏi hội vì tính ác dâm và bại hoại của

https://thuviensach.vn

hắn. Nhằm mục đích tiêu khiển, hắn đã xuất hiện trước Crowley và bảo ông ta hắn là Aiwass, một vị thần Ai Cập cổ đại. Gã pháp sư cả tin kia viết xuống mọi thứ hắn bảo ông ta viết, và những lời của Đức ngài Baldevar đã trở thành rường cột của Ordo Templis Orelius, một tổ chức tín ngưỡng mà Crowley tuyên bố lão ta là người đứng đầu.

Giờ Simon cảm nhận sự khoái trá thâm độc, thấy rằng những lễ nghi vô nghĩa hắn đã đặt ra cách đây hơn bảy mươi năm vẫn còn được những con người ngu xuẩn tuân thủ một cách mù quáng.

"Đáng lẽ ông không thể biết Ông Crowley," cô gái nghi ngại nói, săm soi vẻ ngoài trẻ trung không thật của Bá tước Baldevar. Rồi gương mặt cô ta sáng lên và mỉm cười với hắn. "Tất nhiên rồi! Ý ông là ông đã biết ông ấy trong kiếp trước."

"Trong một thời đại khác," Simon đồng tình. "Nhưng tại sao bận tâm mụ phù thủy già nua này chứ? Hai người không nghĩ hai người sẽ cải huấn bà ta đấy chứ? Chắc chắn các bạn sẽ sử dụng thời gian của mình cho những việc thiết thực hơn phải không? Như các bạn có thể đoán được, tôi là người ngoại quốc ở thành phố này và hơi thiếu thốn những người bạn đồng hành thông thái (hắn co rúm lại trong lòng vì phải gọi những tên đại ngốc này là thông thái) như các bạn đây. Có lẽ các bạn có thể về nhà cùng tôi và chỉ tôi cách thành lập một hội phù thủy ở đây."

Cặp kia đồng ý ngay lập tức, giúp Simon đỡ phải sử dụng bất kì hình thức thuyết phục nào với họ.

"Đừng đi theo quỷ dữ!" kẻ cuồng tín mà hắn đã quên béng đang thét vào cặp đôi trẻ tuổi sau khi hắn vẫy tay gọi xe taxi chở họ về ngôi nhà thành phố. "Hắn là đồ quái dị! Để Chúa vào tim các người và Ngài sẽ cứu rỗi các người khỏi thứ đáng nguyền rủa này..."

Đôi trai gái đơn giản vào trong xe taxi, mặc dù cô gái ra một cử chỉ dung tục với ngón giữa về phía người đàn bà kia.

Trước khi vào trong xe taxi, Simon đặt tay qua vai người truyền giáo và thì thầm chỉ đủ để bà ta nghe được, "Thưa bà, tôi sẽ để bà lại với một số mệnh còn thảm khốc hơn tôi...một sự

https://thuviensach.vn

tồn tại thật lâu trên chiếc giường đôi trinh nữ của bà và một cái chết đau đớn do căn bệnh ung thư đã một lần nữa len vào ngực bà." Hắn theo dõi gương mặt rúm ró của người đàn bà và cúi chào giễu cợt. "Buổi tối tốt lành."

Ngay khi về đến nhà, Simon chỉ cặp thanh niên đến nơi được dùng làm phòng làm việc của hắn khi hắn sống trong ngôi nhà trên thành phố với Meghann nhưng giờ đây được dùng chủ yếu để phục vụ như một ngôi đền ma thuật.

Tất nhiên cặp đôi kia bị mê hoặc bởi căn phòng và những cái triện tinh xảo bằng gỗ và thép được trang trí trên tường, giá sách cao đụng trần đầy ắp với những cuốn sách ma pháp cổ xưa, được bảo quản tốt và nhiều loại dụng cụ phép thuật hắn đã thu thập qua nhiều thế kỉ.

"Oa," chàng trai (đã giới thiệu bản thân là Osiris lúc ngồi trong taxi) thở hắt ra một cách sùng kính, nhặt lên một thanh kiếm Tây Ban Nha đã thuộc về Simon từ thế kỉ mười bảy. "Đây là kiếm thánh của ông à?"

Simon cố gắng không chớp mắt trước cách phát âm ghê tởm của Osiris và chỉ nói, "Tôi dùng nó để mở vòng tròn."

Hắn thoáng bực bội vì Meghann khi nghĩ lại bốn mươi năm qua và những lần thử thách mà hắn đã kinh qua – mua bán với ma quỷ và cầu cạnh chúng để hắn có thể gia tăng quyền lực hắn cần hòng giật Meghann khỏi tay lão tu sĩ ton hót Alcuin. Nếu cô phù thủy nhỏ đó chịu ở cạnh chủ nhân đúng như lời cô ta đã hứa thì đáng lẽ hắn không phải tiêu tốn nhiều thời gian cho pháp thuật… chuyện đó cũng tệ như khi hắn còn là một ma cà rồng non và đã xây dựng khả năng phòng vệ trước những đòn tấn công triền miên của Alcuin.

Nhưng hắn càng tu luyện lại càng có hứng thú.

Simon túm lấy một đũa phép từ gỗ cây thanh hương trà hắn đã sở hữu từ khi còn là người và chĩa nó vào Osiris. "Thể hiện những năng lực của cậu đi."

"Hả?" Chàng trai chớp mắt.

"Tôi đưa các người đến một căn phòng chứa đầy những đồ vật thấm đẫm năng lực cần nhiều thế kỉ để phát triển. Cho tôi

https://thuviensach.vn

thấy các ngươi có thể làm gì đi."

Cô gái, người đã cho Simon một cái tên khá giả tạo là Tiểu thư Cerridwen khi cô ta tự giới thiệu về mình, tự mãn nói với Simon, "Chúng tôi có thể tùy ý triệu hồi ma quỷ vâng lệnh chúng tôi."

Vì hiện giờ không còn cách nào bọn họ có thể thoát khỏi nhà hắn, Simon ngửa đầu ra sau và rú lên, cười rũ rượi trước màu đỏ bừng giận dữ trên cả hai khuôn mặt trẻ tuổi. "Con nhóc, ngươi không có năng lực nào cả ngoại trừ việc tự dối mình. Ngươi chưa bao giờ triệu hồi bất kì cái gì... sau này cũng không. Nhưng mà, nếu hai ngươi may mắn, có lẽ ta sẽ thết đãi hai người bằng một màn trình diễn quyền năng thật sự và gọi ra một hay hai thứ ma quỷ gì đó."

Hắn nói chuyện như người điên và đáng lẽ những vị khách trẻ tuổi của hắn phải nghĩ đến việc rời nhà nhưng cặp trai gái vẫn đứng tại chỗ. Osiris hếch cằm và nói, "Ông là đồ khùng. Tại sao chúng tôi phải tin là ông có thể làm được mọi chuyện chứ? Chỉ vì ông có một căn phòng đầy sách cũ ư?"

"Chúng được gọi là những cổ văn," Simon thản nhiên nói. "Và ngươi nói khá đúng đấy. Ta không cho các ngươi lý do tin sự khoe khoang của ta gắn liền sự thật nhiều hơn của hai ngươi. Hai ngươi muốn cá cược không?"

"Được thôi," Tiểu thư Cerridwen tán thành trước khi bạn trai cô ta có thể lên tiếng. "Cá gì?"

Simon với tay trên đầu cô ta, di chuyển cái triện bằng gỗ để lộ một tủ sắt âm tường. Hắn nhanh nhẩu mở mã khoá (là ngày hắn biến đổi) và lấy ra vài cọc tiền dày.

Hắn đặt chúng trên bệ thờ phủ vải đen và quay lại với hai vị khách đang thở há hốc miệng. "Ở đó là mười hai ngàn đô la. Gọi lên một con quỷ và số tiền này là của hai người. Nếu thất bại hai người sẽ ra về trắng tay. Tuy nhiên, nếu ta gọi được, hai người sẽ trả ta bằng chính linh hồn của các người."

Simon thích thời hiện đại này. Trong thời của hắn, ai đó sẽ phản kháng dữ dội trước ý nghĩ giao ra linh hồn bất tử của mình, nhưng trong thế kỉ này, con người có vẻ ít trân trọng nó

https://thuviensach.vn

hơn. Chắc chắn là vì có rất ít người (bất kể có giả vờ thế nào) thật sự tin vào cuộc sống sau khi chết.

"Ông sẽ cho chúng tôi số tiền đó nếu chúng tôi thắng sao?" Osiris hỏi, và Simon thậm chí chẳng cần đọc tâm tư của cậu ta, những gì hắn cần làm là nhìn vào sự nôn nao thèm khát trong mắt cậu ta để thấy cậu nghĩ hắn là thằng khùng giàu sụ. Simon chú ý Osiris đưa mắt nhìn hắn, có vẻ định giá xem hắn đã đặt ra thử thách loại nào khi Osiris và Tiểu thư Cerridwen cố lấy của hắn số tiền mà cả hai không tài nào rời mắt được.

"Tất nhiên ta sẽ đưa cậu số tiền đó nếu cậu thắng," Simon thật thà đáp. Nếu những con người rỗng tuếch này có thể kéo tấm thảm rời khỏi sàn nhà, không cần nói đến một con quái vật, thì hắn sẽ đi đón mặt trời mọc. "Và nếu ta thành công, hai ngươi đồng ý cho tôi phần bồi thường ta đòi hỏi chứ?"

Cặp trai gái nhìn nhau và rồi Osiris nói, "Ok."

"Bắt đầu đi," Simon nói, và tựa vào bức tường ốp gỗ của phòng làm việc.

Tiểu thư Cerridwen tóm thanh kiếm của hắn, và quay người ngược chiều kim đồng hồ để định hình một vòng tròn ma pháp sẽ che chắn cho cô ta và bạn trai khỏi sự tấn công của bất kì quái vật nào được họ triệu kiến.

Họ cúi đầu cung kính về bốn phương của vòng tròn – đông, tây, nam, bắc – dù ngôn ngữ hoa mĩ của họ hẳn phải đến từ một trong số những bộ phim đáng ngán của Hollywood.

Simon có thể thấy rằng lũ trẻ khá nhập tâm với phần nghi lễ của mình, và có vẻ như chúng thật lòng tin chúng đã dựng nên một vòng tròn ma pháp vì chúng cẩn thận không phạm ranh giới. Chúng sẽ choáng váng đến độ nào khi phát hiện ra hắn là lực lượng siêu nhiên duy nhất trong phòng này nhỉ.

Sau khi những nghi thức mào đầu được hoàn tất và những dụng cụ được cúng tế bằng việc đi qua lò than đầy nhựa thơm, Tiểu thư Cerridwen cho tay vào túi vải của cô ta và móc ra một cuốn sách nham nhở, quăn góc có tựa là The Necronomicon.

Việc này tức cười hơn hắn mong đợi! Hắn biết cuốn cổ văn rẻ tiền đời mới kia được tôn xưng là sự tái tạo thực sự của những

https://thuviensach.vn

bùa chú cổ xưa của người Xume. Tất nhiên, những ghi chép không có nhiều phần sự thật về ma thuật hơn cái nón đen của một ảo thuật gia trên sân khấu, Simon nghĩ vậy khi hắn quan sát cô gái thận trọng đọc cuốn sách.

"Ông không cảm nhận được sự tồn tại của quái vật sao?" Osiris hỏi, làm Simon giật mình ra khỏi những suy nghĩ dè bỉu của hắn dành cho những câu chữ xuẩn ngốc của Tiểu thư Cerridwen.

"Tất nhiên ta không cảm nhận được." Simon ngáp, không bận tâm che dấu sự chán ngán của mình. "Chẳng có gì trong căn phòng này cả."

"Ông nói dối và đứng ngoài sự bảo vệ của vòng tròn ma pháp," Tiểu thư Cerridwen thét lên, ưa thích vai trò nữ pháp sư của mình. "Xin lỗi hoặc là chúng tôi sẽ tiêu diệt ông!"

"Làm đi," Simon thách thức và đi về phía vòng tròn giả tạo. "Đừng phá vỡ vòng tròn!" Osiris ra lệnh.

Simon đặt chân bên trên vòng tròn tưởng tượng đó và dễ dàng nhấc Osiris lên khỏi mặt đất bằng 1 bàn tay dưới cằm cậu ta. "Các người đã triệu hồi thất bại. Không có gì trong phòng và ta sẽ không nuông chiều ảo tưởng ngu ngốc của các người thêm một giây nào nữa."

"Bỏ anh ấy xuống!" Tiểu thư Cerridwen rít lên.

Simon quay mặt về phía cô ta và nhã nhặn nói, "Quý cô trẻ tuổi, cha mẹ ngươi không dạy người biết chuyện gì sẽ xảy đến cho những đứa trẻ bất trị dám nói chuyện kiểu đó với người lớn ư? Giờ thì, ngươi và người yêu của mình, với nghi lễ vô nghĩa này, đã thua cược. Hãy xem ta có thể làm hay hơn không."

Thay vì dùng gươm, Simon sử dụng Osiris để vẽ vòng tròn dù hắn không thật sự cần sự bảo vệ đó. Ngay lập tức, một đường sáng xanh ánh trắng xuất hiện, kéo theo những tiếng hổn hển của Tiểu thư Cerridwen và Osiris.

Simon ném chàng trai va vào bạn gái của cậu ta và quan sát cặp đôi líu ríu nhau, không thể rời mắt khỏi vòng tròn ánh sáng. "Mấy nhóc, cái đó chỉ mới là khởi đầu." Lòng tràn đầy dự cảm quỷ quyệt, Simon ngửa đầu và thét lên một trong số những câu

https://thuviensach.vn

khấn ưa thích nhất của hắn từ Chìa khóa của Solomon, dùng tiếng La tinh để tăng phần kịch tính cho hai khán giả dễ bị ám ảnh của mình. “Ta kêu gọi ngươi và khẩn thiết ra lệnh ngươi, Marduk, quỷ địa ngục, nhân danh Thần El vạn năng và đầy sức mạnh mà ngươi không thể trì hoãn, mà phải đến ngay đây trước mặt bọn ta!”

Khi hắn nói, nhiệt độ trong phòng hạ xuống cho đến lúc hơi thở của hắn thoát ra thành những luồng hơi trắng lạnh giá và hai con người co rúm bên cạnh hắn run rẩy không kiểm soát được, môi họ tái xanh. Vì Simon không bảo ma quỷ không được làm ồn và mang hình dáng ghê tởm, nó tạo ra một màn trình diễn đáng sợ, mùi sunfua gớm ghiếc và đắng nghét ngập ngụa căn phòng nhỏ khi sinh vật độc địa đến trước mặt hắn, chờ đợi mệnh lệnh.

Simon nghe tiếng cô gái lẩm bẩm rời rạc và nhìn những vị khách của hắn khiếp đảm. “Thứ này là gì vậy?” Cậu ta hỏi, cẩn thận không rời mắt khỏi vị khách từ địa ngục. “Ta đã nghĩ ngươi sành sỏi…con quỷ này đây chỉ là một tên nhãi nhép nơi địa phủ.”

“Không,” Osiris thổn thức. “Không, không…”

“Vậy giờ, mấy nhóc, các người đã biết mình không hề có năng lực thật sự chưa… ‘tôn giáo’ của các người chỉ là phương tiện chống đối cha mẹ, một trò chơi ảo tưởng công phu. Có lẽ các người cũng phát hiện ra mình không có đức tin thật sự? Ta có thể thấy được từ cặp mắt lồi ra và mạch đập thình thịch trên cổ các người rằng đây là lần đầu tiên bọn ngươi chạm trán một thứ gì đó lạ lẫm. Các ngươi giống rất nhiều người phàm mà ta từng gặp gỡ…các người ba hoa bốc phét về ý tưởng trở thành kẻ thực hành nghệ thuật hắc ám nhưng lần đầu các người được chứng kiến sự tồn tại của ma quỷ thì lại muốn bỏ chạy và lẩn trốn.”

Mất kiên nhẫn vì hắn đang tảng lờ nó, con quỷ vươn móng vuốt ma quái của nó cào má Simon và nhận lãnh một sự quở trách khắc nghiệt. Nó khó khăn cúi đầu, hiểu rằng mình không thể đe dọa hắn.

Simon chỉ gọi con quái vật để dọa những vị khách của hắn, và bởi vì việc đó đã thành công tốt đẹp, hắn không còn cần đến

https://thuviensach.vn

con quái vật nữa. Hắn bắt đầu đọc lệnh Tống Khứ và nó hờn dỗi. Vì nó chẳng được yêu cầu làm gì nên Simon không bị ràng buộc gì với nó.

Nó thử đe dọa hắn lần nữa, làm những đồ vật bay vòng vòng trong phòng và rú thật to đến nỗi Simon đoan chắc sẽ tạm thời làm điếc tai những vị khách phàm tục của hắn. Nhưng Simon đã xử lý những tiểu quỷ còn mạnh hơn thế này nhiều và vẫn chiến thắng, biết rằng cách duy nhất có thể thua một con quỷ là phô bày hay cảm nhận một sự sợ hãi nào đó.

"Ngươi sẽ bị kết tội, nguyền rủa và vĩnh viễn bị xua đuổi nếu ngươi không ngay lập tức rời khỏi đây theo lệnh ta!" Simon rền vang, và thứ đó rên rỉ, nhưng vẫn không chịu bỏ đi. Chỉ sau khi Simon tra tấn nó bằng triệu hồi quyền năng của những con quỷ mạnh hơn nó thì cuối cùng nó mới chịu khuất phục.

Vòng tròn ma pháp biến mất và Simon vẫy tay để bật đèn trên đầu, lắc đầu trước những dáng đi lóng ngóng trong phòng.

Simon sờ má mình và chớp mắt bởi cơn đau sắc cạnh trên đầu ngón tay. Chả sao…vết thương sẽ lành ngay khi hắn ăn. Với ý nghĩ đó, hắn giật Osiris khỏi bạn gái cậu và mỉm cười quỷ quyệt.

"Làm ơn đi mà," Osiris thút thít nói những từ Simon đã nghe hàng ngàn lần. "Đừng làm tôi đau."

"Ngươi có muốn giống ta không?" Simon êm ái hỏi. "Có năng lực như ta vừa thể hiện ấy?"

"C…c…có…"

Nụ cười của Simon ngoác rộng và răng nanh của hắn lòi ra.

"Ma cà rồng…" chàng trai thổn thức khi thấy những chiếc răng nanh bằng ngà. "Thây ma…"

Simon chẳng thèm bảo nạn nhân của mình là hắn vẫn sống như Osiris đấy thôi. "Phải, một ma cà rồng…bất tử và đầy tràn quyền năng như cậu vừa chứng kiến. Có muốn quyền năng của ta không?"

"Có," chàng trai nói và nỗi sợ của cậu vơi bớt.

https://thuviensach.vn

“Ngươi sẽ làm gì để có được nó?”

“Bất cứ điều gì!”

Simon nhướng một bên lông mày. “Thật sao?”

“Đúng vậy!” Osiris ré lên, toàn bộ sự khiếp đảm đã bốc hơi. Cậu ta phủ phục dưới chân Simon, cuống cuồng hôn mũi giày đen của hắn. “Làm ơn, làm ơn, làm ơn!”

“Ngươi sẽ giết người chứ?”

“Tôi sẽ giết cả bóng tối để có Quà tặng hắc ám!”

Quà tặng hắc ám… Simon đảo mắt nhưng tiếp tục với trò đố chữ. Hắn với tay đến tủ gỗ nhỏ mà rút ra lưỡi đao mà Meghann đã tặng hắn vào dịp kỷ niệm năm đầu tiên của họ.

Khi hắn đưa món vũ khí cho Osiris, Simon nhớ lại hắn đã cảm động biết bao bởi món quà đó, một món đồ cổ mà rõ ràng Meghann đã tiêu một khoản rất lớn trong số tiền hắn chu cấp cho cô và dốc sức suy nghĩ để tìm ra thứ nào đó mà hắn thích.

Có lẽ tí nữa hắn sẽ sai người hầu của mình đến Carrier. Còn bây giờ, Simon đặt lưỡi đao lên bàn tay yếu ớt của Osiris và nói, “Giết cô ta đi.”

“Hả?” Cậu trai chớp mắt và chuyển tia nhìn khiếp vía qua Tiểu thư Cerridwen, một nhân chứng lặng lẽ cho đến lúc này.

“Cho ta thấy ngươi sẵn sàng trả giá cho sự bất tử đi nào. Cắt đứt sự trói buộc với loài người và giết cô gái ngươi hằng yêu thương.”

“Không!” Tiểu thư Cerridwen thét lên và nháo nhào chạy ra cửa. Nhanh như chớp, cánh tay Simon xoãi ra và bắt lấy cô gái, ném cô ta cho Osiris.

Hắn đã tưởng thằng nhóc có thể phản kháng…thậm chí có thể cố chĩa lưỡi đao về phía Simon để cứu cô bạn của mình. Nhưng cậu ta, bị sự bất tử mê hoặc, giơ đao qua đầu và cố đâm vào tim Tiểu thư Cerridwen.

Cô gái, bất chấp trọng lượng của mình, đã nhanh nhẹn trượt khỏi đường đao. Simon di chuyển về phía cửa phòng làm việc và ước gì Meghann đang ở đây với hắn. Liệu cô có dám thuyết giáo

https://thuviensach.vn

hắn về bản năng thánh thiện của con người nếu cô có thể thấy hai kẻ thề thốt yêu đương lại đánh nhau như những con gấu bị sập bẫy mà hắn thường theo dõi lúc còn là người?

"Nằm im coi, con chó cái." Osiris thở hổn hển và cố đè nạn nhân xuống nền nhà.

"Mẹ kiếp!" cô gái chua ngoa gầm gừ và đưa tay giằng cây đao khỏi anh bạn nhu nhược của mình.

Với một tiếng nấc nhỏ, Osiris đánh rơi cây đao và Tiểu thư Cerridwen chồm lên trên cơ thể cậu ta với khổ người to lớn của cô ta. Nén tiếng rống của một đấu sĩ, cô ta giơ lưỡi đao lên và đâm Osiris liên tục.

"Đủ rồi – hắn chết rồi." Simon đi về phía cô ta và giật lấy lưỡi đao, liếm dòng máu của chàng trai bất hạnh còn trên lưỡi.

"Tôi đã giết hắn!" Tiểu thư Cerridwen tru tréo, sự cuồng loạn rạng ngời trong mắt cô ta. "Tôi đã có được Món quà hắc ám của ngài!"

"Đó là thứ ngươi thèm khát sao…cuộc sống vĩnh hằng?"

"Đúng, đúng, đúng!"

"Vậy thì được," Simon nói và kéo cô gái không sức kháng cự gần lại hắn. "Nhưng ngươi thật sự nên hỏi vài câu trước khi ngươi thỏa thuận với quỷ dữ đấy. Ta sẽ ban cho ngươi cuộc sống muôn đời…bằng cách hút cạn máu ngươi và cho phép hồn ngươi thoát xác."

"Không," Tiểu thư Cerridwen thút thít khi nanh của Simon di chuyển lên cổ cô ta.

"Làm ơn…cha tôi giàu có…tôi có thể cho ngài…"

Simon nhướng mắt nhìn cô gái đang tuyệt vọng. "Nhìn quanh mình đi, nhóc. Ngươi nghĩ ta còn cần thêm tiền à? Ta chỉ đề nghị sự biến đổi khi ta nhận lại được thứ gì đó. Cơ thể mũm mỉm của ngươi không hấp dẫn ta và trí tuệ tầm thường của ngươi làm ta chán ngấy. Cách duy nhất ngươi có thể phục vụ ta là làm thức ăn," hắn nói qua những tiếng nức nở cuồng loạn của cô gái.

https://thuviensach.vn

Simon liếc mắt qua thanh đao, cân nhắc dạy cho cô gái một bài học về cách dùng đao đúng đắn. Nhưng đồng hồ Rolex vàng và hồng ngọc của hắn thông báo đã 9h rồi…chỉ đơn giản là hắn không còn thời gian cho một cái chết kéo dài, từ tốn nữa. Vậy nên hắn cúi đầu lên cổ cô ta và uống nhanh.

Trẻ trung, hắn nghĩ, nếm thứ máu như một chuyên gia về rượu ngon. Nhưng không mạnh mẽ như hắn đã mong đợi. Má hắn lành lặn và giờ hắn đã có thứ năng lượng cần thiết để tìm Meghann và đối đầu với những vị khách sẽ đến trong một giờ nữa.

Tắm rửa và thay y phục mới, Simon chú mục ảnh mình trước chiếc gương dài trong phòng thay đồ. Qua những gì thấy được, một ma cà rồng có thể nhìn thấy bản thân đủ để chắc chắn chiếc cà vạt của hắn được thắt gút chính xác, tóc hắn được chải gọn gàng.

Simon vuốt nhúm tóc màu hạt dẻ trước trán ra sau, và thong dong đợi những vị khách trong giây lát nữa. Khi hắn đi ở ẩn hắn đã buộc phải để lại mọi tài sản của mình không ai trông nom (trừ những ngăn an toàn nhét đầy tiền mặt mà hắn đã giấu khắp nơi trên thế giới) để duy trì ảo tưởng hắn thật sự đã chết. Những ma cà rồng non trẻ chiếm đoạt tài sản của hắn, tắm trong ý nghĩ chủ nhân của chúng đã lìa đời.

Giờ hắn đã thoát cảnh lẩn lút, và những ma cà rồng khôn ngoan đã trả lại gia sản cho hắn, vài kẻ thậm chí trả lại gấp đôi. Nhưng những kẻ khác, có lẽ nghĩ hắn cuối cùng đã để lộ điểm yếu qua việc cho Meghann được sống, đã không trả lại Ceasar những gì vốn thuộc về Ceasar. Buổi tối sắp tới có thể giải quyết vấn đề đó. Đôi tai tinh nhạy của Simon phát giác những âm thanh dưới nhà – tên hầu mở cổng trước và cho hai ma cà rồng vào phòng khách. Simon quyết định đón chào khách khứa bằng một màn trình diễn nho nhỏ năng lực mới của hắn. Hắn thu hẹp năng lượng của mình xuống còn một điểm nhỏ nhất, không để lộ dù chỉ một ít sự hiện diện của mình ra ngoài màn đen dày đặc hắn đã giăng kín xung quanh. Sau khi ngụy trang, hắn bước vào phòng khách của căn nhà trong thành phố của mình, và quan sát những vị khách.

https://thuviensach.vn

“Tại sao ông ta lại triệu kiến chúng ta vậy, cô có biết không?” Câu hỏi là của Isaac Spears, ma cà rồng nam. Hắn là một người đàn ông trẻ đẹp trai với mái tóc vàng óng được đánh rối đúng điệu và một cái miệng trề ra đầy đặn. Simon đã biến đổi anh chàng ở thế kỉ 18 sau khi cậu ta giúp hắn lấy vài văn tự cổ từ Alcuin.

“Ngài Baldevar không còn chia sẻ những suy nghĩ của ngài với tôi nữa,” ma cà rồng nữ nói cụt lủn, và Simon cười toe toét trước giọng điệu ghen tị rành rành của cô ta. Gabrielle De Moire, một vẻ đẹp thanh tú mà hắn đã biến đổi trong cuộc cách mạng Pháp. Cô ta đã từng là một trong số những người hắn sủng ái… cho đến khi có Meghann. Vậy là Gabrielle vẫn còn tiếc nuối đã vuột mất tình cảm của hắn ư?

“Có lẽ ngài ấy ước ao sự giúp đỡ của chúng ta trong việc tiêu diệt con mụ đã làm ngài ấy mê mệt,” Gabrielle tiếp tục, nụ cười Simon mở rộng. Quả thật cô ta ghen. “Tôi sẽ rất vui được giúp chủ nhân chúng ta xé toạc con khốn ấy. Cô ta đã làm bẽ mặt Đức ngài Baldevar qua việc rời bỏ ngài ấy, rồi có nhân tình con người như một con đĩ bình thường. Anh không cho rằng chủ nhân biết về tình trạng lang chạ của nhân tình của ngài ấy sao?”

“Ta biết ta coi cô là một kẻ cực kỳ đạo đức giả khi chỉ trích nhân tình của ta trong khi lúc là con người cô đã làm giàu bằng việc bán sự yêu chuộng của mình cho người nào trả giá cao nhất.” Bá tước Baldevar nâng cằm cô ta lên và ôn tồn mỉm cười trước sự kinh hoàng của cô ta. “Thôi nào. Ta đã biến đổi cô gần ba thế kỉ trước. Ắt hẳn cô có thể dùng sự bất tử của mình vào những việc hay ho hơn là buôn chuyện như một bà già phải không?”

“Tôi chỉ cân nhắc những lợi ích của ngài, thưa chủ nhân,” Gabrielle hấp tấp nói và quỳ trước hắn, Isaac làm theo.

Simon không cho họ quyền đứng lên, thích bọn họ nói chuyện với hắn trong lúc quỳ. “Cảm ơn sự quan tâm của cô,” hắn khô khan nói. “Tuy nhiên, chuyện giữa ta và cô gái của ta không liên quan đến cô.”

“Chủ nhân,” Isaac cung kính nói, cố gắng kiểm soát nỗi sợ. Gã đã không ở cùng một phòng với chủ nhân của mình hơn bốn

https://thuviensach.vn

mươi năm. Quyền uy của Bá tước Baldevar vốn luôn nằm trong tầm khống chế một cách lỏng lẻo giờ đã mạnh hơn hàng ngàn lần… người ta gần như có thể thấy vầng sáng hắc ám bao quanh hắn. Bá tước Baldevar có vẻ gần như vô địch, nhưng rồi Isaac cười thầm. Gã nhớ một thứ làm chủ nhân của gã lúng túng… một ma cà rồng trẻ xinh đẹp với mái tóc đỏ rực và đôi mắt xanh.

Bá tước Baldevar nhướng một bên mày trước kẻ thân tín đang quỳ gối, và Isaac tái mặt. Không thể thế được, Bá tước Baldevar không thể nghe thấu suy nghĩ của gã. Ma cà rồng có thể đọc ý nghĩ con người, thỉnh thoảng có thể đọc suy nghĩ của ma cà rồng cùng huyết hệ, nhưng Isaac quá mạnh nên chủ nhân của gã không thể phá vỡ những lá chắn…gã hy vọng vậy.

“Ngài không thể tưởng tượng được những suy nghĩ của tôi khi tôi biết ngài vẫn còn sống đâu, thưa chủ nhân.” Isaac cuối cùng cũng thốt ra, không thể đón ánh nhìn đăm đăm của ông chủ mình.

Thật ra, Simon nghĩ hắn có thể tưởng tượng khá rõ xúc cảm của tên kia – ngỡ ngàng, bực bội, và sự khiếp sợ chớm nở. Hắn không trách tội Isaac đã cướp quyền hắn, Simon sẽ làm điều tương tự nếu hắn ở vị trí của Isaac. Sự khác biệt là hắn có sức mạnh chiếm hữu năng lực của kẻ thù khi hắn còn là một ma cà rồng non vun đắp vị trí cho bản thân, nhưng Isaac không thể so với hắn. Hắn sẽ nghiền nát gã kia như nghiền một con bọ.

“Mở mắt cho ta với, Isaac. Nhưng trước hết, đứng lên đi…cả hai người. Ta mời hai người uống nước được chứ?” Simon giơ lên một bình rượu thủy tinh chứa đầy thứ chất lỏng màu hồng ngọc. “Có lẽ máu của một vị thánh chăng?”

“Chủ nhân!” Gabrielle thở hắt ra. “Đó là máu của Alcuin sao?”

“Tất cả những gì còn sót lại của lão trên trái đất này,” Simon nói với nụ cười độc địa và mời hai vị khách của mình một ly rượu đỏ chứa máu của vị giám mục quá cố.

Isaac nâng ly chúc mừng. “Mừng chiến thắng xứng đáng của ngài, thưa chủ nhân.”

“Ngươi từng nghi ngờ thắng lợi của ta ư, Isaac?” Simon ôn

https://thuviensach.vn

tồn nói trước khi cụng ly với Isaac.

Isaac không nói gì, gã và Gabrielle lóng ngóng ngồi trên những chiếc ghế Charles VI trong lúc Simon thoải mái trên ghế sô pha xanh đa mát. Sau một hồi im lặng kéo dài, Isaac bắt đầu lên tiếng trở lại.

"Thưa chủ nhân, tôi sẽ không tọc mạch vào những mối bận tâm của ngài… cô gái của ngài." Vì Simon đã ám chỉ cô như thế, cả hai ma cà rồng thừa hiểu Meghann vẫn chưa đánh mất sự sủng ái của chủ nhân chúng. Giờchúng phải xem liệu mình có mất chưa. "Nhưng để tôi cam đoan với ngài ngay lúc này là tối nay chúng tôi đến là để mang lại bất kì sự trợ giúp nào trong khả năng của chúng tôi."

Simon nhướng một bên lông mày, hài lòng vì Isaac đã tự bẫy mình. "Thế à?"

"Ồ, phải," Isaac vội vã nói. "Chúng tôi, là đầy tớ tận tụy của ngài về mọi nhẽ."

"Ngươi sẽ thề chứ?" Simon hỏi, quẳng cho anh chàng cơ hội tự cứu cuối cùng. "Rằng các người trung thành với ta và không bao giờ có ý nghĩ thách thức vị trí chính đáng của ta chứ?"

Isaac quỳ trước mặt hắn lần nữa. "Tôi chào đón cái tin ngài không bị tiêu diệt trong sự vui mừng, thưa chủ nhân."

"Việc đó giải thích tại sao ngươi vội vàng trả lại tất cả bất động sản của ta ư?"

Isaac tái mặt. "Bất động sản gì thưa chủ nhân?"

Bá tước Baldervar mở ngăn tủ kiểu Chippendale ở góc phòng, lôi ra rất nhiều tập tài liệu dày. "Vấn đề nho nhỏ về ngôi nhà trong phố này. Ngươi không thể điều hành tài sản của ngươi tốt hơn một con người, cậu bé à. Ngươi làm mất căn nhà đặc biệt này rất nhiều năm trước trong một vụ đầu tư tệ hại. Ta là cái công ty ngu ngốc đã mua nó từ cuộc đấu giá. Rồi sau đó là chứng khoán IBM mà ta đã mua vào năm 1955, hãng dược phẩm, rất nhiều trương mục Thụy Sĩ… nói cách khác, Isaac, phần lớn tài sản của ta bị chiếm đoạt bởi những con kền kền như ngươi nhân 'cái chết' của ta. Hiểu chứ, ta không giận những hành động của ngươi bốn mươi năm trước, ngươi đã thấy cơ hội

https://thuviensach.vn

kiếm lợi từ sự bất hạnh của ta. Tuy nhiên, ta khá buồn lòng khi ngươi không có bất kì nỗ lực nào để trả lại ta hết. Ngươi đang mong đợi Alcuin sẽ hạ sát ta trước khi ta đi loanh quanh đòi gia sản của mình lại ư?"

"Tất…tất nhiên là không, thưa chủ nhân." Gã ma cà rồng không thể làm gì khác ngoại trừ rung đầu gối lập cập.

Giả vờ chán đối thoại, Simon kiểm tra một con dao rọc thư bằng vàng ròng trên bàn làm việc trong khi Isaac tiếp tục lắp bắp bất kể chuyện gì gã nghĩ có thể cứu rỗi sự né tránh vô ích của gã. "Thưa chủ nhân, tôi bận rộn lập kế hoạch…để…để bẫy Meghann cho ngài! Tôi đã nghĩ tôi sẽ tìm ra cô ta và đề nghị giúp cô ta tiêu diệt ngài, rồi vô hiệu hóa cô ta và mang đến chỗ ngài…"

"Nếu ta muốn Meghann ở cạnh ta thì ta không cần sự giúp đỡ của ngươi. Đây là sự thật nửa vời hay ho nhất ngươi có thể nghĩ ra à?" Simon quay lại và phóng dao rọc thư vào Isaac. Nó bay trong không trung trước khi đáp xuống ngay giữa trán hắn ta. Isaacc rú lên đau đớn, cố lấy thứ đó khỏi não mình.

Simon đứng cạnh hắn ngay tức thì, đè tay lên đồ mở thư, quan sát máu và não rỉ ra từ vết thương.

"Cô nghĩ có thể bửa não một ma cà rồng không?" Simon thử hỏi Gabrielle, người đang nhìn chằm chằm gã ma cà rồng trên sàn trong sự khiếp đảm câm lặng, chắc chắn là đang băn khoăn không rõ điều Bá tước Baldevar toan tính gì trong đầu dành cho ả.

Hắn bắt gặp ánh mắt ả. "Cô có trung thành với chủ nhân của cô không?" Cô ta lặng lẽ gật đầu. "Tuyệt vời. Nhưng có vẻ Isaac không nhớ giáo điều đầu tiên của sự biến đổi. Cô sẽ giúp hắn nhớ lại chứ?"

"Sự vâng phục, thưa chủ nhân." Gabrielle rung rung nói.

"Cô gái ngoan," hắn nói, mỉm cười băng giá. "Mọi đứa con của ta đều cần phải phục tùng ta vô điều kiện. Có lẽ ngươi chỉ đơn giản là quên cách vâng lệnh phải không Isaac? Ngươi cần thứ mà con người gọi là khóa học ôn luyện." Simon giật dao rọc thư bằng vàng khỏi đầu Isaac và cắm nó vào bụng hắn, tạo ra

https://thuviensach.vn

một vết rạch gọn gàng lên đến tim.

Gabrielle mím môi để ngăn không gào thét khi Simon kéo ruột của Isaac ra khỏi cơ thể, cái nhăn mũi nhỏ khi máu đông rớt trúng đôi giày đắt tiền là cử chỉ duy nhất làm thay đổi nét mặt lạnh lùng của hắn.

"Chó ngoan," Simon nói, quấn ruột già của Isaac quanh cổ gã như một dây xích chó. "Đến đây, chó con, ngồi lên cho chủ nhân của ngươi nếu không ta sẽ biến vài giờ kế tiếp của người thành một địa ngục trần gian mà ngươi không thể bắt đầu hình dung được."

Cơn đau đang hành hạ, nhưng Isaac biết hắn sẽ không chết vì nó. Hắn sẽ tiếp tục sống trong đau đớn trừ khi Bá tước Baldevar chặt đầu hắn hay hắn xoay xở thoát ra được. Máu túa ra từ miệng và tai hắn khi hắn chậm chạp, quằn quại nhấc mình lên tư thế ngồi.

"Ngoan lắm," Simon nói, nhìn xuống gã ma cà rồng bị triệt hạ với sự vui thích lạnh lùng. "Giờ cầu xin đi."

"Làm ơn, thưa chủ nhân," Isaac chật vật rên rỉ.

"Để xem liệu con chó của ta có thể đi được không." Simon giật dây ruột, kéo Isaac khỏi phòng bằng chính ruột của hắn và ra hiệu cho Gabrielle đi theo.

Gabrielle theo họ đến tầng hầm, và cứng người khi họ đến gần cánh cửa gỗ sồi. Từ phía bên kia, cô ta nghe thấy những âm thanh không thể nhầm lẫn của tiếng thét một con ma cà rồng (không con người nào có thể phát ra tiếng kêu khủng khiếp như thế).

"Tại sao nó không được mở cửa vậy?" cô ta điếng người hỏi.

"Nó không thể," Simon giải thích. "Alcuin đã từng là một cái gai trong mắt ta nhưng ta đã học một mẹo rất hữu ích từ lão. Cô biết ma cà rồng phải van nài sự chấp thuận được vào một căn nhà như thế nào trong những cuốn sách và phim ảnh rẻ tiền không? Thật sự có một nghi thức ít người biết có thể ngăn ma cà rồng xâm nhập bất kì cơ ngơi nào. Hẳn nhiên năng lực con người không thể thiết lập bùa chú đó – một ma cà rồng khác phải làm. Vị khách của ta không thể vượt qua ngưỡng cửa nếu

https://thuviensach.vn

không được ta cho phép."

"Mon Dieu [3]," Gabrielle nấc lên khi Simon mở phăng cánh cửa và sinh vật bẩn thỉu, vô hồn chạy đến chỗ họ. Cô ta sợ sệt lùi lại một bước, nhưng con vật tiến lại gần cánh cửa và khi nó đặt tay lên mặt mình, tru tréo như là có người tạt axit loãng vào mắt nó.

"Trước tối nay cô đã có vinh dự diện kiến Jimmy Delacroix chưa?"

Điếng người, Gabrielle nhìn chằm chằm gã ma cà rồng đang gào rống, la lối. Pauvre enfant[4], cô ta nghĩ, gã đàn ông bất hạnh này đã không vượt qua được quá trình biến đổi. Giờ anh t sẽ ủ ê mãi mãi trong sự điên loạn, không thể nghĩ hay suy xét hay làm gì khác ngoại trừ ăn uống.

"Anh ta là người tình – con người của Meghann," Gabrielle thều thào.

Simon mỉm cười với sản phẩm mới nhất của hắn, chàng trai đánh bạo quay ra cửa, rống rít và sùi bọt mép. Anh ta ngửi thấy máu họ, và muốn có nó. Cơn thịnh nộ của anh ta xuất phát từ việc không thể lấy chỗ máu đó.

"Đói à?" Simon hỏi ma cà rồng không có nhận thức. Thứ đó chỉ nhìn hắn và tiếp tục tru.

"Lùi lại," Simon ra lệnh. Mất vài giây nhưng con ma cà rồng mới cuối cùng tuân phục chủ nhân của mình và rón rén đi về phía góc xa nhất trong phòng.

Simon ném Isaac vào trong. Gã ma cà rồng bị thương không thể tự bảo vệ khi Jimmy Delacroix đè lên trên hắn. Trong phút chốc, Isaac đã chết. Bực tức vì thây ma, ma cà rồng mới than van và xé toạc cái xác để tìm thêm máu. Tuy nhiên ngay sau đó, hành động nạp năng lượng buộc anh chìm vào giấc ngủ bứt rứt.

"Tại sao ngài vẫn để hắn sống, thưa chủ nhân?" Gabrielle hỏi. "Không phải ngài đã nói những sinh vật như thế này không có chỗ trên trái đất, và chúng có thể mang lại sự chú ý không mong đợi từ con người vì chúng không có đủ sự khéo léo để che đậy tội ác của mình hay sao?"

https://thuviensach.vn

“Hắn sẽ không ở trên thế giới này lâu đâu,” Simon bảo cô. “Ta giữ hắn sống là bởi vì hắn là một món quà cho Meghann.”

Gabrielle bĩu môi khi hắn đề cập nhân tình của mình và tháo một cái móc khóa phía sau váy, khỏa thân đứng trước chủ nhân của ả. “Tôi yêu ngài đã hàng trăm năm trước khi con khốn đó được sinh ra. Cô ta khinh miệt ngài, và hợp sức với những kẻ thù của ngài. Tại sao không chọn một người tình sẽ trao ngài mọi thứ ngài muốn chứ?”

Màn giết chóc kia đã kích động cô ta, Simon nghĩ, quan sát núm vú săn cứng và hơi thở nặng nhọc. Hắn cũng bị kích động vì thế hắn bế cô ta lên và chiếm cô ta trên bức tường bê tông của tầng hầm.

“Tôi vui mừng khi thấy Meghann không còn nắm giữ trái tim ngài nữa,” Gabrielle nói và mỉm cười sau đó.

Simon cười lớn và ném cho ả ma cà rồng cái váy của ả. “Chuyện cô ấy có hay không nắm giữ trái tim ta chẳng liên quan gì đến cô.” Hắn cười lớn hơn trước những giọt lệ trong đôi mắt xanh lam của Gabrielle. “Cô không thể ngu ngốc đến mức nghĩ rằng việc giao hợp nhanh chóng, trần tục đó có ý nghĩa gì đó đấy chứ?”

“Meghann có thứ gì mà tôi không có?” Gabrielle giận dữ hỏi. Đáp lại, Simon túm mái tóc dài, vàng óng ánh và đẩy cô ta vào nhà ngục của Jimmy Delacroix.

“Không được nói với ta bằng giọng điệu đó.”

“Tôi xin lỗi!” Gabrielle thét lên. “Làm ơn, thưa chủ nhân!”

Hắn đột ngột thả cô ta ra. “Ta tha thứ cho cô – đó chỉ là do ghen tuông. Cô có mất trí không khi nghĩ ta thậm chí cân nhắc tới việc biến một con điếm bẩm sinh thành nhân tình của ta? Tất cả những gì cô chào mời ta chỉ là xác thịt đã bị sử dụng nhưng ta có thể mua nó từ những con điếm không hiểm độc bằng cô.”

Gabrielle mím đôi môi đỏ mọng nhung không dám chỉ trích hắn. “Tôi xin ngài thứ lỗi, thưa chủ nhân.”

“Trả tiền phạt và cô sẽ được tha thứ,” Simon nói và cắm răng

https://thuviensach.vn

nanh vào cổ cô ta.

Lúc đầu, Gabrielle không phản kháng. Nhưng khi hắn hút máu cô ta đến yếu lả, cô ta cố gắng vô ích đẩy hắn ra. Simon thả cô ta xuống nền nhà, cô ta ngước lên nhìn.

"Chủ nhân, làm ơn…"

Hắn cười tàn nhẫn và đá ả ma cà rồng nằm sóng soài. "Cô có muốn sống không?"

"Làm ơn đừng giết tôi," cô ta thút thít.

"Ngồi lên," Simon ra lệnh, và Gabrielle run rẩy kéo người lên. Sự xuất huyết làm cô ta choáng váng nhưng cô ta không dám kháng lệnh.

Khi họ trở lại phòng khách, Bá tước Baldevar đưa cô ta một tập hồ sơ dày cộm bọc trong lớp da thuộc đen. "Cái này là danh sách tất cả bất động sản ta có và những ma cà rồng có chúng. Viếng thăm từng người trong số đó và bảo bọn chúng chuyện tối nay ngươi đã thấy. Thông báo cho những người bạn của ngươi rằng nếu tài sản không được chuyển cho đoàn luật sư con người của ta trong vòng hai tuần thì điều Isaac đã hứng chịu sẽ là nhẹ nhàng nếu so với cái ta sẽ làm cho bọn chúng." Simon vẫy tay. "Đi…ngươi lui được rồi."

Ả ma cà rồng chuồn lẹ, và Simon lên lầu tự rót cho mình một ly cô nhắc. Trong khi Simon uống, hắn nhớ lại câu chất vấn ghen tị của Gabrielle – Meghann có gì mà tôi không có? Một sự kết hợp đáng kinh ngạc của sự ngây thơ ngập tràn và sự gợi tình nung nấu đã mê hoặc hắn hoàn toàn là câu trả lời Simon không bao giờ hé lộ cho bất cứ ai, kể cả đối tượng nhận tình cảm của hắn. Chỉ có thằng đại ngốc mới tự làm mình dễ bị tổn thương bằng cách nói với người phụ nữ hắn khao khát những bí mật trong tim hắn…

Bất thình lình, Simon bị một cơn đau mụ mị tấn công làm hắn ngã ra nền nhà, cốc rượu cô nhắc vỡ tan tành khi nó rơi khỏi tay hắn. Hắn thở dốc, nhưng ép bản thân tóm lấy cơn đau, để đắm mình trong nó qua đó có thể biết nó đến từ đâu.

Meghann?

https://thuviensach.vn

Trong một khoảnh khắc, gương mặt cô trôi lềnh bềnh trước mắt hắn – đôi mắt xanh lá sáng rực với sự đau đớn và sợ hãi, tóc ướt đẫm mồ hôi. Đừng để em chết!

Hình ảnh cô nhạt nhòa, theo sau nó là cơn đau. Simon rướn người dậy, tim hắn đập rộn ràng trước ý nghĩ Meghann thật sự…

Giữ kỷ luật, hắn nghiêm khắc tự nhắc mình. Đây không phải lúc ăn mừng, hắn phải xác nhận giây lát giao cảm ngắn ngủi với Meghann.

Simon hít một hơi sâu và tự chuẩn bị một cuộc do thám miền tâm linh. Trong lần liên hệ cuối cùng của hắn với Meghann, hắn cam đoan cô sẽ không gặp hắn trừ khi cô muốn như thế. Tuy nhiên, hắn không nói gì về việc thỉnh thoảng để mắt đến cô mà cô không hay biết.

Hắn vội vàng vào phòng làm việc, hài lòng khi nhận thấy người hầu của hắn đã di dời những cái xác và lau dọn, và rút ra một bình nhỏ bằng đá trong két âm tường. Nó chứa máu của Meghann…một ít máu mà hắn để dành lại từ cái đêm cô cho hắn uống máu cô. Hắn thắp sáng lò than và hất máu vào lửa. Simon tập trung sự chú ý vào làn khói bốc lên từ lò. Ngọn lửa bùng lên mạnh mẽ, đan vào nhau tạo một hình ảnh – một bộ tóc đỏ dày. Hắn bám theo hình ảnh của Meghann, ra lệnh bản thân theo dõi cô.

Một căn phòng trắng nhỏ, được chiếu sáng, mùi khử trùng sạch sẽ. Không phải bệnh viện, nhưng là một căn phòng được bác sĩ tân trang thành bệnh viện dã chiến cho bệnh nhân mới của anh ta. Simon dễ dàng để ý thấy một con người trong phòng – người đàn ông trung niên với cái mũi được băng bó và đôi mắt đen háo hức chồm bên trên một thân thể, anh ta đứng lên và run rẩy thở…

Không! Simon gần như mất tầm nhìn khi tim hắn thắt lại trước hình ảnh Meghann. Cô gái trẻ đẹp của hắn, đã bị cơn đau biến thành một bộ xương, hốc hác, rên rỉ, lông mày rúm ró và hai mắt lóe sáng từ những cái hốc trống rỗng vì cơn đau không thể chịu nổi đã làm cô phải thét lên.

https://thuviensach.vn

“Đừng,” con người kia van vỉ, đặt tay lên miệng cô. “Cưng à, tiết kiệm sức lực của em đi. Đừng thét lên như thế.”

“Ch…Charl…” cô cố gắng nói, và Simon quan sát Charles Tarleton chộp tay cô.

“Gì thế, Meghann?”

“Em đã gọi hắn, Charles,” cô khóc. “Simon…em đã thấy mặt hắn khi…khi em bấn loạn…hắn biết…giúp em với…”

“Được rồi,” Charles vỗ về. “Meghann, ổn cả thôi. Có lẽ như thế là tốt nhất…có lẽ hắn có thể giúp em…”

Ta là người duy nhất có thể giúp cô ấy, đồ đần à.

Meghann nhổm người lên, túm lấy Charles bằng một sức mạnh khiến Simon ngạc nhiên.

“Không,” Meghann rít lên. “Anh nghe em…đừng để hắn đến gần em.”

“Nhưng nếu hắn có thể - ”

“Không!” cô la lớn và ngã ra gối, chất adrenaline từ bỏ cô. “Hứa với em đi…hắn không thể biết về đứa bé…nếu phải chọn giữa sự giúp đỡ của hắn và cái chết của em, anh hãy để em chết. Hứa đi.”

“Meghann à, anh – ”

“Hứa đi!” cô gào lên và mắt cô đảo ngược ra sau khi cô bắt đầu chảy máu mũi.

“Jesus,” con người kia lẩm bẩm khi anh ta kích điện cho cô. “Làm thế nào cô ấy vẫn còn sống?”

“Phải cần rất nhiều sức lực mới giết được một ma cà rồng,” Charles rung rung nói, trừng mắt nhìn cô bạn bất tỉnh nhân sự của mình.

Con người cau mày. “Cô ấy cần máu.”

“Tất nhiên cô ấy cần máu rồi!” Charles hét lên. “Nhưng bất cứ lúc nào cô ấy uống thì cô ấy lại nôn ra và giờ là thế này! Giờ là những cơn co giật, ụa máu. Lạy Chúa, làm sao một ma cà rồng có thể sống nếu cô ấy không thể uống máu chứ?”

https://thuviensach.vn

Con người bất lực nhún vai. “Em không hiểu…em rất chắc chắn nếu cô ấy uống máu anh, enzim sẽ trở lại hệ thống của cô ấy và cô ấy sẽ hồi phục. Vậy mà – ”

“Vậy mà nó đã làm cô ấy yếu hơn,” Charles mệt mỏi nói và dùng một mảnh vải lau máu dính ở môi trên của Meghann. “Lee ,giờ em sẽ làm gì? Phải chi em có thể loại bỏ bào thai…”

Con người chỉ vào cái mũi bị băng của anh ta. “Em đã nói rồi, tất cả những gì em làm là đặt hai chân của cô ấy vào bàn đạp và cô ấy tỉnh lại. Cô ấy làm thế này trong 2 giây trước khi nhận ra em là ai. Jesus! Em có thể đã chết rồi. Dù sao thì chúng ta không thể thực hiện ca nạo thai với thể trạng của cô ấy lúc này. Việc đó sẽ giết cô ấy!”

“Cô ấy cũng sẽ chết nếu chúng ta không tìm ra cái gì làm cô ấy bài trừ máu.”

Simon cảm giác một bàn tay rắn như thép túm lấy hắn và giọng nói lạnh lẽo bao trùm, “Hãy để con gái ta yên, cháu trai.” Hắn nhận ra mình đã quay lại ngôi nhà trên phố, Alcuin đã dùng tinh thần của mình cưỡng chế Simon rời khỏi Miền tâm linh.

Mẹ kiếp lão truyền giáo khoái can thiệp! Thậm chí khi đã lìa đời, Alcuin vẫn là một rắc rối. Ông ta vẫn có đủ quyền năng để bảo vệ những học trò trẻ tuổi của mình, nhưng việc đó có thể kéo dài bao lâu? Simon cười nhẫn tâm, hắn đã nghe đủ để tìm ra Meghann. Nhưng nụ cười của hắn tan biến khi hắn nghĩ về những gì mình đã chứng kiến.

Cô ấy đã có thai! Hắn phải tìm ra Meghann; cô sẽ chết nếu hắn không giúp cô. Hắn đã hy vọng, vì lợi ích của cô, cô sẽ không phải chịu đựng cơn ốm nghén. Không cần hỏi cũng biết cô đang yếu dần, Simon nghi ngờ Meghann hay tên nhóc kia có bất kì ý tưởng cần thiết nào để duy trì tình trạng khỏe mạnh cho một sản phụ ma cà rồng. Chắc chắn họ đã thử y học và vài mánh học được qua những sách vở của Alcuin. Tất cả lợi ích của cái đám đó chẳng khác nào họ dùng đỉa để chữa cho Meghann.

Không cần dùng đến ma thuật để biết nơi trú ngụ của Meghann. Charles Tarleton đã gọi tên bác sĩ là Lee. Bá tước

https://thuviensach.vn

Baldevar đã có một hồ sơ hoàn chỉnh về Charles Tarleton và nhớ ra gã hám trai có quan hệ vụng trộm với một bác sĩ tên Lee nào đó cách đây khoảng mười năm.

Cô bé, hắn nghĩ trong lúc bật máy tính xách tay và truy cập tài liệu liên quan đến Charles Tarleton, tôi biết tôi đã nói em sẽ không gặp lại tôi trừ khi em muốn như vậy. Nhưng em đã cầu xin tôi đừng để em chết, đúng vậy không? Tôi tính đó là lời mời. Môi hắn cong lên khi hắn nghĩ đến vẻ căm phẫn của Meghann khi cô phát hiện ra người duy nhất có thể cứu cô lúc này chính là chủ nhân của cô.

https://thuviensach.vn

Chương 3

Las Vegas

2 Tháng Bảy, 1998

Đôi mắt thâm đen của Lee mở ra và liếc nhìn đồng hồ phản quang của radio cạnh giường Meghann – 2 giờ chiều. Không giống Charles, người đã bị bình minh ép buộc phải bò đi khỏi chỗ bạn mình và nằm dài trên cái cáng nhỏ được họ dựng dưới chân giường, Lee đã thức đêm cho đến khi kiệt sức vào khoảng 8h sáng. Không có nghĩa là anh làm được gì nhiều cho bệnh nhân đang hôn mê của mình ngoài việc nắm bàn tay gầy guộc của cô trong tay anh và cầu nguyện một cách chữa trị nhiệm màu nào đó sẽ xuất hiện trong đầu anh.

"Em không thể chết," Lee nói lớn với hồn ma trắng bệch nằm im lìm trên giường, và vụng về chùi đi những giọt lệ trên má anh. Anh không thể chịu nổi việc này, bị buộc phải ngồi đây và trơ mắt nhìn người phụ nữ tuyệt vời đã cứu cuộc đời anh rời bỏ anh.

Nghĩ đi, anh tự nhủ. Mày là một bác sĩ…phải có lý do khiến Meghann từ chối máu. Tiếng chuông lanh lảnh ngay cửa DÀNH CHO BỆNH NHÂN làm anh giật bắn. Cái đêm sau khi Charles và Meghann xuất hiện, Lee đã hủy mọi cuộc hẹn, nhờ thư kí của anh nói với những bệnh nhân là anh bị nằm liệt giường vì bệnh cúm. Tiếng chuông lại vang lên, và Lee ra khỏi phòng khách, đóng cửa lại phía sau.

"Bà Hilliard?" Lee hỏi, lờ đi khuôn mặt thất sắc của bệnh nhân trước bộ quần áo nhàu nhĩ, mái tóc rối bù, và cái mũi băng bó của anh.

"Bác sĩ," chị ta rụt rè nói. "Hôm nay là đầu tháng – thời điểm cho mũi tiêm cho Depo-Provera[5] của tôi. Tôi có một cuộc hẹn lúc 2h30."

"Jeannie đã không gọi và…" Lee thở dài và âm thầm nguyền rủa cô thư kí vô trách nhiệm của mình. Anh thật sự nên sa thải

https://thuviensach.vn

cô gái, người đã không biết bao nhiêu lần đi làm muộn và thường xuyên làm xáo trộn các buổi hẹn khám của anh, nhưng Lee không giỏi trong những cuộc đối đầu.

"Tôi xin lỗi," Bà Hilliard nói. "Nếu tôi đã nhầm."

"Không, không," Lee nói. "Không phải lỗi của chị. Đáng lẽ Jeannie phải gọi cho tất cả bệnh nhân của tôi và bảo họ tôi sẽ không gặp bất kì ai cho đến hết tuần. Chị thấy đó, tôi có một… ừm, trường hợp gia đình khẩn cấp." Đó không phải một lời nói dối.

"À, tôi có thể hẹn buổi khác – "

"Được rồi," Lee bảo chị ta và bước qua một bên để bệnh nhân và cô con gái 6 tuổi của chị có thể vào nhà. "Tôi có thể tiêm cho chị trong vòng 5 phút – không cần thiết phải bắt chị quay lại."

Anh chạm vào biến trở trên tường và căn phòng tối om (đóng lại để bảo vệ những vị khách của anh) được thắp sáng.

Trong phòng kiểm tra, Lee xắn tay áo và nhanh chóng rửa tay trước khi cho tay vào tủ lạnh để lấy lọ Depo-Provera nhỏ.

"Kim tiêm xấu lắm," cô nhóc nghiêm nghị phát âm trong khi Lee chuẩn bị mũi tiêm. "Hôm nay cháu đã bị tiêm một mũi và nó thật sự rất đau."

"Ừm, chú sẽ cố hết sức không làm đau Mẹ cháu. Bác sĩ cho cháu loại thuốc nào?"

"Một mũi tiêm ma cà rồng," cô bé nói, và suýt nữa Lee đánh rơi kim tiêm.

"Ý cháu nó là bác sĩ lấy máu," Bà Hilliard giải thích. "Ông ta gọi nó là mũi tiêm ma cà rồng để trấn an nó. Laurie sẽ mổ ruột thừa và ông ta muốn biết nhóm máu của con bé."

"Ồ," Lee đáp và dùng một miếng gạc cotton để khử trùng cho phần trên cánh tay bệnh nhân trước khi tiêm cho chị ta một mũi tiêm tránh thai vào cơ có công dụng 3 tháng trước khi chị cần một mũi khác. Tiếc rằng không có ai tiêm Depo-Provera cho Meghann, Lee nghĩ ngợi và vu vơ tự hỏi liệu một ma cà rồng có thể áp dụng bất kỳ phương pháp tránh thai nào ngoại trừ bao cao su không.

https://thuviensach.vn

“Tốt cho cháu,” Lee bảo cô bé và đưa cho cô một que kẹo đỏ từ bộ sưu tập mà anh đã để dành cho bệnh nhân nhí của mình. Sau đó anh quay qua Bà Hilliard, kéo ống tay áo len sọc vuông xuống che vết băng trên cánh tay. “Chị có thể trả tôi bên ngoài.”

“Nhóm máu là gì?” Laurie hỏi anh.

Lee trả lời đơn giản, thật sự vui vì bị sao nhãng khỏi sự lo lắng dành cho Meghann. “Tất cả ý nghĩa của các nhóm máu là có những loại máu khác nhau.”

“Ý chú là có loại máu nào đó không có màu đỏ à?” Laurie hỏi, và Lee cười ồ. “Không, bé cưng, tất cả máu đều có màu đỏ nhưng có những khác biệt nho nhỏ. Giờ thì cháu biết truyền máu là thế nào không?”

Cô bé nghĩ trong 1 phút rồi nói, “Trong phim dài tập của Mẹ, có lần ai đó bị tai nạn giao thông và họ phải được truyền máu.”

“Đúng thế,” Lee nói. “Họ bị tai nạn và có thể bị mất máu khi bị thương. Khi họ đến bệnh viện, bác sĩ và y tá sẽ có máu mới cho họ. Khi bác sĩ đưa máu vào người bệnh nhân thì đó gọi là sự truyền máu.”

“Người ta lấy máu ấy ở đâu vậy?” Laurie hỏi.

“Những người tốt hiến tặng máu họ để giúp những người bị thương. Và thỉnh thoảng, khi người ta có một ca phẫu thuật như cái cháu sắp làm, họ mất một ít máu và họ cần được truyền máu. Nhưng bác sĩ phải thật sự cẩn thận về thứ máu họ đưa cháu. Cảm ơn, Bà Hilliard.” Lee nhận tiền và đưa chị ta hóa đơn trước khi quay lại với Laurie. “Cháu có thể rất yếu nếu bác sĩ truyền cho cháu sai loại máu.”

“Mọi người đều có nhóm máu khác nhau à?”

“Có 4 nhóm máu khác nhau và mọi người mang 1 nhóm trong số đó.”

“Làm sao cháu biết ai mang nhóm máu gì?” Laurie hỏi.

“Chúng ta có một xét nghiệm để nói lên nhóm máu của cháu và chú đánh cược rằng bác sĩ của cháu lúc này đang xét nghiệm máu của cháu đó. Cháu đã từng nghe kháng thể chưa?” Lee hỏi.

https://thuviensach.vn

Cô bé lắc đầu, và Lee diễn giải, “Kháng thể rất, rất là quan trọng. Chúng giúp cháu tránh được bệnh tật. Khi cháu bị cảm lạnh, kháng thể của cháu sẽ chống lại bệnh cảm và đuổi nó đi. Nhưng mỗi người có những kháng thể khác nhau…chúng cũng quyết định nhóm máu của cháu.” Không cần phải khiến cho một đứa trẻ lúng túng bằng cách giải thích kháng nguyên mới là thứ quyết định nhóm máu, và kháng thể chỉ việc loại trừ bất kì kháng nguyên nào mà chúng không thể nhận ra. “Giờ thì chú mang nhóm máu B. Hiểu chứ?”

Laurie gật đầu, và Lee tiếp tục với lời giải thích được đơn giản hóa của mình. “Điều đó có nghĩa kháng thể của chú là B – B bự.” Lee rút ra một chữ B to đùng trong tập giấy ghi chú. “Bây giờ, kháng thể không thân thiện lắm với người lạ. Cứ cho là ai đó đưa chú máu của người khác thuộc nhóm A. Cháu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?”

“B sẽ điên lên với A,” Laurie trả lời, và Lee xoa đầu cô bé.

“Rất giỏi! Chúng trở nên rất cáu và bảo những kẻ phá bĩnh A cút xéo. A và B sẽ đánh nhau và việc đó khiến cháu ốm. Và đó là lý do tại sao bác sĩ phải tiến hành xét nghiệm – để có thể mang lại cho cháu nhóm máu thích hợp.”

Lee mở cửa và khi Laurie đi qua, cô bé quay lại và trang trọng nói, “kháng thể quan trọng thật.”

Lee và bệnh nhân của anh cùng nhau cười ầm và anh đóng cửa lại.

Kháng thể quan trọng. Lee đứng khựng lại và rồi nụ cười ngoác tận mang tai xuất hiện trên mặt anh.

“Kháng thể, kháng thể, kháng thể!” Anh hô vang như một cổ động viên mất hết lý trí. Lee chạy đến phòng Meghann. Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, cô bé kia đã cho Lee câu trả lời với chứng bệnh của Meghann.

Charles bị một bàn tay lắc anh làm tỉnh giấc và Lee hét lên, “Nào! Nào! Dậy đi… em nghĩ em đã tìm ra cách cứu Meghann rồi!”

Charles ngồi thẳng lên, níu lấy Lee. “Em đang nói gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Nào!” Lee lôi Charles khỏi giường, và anh đi theo xuống tầng hầm có một phòng thí nghiệm nhỏ.

“Nhìn cái kia xem!” Lee nôn nóng chỉ tay vào kính hiển vi, và Charles chúi người để kiểm tra những mẫu mô nhỏ bé.

Charles cau mày, không ngẩng lên khi nói với Lee. “Nó là máu bị dính kết. Đợi chút…những tế bào máu đó – Chúa ơi, đó là tế bào máu của ma cà rồng!”

“Nói chính xác đó là tế bào máu của Meghann. Em đã làm sinh tiết hôm nay – một vết cắt nhỏ từ ruột hồi. Cô ấy không tỉnh giấc. Điều đó có nghĩa cô ấy còn yếu hơn hôm qua. Nhưng anh không thấy sao? Anh đã nói một khi máu đến ruột hồi, nó sẽ phân rã. Loại máu này không phân rã, những tế bào máu đỏ dính lại với nhau và việc đó xảy ra khi – ”

“Khi kháng thể bài trừ máu của người cho,” Charles chậm chạp nói, ngước mắt lên từ kính hiển vi. “Nhưng anh không hiểu. Ma cà rồng không có kháng thể, không như con người…”

“Có lẽ ma cà rồng đang mang thai có kháng thể,” Lee nói. “Em nghĩ máu đang dính lại và Meghann không hấp thu nó bởi vì cô ấy đang bị phản ứng truyền máu – thải hồi thứ máu đó vì nó chứa kháng nguyên mà cơ thể không nhận ra. Nếu chúng ta truyền cho cô ấy thứ máu có kháng nguyên tương thích với loại trong cơ thể cô ấy, cô ấy sẽ hấp thụ nó và tái sản xuất enzim.”

“Nhưng tối qua chúng ta đã thử,” Charles tranh luận. “Anh đã truyền máu anh cho cô ấy. Bọn anh đều là ma cà rồng…”

Charles ngưng bặt, và rồi sự bối rối trong mắt anh tan đi và khấp khởi tia hy vọng. “Nhưng bọn anh đã bị biến đổi bởi những ma cà rồng không cùng huyết hệ. Tất nhiên rồi! Máu anh có những kháng nguyên mà cô ấy không có – những khác biệt tinh vi – nhưng đủ để gây ra phản ứng mãnh liệt tối qua. Nếu bọn anh cùng huyết hệ thì máu anh đã có thể chữa lành cho cô ấy rồi.”

“Vì vậy tất cả những gì chúng ta phải làm là tìm ai đó cùng huyết hệ với cô ấy để xin máu!” Bấp chấp quầng thâm tím dưới mắt, không gì có thể che lấp niềm vui sướng trên mặt Lee.

Trong một lúc, Charles cảm thấy nhẹ nhõm sâu sắc –

https://thuviensach.vn

Meghann sẽ sống! Nhưng rồi máu anh đông lại trong huyết mạch khi anh nghĩ đến kẻ có thể hiến máu cho Meghann.

Charles chạy vụt vào phòng ngủ, nhìn vào làn da trắng nhợt như xác chết của Meghann và tình trạng hôn mê đã không bị hoàng hôn chấm dứt.

“Meghann cần máu từ ai đó trong huyết hệ của mình,” Charles mụ mị lặp lại.

Lee trông thấy sự bối rối của người yêu và gật đầu. “Chúng ta phải lấy máu từ…từ người đã biến đổi cô ấy hoặc ai đó cùng huyết hệ. Và tốt hơn chúng ta phải làm sớm. Charles, cô ấy có sẽ sống được bao lâu trong tình trạng này?”

Charles cân nhắc những lựa chọn của họ - đến gặp Bá tước Baldevar hay ai đó trong huyết hệ của hắn. Điều đó có nghĩa yêu cầu ai đó như Isaac Spears giúp đỡ Meghann ư? Thậm chí nếu một trong những ma cà rồng cơ hội đó đồng ý giúp đỡ, việc đó cũng sẽ buộc Meghann phải dựa dẫm hoàn toàn vào lòng thương xót của chúng. Không, không thể làm thế – chúng sẽ khai thác Meghann và đứa con của cô ấy với hy vọng dùng họ chống lại Bá tước Baldevar.

Charles nhìn xuống gương mặt tĩnh lặng, trắng sáp của Meghann. Cô đã cấm anh liên hệ với Bá tước Baldevar, nhưng liệu cô có nghĩ khác đi nếu cô nghe giả thuyết của Lee không?

Chúa giúp anh, Meghann, anh nghĩ và bấu tay cô. Anh không thể để em chết. Nhưng làm sao anh có thể nói cho Bá tước Baldevar biết bí mật của em? Làm sao anh có thể giao em cho con quái vật đó được?

“Chúa Jesus!” Lee nhảy lùi ra sau, đâm sầm vào tủ áo phía sau anh khi một tiếng thét thoát khỏi môi Charles.

“Gì vậy?” Lee toan hỏi và rồi anh nghe thấy tiếng bước chân trong hành lang. Anh quay lại đối mặt kẻ xâm nhập và trông thấy một gã cao lớn, đẹp trai với đôi mắt vàng bất thường ngay cửa ra vào.

Lee cảm nhận được đầu gối của anh run rẩy căng thẳng, và miệng anh đột nhiên khô khốc. Có gì đó ở người đàn ông này khơi gợi sự sợ hãi tột cùng. Lee ước kẻ lạ mặt sẽ cất tiếng, la hét,

https://thuviensach.vn

hay làm gì đó chứ không đứng yên với đôi mắt hiểm ác không chớp khóa lấy Charles.

“Ngươi không thể vào đây,” Charles nói, mặt anh không còn chút màu sắc và cặp mắt đen của anh trợn trừng sợ hãi. Anh ôm chặt cơ thể không ý thức của Meghann. “Bọn ta đã cách ly ngôi nhà này với ngươi rồi.”

Con quỷ cười ồ - một âm thanh trầm, độc địa khiến Lee phải vịn bàn giấy mới đứng thẳng được. “Năng lực đáng thương của ngươi không dồn ta vào thế kẹt được đâu. Và chúng ta có gì ở đây nào?” Hắn quay qua Lee và dùng một tay tóm lấy cằm anh. Lee lờ mờ nghe Charles rú lên yêu cầu kẻ lạ mặt thả anh ra.

Gã ma cà rồng phớt lờ Charles, và nghiên cứu Lee với sự tò mò công khai. “Thậm chí sau bốn trăm năm, sự tình cờ vẫn có thể làm ta ngạc nhiên. Ta không bao giờ mong đợi con đường của chúng ta lại giao nhau.”

Đôi mắt Bá tước Baldevar làm Lee cảm thấy trơ trụi và bất lực. Chẳng trách Meghann sợ đến thế.

“Meghann không cần sợ ta và cậu cũng vậy. Ta sẽ không giết cậu khi mà cậu đang nỗ lực giúp tình nhân của ta.”

Lee nuốt nghẹn cảm giác muốn cười phá lên. Anh nên nói gì bây giờ - cảm ơn hắn chăng? Anh nhìn chằm chằm cặp mắt vàng rực kia và không thấy một dấu vết ăn năn cho việc đã suýt giết anh bốn mươi năm trước khi anh còn là một đứa trẻ. Sinh vật này có lương tâm không? Bá tước Baldevar buông tha Lee và ném cho Charles cái lườm lạnh giá. “Tìm tới vị bác sĩ này là chuyện thông minh duy nhất ta từng biết ở ngươi. Còn bây giờ tránh xa cái giường đó.”

“Địa ngục sẽ đóng băng trước khi ta để ngươi đến gần Meghann.”

Bá tước Baldevar nhẹ nhàng hất tay và Charles lao vào bức tường phía sau giường. Lee chạy đến chỗ anh trong khi Bá tước Baldevar khẽ lắc Meghann và gọi tên cô.

“Cô ấy không thể nghe ông đâu,” Lee bảo hắn. “Cô ấy hôn mê rồi.”

https://thuviensach.vn

“Cô ấy sẽ nghe thấy ta,” Bá tước Baldevar thẳng thừng nói. Hắn tháo kẹp áo hồng ngọc và vàng, xắn tay áo lên khuỷu tay.

Lee thở dốc khi anh nhìn thấy răng nanh xộc ra khỏi miệng gã ma cà rồng. Hắn cắn cổ tay mình và kê nó lên miệng Meghann. Rồi hắn dịu dàng tách môi cô và đặt lưỡi cô lên cổ tay đang chảy máu của hắn.

Meghann phản ứng ngay lập tức. Lần đầu tiên kể từ tối đó, mắt cô vụt mở và cô bắt đầu ngấu nghiến hút máu. Charles và Lee cùng quan sát với vẻ kinh ngạc khi vẻ tái nhợt của xác chết phai đi trên mặt cô khi cô uống máu. Hệ thống của cô hẳn đã sản xuất enzim trong vài giây, Lee nghĩ, ngỡ ngàng trước sự phục hồi chóng vánh của cô, cô đã thật sự ngồi lên và bám chặt vào cánh tay cho cô hút máu.

Bá tước Baldevar gần như trắng bệch như Meghann ít phút trước, nhưng hắn không rụt tay lại cho đến khi Meghann nhấc miệng khỏi cổ tay hắn. Rồi hắn dùng khăn trải giường để chùi máu trên miệng và cổ cô. Dấu hiệu âu yếm duy nhất mà gã ma cà rồng thể hiện là khi hắn vuốt tay lên mái tóc đỏ xoã xượi, xỉn màu của Meghann và nét khắc nghiệt trên miệng hắn hơi giãn ra.

Meghann đưa tay lên, để níu giữ hay ngăn cản Bá tước Baldevar thì Lee không thể nói. “Em đã là ma cà rồng chưa?” cô hỏi bằng một giọng khàn khàn, ngu ngơ.

Hắn nắm tay cô và ôn tồn nói. “Em đã là ma cà rồng khá lâu rồi nhưng giờ em đang bệnh.” Thật khó mà tin được người đang nắm tay cô và dịu dàng thủ thỉ chính là con quái vật vừa ném Charles vào tường.

Đôi mắt Meghann vẫn còn đờ đẫn và Lee không chắc cô có nhận ra sự hiện diện của Bá tước Baldevar hay không. Có lẽ cô đang mê sảng, nếu cô hỏi hắn liệu cô có phải ma cà rồng hay chưa.

“Nghỉ ngơi đi,” Bá tước Baldevar nói, và cô nhắm mắt ngay lập tức, ngã ra gối.

“Giờ cô ấy sẽ ổn chứ?” Lee gắng gượng hỏi. “Còn đứa bé thì sao?”

https://thuviensach.vn

Bá tước Baldevar không rời mắt khỏi Meghann khi hắn đáp, "Meghann sẽ hồi phục. Còn đứa bé, nó cũng không gặp nguy hiểm gì. Meghan gần như bị cái đói giết chết vì cô ấy không có máu của ta để bổ sung cho mình."

"Sai rồi," Charles lạnh lùng nói. "Ngay từ đầu việc làm cô ấy mang thai mới là giết cô ấy…và vẫn có thể gây ra cái chết cho cô ấy trong vài tháng tới."

Bá tước Baldevar lườm Charles như thể hắn vừa nhớ ra anh đang đứng đó. Hắn cẩn thận rút tay khỏi tay Meghann và quay lại túm vai Charles và giộng anh vào tường.

Cột sống anh giống như sắp bị gãy nát và rồi Bá tước Baldevar để anh ngã ra sàn. "Sự kém cỏi của ngươi suýt nữa là lấy đi người thừa kế của ta. Rủi thay, ta không thể giết ngươi… việc đó sẽ làm Meghann quá đau buồn. Ta sẽ giải quyết chuyện ngươi gây nguy hại cho mạng sống của nhân tình và con trai ta sau khi cô ấy sinh đứa bé."

Phủi tay khinh miệt, Bá tước Baldevar chuyển sự chú ý trở lại Lee. "Cậu sẽ tiếp tục là bác sĩ của Meghann chứ?"

"Tất nhiên…tôi sẽ làm bất kì chuyện gì để giúp cô ấy."

"Cậu đã làm rất nhiều rồi. Phát hiện ra việc Meghann cần máu của ta… cậu là một bác sĩ xuất chúng. Ta tự hỏi sau khi biến đổi cậu sẽ có những khả năng nào?"

"Biến đổi?" Lee hỏi. Anh chưa từng nghĩ đến chuyện trở thành ma cà rồng – những gì anh muốn là cứu mạng sống của Meghann. Liệu Charles có định biến đổi anh hay lại rời bỏ anh lần nữa một khi Meghann khỏe lại?

"Ta sẽ vinh hạnh được biến đổi cậu nếu cậu chọn kiếp sống vĩnh hằng," Bá tước Baldevar nhã nhặn nói. "Nếu cậu giao mạng vào tay tên ngốc này, cậu sẽ không bao giờ sống sót. Hắn sẽ giết cậu giống hệt như cách hắn suýt giết Meghann."

Charles cười chua chát. "Ngươi tuyên bố mình yêu Meghann nhưng lại sẵn lòng để cô ấy chết nhằm có cơ hội biến ảo tưởng méo mó của mình thành hiện thực ư?"

Charles thở hồng hộc và bấu ngực mình, giống như tim anh

https://thuviensach.vn

đang nổ tung bên trong cơ thể.

"Vỡ động mạch vành," Bá tước Baldevar điềm nhiên nói. "Meghann sẽ không chết chừng nào cô ấy còn nhận được sự chăm sóc đúng đắn."

"Chúng ta cần làm gì?" Lee hỏi, cố đánh lạc hướng Bá tước Baldevar. "Cô ấy có cần ở trên giường cho đến khi đứa bé ra đời không? Khi nào cô ấy sẽ tỉnh lại? Cô ấy nên ăn gì? Có cần mổ đẻ không?"

Dường như hài lòng vì quan điểm của hắn đã rõ, Bá tước Baldevar thả Charles ra và nói với Lee. "Không nên giữ cô ấy ở một chỗ. Phải đảm bảo cô ấy hoạt động. Sẽ không bình thường nếu ma cà cồng ngủ ban đêm… cô ấy sẽ tỉnh lại sớm thôi. Như bất kì bà mẹ tương lai nào, cô ấy nên ăn nhiều và vui vẻ. Vẫn còn nhiều thời gian để bàn về việc sinh nở."

Bá tước Baldevar thọc tay vào túi áo vét và đưa ra một cuốn sách nhỏ bọc da đẹp đẽ và đặt nó vào hai bàn tay không chống cự của Lee. "Cái này sẽ giải thích mọi điều cậu và Meghann cần biết."

"Infans Noctis," Lee đọc lớn tựa sách.

"Đứa trẻ của bóng đêm." Bá tước Baldevar phiên dịch. "Nó nói về việc thụ thai của ma cà rồng – được người cha thuật lại. Nó sẽ dẹp tan tất cả sự sợ hãi của Meghann. Sau khi cậu đọc, cậu sẽ hiểu tại sao đứa trẻ này sẽ không bị dị dạng và thấy rằng có lý do để tin Meghann sẽ sống sau khi sinh con. Đọc từ từ thôi, bác sĩ. Nó được viết bằng tiếng Latinh – ngôn ngữ của người cha, một nghị sĩ Roma. Tất nhiên, đó không phải văn bản gốc…ta giữ cái đó an toàn trong một hộp thép để không khí không hủy hoại nó." Một lần nữa Lee phải nín cười khi anh nghĩ sinh vật này có thể xuống tay với một ma cà rồng hay đứa bé nào đó mà không lay một sợi tóc nhưng lại tìm mọi cách bảo quản những văn tự cổ xưa. "Nếu cậu gặp rắc rối với bản dịch, Meghann sẽ hỗ trợ cậu."

Ngài Baldevar quay đi và trở lại giường, nắm tay Meghann.

"Ngươi đang làm cái quái gì vậy?" Charles sửng cồ.

"Ta không giải thích vòng vo với những kẻ thấp kém hơn. Đi

https://thuviensach.vn

chuẩn bị gì đó cho Meghann ăn đi, cô ấy ốm tong teo. Lúc tỉnh lại cô ấy sẽ rất đói."

"Ta sẽ không để cô ấy ở một mình với ngươi!"

Lee nhìn thấy vẻ chết người trong đôi mắt vàng rực kia và túm tay Charles. "Đi nào, anh không thể ngăn hắn ta."

Bá tước Baldevar cười – một âm thanh làm Lee kẹp chặt cẳng tay Charles đến mức đau nhói. "Người yêu của ngươi không chỉ là một bác sĩ tài năng mà còn là người có đầu óc thực tế. Ngươi không thể giữ ta tránh xa Meghann, đừng tự làm mình bẽ mặt."

"Làm ơn đi," Lee thì thầm khi Charles tiến về phía trước một bước. "Anh không thể cứu cô ấy nếu hắn ta giết anh. Anh biết hắn ta sẽ không tổn thương cô ấy mà. Ít nhất hắn không mang cô ấy đi."

Charles quay gót và hiên ngang ra khỏi phòng. Meghann, đây là thứ em phải chịu đựng suốt mười ba năm sống cùng hắn sao? Một cảm giác nhỏ bé và tuyệt vọng bất tận vì em không thể tự vệ trước quyền năng của hắn ư?

"Mẹ kiếp," Charles gầm gừ, đùng đùng vào bếp. "Chúa đầy tên khốn quái ác đó xuống địa ngục! Meghann đáng thương – giờ cô ấy sẽ thế nào?"

"Cô ấy sẽ sống?" Lee liều nói.

"Cô ấy sẽ sống nhờ lòng thương xót của hắn," Charles nói, giọng nắm tay vào bức tường trát vữa bên phải. "Xin lỗi…anh chỉ quá giận…giận mình, giận hắn. Em không nghĩ là hắn cứu Meghann vì hắn yêu cô ấy đấy chứ?"

Lee nghĩ đến hình ảnh gã ma cà rồng dịu dàng khi hắn nhắc đến Meghann, nhưng quyết định đây không phải lúc tranh luận việc này với Charles. "Hắn muốn cứu Meghann để đứa bé không chết?"

"Phải, đúng vậy." Charles thở dài. "Nhưng tên khốn còn mục đích khác. Em biết không, bọn anh bị gắn kết mãi mãi với chủ nhân mình…với ma cà rồng đã biến đổi bọn anh. Mối dây đó được hình thành thông qua việc uống máu chủ nhân. Khi Meghann liên tục uống máu tên cặn bã kia, hắn sẽ tác động tâm

https://thuviensach.vn

trí cô ấy… một cách để cố ảnh hưởng, kiểm soát cô ấy."

"Em thấy Meghann không có vẻ dễ bị khống chế."

Charles mỉm cười uể oải. "Đúng là cô ấy không dễ bị…việc đó làm Bá tước Baldevar tức điên. Nhưng nếu hắn không muốn cô ấy sảy thai thì hắn không thể dùng đến những cách thức thông thường của hắn và tra tấn buộc cô ấy vào khuôn khổ. Vậy nên hắn sẽ dùng sự liên hệ máu mủ và sự yếu đuối của cô ấy để cố lẩn lút vào cuộc đời cô ấy. Nhưng anh sẽ không để chuyện đó xảy ra. Ở trong đó anh đã phải lùi bước vì hắn có thể cứu mạng cô ấy, nhưng anh sẽ không để hắn hủy diệt cô ấy. Nếu sẻ chia máu làm suy giảm quyết tâm chống lại hắn thì anh sẽ ở đó nhắc nhở Meghann về sự căm hờn. Mẹ kiếp, anh sẽ không để tên khốn đó tổn thương bạn anh thêm nữa."

Simon có thể nghe những lời hứa phiền hà của chàng trai và lắc đầu. Vì thứ này mà em rời bỏ tôi sao, Meghann? Những thằng đần thút thít không biết làm gì hơn ngoại trừ siết tay nhau và tru tréo về sự bất lực của chúng?

Hắn rùng mình nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra nếu hắn cho phép tên hám trai kia ở cùng phòng với Meghann. Cô tỉnh lại, và ngay lập tức bắt đầu đắm mình trong tiếc nuối và những lời nói cường điệu – tất cả đều được anh bạn tốt của cô khuyến khích.

Simon duỗi người trên giường, kéo Meghann sát lại và kiểm tra cơ thể héo hon của cô. Đứa bé đáng thương, hắn nghĩ, xương em giống như sẽ vỡ vụn nếu tôi chạm vào em. Hắn không thể tìm thấy vẻ đẹp khêu gợi mà hắn yêu ở nàng ma cà rồng chết đói này. Xương gò má của cô nhô ra một cách đáng sợ, hắn có thể đếm tất cả xương sườn của cô.

Simon thoáng nổi cơn thịnh nộ khi hắn nhìn vào khung xương với một ít thịt bám chặt trên những đốt xương. Mẹ kiếp, hắn nghĩ và những ngón tay lướt xuống cẳng tay cô. Tại sao em lại làm thế với bản thân em vậy, Meghann? Tại sao em không đến với tôi và để tôi cứu em? Làm sao mà cô thà mạo hiểm tính mạng của đứa bé và đặt mình vào sự thống khổ còn hơn phải liên lạc với hắn chứ?

https://thuviensach.vn

Meghann thút thít trong cơn mơ, và hắn buộc bản thân thả lỏng. Cô quẫy đạp và đá tung khăn trải giường cho đến khi hắn gối đầu cô lên ngực hắn và vuốt tóc cô, thì thầm những lời âu yếm xa xưa. Chỉ khi đó cơ thể cô mới thả lỏng trong lúc môi cô cong lên thành nụ cười hài lòng.

Thật là một đứa trẻ bốc đồng, mưa nắng thất thường! Hắn biết cô sẽ thổi bật cả mái nhà với những tiếng than khóc của mình ngay lúc cô mở mắt ra và trông thấy hắn nhưng giờ cô bám chặt hắn như một đứa trẻ hoảng loạn. Từ cái đêm hắn biến đổi cô, Meghann có vẻ thay đổi cảm xúc dành cho hắn thường xuyên như gió đổi chiều. Một đêm nọ có thể là sự im lặng lạnh lùng vì một cảnh ngộ tưởng tượng nào đó và đêm tiếp theo cô lại cuộn tròn trên đùi hắn và cặp mắt xanh của cô sẽ sướt mướt van xin sự an ủi, khẩn cầu hắn xua đi bất kể điều gì đang quấy nhiễu cô.

Có những cách giúp Meghann nhận ra cảm xúc thật sự của mình, Simon nhếch mép gian xảo. Nhưng trước hết hắn phải tắm cho cô, hắn nghĩ, nhìn chằm chằm mái tóc bóng nhờn, chưa gội của cô.

Hắn tắm nhanh cho cô trong phòng tắm nhỏ sát vách và gội đầu cho cô hai lần, buộc tóc cô lên cao. Khi hắn mang cô quay lại phòng ngủ, trừng mắt trước những thứ bên trong ngăn tủ gỗ chứa quần áo của cô. Ngăn tủ đầy những chiếc áo thun trưng hình những kẻ hát rong lấm gàu (hắn tin chúng được gọi là những ngôi sao nhạc rock) và những câu nói tục tĩu – cô gái này không có chút nữ tính nào sao? Rốt cuộc hắn cũng tìm ra một chiếc váy ngủ màu xanh non đẹp tuyệt với đường viền cổ rộng và tròng qua đầu cô.

Hắn chải mái tóc rối nùi cho thấy ít nhất vài đêm cô không chải nó, và liếc xuống gương mặt say ngủ của cô với vẻ mãn nguyện. Mặt Meghann đã có ít sắc màu và mắt cô bắt đầu động đậy bên dưới mi mắt nhắm ghiền. Cô sẽ mau chóng tỉnh lại và hắn dự định đảm bảo cô không quên sự tỉnh thức đặc biệt này trong một thời gian dài sắp tới.

Tỉnh dậy nào, Người đẹp ngủ trong rừng. Simon cắn mạnh ngón trỏ và đặt nó lên môi Meghann, chà xàt thứ chất lỏng đẫm

https://thuviensach.vn

máu như son môi.

Không mở mắt, Meghann lè lưỡi liếm máu. Chẳng bao lâu cô mút ngón tay hắn nhưng cô không mở mắt vì mệnh lệnh khe khẽ mà Simon đã ấm vào đầu cô.

Meghann nếm thứ máu ấm áp, ngon không thể tả rót xuống cổ họng mình. Cô thèm thuồng liếm thứ rượu kia…cô đã nếm thứ này ở đâu nhỉ? Không phải máu người, không phải thứ tinh chất mạnh mẽ, hắc ám đã khiến cô cảm giác như được sống lại, khiến đứa con trong bụng khóc gào đòi hỏi này.

Cô cảm nhận được một bàn tay nhẹ nhàng chơi đùa trên đùi cô. Cô háo hức dang chân, nài nỉ nhiều hơn. Cô nghe giọng cười trầm và trấn an của một người đàn ông, khi anh ta bắt đầu đùa giỡn trên phần da thịt nhức nhối giữa hai chân cô.

Ngón tay trên môi cô được rút đi và cô thút thít phản đối…cô muốn thêm máu. Rồi cô cảm nhận được bờ môi cứng, chắc chắn buộc miệng cô mở ra…cho cô nếm máu trên cái lưỡi đùa giỡn thụt ra thụt vào miệng cô. Phải đó, cô nghĩ, chiếm lấy em đi, biến em thành của anh. Cho em thêm máu…cho em thấy anh…

“Như ý em muốn, cưng à,” giọng nói đáng ghét thì thầm, và hai mắt Meghann mở trừng. Cô nhìn thấy mái tóc màu hạt dẻ, rồi đôi mắt hổ phách cười cợt, hả hê, và dùng răng nanh cắn mạnh. Ngài Baldevar rụt lại không tiếng động, cười òa kể cả khi máu túa ra từ cái lưỡi bị thương của hắn.

“Đồ chó!” cô rú lên, tát hắn với một tiếng rắc chói tai vang vọng trong phòng ngủ nhỏ. “Bỏ đôi tay bẩn thỉu của anh ra khỏi người tôi!”

“Em sẽ bỏ tay em ra khỏi người tôi chứ?”

Meghann bật dậy nhìn xuống chỗ phồng lên mà cô đang đặt tay lên, và rụt lại như thể cô bị bỏng. (đoạn này hài không chịu được)

Má nóng rực, cô bị mắc kẹt giữa sự xấu hổ muốn chết khi cho phép tên khốn chạm cô và cơn giận điên cuồng đang gầm gừ bảo cô giết hắn. Sự giận dữ dễ dàng thắng thế và cô lao vào hắn, đấm đá, và cắn xé như một người bị ma ám.

https://thuviensach.vn

“Cẩn thận, mèo hoang,” Simon nói, lách được một cú đấm chéo ngay cằm. Hắn túm cổ tay cô, bẻ chúng ra sau lưng cô. “Giết tôi là em tự diệt mình đó!”

“Câm mồm!” cô rống lên, mọi sự thất vọng và sợ hãi của cô biến thành căm ghét khi mà nguồn gốc của mọi sự khốn khổ đang đứng trước mặt cô. “Tôi ghét anh, tôi ghét anh, tôi ghét anh! Anh là thằng khốn độc ác…nhìn xem anh đã làm gì tôi! Anh hủy hoại đời tôi, và anh đã làm cái quái gì với Jimmy hả?”

Cô hoang mang nhìn khắp phòng. Đúng rồi, đây là nhà Lee… chuyện quái gì đã xảy ra?

“Charles đâu?” Giọng cô rung rung vì giận và sợ. “Charles! Anh ở đâu?”

Charles xuất hiện ngay tức thì, mặt trắng nhợt và căng thẳng khi anh đến gần chiếc giường. “Hắn có làm hại em không?”

Meghann chùng xuống gối nằm với sự nhẹ nhõm. Cảm ơn Chúa…trước đó cô đã nghĩ Bá tước Baldevar hẳn đã sát hại Charles và Lee rồi.

Cẩn thận tránh Bá tước Baldevar bằng cách ngồi ở phía đối diện giường, Charles nắm tay cô. “Tại sao hắn ta lại ở đây?” Meghann hỏi, không đếm xỉa đến Bá tước Baldevar.

“Nói cho cô ấy biết tại sao ta ở đây,” gã ma cà rồng bình tĩnh nói, môi hắn trải rộng thành nụ cười toe toét. “Theo mọi lẽ ta nghĩ ngươi nên là người giải thích cho Meghann tại sao ta sẽ tiếp tục ở đây. Nhưng trước đó có lẽ cô ấy sẽ thích tin tức về Ông Delacroix chứ nhỉ?”

“Jimmy!” Meghann nói, và Charles nghĩ anh đã thấy cái gì đó thoáng qua mắt tên quái vật trước tình yêu và sự quan tâm trong giọng nói của Meghann. “Anh đã làm gì anh ấy? Tôi muốn gặp anh ấy!”

“Tất nhiên rồi,” Bá tước Baldevar nói ngay khiến Meghann trừng mắt nghi ngại. “Khi nào?”

“Ngay bây giờ!”

“Em đã đợi hai tháng để biết được số mệnh của hắn…thêm

https://thuviensach.vn

một giờ nữa có giết em không?"

"Tại sao lại thêm một giờ nữa?"

"Em sẽ ăn bất kì thứ gì mà vị bác sĩ con người tốt bụng kia chế biến cho em để em khôi phục sức mạnh của mình. Sau đó tôi chắc chắn em sẽ muốn thay đồ. Em cũng cần thời gian ném bỏ một trong số những cơn tam bành trẻ ranh của em khi anh chàng đồng bóng giải thích tại sao em cần máu tôi. Đến nhà tôi trong vòng 1 giờ, Meghann, và em sẽ được nhìn thằng người đồ chơi cho thỏa chí." Bá tước Baldevar lầm rầm đọc địa chỉ của hắn và cúi chào cộc cằn trước khi biến mất.

Lee quay lại phòng ngủ, mang theo cái khay bằng gỗ đầy ắp đồ ăn tối.

"Hê! Làm sao hắn ta biến mất được?"

"Anh không kể Lee nghe về du hành qua miền tâm linh à?" Meghann hỏi Charles.

"Chưa có thời gian," anh đáp và lấy khay từ tay Lee rồi đặt nó lên đùi Meghann. "Bá tước Baldevar đã không biến mất," Charles giải thích trong khi Meghann thận trọng ngửi món mì gà và bắt đầu ăn. "Em đã từng nghe đến miền tâm linh chưa?"

"Đó không phải là nơi Shirley MacLaine đến tìm hiểu kiếp trước của cô ta à?"

Câu đó thật sự đã làm Meghann khẽ cười. "Cô ấy có đến đó hay không thì em không biết. Miền tâm linh là một thực thể tinh thần. Anh có nghe những linh hồn con người du hành để cảnh báo người họ yêu thương trước nguy hiểm không? Đó là sự xuất hồn. Cơ bản mà nói, linh hồn của anh rời khỏi thân xác và du hành đến miền tâm linh để được soi sáng. Nhưng ma cà rồng có thể du hành với cơ thể và linh hồn vẫn dính liền nhau và bọn em không chỉ dùng nó để liên lạc giữa các linh hồn – đó là cách chúng em đi từ nơi này sang nơi khác."

"Hả?"

"Cho anh ấy xem đi," Meghann đề nghị Charles, và anh biến mất rồi lại xuất hiện ngay cửa.

"Bọn anh có thể sử dụng miền tâm linh để di chuyển những

https://thuviensach.vn

khoảng cách lên đến 30 dặm," Charles nói, cười khùng khục trước sự sửng sốt của người yêu. "Nó khá là tiện lợi – để bỏ đi nếu ai đó rình rập trong lúc em đang ăn, chạy trốn kẻ thù."

"Vậy Bá tước Baldevar chỉ rời nhà em và về nhà hắn bằng cách bay trong miền tâm linh?"

"Có lẽ thế," Meghann nói và đôi mắt cô tối sầm khi cô nhớ lại gã khốn đáng tởm đã tìm ra cô. Một nếp nhăn xuất hiện giữa hai bên chân mày và cô quay qua Charles. "Hắn có ý gì khi nói em cần máu hắn vậy?"

"Meghann," Lee ôn tồn nói khi Charles chỉ đơn thuần nhìn cô với sự cảm thông chán chường. "Em có thắc mắc tại sao em cảm thấy khỏe không? Thứ gì đã khiến em khá hơn?"

Không, cô đã không nghĩ – mọi chuyện xảy ra quá nhanh, tỉnh dậy và thấy Simon liếc mắt dâm đãng phía trên cô. Nhưng trước khi cô mở mắt… máu trên môi cô làm cô cảm nhận được năng lượng, đánh tan sự kiệt quệ và cơn buồn nôn đáng sợ…

"Ồ, Chúa ơi," Meghann thì thầm. "Máu của Simon… em đã uống máu của Simon và em khỏe lại. Nhưng tại sao chứ? Em không hiểu." Lee mau mắn giải thích giả thuyết của anh và gần như làm dấu thánh trước ánh sáng bất thường xuất hiện trong mắt Meghann. "Mẹ kiếp!" cô khóc và ném khay qua bên kia phòng, tạo ra một mớ hỗn độn gồm thức ăn tung tóe và dao nĩa vỡ tan, rồi giộng nắm đấm xuống thành giường làm từ gỗ cây dái ngựa sau lưng. "Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp!"

Giọng cô tăng âm thành tiếng thét cuồng loạn, nhưng Charles ngăn Lee khi anh đi đến giữ Meghann lại.

"Trút ra hết đi," Charles bảo cô.

"Em ghét hắn!" cô la lên, mảnh vụn gỗ bay tứ tung khi cô tấn công thành giường. "Em ghét hắn, em ghét hắn, em ghét hắn! Em không thể có hắn trong đời! Em bị gì thế này? Lẽ ra em nên phá thai! Phải chi em chịu để anh lấy nó ra khỏi em, Charles, trước khi em quá yếu và hắn tìm thấy chúng ta. Nhưng không – không, em đã muốn đứa bé."

"Em không thể biết em cần hắn trong lúc thai nghén," Charles vỗ về.

https://thuviensach.vn

“Việc đó không phải vấn đề,” Meghann nói, nghiền nát những gì còn lại của cái giường. “Thật ngạo mạn làm sao, nghĩ rằng em có thể lừa được hắn trong chuyện này – hòn đá phù thuỷ quý giá của hắn. Sao em có thể ngu ngốc như thế? Giờ em phải làm gì? Hắn đã biết chuyện đứa bé và em phải uống máu hắn trong bảy tháng tới. Charles, anh không thấy sao? Hắn sẽ đoạt đứa bé sau khi em sinh nó ra! Con em trong tay Bá tước Baldevar.”

Meghann rùng mình, và Charles choàng tay ôm bạn. “Chúng ta chưa mất hết hy vọng, Meghann à.”

“Ý anh là sao?” cô hỏi. “Tất nhiên chúng ta, hay em đã mất hết rồi. Giờ em không thể thoát khỏi tên khốn đó.”

“Em cần máu hắn trong lúc mang thai, đúng không?”

Meghann gật đầu.

“Nhưng em sẽ không còn cần hắn một khi đứa bé chào đời. Anh đề nghị cắt đầu hắn trong lúc em vượt cạn – khi hắn hoàn toàn tập trung vào em và sự đề phòng của hắn giảm xuống.”

Meghann cân nhắc chuyện đó… không phải là một ý tưởng tồi nhưng có gì đó làm cô cảm thấy không thật sự thoải mái. “Charles!” Giọng cô rung lên vì sợ. “Làm sao chúng ta biết hắn không còn ở đây? Chúng ta không thể cảm nhận được sự hiện diện của hắn mà.”

Charles nhảy dựng, nhìn quanh quất phòng ngủ bé tẹo với đôi mắt lo ngại. Meghann nói đúng – họ không thể biết Bá tước Baldever có còn ở đây hay không.

Chúng ta sẽ nói chuyện ở những nơi chúng ta chắc chắn hắn không thể theo dõi được – xa tít trong sa mạc, Charles dùng ý niệm bảo cô. Anh không nghĩ Bá tước Baldevar có thể ngụy trang sự tồn tại của hắn và đọc ý nghĩ của họ cùng một lúc.

Meghann gật đầu. Hay rất gần bình minh – khi hắn không còn đủ thời gian bay về nơi trú ẩn. “Cứ vậy đi, Meghann à,” Charles nói và ngồi xuống cạnh cô. “Chúng ta sẽ chấp nhận sự thất bại tạm thời này. Nhưng cố nhìn về mặt tốt nhé. Em sẽ sớm gặp Jimmy. Có lẽ chúng ta có thể giúp cậu ta. Được chứ?”

https://thuviensach.vn

“Được,” Meghann nói thế nhưng cô không thể kiềm chế sự run rẩy trong giọng mình.

“Meghann,” Lee nói và rướn người đập vào tay cô. “Anh biết khó cho em nhưng em phải cố gắng và thư giãn nếu không em sẽ không bao giờ phục hồi.”

Thư giãn, Meghann nghĩ và lắc đầu. Làm sao giờ đây Meghann có thể thư giãn nổi khi mà Bá tước Baldevar đã trở lại cuộc đời cô?

https://thuviensach.vn

Chương 4

Charles liếc nhìn Meghann, mặt cô nhợt nhạt và môi cô mím lại thành một đường căng thẳng, khắc nghiệt khi cô điều khiển chiếc Cadillac 58 mui trần qua những con đường ngợp gió của Đồi Tây Ban Nha, những căn nhà độc đáo lọt thỏm được xây trên thung lũng Las Vegas và đến nhà Bá tước Baldevar. Không thể nghĩ ra bất kì câu gì để an ủi cô, Charles chỉ còn biết ngồi bên cạnh, sẵn sàng xoa dịu khi cô gặp Jimmy.

Meghann thở dài và nghĩ cô sẵn sàng cho đi tất cả nếu cô có thể châm một điếu thuốc ngay lúc này, hít một hơi nicotin đậm đặc và cảm thấy sự lo âu tan dần theo từng luồng khói. Nhưng cô không cần Lee nói cũng biết những hộp Camels đáng yêu của cô có thể gây hại cho đứa bé như thế nào nên cô đành làm nguôi ngoai thói quen miệng bằng cách nhai nắp bút.

"Chuyện này sẽ rất tệ," Cuối cùng Meghann nói, phá vỡ sự im lặng. "Không đời nào hắn ta cho em gặp Jimmy trừ khi…trừ khi anh ấy không vượt qua sự biến đổi." Jimmy chỉ mất trí hay còn gì khác tệ hơn đã xảy ra? Meghann rùng mình khi cô nhớ đến Alcuin – một người thánh thiện nhưng buộc phải ẩn mặt vì sự biến dạng gớm ghiếc mà ông đã mang trong người như là kết quả của quá trình biến đổi. Trong tâm trí cô, Meghann có thể nhìn thấy khuôn mặt người thầy của mình – da trong suốt hằn rõ hệ thống mạch máu xanh đỏ, những cái răng dài quái ác thì vĩnh viễn xộc khỏi miệng…Cô nghi ngờ việc Jimmy có đủ ngoan cường để đối với sự bất tử nếu anh phải trông như thế mãi mãi. Nghĩ đến điều đó, có lẽ cô cũng không chịu nổi. Không có nghĩa là Bá tước Baldevar sẽ để cô sống – hắn không cần một tình nhân biến dạng.

Charles lên tiếng cắt đứt luồng suy nghĩ của cô. "Meghann, em có chắc là em muốn làm chuyện này không? Anh có thể vào đó và – "

"Và sao? Hạ Jimmy như con thú bị thương nào đó à?" Meghann khịt mũi cay đắng. "Đó là việc của em. Anh không

https://thuviensach.vn

hiểu à? Em là người phải dấn thân vào bất cứ ổ quỷ nào trong những cái ổ gớm ghiếc của Bá tước Baldevar, nhìn thấy Jimmy tội nghiệp của em trở thành một người đần độn loạn trí nào đó, và chỉ giết anh ấy mới là sự giải thoát. Lý do duy nhất mà Jimmy vẫn còn sống là tên khốn kiếp đó muốn sự thỏa thuê khi chính tay em giết người mình yêu, và gặm nhấm nỗi đau của em khi nhìn thấy hắn đã làm gì Jimmy. Nhưng tối nay hắn sẽ bị sốc." Meghann dõng dạc nói, nhưng cô không biết kế hoạch của cô, đã được tượng hình từ khi Ngài Baldevar để lại lá thư hèn hạ kể rõ hắn sẽ làm gì Jimmy, có thành công hay không.

Nhưng mình phải thử, cô tự nhủ, và giữ trong tâm trí hình ảnh Jimmy – Jimmy của cô, không phải sinh vật đáng thương cô sắp gặp mà là người đàn ông cứng rắn, kiêu hãnh, gay gắt mà cô đã cùng chung sống trong sáu năm. Cô sẽ không bỏ rơi anh, để anh ra đi mà không chiến đấu.

Sau khi lái xe qua một loạt dinh thự trải dài được kết hợp kiến trúc thời Tudor và Hy Lạp phục hưng, và bất kì thứ gì khác mà nhà thầu chọn hoà trộn cùng nhau trong một cơn ác mộng tấn công những giác quan, Meghann cuối cùng đã đến dinh thự màu nâu vàng kiểu Địa Trung Hải với mái ngói đỏ Tây Ban Nha, rất có phong vị so với những ngôi nhà lòe loẹt lân cận.

Mĩ miều, Meghann nghĩ khi nhìn ngôi nhà mới của Bá tước Baldevar, ngưỡng mộ hai chái nhà trải dài nhô ra trên thung lũng, cửa sổ hóng mát, và ban công sắt uốn hình đáy túi, toả bóng trên các nhà hàng xóm từ một ngọn đồi cao, hiu quạnh. Điều duy nhất lệch lạc đối với ngôi nhà tuyệt vời này là chủ nhân của nó.

Meghann thở dài, biết rõ sự ngưỡng mộ bất thường dành cho óc thẩm mỹ của Bá tước Baldevar với ngôi nhà chỉ đơn giản là một cách tránh phải nghĩ đến điều đang đợi cô bên trong. Hít một hơi dài, cô quay qua Charles và khoác tay anh khi họ đi lên con đường đá xanh và đá hoa cương đến cửa trước.

Ngẩng cao đầu một cách quý phái, Meghann sải bước đến cửa và dùng móng tay dài rung chuông.

Chỉ trong vài giây, cánh cửa mở tung và một con người cao to quắc mắt nhìn cô. "Đây là nhà riêng, cô nhóc. Ra khỏi đây ngay –

https://thuviensach.vn

oh, đợi đã. Cô là Meghann? Cứt thật! Tôi xin lỗi. Ừm, tôi là Vinny, trợ lý của Bá tước Baldevar. Ông chủ đã nói cô sắp đến. Vui lòng vào trong. Tôi thành thật xin lỗi…chỉ là cô uh…à, không giống như tôi đã nghĩ."

"Được rồi," Meghann duyên dáng nói. Cô chắc chắn có rất ít kẻ quấn khăn rằn hình đầu lâu xương chéo và mặc áo thun Marilyn Manson liên lạc với Bá tước Baldevar. Meghann quắc mắt nhớ lại những bộ trang phục kín đáo mà tên khốn đã ép cô mặc, biến cô thành một phiên bản ma cà rồng của một bà vợ Stepford.

Tên đầy tớ cũng không giống loại người Meghann đã nghĩ. Sự tồn tại của hắn không làm cô ngạc nhiên, cô nhớ lúc cô còn ở với Bá tước Baldevar hắn cần một người hầu 24/24 để trông nhà vào ban ngày và xử lý xác chết về đêm.

Nhưng tên đầy tớ sau cùng, Trevor, là một gã khắc nghiệt, thầm lặng mà Meghann khinh bỉ vì đôi mắt cứ lang thang trên cơ thể cô mỗi khi ông chủ của gã không để ý. Vinny thì khác, có vẻ khá tôn trọng và háo hức được phục vụ.

Trông cũng không xấu, Meghann nghĩ. Mặc dù hơi khó hiểu – đường nét quý tộc và mái tóc vàng đều chẳng ăn nhập gì với giọng khàn khàn đặc trưng âm vực Brooklyn.

Meghann tò mò chăm chú nhìn khuôn mặt hắn gần hơn một tí và thấy rằng cô đã đúng. Bất chấp chúng vô hình với mắt người thường, Meghann vẫn dễ dàng phát hiện những vạch nhỏ, những vết sẹo siêu nhỏ dọc cằm và dưới tai anh ta.

Phẫu thuật thẩm mỹ để thay đổi gương mặt và nhuộm tóc, Meghann nghĩ, để tâm đến chân tóc đen trên da đầu của anh ta. Chắc hẳn gã giúp việc này có cả một câu chuyện đằng sau…

Đừng tránh né Jimmy nữa, một giọng nói rít lên, và Meghann thở dài. Đầu tiên là căn nhà và giờ là Vinny…có phải cô sắp kiểm tra đồ gỗ của Bá tước Baldevar để tránh mặt người tình của mình không?

"Bá tước Baldevar có nói tại sao chúng tôi đến đây không?" Meghann hỏi và chỉ Charles đang đứng đằng sau cô.

"Ngài không nói cô mang thêm người – nhưng tôi đoán vậy

https://thuviensach.vn

cũng được," tên giúp việc do dự đáp. "Ngài bảo tôi cô đến để gặp…à, cô biết đó – tên lập dị."

"Anh ấy không lập dị," Meghann đanh đá nói. "Anh ấy chỉ… bệnh và chúng tôi đến đây để giúp. Giờ nếu anh không phiền, chúng tôi có nhiều việc cần làm. Đi thôi, Charles."

"Ơ, đợi đã. Đức ngài Baldevar có để lại thứ này cho cô – nói rằng cô sẽ cần tới nó."

Rõ ràng là tên hầu co rúm lại trước cơn giận tím tái trong mắt Meghann khi cô nhìn chằm chằm lưỡi rìu nhỏ mà hắn đưa ra. "Nếu cô không muốn nó…"

"Ồ, không đâu." Meghann giật nó khỏi tay anh ta, thích cảm giác có vũ khí trong tay. Cô không có ý định sử dụng nó với Jimmy. Không, cô đang mong mỏi gã khốn kiếp phách lối sẽ xuất hiện để cô có thể giáng nó vào đầu hắn như đáng ra cô phải làm từ bốn mươi năm trước.

Còn chỗ máu em cần thì sao? Charles hỏi, hiểu được dự tính của cô với lưỡi rìu qua cái nhìn suy đoán.

Không phải giờ Jimmy có cùng huyết hệ với em à? Meghann đáp. Em sẽ cứu anh ấy khỏi nơi quỷ quái này và uống máu anh ấy trong lúc em chữa bệnh cho anh ấy. Cô không mong đợi phần việc tối nay diễn ra suôn sẻ đến thế nhưng ý nghĩ chặt đầu Bá tước Baldevar là một ảo tưởng dễ chịu có thể xua tan ít nhiều sự phiền muộn của cô. Vinny thư giãn bởi nụ cười dịu dàng trên mặt Meghann và nôn nóng ra hiệu cho Charles. "Anh có vào hay không? Tôi không đứng giữ cửa mở suốt đêm đâu."

Meghann giữ nét mặt bình thản, nhưng cô và Charles đều rất căng thẳng trong lúc anh đặt một chân qua cửa. Nhưng không có gì xảy ra… không một lực lượng vô hình ngăn cản anh vào nhà Bá tước Baldevar.

Theo một cách nào đó, việc thâm nhập dễ dàng của Charles làm cho Meghann bứt rứt còn nhiều hơn bị ngăn chặn. Cô biết đây là cách Bá tước Baldevar dùng để nói cho họ biết hắn không coi hai người ra gì nên không cần ngăn chặn Charles vào dinh thự vì anh chàng ma cà rồng không thể gây hại cho hắn.

"Anh ta ở trên lầu – phòng cuối cùng bên trái," Vinny nói và

https://thuviensach.vn

chỉ cầu thang cẩm thạch.

“Chúng tôi biết rồi.” Meghann đã biết chỗ cần tìm Jimmy ngay lúc cô vào nhà. Cô dễ dàng đánh hơi được sự hiện diện của một ma cà rồng khác cho dù khí chất phát ra hoàn toàn khác với bất kỳ thứ gì cô từng cảm nhận.

“Nhìn kìa,” Vinny nói, rũ ra trước giọng nói gay gắt của cô. “Lúc nãy tôi không có ý gì đâu. Chỉ là anh ta làm tôi sợ. Tôi xin lỗi.”

Meghann thư giãn và khẽ cười với anh ta nhằm thể biểu đạt sự tán thành. Chuyện xảy ra cho Jimmy không phải lỗi của người này.

“Gọi tôi nếu hai người cần gì đó,” Vinny nói với cô, cười rạng rỡ đáp lại.

“Hắn ta thích em đó,” Charles nhận xét khi họ đi lên lầu.

“Đó có thể là một chuyện tốt,” Meghann trầm ngâm nói.

“Em có ý gì?”

“Anh ta là người hầu của Bá tước Baldevar – có toàn quyền trong căn nhà này vào ban ngày. Nếu anh ta thích em, em sẽ đề nghị đổi thân thể em nếu anh ta chịu cắt đầu ông chủ của mình.”

“Cũng là một ý,” Charles đồng tình. “Tất nhiên, có lẽ hắn ta cũng muốn tiền nhưng chúng ta có thể thu xếp được.”

Meghann dừng lại trước cánh cửa gỗ sơri đóng kín và cố vun vén dũng khí mà vặn nắm cửa và đối mặt với thứ Jimmy Delacroix đã bị biến đổi thành.

Charles túm vai cô và Meghann quay lại nở nụ cười yếu ớt. Cô nghĩ anh trông có vẻ lưỡng lự và căng thẳng như cô vậy.

Làm đi, Meghann tự nhủ và mở cửa. Đầu tiên, đó là hụt hẫng cực điểm vì Meghann thậm chí không thể thấy Jimmy dù cô cảm nhận được một sinh vật vô tri, cực kì bất hạnh ở gần đó

Thực vậy, Meghann gần như nhẹ nhõm với cái cô thấy. Cô đã hoàn toàn mong đợi Bá tước Baldevar xích Jimmy trong một căn hầm nhớp nháp, tối hù – một cái hầm ngục thời hiện đại nào đó

https://thuviensach.vn

mà hắn có thể sắp xếp.

Nhưng căn phòng này vượt xa sự mong đợi của cô. Căn phòng nhỏ, được lót nệm rất giống loại thường thấy trong một bệnh viện tâm thần loại tốt nào đó. Tất nhiên, nó hoàn toàn cách âm để hàng xóm của Bá tước Baldevar không nghe được tiếng tru tréo điên loạn về đêm.

Không giường hay đồ gỗ, Meghann nhận xét, nhưng điều đó không làm cô ngạc nhiên. Ở tình trạng hiện tại, Jimmy sẽ chỉ xé chúng ta nhiều mảnh.

Anh ấy ở đâu?... Rồi đôi mắt Meghann đáp xuống sinh vật tóc bạc gù lưng ở góc phòng, gần chỗ cửa sổ bị đóng gỗ kín mít.

"Jimmy?" cô ôn tồn nói và bước vào trong, Charles theo sát cô. Không lời đáp, và hy vọng không có. Cái tên Jimmy lúc này không có nghĩ lý gì với anh nhưng cô ngạc nhiên là anh không cố tấn công. Rồi cô để ý đến cái chân đàn bà cân đối nằm dưới anh và nhận ra hành vi dễ bảo của Jimmy là kết quả của việc đã no nê.

"Jimmy," cô lặp lại và đặt tay lên vai anh, buộc lòng kéo anh khỏi người phụ nữ bên dưới. Nhưng thứ cô thấy khi anh quay lại và gầm gừ như một con thú nào đó làm cô tuột tay và kinh hãi thở dốc.

Chúa nhân từ, chuyện gì đã xảy ra cho anh vậy? Nếu cô thấy anh trên đường phố, cô sẽ không bao giờ nhận ra anh, với cơ thể và mùi hương của anh thay đổi quá nhiều. Jimmy đã gầy trơ xương...anh sụt cân còn nhiều hơn cô. Nhưng Meghann nhẹ lòng khi thấy ngoài mái tóc dài bạc trắng không được tắm gội thì anh không gánh chịu những dị dạng vĩnh viễn nào đó như kết quả của sự biến đổi.

Không có nghĩa là những gì xảy đến cho anh không tồi tệ và cô không cần giết Bá tước Baldevar vì những gì hắn ta đã làm với người đàn ông vô tội chưa từng gây hại cho ai này. Bị giam giữ như thế...Meghann thu mình lại trước cơ thể nhễ nhại mồ hôi, hôi rình, dơ bẩn, mớ giẻ rách anh dùng làm quần áo. Nếu anh không bất tử thì cô biết tình trạng mất vệ sinh của anh sẽ dẫn đến đủ thứ đau đớn và bệnh tật triền miên.

https://thuviensach.vn

Nhưng vẻ ngoài của anh, dù ghê tởm và đáng thương hại, không phải là thứ làm hai mắt Meghann sũng nước rồi rơi lã chã trên mặt và xuống cơ thể dơ bẩn héo hon của người tình. Không, đó là do đôi mắt điên dại, vô hồn nhìn cô đăm đăm mà không hề có lấy một tia nhận thức. Không có sự tỉnh táo nào ở đó, không có tia sáng khôn ngoan hay trí tuệ nào.

"Chúa nhân từ!" Charles rền vang.

Meghann dõi theo tia nhìn kinh tởm của anh và hơi thở của cô nghẹn lại trong cổ họng. Người phụ nữ đang bị Jimmy hút máu …

Cái rìu tuột khỏi tay Meghann khi cô lao vào phòng tắm thông với phòng của Jimmy, chỉ vừa kịp vào bồn cầu trước khi cô bắt đầu nôn khan.

"Ọc," cô nôn oẹ không ngừng lại được và quan sát mọi thứ Lee đưa cô ăn bị tống ra ngoài khi cô nôn cật lực làm xương sườn đau nhói. Dù sao, tạ ơn trời đất, không có máu ra theo vì thế Meghann không mất đi phần sức mạnh cô có được từ lần hút máu nếu không cô lại phải tìm ra Bá tước Baldevar và cầu xin máu của hắn.

Meghann rung rẩy đứng lên và giật bồn cầu. Rồi cô đến bồn rửa mặt và rửa miệng bằng nước lạnh trước khi tạt một ít lên mặt mình.

Jimmy, cô nghĩ và dựa tay vào bồn nước bằng sứ để giữ thăng bằng. Tên quái vật đó đã làm gì anh?

Meghann đã biết Jimmy sẽ giết bất kì con mồi nào anh có được; ở tình trạng hiện tại mọi thứ anh biết là nhu cầu có máu. Tất nhiên, anh sẽ hút cạn bất kì kẻ nào anh có. Nhưng người kia…

Meghann đặt tay lên mặt, nhưng không có gì có thể khỏa lấp hình ảnh đó trong tâm trí cô…người đàn bà đáng thương nằm bên dưới Jimmy, con mắt le loi nhìn từ một khuôn mặt đã bị gặm nát không còn lại gì ngoại trừ một ít mẩu xương và tứ chi, thớ cơ dính vào một chỏm tóc vàng óng xinh đẹp chỉ nhấn mạnh sự kinh hãi trên mặt cô ta.

Bá tước Baldevar đã không cho anh ăn, Meghann nhận ra

https://thuviensach.vn

điều đó. Không một chút thức ăn bình thường. Hắn quẳng cho anh con mồi và chờ đợi anh xâu xé da thịt cũng như uống máu họ.

Một tiếng va chạm ồn ào từ phòng ngủ làm cô giật nảy và rồi cô nghe thấy Charles thét lên, "Meghann!"

Cô lao vút trở lại phòng ngủ và trông thấy Charles đang vật lộn với Jimmy. Nhìn tử thi đã có tư thế khác ban nãy, Meghann phỏng đoán rằng ắt hẳn Charles đã lôi cơ thể đó khỏi Jimmy trước khi anh có thể đày đọa nó hơn nữa, và bị tấn công vì đã can thiệp. Charles có lẽ già hơn nhưng sự điên loạn của Jimmy tạo cho anh một sức mạnh gấp mười lần ma cà rồng và anh đang dùng toàn lực để cố đè Charles xuống, thèm thuồng số máu anh cảm nhận được đang tuần hoàn trong người Charles.

Thầm khẩn xin một ngày nào đó Jimmy sẽ tha thứ cho chuyện cô phải làm, Meghann nhặt cái rìu bị đánh rơi lên và phóng vào anh. Cô dùng cái cán dài của nó để kẹp cổ Jimmy hòng kiềm chế con ma cà rồng thua trận đang tru tréo.

Jimmy ú ớ rú lên cuồng nộ trong lúc Charles để cơ thể anh trở nên hoàn toàn èo uột. Quá vô cảm và khát máu đến mức không thể phản ứng nhanh chóng, Jimmy không thể ngăn Charles khi anh giật tay ra và rồi bổ xuống cẳng tay của Jimmy với toàn bộ sức lực.

Meghann nghe thấy một tiếng gãy răng rắc, và rút cái rìu khỏi cổ anh, để cho Jimmy gục ngã trên nền nhà, gào thét trong sự đau đớn và thèm máu cùng cực.

"Jimmy à," Meghann nức nở, quỳ xuống nền nhà và choàng tay qua người anh, "cưng tội nghiệp của em, làm ơn nghe em. Simon không thể đoạt hết mọi thứ của anh, nhớ em không, làm ơn đi mà. Maggie đây; em có thể giúp anh." Việc anh không nhận ra càng làm cô khóc lóc thảm thiết. "Quay lại đi, Jimmy, quay lại đi. Ôi, Chúa ơi, làm ơn…"

Trong khi cô khóc, Charles chạy đến túi xách của cô và nhanh chóng lấy ra một bịch máu nhỏ mà Jimmy lập tức đánh hơi được. Anh đá Meghann ra và gầm ghè như một đứa trẻ sơ sinh với Charles, cố với lấy cái túi bằng cánh tay vô dụng của

https://thuviensach.vn

mình.

Chalres buông bịch máu trên sàn nhà và Jimmy trườn đến. Làm ơn, Meghann cầu xin, quan sát Jimmy dùng răng nanh xé bịch nhựa và hớp một cách thèm thuồng. Làm ơn hãy để chuyện này thành công.

Meghann và Charles cùng nín thở khi Jimmy uống máu. Ban đầu cánh tay anh được chữa lành nhưng rồi sau đó…phải, phải, việc đó đã xảy ra! Cái nhìn hoang dại, hung hãn không còn trong mắt Jimmy. Anh trở nên yên lặng và bình tĩnh, đôi mắt xanh-xám lim dim.

“Em đã đúng,” Charles hớn hở nói. “Em đã cho gì vào trong phần máu đó vậy?”

“Clozapine và Valium để trấn an anh ấy.” Hẳn nhiên Meghann đã hoà tan trong máu đủ lượng thuốc để làm dịu cả một quân đoàn bệnh nhân tâm thần là con người.

“Em sẽ cư xử với cậu ấy như một người bị tâm thần.”

“Như một người trong sự đau khổ do phản ứng tiêu cực với LSD,” Meghann giải thích. “LSD – chứng loạn thần kinh và sự biến đổi bị xui khiến – chứng loạn thần kinh bị xui khiến (một chứng bệnh mà không may cô không thể công bố lên bất kì tờ báo tâm lý nào) gây ra bởi cùng một thứ - quá mẫn cảm với những thụ quan của hợp chất C10H12N2O trong não. Clozapine ngăn chặn những thụ quan – do đó, những triệu chứng tâm thần của Jimmy đã bị đè nén.”

“Em có nghĩ cậu ta sẽ phải dùng Clozapine cùng máu trong suốt phần đời còn lại hay không?”

Meghann lắc đầu. “Em sẽ bắt đầu với mức ăn liều cao rồi giảm dần cho đến khi nó không còn trong hệ tuần hoàn của anh ấy nữa.”

“Làm sao chúng ta khôi phục ý thức của cậu ấy?”

“Jimmy đang trong tình trạng chấn động nặng. Hy vọng rằng giữ những cữ thuốc và được sống trong một môi trường an toàn, không bị đe dọa và gần những đồ vật quen thuộc anh ấy sẽ trở lại là chính mình.”

https://thuviensach.vn

Meghann quỳ xuống trước mặt Jimmy và ôm chặt anh, không để tâm sự bẩn thỉu và máu đông đang làm hỏng quần áo cô. “Em tin là anh có thể nghe em, Jimmy. Em biết một phần nào đó trong anh hiểu em đang nói gì, anh chỉ hơi lạc lối mà thôi. Em sẽ giúp anh, cưng à. Anh sẽ khỏe lại. Dù hiện giờ anh đang bệnh – sau cái cách Bá tước Baldevar đã giam giữ anh. Ừm, sự thống trị của hắn đã kết thúc rồi.”

“Vậy sao?”

Meghann quay lưng lại, cái rìu nhăm nhe tấn công.

“Em trông giống một con nai ở trước đèn pha ô-tô,” Bá tước Baldevar bình phẩm và tiến một bước về phía cô, nụ cười của hắn rộng mở khi Meghann vung cái rìu dọa dẫm. “Đến đây nào. Chắc chắn gã đồng bóng dũng cảm đứng cạnh em đã giải thích em cần máu tôi mới sống được phải không?”

“Tôi sẽ…tôi sẽ dùng máu của Jimmy.”

“Vậy sao? Và em đã cho hắn loại thuốc nào để tạo ra sự thanh thản mới mẻ của hắn vậy?” Bá tước Baldevar liếc nhìn Jimmy như một khoa học gia nghiên cứu với một chủng loài khơi gợi sự tò mò – hứng thú nhưng không đam mê. “Thuốc thang của em có ảnh hưởng đến con tôi không nếu nó xâm nhập hệ tuần hoàn của em?”

Không sẵn sàng thừa nhận rằng cô chưa từng nghĩ đến việc đó, Meghann siết tay trên cán rìu và nheo mắt. “Anh đừng có mà làm hại Jimmy!”

“Đưa cái đó cho tôi trước khi em tự gây hại cho mình.” Bá tước Baldevar dang tay, và Meghann kêu oai oái khi cái rìu bay khỏi tay cô. Hắn xoay vũ khí trong tay, vung thử nó lên cổ Jimmy.

Charles đến bên cô, giữ vai cô trước khi cô kịp nhảy xổ vào Bá tước Baldevar. “Hắn ta chỉ đang cố gắng khiêu khích em.”

“Thậm chí một con thú ngu ngốc cũng có thể nhận ra sự đe dọa.” Bá tước Baldevar ném cho Jimmy, người chỉ ngước lên nhìn đăm đăm thờ ơ, một cái liếc mắt khinh miệt. Rồi hắn quay sang Meghann, giữ lưỡi rìu ngay cổ Jimmy trong lúc hắn nói. “Lẽ ra tôi nên biết bác sĩ tâm lý nhỏ bé của tôi sẽ ôm ấp sinh vật

https://thuviensach.vn

vô hồn này như một cuộc thập tự chinh nào đó. Em nghĩ gì vậy, cô gái? Rằng em có thể cho hắn ăn thứ cốc tai với máu và khôi phục đầu óc đã tan tành của hắn ư? Sao thế, xin nói cho tôi biết, tôi có nên cho sinh vật này tiếp tục sống hay không?"

"Nếu anh không làm theo chính xác những gì tôi đòi hỏi," Meghann nói với vẻ lạnh lùng mà Charles chưa từng nghe trước đây, "Tôi sẽ đâm một cái móc áo vào đứa con hoang khốn nạn trong bụng tôi."

Trong một khoảnh khắc cực ngắn, có gì đó nhá lên trong mắt Bá tước Baldevar trước khi mặt hắn trở thành một cái mặt nạ lạnh lẽo, không thể dò nổi - cặp mắt vàng rực khép chặt không hé lộ đầu mối nào trong suy nghĩ của hắn.

Charles lặng lẽ cảm ơn sự tập trung hoàn toàn của tên quái vật vào Meghann vì anh có cơ hội chuẩn bị khuôn mặt mình trước khi Bá tước Baldevar có thể trông thấy nét mặt kinh hoàng của anh. Meghann thật sự đang cố gắng hù dọa Simon Baldevar sao? Chỉ cần nhìn vào khuôn mặt giá lạnh của cô là biết chính xác cô đang nghĩ gì trong đầu.

Sợ hãi bởi chuyện mà tên hung bạo này có thể làm với bạn mình, Charles kéo cô ra sau lưng anh.

"Đừng tổn thương cô ấy," Charles cảnh cáo, nghĩ rằng anh nghe giống một anh chàng yếu đuối ẻo lả đang cố đứng lên chống lại lũ côn đồ học đường.

"Meghann." Gã ma cà rồng bình thản nói, phát âm từng âm tiết trong tên cô.

"Không!" Charles nấc lên khi Bá tước Baldevar tiến về phía họ.

"Dẹp mấy trò phản kháng của ngươi đi. Ngươi nghĩ ta sẽ ra tay với cô gái đang mang người thừa kế của mình, bất kể cô ấy đưa ra lời đe doạ ti tiện đến thế nào sao? Đến đây, Meghann. Tôi chỉ muốn nói chuyện với em."

Khi Meghann không nhúc nhích, Bá tước Baldevar nhấc rìu lên lần nữa và Meghann bay vụt từ sau lưng Charles trước khi anh có thể ngăn cô.

https://thuviensach.vn

Những đám mây xám…khắp nơi là những đám mây xám. Chúng cắt vụn mọi thứ…cô không thể cảm nhận…không cảm nhận được gì…chỉ trôi bồng bềnh trong đám mây mụ mị xám xịt…không thể ép miệng mình phát ra câu chữ…không thể nghĩ…tôi đang ở đâu?...thân thể của tôi đâu?...mọi thứ quá mờ nhạt…không thể nghĩ…

Đột ngột, màn sương giãn ra và Meghann ngã sóng soài trên sàn nhà, Charles nhìn xuống đầy lo lắng. “Ngươi đã làm gì cô ấy thế hả?”

Bá tước Baldevar quẳng cho anh cái lườm lạnh buốt trước khi hắn vồ lấy Meghann từ sàn nhà với một tay trên cằm cô để mắt họ ngang nhau, hai chân Meghann đung đưa với một chân gần như bị nhấc khỏi nền đất.

“Nói tôi biết, em có thích cái thế giới bên kia tôi vừa đưa em đến không? Nó có phải là một trải nghiệm dễ chịu – khi nhận thức trôi tuột khỏi em không? Trả lời tôi!”

“Không,” Meghann hổn hển, lắp bắp giận dữ tránh xa hắn.

“Em có định ở đấy suốt thời gian kỳ thai nghén không?” Meghann mềm oặt, những cố gắng giãy giụa của cô chuyển thành sự kinh hoàng gây tê liệt khi lời độc ác của hắn thấm vào cô.

“Đúng đó,” Bá tước Baldevar dài giọng với cô. “Nếu em tiếp tục những cơn giận dữ và chống đối của mình thì tôi sẽ biến em thành một thây ma nho nhỏ và cắm một cái ống xuống cổ họng em để truyền máu và dưỡng chất cho đến khi em sẵn sàng hạ sinh con trai tôi. Nhưng đừng lo, một khi con trai tôi chào đời, tôi sẽ phục hồi nhận thức cho em. Nhưng tôi muốn em tỉnh táo khi tôi cho em thấy những cái đầu của người tình điên loạn và anh bạn hám trai. Vì em chẳng dành cho con trai tôi cái gì ngoại trừ sự oán giận nên tôi không tin rằng tôi sẽ cho em gặp đứa bé trước khi tôi cắt đầu em lìa khỏi vai. Giờ, em biết cách cư xử chưa?”

Meghann bàng hoàng chỉ còn biết gật đầu.

“Thông minh đấy,” hắn tán thành và thả cô rơi độp xuống nền nhà. “Tôi biết em trở nên dễ bảo hơn một khi tôi giải thích

https://thuviensach.vn

cho em hiểu địa vị của em."

"Còn về thằng đần nằm kia, tất nhiên em có thể đến nhà tôi bất cứ lúc nào em muốn và áp dụng ma thuật với hắn ta." Bá tước Baldevar cười toe trước vẻ mặt kinh hoàng không giấu giếm của cô. "Ít nhất kế hoạch này sẽ khiến em bận rộn và tôi có thể trông chừng em, đảm bảo em không làm điều gì xảo trá có thể gây thương tổn cho con trai tôi."

"Tôi không để anh ấy ở lại với anh!"

"Em có muốn thử và đưa hắn trốn khỏi tôi không? Ông Delacroix sẽ ở đây, nơi tôi có thể đảm bảo hắn không hại em hay người thừa kế của tôi. Bất tuân lệnh tôi và tôi sẽ ném cơ thể vô tích sự của hắn ra ngoài trời nắng. Buổi tối tốt lành, bé yêu."

Meghann đưa bàn tay run lẩy bẩy lên mặt và thoáng thấy một tia sáng xanh …tia sáng đến từ ánh đèn trên trần phản chiếu vào chiếc nhẫn gia huy ngọc lục bảo trên bàn tay trái của cô, chiếc nhẫn được Bá tước Baldevar đặt lên tay cô vào cái đêm hắn biến đổi cô.

Buồn cười là, cô đã đeo nó quá lâu đến nỗi cô thậm chí không để tâm đến chiếc nhẫn thời trung cổ, làm bằng vàng xưa với một viên lục bảo ở hai bên dấu triện. Cô chưa từng tháo nó vì Bá tước Baldevar đã chỉnh kích cỡ để cô chỉ có thể tháo ra bằng cách đập vỡ chiếc nhẫn hay bẻ gãy ngón tay cô.

Cô xoay thử, nó lỏng ra bởi cô đã sụt cân rất nhiều. Cô giật nó trong vài giây và chiếc nhẫn tuột khỏi ngón tay.

"Này!" cô la lên với Bá tước Baldevar, hắn đã đứng ngay cửa, quay lại nhìn cô tò mò.

Meghann ném chiếc nhẫn vào giữa ngực hắn. Nếu trên đời còn công lý thì cô hy vọng nó rơi vào đúng điểm cô đã xiên cọc làm hắn mang vết sẹo suốt đời.

Bá tước Baldevar chụp chiếc nhẫn trước khi nó kịp rơi tõm xuống nền nhà và hờ hững cầm nó, bắt gặp ánh mắt giận dữ, chống đối của Meghann. Cô không cần nói, cô biết Bá tước Baldevar hiểu mọi điều cô muốn nói thông qua cử chỉ đó…rằng cô không còn mang dấu hiệu của hắn, và hắn không là gì với cô cả.

https://thuviensach.vn

Hắn giữ chiếc nhẫn trước ánh đèn một lúc trước khi nó biến mất trong túi quần của hắn. Khi hắn nói, giọng hắn thản nhiên nhưng đôi mắt màu hổ phách dõi theo cô với sự cảnh báo dữ dội của một con diều hâu sắp sửa vồ con mồi của nó.

"Sớm thôi, tình yêu của tôi, em sẽ hối tiếc vì hành động nông nổi của mình tối nay và van xin tôi xỏ lại chiếc nhẫn này vào ngón tay em."

"Tên khốn ngạo mạn!" Meghann la lên sau khi hắn quay gót và bỏ đi trước khi cô kịp đáp trả. "Em thà quấn một con bọ nước quanh ngón tay còn hơn đeo lại chiếc nhẫn của hắn!"

"Anh chắc chắn hắn biết rõ chuyện đó, bất kể hắn có nói gì để giữ thể diện," Charles nói và cầm tay cô. "Đến đây, cưng. Giờ chúng ta về nhà."

Meghann không nói gì khi Charles hộ tống cô rời căn nhà và rồi dìu cô lên ghế hành khách. Sau khi anh lái xe đi cách nhà Bá tước Baldevar một con phố thì Meghann bắt đầu lên tiếng.

"Em không thể làm điều này," cô nói, giọng cô căng thẳng và cao vút. "Em không thể…Chúa ơi, lại giống trước kia! Tên quái vật tồi tệ đó đàn áp em theo từng mệnh lệnh của hắn – "

"Meghann," Charles ngắt lời. "Em không thấy gì sao? Tối này em đã thắng."

"Hả?"

"Meghann, em làm hắn sợ đến chết khi em nói em sẽ phá thai nếu hắn không làm theo kế hoạch của em."

"Nhưng hắn – "

"Anh biết chứ - lời nguyền hay bất cứ thứ gì hắn gây ra cho em, anh chỉ có thể tưởng tượng ra nó khủng khiếp như thế nào. Nhưng anh là người tỉnh táo trong toàn bộ câu chuyện. Meghann, hắn không dễ dàng làm được chuyện đó. Hắn không thể cùng lúc khống chế em và đấu với anh. Anh nghĩ hắn phải canh chừng em từng phút một trong bảy tháng sắp tới. Ai mà biết được làm chuyện đó sẽ khiến hắn lâm vào tình trạng nào? Đừng để hắn lừa em rằng hắn nắm mọi quân bài trong tay… đó chỉ là một chiến thuật đáng sợ, thế thôi. Em nghĩ là… hắn để

https://thuviensach.vn

Jimmy sống là vì lòng tốt ư? Có lẽ hắn đã giết cậu ấy ngay lập tức nếu em không thuyết phục được hắn là em nói điều em nghĩ." Charles rời mắt khỏi làn đường đủ lâu để gặp mắt cô; anh chắc chắn cô đang mụ mị bởi những chuyện vừa xảy ra. "Hắn không thể đọc được tâm tư của em khi em nói em muốn phá thai."

"Chúa ơi," Meghann thều thào. "Anh nói đúng...hắn đã không biết em đang nói dối! Vì vậy mà hắn hăm dọa em nhằm đảm bảo em sẽ nghĩ lại chuyện đó." Cô cảm thấy tuyệt đối an toàn khi nói lớn tiếng, một chiếc xe đang di chuyển chắc chắn nằm ngoài tầm gián điệp của Bá tước Baldevar.

"Em có định làm gì khác khi em đe dọa hắn không?"

Meghann suy nghĩ. "Không... chỉ là, trong đầu em không nghĩ gì khác ngoại trừ phải cứu Jimmy."

"Có lẽ đó là điều mà em cần làm," Charles nói. "Không nghĩ gì nếu em sắp nói dối hắn – hắn không đọc được vì nó không có ở đó. Nghĩ về những gì chúng ta đã đạt được tối nay... em còn sống, chúng ta có cơ hội cứu chữa cho Jimmy, và hơn hết, chúng ta đang trên đường tìm ra một cách ngăn cản Bá tước Baldevar đọc ý nghĩ của em. Giờ thì anh biết anh đã thấy một cửa hàng Friendly trên đường đấy. Tại sao em không để anh mua một cốc kem hoa quả để ăn mừng nhỉ?"

Meghann mỉm cười... một nụ cười nho nhỏ nhưng vẫn khás hơn nỗi đau đã chất chứa trên mặt cô từ cái đêm Bá tước Baldevar bắt cóc Jimmy.

Vẫn còn hy vọng, Meghann nghĩ. Không chỉ những điều Charles đề cập mà chính anh – anh và Lee ở bên cô, giúp cô chiến thắng trong cuộc đối đầu với Bá tước Baldevar.

Dù gì thời gian cũng không thể quay trở lại. Mười ba năm đó quá khủng khiếp vì Meghann quá đơn độc... không có ai để dựa dẫm, không có ai vỗ về sau những tràng đả kích man rợ của Bá tước Baldevar. Nhưng giờ đây... giờ đây cô đã có người bạn chân thành ủng hộ mình. Với Charles kế cận, không bao giờ để sự tự tin của cô giảm sút, có lẽ cô có thể đối phó Ngài Baldevar.

https://thuviensach.vn

Chương 5

20 Tháng Bảy, 1998

"Em cảm thấy khá hơn không?"

Meghann mỉm cười với Charles khi anh ngồi cùng cô trên ghế sô pha. "Tối nay anh trông đẹp trai quá."

"Ừm," anh lầm bầm nước đôi nhưng hơi tự đắc trước lời khen của Meghann. "Không quá đáng chứ?"

"Cho một bữa tối ở ngoài à? Chắc chắn là không – anh trông hoàn mĩ." Đúng vậy, anh mặc một một vét Saville Row sẫm màu mà Meghann đã mua cho anh vào dịp Giáng Sinh, mái tóc đen bù xù thường ngày của anh vuốt ngược ra sau thành những dợn sóng bồng bềnh tỏa sáng.

"Anh không an tâm về việc em tự đi đến đó," Charles cáu kỉnh.

"Bá tước Baldevar không ở nhà khi chúng ta đến đó từ đêm đầu tiên," Meghann chỉ ra. Cô đã rất ít gặp tên khốn đó suốt hai tuần qua và không hề trò chuyện với hắn. Ngay cả khi hắn đến chỗ Lee để đưa cô máu, Charles cũng đứng cạnh cô khi cô uống. Meghann chưa bao giờ hình dung việc hút máu lại có thể vô tư như cái cổ tay bàng quan đưa ra trong khi cô không cần nhìn người cho cô ăn. "Và tối nay em có nhiều việc phải làm với Jimmy. Em sẽ giảm lượng thuốc trong máu cho anh ấy và em cần trông chừng suốt đêm để đảm bảo không có phản ứng bất lợi. Anh không thật sự muốn ngồi cùng em và bệnh nhân của em cả đêm trong khi anh có thể vui vẻ với Lee đâu nhỉ? Và giờ anh sẽ đi chơi cho dù đích thân em phải kéo anh đến Fiore."

Charles cười toét miệng trước giọng điệu không-phải-vô-lý của cô và chỉ cuốn nhật kí bọc da mà Bá tước Baldevar đã đưa cho Lee. "Nó có trấn an được em không?"

"Chút chút." Ít nhất việc đọc Infans Noctics khiến Meghann hiểu được tại sao Bá tước Baldevar sẵn sàng thử nguyên lý ma cà rồng. Cơ bản mà nói, đó là câu chuyện của Lucian, một nghị sĩ

https://thuviensach.vn

Roma trước khi ông ta biến đổi (việc ông ta đã biến đổi thế nào thì không được nói đến) và Melina, một cô tì thiếp xinh đẹp người Hy Lạp mà ông ta đã phải lòng và biến đổi cô ta để họ có thể bên nhau mãi mãi.

Giống như Bá tước Baldevar, Lucian bị ám ảnh bởi ý tưởng một đứa trẻ với máu của hai ma cà rồng chảy trong huyết quản sẽ có được sức mạnh của cha mẹ nó và không tồn tại khiếm khuyết nào, như việc phải trốn tránh mặt trời. Mệt mỏi vì Melina đã thất bại trong việc thụ thai sau một trăm năm, Lucian đưa cô ta đến một hòn đảo nhỏ ở Biển Địa Trung Hải nhằm thờ phụng Aphrodite, nữ thần của sự sinh sôi. Sau khi rải trước đền thờ của Aphrodite máu của họ cũng như máu một người hiến tế, ông ta và Melina làm tình trước tượng nữ thần và thụ thai đứa con của họ.

"Ít ra giờ chúng ta đã biết Bá tước Baldevar lấy đâu ra ý tưởng cho nghi thức hắn ứng dụng với em vào lễ Beltane," Charles nói, đọc cùng Meghann.

"Và hắn biết chuyện gì không ổn với em," Meghann nói, gõ móng tay lên đoạn văn kể Melina trở nên ốm khủng khiếp mỗi khi cô ta cố ăn. Trong lúc tuyệt vọng, Lucian cho cô ta máu mình và cảm ơn Chúa rối rít khi cô ta khỏe lại.

"Em có nghĩ hắn thử nghiệm mà không cần nhật kí của Lucian không?" Charles hỏi.

"Không đời nào," Meghann trả lời. "Hắn không bao giờ đánh liều có một đứa bé biến dạng… kẻ ác ôn hoàn hảo của chúng ta không thể có hậu duệ đáng khinh. Không nghi ngờ gì chuyện hắn sẽ bỏ mặc nó chết trên sườn đồi như người ta từng làm vào thời xưa. Dù thế không thú vị sao, ma cà rồng khác biệt con người như vậy? Tất cả trường hợp thai sản ma cà rồng chúng ta đã đọc đều có kết quả là sự dị dạng vì cha mẹ chúng không cùng huyết hệ. Chỉ mình Lucian biến đổi Melina. Em chưa từng nghĩ đến – rằng ma cà rồng nhất định phải có quan hệ máu mủ gần nhất để sản sinh những đứa bé khỏe mạnh." Meghann ngước lên. "Anh có cho rằng đó là lý do em bệnh…theo mặt nào đó thì là một dấu hiệu tốt, vì Melina đã gặp cùng một vấn đề không?"

"Có lẽ vậy. Sau cùng, việc ốm nghén…là dấu hiệu cho thấy

https://thuviensach.vn

hooc-môn đang vận hành qua cơ thể của người phụ nữ một cách bình thường. Có thể em đang phát triển những kháng thể…có lẽ chúng giúp cho sự phát triển của đứa bé theo cách nào đó."

Cô quay lại cuốn sách, lướt qua phần mang thai không có nhiều sự kiện nổi trội của Melina cho đến khi cô lật đến đoạn đứa bé đã chào đời hoàn toàn khỏe mạnh sau một lần vượt cạn ghê gớm kéo dài 5 đêm, dù Melina đã chết vì xuất huyết vài phút sau khi đứa trẻ ra đời. Những đoạn văn xuôi bằng tiếng La tinh cổ say sưa kể về ngoại hình kháu khỉnh ưa nhìn của cậu bé…tóc vàng ánh đồng, lông mi đen tương phản làn da trắng như tuyết, một đứa bé sơ sinh hoàn hảo đầy đủ tứ chi và khá nặng. Điều duy nhất không ổn là đứa bé đã chết khi vừa ra đời. Không thể chấp nhận mất đi cùng lúc vợ và con trai, người cha kiệt sức vì đau buồn đã ghi lại những sự kiện tang thương vào Infans Noctis và sau đó tự sát bằng cách đón mặt trời mọc.

Kì hoặc thay, Meghann không quá xúc động khi đọc đến đoạn Melina qua đời. Lee có thể cầm máu cô dễ dàng, hay giúp cô mổ đẻ trước khi cô mất quá nhiều máu. Nhưng cô cảm thấy buồn khi đọc về đứa trẻ hoàn hảo sinh non ấy. Cậu bé sẽ ra sao nếu còn s có uống máu không? Cậu có thể lớn lên và chết đi như một đứa trẻ loài người không? Chơi với những đứa bé khác? Thật đáng thương…

"Sinh khó… bị thít bằng chính dây nhau của nó," Charles đọc qua vai cô. "Ít nhất chúng ta biết ma cà rồng… em có cơ may sinh nở an toàn."

Meghann nắm tay anh. "Charles? Anh biết Jimmy có thể không khỏe lại. Nếu thật như vậy, anh có bằng lòng cùng em nuôi dạy đứa bé không?"

"Meghann." Charles đan tay mình vào tay cô, những giọt nước mắt đe dọa sẽ tràn qua khóe mắt. "Em đang đề nghị anh làm cha của con em sao?"

Meghann gật đầu. "Anh và em và Lee. Đứa bé này làm sao có thể yêu cầu cha mẹ tốt hơn như thế?"

Charles ôm chầm lấy cô. "Cảm ơn em." Rồi anh đẩy cô ra và

https://thuviensach.vn

mỉm cười chế nhạo. “Em nghĩ Bá tước Baldevar sẽ phản ứng thế nào với ý tưởng hai gã đồng tính nuôi nấng con trai hắn?”

“Đứa bé là con gái,” Meghann sửa lại. “Và hắn sẽ không bao giờ biết… trừ khi hắn có thể nhìn thấy chúng ta từ địa ngục.”

Meghann và Charles nghe Lee chúc bệnh nhân cuối cùng một buổi tối tốt lành.

“Ước gì em vẫn còn bệnh nhân,” Meghann càu nhàu. Nhiều hơn thế, Meghann ước đời cô không thay đổi… cô vẫn đang tư vấn cho những phụ nữ bị bạo hành từ văn phòng cô thành lập trong ngôi nhà trên bãi biển xiêu vẹo, thoải mái của cô. Cô vẽ một cảnh tượng dễ chịu – chúc bệnh nhân cuối cùng một buổi tối tốt lành và rồi nhảy xuống biển bơi dưới ánh trăng với Jimmy.

“Anh biết em nhớ việc đó,” Charles nói, vỗ lên tay cô. “Nhưng em sẽ có nó trở lại mà…rồi em sẽ thấy.”

Meghann im lặng, nhưng cô nghi ngờ điều anh nói. Bỏ qua tình trạng của Jimmy (cô vẫn không thể nhìn vào đôi mắt trống rỗng đó mà không bật khóc) trừ khi Charles tìm ra cách giết Bá tước Baldevar, còn không cô không có tương lai…hắn sẽ giết cô sau khi cô sinh nở để cô không can thiệp vào bất kì kế hoạch kinh khủng nào mà hắn vạch ra cho con cô. Và đó còn là số phận tốt lành - hắn có thể cho cô sống và cố ép cô quay lại làm thứ đồ chơi bé nhỏ ngoan ngoãn, vô tri của hắn. Chắc chắn trong trường hợp cô cương quyết từ chối mong muốn của hắn thì tên ác ôn đó nếu không đánh cô thì cũng giết tất cả bạn bè cô, hay có lẽ hắn sẽ hèn hạ đến mức dùng đứa trẻ để đạt cái mình muốn. Meghann rùng mình và cố kéo tâm tư mình khỏi những suy tư khổ sở của họ.

Lee đi vào phòng khách, sẵn sàng cho cuộc hẹn của anh với Charles, và Meghann trông thấy sự ngỡ ngàng của anh bạn bình thường liến thoắng giờ á khẩu nhìn Lee chằm chằm.

“Điều anh ấy sắp nói ngay khi lưỡi anh ấy chịu trở về trong miệng là trông anh rất tuyệt, Lee à.” Meghann nghĩ trong bộ vét than xám cắt khéo, với mái tóc vàng điểm xuyết những sợi bạc, Lee toát lên vẻ trí thức đặc biệt trong từng xăng ti mét, chắc

https://thuviensach.vn

chắn là người mà mọi người vẫn gọi là "một mối tốt."

"Cảm ơn." Có lẽ Lee đang nói với cô nhưng mắt anh lại hướng về Charles, người vừa đứng lên và nắm tay người yêu của mình.

Meghann cụp mắt, càng lúc càng thấy cô không nên ở đây. Tất nhiên cô vui mừng vì Charles và Lee đã tìm thấy nhau lần nữa… cô biết Charles đã đau khổ ra sao khi anh buộc lòng rời bỏ Lee vì sớm muộn con người đó cũng sẽ thắc mắc thời gian biểu lạ đời của anh.

Chuyện kể cho Lee biết anh là ai chưa bao giờ được đặt ra. Hai thế kỉ trước khi họ chào đời, Alcuin đã đề xuất không tạo thêm ma cà rồng mới. Cũng như không tiết lộ cho con người… trong khi việc đó dễ dàng cho sự cô đơn của ma cà rồng, thì cũng mang lại cho con người một vị thế khó xử. Anh ta hoặc cô ta phải mang theo bí mật chấn động đó và giấu kín nó với những người khác. Và chẳng chóng thì chày người đó sẽ bị đầu độc vì sự ghen tị trước người tình không bao giờ già trong khi anh ta dần héo tàn, và mối quan hệ sẽ rã đám.

Lý do duy nhất Meghann được cho phép thổ lộ với Jimmy là anh biết về ma cà rồng trước khi họ gặp nhau… một tên ma cà rồng đã sát hại gia đình anh và biến anh thành kẻ nghiện rượu cho đến khi anh gặp Meghann. Rồi họ cùng nhau trải qua sáu năm tuyệt vời và nỗi buồn duy nhất của Meghann là anh bạn thân nhất của cô không thể có một người yêu giống cô… một người biết mọi bí mật của anh và vẫn yêu anh.

Đúng là cô rất vui khi Charles yêu ai đó, dù cô ước chi không phải tình huống khốn khổ của cô dẫn đến sự tái hợp này.

"Em phải đi thôi," Meghann thông báo, biết hai người kia sẽ lao vào nhau ngay lúc cô khuất bóng. Cô tự hỏi liệu họ có tiếp tục đến bữa ăn tối hay không.

"Em chắc chứ?" Charles hỏi, miễn cưỡng rời mắt khỏi Lee. "Em chưa từng đến đó một mình. Meghann, làm ơn, Lee và anh có thể ra ngoài… em chỉ cần ở trong nhà hoặc có thể đi xem phim."

Meghann cười cụt lủn. "Anh nghĩ nếu Bá tước Baldevar thật sự muốn tìm em thì hắn sẽ đợi em đến nhà hắn sao? Em sẽ

https://thuviensach.vn

không sợ hắn cả đời. Nhìn này, em thề em sẽ gọi anh nếu em cần… dù sao hắn sẽ không tổn hại một cọng tóc trên đầu con ngựa cái đang có thai đâu." Cô bước ra cửa trước khi Charles có thể tranh luận tiếp, và quyết chí không được khóc. Nước mắt không giúp cho bất cứ ai. Việc cần làm chỉ là kiềm chế sự khổ sở của cô, giúp Jimmy, và không suy nghĩ nhiều về việc cô khao khát được ai đó nhìn cô như Charles nhìn Lee như thế nào.

Khi Meghann đi bộ lên con đường quen thuộc dẫn đến nhà Bá tước Baldevar, cô nhận thấy dinh thự đã đóng kín và tối đen. Không ngạc nhiên lắm, dù thỉnh thoảng cô thắc mắc Bá tước Baldevar ở đâu bốn đêm cô được ghé thăm và giúp Jimmy. Chắc chắn hắn đang vờn quanh những thiếu nữ bị lột trần và sợ hãi (những gái điếm chỉ vừa qua tuổi thiếu niên là con mồi ưa thích của hắn, nếu cô nhớ chính xác) và uống máu họ.

Thỉnh thoảng Vinny xuất hiện chào đón cô, nhưng thời gian biểu của gã giúp việc này rất lộn xộn – với việc phải đi phi tang xác chết trong những sa mạc mênh mông cạnh đó.

Meghann mở cửa trước bằng chìa khóa Vinny đã đưa cho cô. Như một thói quen, cô vẫy tay thắp sáng phòng nghỉ và phòng khách trước mặt. Bất chấp ma cà rồng nhìn trong đêm tốt như loài mèo thì một căn nhà sáng trưng vẫn khiến cho Meghann thoải mái dù cô không bao giờ sợ bóng tối.

Cô căng tai nghe ngóng động tĩnh trên lầu nhưng cả căn nhà im ắng – cô đã hy vọng Jimmy có thể đi lại nhưng không may mắn như thế. Với một tiếng thở dài, Meghann trèo cầu thang cẩm thạch và đi về phía phòng Jimmy.

"Chào, anh yêu," Meghann hớn hở khi cô mở cửa. Cô dán một nụ cười rạng rỡ trên mặt, mặc kệ con tim mình chao đảo khi cặp mắt xanh-xám hờ hững thậm chí không lia đến cô.

Nằm co quắp trên chiếc giường hơi mà Meghann mang tới, Jimmy không nhận ra cô cho đến khi cô đến gần hơn và anh ngửi thấy mùi máu trong túi vải của cô.

"Khăn," Meghann nói rành rọt và chỉ cái khăn màu be nằm cạnh giường. Trong nhiều tuần qua, cô đã cố gắng (không thành công) chỉ dẫn cho Jimmy những hành động đơn giản.

https://thuviensach.vn

Rên rỉ vì thất vọng, Jimmy nhào đến nhưng Meghann đẩy anh ra và rồi tự cầm khăn lên, quàng nó dưới cằm anh như một cái yếm để quần áo anh không dính máu.

"Bây giờ," cô nói và đưa anh túi truyền. Jimmy bắt đầu hớp đói khát, răng nanh xé toạc lớp nhựa trong khi tạo ra tiếng làu bàu hoang dã sâu trong cổ họng. "Jimmy," Meghann kiên nhẫn nói, "chúng ta không phải thú hoang. Không cần phải cư xử như một con chó hoang bảo vệ miếng thịt khỏi bầy đàn. Em sẽ không lấy máu của anh."

Jimmy không đếm xỉa cô và lấy tay che chắn túi máu.

Trong khi anh uống, Meghann lôi ra vài hộp thức ăn làm sẵn trong túi, đặt nó lên hai đĩa giấy. Gà rán, khoai tây nghiền, đậu xanh, và bánh táo – chúng từng là bữa ăn ưa thích của Jimmy. Vài tuần trước đây, cô đã thông báo cho con rắn nham hiểm kia (cụm từ tử tế nhất cô dùng cho Bá tước Baldevar) là cô sẽ chịu tránh nhiệm cho cả bữa ăn lẫn máu cho Jimmy – cô sẽ không để hắn hạ nhục Jimmy thêm nữa bằng việc bắt anh ăn thịt con mồi.

Meghann mang thức ăn đến giường, và Jimmy bắt đầu tọng nó vào miệng sau cơn khát máu được thỏa mãn.

"Không!" Meghann nắm tay phải của anh và quấn nó quanh một cái nĩa nhựa. Rồi cô vẫn cầm tay anh xiên vài hạt đậu với cái nĩa đó và đưa thức ăn lên miệng anh.

Cô lặp lại hoạt động đó sáu lần trước khi Jimmy hiểu được và lóng ngóng cố gắng sử dụng công cụ đó.

"Tốt!" Meghann khen ngợi và lần này nụ cười của cô rất chân thật. Trong hai tuần cô đã cố gắng chỉ dạy Jimmy dùng thìa nĩa và đây là lần đầu cô tiến triển.

Trong lúc anh ăn, Meghann bắt đầu trị liệu. Cô đến chỗ máy hát, và phát bài So Alone của Jonny Thunders, ca sĩ họ yêu thích nhất.

"Anh có nhớ buổi hẹn đầu tiên của chúng ta không…khi anh bật bài này cho em?" cô vui vẻ hỏi Jimmy. Meghann tin rằng chìa khóa để Jimmy sử dụng lý trí là làm cho anh muốn suy nghĩ trở lại. Đó là lý do cô mang đến tất cả trang phục và đĩa

https://thuviensach.vn

nhạc yêu thích của anh, cô chắc chắn anh sẽ phục hồi nếu những đồ vật quen thuộc ở xung quanh anh. Cô cũng chắc chắn sự sợ hãi sẽ khóa chặt anh trong chứng loạn trí mãi mãi, không một lần cô đề cập đến Bá tước Baldevar hay chuyện đã xảy ra cho anh. Thay vào đó cô tiếp tục những buổi nói chuyện nhẹ nhàng, dù cô mong đợi một lúc nào đó Jimmy sẽ tham gia tán gẫu. Vào những đêm trước, cô đã thảo luận thể loại âm nhạc anh thích hay đọc cho anh nghe những cuốn sách mà anh tâm đắc.

Giờ cô đang kể lại những giây phút hạnh phúc nhất của họ, cho cô cũng như cho anh. Cô không muốn nghĩ tới hiện tại… hay thậm chí tệ hơn, tương lai chông chênh.

Trong khi Johnny dõng dạc hát bài "Great Big Kiss" theo cách của anh ta thì Meghann ngồi cạnh Jimmy, kéo cái đầu lúc lắc của anh tựa lên vai cô. "Nhìn này," cô nói và chỉ vào những bức ảnh cô đang mang theo. "Nhớ lại anh đã hào hứng như thế nào khi đến New Orleans vì anh được đến Nhà Thánh Peter – khách sạn nơi Johnny Thunders OD đã giết hay bị giết, tùy anh tin ai? Từ vẻ ngoài đẹp đẽ, anh không bao giờ biết khách sạn nhỏ bé đó chẳng hơn gì một quán trọ rẻ tiền phải không? Anh đã chụp một bức ảnh rất tuyệt, Jimmy – cách ánh nắng phản chiếu trên ban công sắt rèn. Anh có tài chụp ảnh," Meghann tâng bốc, nhìn một tấm ảnh của cô và Charles.

Theo lẽ thường ma cà rồng không thể hiện ra trên phim, họ sẽ chỉ là những hình ảnh nhạt nhòa, siêu thực. Nhưng Jimmy đã kiên trì chồng hai phim âm bản lên nhau, rồi làm một chút phun ảnh để có thể trưng ra với Meghann một tấm ảnh của cô và Charles, khoác tay nhau bên cạnh ngôi mộ đổ nát của nữ hoàng tà thuật Marie Laveau. Đó là lần đầu tiên Meghann có một bức ảnh rõ ràng của chính mình từ khi cô bị biến đổi. Cô cười toe toét – một cô gái trẻ với mái tóc dài được tết trong chuỗi hạt xanh, đen và vàng từ lễ chúc mừng Mardi Gras – và anh bạn tóc đen của cô mỉm cười trước ống kính. Meghann thậm chí còn cười nhiều hơn trong bức ảnh kế đó… khi Jimmy đã cài thời gian cho chiếc Nikon của anh để kịp chạy đến và hôn cô trước khi đèn nháy.

"Anh có nhớ huyền thoại em từng kể anh nghe không – nếu

https://thuviensach.vn

anh để lại thứ gì đó trước mộ bà ta thì bà ta sẽ giúp anh thỏa ước nguyện?" Cổ họng Meghann thít lại khi cô nhận ra điều ước vào lúc này của mình. Cô muốn được thấy chút nhận thức thoáng qua mắt Jimmy. Cô không thể chịu nổi cái nhìn trừng trừng rỗng tuếch khốn kiếp đó, cách anh nhìn xuyên qua cô.

Kiên nhẫn, Meghann tự nhủ. Chỉ mới hai tuần. Cô tránh xa chiếc giường và nghiền ngẫm Jimmy, dằn lòng nhìn anh một cách khách quan, xem xét những chuyển biến của anh nếu có.

Vẻ ngoài của anh rõ rang đã được cải thiện sau khi Meghann cạo mái tóc bạc trắng kinh khủng và tắm cho anh gần một giờ đến khi cô hài lòng là anh đã sạch sẽ. Cô nhẹ nhõm khi biết tóc bạc của anh chỉ là tạm thời và mái tóc nâu sẫm bình thường đã mọc trở lại sau khi cô cạo đầu anh. Nhờ sự trao đổi chất nhanh chóng của ma cà rồng, anh đã có mái tóc ngang vai và cột đuôi ngựa theo kiểu anh từng thích.

Cô cũng nỗ lực để anh ăn mặc theo sở thích. Tối nay, anh mặc áo thun Sex Pistols và quần jean. Một trong những mục tiêu ngắn hạn của Meghann là giúp Jimmy tự mặc quần áo, chọn trang phục của chính anh từ bộ sưu tập áo thun và quần jean cô mang tới và cất trong một ngăn tủ nhỏ.

Nhưng không món nào trong số đó… không phải những trang phục, áp phích cô ghim xunh quanh căn phòng nho nhỏ này, âm nhạc và sách… tác động đến anh. Dù Clozapine giữ anh không điên tiết, Meghann không thể làm gì khiến anh có phản ứng.

Ừ thì, cô mong đợi cái gì nào? Một giọng nói ngân nga hỏi. Chỉ mới được hai tuần. Cô nghĩ cô mặc cho anh ta quần jeans và áo sơ mi đẹp, chơi Ramones Leave Home, và anh ta nhảy cẫng lên la hét "tôi đã khỏi bệnh"?

Không, cô không mong đợi như thế nhưng…

Meghann quỳ trước mặt anh, nắm lấy bàn tay ươn ướt của anh. "Jimmy…em cần anh, cưng à. Anh thấy đó, em…em thật sự cô đơn và sợ hãi và em cần ai đó ôm em, cho em cảm giác an toàn. Mẹ kiếp, em cần ai đó nhìn em như Charles nhìn Lee, và anh… thậm chí anh còn không biết em tồn tại!"

https://thuviensach.vn

Ngừng lại, Meghann tự nhủ. Mày ra khỏi phòng này ngay nếu mày không thể kiểm soát bản thân. Đừng xúc động trước mặt Jimmy. Nếu mày làm anh ấy cảm thấy khó chịu, mày có thể làm anh ấy quay lại nhiều tuần trước.

"Em xin lỗi," Cô thì thầm và hít vào thật sâu.

Nhưng rồi sự tự chủ của cô sụp đổ... sụp đổ khi cô nghe giọng hát nghẹt mũi, the thé của Johnny Thunders vang lên thống thiết, "Tôi rất cô đơn..."

Cô mù quáng chạy ra khỏi phòng, quở trách bản thân vì đã bật một bài sướt mướt, đa cảm trong khi tâm trạng của cô bắt đầu sầu muộn.

Cô chạy đến cầu thang, nghĩ cô cần về nhà, rồi cô sực nhớ cô không thể về nhà... Charles và Lee cần sự riêng tư. Bên cạnh đó, ai có đầu óc mà lại muốn một con kì đà bầu bì khóc lóc ở cùng chứ?

"Mẹ kiếp," Cô khóc và ngồi sụp xuống bậc thang cẩm thạch. Meghann gục đầu lên gối và oang oang chửi rủa. Cô phải làm gì đó để tháo lỏng cục nghẹn trong cổ họng mà cô thỉnh thoảng nghĩ sẽ siết cổ cô và ít ra cô có thể thực hiện việc đó trong căn nhà hoang vắng không bóng người này.

Cô khóc thảm thiết, tuôn trào mọi đau khổ và mệt mỏi của mình. Cô khóc cho Alcuin, cảm thấy mất mát như đứa trẻ mất cha khi cô không còn người thầy uyên bác, tử tế hướng dẫn cho cô nữa. Làm thế nào cô tìm ra cách thoát khỏi cơn ác mộng khủng khiếp mà không có lời khuyên của ông? Phải chi ông còn sống, ông có thể giúp Jimmy – cô chắc chắn ông có thể làm thế. Và cô sẽ không cảm thấy cô đơn lẻ bóng như thế nếu cô có thể nói chuyện với Alcuin thêm lần nữa. Nếu cô có thể đặt mớ bòng bong đáng sợ này vào đôi tay dày dạn kinh nghiệm của ông, cô sẽ không phải lo lắng từng phút cho Jimmy và cái trí tuệ mà cô bắt đầu nghĩ cô không bao giờ có thể hàn gắn được. Và cô sẽ không phải khoác bộ mặt can đảm vì lợi ích của Charles hay dùng toàn bộ thời gian của mình căm ghét Bá tước Baldevar. Meghann nức nở lớn tiếng hơn, đầu hàng nỗi sợ cô che đậy với vẻ ngoài cáu bẳn, lạnh lùng mỗi khi cô gặp hắn. Chúa ơi, cô đã kiệt sức – cô không còn sức lực nữa, cô đã dùng tất cả năng

https://thuviensach.vn

lượng của mình để ngăn cản Bá tước Baldevar đọc suy nghĩ của cô. Meghann rùng mình – tự hỏi chuyện gì sẽ xảy đến nếu hắn biết nỗi âu lo giày vò thường trực của cô là hắn sẽ giết cô sau khi cô vượt cạn và rồi đứa bé tội nghiệp của cô sẽ phải đơn độc sống cùng con quỷ dữ.

"Aaaa!" Meghann giật mình bởi cái chạm lạnh toát trên má cô và ngước lên trông thấy Bá tước Baldevar đang ngồi cạnh cô, đưa ra một mảnh vải sũng nước.

"Bé con," hắn âu yếm thì thầm trước khi cô có thể lên tiếng, "nếu em không ngừng khóc thì em sẽ làm tan nát con tim mà em khăng khăng nói tôi không có."

Meghann hít một hơi run rẩy, đứt quãng. Cô là con ngốc, làm việc này trong nhà Bá tước Baldevar – tại sao cô không vào trong xe của mình và lái đến một nơi tách biệt nào đó không ai có thể nghe lỏm, nhất là con quái vật này?

Meghann trừng mắt, không bị lừa bởi tia nhìn dịu dàng, xót xa hay những từ ngữ ngon ngọt. Simon Baldevar là một kẻ cơ hội – hắn sẽ thấy nỗi buồn của cô là một điểm yếu mà hắn có thể khai thác.

"Để tôi yên," Meghann khóc, cảm thấy bị bẽ mặt bởi những giọt nước mắt tiếp tục tuôn trào. "Chỉ cần… đi đi, được không? Tôi mệt thôi mà. Tôi sẽ khỏe trong ít phút nữa."

"Mặc em khóc một mình để em có thể giả vờ tôi là tên gian ác vô tâm mà em muốn căm ghét ư? Tôi không nghĩ thế. Đến đây." Ngài Baldevar kéo cô lên đùi hắn, đặt đầu cô tựa lên vai hắn trong lúc hắn đưa một mảnh vải lạnh lên mắt cô. Cô sẽ không chống cự, Meghann tự nhủ. Cho tên quái vật này hả hê nhìn cô khóc đã đủ tệ, cô sẽ bị nguyền rủa nếu cô tham gia vào một cuộc chiến thể chất nào đó mà cô sẽ thua cùng với chút lòng tự trọng còn sót lại. Và chắc chắn cô sẽ không cảm thấy an ủi với mẩu vải mát lạnh trên cặp mắt sưng vù của cô hay vòm ngực rộng làm điểm tựa cho má cô và cô thà chết còn hơn thú nhận rằng ngồi trên đùi hắn tốt hơn là ngồi trên cầu thang cẩm thạch cứng đơ.

Trái với mong muốn của cô, Meghann thấy sự bình yên êm ái tới với cô… tiếng nấc đau khổ tệ hại ngày càng yếu dần khi

https://thuviensach.vn

Simon ngâm nga những lời thầm thì an ủi hắn đã dùng để giúp cô vượt qua quá trình biến đổi.

Giúp em, chủ nhân, cô có thể nhớ đã khóc trong cơn đau cùng cực và đống hỗn loạn mà cô nghĩ sẽ hủy diệt cô trước khi màn đêm lùi bước.

Tôi ở đây,Meghann, hắn đã thầm nói đi nói lại – giống bây giờ. Không có gì có thể làm tổn thương em cho đến khi nào em còn ở cùng tôi… dựa vào tôi, cô bé, trao cho tôi trái tim em và tôi sẽ làm cho sự khốn khổ này biến mất.

Bá tước Baldevar đã buộc cơn đau biến mất nhưng hắn không nói cho Meghann biết cái giá cho sự giúp đỡ của hắn… hắn sẽ dùng nỗi thống khổ của cô để trói buộc cô mãi mãi; giờ một phần trong cô luôn mở lòng cho hắn. Alcuin đã giải thích cho cô vì giọng nói của Simon đã xuất hiện trong quá trình biến đổi của cô, một phần trong cô luôn được hắn bảo bọc – dù cô có muốn hay không cũng thế.

Cuối cùng thì những giọt nước mắt của cô cũng dịu đi nhưng Meghann tiếp tục vùi mặt vào áo sơ mi đã bị nước mắt cô làm ướt sũng, không chắc cô nên nói hay cư xử như thế nào. Việc này không là gì cả, cô tự nhủ chắc nịch. Cô không có lỗi khi Simon Baldevar là chủ nhân của cô nhưng cô sẽ không để hắn sử dụng mối quan hệ huyến thống chết dẫm đó để kiểm soát cô hơn nữa. Cô sẽ lau khô mắt,rời khỏi đùi hắn, nói với hắn càng ít càng tốt, và ra khỏi căn nhà với hy vọng không có thêm sự cố nào nữa. Meghann ngẩng đầu lên và nói, “Cảm ơn anh” theo lối dửng dưng, khách sáo đáng tự hào dù cô bị mất tinh thần bởi âm vực khản đặc trong giọng mình. Cô đã khóc bao lâu rồi nhỉ?

Môi Bá tước Baldevar xoắn lại. “Không có chi. Em không nhận ra đây là điều dễ chịu đầu tiên em đã nói với tôi trong nhiều tháng sao? Meghann, em bắt buộc phải chống đối tôi à? Tôi không thể chịu được khi thấy em khổ sở như thế.”

“Anh… anh khiến…” Cô sắp sửa thông báo cho hắn biết hắn là nguồn gốc của mọi sự sầu khổ của cô nhưng một thứ gì đó đã ngăn nhưng câu châm chích của cô lại. Nhìn thấy vẻ ấp úng của cô, Bá tước Baldevar nắm tay cô. “Quá khứ không thể thay đổi, Meghann à. Cơn nóng giận của em có đem lại điều gì cho em

https://thuviensach.vn

ngoại trừ sự tuyệt vọng khiến em khóc than trên cầu thang nhà tôi không? Và tại sao em lại ở đây một mình?"

"Tôi đã nghĩ Charles và Lee nên được ở riêng với nhau một lát."

"Chắc chắn em đã mỉm cười và trấn an Bác sĩ Tarleton rằng em không cần anh ta do đó anh ta có thể tự kiếm trò vui. Ừm, em có thể gạt được hắn nhưng tôi không dễ bị xua đi như thế đâu. Làm ơn đi, Meghann. Hãy cho tôi giúp em. Nếu em không thể yêu tôi, ít ra em cũng có thể thử kết thúc cuộc xung đột giữa chúng ta và… làm hòa?"

"Hòa?" Meghann lặp lại một chữ như thể cô chưa nghe thấy nó bao giờ. Rõ ràng cô không bao giờ cân nhắc đến việc làm hòa với Bá tước Baldevar.

"Simon."

"Sao?"

Hắn thoáng cười toe toét, một lúm đồng tiền xuất hiện bên má trái của hắn. "Nếu em sắp sửa khóc trên vai tôi, tôi sẽ thích hơn nếu em gọi tên tôi thay vì tước hiệu của tôi… hay bất kì câu nguyền rủa thô tục hết chỗ nói nào đó mà gần đây em hay dùng để gọi tôi."

"Không!" Meghann thét lên. Cô sẽ không để hắn quay lại cuộc đời mình… sẽ không đi bước nguy hiểm đầu tiên bằng việc gọi tên hắn, cho phép mình nhìn hắn như một thứ không phải tên khốn độc ác, hung bạo. "Để tôi yên!"

Meghann lảo đảo đứng lên nhưng không lấy được thăng bằng trên mặt cẩm thạch trơn trợt. Trong lúc rối trí, sự nhanh nhẹn thường có của ma cà rồng đã hoàn toàn rời bỏ cô. Cô trượt chân và đáng ra đã ngã lăn xuống cầu thang nếu Bá tước Baldevar không níu cô lại.

"Đủ rồi," hắn lầm bầm và vắt cô qua vai như một bao tải. Tảng lờ những lời phản đối hằn học của cô, hắn bước xuống bậc thang, ném Meghann lên chiếc đi-văng đen trong phòng khách.

"Tâm trạng của em suýt nữa lấy đi đứa con của chúng ta," hắn nói với cô, đè cô nằm xuống khi cô ráng ngoi lên. "Tôi chắc

https://thuviensach.vn

rằng em sẽ không hề hấn gì nhưng rất có khả năng một cú ngã như thế sẽ gây ra một ca sảy thai."

"Tốt!" cô cáu kỉnh. Một cách phi lý, Meghann càng ghét hắn hơn nữa vì đã cố an ủi cô. Đương đầu với Bá tước Baldevar khi hắn khủng bố cô sẽ dễ dàng hơn nhiều so với lúc mắt hắn sáng lên sự quan tâm giả tạo. Cô nheo mắt, dự định nói gì đó có thể xé toạc chiếc mặt nạ cảm thông lừa lọc mà hắn đang mang cũng như biến hắn trở lại tên khốn hiểm ác theo đúng bản chất của hắn. "Dù sao tôi cũng chẳng muốn đứa bé này!"

Câu nói đó đem lại cho cô một cái nhìn kinh tởm sâu sắc. "Em có nghĩ tôi là một thằng ngốc không Meghann? Sao em nghĩ tôi đã đặt em vào trạng thái tê liệt đó? Vì tôi không thể đọc được suy nghĩ của em ư? Đừng tự đề cao bản thân. Tôi làm thế vì tôi bị xúc phạm nặng nề khi em nghĩ tôi tin rằng bất kì phụ nữ nào bốn mươi năm trước đã mạo hiểm tính mạng để cứu một đứa bé vô danh lại có thể bày tỏ sự thất vọng với chính máu thịt của mình. Đừng phí thời gian của tôi bằng mấy trò ngu xuẩn nữa."

"Nó không phải trò chơi!" Meghann ré lên. "Tôi không muốn đứa con của anh!"

"Vậy sao?" Bá tước Baldevar để tay dưới cằm cô và săm soi cô từng li từng tí. "Em đã ném việc phá thai vào mặt tôi nhưng tôi chưa hề nghe em đề nghị tôi tự nuôi đứa bé này sau khi nó chào đời."

Meghann chớp mắt thật nhanh, cầu mong hắn không thấy được nỗi kinh hoàng rành rành của cô với ý nghĩ con cô được hắn nuôi nấng. "Đó là điều anh muốn à?"

"Có lẽ thế," hắn nói. "Có lẽ tôi sẽ đề nghị em – tôi trả em gã nhân tình của em sau khi đứa bé ra đời và em đưa con trai tôi cho tôi. Tất nhiên, em phải hiểu thỏa thuận này có nghĩa là em không có quyền gặp đứa bé. Và tôi cũng sẽ thề để em và những người bạn của em sống an lành."

"Thế… thật rộng lượng," cuối cùng Meghann cũng nói.

"Không phải thế sao?" Hắn cười. "Vậy chúng ta thỏa thuận chứ?"

https://thuviensach.vn

“Được,” cô nói, hai mắt nhìn chằm chằm vào tay.

“Không, không,” hắn phản đối và túm lấy cằm cô lần nữa để cô không thể ngoảnh đi. “Nhìn vào mắt tôi và nói, tôi không muốn đứa con của tôi. Anh có thể có nó cho riêng mình một khi nó chào đời.”

Việc bạn không thể nói dối khi bạn nhìn vào mắt ai đó là một chuyện hoang đường. Vậy tại sao Meghann lại lắp bắp và đỏ mặt khi cô gặp mắt hắn và ngập ngừng nói, “Tôi… tôi không… muốn… tôi không muốn… con … quỷ tha ma bắt anh đi!”

Theo dõi một cái lọ màu đỏ trên chiếc bàn sơn đen bên cạnh, Meghann giận dữ ném nó, nhìn nó va vào bức tường màu kem và vỡ thành ngàn mảnh.

“Đó là chiếc bình thời nhà Minh,” Bá tước Baldevar ai oán nói. “Tại sao em trông có vẻ chán nản quá vậy? Nếu em muốn đứa bé thì sao còn chống đối tôi?”

“Tại sao chống đối anh,” Meghann nói giọng không tin nổi. “Đồ ngốc – quên đi. Tôi không muốn một cái ống trong cổ họng.”

“Tôi sẽ không tổn hại em vì đã nói ra sự thật. Tiếp đi, Meghann. Nói cho tôi biết tại sao em lại nói dối… tại sao em muốn tôi nghĩ là em khinh miệt con của mình, tại sao em không đến với tôi khi mà tôi có thể thấy em rất sợ hãi và cô đơn.”

“Nếu tôi sợ hãi và cô đơn thì anh là người cuối cùng trên trái đất này mà tôi tìm đến. Giờ thì để tôi đi,” Meghann rít lên. “Tôi sẽ không kể anh nghe bất kì điều gì.”

“Một ngày nào đó em sẽ biết tôi là người duy nhất em nên kí thác lòng tin,” hắn trả lời mát mẻ. “Giờ thì nói cho tôi biết tại sao em cố gắng lừa tôi trước khi tôi đọc được tâm trí em và tự hiểu ra.”

Khi Meghann vẫn ngoan cố im lặng, Bá tước Baldevar nhìn chăm chú cô vài phút trước khi mắt hắn mở to vì sốc và cái gì đó rất giống một tràng cười. “Bảo vệ ư? Em có thể bảo vệ đứa bé khỏi cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Anh!” cô khóc, cáu tiết và không thèm quan tâm hắn đã biết hay không biết chuyện gì.

“Nhưng tôi là cha của nó mà.”

“Không, anh không phải!” Cô hét. “”Tôi cóc cần bận tâm nếu anh có làm tôi mang thai hay không – anh sẽ không bao giờ là cha của con tôi! Lạy Chúa, anh nghĩ tôi sẽ để một kẻ bị tâm thần phân liệt độc đoán như anh đứng gần đứa con ngây thơ của tôi trong phạm vi mười feet à? Để anh chơi những trò trí tuệ hiểm độc và tàn phá tinh thần của nó ư? Có thể đánh đập nó mỗi khi Đức Ngài vĩ đại cảm thấy không vừa ý? Tôi sẽ không chấp nhận! Tôi sẽ không cho phép anh hủy hoại đứa bé này như anh đã hủy hoại tôi. Vì thế tôi đoán tốt hơn anh tẩy não tôi hay giết tôi hay làm bất kì trò gì anh đang giấu trong tay áo độc địa của anh đi, vì nếu anh dám làm hại con tôi anh sẽ phải trả lời tôi, Simon Baldevar!”

“Meghann à,” hắn thì thầm và giờ hắn nhìn cô, không nổi trận lôi đình hay chế nhạo mà là sự nể phục… nể phục và khấp khởi hy vọng. “Tôi hiểu em đúng không nhỉ? Tất cả mọi chuyện – những nhận xét cay độc và âm mưu tiêu diệt tôi… tất nhiên tôi biết về chúng! Em đã làm mọi chuyện vì em nghĩ tôi sẽ không phải là một người cha tốt phải không?”

“Ừ thì… đúng thế.”

“Em là cô gái đáng yêu, tuyệt vời!” Bá tước Baldevar nhấc bổng cô lên, hôn tới tấp vào mặt cô, mỉm cười với niềm vui thuần túy.

“Thả tôi xuống! Đừng phun phì phì vào tôi! Anh vui mừng cái khỉ gì vậy?” Hắn không đặt cô xuống. Thay vào đó hắn ngồi lên đi-văng, ôm ấp thân hình chống đối của cô vào người hắn.

“Meghann của tôi… tôi luôn biết em sẽ là một bà mẹ tuyệt vời, ra sức bảo vệ những người mà em yêu thương. Đừng giãy giụa nữa… em sẽ mệt đấy. Tôi thật ngốc mới không thấy được điều đó. Những hiểu lầm của em về tôi đã khiến em nghĩ tôi là một phụ huynh không thích hợp, vậy nên em đã cố lừa tôi. Và có lẽ em cũng sợ tôi sẽ lấy đứa bé đi và không bao giờ cho em đến gần nó nữa hay đơn giản là giết quách em đi ngay khi em

https://thuviensach.vn

vừa sinh xong. Em dự định sẽ làm gì - sinh con dưới mũi tôi và rồi cao bay xa chạy với đứa bé phải không? Không, chưa đủ chắc chắn… không nghi ngờ gì tôi sẽ chết thảm thiết một khi em không còn cần đến máu tôi nữa."

Meghann không muốn làm hắn đắc ý bằng cách trả lời.

"Được rồi," Hắn nói và vuốt tóc cô. "Em chưa tin tôi. Tôi chỉ việc thay đổi điều đó."

"Bằng cách nào?"

Bá tước Baldevar nhướng một bên lông mày. "Bằng cách cho em thấy tôi chỉ mong điều tốt đẹp nhất cho em và cho con trai tôi. Còn bằng cách nào khác nữa? Tôi sẽ tán tỉnh em và em sẽ thấy tất cả đám thuốc độc Alcuin đã nhồi nhét vào đầu em là sai lầm."

"Tán tỉnh tôi?" cô thở dốc. Nếu hắn nói hắn sẽ giết cô thì cô cũng không hoảng hốt đến vậy. "Tôi… tôi… không! Tôi không muốn được tán tỉnh bởi con quái vật độc ác nào đó, kẻ đi loanh quanh sát hại những người đàn ông vô tội trong cơn ghen tuông cuồng nộ. Và anh đừng đổ lỗi cho Alcuin vì mọi thói hư tật xấu của anh! Thầy đã không kể bất kì chuyện gì về anh mà tôi không được tận mắt chứng kiến trước đó…"

"Thôi," hắn nói, giơ tay ra vẻ quy hàng. "Em nói đúng."

"Cái gì?" cô ngơ ngác nói.

Bá tước Baldevar cười cợt vẻ kinh ngạc của cô và kéo tóc cô một cái không lấy gì làm dịu dàng. "Em nói đúng, Meghann. Từ khi tôi tìm thấy em ở chỗ Bác sĩ Winslow, tôi không hề thể hiện những nét quyến rũ của tôi dưới ánh sáng cuốn hút – chẳng trách em sợ tôi. Ừ, đủ rồi. Đến đây, chúng ta đi chơi."

"Ý anh là gì, '"đi chơi" ư?" Meghann hỏi khi hắn nắm tay cô và bắt đầu lôi cô ra khỏi phòng khách.

"Em có thể nhớ tới câu ấy từ những đêm trước khi em quyết định chôn sống bản thân. Tôi đã chịu đủ những cảnh than thân trách phận mà em bao quanh mình rồi."

"Than thân trách phận," Meghann rít. "Sao anh dám – "

https://thuviensach.vn

“Tôi dám đó, Meghann. Tôi dám bởi vì tôi quan tâm em nhiều tới mức không thể cho phép người phụ nữ đầy sức sống mà tôi ngưỡng mộ tiếp tục làm một bộ xương mắt trũng sâu, khóc lóc và giam mình dưới mộ. Phải chi em có thể nhìn thấy hình ảnh của mình. Trông em giống một kẻ sống sót khỏi trại tử thần hơn là một người sắp sửa làm mẹ.”

“Tôi không trông như thế!” Cô kêu lên, nhói đau.

“Ồ, không à?” Ngài Baldevar nhướng mày lần nữa, phớt lờ cái quắc mắt Meghann vừa bắn cho hắn. “Nói xem em đã tăng được bao nhiêu cân từ khi em bắt đầu uống máu tôi, bù nhìn giữ dưa.”

“Một cân Anh,” cô lầm bầm.

“Tôi không nghe rõ.”

“Một cân Anh.” Meghann thở dài. Cô đã lo lắng về chuyện không thể tăng cân của mình – Lee cũng vậy. Vị bác sĩ con người đã năn nỉ cô ăn nhiều hơn nhưng chỉ là Meghann không có tâm trạng, dù cô đã ép bản thân uống rất nhiều sữa và ăn trái cây tươi. “Chỉ là tôi không cảm thấy đói.”

“Tất nhiên em không đói rồi. Tôi không nghi ngờ gì việc nỗi buồn bực em tự đẩy mình vào khiến thức ăn có vị như rơm như rác. Thế là đủ rồi. Đã đến lúc tôi cứu em khỏi chứng trầm cảm của chính em.”

Trong một phút, Meghann chỉ có thể lắp bắp giận dữ nhưng cuối cùng cô cũng thốt ra được. “Anh…con quỷ khốn kiếp! Anh là nguyên nhân gây ra chứng trầm cảm của tôi!”

“Không phải. Em khổ sở vì em quên mất cách tận hưởng đêm dài. Tôi sẽ giúp em sống lại.”

“Bỏ tôi ra! Tôi tận hưởng ban đêm ổn cả - tôi không cần anh!”

“Thế à? Vậy nói xem em làm gì ngoài việc khóc lóc bên thứ mà tôi miễn cưỡng cho tá túc và rầu rĩ đi quanh nhà Bác sĩ Winslow.”

“À, tôi… ơ…”

“Tôi biết mà!” Khi Meghann chộp đoạn gỗ nhô ra to đùng ở

https://thuviensach.vn

hành lang để cản họ đi tiếp, Bá tước Baldevar xoay lại và lườm cô.

"Tôi có làm em quan tâm bằng một đề xuất được không Meghann?"

"Như thế nào?" Cô nghi ngại hỏi.

"Không phải cái như em đang có trong đầu đâu," Hắn châm chọc. "Tối nay tôi chỉ muốn chứng minh cho em thấy chúng ta có thể chung sống hòa bình. Một đêm để xem tôi có thể giúp em cười lớn hay nhoẻn miệng cười hay không. Nếu đến cuối tối nay em vẫn thấy như lúc này, tôi sẽ để em yên."

"Tôi không biết..." Meghann thoái thác. Làm sao cô có thể suy nghĩ việc giảng hòa với Bá tước Baldevar sau những gì hắn đã gây ra cho Jimmy chứ?

"Tôi đã nghĩ em yêu con em."

"Tất nhiên tôi yêu nó."

"Vậy em có từng nghĩ đến con chúng ta sẽ ra sao nếu em không chịu chấp nhận tôi? Em sẽ nuôi dạy nó khinh thường cha nó hay em sẽ không bao giờ nói một lời nào làm nó đau khổ khi nó hiểu ra cái bầu không khí lạnh nhạt giữa hai ta? Cái bộ môn khoa học về trí óc mà em rất yêu thích kia nói gì về chuyện đó?"

Câu hỏi làm cô choáng váng. "Tôi... tôi chưa từng nghĩ đến chuyện đó."

"Hẳn nhiên em đã không nghĩ đến. Em quá bận bịu lập bẫy với gã đồng bóng đó để hắn lẻn tới và cắt đầu tôi khi em vượt cạn." Bá tước Baldevar cười xòa trước vẻ mặt tội lỗi nhưng đầy kinh ngạc của cô và day cằm cô. "Đừng phí thời gian cố đánh bại tôi. Em sẽ không bao giờ thành công."

Không có chút tự mãn nào trong giọng nói lặng lẽ và Meghann biết hắn có thể đã đúng. Suốt bốn trăm năm qua các ma cà rồng đã cố tìm cách tiêu diệt Bá tước Baldevar nhưng không thành công. Tại sao cô và Charles lại làm khác được? Có tốt hơn cho con cô không nếu cô đạt được thoả thuận ngừng bắn nào đó với hắn?

Nhưng rồi.... hắn, những điều khủng khiếp hắn đã làm...

https://thuviensach.vn

hắn sẽ tác động đứa bé. Và nếu mày làm khó hắn, hắn sẽ đem đứa bé đi, một giọng nói nhắc nhở cô. Ít nhất nếu mày giảng hòa, mày sẽ có mặt trong cuộc đời của đứa bé…mày có thể đi ngược lại những lời gợi ý của hắn, bảo đảm đứa bé trưởng thành với một cốt lõi đạo đức.

"Tôi sẽ không trở lại làm nhân tình của anh," Meghann thẳng thừng nói. "Anh có mang con đi khỏi tôi vì đã hắt hủi anh không?"

Bá tước Baldevar nắm tay cô. "Tôi có thể là rất nhiều thứ với con trai tôi nhưng không bao giờ tôi có thể thay thế sự chăm sóc của một bà mẹ đầy tình yêu thương… và tôi cũng không mong làm điều đó. Tôi muốn cùng em nuôi dạy con, Meghann – dù em có cùng giường với tôi hay không. Thuyết phục tôi tin em không bỏ trốn và tôi sẽ cho em chăm sóc con trai chúng ta. Với danh dự của một hiệp sĩ, tôi hứa với em."

"Anh là hiệp sĩ từ khi nào vậy?"

Bá tước Baldevar đảo mắt. "Trong cuộc chiến Armada – nhưng việc đó không quan trọng. Thế nào, Meghann? Tôi có thể có một đêm để chứng tỏ bản thân chứ? Sau đêm nay, nếu em vẫn không chịu nổi sự đồng hành của tôi nhưng hứa sẽ cư xử văn minh vì lợi ích của con, tôi sẽ để em yên."

"Anh chỉ muốn tối này sao? Rồi anh sẽ để tôi yên ư?"

"Nếu em muốn tôi để em yên thì tôi sẽ làm thế."

Bằng vào biểu cảm của hắn Meghann có thể nói hắn cho việc đó có xác xuất tương đương việc cô tự ném mình ra trước mặt trời vào sáng mai, và sự ngạo nghễ của hắn đã quyết định cho cô. Chẳng lẽ tên khốn ngạo nghễ này thật sự nghĩ hắn có thể quyến rũ cô khỏi mọi căm hờn và oán giận trong một đêm thôi?

Meghann dành cho hắn cái cúi chào thật thấp, đầy giễu cợt và đưa tay ra. "Dẫn đường đi… Simon."

Hắn cười rạng ngời với thách thức không thành lời trong mắt cô và lưu luyến hôn lên bàn tay đang đưa ra của cô. "Rất hân hạnh, cô bé… rất hân hạnh."

https://thuviensach.vn

Chương 6

Simon có làm gì cũng không thay đổi những cảm giác của cô với hắn được, Meghann kiên quyết tự nhủ. Ngay cả khi cô đã ưng thuận đi cùng hắn tối nay, điều đó không có nghĩa là cô dự định đóng một vai nào khác một người đồng hành thụ động, im lặng.

Giải pháp của cô cho một buổi tối ủ ê hơi dao động khi Simon đưa chiếc Ferrari F355 Spider đỏ mui trần ra và Meghann vô tình thở dốc ngưỡng mộ. Không cần suy nghĩ, cô chạy đến chiếc xe thể thao thanh mảnh, lướt tay cung kín trên những tấm nhôm và thép.

"Thật tuyệt diệu," cô bộc lộ tình cảm, rảo qua dấu nhãn hiệu tròn quanh hai đèn pha và dấu hiệu con ngựa tung vó nép giữa đèn. Thông thường thị hiếu của Meghann với xe ô-tô là ở dòng xe Mỹ cổ điển, như chiếc Cadillac '58 mui trần của cô vậy. Nhưng có người mê xe nào bỏ qua được một chiếc Ferrari mới cóong chứ?

Luôn luôn lịch lãm, Simon đi sang ghế hành khách và giữ cửa mở ra cho cô, nơi mà Meghann nhận thấy thậm chí cả thanh đệm cửa cũng được bọc da đắt tiền.

"Tôi rất thích có một chiếc Ferrari." Cô thở dài.

Simon liếc nhìn tò mò trong lúc hắn thoải mái đằng sau vô-lăng 3 vạch Momo. "Meghann, em có phải là con người đâu mà khóc lóc và than thở cho những thứ em không trả nổi. Nếu em thích dòng Ferrari, lấy một chiếc đi… lấy mười chiếc nếu nó làm em hạnh phúc."

"Alcuin nói tôi nên sống với tiền lương của nghề nghiệp con người mà tôi đã chọn."

"Quỷ tha ma bắt lão ngốc," Simon lầm bầm, và Meghann cố nén một tiếng khúc khích. Hắn nhướng một bên chân mày bởi vẻ mặt giả tạo của cô và tiếp tục. "Nhưng giải thích một chuyện cho tôi đã, em yêu. Tôi không quen nhiều bác sĩ tâm lý chật vật

https://thuviensach.vn

với phí khám thấp đến lố bịch có thể mua nổi một chiếc Cadillac 58 tân trang không tì vết."

"Tôi không phải em yêu của anh và tôi đã không mua một chiếc xe tân trang," Meghann vặc lại. "Tôi đã trả một con nghiện 400 đô la cho một đống cũ kĩ đổ nát và rồi dựng lại chiếc xe."

"Em muốn kể rằng em đã tự mình tân trang chiếc xe đó ư?"

"Không khó lắm – động cơ thật ra còn tốt nhưng phần khung xe đã hỏng. Tôi không thể nói anh biết tôi lùng sục những bãi phế liệu để tìm phụ kiện trong bao nhiêu đêm đâu."

"Vậy là trong thời kì chúng ta xa cách em đã trở thành một con khỉ đầy dầu mỡ ư?"

"Còn hay hơn một thợ máy chưng diện có thể mù quáng cướp đoạt vì hắn ta thậm chí trong mơ cũng không làm vấy bẩn đôi tay quý phái của mình," Meghann cáu kỉnh nói, nghĩ rằng cô đã trò chuyện với Simon nhiều hơn dự định cho cả tối.

"Em đã quên ma cà rồng là những nhà ngoại cảm à? Không ai lừa được tôi, yên tâm đi."

Meghann chà má lên ghế da Connolly sang trọng và dõi theo Simon lả lướt với vận tốc 60 dặm một giờ… một vận tốc nhanh, nhưng chẳng là gì so với khả năng của chiếc xe này như cô đã biết. "Nó chạy ở tốc độ tối đa như thế nào?"

"Tôi không biết." Trước cái nhìn ngạc nhiên của cô, Simon giải thích, "Tôi chưa có cơ hội chạy trên một con đường rộng, cách biệt. Em muốn thế à?"

"Muốn gì?"

"Chúng ta có thể chạy ra sa mạc và xem chiếc Spider trình diễn. Có lẽ đi vào thành phố và mua một bữa tối pic-nic để mang theo? Tôi sẽ để em lái xe," Simon mời mọc.

Đôi mắt Meghann sáng bừng – được ngồi đằng sau vô lăng của chiếc xe lộng lẫy này và tăng tốc trên những con đường sa mạc ư? Sa mạc kích thích cô nhưng cô chưa có thời gian ra ngoài. Rồi cô nhớ lại chuyện đã chiếm hết thời gian rỗi của cô – chữa bệnh cho Jimmy. Làm sao cô có thể vui vẻ với con quái vật đã hủy hoại Jimmy chứ?

https://thuviensach.vn

“Đừng nhìn kiểu đó,” Simon mềm mỏng nói trước cái miệng chảy xệ của cô. “Em không thể giúp tên kia bằng cách ngăn cản bản thân khỏi mọi vui thú.”

“Anh quan tâm gì việc tôi có giúp được anh ấy hay không?” cô cáu kỉnh.

“Tôi không quan tâm. Nhưng tôi rất quan tâm đến em, Meghann, quên người tình quẫn trí và bất cứ thứ gì tạo quầng thâm dưới cặp mắt mê hoặc của em đi. Thời gian của em với tôi được dâng hiến cho sự vui vẻ - không gì hơn.”

Sau một lúc im lặng khó chịu, Simon nhấn một nút của máy hát trên xe và khoang xe nhỏ nhanh chóng được lấp đầy những giai điệu của “Clair de lune.”

“Ôi,” Meghann kêu lên, nhăn mũi không thích. Không thèm bận tâm đã xúc phạm chủ xe, cô nhoài người và dò sóng radio, ngả người trở lại với nụ cười mãn nguyện khi tìm thấy “Welcome to the Jungle.”

“Tôi nghĩ là không,” Simon cười ôn hòa và tắt radio. Meghann quắc mắt, và hắn nói. “Em yêu, trong xe này chúng ta không nghe những tiếng tru dở tệ mà em thích. Nhưng có vài thứ cả hai ta có thể thích thú, địch thủ trẻ tuổi à.” Simon ấn một nút khác và đầu CD chuyển sang Muddy Waters, mời gọi một sự nhiệt tình cùng nụ cười miễn cưỡng của Meghann. Nhạc blue và jazz là những thứ duy nhất mà cô và Simon cùng đồng tình khi nhắc đến âm nhạc. Meghann còn nhớ cô đã bất ngờ ra sao khi cái kẻ lịch lãm thạo đời đã làm cô ngây ngất lại rất thích tìm kiếm tất cả các quán rượu và trong ngõ vắng, nơi họ sẽ cùng nghe thứ nhạc đầy xúc cảm, trần tục suốt đêm.

“Cuộc gọi đường dài” dạo đầu và Simon quay sang Meghann. “Nhớ lần đầu chúng ta nghe anh ta chơi nhạc trong câu lạc bộ ở Chicago không? Lúc nào nhỉ… 53 hả?”

“1952,” Meghann sửa lại và nụ cười của cô giãn ra khi cô hồi tưởng câu lạc bộ nhỏ, đầy khói thuốc ở Bờ Nam. “Chúng ta là những người da trắng duy nhất ở đó và nhìn dải đất xem! Chúa ơi, không có gì giống như thế.” Meghann tròn mắt trước ngọn đèn neon sáng trưng hoa mĩ và những cảnh tượng thật sự bao

https://thuviensach.vn

quát của Las Vegas Strip. Mắt cô dáo dác, uống từng hình ảnh cô đã quá mệt nhọc đến nỗi không chú ý khi cô và Charles lần đầu đến thành phố. Có những kim tự tháp to như thật ở Luxor, một vẻ hào nhoáng trung cổ sặc sỡ của Excalibur, những chiếc tàu cướp biển tham gia trận chiến trước khách sạn Treasure Island…

"Em đã ở Las Vegas gần một tháng và em không đến sòng bài à? Chúa nhân từ, cô gái ngoan ngoãn à, chẳng khác nào em đang ở tu viện với những niềm vui em có. Simon đưa xe vào lối lái xe của Cung điện Caesar, tùy tiện ném chìa khóa cho nhân viên khách sạn ngơ ngác. Với sự thích thú, Meghann quan sát người đó nhảy lên ghế lái xe, kéo theo những cái nhìn đăm đăm đố kị từ những đồng nghiệp của anh ta.

"Chúng ta có thể có loại dã ngoại nào ở đây?"

"Trong Forum, cô gái đáng mến, là Stage Deli, nơi tạo ra thứ có thể gọi là thịt bò xông khói ngon nhất thế giới, thậm chí thách thức cả những nhà hàng thượng hạng ở New York."

"Để rồi xem," Meghann hít vào và theo dõi màn trình diễn cầu kì của những anh hầu bàn chiến binh, những nữ hầu bàn mặc áo dài tiệc cốc tai, và những ngôi đền phong cách La Mã chứa đầy máy đánh bạc. Khung cảnh loè loẹt không thể cứu vãn, thậm chí là thô tục, nhưng Meghann cảm thấy bị cuốn theo nó. Cô luôn thích sòng bài, vì lần đầu tiên sau khi Simon biến đổi cô hắn đã đưa cô đến khách sạn sòng bài của hắn ở Cuba thời kì trước Castro, bảo cô một địa điểm nghỉ dưỡng đắt tiền là nơi hoàn hảo để dạy một ma cà rồng non khả năng dịch chuyển đồ vật bằng cách kiểm soát xúc xắc trên những chiếc bàn cược, và xì dách hay xì phé mài dũa khả năng đọc tâm tư của cô và cô đã thắng được những món tiền đáng kể.

Simon nắm tay cô, níu chặt khi cô cố rút ra. "Trở lại thế giới có cảm thấy tốt không, cô em cau có?"

"Tốt thôi," cô bất đắc dĩ cho phép, thừa nhận với bản thân rằng những ngọn đèn sáng rực, tiếng chuông ồn ào của máy đánh bạc, và những tiếng trò chuyện rì rầm của những con bạc đang làm cho cô cảm thấy hăng hái hơn. "Nhưng tôi sẽ thích nơi này hơn nếu anh không ở đây."

https://thuviensach.vn

“Nếu không nhờ tôi thì ngay lúc này em đã tiếp tục buổi thức đêm đầy mặc cảm tội lỗi để trông nom người tình lạc lối của em. Giờ thì nói xem tại sao em không thể vui vẻ cùng tôi. Có chuyện gì hả, em yêu? Sợ rằng Alcuin có thể đội mồ sống lại nếu em tìm thấy niềm vui khi tôi kề bên ư?”

Trong khi họ nói chuyện, Simon dẫn Meghann đi qua đám đông gồm những con bạc và du khách để đến quầy hàng Forum nổi tiếng của Caesar, một chuỗi cửa hàng khổng lồ cố mô phỏng một đường phố nghệ thuật cổ điển Ý.

“Vui cùng anh ư?” giọng Meghann nhũn nhặn vẻ khinh miệt. “Những thú vui duy nhất trong đời anh là gây đổ máu, tình dục, và kiếm tiền – theo trật tự đó. Chúng ta không có điểm chung nào, không có gì để chuyện trò cả.”

“Ồ, không à? Theo như tôi nhớ thì em đã từng thể hiện sự nhiệt tình trong ít nhất hai hoạt động vừa kể trên. Và có rất nhiều thứ chúng ta có thể nói tới.”

“Như cái gì nào?” cô lơ đãng hỏi, sự tập trung của cô đổ dồn lên trần nhà trên đầu họ, vốn được phác họa cảnh bình minh Địa Trung Hải một cách tinh tế.

“Chúng ta có thể chọn tên cho con trai chúng ta.”

Đầu Meghann xoay ngoắt sang chỗ hắn.

“Chúng ta sẽ không có con trai,” cô thông báo. “Tôi mơ về một đứa con gái và những giấc mơ của tôi luôn trở thành sự thật.”

“Tôi đã mơ hàng trăm năm hơn thời gian em được sống và tôi luôn thấy một đứa bé trai. Nhưng đừng trừng mắt – con gái cũng được trông đợi như con trai thôi.”

“Tôi sẽ đặt tên nó là Isabelle,” Meghann nói, ma mãnh nhắc đến cô vợ loài người mà hắn đã giết chỉ sau một thời gian bị biến đổi.

“Không thể được,” Simon nói thẳng thừng. “Nếu chúng ta có con gái thì cái tên duy nhất cho nó sẽ là Elizabeth.”

“Tên của một cô nhân tình nào đó của anh à?” Meghann hỏi, luống cuống bởi sự rung động rành rành trong giọng hắn khi

https://thuviensach.vn

phát âm cái tên đó.

“Khó mà như thế.” Simon cười. “Tôi không thể gọi Nữ hoàng Đồng Trinh là một trong số những tình nhân của tôi được. Tôi e rằng lời giải thích của tôi không hề dâm ô – đơn giản là tôi đã thề với Elizabeth tôi sẽ đặt tên đứa con gái lớn theo tên bà ấy và bất chấp những kẻ thù của tôi bêu rếu tôi thế nào thì em sẽ không tìm ra ai đó nói rằng tôi đã phá vỡ một lời thề.”

“Anh bảo Nữ hoàng Đồng Trinh là anh sẽ đặt tên con gái anh theo tên bà ư? Khi nào? Ồ, Chúa ơi.” Trước nước da tái xanh của Meghann, Simon kéo cô lại và đặt cô xuống mép vòi phun cẩm thạch lớn.

“Bánh xốp,” cô xoay xở lầm bầm và hắn lấy một túi nhựa chứa bánh xốp mặn trong ví cô và đút vào miệng cô ngay tức thì.

“Chậm thôi,” Simon ra lệnh và cô chỉ việc gật đầu, cẩn thận gặm một thanh bánh xốp.

“Nào nào,” hắn thì thầm, tựa đầu cô lên vai hắn trong lúc Meghann cảm thấy cơn buồn nôn bắt đầu rút xuống. “Chỉ là dấu hiệu thai nghén thôi, bé con – nó sẽ qua nhanh và em sẽ cảm thấy khá hơn.”

Meghann cảm thấy khá hơn thật, dù cô không chắc nguyên do của sự khỏe khoắn bất chợt của cô là nhờ bánh xốp hay cái cách Simon vỗ về cô như một đứa trẻ. Cô vô thức dựa vào vai hắn, nghĩ rằng thật tuyệt biết bao khi không phải sợ hãi hay lo âu. Đã bao lâu cô không thể thư giãn rồi nhỉ?

Em đã chiến đấu và vật lộn với tôi rất lâu rồi. Để nó qua đi, em yêu, để nó qua đi..

Anh tưởng tôi có thể dễ dàng quên anh là thứ gì như thế ư? Meghann trừng mắt và nhích người khỏi Simon. Cô bị làm sao mà lại bám víu hắn như thế? Cô nên cảm thấy nhơ bẩn khi hắn chạm vào cô chứ không phải được an ủi.

Simon cười và dang một cánh tay ra kéo cô lại. “Em thật lòng tin rằng em có thể ép trái tim em tuân theo lương tâm của em à? Được rồi, đừng quắc mắt như thế - tôi sẽ không nói thêm gì nữa, chúng ta sẽ chỉ tiếp tục buổi tối với nhau thôi. Tại sao em không

https://thuviensach.vn

ăn thêm bánh xốp và tôi sẽ kể em nghe lời hứa trong cơn hấp hối với Nữ Hoàng Bess, cũng như việc tôi đã giúp bà thanh thản đi vào cõi chết chết trong lúc em lấy lại sự cân bằng của mình nhỉ?"

Meghann suýt chút nữa quên bẵng sự náo động bên trong cô trước những lời của Simon. "Anh đã giúp Nữ Hoàng Anh chết à? Tại sao chứ?"

"Vì tôi đã yêu bà ấy," hắn bình thản nói và bắt đầu kể Meghann về lần gặp gỡ cuối cùng với Nữ Hoàng Đồng Trinh… một câu chuyện mà hắn chưa từng chia sẻ với bất kì ai.

24 tháng Ba, 1603

Cung điện Richmond, Anh Quốc

"Hiện thân đi," nữ hoàng đang hấp hối ra lệnh bằng một giọng nói khoẻ mạnh không hề lộ ra bệnh tật và ngồi thẳng đơ trên chiếc giường được chạm khắc cầu kỳ và buông rèm của bà.

Người đàn ông mặc áo choàng, đeo mặt nạ mỉm cười; hắn ngưỡng mộ lòng dũng cảm của nữ hoàng. Một kẻ lạ mặt cả gan đột nhập phòng ngủ của bà, đặt tay lên các tỳ nữ của bà và làm họ chìm vào giấc ngủ bị phù phép, vậy mà vị đế vương già nua cứng rắn vẫn không hề mảy may sợ sệt.

Hắn cầm một cây nến sáp ong từ trên bệ lò sưởi và tiến tới bên giường nữ hoàng. Chỉ khi hắn đứng ngay trước mặt bà hắn mới cởi bỏ tấm mũ trùm và chiếc mặt nạ Venice bằng vàng trong khi đặt cây nến dưới cằm mình để chiếu sáng những đường nét của hắn.

Trước cái nhìn đầu tiên vào đôi mắt màu hổ phách sáng lấp lánh dưới ánh nến, khuôn mặt cứng rắn của nữ hoàng dịu đi và bàn dành cho sủng thần cũ của bà một nụ cười toe toét, dù có không còn răng, để chào đón. "Diều hâu!" Elizabeth kêu lên, dù cái biệt danh mà bà đã cho hắn vì màu mắt khác thường.

Simon quỳ xuống một bên gối, hôn bàn tay trắng bệch vẫn còn rất thanh nhã bà đưa ra cho hắn. "Bệ hạ," hắn khẽ nói, đầu cúi xuống.

"Ta tưởng cuộc sống đã tỏ lộ mọi điều ngạc nhiên của nó với

https://thuviensach.vn

ta," Elizabeth nói, giọng bà khàn đục và rào rạo. "Khuôn mặt đẹp trai của khanh là thứ ta mong chờ được thấy trong thế giới bên kia. Các báo cáo của chúng ta nói rằng khanh đã chết."

"Theo mọi nhẽ và mọi mục đích, thần đã chết rồi. Đức ngài Simon Baldevar, Bá tước Lecarrow đã chết khi những kẻ vô danh tấn công lâu đài của ông ta. Mặc dù thần đã trốn thoát, kẻ thù của thần vẫn còn tìm kiếm thần vì thế thần không ngu ngốc tới mức dùng nhân thân thực sự của mình. Có lẽ sau này thần sẽ hồi sinh cái tên Đức ngài Baldevar."

Đôi mắt nữ hoàng nheo lại. "Khanh còn bao nhiêu thời gian nữa, Diều hâu? Khanh đã đến tuổi trung niên vậy mà dường như vẫn giống hệt như một thập kỷ trước đây. Có lẽ trong những chuyến viễn du của mình khanh đã tìm ra cây nguồn sống được giấu đâu đó nơi Châu Mỹ chăng?"

Simon mỉm cười với lời khen sắc sảo của nữ hoàng. "Nữ hoàng thấy sao thì thần sẽ mãi mãi như vậy."

"Thật sao?" nữ hoàng hỏi, và hắn gật đầu. "Có phải khanh xuất hiện bên giường bệnh của ta để tặng cho chủ nhân tối cao của khanh một chút ma thuật mà khanh đã tìm ra cho mình không?"

Nụ cười của Simon trở nên ủ rũ. "Thần sẽ cho đi rất nhiều thứ để có thể quay ngược thời gian cho người, nhưng thần chỉ có thể đóng băng nó mà thôi. Thần có thể tặng cho người cuộc sống vĩnh hằng, nhưng đó sẽ là ở trong hình dạng người đang có lúc này. Đó có phải mong muốn của người không, Bess?" Nhiều năm trước, hắn đã được ban một đặc ân hiếm hoi là được gọi nữ hoàng một cách thân mật như thế.

Elizabeth khẽ rùng mình. "Ta đã chịu đựng quá nhiều năm trong cái thể xác già nuôi bất lực này. Trải qua thiên thu như lúc này chắc chắn là một trong những cái vòng địa ngục luẩn quẩn của Dante. Diều hâu, nếu khanh không thể giúp ta thoát khỏi cái chết thì khanh có gì thay thế? Một trong những lý do ta luôn thích khanh đó là khanh không bao giờ xuất hiện trước mặt nữ hoàng của mình mà không có một món quà nhỏ nào đó – không giống những kẻ khác chỉ muốn chiếm đoạt của ta mà chẳng bao giờ cho đi."

https://thuviensach.vn

Simon do dự chỉ một giây trước khi đề nghị sự phục vụ cuối cùng của hắn cho nữ hoàng. “Nếu người cho phép, thần có thể đảm bảo với người một con đường nhanh gọn, không đau đớn tới kiếp sau.”

Nước mắt dâng đầy đôi mắt xám-xanh của nữ hoàng. “Ta đã lay lắt như thế này hàng tháng trời rồi – già nuôi, héo úa, những con chim kền kền trời đánh kia đang cầu nguyện mỗi hơi ta thở đều là hơi cuối cùng để tên đồng bóng hèn nhát kia có thể lên ngôi báu.”

Simon cười lớn trước mô tả giễu cợt của nữ hoàng về Vua James VI của Scotland – kẻ chắc chắn là đang đếm từng giây cho đến khi hắn được làm Vua James I của Anh Quốc.

Elizabeth mỉm cười đáp lại và nói bằng giọng khàn quá khác cái chất giọng bay bổng Simon vẫn nhớ, đến nỗi Simon phải âm thầm cảm tạ là hắn sẽ không bao giờ phải chiến đấu với tuổi già khắc nghiệt. “Khanh đã tới để tặng ta một ân huệ cuối cùng, Diều hâu à, và ta sẽ đền đáp khanh với thứ duy nhất ta còn lại – lời khuyên. Tuy nhiên, khanh phải trung thực với ta. Tại sao khanh phải chạy khỏi lãnh thổ của ta? Có phải khanh đã tạo ra những kẻ thù trong cuộc đời mới?”

Simon gật đầu và ngồi xuống bên giường trong khi nữ hoàng vỗ vỗ vào đầu hắn như một bà mẹ sẽ làm với đứa con nhỏ của bà, trong lúc nó kể về một sự kiện đau lòng. “Đáng ngạc nhiên là có rất nhiều kẻ đồng loại với thần trên đời này. Một kẻ trong số đó, một cựu giáo sĩ tên là Alcuin, tìm cách thống trị tất cả. Những ai chống đối – như thần – đều bị tiêu diệt.” Môi Simon mím lại thành một đường cay nghiệt. Khuôn mặt hắn trở nên điên tiết khi hắn nhớ tới việc bị Alcuin và những đồ đệ của lão xích lại như một con thú hoang; chỉ có vầng dương đang lên mới ngăn cả bọn thầy tu khốn kiếp khỏi chặt đầu hắn.

“Gã Alcuin này chắc là có nhiều thủ hạ rất mạnh nếu không tới lúc này khanh đã trả thù được rồi. Khanh cần phải xây dựng quân đội của chính mình để đánh bại hắn.”

“Thần đã làm. Lão đã giết sạch bọn họ.” Simon vẫn còn có thể trông thấy cái đêm kinh hoàng ấy trong đầu mình – lãnh địa xinh đẹp của hắn đầy rẫy xác chết, tìm thấy những cái đầu bị cắt

https://thuviensach.vn

lìa của mọi con người mà hắn từng quan tâm hay tôn trọng.

Nữ hoàng đập vào tay hắn, mang hắn trở lại hiện tại. “Khanh có thể dựng lên đội quân như thế nào cơ, Diều hâu? Những kẻ tuỳ tòng cũng ngơ ngác trước cách thức và các sức mạnh của cuộc sống mới như chính khanh ư? Thách thức sinh vật này trong lúc khanh còn quá mới mẻ với cuộc sống ấy là một sai lầm. Hãy tận dụng thời gian, vì khanh có vô khối. Chắc chắn gã Alcuin này đã có hàng thế kỷ để phát triển sức mạnh của hắn, và khanh cũng nên dành nhiều thế kỉ để tạo dựng nơi chốn của riêng mình. Đừng đối đầu với hắn lần nữa cho đến khi khanh chắc chắn rằng mình có thể thắng. Lần tới khi chiến đấu hãy làm hắn yếu thế. Hãy nắm lấy số phận của ai đó mà hắn yêu quý trong tay khanh,” Elizabeth quỷ quyệt gợi ý.

“Vô cùng cảm tạ lời khuyên của người. Thần sẽ tận dụng nó,” Simon hết sức thành thực bảo bà. Không phải ai cũng nhận được lời khuyên nhủ của nữ hoàng vĩ đại nhất mà thế giới từng biết đến – chỉ có đồ ngốc mới bỏ qua những gợi ý của bà.

“Một lời chỉ dẫn cuối cùng,” nữ hoàng trả lời. “Khanh đã tìm ra một cô dâu để cùng chia sẻ cuộc đời dài bất tận của mình chưa hay vẫn là con mèo lang chạ lởn vởn trong triều đình của ta?”

Simon cười lớn và duyên dáng đỏ mặt. Hắn đã tưởng Elizabeth không biết về sự lang chạ trắng trợn của hắn – đáng lẽ hắn phải biết không gì thoát được sự chú ý sắc sảo của nữ hoàng. “Sao thần phải làm nhọc thân với một người vợ khác, Bess? Đàn bà chỉ làm thần quan tâm được một thời gian ngắn trước khi họ bắt đầu làm thần chán ngấy.”

“Nếu khanh tìm kiếm thêm một người đẹp nhưng đầu óc rỗng tuếch khác như Phu nhân Isabelle thì quả thực là khanh sẽ chán. Vì giờ đây khanh đã nằm ngoài tầm cái chết, ta cho rằng khanh cũng vượt ra khỏi những lý lẽ thông thường để kết hôn – đất đai, sự sản, danh tiếng. Nếu ta là khanh, ta sẽ dùng thời gian vô hạn định của mình để cho phép bản thân hưởng cái thú vui xa xỉ hiếm có là kết hôn vì tình yêu.” Đôi mắt nữ hoàng sáng lên và Simon tự hỏi có phải bà đang nghĩ đến Robert Dudley và tình yêu mà bà đã khước từ chính mình để lên ngôi nữ hoàng Anh

https://thuviensach.vn

Quốc. Hắn quá tôn trọng Bess nên không thể dọ thám những suy nghĩ của bà, vì thế hắn kiên nhẫn chờ nữ hoàng lấy lại bình tĩnh và nói tiếp. “Hãy tìm một cô gái trẻ dòng dõi tốt nhưng không hoàn hảo; một đứa con gái được nuông chiều quá đáng sẽ không bao giờ hợp với sức sống của khanh và hãy đảm bảo cô ấy có đủ trí khôn để chiếm giữ sự chú ý của khanh. Trí tuệ và tinh thần – đó là thứ khanh cần nơi một người vợ, con diều hâu trẻ tuổi, tham vọng không ngừng nghỉ của ta ạ.”

Ai mà không thèm khát một cô dâu như nữ hoàng vừa mô tả - xinh đẹp, thông minh, có cá tính và tràn ngập một niềm đam mê sánh được với chính hắn? Nhưng Smon đã có đủ đàn bà để biết rằng một sinh vật như thế cũng hiếm hoi như con kỳ lân vậy. Nếu hắn tìm thấy cô ấy, hắn sẽ lập tức biến đổi cô ấy nhưng trong lúc này hắn hài lòng với việc chất đầy chiếc giường mình và thoả mãn cơn khát máu của mình bằng những sinh vật trẻ trung mũm mĩm dường như luôn sẵn có.

“Khanh có thể sinh con trong thể trạng mới này không?”

Simon nhún vai. “Những tài liệu mà thần đã đọc và các nghiên cứu của chính thần dường như chỉ ra có khả năng đó dù rất hiếm.” Không cần thiết phải làm nặng lòng nữ hoàng đang chết bằng giả thuyết của hắn về chuyện con cái của hai ma cà rồng sẽ mang tiềm năng của viên đá phù thuỷ và bước đi dưới ánh sáng ban ngày. Nhưng hắn đã học được bài học với Elizabeth… hắn sẽ không có con với một phụ nữ bất kỳ nào đó. Giờ hắn chỉ chịu chấp nhận mẫu hình lý tưởng mà Elizabeth vừa mô tả mà thôi, và nếu cô ấy không bao giờ xuất hiện – chà, hắn cũng không nhớ mặt trời đủ để chịu đựng một mối duyên kinh khủng khác.

Elizabeth mỉm cười. “Nếu khanh quyết định lập gia đình, ta hi vọng khanh sẽ đặt tên ta cho đứa con gái đầu lòng.”

“Tất nhiên rồi.” Simon mỉm cười đáp lại.

“Vậy thì chúng ta đã xong việc và ta đã sẵn sàng cho cái chết nhanh chóng mà khanh vừa hứa.” Nữ hoàng nằm lại trên gối sa tanh và kéo chiếc chăn lông vịt lên ngang vai, đôi mắt bà không hề biểu lộ chút sợ sệt trước cái chết sắp đến.

https://thuviensach.vn

Thật là một người phụ nữ phi thường! Nếu hắn trẻ hơn và có dòng dõi cao quý hơn, Simon đã có thể tới triều đình để tán tỉnh Elizabeth trẻ tuổi; bà có thể rất hợp với hắn vì dòng dõi vương giả, lòng can đảm và trí tuệ. Hơn nữa, lúc còn trẻ, bà cũng sẽ thoả mãn ý thích các cô thiếu nữ tóc đỏ của hắn. Nhưng theo ý hắn thì Elizabeth có tham vọng quá to lớn – Simon không hề mong muốn chia sẻ chiếc giường của mình với bất kỳ người đàn bà nào táo bạo như chính hắn. Có cá tính thì tốt, nhưng vợ hắn sẽ phải chấp nhận hắn là chủ nhân của cô ấy.

Simon nhìn đăm đăm vào mắt nữ hoàng và vươn tới tâm trí bà, đè lên khuôn mặt mình một hình ảnh khiến cho Elizabeth mỉm cười và hổn hển vì vui sướng. "Robin!"

"Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, Bess à," Simon trả lời, thôi miên nữ hoàng để bà tin rằng bà lại trẻ đẹp lần nữa. Hắn vòng tay quanh người phụ nữ già nua và hôn vào đôi môi khô nẻ của bà, dập tắt vị khó chịu khiến hắn muốn tránh đi. Hắn sắp cho Elizabeth thứ bà đã khước từ chính mình để thống trị… một ảo tưởng về sự thân mật thể xác với người yêu của bà, Robert Dudley.

"Robin," bà hổn hển, đôi mắt xám sáng long lanh.

"Tình yêu của tôi." Simon gạt tay áo của bộ váy ngủ đơn giản màu trắng lên. Nếu hắn cắn bà ở cổ, các dấu vết sẽ quá lộ liễu. Ở đây, sẽ không có ai để ý tới các vết cắn giữa những nếp nhăn và đồi mồi bao quanh chúng. Hắn cắn vào phần thịt ngay dưới khuỷu tay bà, răng nanh ngập sâu vào tĩnh mạch.

Ôi, bà thật ốm yếu! Dòng máu của người sắp chết làm hắn bệnh nhưng Simon tiếp tục uống, hút kiệt nữ hoàng trong khi bà rít róng trong cơn cực khoái. Hắn đã phát hiện ra rằng hút máu có thể đem đến cực đỉnh khoái lạc hay địa ngục không tài nào tưởng tượng nổi cho các nạn nhân của hắn… tuỳ theo hắn muốn họ cảm thấy gì.

Cuối cùng, cánh tay hắn đang cầm rũ ra và Simon nhìn lên, cẩm thận chùi chỗ máu thừa bằng cánh tay áo của hắn không để rơi xuống giường. Sẽ không hay khi một tỳ nữ tinh mắt nào đấy để ý thấy máu trên ra giường của Elizabeth.

https://thuviensach.vn

“Hãy yên nghỉ nhé, nữ hoàng của tôi,” Simon khẽ nói và vuốt mắt bà.

Muốn đẩy vị máu bệnh ra khỏi miệng, Simon nhìn quanh phòng ngủ của nữ hoàng và để mắt đến một trong các thị nữ trẻ của bà. Hắn đi tới bên cô gái và vuốt mái tóc đen nhánh trong khi thì thầm, “Đứng lên, cô bé.”

Đôi mắt xanh sáng gặp mắt hắn trong lúc Simon gạt cổ áo thấp của cô ta trễ xuống hơn nữa để hắn có thể hút máu từ ngực, chỉ lấy đủ để hồi phục sức lực của hắn.

Sau khi sắp xếp lại quần áo nạn nhân, hắn đeo mặt nạ và khoác áo choàng vào và giải bỏ bùa mê trong căn phòng. Vài phút nữ, mọi người sẽ thức dậy và phát hiện ra xác nữ hoàng. Simon nhìn vào vị nữ hoàng đã chết một lần cuối trước khi biến mất.

“Đó… đó là một việc làm rất tử tế với Elizabeth,” Meghann nói khi hắn kết thúc câu chuyện.

Simon mỉm cười và lại cầm tay cô. “Vẫn rất chắc chắn ‘tên bệnh hoạn độc đoán’ này sẽ huỷ hoại tinh thần của con em sao?”

“Làm một việc tốt duy nhất trong bốn trăm năm không biện hộ cho phần còn lại của đời anh,” Meghann cau có nói, hi vọng Simon không thể thấy cô đang bất an ra sao. Lần đầu tiên, cô nhìn hắn không phải như một con quái vật độc ác mà kẻ thù của hắn vẫn gọi hay như gã chủ nhân tàn nhẫn nhưng vẫn thú vị một cách xấu xa của cô.

Liệu hắn có bịa đặt toàn bộ chuyện này để gây ấn tượng với cô không? Meghann tự hroi và gạt ngay ý nghĩ ấy. Không, cô quyết định, nhớ lại cái nhìn trong mắt hắn khi hắn nói về việc Alcuin giết chết bạn bè hắn… Simon đã không nói dối. Tất nhiên, hắn quá lời khi kể với Elizabeth rằng Alcuin là một người cuồng tín, thèm khát quyền lực muốn thống trị thế giới ma cà rồng. Tuy nhiên, Meghann chưa bao giờ nghĩ về chuyện Bá tước Baldevar khóc thương cho những bạn bè đã chết của mình… hay cho bất kỳ ai.

“Những ai đã chết khi Alcuin cố giết anh lần đầu tiên?” cô

https://thuviensach.vn

hỏi.

“Em không biết sao?” Simon hỏi. “Tôi tưởng lão giáo sĩ của em đã kể cho em nghe hết về cuộc đời con người sa đoạ của Bá tước Baldevar?”

“Ừ thì, ít nhất ai đó còn làm,” Meghann đốp lại. “Anh còn không thèm kể cho tôi nghe lấy một điều về mình.”

“Meghann.” Simon vòng tay quanh cô. “Thôi vật lộn đi nếu không tôi sẽ dúi đầu em xuống thác nước này. Tại sao trông em lại buồn như thế? Em thấy phiền vì tôi không bao giờ bàn về quá khứ của mình với em phải không?”

“Sao tôi phải phiền lòng?” Meghann khịt mũi, cố tỏ ra lãnh đạm. Tại sao cô lại thấy phiền khi mỗi lần cô hỏi về quá khứ hắn đều gạt đi bằng một câu trả lời lạnh lùng cộc lốc mang nghĩa “đi lo chuyện của em đi”? Tại sao cô vẫn còn nhức nhối khi hắn không bao giờ nghĩ về cô đủ nhiều để tâm sự với cô?

“Tôi nghĩ về em rất nhiều, cô bé ạ, và tôi luôn định sẽ kể cho em nghe mọi điều em muốn biết khi tôi nghĩ em đã sẵn sàng. Nhưng tôi biết rằng nói gì về đời sống con người của tôi cũng sẽ phải kết thúc bằng việc kể về Alcuin và tôi đơn giản là quá thích thú với sự đồng hành của em nên không muốn gợi lên đề tài chán ngắt ấy. Chắc chắn tôi không bao giờ tưởng tượng ra em sẽ chạy trốn khỏi tôi và bị nhồi đầy đầu bằng những lời dối trá.”

“Có phải anh đang cố nói với tôi anh đã không giết cha và anh trai? Anh đã không buộc vợ goá của anh mình cưới anh và tra tấn cô ấy khi cô ấy sảy thai con anh? Rằng anh đã không bị bệnh đậu mùa và phải ngủ với một con ma cà rồng đồng tính để trở nên bất tử rồi giết cậu ta khi anh đã có thứ mình muốn?”

“Tất cả những việc ấy đã xảy ra,” Simon đồng tình. “Nhưng người ta đã làm cho em nghĩ tất cả bọn chúng đều là những nạn nhân vô tội. Tin tôi đi, từng người trông số những kẻ em vừa nhắc đến đều đã nhận chính xác điều chúng đáng bị. Em sẽ hiểu khi tôi kể xong. Trừ khi em quá nhỏ mọn nên không chịu nghe câu chuyện từ phía tôi?”

“Anh muốn kể cho tôi nghe câu chuyện từ phía anh?” Meghann hỏi.

https://thuviensach.vn

“Thực ra là có… trong bữa tối pic-nic của chúng ta trên sa mạc. Em nói sao, Meghann? Chúng ta sẽ mua ít thức ăn để cái hõm chết tiệt trên má em đầy lại và tôi sẽ kể cho em mọi chi tiết về chuyện Bá tước Simon Baldevar biến thành ma cà rồng nhé.”

Nhắc tới thức ăn, bụng Meghann reo lên đòi hỏi – lần đầu tiên cô thực sự thấy đói trong hàng tháng trời.

“Anh sẽ kể tôi nghe hết về cuộc đời con người của anh?” Meghann hỏi, không chắc tại sao cô lại háo hức với câu chuyện này như thế. Nếu cô ghét Simon, tại sao cô lại khao khát muốn hiểu thêm về hắn?

Bởi vì cô thực sự chẳng biết gì về hắn cả, Meghann nhận ra. Cô chẳng biết gì về cuộc đời hắn trước khi biến đổi cô, ngoài những câu chuyện méo mó mà Alcuin kể cho cô nghe. Nếu có bất kỳ hi vọng gì trong việc làm hoà với Simon Baldevar, cùng nuôi con với hắn, thì nó nằm trong việc hiểu chuyện gì đã xảy ra khiến hắn vừa là con quỷ vô đạo đức, sẵn sàng giết bỏ bất kỳ ai cản đường vừa là một người bạn đầy cảm thông, đã đưa một vị nữ hoàng hối hấp nhẹ nhàng đi vào cõi chết.

Simon đứng dậy khỏi đài phun nước với những bước uyển chuyển như mèo và giơ tay ra cho Meghann. “Đi nào, nhà triết học nhỏ bé của tôi. Tôi nghĩ tôi sẽ bắt đầu câu chuyện của mình với cái đêm tôi đã thực hiện phức cảm Ơ-díp[6] và giết cha tôi.” Hắn cười phá lên trước cái nhìn kinh ngạc của Meghann và nói tiếp.

“Nào nào, tôi đã không giết ông ta để cưới mẹ tôi. Không, tất cả những gì tôi muốn là chỗ tiền mà lão già keo kiệt ấy không chịu chi ra. Đó là năm 1578, và tôi chỉ vừa mới biết về cơ hội đầu tư vào một chuyến thám hiểm hàng hải.”

https://thuviensach.vn

Chương 7

Yorkshire, Anh Quốc
20 tháng Giêng, 1578

"Đó là một ý tưởng ngu ngốc," Payton, Nam tước Baldevar tuyên bố. Ông ta dành cho đứa con trai út của mình cái nhìn khinh miệt. "Tại sao mày lại không chịu bằng lòng với số phận như vậy? Chẳng phải anh trai mày đã rất rộng lượng đồng ý cho mày ở lại trong điền trang sau khi nó thừa kế tước vị nam tước của tao rồi à?"

"Nếu một trong hai người ném tôi ra khỏi cái dinh cơ đổ nát này thì các người sẽ phải chia tay với những đồng vàng quí giá của các người và thuê một quản gia bởi vì tôi sẽ không còn ở đây để mà làm việc không công nữa," Simon lạnh lùng đáp trả. "Tôi đi rồi, ai sẽ giám sát việc xén lông cừu từ lúc bình minh cho đến tối mịt và đảm bảo tá điền không trộm tiền của chúng ta? Roger à? Việc anh ta có thể buộc được dải rút quần mà không cần trợ giúp đã luôn là chuyện kinh ngạc với tôi rồi."

"Thằng nhãi kiêu ngạo này!" Payton thoi một cú có thể làm người yếu hơn phải ngã ra sàn. Mặc dù đầu Simon bị lật sang một bên vì lực của cú đấm, nhưng hắn không nhăn mặt hay thậm chí là giơ tay lên chỗ má bị thương. Từ rất lâu trước đó hắn đã học được là không bao giờ lộ vẻ sợ hãi cha hắn.

"Xin lỗi anh mày đi," Payton ra lệnh nhưng không có sự nóng giận nào trong giọng nói của ông ta. Thực ra, ông ta có vẻ không thoải mái khi thằng con trai mười tám tuổi chỉ đứng nhìn chằm chằm mà không nói gì.

Simon quay sang ông anh trai đang bận nhét kẹo vào cái miệng há hốc cho đến khi má phồng lên một cách lố bịch, và dành cho anh ta một cái cúi đầu lạnh nhạt. "Xin thứ lỗi, anh trai."

Roger nhìn lên, nuốt vội nuốt vàng. "Em trai à, làm sao chú lại nghĩ đến việc sỉ nhục tên tuổi cao quý của chúng ta bằng

https://thuviensach.vn

cách trở thành một tên cướp biển tầm thường?"

Simon nuốt xuống một tiếng cười cay đắng – tên tuổi cao quý ư? Gia tộc Baldevar chỉ là một nam tước nhỏ nhoi nơi lãnh địa lạnh lẽo của họ ở phía bắc, đã hoàn toàn bị phần còn lại của nước Anh lãng quên. Payton và Roger chậm hơn thời đại đến hàng thập kỷ... khi vẫn nghĩ vùng đất phía bắc và các lãnh chúa của nó đóng vai trò tối quan trọng trong khi trái tim thực sự của Anh Quốc là ở miền nam và London.

Payton mỉm cười với Roger như thể gã béo ngu độn đó vừa đưa ra một nhận xét thấu đáo, "Quan điểm tuyệt vời, con trai," Payton khen ngợi, uống một ngụm lớn từ bình rượu được đặt trước mặt ông ta trên cái bàn gỗ sồi xước xát. Rồi ông ta trở lại với Simon. "Một nhà quý tộc không làm bẩn đôi tay anh ta với việc buôn bán."

Nhưng một nhà quý tộc thì có thể bị thối rữa ra ở cái căn nhà lụp xụp, đổ nát này và làm tôi mọi cho anh trai anh ta, phải không?

Simon hít một hơi dài và thử nhấn mạnh ý mình một lần nữa, "Thưa Cha, Ngài John đã có giấy phép đặc biệt của hoàng gia. Nếu Nữ hoàng đã cho phép chuyến đi này, tôi không tin là tên tuổi quý tộc của mình có thể bị bôi nhọ. Với những lá thư của nữ hoàng, chúng tôi có thể dong buồm tới Bờ biển Barbary mà không sợ bị tấn công. Ngài John có ba chiếc thuyền tốt, và một đội thuỷ thủ trung thành, được huấn luyện kỹ càng. Tại sao cha không thấy đây là một lời đề nghị kinh doanh rất có lợi?"

"Nếu vị hiệp sĩ này đã có thuyền và nhân lực, ông ta còn cần mày làm gì?" Roger hỏi một cách xấu xa.

Simon lờ đi câu giễu cợt, nghĩ rằng gã đần độn sẽ biết rất rõ tại sao Ngài John đã tiếp cận hắn nếu anh ta không quá bận nhồi nhét vào mồm mình và lờ đi cuộc nói chuyện ngay cạnh anh ta. Nhưng Simon nói lại kế hoạch của họ lần nữa, như thể đang nói với một thằng bé năm tuổi đặc biệt chậm hiểu. "Vàng của tôi sẽ cung cấp đồ dự trữ cho một chuyến đi dài ngày cũng như những hàng hoá để bán một khi chúng tôi đã tới Algiers. Đổi lại, chúng ta sẽ nhận được sáu mươi phần trăm lợi nhuận. Hơn nữa, Ngài John đã từng tới Algiers rồi. Hãy nhìn vào mẫu

https://thuviensach.vn

vải len của người Hồi này." Simon giơ ra một tấm áo choàng màu đỏ tuyệt đẹp, lấp lánh và rất mềm khi chạm tay vào. Rồi hắn so sánh nó với chiếc áo đen tồi tàn, được nhuộm rất dở của mình. "Tất cả những gì chúng ta có là đàn cừu. Nếu chúng ta sản xuất được thứ vải như thế này, học cách nhuộm màu và xén lông cừu như người Hồi, lợi nhuận của chúng ta sẽ tăng gấp ba lần trong một năm. Nước Anh đang vô cùng cần nó."

"Lỡ tàu của bọn mày trở thành nạn nhân của thời tiết xấu hay hải tặc thì sao?" Payton hỏi, và Simon chỉ có thể cho là lão già đã không nghe hắn nói khi hắn bảo Ngài John có một thuyền trưởng rất giàu kinh nghiệm cùng với thuỷ thủ đoàn trung thành. "Chúng ta sẽ mất số tiền ít ỏi mà mình có. Mày đã nghĩ đến việc đó chưa? Hãy để việc mạo hiểm cho những người có nhiều phương tiện hơn mày, Simon. Giờ, vấn đề đã kết thúc. Bảo Ngài John là ông ta phải tìm một nhà đầu tư khác."

"Tôi không nghĩ là cha hiểu tôi," Simon nói đều đều, vật lộn để ngăn sự tức giận khỏi giọng nói của mình khi bị xua đi như một thằng nhóc con. "Không phải là tôi đang xin của bố thí của cha. Tôi chỉ đòi hỏi những gì là của tôi."

"Mày đang nói về cái gì?" cha hắn hỏi.

"Của hồi môn của vợ tôi," Simon giải thích. "Tôi muốn dùng số vàng của cô ta để thành lập một công ty thương mại với Ngài John."

"Không thể được," Payton kiên quyết nói. "Số tiền đó chúng tao đã dùng để khôi phục lại sự sản cho xứng với vẻ huy hoàng xưa cũ của nó."

"Lão già lập cập ngu độn!" Simon nhổ ra. "Ông nghĩ tôi chấp nhận đám cưới với con quạ già đó và đứng tránh sang một bên trong khi ông dùng tiền của tôi để mua những tấm thảm và rèm vô dụng cho thằng anh mông bự của tôi à?"

Roger bắn khỏi ghế của mình và lao tới chỗ em trai anh ta. Anh ta giơ nắm đấm lên và gầm gừ, "Mày không được nói chuyện với cha mày như thế!"

Trong một giây, Simon rút gươm ra và nhắm vào trái tim không được bảo vệ của anh trai. "Anh dám rao giảng với tôi về

https://thuviensach.vn

sự cao quý trong khi anh giơ nắm đấm lên như một tên tá điền hạng bét à? Thả tay xuống trước khi tôi cắt bỏ nó vĩnh viễn."

"Simon!" Payton rống lên bên cạnh anh ta. Lão già rất tức giận nhưng Simon cũng nghe thấy nỗi sợ hãi sâu xa trong giọng nói đó và hắn thấy hài lòng... hài lòng tới mức hắn gần như quên mất cơn giận của chính mình. "Làm sao mày dám tuốt gươm với chính anh trai mày! Tra vào vỏ ngay."

Simon giữ lưỡi gươm trên chiếc áo chẽn màu xanh lục của anh trai, cho phép mũi gươm tạo một lỗ nhỏ trên thứ vải rẻ tiền. Hắn gặp ánh mắt xám sợ hãi của Roger và dành cho anh ta một nụ cười độc ác trước khi tra gươm vào vỏ. Một ngày nào đó, anh trai ạ, Simon âm thầm hứa với Roger. Tất nhiên hắn không thể giết anh trai mình trong sảnh lớn với các gia nhân đi qua đi lại, nhưng một ngày nào đó cơ hội sẽ tự đến.

Simon quay lại với cha mình, để ý thấy rằng lần đầu tiên trong đời hắn, ông già có vẻ không chắc chắn khi nhìn vào hắn. Kẻ đàn áp to lớn luôn giơ tay lên trước mỗi sự phản kháng nhẹ nhất đã không còn nữa. Giờ Payton có vẻ bé nhỏ, khọm xuống vì bối rối.

Cuối cùng, cha hắn đổ sụp xuống ghế ở chiếc bàn cao và uống cạn bình rượu. Chỉ sau khi ra lệnh cho hầu gái mang thêm rượu tới thì ông ta mới nói với Simon. "Tội bất tuân và kiêu căng tự phụ đã thấm sâu vào mày rồi. Mày phải... mày phải tới nhà thờ và cầu xin Chúa tha thứ cho hành động ác độc của mày chiều nay. Hãy quỳ suốt cả đêm."

Nhà thờ... Simon suýt thì phá lên cười nhưng sẽ không ích gì khi để lão già ngu ngốc biết ông ta vừa mới ký án tử hình cho chính mình bằng cách gửi Simon đến nhà thờ. Thay vào đó, hắn chỉ đơn giản cúi đầu và nói, "Như ý ngài, thưa phụ thân."

Thậm chí không thèm liếc mắt nhìn Roger, Simon đi ra khỏi đại sảnh, lờ đi những cái nhìn tọc mạch của đám người hầu.

"Phu quân, em có lời muốn nói với anh."

Simon dành cho vợ hắn cái nhìn khinh ghét chán nản và nhăn mũi ghê tởm trước mùi cơ thể lâu không tắm của cô ta, mùi hoa oải hương ngọt ngào giả tạo cũng không che hết được

https://thuviensach.vn

thứ mùi hôi nồng nặc ấy. “Giữa chúng ta chẳng có gì đáng bàn cả.”

“Xin anh.” Alice đặt một bàn tay nài xin lên cánh tay hắn, vội vã rụt lại trước cái nhìn đen tối trong mắt hắn. “Em… em phải nói chuyện với anh.”

Simon quấn chiếc áo choàng viền lông thỏ quanh mình chặt hơn nữa, nguyền rủa thời tiết tháng Giêng và cái hành lang xập xệ, tối mò. Mặt khác, có lẽ hắn phải cảm ơn ánh sáng mờ ảo. Điều cuối cùng hắn cần là nhìn rõ mặt vợ hắn, một người đàn bà béo mập nhắc Simon nhớ tới một quả lê – phẳng lỳ ở phía trên và dần dần trải rộng ra thành một đường cong không mấy hấp dẫn ở phía dưới.

Kết duyên cho hắn với sinh vật đáng tởm này là điều tồi tệ nhất mà Payton và Roger đã từng làm với hắn. Là con trai út, Simon đã tưởng hắn sẽ không bao giờ kết hôn. Rốt cuộc, hắn chẳng có tài sản hay tước vị gì để tặng cho một cô dâu.

Rồi, Alex Joyes chuyển tới điền trang gần đất đai của họ. Ông Joyes, một nhà buôn giàu có ở London, đã nhận được dinh thự nhỏ và những đất đai mầu mỡ đó sau khi ông ta đủ thông minh để xoá một khoản nợ lớn của hoàng gia. Đổi lại, nữ hoàng ban cho ông ta một điền trang và nhà buôn tham vọng lập tức tìm cách nâng tầm tên tuổi gia đình mình qua hôn nhân.

Ông ta có ba cô con gái và đủ vàng để hồi môn cho mỗi cô một khoản rộng rãi. Hai trong số ba cô, ở tuổi sáu và tám, còn quá trẻ. Hơn nữa cả hai đều có triển vọng thành các mỹ nhân vì thế Simon tin chắc rằn ông bố vợ tinh quái của mình sẽ gửi hai cô thiếu nữ tới triều đình để họ có thể bẫy được những cái tên danh giá.

Vậy là chỉ còn lại cô con gái cả - Alice. Lúc đầu, Alex đã cố gả cô ta cho Roger nhưng anh ta đã được đính hôn với một cô gái Pháp; hôn lễ sẽ được tổ chức trong vòng năm năm nữa. Còn về người anh thứ hai của Simon, Michael, anh ta là linh mục – một nghề nghiệp mà Simon sẽ chọn cho chính mình nếu là năm mươi năm trước. Vậy là còn lại Simon – bị mua và bán giữa hai ông bố sau khi Alex đề nghị với Payton số vàng nhiều hơn mức ngài Nam tước từng nhìn thấy trong mười năm.

https://thuviensach.vn

Simon không hề phản đối cuộc hôn nhân vì hắn biết gia đình hắn cần phải xây dựng lại gia sản ọp ẹp của họ đến thế nào. Có gì là quan trọng nếu vẻ ngoài của vợ hắn khiến hắn buồn nôn? Còn có những cô hầu gái và thôn nữ để phục vụ cho nhu cầu của hắn, và vàng sẽ cải thiện cuộc sống của hắn.

Giờ, khi Simon phát hiện ra rằng hắn sẽ chẳng nhìn thấy đến một đồng cắc từ món hồi môn của vợ trong khi cha hắn còn sống, hắn thậm chí không thèm dành cho vợ mình vẻ lịch sự lạnh lùng mà hắn vẫn trưng ra kể từ đám cưới của họ sáu tháng trước.

"Nói bất kể điều gì cô cần để tôi đi lo công chuyện của mình," Simon quát, nhưng Alice chỉ đơn giản đứng đó, môi dưới run tới mức cái cằm thứ hai của cô ta cũng rung rung.

"Thưa ngài, hôn nhân của chúng ta," cuối cùng cô ta cũng nói lí nhí. "Chúng ta phải… phải… hoàn thành nó," cuối cùng cô ta bật ra, một màu đỏ lan ra gần như làm mờ những nốt ruồi trên má cô ta.

Lần đầu tiên trong ngày hôm đó, Simon ngửa cổ ra sau và cười phá lên, cảm thấy một niềm vui độc ác khi đôi mắt xanh ướt át của vợ hắn đầy nước mắt. "Đó là điều khiến cô làm phiền tôi đấy hả? Làm ngựa giống ư? Đi mà nói chuyện với cha tôi ấy – tôi còn chưa được trả tiền. Ông ta có vàng của cô – bảo ông ta đi mà nằm với cô."

"Xin anh," Alice kêu lên. "Em muốn…"

Cuối cùng cũng có một con đường để trút mối giận dữ to lớn trong lòng mình, Simon nắm lấy một cánh tay mũm mĩm và đẩy vợ hắn vào một góc tối.

"Cô muốn gì – một người đàn ông ở giữa cặp đùi đầy mỡ của cô à?" Simon cố ý nói những lời độc ác, để làm mụ già hắn đã bị ép phải cưới khổ sở hơn nữa. "Trong chuồng ngựa đầy những thằng trai trẻ sẵn sàng làm bất cứ việc gì để đổi lấy một đồng vàng. Hãy xem xem một trong bọn chúng có thể cứng lên trước hình ảnh của cô không. Hay tốt hơn là chờ cho đến lúc nửa đêm khi chúng chẳng nhìn thấy gì hết."

"Anh thật độc ác," Alice khóc.

https://thuviensach.vn

“Tôi làm sao?” Simon hỏi. “Chẳng phải tôi đã cứa chân mình để vấy máu lên giường cưới cho danh dự của cô không bị tổn hại đó sao? Cô phải thấy may mắn vì còn có một tấm chồng. Nếu gia đình tôi không nghèo mạt hạng đến thế, thậm chí cả cha tôi cũng sẽ không bán tôi vào cuộc hôn nhân với một mụ già như cô.”

“Tôi không già!” Alice la lên và nhăn mặt khi Simon vả vào miệng cô ta.

“Hạ giọng xuống. Cô muốn cả cái nhà này biết tôi ghê tởm trước ý nghĩ ngủ với vợ mình hả?”

“Tôi không già,” Alice nhắc lại, rõ ràng là không chịu nổi lời sỉ nhục. “Bà đỡ đã khám cho tôi và bảo rằng tôi vẫn có thể sinh con mặc dù đã ba mươi tư. (ặc ặc gấp đôi tuổi anh Sim, hèn chi ổng hận). Anh không muốn có một đứa con trai à?”

“Tôi làm quái gì với một đứa con trai?” Simon hỏi vẻ khó tin. “Nuôi dạy nó chấp nhận làm kẻ thấp hèn hơn bất kể đứa con trai nào mà gã anh ngu ngốc của tôi sẽ sinh ra à? Bảo nó trưng ra bộ mặt dũng cảm và giả vờ như là chẳng có chuyện gì dù cuộc đời nó đã kết thúc trước cả khi nó kéo hơi thở đầu tiên à? Cô nghĩ tôi mong tất cả những điều đã xảy ra với tôi cho con trai tôi sao? Chẳng lẽ chúng ta chỉ biết khóc với bia trong khi Roger và con trai hắn sống nhàn nhã còn chúng ta còng lưng ra làm?”

Tát vợ lần cuối, Simon quay đi và lao ra khỏi nhà, quá mải mê với những ý nghĩ đen tối, cay đắng của mình nên không để ý tiết trời lạnh giá trong cuốc đi bộ dài tới nhà thờ nhỏ của làng.

Chúa đã đùa bỡn chế nhạo hắn, Simon nghĩ – cho hắn đầu óc và vẻ ngoài và tham vọng, nhưng lại để hắn làm đứa con trai út trong một gia đình đang khánh kiệt với dòng dõi làng nhàng. Trí tuệ mẫn tiệp để làm gì khi cha hắn thậm chí còn không gửi hắn tới trường đại học? Có khuôn mặt đẹp trai và cái lưỡi trơn tru thì quan trọng gì khi không có tiền để gửi hắn tới hoàng cung để hắn tiến thân?

Một lần nữa hắn lại nghĩ về cha hắn và Roger… hai kẻ đã ngồi trong đại sảnh khinh thị hắn, cố thuyết phục Simon rằng hắn nên biết ơn vì cơ hội được dành trọn đời bị trói buộc với con

https://thuviensach.vn

mụ già béo ú mà chúng đã cưới cho hắn… rằng hắn nên quỳ xuống chân Roger mà cảm ơn vì đã cho phép Simon không được làm gì hơn với cuộc đời mình ngoài quản gia cho anh trai.

Chuyện đó sẽ không xảy ra, Simon thề. Hắn đã chịu đủ rồi… đủ những mùa đông giá lạnh trên đồng trống phải gắng gượng mà chẳng có đủ thức ăn hay áo mặc, đủ việc làm nô lệ cho gã anh trai ngu ngốc… và trên hết, hắn đã chịu đủ việc người khác điều khiển cuộc sống của hắn rồi.

Chìa khoá cho mọi việc là tiền. Có vàng, gia sản sẽ được tái gầy dựng, hắn có thể đi tới hoàng cung… có lẽ là dành được một vị trí trong triều đình của nữ hoàng. Nếu hắn có tiền, hắn có thể tìm cho mình một mối tốt đẹp hơn – một khi bà vợ hiện nay gặp tai nạn không may nào đó. Tiền sẽ mở ra mọi con đường… ban cho hắn thanh thế, một người vợ thích hợp, những đứa con. (17t mà nghĩ được từng này sao chài, lúc 17t mình chỉ nghĩ ngày mai ăn gì, chơi gì… :D)

Sáu tháng trước, cơ hội bằng vàng của hắn đã đến. Kể cả bây giờ Simon vẫn có thể cười trước ý nghĩ rằng cái ngày mà hắn sợ vô cùng tận ấy – ngày cưới của hắn – hoá ra lại là ngày hữu ích nhất trong đời hắn.

Điểm sáng duy nhất của ngày hôm đó là tình bạn mà Simon xây dựng được với ông bố vợ. Có lẽ Ông Joyces cảm thấy đồng cảm với cảnh ngộ của Simon, bởi vì ông đã quyết tâm giới thiệu hắn với Ngài John Wolcott. Người này hơn Simon mười tuổi và đã là thuyền trưởng dưới quyền Thomas Windham trong năm năm. Từ người thám hiểm tài năng đó, Ngài John đã học được mọi điều cần biết về các con tàu cướp biển của Tây Ban Nha và việc lái tàu và dành dụm tiền đến khi anh ta có thể mua được ba con tàu cho mình. Giờ tất cả những gì anh ta cần là vàng để tài trợ cho chuyến đi đầu tiên.

Và Simon có thể cung cấp số vàng đó nếu không phải vì cha hắn! Đôi mắt Simon nheo lại – lão già nghĩ thế là xong hả? Ồ không đâu. Simon sẽ có vàng của hắn – dù bằng cách này hay cách khác.

Hắn mở toang cánh cửa đôi vào nhà thờ và trông thấy chị bảo mẫu cũ của mình, Adelaide đang trải một tấm vải lanh màu

https://thuviensach.vn

kem có thêu những cuộn dây và lá nho ngang qua bệ thờ.

"Có chuyện gì với cậu thế?" chị ta hỏi và chạy tới chỗ cậu bé của mình để có thể xem xét vết bầm tím trên má hắn.

"Chị nghĩ sao?" hắn cay đắng hỏi. "Cha Bain đâu? Đêm nay tôi phải thức đêm cầu nguyện để chuộc tội lỗi nặng nề là cãi lại lão khốn huênh hoang đã sinh ra tôi."

"Và tôi chắc là cậu đã nói chuyện với ông ấy bằng cái kiểu đó!" Adelaide quát, giọng chị ta vẫn còn âm gió và âm r của người vùng thung lũng Scot, từ nơi đó chị đã ra đi cùng với mẹ hắn khi bà cưới Payton. Chị dành cho Simon một cú nhéo tai trìu mến. "Khi nào cậu mới học được cách ngậm cái mồm nóng nảy của cậu lại hả?"

"Cha Bain đâu?" Simon kiên nhẫn nhắc lại.

"Già Daisy Geedes đang hấp hối và cha tới đó để cầu siêu cho bà ấy. Đừng lo, ông ấy sẽ trở lại sớm thôi. Nào, lần này cậu và cha cậu cãi nhau chuyện gì?"

Simon kể ngắn gọn cuộc cãi vã, càng kích động hơn khi hắn nhắc lại vụ việc.

"Chúa nguyền rủa cả hai bọn chúng!" hắn gầm ghè, hoàn toàn quên mất rằng hắn đang ở trong nhà của Chúa. Hắn luồn bàn tay qua mái tóc hạt dẻ dày dặn, đi đi lại lại như một con sư tử trong lồng. "Những tên ngốc thiển cận... chúng không thể nào nghĩ quá tháng sau, hay thậm chí là bữa ăn sau. Nếu chúng dùng vàng để tân trạng lại cái kho thóc mục thì sang năm chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng ta cần những con giống mới? Nếu chúng ta đầu tư tiền bạc, tiền sẽ vẫn quay về túi chúng ta cộng với phần lợi nhuận."

"Cha cậu là một người chỉ biết làm việc theo cách cũ – cách mà cha ông ấy đã làm sẽ là cách ông ấy làm và ông ấy trông mong cậu chủ Roger làm y như vậy. Ông ấy không thích thay đổi, cưng à. Còn anh trai cậu, địa ngục sẽ đóng băng trước khi cậu ta tôn trọng một ý kiến phát ra từ miệng cậu. Cậu ta đã ghen tỵ với cậu từ ngày cậu ra đời."

Simon gật đầu và để cho chị bảo mẫu cũ của mình lải nhải, nhắc lại câu chuyện mà hắn đã nghe hàng trăm lần trước – mẹ

https://thuviensach.vn

hắn đã yêu hắn kể từ giây phút hắn được kéo ra khỏi bà ra sao. Vì mẹ hắn chết từ khi hắn mới ba tuổi sau lần sảy thai đứa con thứ tư, Simon không hề có ký ức nào về bà và chỉ có thể tin lời Adelaide là bà yêu đứa con trai bé nhỏ đẹp đẽ với mái tóc hạt dẻ và đôi mắt vàng như chính mắt bà hơn những thằng con xấu xí giống hệt cha chúng. (đoạn này vô lý rõ ràng về mặt sinh học: nếu hai trăm năm trước em gái của Alcuin lấy người họ Baldevar, truyền lại cho họ này đôi mắt vàng thì bố Simon có mắt vàng mới đúng. Nhưng theo lời bà vú thì đôi mắt vàng lại là di sản của nhà ngoại Sim – từ đời bà mẹ người Scot – vậy chẳng lẽ em gái Alcuin lại là mẹ của Simon? quá vô lý!)

Sau khi bà mất, chính Adelaide là người đã chăm sóc hắn, khăng khăng đòi Payton thuê gia sư cho cậu chủ bé và rồi đứng canh bên cạnh hắn để hắn không thể trốn học đi săn hay đi cưỡi ngựa. Nếu không nhờ Adelaide, Simon có thể sẽ lớn lên ngu độn như hai anh trai mình. Thay vào đó, hắn học lịch sử, triết học, toán học, chiêm tinh học, tiếng Pháp và tiếng Ý. Lúc nào chị cũng nhấn mạnh với hắn rằng thứ duy nhất để giải thoát hắn khỏi những cánh đồng hoang và cuộc đời của gã chăn cừu chính là trí óc và vẻ ngoài của hắn. (hầu gì mà khôn hơn cả qúy tộc vậy trời)

Vậy là hắn ở đây – có học thức và đẹp trai như rất nhiều người đàn ông khác dòng dõi cao quý hơn hắn nhiều và đang ngồi trong một ngôi nhà thờ bé nhỏ, cố tìm cách thoát ra khỏi cái địa ngục mà cha hắn đang cố ép hắn vào.

Khi Adelaide tiếp tục công việc của mình, Simon liếc quanh nhà thờ, nghĩ rằng đây là thứ mà cha hắn sẵn sàng ném vàng vào. Lão già đạo đức giả nỗ lực hết sức để mua con đường lên thiên đàng cho mình và đã cung cấp cho nhà thờ này những giá nến gắn đá quý, một cây thánh giá bằng vàng khối với hai viên ngọc bích lớn ở hai đầu và tượng Jesus tạc bằng ngà voi, nhưng sự xa xỉ thực sự của ông ta chính là các cửa sổ kính màu. Những tấm kính hiếm có, vô giá với màu lam, tím, hồng và lục đã được chở về từ Venice.

Simon cau có với những tấm kính vô giá, nghĩ về chúng như một minh chứng khác cho sự ngu ngốc của gia đình hắn. Làm một người Công giáo được thừa nhận, chứ chưa nói tới cuồng

https://thuviensach.vn

đạo như cha và anh trai hắn chính là cách để đảm bảo sự suy vong và lụi tàn của bạn. Tại sao họ không tiếp nhận nhà thờ Anh giáo? Simon không thấy giáo hoàng giúp họ ra khỏi tình trạng tuyệt vọng gì cả. Tuy nhiên, nếu cha hắn đã từ bỏ nhà thờ thì có thể Simon đã không gặp Cha Bain.

Như thể ý nghĩ về ông cũng đủ để triệu hồi ông, vị linh mục vững bước vào trong nhà thờ, mỉm cười với Adelaide trước khi để ý thấy Simon đang nhẩn nha nơi bệ thờ.

Giống như Adelaide, cặp lông mày bạc của ông nhíu lại lo lắng khi trông thấy vết bầm tím trên má Simon. "Lần này lại chuyện gì thế, con trai?"

Cha Bain cười lớn khi Simon kể với ông chuyện hắn phải ở lại đêm trong nhà thờ. "Vậy là Payton gửi con xuống đây? Ít nhất sẽ không ai nhận xét về sự vắng mặt của con trong khi chúng ta làm việc. Adelaide, về nhà và nấu bữa tối cho ta đi."

Simon gần như mỉm cười khi hắn nghĩ về lý do cha xứ giữ Adelaide làm hầu gái cho mình sau khi hắn không còn cần bảo mẫu nữa. Chắc hẳn chị phải bằng tuổi cô dâu mới của Simon nhưng không cách nào phát hiện ra chuyện đó từ dáng vẻ đẫy đà của chị... tóc chị vẫn còn đen như Simon nhớ từ thời thơ ấu và đôi mắt xanh lấp lánh và nụ cười rộng mở của chị làm bất kỳ người đàn ông nào cũng thấy hạnh phúc.

Adelaide đi ra, dành cho Simon một cái vỗ nhẹ vào má.

Simon theo dõi Cha Bain lấy một cái giá nến bằng vàng chạm đá quý xuống khỏi bệ thờ và cho một miếng sáp ong mới vào trong đó. Rồi hắn đi theo Cha Bain vào phòng xưng tội, nơi Simon kéo tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ dày ra sau làm hé lộ một cửa sập.

Cùng vị linh mục đi xuống cầu thang hẹp và tối, Simon cẩn thận kéo cửa sập xuống đằng sau mình phòng trường hợp ai đó có thể đi vào nhà thờ trong khi họ ở dưới tầng hầm.

Simon thấy mình nhớ lại lần đầu tiên Cha Bain đưa hắn vào hành lang bí mật này. Khi ấy hắn chỉ mới mười bốn tuổi và được gửi tới nhà thờ để cầu xin sự tha thứ sau một trận đánh nhau làm anh trai Roger của hắn suýt chết. Chuyện gã ngốc say xỉn

https://thuviensach.vn

đó đã buộc con ngựa yêu thích của Simon nhảy qua một hàng rào quá cao và giết chết nó vì sự ngu xuẩn của anh ta chẳng quan trọng gì. Không, Payton đã đánh hắn suốt hai giờ đồng hồ rồi sai một gã giữ ngựa tiếp tục đánh đứa con út của ông ta khi tay ông ta đã mỏi.

Hắn đã đi bộ xuống nhà thờ với đôi mắt sụp mí nhưng cái đầu ngẩng cao và không hề ăn năn. Cha xứ chỉ nhìn vào hắn và hỏi liệu Simon đã sẵn sàng cầu xin Thượng Đế tha thứ hay chưa. Chính thời điểm ấy Simon đã thay đổi cuộc đời mình mãi mãi.

Hắn nhìn thẳng vào mắt cha xứ và gầm gừ rằng vị Chúa đó không phải bạn của hắn. Chúa nói rằng cha hắn có quyền đánh hắn và hắn phải tôn trọng anh trai mình dù cho anh ta có là kẻ ngốc nghếch và say xỉn. Simon chẳng muốn dính dáng gì với một vị chúa như thế và từ bỏ Ông ta mãi mãi.

Hắn đã tưởng Cha Bain sẽ mắng nhiếc hắn, hay chạy tới chỗ cha hắn, nhưng vị linh mục chỉ đơn giản nhìn vào mắt hắn một lúc. Khi ông trông thấy cậu bé này nói nghiêm túc, Cha Bain đặt tay lên vai hắn và nói, “Đi theo ta đến đền thờ thật sự của ta, cậu bé.”

Đến tận bây giờ Simon vẫn còn nhớ được hắn đã rùng mình khi lần đầu trông thấy căn phòng dưới tầng hầm như thế nào… các bức tường và sàn nhà hoàn toàn được bao phủ bằng lụa đen, vài cây nến hắt những cái bóng dài, đáng sợ quanh phòng, bệ thờ bằng đá đặt những vật tượng trưng phủ trong vải đen mà lúc đó Simon không hiểu được. Trên hết, Simon đã bị kéo tới những bản khắc chữ tuyệt vời được cất cẩn thận trong chiếc giá sách võng xuống ở góc phòng.

Cha Bain ôm mặt Simon trong hai bàn tay ông và nói, “Đôi khi Chúa không cho chúng ta thứ mà chúng ta muốn trong cuộc sống. Nhưng còn có những thế lực khác sẽ cho con mọi thứ con muốn nếu con học cách điều khiển chúng.”

Và thế là thời gian học việc của Simon bắt đầu. Hắn đã cố tình mắc lỗi để được gửi tới nhà thờ và dành nhiều năm học cách đọc các bản khắc La tinh, lịch mặt trăng và các câu thần chú ghi trong cuốn Legementon bằng cách phụ với Cha Bain trong các nghi lễ của ông.

https://thuviensach.vn

Giờ vị linh mục quay sang hắn và hỏi, “Con đã sẵn sàng cho đêm nay chưa?”

Simon gật đầu. Cả hai bọn họ đều biết hầu như chắc chắn Simon không thể thuyết phục được cha hắn bỏ tiền ra, vì thế từ hai tuần nay họ đã bắt đầu chuẩn bị.

“Con đã kiêng nữ sắc trong kì trăng khuyết?” Cha Bain hỏi và Simon gật đầu.

“Chỉ ăn hai bữa trong thời gian đó?” Một cái gật đầu im lặng khác và Cha Bain hỏi, “Sáng nay con đã làm gì?”

“Con tới bên dòng sông và khi mặt trời hiện rõ trên nền trời, con đã cắt đầu một con gà trống choai màu trắng (virgin white cock – làm thế quái nào mà biết nó virgin nhỉ =)) (dễ ợt, thiến sớm là được rồi =)). Rồi con ném đầu nó xuống sông và uống máu nó. Simon nhăn mặt ghê tởm trước ký ức ấy. Với tất cả những nghi lễ ấn tượng của họ, đôi khi hắn nghĩ rằng hắn và Cha Bain chẳng khác gì những bà đỡ trong làng, cầu xin quỷ sứ ban cho ân huệ và hiến máu dê. Nhưng các câu thần chú đã mang lại kết quả khả quan, vậy thì tại sao hắn cần quan tâm đến chuyện hắn phải uống một chút máu để đạt được điều hắn muốn?

“Vậy là con đã sẵn sàng.” Cha Bain thở dài. “Nhưng Simon này, con phải hiểu. Ma thuật con thực hành đêm nay không dễ dàng. Và con không đòi hỏi một ân huệ nhỏ nhoi… gây ra cái chết của người khác là một nhiệm vụ đáng sợ. Con trai, ma quỷ sẽ chiếm giữ linh hồn con dù con chỉ trượt chân một tích tắc. Con có chắc là con muốn trải qua chuyện này không?”

Simon tái mặt, nhớ lại tai nạn cách đó vài năm. Một thầy tu dòng Tên đã thăm lãnh địa của họ… ông ta là bạn thân của Cha Bain và là một thầy phù thuỷ nổi tiếng. Ông ta và Cha Bain, cùng với Simon giúp đỡ vài việc lặt vặt, đã triệu hồi một linh hồn lúc đầu xuất hiện như một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, giọng nói du dương. Nhưng thầy tu đã không cúng tế các dụng cụ của mình đúng cách và khi cái gậy của ông ta chạm vào linh hồn, nó đã biến thành một con quỷ gớm guốc – nửa dê, nửa người với những vết lở loét và sưng tấy khắp mình mẩy và nó gào thét vào họ, nguyền rủa bằng một ngôn ngữ Simon không

https://thuviensach.vn

biết tới.

Hắn rùng mình, nhớ lại việc nó chỉ khẽ chạm vào thầy tu và lập tức khuôn mặt người đàn ông đó đã nhăn nhúm, trở nên gần giống như một tấm giấy da bị nhàu, trong khi ông ta nhảy múa điên cuồng như một con rối bị chủ nhân ma quỷ của nó điều khiển.

Chỉ nhờ sự nhanh trí mà Cha Bain mới cứu được chính ông và học trò của ông đêm đó. Ông đã thét gọi Simon ném cho ông chiếc bát bằng bạc đựng nước thánh. Ông vẩy nước đó vào con quỷ và rống lên Lệnh Trục xuất. Mặc dù thứ đó đã biến mất, Cha Bain không cách nào trục những con quỷ trong người bạn mình đi được. Cuối cùng, Simon phải lấy thanh gươm của mình ra và cắt đầu người đàn ông tội nghiệp. Hắn và Cha Bain đã chôn cái xác trong một vũng sâu bên dưới các mỏm đá hoang vắng gần đó.

Simon không cho phép mình tin rằng một điều tương tự sẽ xảy ra cho hắn đêm nay. Trong tận xương tuỷ, hắn cảm thấy điều hắn đang làm là đúng. Không quyền năng nào trong thế giới thực có thể ngăn trở quyền lực cha hắn có với hắn, vì thế hắn phải tìm tới các linh hồn. Nếu không suốt đời hắn vẫn chẳng là ai cả.

“Con sẵn sàng rồi,” hắn khẽ nói, và Cha Bain giữ ánh mắt hắn một lúc lâu trước khi cuối cùng cũng gật đầu.

“Đây,” ông nói và dúi một cây gậy gỗ phỉ vào tay Simon. “Cầm lấy và cúng tế nó đi. Hãy nghĩ về sự căm hận của con với cha con khi con làm việc đó và trở lại đây sau khi trăng mọc.”

Simon ngồi bên dòng suối chảy xiết, nghĩ rằng cơn gió thét gào và màn sương quen thuộc đang phủ xuống cánh đồng rất hợp với tâm trạng ảm đạm của hắn, và đẽo cành cây gỗ phỉ dài thành một cái gậy mà lát nữa hắn sẽ dùng. Hắn không lo sẽ có ai tới và làm phiền việc thiền tịnh của hắn. Bên ngoài quá lạnh sẽ không có ai đi lang thang cả.

Mặc dù tay hắn đã đỏ lên vì lạnh, Simon không còn cảm thấy đau nữa. Hắn đã làm như Cha Bain bảo và tập trung sự giận dữ của mình trong khi con dao của hắn đẽo và gọt.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng nghĩ về những việc sẽ xảy ra sau khi hắn thành công. Mặc dù Cha Bain chưa từng nhắc đến, Simon thấy có ích khi tưởng tượng rằng ta đạt được kết cục mong muốn. Có lẽ những con quỷ sẽ thấy hình ảnh trong đầu hắn và những thứ đó giúp chúng làm theo yêu cầu của hắn. Vì thế hắn tưởng tượng Payton đã chết và được chôn cất. Hắn tự hỏi cha hắn sẽ nằm trong sảnh đường bao lâu … có lẽ là vài ngày vì đang là mùa đông và chẳng cần phải đưa ông ta xuống mộ gấp gáp làm gì. Michael có thề nguyện lần cuối chưa nhỉ? Anh ta có thể đọc điếu văn cho cha hắn được chưa?

Trên hết, Simon tưởng tượng ra Roger. Không có Payton, Roger sẽ lạc lõng như con chó mất chủ. Simon tin chắc rằng hắn có thể điều khiển Roger cho hắn thứ hắn muốn. Mặc dù anh ta có thể làm lớn chuyện một lúc, nhưng sẽ chỉ mất vài giờ để hắn thuyết phục Roger nhả vàng ra. Nếu gặp may, Simon có thể tới gặp Ngài John vào cuối tuần này và họ sẽ ra khơi vào cuối tháng này. Mặc dù biển mùa đông hơi động nhưng cả hai người đều rất háo hức khởi hành đi Algiers.

Simon nhìn lên, giật mình khi một cái bóng dài đổ ngang qua cây gậy gỗ phỉ. Một cái liếc nhìn lên trời cho hắn biết là hắn đã quá mải mê suy nghĩ đến mức không biết hoàng hôn đã xuống.

Simon thò tay vào chiếc túi vải ở eo và lấy ra hai cái bịt đầu bằng sắt mà hắn gắn vào hai đầu cây gậy và rồi làm chúng nhiễm từ bằng một cục đá nam châm. (đây là năm 1578 mà đã biết dùng đá nam châm làm sắt nhiễm từ à???) (em nghĩ hồi đó đã có la bàn rồi chứ)

Hắn đứng dậy, giơ cây gậy lên mặt trăng và nói lời cầu nguyện để đồng tế nó. “Nomine dei impero vobis ut meae volutati pareretis et omnia quae destruere volo dilaceraretis ac ad Chaos redigeritis.” (Úm ba là xì bùa suziki bút bi bút máy…)

Hắn kéo áo choàng lên quanh mình, giữ nó che miệng và mũi để tránh khỏi cơn gió buốt nhói và những bông tuyết đã bắt đầu rơi. Trong một khoảng thời gian tương đối ngắn, hắn trở lại nhà thờ và đi xuống những bậc cầu thang dẫn tới điện thờ.

https://thuviensach.vn

Cha Bain đã ở đó và khẽ liếc chào Simon trước khi đưa cho hắn chiếc áo chùng đen. Không nói một lời, cả hai người đàn ông cởi quần áo ra và nhanh chóng mặc những bộ áo làm phép của họ, thì thầm những câu chú để phù phép lên số trang phục đó.

Tiếp theo là công việc quan trọng nhất của buổi tối – vẽ vòng tròn ma thuật. Một vòng tròn được vẽ không đúng cách là thứ đầu tiên mà ma quỷ tìm kiếm khi nó đáp lời triệu hồi của pháp sư. Chỗ ngắt quãng nhỏ nhất trên vòng tròn cũng đủ để một con quỷ chui vào, huỷ diệt sự bảo vệ duy nhất mà pháp sư có để chống lại nó. Cha Bain đã kể cho Simon nghe rất nhiều câu chuyện về các pháp sư bất cẩn đã đặt một chân bên ngoài rào chắn của vòng tròn và nhẹ nhất họ cũng phải nhận một cú chấn động kéo họ vòng quanh phòng. Tệ nhất, con quỷ có thể cắt bất kỳ phần thân thể nào ở ngoài vòng bảo vệ… hay thậm chí là giết người làm phép nếu vết thương đủ nặng.

Simon nhúng mũi gươm làm phép của mình vào một bình thạch cao nhỏ chứa đầy củ mandrake[7] được nghiền thành một loại bột đen mịn. Ở khoảng rộng giữa căn phòng, hắn dùng thanh gươm để vẽ một vòng tròn chính xác có đường kính chín feet trong khi đi ngược chiều kim đồng hồ. Cách đó vài inch hắn vẽ một vòng tròn thứ hai đường kính tám feet. Ở khoảng giữa hai vòng tròn, hắn đặt những cái bát bằng bạc chứa đầy nước thánh có cỏ Thánh John nổi bồng bềnh trong đó. Nước thánh và thảo mộc sẽ đẩy lùi bất kỳ con quỷ nào đủ to gan để thử vào trong vòng tròn. Một lần nữa, hắn nhúng mũi gươm vào trong bột mandrake và viết những cái tên của quyền năng vào trong vòng tròn để gia tăng sự bảo vệ - Adonai, El, Yah và Eloa[8].

Cha Bain bước vào vòng tròn qua một chỗ trống nhỏ Simon để lại cho ông, mang theo tất cả dụng cụ họ sẽ cần cho việc làm tối nay, và nhanh chóng bít cái lỗ một khi ông đã an toàn ở trong. Giờ Simon, với tư cách là chủ lễ đêm nay, xức dầu cho vòng tròn, vung vẩy một chiếc bình đựng đầy nước lá cây nguyệt quế, long não, muối, nhựa thông trắng và lưu huỳnh để thanh tẩy khoảng trống.

Tiếp theo, bằng ngôn ngữ La tinh giống như khi cúng tế cây

https://thuviensach.vn

gậy của hắn, hắn khấn các yếu tố ở bốn phương đông, tây, nam, bắc, kết thúc nghi thức đầu tiên bằng cách cầu xin sự bảo trợ cho vòng tròn của hắn. “Con cầu xin người, Đức Chúa Trời của con, rằng Người sẽ đến phù hộ cho Vòng tròn này, và tất cả nơi này, và tất cả những ai ở trong đó, và rằng Người sẽ trút bỏ khỏi chúng con tất cả những quyền năng đối nghịch và ngăn chúng con khỏi quỷ dữ. Amen.”

Simon không biết chắc có phải mùi lưu huỳnh đang quẩn quanh đầu hắn đã làm hắn quẫn trí hay chăng, nhưng hắn nghĩ hắn thấy đường viền bằng bột mandrake có hình một dải màu vàng mỏng của mình biến thành một vòng tròn ma thuật thực sự mang đến sự bảo vệ khỏi linh hồn mà giờ đây hắn đã sẵn sàng triệu hồi.

Tuy nhiên, việc đầu tiên phải là hiến tế. Simon quay sang con dê mà Cha Bain đã mang vào trong vòng tròn và nhanh chóng cắt cổ nó, dâng nó cho linh hồn mà hắn định cầu khấn. Tiếp theo, hắn thắp sáng một chiếc bình vàng chứa đầy rau mùi, độc cần, gỗ đàn hương và cây kỳ nham.

Mùi hôi làm Simon nôn oẹ và phun phì phì một lúc trước khi hắn có thể bắt đầu niệm chú. Hắn quay sang hướng đông của vòng tròn và gọi, “Ta kêu gọi ngươi, Linh hồn Flauros, xuất hiện ngay lập tức và hiện hình cho ta, ở bên ngoài vòng tròn này, trong hình dáng con người đẹp đẽ, mà không mang nỗi kinh hoàng và biến dạng nào và không chậm trễ.”

Không có gì xảy ra trừ chuyện Simon phải nuốt mạnh để chống cơn buồn nôn đang dâng lên trong hắn. Chớp mắt để bớt cảm giác cay xè vì khói xung quanh mình, Simon nhắc lại câu thần chú, dùng một giọng cứng rắn hơn để che giấu cảm giác buồn nôn đang mỗi lúc mỗi tệ hơn. Khi linh hồn bướng bỉnh một lần nữa từ chối xuất hiện, Simon bắt đầu một câu thần chú mạnh hơn. “Nhân danh Dấu ấn của Basdathea, đáp ứng mọi yêu cầu của ta và thực thi mọi mong muốn của ta. Tới đây trong hoàn bình, hiện hữu và không chậm trễ.”

Những bức tường tối đen của căn hầm đá mờ đi, xoắn vào nhau thành một đống hỗn độn, và Simon có cảm giác kỳ lạ như đang đứng trong khoảng không. Hắn không thể nhìn thấy hay

https://thuviensach.vn

cảm thấy sàn nhà dưới chân nhưng hắn biết đó là trò bịp của linh hồn. Nó muốn hắn đi loanh quanh và hi vọng hắn sẽ ra khỏi vòng tròn nơi nó có thể tiêu diệt hắn.

Simon cảm thấy sắt lạnh chạm vào lòng bàn tay hắn và nhìn xuống, thấy một con dấu sắt với Ký tự thứ hai của Thần nông được khắc vào đó. Chắc là Cha Bain đã ấn nó vào tay hắn để hắn có sự bảo vệ nào đó chống lại linh hồn mà hắn đã gọi lên thành công.

Một cơn đau xuyên thấu đâm vào bụng Simon và hắn biết hắn phải ra lệnh cho Flauros thật nhanh – trước khi hắn sụp xuống sàn.

"Mi có gì của ta?" Simon không trông thấy gì ngoài bóng tối mịt mùng quanh hắn, và giọng nói như một tiếng thì thào thổi làn gió lạnh buốt vào gáy Simon.

Hắn tóm chặt ngôi sao năm cánh và cẩn thận xoay người lại, ra lệnh cho linh hồn tinh quái đứng trước mặt hắn. Khi linh hồn một lần nữa thay đổi vị trí, Simon cảm thấy một mảnh giấy da được đặt vào bàn tay phải của hắn, cùng với cây bút lông và một chiếc hộp sắt.

Hắn viết vội cái tên Flauros và thả nó vào trong hộp. Cái hộp chứa đầy lưu huỳnh và Simon nhanh chóng đậy nó lại, khiến linh hồn vặn vẹo trong đau đớn. Thậm chí Simon không cần phải giơ cái hộp trước ngọn lửa thì linh hồn đã di chuyển tới trước hắn, sợ hãi bởi ý nghĩ bị ném vào một cái hồ lửa nếu Simon đốt chiếc hộp.

Simon oẹ nhưng ngăn mình không nôn bằng một nỗ lực kinh hồn. Hắn cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên người hắn và muốn ném mình vào một dòng sông để làm nguội cơ thể phừng phừng của mình hơn bất kỳ điều gì khác. Hắn không biết hắn còn đứng được bao lâu nữa.

Simon nói nhanh, mặc dù hắn cẩn trọng với lời nói của mình để cho linh hồn quỷ quyệt không thể lảng tránh những mệnh lệnh của hắn. "Nghe ta, Flauros, và nhanh chóng tuân lệnh. Ta ra lệnh cho ngươi thiêu đốt thân xác của Payton, Nam tước Baldevar trong những ngọn lửa của ngươi. Hãy làm việc đó

https://thuviensach.vn

không chậm trễ.”

Có vẻ như linh hồn đã xuất phát nhưng Simon biết đây chỉ là trò lừa cũ rích của quỷ. Chúng giả vờ bỏ đi để cho pháp sư không đọc Lệnh Trục xuất và rồi chỉ còn là món mồi ngon khi anh ta bước ra khỏi vòng tròn.

Simon gục xuống sàn, cơ thể hắn co giật và một dòng chất lỏng màu đen ghê tởm tuôn ra khỏi miệng hắn.

“Lệnh Trục xuất, con trai!” hắn mơ hồ nghe tiếng Cha Bain hét lên.

Ôi, Chúa ơi… hắn không thể. Hắn không thể kiểm soát được tứ chi rệu rã của mình và mỗi lúc càng khó suy nghĩ hơn. Ngủ, hắn nghĩ. Mình muốn ngủ…

Một cái tát mạnh xua đi đám mây quanh đầu hắn. “Đọc Lệnh Trục xuất đi nếu không linh hồn con sẽ mất và cha con sẽ sống!”

Chính việc nhắc đến cha hắn đã cho Simon sức mạnh để quỳ trên đầu gối và nói giữa những cơn nôn oẹ. Hắn nhanh chóng đọc Lệnh Trục xuất. “Nhân danh Adonai, trục xuất ngươi về nơi trú ẩn, cầu hoà bình giữa ta và ngươi, nhưng ngươi luôn phải sẵn sàng khi ngươi được viện đến và được gọi; cầu ơn lành của Đức Chúa, chừng nào ngươi còn có thể đón nhận, ở trên ngươi, chừng nào ngươi còn phục tùng và nhanh chóng tới với chúng ta.”

Nói xong câu đó, Simon đổ gục trước một đợt tấn công mới và cảm nhận được sự ngạc nhiên mơ hồ khi hắn nhận ra kẻ đang gào thét đau đớn và cầu xin được chết chính là hắn.

https://thuviensach.vn

Chương 8

Las Vegas

20 tháng Bảy, 1998

Ngáp ngủ một cách phô trương, Simon dừng nói và nằm dài trên chiếc khăn kẻ ca rô dùng để đi píc níc mà họ đã mua, nhìn chằm chằm vào mặt trăng tròn với vẻ mặt cho thấy hắn thừa biết sự sửng sốt của Meghann trước câu chuyện chưa trọn vẹn.

"Vậy chuyện gì xảy ra sau khi anh bất tỉnh?" cuối cùng cô cũng sốt ruột hỏi và đập đập vào cánh tay hắn vẻ khó chịu. "Câu thần chú của anh có hiệu quả không hay anh phải dùng những cách thực dụng khác như lưỡi gươm của mình để giết cha?"

Simon chống người trên một khuỷu tay. "Gươm ư? Chẳng lẽ em quên là chúng tôi đã cãi nhau trong sảnh lớn? Em nghĩ vì sao từ đầu tôi lại phải viện đến ma thuật? Chỉ cần một chút manh mối về chuyện cha tôi đã bị sát hại thì mọi nghi vấn sẽ đổ lên đầu tôi. Giờ, nếu em muốn biết chuyện gì đã xảy ra thì đưa cho tôi miếng bánh trong tay em."

"Nhưng nó là miếng cuối cùng," Meghann nói, nhìn xuống miếng bánh sô cô la ngon lành tuyệt vời với vẻ tiếc nuối. Cô thở dài não ruột, kiên quyết gạt đi giọng nói thầm trong lòng đã dám cả gan cho hành động của cô gần giống sự tán tỉnh. "Chẳng lẽ anh thực sự bỏ đói con mình sao?"

"Thưa quý bà, bà đã ăn một tảng sườn, ba miếng thịt gà, một miếng sandwich lúa mạch với thịt bò hun khói, và tự mình tiêu diệt nửa cái bánh đó. (bà bầu có khác J) Em không hề có nguy cơ bị đói ăn gì hết vì thế em có thể tha cho tôi đôi mắt trong trẻo hấp dẫn kia. Đưa nó cho tôi nếu không tôi sẽ im lặng như một nấm mộ."

"Tôi ước gì anh đã nằm dưới mộ rồi," Meghann lẩm bẩm nhưng cô dúi chiếc đĩa giấy vào hắn và Simon tiếp tục câu chuyện.

"Tất cả những gì tôi kể sau đây đều là do người khác kể lại

https://thuviensach.vn

cho tôi, Meghann à. Vì bốn ngày sau đó, tôi hoàn toàn không biết gì đến thế giới xung quanh. Sau khi tôi ngã gục, Cha Bain hoàn tất buổi lễ và dọn dẹp căn phòng trong khi tôi lên cơn sốt và gầm gào dưới chân ông. Cha không thể đưa tôi trở lại nhà chính… một trận bão tuyết lớn đã đổ xuống khu vực đó trong khi chúng tôi thực hiện nghi lễ. Bằng cách nào đó, Cha Bain đã kéo tôi lên cầu thang và đặt tôi nằm trên sàn đá, rồi dành cả đêm hôm đó phủ tuyết và băng lên người tôi để hạ thân nhiệt.

"Ông định là trời vừa sáng sẽ cưỡi ngựa vào trong làng và mang Adelaide đến nhà thờ. Nhưng trước khi ông có thể đi thì anh trai Roger của tôi đã lập cập đi vào nhà thờ, lắp ba lắp bắp điều gì đó về chuyện quỷ Sa tăng đã vào trong nhà và ám cha tôi. Theo lời Cha Bain, ông anh yêu dấu của tôi thậm chí không thèm liếc một cái vào hình hài thảm hại của tôi mà chỉ yêu cầu vị linh mục tới dinh thự ngay lập tức và trục xuất con quỷ."

"Vậy là họ để anh lại nhà thờ?"

"Không, không. Cha Bain quăng tôi lên xe ngựa và họ xuất phát. Trên chuyến xe về nhà, Roger kể cho Cha Bain nghe một câu chuyện hơi dị thường về chuyện anh ta bị đánh thức giữa đêm bởi tiếng hú chưa từng nghe thấy trong đời. Anh ta chạy vội vào phòng cha tôi và nói là ông già đang rên siết trên giường và gào thét bằng một giọng không bình thường. Theo lời Roger, phải cần đến năm người đàn ông trang bị vũ khí mới trói được cha tôi và ngăn ông ta không tự làm đau mình. Đó là khi Roger chạy tới nhà thờ."

Simon dừng lại để hớp một ngụm cà phê đá. "Tôi sẽ hối hận đến tận ngày tôi chết vì đã bỏ lỡ điều tiếp theo. Chẳng bao lâu sau khi Cha Bain kéo tôi vào trong nhà, cha tôi xuất hiện trên đầu cầu thang, lính gác chạy ngay phía sau ông ta. Danh tiếng phù thuỷ của tôi đã bị định hình mãi mãi khi ông già thoát ra khỏi cơn điên loạn đủ lâu để chỉ một ngón tay run rẩy vào tôi và thét lên "tại sao?" bằng một giọng làm rung chuyển đám bụi ra khỏi những thanh xà ngang. Tiếp theo, ông ta lao xuống cầu thang, chắc chắn là định tấn công tôi. Nhưng nửa đường xuống cầu thang, ông ta cháy bùng lên… Cha Bain nói chỉ một giây trước ông còn đang nhìn vào ông già gào thét, giây sau ông ta đã biến thành một quả cầu lửa khổng lồ."

https://thuviensach.vn

“Anh đang bịa chuyện,” Meghann buộc tội. “Alcuin bảo tôi là cha anh được cô hầu gái tìm thấy trên giường, chết vì nguyên do gì không rõ.”

“Alcuin có mặt ở đó không, thưa bà? Điều lão linh mục đạo đức giả đó kể với em chỉ là câu chuyện bịa đặt do Cha Bain ghi lại trong cuốn lịch sử của giáo xứ để cả thế giới không biết tình huống kỳ quái đằng sau cái chết của cha tôi. Roger cũng thuận theo để danh tiếng của gia đình không bị tổn hại – anh ta thậm chí còn không kể sự thật với Isabelle khi họ kết hôn. Việc đó không có gì phải nghi ngờ vì anh ta chẳng hề muốn làm cho cô vợ mới cưới sợ chết khiếp bằng cách thông báo cho cô ta biết thiên hướng theo Nghệ thuật Hắc ám của cậu em chồng.”

“Vậy chuyện gì xảy ra sau khi con quỷ làm cha anh tự bốc cháy?”

“Roger và đám lính chạy tới chỗ cha tôi và ném áo choàng của họ lên ông ta để dập lửa nhưng đã quá trễ. Tất cả những gì còn lại sau khi họ lấy áo choàng ra là một thi thể bốc khói, đã cháy thành than… thậm chí còn không nhận ra được đó là một người.

“Roger là người đầu tiên tỉnh trí, một việc khiến tôi ngạc nhiên không kể xiết, vì tôi chưa bao giờ nghĩ anh ta có tí trí tuệ nào. Anh ta không có vũ khí nào bên mình, vì anh ta đã chạy ra khỏi căn nhà chỉ với ý nghĩ là gọi linh mục tới trừ tà cho cha tôi. Rõ ràng anh ta đã tóm lấy thanh gươm từ thắt lưng của một trong các vệ sĩ và lao vào tôi, gào thét rằng tôi là một con quái vật và bằng cách nào đó tôi đã giết cha mình bằng thuật phù thuỷ. May mắn cho tôi, Cha Bain không phải là một thầy tu yếu ớt chỉ biết hưởng thụ mà là một người đàn ông khoẻ mạnh và ông đã chống trả đòn tấn công của anh trai tôi, vừa vặn cứu lấy cái đầu tôi. Trong khi các vệ sĩ kiềm chế Roger, Cha Bain phủ nhận lời buộc tội của anh tôi bằng một giọng nói vang vọng cả sảnh đường. Ông thề trên danh dự thầy tu của mình rằng tôi đã dành cả buổi tối cầu nguyện bên cạnh ông… một điều mà em sẽ thấy là không phải dối trá khi nghĩ lại.” Simon cười vẻ hiểm độc. “Tất nhiên, ông cha xứ tốt bụng không bao giờ tiết lộ bản chất những lời nguyện cầu của tôi. Sau đó, ông đứng ra chỉ huy. Ông ra lệnh cho lính gác mang anh trai tôi vào phòng và cho anh ta

https://thuviensach.vn

uống thuốc ngủ để anh ta hồi phục lại từ cú sốc. Vì tình trạng cái xác của cha tôi, không thể để ông ta nằm lại trong sảnh lớn được. Ông ra lệnh đóng một cái quan tài và xác cha tôi được kéo ra khỏi đó trong lúc thợ mộc đang làm việc. Cha Bain cầu siêu cho cha tôi, và chuẩn bị cho linh hồn ông ta đi vào nước Chúa. Ngày hôm sau, cha tôi được chôn cất."

"Chuyện gì xảy ra cho anh?"

"Tôi được mang đến cho Adelaide chăm sóc, bị cho đỉa hút máu để trích độc ra khỏi máu tôi, và uống một lượng lớn trà vi ô lét để giảm sốt. Bốn ngày sau, tôi hồi phục làm anh trai tôi hồn vía lên mây."

"Tại sao Roger không ghép anh vào tội phù thuỷ và cho thiêu sống trên cọc?"

"Anh ta rất muốn làm thế nhưng không thể nào tố cáo tôi với lời chứng của Cha Bain. Rốt cuộc, làm sao anh ta có thể bác lại lời khai trịnh trọng của một vị linh mục được tin cậy và vị nể, khăng khăng nói rằng tôi đã dành cả đêm để cầu nguyện với Chúa?"

"Vỏ bọc tuyệt vời," Meghann nhận xét.

"Đúng vậy. Tất nhiên kể từ thời Đêm trường Trung cổ một số lượng lớn các vị chức sắc cao cấp của nhà thờ đã dính dáng tới thuật phù thuỷ và thuật triệu hồn, biết rằng sẽ không có ai nghĩ đến chuyện kết tội họ trừ khi họ quá sức bất cẩn. Đừng sốc như thế - chẳng lẽ em không biết gì về thế giới tàn khốc của các hoạt động chính trị trong nhà thờ sao? Sẽ mất nhiều hơn một đời người cầu nguyện ngoan đạo để đạt được quyền năng và vinh quang mà hầu hết các tu sĩ theo đuổi. Dù thế nào, Roger không chỉ không có một cách hợp pháp để giết cậu em trai nhỏ mà giờ anh ta còn phải sống trong sợ hãi vì anh ta sẽ là nạn nhân tiếp theo trừ khi chiều theo mong muốn của tôi – một điểm mà tôi đã làm rất rõ khi anh ta tới thăm giường bệnh của tôi vào buổi sáng sau khi tôi dứt cơn sốt."

"Anh đe doạ anh ta?"

Simon cười lớn, âm thanh trầm, nặng vang khắp cả sa mạc trống trải quanh họ. "Tôi còn làm tốt hơn thế, cô bé ạ. Anh ta dí

https://thuviensach.vn

một cây thánh giá vào tôi…thậm chí khi còn là người mà tôi đã phải chịu cái nghi lễ thảm thương đó… và tôi bắt đầu gào thét những câu thần chú vào anh ta. Rất may cho tôi, Roger ngu tới mức đến thăm tôi mà không có một nhân chứng nào để thấy những việc tôi làm. Vì thế tôi đã có thể ném những lời nguyền rủa vào đầu anh ta và trong vài phút, anh ta đã quỳ xuống, cầu xin tôi tha mạng cho anh ta. Tôi nói tất cả những gì anh ta phải làm là cho tôi thứ thuộc về tôi và tôi sẽ biến khỏi đời anh ta. Thậm chí trong cơn hoảng loạn, Roger cũng không thể ép mình thừa nhận số vàng đó là của tôi và nói anh ta sẽ đầu tư vào chuyến đi của Ngài John. Tôi sẽ đi cùng và nhận được mười phần trăm trong phần của Roger để trông coi chuyến đi. Tôi bảo anh ta tôi sẽ không cân nhắc bất kỳ một thoả thuận nào ít hơn hai mươi lăm phần trăm và tên ngốc đã đồng ý. Trong vòng nửa tháng, tôi đã lên đường đi Algiers.

Simon cầm lấy tay cô – làm cô giật mình khi hắn di một ngón tay trên lòng bàn tay cô. “Em nghĩ sao, Meghann? Khi tôi bắt đầu câu chuyện của mình, tôi đã hứa là em sẽ thấy những kẻ mà tôi loại bỏ xứng đáng với số phận của chúng. Em có đồng ý không, hay vẫn nghĩ như Alcuin – rằng tôi là một kẻ hám lợi độc ác đi huỷ diệt những mạng sống vô tội mà không chút hối hận?”

“Anh đã có vài lý lẽ biện hộ cho hành động của mình,” Meghann khẽ nói. Cô biết Alcuin sẽ không bao giờ tha thứ cho bất kỳ một hành vi giết chóc nào ngoại trừ phòng vệ chính đáng, nhưng Meghann tự hỏi liệu cô có hành xử khác nếu là Simon hay không. Chừng nào cha hắn còn sống, Simon sẽ bị kẹt trong cái hố mà ông già kinh khủng đó đã đặt ra cho hắn – đứa con út trong một cuộc hôn nhân không tình yêu, dành trọn ngày tháng của mình để chăm nom công việc chăn cừu không đem lại lợi nhuận gì. Simon đã đúng khi gọi cha hắn là lão keo kiệt. Đáng lẽ ông ta phải tận dụng đầu óc sắc sảo của con trai mình và gửi hắn tới triều đình, nơi hắn có thể tạo được danh tiếng cho bản thân hoặc là trả tiền cho hắn tiếp tục học hành.

“Cha anh bị làm sao vậy?” Meghann hỏi.

Simon nhún vai, gạt một lọn tóc đã bay chắn mắt cô, xoắn nó trong ngón tay anh ta khi nói.

https://thuviensach.vn

“Tôi đã tự hỏi mình có “chuyện gì” với gia đình tôi rất nhiều lần và chưa bao giờ có câu trả lời hài lòng. Có lẽ ông già chỉ cảnh giác và keo kiệt. Rốt cuộc, em đứng ở tầm nhìn bốn trăm năm sau mà nói. Em đã biết việc Anh Quốc trở thành một đế chế hùng mạnh nhờ thương mại và khai phá – nhưng cha tôi, một vị nam tước quê mùa ở miền Bắc, không hề có cái kiến thức ấy. Ông ta cũng không có óc tưởng tượng và tầm nhìn cần thiết để mạo hiểm.”

“Tại sao ông ta lại đánh anh?”

“Em yêu.” Simon cười. “Trông em phẫn nộ quá. Sao em không vui mừng vì ít nhất một lần trong đời tôi là người ở phía lãnh nhận những cú đấm? Cha tôi đánh tôi là vì… Tôi cho là vì tôi là thứ có thể thay thế và lại hơi phiền toái. Nhớ lại thời của tôi đi, Meghann. Người ta không yêu thương và nựng nịu đám trẻ như bây giờ, có lẽ vì chúng chết rất dễ dàng và không ích gì khi quá gắn bó với chúng. Với cha tôi, tôi được sinh ra chẳng qua là để thừa kế tên tuổi của ông ta. Nhưng với Roger sống và khoẻ mạnh, tôi thậm chí còn không cần cho mục đích đó.”

“Vậy anh là diễn viên đóng thế trong trường hợp Roger chết?”

Simon cười. “Đó là một cách nhìn nhận. Hơn nữa, Meghann à, em nhìn vào tham vọng của tôi và em thấy đồng cảm. Cô gái Mỹ nhỏ bé của tôi được nuôi dạy để ngưỡng mộ những người đàn ông tay trắng làm nên nhưng ở thời của tôi tham vọng chỉ là một tội lỗi. Lòng thương cảm sẽ dành cho cha tôi cơ… vì phải kiểm soát một gã trai trẻ cứng đầu dám cố gắng vươn lên khỏi thân phận của nó. Người ta cho là tôi phải hài lòng với cuộc hôn nhân của mình và vị trí trong nhà của Roger.”

“Thế kinh khủng quá.” Meghann cau mày. “Và cả… cả…”

“Sao?” Simon giục trước đôi môi mím chặt của cô. “Hoặc là em vừa bị tật co giật khi lo lắng, hoặc là em đang cố không cười.”

“Không, không, không,” Meghann nói, đôi mắt nhảy múa của cô đã làm lộ tẩy. “Tôi sẽ không bao giờ cười vì anh phải kết hôn với… với một, ờ, người phụ nữ không hấp dẫn. Sẽ là không

https://thuviensach.vn

phải khi cười vì hình ảnh một mụ già béo ú nào đó đuổi anh vòng quanh và yêu cầu anh hoàn… hoàn thành… ha ha ha…"

"Thì sao?" Simon nói gay gắt, bắn cho cô cú lườm đen tối. "Việc đó làm em buồn cười à?"

"Chắc chắn rồi." Meghann khúc khích. "Tôi biết anh mà – nghĩ rằng mình là món quà Thượng đế ban cho phụ nữ và rồi bị ép buộc lấy một mụ béo bẩn thỉu làm vợ."

"Em sẽ không thoát tội cười trên nỗi bất hạnh của tôi được đâu." Simon lao vào cô và bắt đầu cù bên sườn cô. Meghann la lên và cố vặn ra khỏi nhưng hắn đã ngồi đè lên cô, cù cô không thương tiếc.

"Em vẫn còn nghĩ chuyện đó buồn cười à?" Simon hỏi. "Việc tôi bị cùm vào mụ vợ béo mặt rỗ ấy?"

"Vâng!" Meghann la lên, không hề hối hận. "Tôi hi vọng… tôi hi vọng cô ta đã đốn ngã được anh!"

"Giờ em phải trả giá."

"Ngừng lại!" Meghann cầu xin qua những tràng cười, mặt mày đỏ tưng bừng và thở hổn hển. "Làm ơn…đứa bé!"

"Dùng tình trạng mang thai của em để thoát khỏi sự trừng phạt thích đáng," Simon mắng mỏ nhưng đã thôi không cù cô. Mặc dù vậy thay vì xuống khỏi người cô hắn vẫn nằm phía trên và vuốt ve má cô, dành cho cô nụ cười khiến trái tim cô đập một cách khó chịu trong lồng ngực. "Tôi đã bảo em thế nào, Meghann? Em có thể làm bạn với tôi. Tôi có nên chỉ cho em thấy những cách vui vẻ khác không?" Không chờ câu trả lời, Simon cúi xuống và bắt đầu gặm một điểm đặc biệt nhạy cảm phía trên tai cô.

"Ngừng lại," Meghann cố gắng nói qua cơn mê mụ đang chiếm lấy cô khi cái lưỡi hiểu biết trên cổ cô gửi những làn sóng lăn tăn khắp cơ thể. Tại sao cô luôn thấy khó mà suy nghĩ mỗi khi tên dê xồm này chạm vào cô nhỉ?

"Em đã bao giờ làm tình trên sa mạc chưa, Meghann?" Simon lẩm bẩm trong khi hắn nhắm dái tai cô và khẽ đưa những đầu ngón tay trên một bên chân cô, cảm xúc khiến da cô râm ran

https://thuviensach.vn

một cách dễ chịu.

Với nỗ lực ý chí ghê gớm, Meghann đẩy hắn tránh khỏi cô, lo lắng lùi hết cỡ trên tấm khăn. Lúc nào cũng thế, bất kể hắn làm cô sợ hay tức giận tới mức muốn giết hắn như thế nào, dục vọng vẫn là mối dây liên kết không thể phá vỡ giữa họ. Đã biết bao đêm Meghann thề là cô thù ghét hắn, chỉ để cuối cùng lại ôm chặt lấy đầu hắn giây phút hắn chạm vào cô, xé toạc quần áo hắn và thúc đẩy hắn với những tiếng rên rỉ và thở dài trong khi cùng lúc đó lại ước sao cô chưa từng gặp hắn?

Cô sẽ không bắt đầu lại cái vòn tròn cuồng dâm bệnh hoạn đó, Meghann tự hứa với mình. Cô đã đi quá xa và học được quá nhiều để trở lại làm một kẻ nô lệ tình dục của Simon Baldevar.

Simon lặng lẽ nhìn cô vài phút trước khi hắn vươn một bàn tay dài, lịch sự ra cho cô. "Không cần thiết phải co mình như một cô trinh nữ đang bảo vệ bản thân chống lại những kẻ cưỡng đoạt như thế kia. Tôi không định tìm cách cưỡng đoạt em – em có thể lại gần đây mà không sợ tôi sẽ lạm dụng em."

"Tôi không sợ anh," Meghann thông báo với hắn và lờ đi bàn tay đang đưa ra mặc dù cô có trở lại trung tâm của tấm khăn. Cô sợ chính mình – sợ cái cơ thể không suy nghĩ, không lý lẽ, sẵn sàng đáp ứng lại khoái lạc và thúc đẩy cô ném mình vào Simon bất chấp hậu quả.

Đó chỉ là sex, Meghann tự nói với mình. Rốt cuộc, cô đã không quan hệ hơn hai tháng nay rồi – hai tháng theo ý cô là quá nhiều. Cô chỉ phản ứng với Simon bởi vì cô cần giải toả. Chà, Las Vegas có hàng ngàn người đàn ông thích hợp và bất kỳ ai trong số họ cũng có thể cho cô thứ cô muốn mà không cần phải bán rẻ linh hồn cô.

"Điều gì khiến em nghĩ là tôi sẽ đứng yên một bên và cho phép em cư xử như một con mèo hoang nào đó, nhấc cái đuôi xinh đẹp của em lên cho bất kỳ thằng đàn ông nào làm vui lòng em?"

"Đồ dâm đãng biến thái kia, làm sao anh dám gọi tôi là mèo hoang hả!" Meghann rít lên, khuôn mặt cô trắng bệch chỉ trừ hai đốm đỏ rực trên má. Cô hít một hơi dài, chuẩn bị sử dụng

https://thuviensach.vn

miền tâm linh và trở lại thành phố để cô không cần phải dành thêm một phút nào với tên khốn đáng ghét này nữa.

"Việc mang thai có thể cản trở khả năng bay trong miền tâm linh của em," Simon nhận xét với nụ cười hóm hỉnh khi hắn trông thấy vẻ thất vọng bực bội trên mặt cô sau khi dành cả năm phút cố gắng bay mà không thành công.

"Cút xuống địa ngục đi!" cô thốt ra, và Simon cười lớn, nắm cổ tay cô để ngăn lại trước khi cô có thể đứng dậy và đi bộ trở lại thành phố để tránh hắn.

"Sao phải thấy bị sỉ nhục như thế, cô bé? Tôi không bao giờ gọi em là mèo hoang – tôi chỉ nói là tôi sẽ không cho phép em cư xử như thế. Em quên lá thư của tôi rồi sao? Em có thể miệt thị tôi và tiếp tục kiêng khem nếu đó là điều em muốn, nhưng tôi sẽ không đứng một bên và cho phép em có những người tình khác ngoài tôi." Simon dành cho cô cái nhìn quyến rũ, hạ hai tay xuống để nắm cổ tay cô một cách lỏng lẻo. "Xin đừng đi, Meghann. Đáng lẽ tôi không nên huỷ hoại niềm vui mà chúng ta đang có bằng cách chạm vào em, nhưng cần phải có một người đàn ông mạnh hơn tôi mới khước từ nổi một người đàn bà lộng lẫy với đôi mắt sáng ngời ở bên dưới mình. Xin hãy ở lại thêm chút nữa."

Hắn bị điên chắc? Ở lại với hắn sau khi hắn đã chứng minh rằng mình vẫn là kẻ ghen tuông và sở hữu như trước giờ? Đối với Meghann mà nói, bài nói chuyện nhỏ này chỉ càng chứng minh Simon Baldevar vẫn là con quỷ độc ác, gia trưởng mà cô đã rất đúng khi từ bỏ.

Cô lườm hắn, sẵn sàng để nói với hắn như thế, sẵn sàng bảo hắn bỏ bàn tay bẩn thỉu ra khỏi người cô, nhưng hắn dành cho cô một nụ cười cầu hoà khiến thời gian quay ngược trở lại – khiến Meghann nhìn thấy người lạ bảnh bao đã trộm mất trái tim cô gần sáu mươi năm về trước.

Thật không công bằng, Meghann nghĩ khi tim cô đập những nhịp đau đớn. Thật không công bằng khi khuôn mặt hắn không hề bị tác động của thời gian… khi hắn có thể trông giống hệt như cái đêm đầu tiên mà hắn đã đưa cô tới Phà lên đảo Staten và cơn gió từ dòng sông thổi mái tóc hạt dẻ của hắn tung bay lộn

https://thuviensach.vn

xộn, y hệt như gió sa mạc đang thổi tóc hắn lúc này và làm dịu đi những đường nét cứng rắn của hắn. Cả đêm đó ánh trăng cũng phản chiếu trên hai gò má cao của hắn và khiến cô khao khát được chạm vào chúng y như cô đang khao khát lúc này…

Chết tiệt, cô bị làm sao thế này? Tên ác quỷ chỉ vừa nói rằng hắn sẽ không cho phép cô có người tình nào ngoài hắn… như thể cô là nô lệ của hắn (Orkid: or his eternal love?), như thể hắn có quyền can thiệp vào đời cô vậy. Và cô đã làm gì? Thay vì đặt hắn vào đúng chỗ của mình, cô đang nhìn chằm chằm vào hắn và rung động vì khuôn mặt đẹp trai mà cô biết quá rõ là đang che giấu một trái tim đen tối.

Meghann ngẩng đầu lên và dành cho hắn cái nhìn chằm chằm. Không, cô sẽ không bỏ đi… cô sẽ ở cạnh hắn cho đến khi học được cách kiểm soát dục vọng bên trong mình. Đẩy Simon ra, cô rót cho mình một ít sữa từ cái phích mà họ đã mua ở cửa hàng thức ăn với vẻ thờ ơ giả vờ, và tìm kiếm trong đầu mình một đề tài trung gian để nói chuyện.

“Đáng lẽ tôi không nên cười… thật tồi tệ khi cha anh ép anh cưới cô ta,” cuối cùng Meghann nói, điệu đàng hớp một ngụm sữa. “Thực tế, toàn bộ ý tưởng về hôn nhân bị sắp đặt đều kinh khủng. Tôi không chấp nhận cho bất kỳ ai chọn người mà tôi nên kết hôn.”

“Tôi thì lại thấy phần thưởng trong đó,” Simon bảo cô. “Nó có thể mang lại cho tôi một mụ già béo múp khi tôi còn trẻ và nghèo, nhưng với một cuộc hôn nhân sắp đặt tôi sẽ không cần phải nuông chiều những sự từ chối chán ngắt của em với việc theo đuổi của tôi.Thay vào đó, một khi em đã có thai, tôi chỉ việc yêu cầu ba em cho tôi cưới em.”

Meghann lạnh lùng nói, “Tôi không phải là một vật sở hữu để bị mua bán hay phân phối theo ý thích của hai người đàn ông. Dù thế nào, kể cả khi anh làm tôi có bầu trong thời đại của anh, tôi cũng không nghĩ là anh thèm cưới tôi. Các vị bá tước, hay thậm chí là đứa con trai út thảm hại của nam tước cũng không kết hôn với thường dân.”

“Em sẽ không phải là thường dân,” Simon cãi. “Ba em… ông ấy sở hữu một công ty xây dựng phải không? Việc đó sẽ khiến

https://thuviensach.vn

ông ấy thành nhà buôn trong thời đại của tôi, một thành viên giàu có trong tầng lớp trung lưu. Có lẽ một vài kẻ sẽ nhướng lông mày nếu tôi cưới con gái của một người như thế để hợp thức hoá con trai tôi, nhưng đến lúc Elizabeth phong tước cho tôi thì có rất ít người dám bảo tôi phải làm gì."

"Nhưng ba tôi sẽ không buộc tôi lấy một kẻ đã cưỡng đoạt tôi!"

"Em thân yêu, nếu một vị bá tước đề nghị kết hôn với con gái của nhà buôn, thì dù tôi có cưỡng hiếp em trên cầu London vào giữa trưa cũng không thành vấn đề… chừng nào mà tôi ban cho em vinh dự trở thành nữ bá tước của tôi. Và em đã không bị cưỡng đoạt… trừ khi những ký ức của tôi về cô nàng tóc đỏ nóng bỏng van xin sự đụng chạm của tôi là sai." Simon cười lớn, nắm chặt bàn tay đang cố cào cấu mặt hắn.

"Nhưng tôi không định phá vỡ tình bạn mới mẻ của chúng ta vì thế tôi sẽ đề nghị với em một sự nhượng bộ - tôi sẽ không làm em hổ thẹn với việc nhắc lại cái đêm em đã thụ thai nếu em thôi không nói là em bị cưỡng hiếp nữa. Thoả thuận chứ?"

"Ừm," Meghann lầm bầm nhưng không thả móng vuốt xuống. "Và ai bảo anh là chúng ta là bạn?"

"Em vẫn còn coi mình là kẻ thù của tôi sao, cô bé?"

Meghann nhún vai, thấy khó chịu vì chữ "phải" cô muốn hét lên không chịu tới môi cô. "Làm sao anh biết là tôi không giả vờ chấp nhận anh rồi vẫn âm mưu giết anh một khi tôi không cần máu anh nữa?"

Nhanh như điện xẹt, bàn tay Simon vươn tới. Trong một phút sợ hãi, Meghann tưởng hắn định đánh cô nhưng tất cả những gì hắn làm là nắm cằm cô trong khi nhìn chằm chằm vào mắt cô với sự chăm chú khiến tim cô rớt xuống chân. "Cưng à, em đơn giản là quá thẳng tính để có thể hoàn thiện một lời nói dối. Em không bao giờ có thể che giấu hay khoả lấp cảm xúc thực sự của mình… đó là lý do tại sao em có quá nhiều kẻ thù ở Ballnamore. Thậm chí cả khi em không nói câu nào, chúng cũng vẫn thấy được sự khinh miệt của em đối với những cách thức lỗi thời và tầm nhìn hạn hẹp của chúng với thế giới."

https://thuviensach.vn

“Làm sao anh biết chuyện đó?” Meghann hỏi.

“Bởi vì tôi biết em,” Simon bảo cô. “Tôi có thể tưởng tượng ra những tên ngốc sùng đạo đó sẽ nghĩ gì về cô tình nhân cứng đầu, kiêu hãnh của tôi. Nói về bọn ngốc đó thế đủ rồi – trả lời câu hỏi của tôi đi, Meghann O’Neill. Em có phải kẻ thù của tôi không?”

“Tôi… tôi không biết,” cuối cùng Meghann nói. Cô phải thừa nhận Simon có lý khi hắn bảo cô làm hoà với hắn và cô không thể nói là cô không vui thích đêm nay. Cách họ cùng cười và nói chuyện với nhau – đó gần như là giữa những người bạn. Cô đã quên mất rằng đôi lúc cô đã từng thực sự thích ở bên Simon, giống như hắn đã chỉ ra lúc nãy họ không bao giờ hết chuyện để nói hay để bất đồng một cách nhẹ nhàng, thân thiện. Nhưng làm sao cô có thể quên được hết những việc tàn bạo hắn đã làm với cô, với những người cô yêu quí?

Cô nghĩ câu trả lời của cô có thể làm hắn tức giận, nhưng Simon chỉ cười. “Một câu trả lời cân nhắc, không chắc chắn thì hẳn là một sự tiến bộ vượt bực so với thứ tôi có thể nhận được vài tuần trước rồi. Vì lý do gì đó tôi không nghĩ em định trở lại chào đón tôi bằng sự cáu kỉnh và những lời độc địa sau đêm nay.”

“Có thể không,” Meghann trả lời. “Nhưng việc tôi tử tế với anh là tất cả những gì anh muốn sao?”

“Tôi muốn nhiều hơn rất nhiều nhưng tôi đã học được từ những cuộc đối đầu trong quá khứ của chúng ta. Tôi sẽ không ép buộc em cái gì mà em không muốn tự nguyện cho đi nữa. Khi nào em đã sẵn sàng để hơn “tử tế” một chút, tôi sẽ chờ đợi.”

Anh sẽ phải chờ rất lâu, Meghann nghĩ. Hắn nghĩ cái gì chứ - một bữa tối, một câu chuyện ảm đạm về gia đình khác thường của hắn, một vài cái sờ soạng và cô sẽ lại nhảy vào giường hắn chắc? Có lẽ làm bạn với hắn có lợi cho cô, nhưng chỉ đến thế mà thôi… quan hệ của họ sẽ không đi xa hơn mức hiện tại.

“Anh có nghĩ cuộc đời anh sẽ tệ hơn nếu anh sinh ra là con gái không?” cô hỏi Simon để đổi đề tài.

“Tất nhiên. Như thế cha tôi và Roger sẽ dễ dàng sử dụng tôi

https://thuviensach.vn

hơn."

Meghann nhăn mặt trước vẻ cay đắng trong giọng nói của hắn. Cuộc sống với hắn như thế nào nhỉ, khi lớn lên trong một bầu không khí không tình thương như thế? Tất nhiên, sự giáo dục của hắn cũng không biện hộ được cho con người hắn đã trở thành, cô kiên quyết nói với mình. Nhưng, tính cách của cô sẽ khác như thế nào nếu cô không có tình yêu và sự ủng hộ của ba cô? Nếu các anh trai cô nhìn vào cô như một kẻ cạnh tranh tiềm năng thay vì đứa em được nuông chiều của cả gia đình như họ đã đối xử với cô? Cô nhớ Simon đã luôn quát mắng cô bất kể khi nào cô nói về gia đình mình, bảo cô không được kể về những người cô không bao giờ gặp lại nữa. Vào lúc đó, cô cho rằng hắn ghen tị với tình yêu cô dành cho họ nhưng giờ cô tự hỏi có phải cô đã làm hắn đau đớn khi nói về một tuổi thơ quá khác biệt so với hắn.

"Đừng so sánh cuộc đời tôi với của em, Meghann. Chúng ta tới từ hai thời đại khác xa nau. Và ba em cũng tốt hơn cha tôi gấp vạn lần. Ông ấy có một gia đình lớn, nhưng mỗi người các em đều được chu cấp tử tế."

"Phải." Meghann gật đầu, nhớ lại việc từng người, trong đó có cả cô đều được đi học đại học ra sao và anh trai Seamus của cô còn được gửi tới trường luật. Cô chớp mắt lia lịa, cảm thấy những giọt nước mắt quen thuộc nhức nhối trong mắt bất kể khi nào cô nhớ về gia đình mà cô phải từ bỏ để đổi lấy sự bất tử.

"Meghann." Simon kéo cô lại gần hắn, vòng cánh tay quanh cô và dựa lưng cô vào ngực hắn. "Đừng buồn vì quá khứ đã qua. Hãy nghĩ về tương lai và đứa con xinh đẹp mà chúng ta sẽ có. Hãy trải nghiệm hiện tại… nơi chốn tuyệt vời và hoang dại mà chúng ta đang ở này."

"Ở đây thật đẹp," Meghann đồng ý, uống lấy vẻ đẹp của sa mạc. Thứ đánh cắp trái tim cô không chỉ có những đường viền gồ ghề của núi đá và cái hồ tối, không thấy đáy ở gần đó – mà toàn bộ vẻ mênh mông bát ngát của nơi này còn mang đến cho cô niềm vui và sự tự do mà cô chưa từng cảm thấy.

"Em có cảm nhận được sức mạnh của vùng đất này không, Meghann?"

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu, ngọn gió thổi tung tóc cô quanh mặt khi cô nhìn lên bầu trời đầy sao. “Nó trải ra vô tận… có một nguồn năng lượng to lớn ở đây, một… phép thuật kì diệu ở đây!”

“Đây là một nơi làm người ta mê say,” Simon đồng ý. “Tôi phải lòng miền sa mạc Tây Nam này ngay lần đầu trông thấy nó. Vĩ đại, không thay đổi trước thời gian và con người…nơi này không kêu gọi trái tim của con người, Meghann à. Nó kêu gọi chúng ta.”

Họ ngồi bên nhau lặng lẽ, ngắm nhìn cảnh đẹp hoang dã của sa mạc trong một lúc. Meghann nhìn chằm chằm vào khung cảnh khắc nghiệt, nghĩ rằng sa mạc hợp với Simon biết bao. Một vùng đất không được chế ngự, một nơi khắc nghiệt không có tha thứ hay an ủi, một nơi sẽ giết bạn nếu bạn cho phép nó nhưng có một vẻ đẹp và sức mạnh tráng lệ buộc người khác phải thừa nhận.

Chẳng trách hắn thích ở đây, Meghann nghĩ và quay lại, cảm thấy hơi buồn cười trước sức mạnh toát ra từ hắn. Cô sẽ là một kẻ ngốc nếu chọc tức sinh vật dữ dội này thay vì nhận lấy cành ô liu hoà bình hắn giơ ra cho cô.

“Cảm ơn vì tối nay,” cô khẽ nói và mỉm cười.

Simon cười lại và nắm tay cô, khẽ hôn. “Bất kỳ lúc nào, cô bé ạ - em chỉ cần hỏi. Giờ, em có biết đã quá bốn giờ rồi không? Tốt nhất tôi nên đưa em về nhà trước khi người giám hộ của em bắt đầu giật tóc hắn ra.”

“Chúa ơi!” Meghann kêu lên. “Charles – tôi quên mất anh ấy! Và Jimmy… ôi Simon, tôi đã hạ tỷ lệ thuốc của anh ấy và đáng lẽ phải ngồi theo dõi anh ấy! Lỡ anh ấy bị tái phát thì sao? Lỡ anh ấy bỏ đi thì biết làm thế nào?”

Simon gạt tay trước những lo lắng của cô như thể đang đuổi ruồi. “Em biết là hắn không thể vượt qua ngưỡng cửa căn phòng đó mà không có sự cho phép của tôi. Và nếu hắn trở nên bất trị, Vinny đã liên lạc với tôi rồi.” Simon hé mở áo khoác và cho Meghann thấy chiếc điện thoại di động hắn mang theo mình. “Em có thể coi sự im lặng của hắn nghĩa là thứ đó chấp nhận được lượng thuốc thấp hơn.”

https://thuviensach.vn

Meghann không buồn bảo Simon là không được gọi Jimmy là thứ đó, nhưng cô hứa với mình sẽ dành trọn buổi tối tiếp theo với anh để chuộc lại sự sao lãng của mình.

"Đây." Simon đặt chìa khoá chiếc Ferrari vào tay cô. "Tôi tin là tôi đã hứa sẽ để em lái."

Meghann háo hức tới sau tay lái, làm quen với tất cả nút bấm và cần gạt trên bảng điều khiển trong khi cô điều chỉnh lại chỗ ngồi và bánh lái.

Đã quen với chiếc Caddy đơn giản của mình, cô vật lộn với thiết bị vô hiệu hoá động cơ [9] trong mấy phút liền trước khi Simon cúi xuống và chỉ cho cô xem làm sao để đặt chân lên phanh và kéo cần gạt bên phải đằng sau tay lái.

"Bây giờ chứ?" Meghann nói, liếc nhanh Simon.

"Bất kể khi nào em sẵn sàng."

Cười toe toét, cô chọn vào số 1, ấn mạnh xuống bàn đạp bằng nhôm trên chỗ để chân của lái xe để tăng tốc nhanh hơn, và chiếc Ferrari chuyển bánh trong một đám bụi đỏ. Chiếc xe đạt vận tốc 183 dặm/h (293km/h – mẹ ơi) chỉ trong mười một giây, cho dù đi trên đường sa mạc lởm chởm vẫn di chuyển với tốc độ cao một cách êm ái không tiếng động. (giờ thì em đã hiểu…)

Meghann thành thạo đánh tay lái theo những đường cua và liếc nhìn vị khách của mình. Không như Charles, người vẫn mím chặt môi và tóm tay vào bảng điều khiển khi cô nổi hứng đua tốc độ, hay như Jimmy, người la hét và yêu cầu cô chậm lại trước khi giết chết anh, Simon có vẻ cũng thích thú với cách chạy xe điên cuồng y như cô vậy.

Meghann theo dõi khung cảnh xa mạc bị bỏ lại và nghĩ cô sẽ phải có một chiếc xe như thế này cho mình. Nó giống bay hơn là lái xe… cô không thể nhớ được lần cuối cô vui thích như bây giờ, lướt qua đêm sa mạc trong cỗ máy tuyệt diệu thế này là lúc nào.

Chỉ khi họ đã vào thành phố Meghann mới miễn cưỡng chậm lại vì tôn trọng những chiếc xe quanh cô. Cô dễ dàng lái qua Đồi Tây Ban Nha và đậu xe trong ga-ra của Simon trước khi

https://thuviensach.vn

trở lại chiếc xe Caddy yêu thích của mình.

Simon đưa cô đến chỗ ô tô và Meghann đứng bối rối trong vài giây, không biết phải kết thúc buổi tối lạ lùng này như thế nào.

Simon nâng tay cô lên và dành cho nó một nụ hôn chúc ngủ ngon lịch sự, vuốt ve cổ tay cô một lúc trước khi quay người và bước vào trong nhà.

Trên đường lái xe về nhà, Meghann cân nhắc những sự kiện tối nay, vẫn không chắc cô đã đi từ chỗ mong Bá tước Baldevar chết… tới cái gì? Thích hắn à? Không, có lẽ là…

Hắn không đáng thích ở điểm nào? Thậm chí cả Alcuin cũng từng thừa nhận rằng Simon Baldevar có thể rất quyến rũ khi hắn muốn. Nhưng Meghann biết cái gì ẩn núp bên dưới vẻ hấp dẫn đó… chẳng phải sao?

Cô đã không biết về thời thơ ấu đơn độc, bị bạo hành của hắn. Có lẽ nếu hắn kể với cô nhiều hơn, cô sẽ hiểu hắn, và từ việc hiểu hắn…

Giờ thì mày đang thua đấy, một giọng nói bên trong đầu cô tuyên bố. Sao nào – mày đang nghĩ mày sẽ thay đổi hắn? Khiến Bá tước Baldevar thành người tốt à?

Megann cười lớn trước ý nghĩ ấy, khiến cho một tài xế bên cạnh cô phải cau mày lo ngại. Không, Meghann chẳng có bất kỳ ảo tưởng nào về việc Simon thay đổi bản chất cả. Nhưng cô có thể khiến hắn nhượng bộ một chút. Cô đã làm hắn để cho Jimmy sống đấy thôi.

Nếu cô không thể huỷ diệt hắn (và kỷ lục thua 0-2 của cô với Charles cho thấy là cô không thể), thì cô phải tìm một con đường để hắn ở lại trong cuộc sống của cô mà cô có thể chịu đựng được. Chắc chắn đêm nay hắn đã khá là dễ chịu… trừ lúc hắn bắt đầu cào cô và ra lệnh cho cô được ngủ với ai như thể hắn là một vị vua còn cô là người vợ không ai được đụng đến của hắn.

Meghann liếc mắt vào câu lạc bộ thoát y – cô có nên thách thức bằng cách nhặt nhạnh một tay chơi bạc nào đó không nhỉ? Không, không phải đêm nay… đã gần năm giờ sáng rồi; cô phải

https://thuviensach.vn

về nhà. Chà, vẫn còn có ngày mai mà. Có lẽ cô và Charles và Lee có thể đi tới một câu lạc bộ nào đó. Meghann nghĩ Charles có thể sẽ đứng dậy hò reo nếu cô tìm cho mình một gã trai nào đó để giải toả sự căng thẳng. Cô thoáng lo ngại về việc không chung thuỷ với Jimmy nhưng rồi cô nghĩ việc anh không biết cô làm gì trong lúc anh ốm sẽ không thể làm tổn thương anh.

Còn về Charles, chẳng có lý do gì để kể cho anh cô đã trải qua buổi tối nay như thế nào. Meghann quyết định và đưa xe vào lối đi xe của Lee, cẩn thận không chắn chiếc Jeep Cherokee của anh. Cô sẽ làm việc đó từng bước một, để dần dần thuyết phục Charles là có lẽ họ có thể làm hoà với Bá tước Baldevar. Nếu cô nói hết mọi chuyện với anh cùng một lúc, có thể anh sẽ quyết định là chính cô chứ không phải Jimmy cần uống thuốc trị bệnh tâm thần, Meghann vừa nghĩ vừa cười với Charles khi anh ra khỏi nhà. Chỉ cần liếc nhìn đôi mắt sáng ngời và mái tóc lộn xộn của anh Meghann cũng biết buổi tối của anh hết sức tốt đẹp.

“Lee đâu rồi?” Meghann hỏi, luồn tay vào tay anh khi họ đi bộ vào trong nhà.

“Đang ngủ,” Charles nói, vẻ hài lòng trong giọng anh khiến Meghann cười phá lên.

“Này,” anh nói, nhìn cô từ trên xuống. “Trông em… hơi khác, hạnh phúc hơn. Jimmy đã khá lên à?”

Meghann nhún vai và bắt đầu chuẩn bị chỗ ngủ cho mình. “Em chỉ vừa quyết định là em có khá nhiều chuyện để vui mừng – anh và Lee ở bên em và đứa bé thì rất có khả năng sẽ ra đời khoẻ mạnh.”

Charles gật đầu và hôn cô chúc ngủ ngon. “Em nói đúng, Meghann. Thầy Alcuin vẫn luôn bảo chúng ta phải tìm điều tốt đẹp trong một tình huống và tập trung vào đó. Em có mọi quyền hạnh phúc với việc sắp làm mẹ.”

Sau khi Charles đi ra, Meghann tròng chiếc áo thun Mets quá khổ vào và trèo lên giường, nghĩ rằng cô đã quyết định đúng khi không nói cho Charles biết ai là người chịu trách nhiệm cho trạng thái cân bằng mới mẻ này của cô.

https://thuviensach.vn

Chương 9

16 tháng Tám, 1998

"Buổi trị liệu tối nay xong rồi, nhóc con," Meghann nói với Jimmy và gập cuốn Xin hãy giết tôi lại, đó là cuốn sách nói về sự ra đời của nhạc punk trong những năm 70. "Em phải chuẩn bị cho đêm tiệc tùng với Charles và Lee." Chiều hôm đó, bạn cô đã làm cô ngạc nhiên với chiếc váy bó sát màu đen mà họ mua ở Versace cho cô cùng một lời mời đi nhảy, Charles khăng khăng đã đến lúc Meghann tìm cho mình một ai đó.

Tất nhiên, cô nhắc nhở mình một cách tội lỗi, Charles vẫn không hề biết "ai đó" đã tình nguyện cung cấp dịch vụ theo đuổi cô hay về những chuyến lái xe ngông cuồng qua sa mạc và thỉnh thoảng là những bữa tối mà cô khó có thể từ chối. Meghann thậm chí không thể tưởng tượng ra được phản ứng của Charles sẽ thế nào khi anh phát hiện ra càng ngày cô càng bị cám dỗ để cho Simon một cơ hội thứ hai.

Mặc dù Meghann không thể mạo hiểm mất tình bạn với Charles bằng cách kể cho anh cô đã thay đổi thái độ ra sao với kẻ mà anh vẫn cho là kẻ thù chung của hai người, cô đã tâm sự với Lee. Trông chờ một phiên bản nghi hoặc và khinh miệt kém hơn một chút so với Charles, Meghann bị sốc khi vị bác sĩ con người nói rằng một cuộc tái hợp giữa cô và Bá tước Baldevar có thể không phải chuyện tồi tệ lắm.

Lý lẽ của Lee rất đơn giản. Phải, anh biết những việc tàn bạo mà Bá tước Baldevar đã làm – chính anh đã chẳng suýt thành nạn nhân khi còn là đứa trẻ đó sao? Nhưng tình huống đã thay đổi rất nhiều trong bốn mươi năm kể từ khi Meghann bỏ mặc hắn chết. Meghann không còn là một ma cà rồng non bất lực, sống hoàn toàn dưới quyền điều khiển của chủ nhân nữa. Nếu Simon muốn cô, hắn sẽ phải thoả hiệp một chút – ghi nhận nhu cầu độc lập và đối xử với cô một cách tôn trọng như cô đáng được hưởng.

https://thuviensach.vn

Và hắn đã làm như vậy, Lee nói, chỉ ra hành vi không thể chê trách được của Simon trong sáu tuần lễ qua. Chẳng phải hắn đã lùi lại khi Meghann khăng khăng giữ quan hệ không chăn gối của họ? Hắn có làm gì để hại đến Charles hay ngăn cô giúp Jimmy ra khỏi tình trạng tâm thần không?

Meghann cười u ám, nghĩ rằng gần đây Simon đã sử dụng một phương pháp tinh vi hơn để ngăn trở những nỗ lực chữa lành Jimmy của cô. Thay vì dùng bạo lực hay đe doạ, Simon đã lén lút đi quanh nhà trong những đêm cô làm việc với Jimmy và hỏi Meghann có muốn ăn tối với hắn trên mái hiên nhìn ra khu vườn điêu khắc tuyệt đẹp của hắn và lắng nghe hắn kể thêm nhiều chuyện thời trai trẻ của mình nữa không. Hoặc hắn dành cho cô một cám dỗ còn lớn hơn nhiều – Simon cuối cùng cũng giải thích ma thuật của hắn với cô, thực sự chỉ cho cô thấy làm sao để tiến hành những nghi thức đơn giản. Mới đêm trước thôi, hắn đã dạy cô làm sao để khiến mình vô hình với các ma cà rồng khác bằng cách tưởng tượng ra một chiếc áo khoác dày phủ ngoài mình. Cho đến giờ, cô vẫn hoàn toàn không làm chủ được mánh khoé đó; Simon có thể tìm thấy cô trong vòng hai giây, nhưng cô vẫn có thể lừa được Charles suốt năm phút đêm hôm trước.

Với những dụ dỗ như thế, Simon chắc chắn là không phải vặn tay cô để buộc cô dành thời gian bên hắn. Hắn chỉ đơn giản là dành cho cô nhiều việc làm thay thế thú vị hơn là những buổi chữa trị đau đớn với Jimmy. Bằng cách nào đó, cô không chắc chính xác là từ khi nào, cô đã bắt đầu trông đợi được gặp Simon, bắt đầu cảm thấy sự căng thẳng dạ-phập-phồng, tim-thình-thịch ngớ ngẩn trước hình ảnh của hắn, có nghĩa là…

Không! Chắc chắn là cô không phải lòng Simon Baldevar! Lee không biết gì khi anh khuyến khích Meghann lắng nghe trái tim mình – anh đã không ở đó cái đêm Simon giết chết Alcuin một cách tàn bạo trước mắt cô hay nhìn hắn tra tấn Jimmy thừa sống thiếu chết.

Meghann thở dài và buộc mình nhìn vào đôi mắt trống rỗng của Jimmy. Nhìn vào trong đôi mắt xanh-xám với những đốm xanh lam viền quanh con ngươi từng giống như nhìn một cơn bão trên mặt biển vậy; giờ chúng chỉ phản chiếu hình ảnh đá

https://thuviensach.vn

cẩm thạch cũ kỹ. Làm sao cô có thể tái hợp với sinh vật đã gây ra chuyện này cho Jimmy? Chẳng phải Jimmy Delacroix là bằng chứng sống cho những việc Simon Baldevar có thể làm sao?

"Em xin lỗi, cưng à," Meghann nói và chạm vào má Jimmy. "Em biết em đã lơ là với anh. Em hứa sẽ không làm thế nữa. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ làm việc như lúc em mới bắt đầu trị liệu cho anh… mười giờ một đêm, bốn đêm một tuần. Chúng ta sẽ giúp anh tỉnh lại ngay thôi."

Trong lúc tắm, Meghann tự hỏi liệu những lời cuối cùng của cô với Jimmy có phải là sự thật không. Nhờ có Clozapine anh đã không còn gầm gào điên loạn nữa, nhưng cũng chẳng có chút tiến bộ nào. Meghann biết rằng người đàn ông thông minh, hóm hỉnh và dũng cảm mà cô đã cùng chung sống sáu năm qua sẽ không cảm ơn cô vì đã giữ anh sống như một người thực vật. Có phải đã đến lúc chấp nhận thất bại không?

Không! Làm sao cô có thể nghĩ như thế? Không đời nào cô gọi những nỗ lực chữa bệnh cho anh sau chỉ sáu tuần làm việc là một thất bại, với ba tuần trong số đó lại rất rời rạc. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu giờ cô từ bỏ Jimmy.

Tắm xong, Meghann tắt nước, kéo tấm màn che sang một bên và thốt lên tiếng thét ngắn, gắt.

"Jimmy!" Meghann hổn hển. Anh đã tự mình bước đi không cần ai trợ giúp từ chiếc giường đệm vào trong phòng tắm và đứng cạnh tấm rèm trong khi Meghann đang tắm.

Meghann nhìn lại anh trong vài phút, cầu cho anh làm gì đó khác; nói chuyện, chạm vào cô, bất kỳ điều gì. Nhưng anh chỉ đơn giản đứng đó và nhìn, mặc dù có một điều gì đó hơi khác trong ánh mắt anh. Anh trông như thể đang lắng nghe điều gì đó… đang chờ đợi.

"Jimmy," Meghann lại nói và mặt cô sáng lên khi nhận ra tại sao anh lại vào trong phòng. "Anh đã nhớ ra tín hiệu cho thấy em đã thức dậy mỗi đêm là em để cửa phòng ngủ mở, rồi anh đi vào và nói chuyện với em trong khi em tắm. Anh đã nhớ ra rồi, Jimmy! Điều gì đó trong anh đã đánh thức anh dậy và khiến anh đi vào nhà tắm. Em biết là anh chưa hết hi vọng mà, Jimmy."

https://thuviensach.vn

Meghann giúp anh ngồi xuống rìa bồn tắm và làm như cô vẫn luôn làm – nói liến thoắng trong tiếng xì của máy sấy tóc lúc cô hong khô mái tóc của mình.

"Đêm nay anh đã tiến bộ thần tốc! Từ giờ trở đi, em nghĩ chúng ta sẽ thử lặp lại những thói quen cũ. Em sẽ mang anh trở lại nhà ở Rockaway. Anh yêu bãi biển, Jimmy à. Em cá là mùi muối trong gió biển, âm thanh cát mịn dưới chân trần của anh sẽ có ích cho anh nhiều hơn tất cả Clozapine trên đời."

Mày định cho bệnh nhân ma cà rồng tâm thần của mày lên một chuyến máy bay thương mại như thế nào đây? Một giọng nói hỏi. Và còn nữa, mày nghĩ Simon sẽ đơn giản là cho phép mày trở lại New York cùng với Jimmy sao? Cân nhắc lại, Meghann quyết định có lẽ vẫn còn quá sớm để mang Jimmy ra khỏi nhà.

"Đừng lo," Megahnn nói với Jimmy trong lúc xỏ chân vào bộ váy đen bó sát người. "Chúng ta sẽ lại bước trên bãi biển lần nữa – và anh sẽ nhận thức được khi chúng ta làm thế." Meghann dành cho anh một nụ hôn ngắn để chúc ngủ ngon trên thái dương.

Đã sẵn sàng gặp bạn, Meghann vội chạy xuống cầu thang, gót giày vàng kêu lọc cọc trên bậc thang đá hoa cương. Một cái liếc nhanh vào đồng hồ cho thấy cô đã muộn gần hai mươi phút.

Cô nên dùng điện thoại của Simon trong phòng làm việc và để lại một tin nhắn trên máy nhắn tin của Lee là cô đang trên đường đi. Vì không cùng huyết thống, cô không thể giao tiếp với Charles bằng thần giao cách cảm được trừ khi họ ở cùng một phòng.

"Ôi trời," Meghann nói sau khi mở cánh cửa trượt vào phòng làm việc và trông thấy Vinny, thoải mái ngồi trên chiếc ghế dựa yêu thích của ông chủ anh ta, hít một hàng cocain gọn ghẽ trên chiếc bàn gỗ mạ nickel hình chữ nhật bóng loáng.

"Cứt thật!" Vinny rú lên, điên cuồng thu dọn chỗ bột trắng và cố nhét nó trở lại một cái lọ nhỏ bằng thuỷ tinh

"Không sao," Meghann vội nói. "Tôi không phiền đâu."

https://thuviensach.vn

Vinny dành cho cô cái nhìn cảnh giác. “Cô không nói với ông ấy chứ?”

“Anh dùng nó bao lâu rồi?”

“Vài năm.”

“Hắn biết,” Meghann nói cộc lốc. “Này, đừng nhìn như thế! Rõ ràng là hắn không phiền.”

Vinny lại ngồi xuống, trông có vẻ nhẹ nhõm một chút nhờ lời nói của cô. Hắn đưa cái ống hít bằng vàng cho cô, chỉ vào một đường khác trên bàn. “Muốn một ít không?”

Meghann từ chối và hướng tới góc thụt vào bên cạnh cửa sổ nhìn ra phía trước mặt ngôi nhà – đôi tai thính nhạy của cô phát hiện ra âm thanh ô tô đang đến. “Nếu anh thực sự muốn cố giấu thói quen của mình khỏi ông chủ thì nên cất đám kẹo kia đi. Hắn về rồi.”

“Cái gì? Chết tiệt!” Vinny thu thập đống ma tuý của anh ta và lau sạch bàn bằng gấu áo sơ mi vội vàng rút ra khỏi quần.

“Cả mũi nữa kìa,” Meghann bảo anh ta, chỉ vào vùng bên dưới lỗ mũi.

Trong khi Vinny sửa soạn bản thân, Meghann vẫn đứng nơi cửa sổ, nhìn Simon ra khỏi chiếc Bentley cổ của hắn – hắn có bao nhiêu xe ô tô nhỉ? Vẻ nghiên cứu thản nhiên của cô biến thành sốc khi cô nhìn hắn mở cửa hành khách và một cặp chân tròn trịa đi tất da chân xuất hiện trên vỉa hè.

“Ai kia?”

Vinny nhìn theo ngón tay chỉ của cô vào một người phụ nữ tóc nâu đang bám vào tay Simon và khụt khịt khinh miệt. “Đó là Louise – một con điếm. Cô ta để cho ông chủ quan hệ từ thứ Hai cho đến Chủ Nhật… thậm chí làm việc đó với những con đàn bà khác trong khi ông ấy xem bởi vì cô ta tưởng ông ấy sẽ giúp cô ta được thăng chức trong khách sạn.”

“Việc đó có đúng không?” Meghann lạnh lùng hỏi.

Vinny hiểu nhầm biểu hiện mím chặt môi và cơn bão bắt đầu bùng lên trong mắt cô. “Nghe này, cô không có gì phải ghen

https://thuviensach.vn

tuông cả. Cô ta chỉ là –“

“Tôi biết chính xác cô ta dùng để làm gì, Vinny, và tôi không ghen.” Meghann gạt anh ta ra và đi tới hành lang đúng ngay lúc Đức ngài Baldevar bước vào văn phòng cùng với con điếm công sở của hắn.

Người đàn bà dường như chẳng hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Meghann – cô ta chỉ nhìn qua với vẻ cam chịu.

Tại sao cô ta lại trông đợi một người đàn bà khác ở đây? Meghann tự hỏi. Rồi cô nhớ đến lời nhận xét của Vinny về “những con đàn bà khác” và bước tới một bước, định thông báo với mụ này rằng cô không phải một phần trong trò chơi đêm nay.

“Meghann!” Simon nói trước khi cô có thể mở miệng, dành cho cô một nụ cười ấm áp. “Tôi không mong đợi em cho đến đêm mai. Đáng lẽ em nên gọi điện – tôi sẽ cử Vinny ra sân bay đón em.” Lợi dụng sự bối rối nhất thời của Meghann, hắn quay sang người bạn đồng hành chải chuốt của mình. “Tôi xin phép giới thiệu nhé? Đây là Meghann O’Neill – con gái của một người bạn thân thiết ở New York. Cô bé chỉ vừa mới học xong đại học và tôi đã bảo với ông già của cô ấy là tôi sẽ rất vui được giúp cô ấy tìm vị trí nào đó. Meghann, đây là Louise Caraway – cô ấy tới để bàn vài việc liên quan đến khách sạn với tôi.”

Meghann miễn cưỡng giơ tay ra, cảm thấy sự khinh bỉ nhỏ giọt từ cái bắt tay của người đàn bà.

“Em ở đây với Đức ngài Charlton à?” Louise hỏi, nói với Meghann như thể cô là đứa bé mười tuổi thay vì hai mươi tuổi như Simon vừa mới cố giải thích.

Đức ngài Charlton – vậy ra đó là danh xưng Simon dùng với con người những ngày này. “Tôi thích sống cùng những người bạn gần tuổi với mình hơn,” Meghann trả lời và cô nhìn thấy mắt Simon loé lên trước câu giễu cợt của cô.

“Tôi thích bộ váy của em. Nó hơi… già dặn với một cô gái ở tuổi em,” Louise nói.

Meghann mỉm cười như thể cô không hề biết sự hạ mình của con người kia. “Tôi chỉ mừng vì nó là hàng thật. Tôi không bao

https://thuviensach.vn

giờ hiểu được tại sao phụ nữ lại tự làm mình hổ thẹn bằng cách mặc hàng nhái."

Louise, người đang mặc một bộ vét công sở sọc nhỏ nguồn gốc đáng ngờ, cố gắng giữ nụ cười nhỏ ngạo mạn trên mặt mặc dù nó có hơi lung lay một chút. "Em sẽ đi ra ngoài nên mới chưng diện thế kia phải không?"

"Đi câu lạc bộ," Meghann trả lời. "Cô biết đây, đi cùng vài người bạn… có lẽ là tìm một bạn trai mới." Cô giữ ánh mắt trên Louise khi nói, thậm chí không buồn hạ cố nhìn Bá tước Baldevar. Sao hắn dám, tuyên bố là cô không được có tình nhân nào trong khi hắn tiếp tục đóng dấu vào cột giường mình. Nếu hắn định chơi, thì chẳng lý do gì cô không thể.

Có một lý do hoàn hảo đấy – tôi sẽ không để em làm thế.

Cút xuống địa ngục đi, Meghann trả lời trong khi người phụ nữ hỏi thêm một câu vô nghĩa khác.

"Tôi hi vọng là chúng tôi không cản chân em. Em phải gặp bạn vào giờ nào?"

"Ồ, tôi vẫn còn thời gian," Meghann nhẹ nhàng đáp lời. "Tôi sẽ không nghĩ đến chuyện đi mà không uống chút gì. Rốt cuộc, Simon và tôi đã không nói chuyện trong… xem nào, tôi thậm chí không nhớ nổi đã bao lâu rồi." Ở cửa phòng khách, cô quay lại và mở lớn đôi mắt vẻ ngây thơ giả dối. "Trừ khi anh muốn tôi đi, Simon?"

"Meghann," hắn nói và thả rơi cánh tay Louise để có thể tới bên cô. "Em biết là em luôn được đón chào trong nhà tôi mà. Hơn nữa, chúng ta có quá nhiều chuyện để nói."

"Tôi yêu căn phòng này!" Meghann rạng rỡ nói, lờ đi bàn tay đang ấn chặt một cách đau đớn vào vai cô để trả đũa cho lời nhận xét về chuyện cần tìm bạn trai của cô.

"Tôi luôn nghĩ không có gì vượt qua vẻ hào nhoáng của nghệ thuật trang trí được. Tôi cảm thấy như mình đang ở trong một bộ phim phù phiếm nào đó vào những năm 20 vậy."

Lời khen ngợi của Meghann là thật lòng. Cô phải công nhận một điều nơi Simon Baldevar, đó là khiếu thẩm mỹ tuyệt vời và

https://thuviensach.vn

phong cách tinh tế. Các bức tường đều được sơn màu kem bóng lộn với những đường gờ và trần nhà màu lá vàng. Nó cung cấp một thứ nền tĩnh lặng cho căn phòng khách nổi bật với chiếc đàn đại phong cầm nhỏ, những chiếc bình điểm bạc, những bức tượng trang trí và chiếc bàn gỗ màu đen bóng lộn. Những chiếc đèn thân cao[10], cùng với cán bằng thân lau và chụp đèn hình bình trà cung cấp thứ ánh sáng hồng dịu cho căn phòng khiến Meghann nhớ tới câu lạc bộ Con Cò ở New York, nơi Simon đã đưa cô đến trong buổi hẹn hò lãng mạn đầu tiên của họ.

"Cám ơn em," Simon nói và bước tới sau quầy bar, một chiếc bàn Lucite[11]] đen bóng nửa hình ô van với vài cái ghế kim loại cao vây quanh nó. "Hai cô muốn uống gì không?"

Louise yêu cầu một ly Martini trong khi Meghann nói cô muốn uống nước khoáng với chanh.

Sau khi đặt hai thứ đồ uống lên chiếc bàn bằng đồng và kính mà Meghann chắc chắn là đồ Printz thật, Simon ngồi xuống chiếc ghế đi văng màu tím với Meghann, bỏ Louise ngồi một mình trên chiếc ghế dựa màu bạc và đen, chắc chắn là đang nghĩ rằng cách sắp chỗ buồn tẻ này là để ngợi khen sắc đẹp đặc biệt của cô ta với mái tóc đen cắt ngắn và gò má góc cạnh.

"Em rất khôn ngoan vì đã tránh dùng cồn, Meghann," Simon khen, chạm cốc nước của mình vào cốc của cô. "Quá nhiều rượu sẽ làm phụ nữ già khủng khiếp – gây ra mọi loại nếp nhăn và vết chân chim đáng sợ khi em về già."

Meghann gần như cảm thấy thương cho Louise – đỏ bừng lên dưới lớp phấn nền cô ta dùng để che đi những nếp nhăn mà Simon vừa độc ác nhắc đến. Simon đang chơi loại trò chơi gì với người phụ nữ này? Meghann tự hỏi, theo dõi cả hai người lườm nguýt lẫn nhau. Việc này không phải chỉ là sex và thậm chí cũng không bắt đầu với sex. Không, Simon đang – cái gì?

Đang chơi đùa với cô ta, Meghann nhận ra. Hắn đang chơi đùa với con người này, như chú mèo vờn một con bướm – chụp, chụp, chụp vào nó cho đến khi nào không còn gì nữa và con mèo xông tới để giết. Simon đang chơi đùa với tình nhân con người này, qua cả những trò sex hạ cấp mà Vinny vừa nhắc tới

https://thuviensach.vn

lẫn những lời sỉ nhục đanh ác.

Meghann nén thông tin đó lại, cảm thấy hơi thương hại Louise. Nhưng đây cũng không phải là một nạn nhân không tự nguyện. Không, Louise đã dùng sex để vươn lên nhưng cô ta đã chọn nhầm người để chơi trò này. Meghann tự hỏi khi nào thì Simon mới xé tấm màn khỏi mắt cô ta… cho cô ta thấy tất cả những lời sỉ vả mà cô ta phải chịu, tất cả những hành động truỵ lạc cũng chẳng mang lại gì cả.

“Em có biết mình đang tìm vị trí như thế nào không, cô bé?” Louise hỏi.

“Ồ, tôi không biết.” Meghann nói bằng giọng ôn tồn, mặc dù mắt cô thẫm lại thành màu ngọc lục bảo vì ác ý. “Tôi nghĩ mình sẽ nhổ vào những lý tưởng nữ quyền và ngủ với nhiều người để trèo lên đỉnh cao để có thể góp phần giữ nguyên tấm trần thuỷ tinh và duy trì câu nói rằng một phụ nữ không thể thành công nhờ vào trí tuệ - mà chỉ nhờ vào việc nằm ra thôi.”

Louise đỏ bừng mặt và liếc nhìn Simon, dường như không quyết định nổi hắn sẽ làm gì nếu cô ta đáp trả. Simon gặp ánh mắt cô ta và nhấc một khoé miệng lên trong nụ cười nửa miệng trước khi trở lại với Meghann. “Đừng có đùa như thế, Meghann à. Em quá đặc biệt để bán mình như một con điếm thông thường chỉ vì mục đích tiến thân.”

“Có lẽ chúng ta nên dời cuộc họp công việc sang khi khác vì anh còn bận tiêu khiển cho vị khách bé nhỏ của mình,” Louise nói lạnh lùng, đôi mắt xanh của cô ta trở thành hai cục băng.

“Phải,” Simon lơ đãng trả lời, vẫn còn nhìn vào Meghann trong khi vẫy bàn tay, đuổi Louise đi như thể cô ta là người hầu. “Vinny sẽ đưa cô về. Chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon, Louetta,” Meghann gọi, và con người xoay ngoắt lại, suýt thì bị trượt trên mặt sàn bóng loáng.

“Cô vừa gọi tôi là gì?” cô ta há hốc miệng, và Meghann không cần phải đọc ý nghĩ của cô ta mà vẫn trông thấy sự kinh hoàng – nó hiển hiện trong đôi mắt đang lồi ra và mạch máu đập thình thịch ở cổ họng cô ta. Louise/Louetta muốn biết làm thế quái nào mà một con bé cô ta chưa từng gặp bao giờ lại biết tên thật

https://thuviensach.vn

của cô ta.

“Louise,” Meghann trả lời chân thật và nhún vai, nghĩ rằng cô nên nói với người phụ nữ này cô ta không phải là kẻ duy nhất muốn giấu thân phận của mình trong căn phòng này. Cô mỉm cười không hề tử tế với sự nhẹ nhõm khó che giấu của con người và nói, “Tôi còn có thể gọi cô là gì được nữa?”

“Cô gái tinh ranh,” Simon lẩm bẩm vào tai cô sau khi Louise đi ra hành lang, liếm nhanh vào phần thịt màu hồng nhạt ở dái tai cô. “Chắc chắn em vừa mới mang lại cho cô ta toàn bộ ký ức khổ sở về chiếc xe mooc màu xanh và cuộc sống khốn khó mà cô ta đã can đảm trốn thoát. Làm tốt lắm, cô bé.”

Đến lượt Meghann đỏ mặt trong khi chùi tai một cách khoa trương. Chỉ vì cô không quan tâm đến người phụ nữ đó không có nghĩa là cô nên sẵn sàng tham gia vào một trong những trò chơi bệnh hoạn của Bá tước Baldevar. Cô vừa mới cư xử y hệt một con khốn – cô bị làm sao vậy?

Simon nâng đầu cô về phía hắn để cô có thể trông thấy nụ cười nhẹ trên môi hắn, biểu hiện huênh hoanh trong mắt hắn, và cô muộn màng nhận ra lý do hắn mang Louise về đây trong khi hắn không bao giờ mang tình nhân con người nào về nhà. Hắn muốn làm cho cô ghen!

Việc đó đã không hiệu quả, Meghann cứng rắn nói với bản thân và lườm nụ cười tự chúc mừng của Simon, nén lại một thôi thúc trẻ con là lè lưỡi ra với hắn. Cô không ghen – Bá tước Baldevar có thể ngủ với mười con điếm như Louise cô cũng chẳng quan tâm. Chỉ là vì thái độ kẻ cả của con người đó đã làm Meghann bực mình và cô đặt Louise về đúng chỗ của cô ta. Louise Caraway nghĩ cô ta là cái thá gì, Meghann suy nghĩ, mà dám nhìn mình qua cái sống mũi đã phẫu thuật của cô ta chứ?

Vinny trở lại trong nhà, tay xách nách mang những gói quà đắt tiền mà Simon đã ra lệnh cho anh ta lấy từ trong cốp chiếc Bentley, trong khi Louise vội vã gạt qua anh ta để ra khỏi nhà.

“Hãy đưa cô Caraway về nhà,” Simon ra lệnh cho người hầu của mình. “Rồi cậu có thể dành phần còn lại của tối nay trong thành phố - có lẽ là để mua thêm một chút thứ bột trắng mà cậu

https://thuviensach.vn

quá ham thích."

Vinny trắng bệch đi, trông hổ thẹn trong khi Meghann dành cho anh ta cái nhìn tôi đã bảo anh rồi thôi.

"Tất nhiên ta chẳng quan tâm gì tới những trò tiêu khiển của cậu – mặc dù như ta còn nhớ, nghiện ngập chính là căn nguyên mọi khổ sở của cậu vào lúc chúng ta gặp nhau," Simon nói với người hầu tái nhợt, run rẩy của mình.

Con người co rúm lại và Meghann thấy một thoáng những hình ảnh lướt qua tâm trí anh ta – Vinny ngồi trong nhà tù nghĩ rằng anh ta chỉ còn lại hai lựa chọn, làm chứng chống lại bạn bè của mình để đổi lấy sự giảm án cho tội mang cocain mà anh ta đã bị bắt quả tang hay ngậm mồm lại và thối rữa ra trong nhà tù liên bang suốt phần đời còn lại. Rồi một sự lựa chọn thứ ba tự hiện ra khi một người hảo tâm vô danh trả tiền bảo lãnh cho anh ta – ba mươi lăm năm phục vụ cho một ma cà rồng, để cuối thời gian đó anh ta sẽ được biến đổi.

"Tất nhiên," Simon nói tiếp, "Ta không hề lo ngại cậu phản bội lại các bí mật của ta để trốn tránh một sự trừng phạt thích đáng nhưng ta cảnh cáo cậu nếu ma tuý làm ảnh hưởng đến khả năng hoàn thành nhiệm vụ của cậu, ta sẽ sa thải cậu."

Không có chuyện phạm lỗi nào trong lúc phục vụ tên ác quỷ, Meghann nghĩ trong khi Vinny len lén ra khỏi nhà. Vinny sẽ bị sa thải vào một cái hố trên mặt đất.

Meghann liếc nhìn một cách ẩn ý vào bàn tay mạnh mẽ đang nắm cánh tay cô, nhưng Simon không hề thả cô ra.

"Lúc nãy tôi không nói đùa đâu," Meghann cuối cùng cũng nói sau vài phút nhìn nhau căng thẳng. "Tôi sắp gặp Charles và Lee ở câu lạc bộ - họ nghĩ đã đến lúc tôi cần tìm ai đó và tôi cũng nghĩ vậy. Giờ làm ơn thả tôi ra. Tôi không muốn bị muộn."

Meghann gặp ánh mắt hắn vào chờ đợi những lời đe doạ tàn khốc với cô hay bất kỳ gã đàn ông nào mà cô mang lên giường. Cứ để hắn nói ra đi, Meghann nghĩ, sôi lên chuẩn bị chiến đấu. Cứ để hắn đưa ra những lời nhận xét gia trưởng độc ác và cố cản trở mình…Ôi, Meghann muốn hắn làm dù chỉ một trong những việc đó biết bao, để cô có thể bắn ra hết sự giận dữ mà cô đã cảm

https://thuviensach.vn

thấy kể từ giây phút cô trông thấy Louise bám vào tay hắn. (Orkid: ghen cũng dữ dội lắm mà còn kêu anh Sim)

Nhưng tất cả những gì Simon nói chỉ là, “Sao em bỏ đi được? Em còn chưa mở hộp quà nào.”

Hai vai Meghann thực sự trĩu xuống trước phản ứng chẳng đâu vào đâu của hắn nhưng cô hồi phục lại nhanh chóng và dành cho hắn câu trả lời thờ ơ của mình. “Có lẽ là tôi chẳng muốn bất kỳ món quà nào. Thay vào đó anh nên tặng chúng cho con điếm kia kìa.”

Meghann không hề ngạc nhiên với những món quà. Trong cuộc tình sóng gió mười ba năm của họ, Simon thường thích làm cô ngạc nhiên bằng quà cáp – đôi khi là để đền bù cho một hành vi quá đáng nào đó nhưng hầu hết những món quà của Simon chỉ là cử chỉ dịu dàng của hắn dành cho cô.

“Tôi thà đưa chúng cho một trại hủi còn hơn cho cô ta một tặng phẩm. Ít nhất cũng nhìn trước khi em từ chối chứ.”

Simon giục và đặt một chiếc túi mua sắm màu vàng chứa đầy những gói quà đẹp đẽ xuống chân cô.

“Được rồi,” Meghann nói, đầu hàng với ý nghĩ rằng cô sẽ không thể đi được nếu không mở các món quà. Cô giơ một tay ra và nói, “Đưa cho tôi quà của tôi.”

Simon dùng bàn tay cô để kéo cô lại gần hắn rồi đặt bàn tay kia của hắn lên cổ cô, cầm tù cô trong lòng hắn.

“Em có phiền nếu tôi lấy một chút quà lưu niệm cho mình trước không?” Simon cúi đầu, gần như không nhìn môi cô khi hắn cúi xuống để hôn cô.

“Hoa quả ướp mật ong,” Simon lẩm bẩm, chà lưỡi trên môi cô. “Khi tôi hôn em lần đầu tiên, tôi đã nghĩ đó là vị của em – ngọt ngào với vị đậm đà không ngờ bên dưới.”

Meghann chẳng nghĩ gì về hoa quả khi môi hắn ở trên môi cô hết. Đẩy hắn ra, một phần trong cô thúc giục, nhưng ý nghĩ phản đối đó nhanh chóng bị chìm mất bởi cái lưỡi đang trêu đùa ở khoé miệng cô, cặp môi cứng rắn đang làm môi cô khẽ hé mở dưới cuộc tấn công nhẹ nhàng của chúng.

https://thuviensach.vn

Hai bàn tay Meghann tự động giơ lên theo ý chúng, nhanh chóng lột chiếc cà vạt lụa Brioni của Simon và cởi gần hết cúc trên chiếc áo sơ mi kẻ sọc của hắn trong lúc hai chân cô quấn quanh eo hắn và lưỡi cô chà qua răng nanh của hắn, khiến hắn rên lên và ấn chặt cô vào hắn đến mức ngực cô phẳng lỳ trên ngực hắn.

Cuối cùng, Simon ngẩng lên để thở, mỉm cười với đôi má đỏ bừng và cặp mắt sáng rực của cô. "Nào, thế còn những lời ngớ ngẩn về chuyện đi câu lạc bộ thì sao?"

"Câu lạc bộ?" cô nhắc lại trước khi những lời nói và nụ cười chiến thắng của hắn thâm nhập vào trí óc mụ mị vì khoái lạc của cô. "Anh tưởng... đây là một bộ phim kích dục nào đó và anh chỉ cần hôn tôi là tôi mù quáng tuân theo lời anh chắc? Tôi ghét anh!"

Simon cười lớn và hôn chóp mũi cô. "Tôi chỉ mong cho em thấy những cách sử dụng khác cho cái lưỡi sắc bén của em thôi mà. Nào, sao em không mở những hộp quà của mình, hay là tôi lại phải dở tới những mánh khoé của các bộ phim rẻ tiền và xem xem liệu một nụ hôn khác có làm em dễ bảo hơn chăng?" Trước cái gật đầu cứng ngắc của Meghann, Simon lại cười và với tay vào trong túi rồi đưa cho cô một hộp đựng đồ trang sức nhỏ màu đen.

Meghann cảm thấy rung rinh và bối rối kinh khủng. Một phần trong cô muốn bảo hắn có thể làm gì với cả những nụ hôn và quà cáp của hắn và một phần khác lại muốn lột váy ra và lao vào hắn. Mỗi lần họ gặp nhau lúc gần đây cô đều có những ý nghĩ mâu thuẫn như thế và rời khỏi hắn trong một trạng thái bực bội không thoả mãn, với một sự nhức nhối bên trong không bao giờ biến mất.

Có phải cô đang ngu ngốc không, khi nghĩ tất cả tính chính trực và lương tâm sẽ đều mất đi bởi một trò chơi trên giường? Ở bên Simon một đêm khi mà đúng và sai không có ý nghĩa gì và cô không phải mang gánh nặng đạo đức trên mình có kinh khủng đến thế không? Những chuẩn mực đạo đức ấy chẳng bao giờ đưa lại cho cô điều gì cô muốn.

"Meghann."

https://thuviensach.vn

Cô nhìn lên và không giật ra khi Simon với tay cầm tay cô. Hắn khiến tên mình nghe như một sự vuốt ve, cô nghĩ.

"Meghann," hắn khẽ nhắc lại. "Đừng có vẻ buồn rầu như thế. Em nói đúng – vật lộn để sống đúng với tiêu chuẩn mộ đạo của ông bác tôi thì đem lại cho em cái gì, ngoại trừ một trái tim nhức nhối khi em từ chối bản năng thực sự của mình? Em yêu, hãy gạt trận chiến thiện và ác đó ra khỏi đầu em và thưởng thức đêm nay. Mở quà của em đi."

Meghann bật mở chiếc hộp nhỏ màu đen mà cô chắc chắn là chứa một chiếc nhẫn nào đó, nhưng khuôn mặt háo hức của cô biến thành cơn giận kinh hoàng khi cô nhìn thấy nội dung của nó.

"Eo!" cô la lên và quăng chiếc hộp qua cánh cửa kiểu Pháp ở cuối căn phòng, tạo ra một cái lỗ tròn hông hốc trên tấm kính phủ màu.

"Meghann," Simon nói với biểu hiện bối rối trên mặt. "Chẳng phải em đã nói thà quấn một con bọ nước vào ngón tay còn hơn mang chiếc nhẫn của tôi sao? Tôi chỉ muốn làm vừa lòng em."

"Anh biết là tôi ghét bọ," cô nói, khẽ rùng mình trước ý nghĩ về con vật dài hai inch mà cô vừa mới nhìn thấy. Cô đứng dậy và dành cho Simon một cú lườm băng giá. "Tôi đi đây."

"Em sẽ không làm việc gì như thế hết." Simon cười, kéo cô trở lại. "Em còn chưa mở xong quà."

"Còn cái gì trong đó nữa – rắn chắc? Thôi khỏi, cảm ơn."

"Thôi dằn dỗi đi," hắn nói và đưa cho cô một chiếc hộp dẹt, màu xám với chữ Cartier ở trên. "Tôi chỉ muốn trả đũa lại những lời nói gay gắt của em thôi. Nào, mở quà đi." (Orkid: anh này cũng có chỗ trẻ con đó chứ)

"Anh đi mà mở."

"Rất sẵn lòng." Simon mở cái chốt, để lộ ra một sợi dây chuyền vàng bản rộng, thạch anh tím, ngọc bích và ngọc lục bảo được khảm trên nó theo kiểu mài tròn mà hắn biết cô thích.

"Cảm ơn," cô nói lạnh lùng và đeo sợi dây vào. "Nó rất đẹp."

https://thuviensach.vn

“Không đẹp bằng nửa em,” Simon bảo cô và với vào trong chiếc túi tìm một cái gói hình chữ nhật bọc giấy nâu.

Meghann xé lớp giấy và thở dốc trước bức tranh sơn dầu trước mặt cô.

“Nó tuyệt vời quá,” cô khẽ nói, di một bàn tay cảnh giác trên bức tranh tuyệt đẹp vẽ chính mình. “Ai đã vẽ nó?”

“Còn ai khác có thể nhìn thấy khuôn mặt em vào đúng khoảnh khắc ấy?”

Meghann há hốc miệng nhìn hắn. “Anh… nhưng, Simon, đây là một kiệt tác! Tôi chưa bao giờ biết là anh có thể vẽ.”

Simon cười với lời khen ngợi. “Sau khi Alcuin đuổi tôi ra khỏi Anh Quốc, tôi đã dành vài năm ở Ý – người ta không thể nào sống ở đó một khoảng thời gian mà lại không có hứng theo đuổi một loại hình nghệ thuật nào đó. Hơn nữa sự bất tử có nghĩa là chúng ta có mọi khoảng thời gian trên đời này để phát triển những tài năng mà chúng ta không bao giờ có thể khám phá ra trong cuộc đời ngắn ngủi của một con người. Em có nhớ hoàn cảnh của bức tranh không, cô bé?”

“Tất nhiên,” Meghann bảo hắn, ngồi vào trong lòng hắn. “Chúng ta đã ở bên nhau được – bao lâu nhỉ? Năm năm? Đêm đó là lần đầu tiên tôi thức dậy trong lúc hoàng hôn… lần đầu tiên không phải là bóng tối như mực khi tôi mở mắt.”

Meghann vẫn có thể nhớ được niềm vui thích của mình, cô đã suýt khóc vì mừng như thế nào khi cô mở các cánh cửa sổ và thấy bầu trời màu hồng đang nhạt dần thành tím. Lại được thấy ánh sáng tự nhiên lần nữa, thế giới được thắp sáng bởi vầng thái dương đang từ từ lặn xuống thay vì những bóng đèn điện. Cô điên cuồng mặc quần áo và giục Simon nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên! Cô phải ra ngoài trước khi trời hoàn toàn tối.

Cô nhớ Simon đã khẽ cười khi cô kéo hắn ra khỏi khách sạn và bước vào con phố đông đúc của Paris. “Kiên nhẫn nào, bé con. Đây không phải hoàng hôn cuối cùng của em. Quyền năng của em đang tăng lên – đó là lý do tại sao em bắt đầu thức dậy sớm hơn.”

Meghann gần như lướt xuống phố, thậm chí không nhìn

https://thuviensach.vn

thấy Khải hoàn môn nổi tiếng - cô quá mải miết với ánh mặt trời trên vỉa hè. “Sao bây giờ mặt trời lại không giết được chúng ta?”

Simon lại cười lớn và kéo cô lại gần hắn, đặt một ngón tay lên môi cô. Bí mật nào, cô bé. Hoàng hôn không làm hại tất cả ma cà rồng nhưng em thì phải cẩn thận. Nếu em thức dậy khi mặt trời vừa mới bắt đầu lặn, đừng vội ra ngoài – em có thể bị bỏng đến cấp độ hai khắp toàn thân.

“Chuyện đó từng xảy ra với anh chưa?” Meghann hỏi thành tiếng.

Mặc dù vậy trước khi hắn có thể trả lời, cô đã chú ý thấy một hàng bán mũ rong bên kia con phố vào chạy vội qua đại lộ, lờ đi những tiếng còi khó chịu. Cô chộp một chiếc mũ cô thích ra khỏi hình nộm và âm yếm vuốt ve nó. Nó là một món hàng rất đẹp – chiếc mũ rộng, mềm làm gợi lại những chiếc mũ bãi biển thời đầu những năm hai mươi. Lòng mũ sâu được làm bằng vải len màu xanh lục, với một viền mũ bằng lụa màu xanh đậm hơn và cái riềm rộng mà Meghann gấp lên ở đằng trước mặt.

“Rất hợp với mái tóc đỏ,” người bán hàng đồng tình, gật đầu với mái tóc đỏ rực của Meghann.

“Không, không,” Meghann vội nói khi người phụ nữ đưa cho cô một chiếc gương nhỏ bằng bạc. “Tôi biết nó đẹp rồi.”

Người bán hàng bỏ qua những câu phản đối của Meghann là cô biết chiếc mũ rất đẹp. “Nhưng cô phải soi gương đi, thưa cô.”

“Không cần đâu, thưa bà” Simon trơn tru nói, gạt chiếc gương ra. “Tôi là chiếc gương của cô ấy. Không phải sao, người đẹp của tôi?”

Meghann cười với hắn, nghĩ rằng hắn chính thực là chiếc gương của cô. Cô biết trông mình rất đẹp bởi cái nhìn tán thưởng thành thực trong mắt hắn. “Em yêu anh,” cô đã nói với hắn như thế và khẽ hôn hắn.

Và đó là điều Simon đã vẽ - giây phút khi cô mỉm cười với hắn. Đó là một bức tranh tuyệt tác, Meghann nghĩ. Cô không thể phân biệt nổi nhát cọ nào, và cái cách hắn mô tả từng đường nét đều rất xuất sắc – cái bóng trên mặt cô, lọn tóc đỏ của cô ló

https://thuviensach.vn

ra nơi riềm mũ – nhưng tài năng thực sự ở bức tranh chính là cách Simon đã bắt được cái thần của cô. Làm sao hắn cho những tia lấp lánh kia vào mắt cô được, làm sao hắn vẽ được nụ cười toả nắng khiến cô trông xinh đẹp như thế?

"Em rất đẹp, em yêu à. Tôi chỉ là vẽ lại những gì tôi đã thấy."

"Không," Meghann nói, sợ hãi vẻ đẹp trong bức tranh. "Anh vẽ thứ anh đã tạo ra. Tôi chỉ xinh xắn trước khi anh biến đổi tôi… không có gì như thế này cả." Cô chạm vào khuôn mặt rực rỡ, rạng ngời trong tranh.

"Em vẫn luôn xinh đẹp," Simon bảo cô. "Quá trình biến đổi không làm tăng thêm vẻ đẹp của em."

"Đó là tình yêu," Meghann khẽ nói. Tình yêu là thứ đã khiến cho cô cười như thế… thứ khiến cho bức tranh quá đặc biệt. Tình yêu của người nghệ sĩ với người mẫu của anh ta sáng ngời trong từng đường nét của bức tranh.

"Em có còn khăng khăng là chưa từng có tình yêu giữa hai ta không… không có mối ràng buộc nào ngoài dục vọng thú vật?"

Làm sao mình có thể quên được? Meghann tự hỏi. Phải, đã có những giờ khắc kinh khủng giữa cô và Simon. Nhưng cô đã từng yêu hắn… làm sao cô có thể lừa mị bản thân về điều đó? Làm sao cô có thể quên biết bao lần cô mỉm cười và quàng tay quanh cổ hắn, cảm thấy mình là người phụ nữ may mắn nhất đời vì cô chính là người Simon đã chọn để cùng trải qua thiên thu vạn kiếp?

"Tại sao anh không cho em thấy bức tranh này?" Tại sao không cho em thấy mặt này trong con người anh? Tại sao chỉ thường trưng ra tên quái vật độc đoán mà cô đã căm ghét?

"Đến tận năm 1970 tôi mới vẽ bức tranh này."

"Cái gì?" Meghann choáng váng nhìn lên hắn. "Anh đã vẽ bức tranh này sau khi em bỏ anh?" Hắn gắng sức vẽ một người đàn bà đã đóng cọc vào tim hắn?

"Tôi cần phải nhắc nhở mình em là ai," Simon nói và chuốt tay qua bức tranh. "Đây là cô gái mà tôi đã yêu… một mỹ nhân sôi nổi, ngọt ngào, người có thể thắp sáng đêm đen cho tôi chỉ

https://thuviensach.vn

bằng một nụ cười. Tôi căm ghét Alcuin vì đã cướp em khỏi tay tôi, vặn vẹo đầu óc em với những ý tưởng vô vị của ông ta về cái ác và cái thiện. Vẽ em là cách của tôi để nhớ về con người em bên dưới cái lương tâm đã thuyết phục em từ bỏ tôi. Alcuin có thể đã khoá được lương tâm em, nhưng khi tôi nhớ về đôi mắt lấp lánh tràn ngập yêu thương này, tôi biết tôi sẽ luôn luôn có trái tim em."

"Nhưng em đã cố giết anh," Meghann nói. "Anh không ghét em vì điều đó sao? Em tưởng… Chẳng lẽ anh không muốn huỷ diệt em vì điều đó?" Cô không thể nào tưởng tượng ra Simon Baldevar, một tên sát nhân tàn nhẫn, vô đạo đức lại dành bốn mươi năm tưởng nhớ về một người đàn bà đã bỏ mặc cho hắn chết.

"Suỵt," Simon bảo cô. "Sẽ rất khác nếu em âm mưu giết tôi một cách máu lạnh. Nhưng đó không phải là chuyện đã xảy ra… Tôi đã dồn em vào đường cùng và em vùng lên đấu tranh. Việc đóng cọc vào tim tôi phần nhiều lỗi thuộc về sự bất cẩn của tôi hơn là hành động của em. Tôi biết tại sao em bỏ tôi ở đó, Meghann. Em đã sợ rằng tôi sẽ giết em."

Meghann gật đầu… cô đã dành bốn mươi năm qua cầu nguyện cho Simon chết bởi vì cô tưởng hắn sẽ huỷ diệt cô nếu hắn còn sống.

"Tôi không muốn làm đau em, Meghann à." Hắn nâng cằm cô lên, đôi mắt màu hổ phách mê hoặc cô. "Điều duy nhất tôi muốn huỷ đi là cái sinh vật đờ đẫn, sống dở chết dở đã thay vào chỗ nhân tình xinh đẹp của tôi. Hãy để tôi làm em toả sáng lần nữa… hãy để tôi giải thoát em khỏi tội lỗi và đặt thế giới dưới chân em." (Orkid: anh này có cái miệng bằng honey)

"Em không muốn thế giới," Meghann nói, như thể đang trong cơn mê. "Em chỉ muốn…"

"Nói cho tôi."

Cô đã phải cắn vào lưỡi mình để khỏi kêu lên – Anh, em muốn anh! Nhưng đúng là cô muốn Simon – muốn hắn nhiều đến nỗi cơ thể cô rung lên. Một phần trong cô muốn trung thành với những ký ức của Jimmy, nhưng cô không thể ôm ấp

https://thuviensach.vn

mãi một người yêu nhìn xuyên qua cô. Cô cần ai đó ôm cô thật chặt và đẩy sự cô đơn khủng khiếp đi xa, ai đó khiến cô bùng cháy trước đụng chạm của anh ta…

Hãy là ai đó của em, Meghann lặng lẽ cầu xin Simon và giơ tay lên mặt hắn, run rẩy khi làn da hắn chạm vào lòng bàn tay cô. Tại sao con người lại nghĩ rằng chạm vào ma cà rồng thì lạnh nhỉ? Chẳng có gì lạnh lẽo hay chết chóc trong cơ thể mạnh mẽ, ấm áp bên dưới bàn tay cô cả.

Simon vẫn đứng yên, cho phép hai bàn tay run rẩy của cô khám phá khuôn mặt hắn. Đầu tiên, cô còn dè dặt nhưng tay cô trở nên bạo dạn hơn khi cô lần theo đường quai hàm mạnh mẽ, đưa những ngón tay lên hai gò má cao của hắn.

Meghann nhích lại gần hắn hơn, đôi mắt cô để trên hõm cổ hắn, cái mạch đập mạnh mẽ ở đó. Cô chà môi qua nó, thưởng thức vị mặn ngọt ngào của da hắn. Mùi máu nóng bỏng, hăng hăng bên dưới lớp da làm khuấy động cơn khát máu của cô nhưng cô đẩy mình ra khỏi cổ hắn, muốn kéo dài niềm vui sướng trước khi hút máu.

Cô thầm khen ngợi sức kiên nhẫn tuyệt vời của hắn, cách hắn để cho cô khám phá cơ thể hắn theo ý mình. Bất kỳ người đàn ông nào khác đến giờ này cũng đã ném cô – hay cố ném - xuống dưới anh ta rồi. Simon vẫn đứng im bất động, chỉ có đôi mắt màu vàng cho cô thấy hắn muốn cô biết bao khi cô cởi áo sơ mi của hắn, hôn từng phân da thịt lộ ra.

Meghann tiến dần từ tim hắn xuống bụng với những nụ hôn nhẹ như cánh bướm, dành cho hắn một nụ cười quỷ quái trước khi cô lột bỏ chiếc quần màu ghi đậm cắt rất khéo của hắn và cúi đầu xuống, gồng tay trên cặp chân cơ bắp, đẹp đẽ của hắn. Meghann mỉm cười, đắm mình trong cơn trào dâng quyền lực vui sướng khi cô cảm thấy Simon run rẩy trước sự đụng chạm của cô. Nhu cầu của hắn khiến ham muốn bắn qua cô khi cô chà môi trên chân hắn trước khi cắm răng nanh vào tĩnh mạch đùi ở bên trong chân. Simon thông minh, đó là nơi hắn đã hút máu cô lần đầu, vì thế cô không để ý thấy vết thương ngay.

“Meghann,” cô nghe thấy hắn rên rỉ trong khi cô hút máu ở chỗ vết cắn. Tĩnh mạch đùi giống như một thác máu ảo; luồng

https://thuviensach.vn

máu đậm đặc chảy vào miệng cô và khoái lạc nó mang lại lớn đến mức Meghann gần như đã quên mất mục đích thực sự của mình.

Nhưng cô không muốn hút cạn sức mạnh của hắn hay khiến hắn quá yếu vì thế cô miễn cưỡng nhấc đôi môi dính máu lên khỏi vết thương và chuyển sự chú ý sang cái ấy, dày dặn và cứng và đang chờ đợi để được kéo vào trong miệng cô, vẫn còn chứa đầy thứ máu nóng ấm.

Meghann cảm thấy bàn tay hắn thít chặt gần như đau đớn trong tóc cô, buộc cô đến gần hắn hơn. Rất lâu trước đây, hắn đã dạy cô phải làm như thế nào… làm sao để mút chậm rãi như khi mút thanh kẹo Popsicle, làm sao để đùa giỡn bằng cách sử dụng lưỡi cô chạy vòng quanh trong một nhịp điệu chậm rãi.

Và từ trải nghiệm vui sướng trong quá khứ cô biết rằng chẳng bao lâu hắn sẽ khẽ kéo tóc cô, dấu hiệu cho thấy rằng đã đến lúc cô nằm ra và…

“Meghann!” Một tiếng gõ cửa lanh lảnh ở cửa trước, theo sau là giọng nói lo lắng của Charles Tarleton. “Em có sao không? Trả lời anh đi!”

Với tiếng kêu nhỏ, Meghann giật mình ra khỏi Simon, đôi mắt cô tràn đầy sự căm ghét và tự khinh miệt bản thân. Vì Chúa, cô đang làm cái gì thế này?

“Meghann!”

“Em ổn,” Meghann kêu, biết rằng giọng cô chẳng có gì là ổn nhưng vẫn nói to lên để ngăn Charles khỏi vào trong nhà. Cảnh tưởng này với Charles sẽ hấp dẫn làm sao chứ… nhìn thấy cô trong khi đầu ở giữa hai chân con quỷ mà họ phải giết khi cô lâm bồn. Cô vội vã quệt máu trên cằm và ngực. “Em ra ngay đây.”

Cô run rẩy đứng dậy và gặp ánh mắt Simon, bí ẩn và khó hiểu như mọi khi. Hắn có tức giận không? Chỉ một lần này hắn có quyền tức giận… có quyền bực bội với một người đàn bà đã ném chính mình vào hắn và rồi giật lại như một con mèo bị bỏng. Tại sao cô không thể ghét hắn hay là ném mình vào hắn hoàn toàn nhỉ? Cô không thể cứ tiếp tục chơi những trò chơi

https://thuviensach.vn

như thế này để rồi rốt cuộc chẳng làm cả hai việc. Hoặc cô phải là kẻ thù của Bá tước Baldevar hoặc cô phải là… cái gì của hắn?

"Tôi xin lỗi," cuối cùng cô nói và chạy ra cửa như một con điếm, nhưng cô cảm thấy một bàn tay từ từ xoay cô lại.

"Meghann." Simon di một đầu ngón tay lên má cô. "Lời xin lỗi không phải là thứ tôi muốn từ em và đó cũng không phải là thứ em sẵn sàng cho đi đêm nay. Đúng không?"

Meghann ậm ừ câu đồng ý khe khẽ và Simon cúi xuống hôn trán cô. "Giờ thì đi đi, cô bé, và trở lại khi em đã có thể chống lại được mong muốn chạy trốn khỏi tôi khi giọng nói của lương tâm em kêu gọi. Nhớ là tôi sẽ vẫn ở đây khi em đã sẵn sàng lắng nghe trái tim mình."

Meghann gật đầu và bỏ lại hắn để đi mở cửa trước cho Charles.

Charles ôm lấy cô, đôi mắt lo lắng nhìn khắp lượt cô. "Bọn anh đã chờ em hơn một tiếng. Em có sao không? Hắn giữ em lại đây à?"

"Nếu em nói là em không muốn nói về chuyện đó ngay bây giờ thì anh có tôn trọng tình cảm của em không?"

"Tất nhiên," Charles nói sau một cái liếc nhìn thật lâu, thật sửng sốt tới hai vệt màu đỏ bừng trên má cô và đôi mắt rực lửa trên khuôn mặt trắng nhợt khác thường.

"Này." Lee cầm tay cô. "Em nói sao nếu anh đi xe cùng em và chúng ta gặp Charles ở câu lạc bộ? Em vẫn muốn đi chứ, phải không?"

"Chắc rồi," Meghann nói, ép sự vui vẻ giả dối vào trong giọng cô. "Đó đúng là điều em cần lúc này – những ngọn đèn và khiêu vũ đến tắc thở."

Charles nhìn người bạn thân nhất và người yêu của mình lái xe đi trước khi anh hướng cái nhìn đăm đăm vào Bá tước Baldevar, đang dựa người một cách kênh kiệu trên ngưỡng cửa. Anh đã nhìn thấy vẻ tội lỗi trong mắt Meghann và giờ anh thì anh biết nó tới từ đâu – nhìn thấy cái cách tóc của tên con hoang lộn xộn và áo sơ mi của hắn vẫn chưa cài.

https://thuviensach.vn

“Quỷ tha ma bắt mi đi,” Charles thốt lên. “Tại sao mi không thể để cho cô ấy được yên?” Anh biết Meghann không đời nào tự mình khơi mào điều gì với tên quỷ này. Con rắn độc ti tiện đã lợi dụng cô ấy, sử dụng sự yếu đuối và cô đơn của cô để luồn lách vào trái tim cô, giống như Charles đã lo ngại. (Orkid: nếu mà anh vào sớm tí nữa nhể, sẽ biết ngay ai lợi dụng ai)

“Đừng có can thiệp vào niềm vui của ta, nhóc.”

“Ta không phải là nhóc và ta không sợ mi. Ta sẽ không cho phép mi huỷ hoại cuộc đời của Meghann! Cô ấy không muốn mi. Nếu cô ấy có đáp lại mi thì đó chỉ là vì máu của mi trong người cô ấy – không hơn. Ta đã biết Meghann bốn mươi năm nay, Bá tước Baldevar. Lần duy nhất ta thấy cô ấy gọi tên mi là để nguyền rủa.”

“Khi cậu đã sống lâu như ta, cậu sẽ phát hiện ra bốn mươi năm chẳng là gì cả. Hiện tại mới quan trọng, đồng tính ạ.” Simon đóng sầm cánh cửa, chán nản và không buồn tranh cãi với cái tên ma cà rồng non ngu ngốc này.

Quỷ tha ma bắt sinh vật rắc rối ấy! Nếu không phải tại sự can thiệp không ngớt của Charles Tarleton thì giờ này Meghann đã là của hắn rồi.

Nỗi đau đớn và hoang mang trên khuôn mặt xinh đẹp của Meghann khi thằng mê-trai đó xuất hiện khiến Simon hiểu rằng hắn đã sai lầm biết bao khi chọn biến đổi Jimmy Delacroix thay vì giết chết Charles.

Simon không hề nghi ngờ chuyện Meghann đau đớn vì số phận người tình của cô. Nhưng sự thiếu vắng của hắn ta không phải là một cú đấm mạnh khiến cho cô trở nên yếu đuối trước chủ nhân của mình… chừng nào cô còn có Charles Tarleton để dựa vào. Giờ đã quá trễ để giết thằng nhóc – Meghann có thể mất đứa bé trong nỗi tang thương nếu thằng đồng tính đón nhận một cái chết không đúng lúc.

Nhưng có thể hắn sẽ không cần giết thằng bé, Simon nghĩ lại. Việc Charles dính dáng với bác sĩ con người đã làm hắn ta sao lãng quyết tâm giữ Meghann khỏi chủ nhân của cô rồi. Và Meghann, với những hành động đêm nay đã chứng minh rằng

https://thuviensach.vn

rõ ràng cô không muốn bị ngăn khỏi hắn.

Niềm vui được khôi phục với ký ức về dục vọng đong đầy trong mắt tình nhân của hắn vài phút trước, Simon quyết định triệu Louise quay lại. Lười nhác duỗi tay về phía điện thoại, Simon nghĩ tốt hơn hết hắn nên thưởng thức việc làm cho người đàn bà này chấp nhận bất kể trò đồi truỵ nào mà hắn thích trong lúc còn có thể. Simon sẽ không bao giờ nghĩ đến việc phản bội Meghann một khi họ đã tái hợp, và đêm nay đã chứng minh rằng việc cô quay lại với hắn chỉ còn là vấn đề thời gian.

https://thuviensach.vn

Chương 10

17 tháng Tám, 1998

Chúng đang làm đau cô, những hình dáng kinh khủng, đen tối, không có mặt mũi. “Con tôi,” Meghann cầu xin nhưng dường như điều đó chỉ làm chúng tức giận hơn nữa. Tại sao chúng lại ghét cô đến thế?

“Không!” Meghann gào lên khi cô nhìn thấy ánh thép loé lên trong ánh trăng – một lưỡi dao sáng lấp lánh chết chóc đang chỉ vào bụng cô, sẵn sàng để tiêu diệt đứa trẻ vô tội bên trong cô.

Nhưng lưỡi dao xuyên qua cô và Meghann cảm thấy cơn đau điên dại. Tệ hơn, cô cảm thấy con mình đang chết… cô cảm thấy sự hoang mang của nó khi bóng tối bảo bọc bên trong bụng cô bị lưỡi thép lạnh buốt xâm nhập và ngọn lửa sinh mệnh nhỏ bé bên trong cô bị tiêu diệt một cách tàn bạo.

Meghann ngước mắt lên lần nữa và thấy một hình dáng khác mặc áo choàng ở phía xa xa. Lưng hắn quay lại nhưng cô vẫn biết đó là ai.

“Simon!” cô hét lên với chút sức lực cuối cùng. “Đừng để chúng em chết! Cứu em!”

Hắn không nghe thấy cô chăng? Tại sao hắn cứ quay lưng lại? Tại sao hắn lại chạy đi?

“Trở lại đi!” Meghann gào lên nhưng giọng cô đang trở nên yếu hơn và tầm nhìn mờ đi. Cô đang chết, cùng với đứa bé. “Tại sao anh lại bỏ bọn em? Cứu em với!”

“Simon!” Meghann giật mình tỉnh khỏi cơn ác mộng với một tiếng kêu. Đôi mắt hoang dại và run rẩy khắp toàn thân, cô ôm chặt chiếc gối vào ngực, cố ép mình thở đều đặn.

Chỉ là mơ thôi, Meghann tự bảo mình. Vậy thì tại sao cô lại cảm thấy một sự áp chế và sợ hãi đến mức cô muốn gào lên lần nữa?

“Charles?” cô gọi. Chẳng lẽ anh hay Lee không nghe thấy

https://thuviensach.vn

tiếng gào của cô sao? Rồi mắt cô rơi trên tờ giấy nhắn được để gọn gàng trên khung giường mình.

Meghann,

Chuyến bay của bọn anh khởi hành lúc 8:30. Hơi lo khi em vẫn còn đang ngủ nhưng Lee bảo là các bà bầu thì cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Em có số di động rồi đấy – gọi anh nhé!

Yêu em,

Charles

Meghann muộn màng nhớ lại chuyến đi của Charles và Lee tới San Francisco để dự cuộc họp mặt lần thứ 46 của Hiệp hội các bác sĩ sản khoa và nhà gien học của Mỹ nơi Lee sẽ đọc một bài thuyết trình về việc chăm sóc các ca sinh nở có độ mạo hiểm cao. Họ chỉ đi ba ngày và đã yêu cầu Meghann đi cùng nhưng cô khăng khăng là họ nên cùng đi với nhau. Mặc dù Charles e ngại khi phải để cô một mình, anh đã đồng ý đi – ít nhất là cho đến khi anh tới nhà Simon đêm qua và nhìn thấy chuyện xảy ra giữa Meghann và ông chủ của cô.

Charles không hề nói gì để đổ lỗi cho cô hay khiến cô cảm thấy xấu hổ vì những gì cô đã suýt làm với Simon. Thái độ của Charles là Meghann chỉ là nạn nhân của mối liên kết huyết thống giữa cô và Simon. Anh khăng khăng nói là cô không phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình khi mà cô đang uống máu của chủ nhân và rõ ràng là cô không thể ở một mình với hắn. Kể từ giờ, Charles sẽ ở bên cô mỗi khi cô phải tới gặp Simon để đảm bảo là hắn không thể lợi dụng cô.

Anh sẽ ở bên cô trong khi Lee đi San Francisco một mình.

Phải gần đến lúc bình minh Meghann mới có thể thuyết phục nổi Charles rằng trong khi anh có ý tốt, anh lại chẳng giúp ích gì bằng cách đối xử với cô như một đứa bé ngỗ nghịch cần phải theo dõi sát sao. Cảm xúc của cô hướng về Bá tước Baldevar rất phức tạp và dựa trên nhiều thứ chứ không chỉ là mối liên kết huyết thống.

“Nhưng, Meghann,” Charles kêu lên. “Em không thấy những cảm xúc đó chính là thứ hắn đã gieo vào đầu em sao? Hắn đang làm cho em nghĩ rằng em muốn hắn trong khi không phải thế!”

https://thuviensach.vn

“Anh không biết điều đó,” Meghann quát lại. “Em không biết điều đó… nhưng em muốn biết! Em muốn hiểu bản thân mình. Em muốn hoà hoãn với hắn. Lee nói đúng. Em cần phải xem xét các cảm xúc của mình – bất kể điều em phát hiện ra có làm em khó chịu đến đâu.”

Charles dành cho người yêu của mình một cái nhìn gay gắt trước khi trở lại với Meghann, nói bằng từng câu chậm rãi, cẩn thận cho thấy anh đang sắp sửa mất bình tĩnh. “Meghann, anh sẽ không đứng một bên và xem em dâng mình cho tên quái vật! Em xứng đáng nhận nhiều hơn. Anh rất tiếc vì em đã quá khó khăn khi tìm kiếm một tình yêu. Ước chi em là một người đàn ông để chúng ta có thể yêu và cưới nhau!” (bó tay cái ông này!!!)

Tuyên bố lố bịch đó đã làm giảm căng thẳng trong căn phòng cho tất cả mọi người, kể cả Lee, mọi người đều cười phá lên trước ý nghĩ ngốc nghếch đó.

“Em còn có thể làm tệ hơn thế nhiều,” Meghann nói, ôm chặt bạn mình.

“Đó là vấn đề đấy,” Charles trả lời. “Nghe này, anh có thể không phải lòng em nhưng anh yêu em như một cô em gái. Em nghĩ là anh có thể đứng sang bên để em tự huỷ hoại đời mình sao?”

“Anh không nghĩ là em biết điều hơn là trở lại với Simon à?” Meghann trả lời. “Nghe này, em muốn anh và Lee đi với nhau vì em cần chút thời gian cho chính mình. Nếu một phần trong em muốn hắn – cái phần khổ dâm, tự huỷ hoại bản thân ấy – thì em phải đối mặt với nó và cắt nó ra khỏi mình, giống như cách ta cắt đi một chi khi nó bị hoại tử vậy. Em muốn bốn ngày tới là thời gian để hồi tâm và thiền tịnh. Bằng cách đó em có thể tự mình nói không với Simon thay vì cần đến anh đứng gác cho em để em không ném mình vào hắn. Anh không thấy sao? Em cần tự mình từ chối hắn.”

Charles quan sát cô thật kỹ trước khi cuối cùng cũng thở dài và gật đầu. “Đáng lẽ anh phải biết điều hơn là nghĩ em chịu chấp nhận bất kỳ cái gì kém hơn việc tự mình từ chối hắn – kể cả khi có một lý do cực kỳ chính đáng là em đang phải uống máu hắn. Okay, bọn anh sẽ tới San Francisco và cho em thời

https://thuviensach.vn

gian của mình. Nhưng anh đã thấy trên mặt em hôm qua có máu. Em không cần ăn nữa, vì thế hãy hứa với anh là em sẽ không lại gần hắn trong khi bọn anh đi xa."

Meghann hứa và Charles miễn cưỡng đồng ý đi với Lee tới San Francisco.

Giờ Meghann ước gì có bạn cô ở đây... ước gì có bất kỳ ai ở đây. Cơn ác mộng đó đã bỏ lại cô với một trái tim đập thình thịch và nỗi sợ ghê gớm khiến cô ngấp nghé miệng vực hoảng loạn.

Ngốc thật, cô tự bảo mình. Giấc mơ đó chỉ là một cuộc diễn tập cho những nỗi sợ trong tiềm thức của mình. Một phần trong mình muốn Simon nhưng một phần khác lại biết rằng mình không nên đặt lòng tin vào hắn... biết rằng tất cả những gì nó mang lại chỉ là sự đau đớn mà mình đã cảm nhận trong giấc mơ đó. Thế thôi – mình không hề gặp nguy hiểm thực sự.

Vậy thì tại sao Meghann lại cảm thấy như thế các bức tường trong căn phòng nhỏ này đang ép lại quanh cô? Tại sao mỗi một bản năng trong người cô đều gào thét bảo cô ra khỏi nhà? Chạy, đó là dòng sóng ngầm trong những suy nghĩ của cô. Nguy hiểm... nguy hiểm... Chạy đi!

Simon, Meghann nghĩ và gần như đã tới chỗ điện thoại. Không có nghĩa là cô cần đến thiết bị của con người đó – cô có thể chỉ đơn giản triệu hồi hắn bằng sức mạnh ý nghĩ nếu cô muốn. Rồi cô sẽ không phải cô đơn hứng chịu nỗi sợ quặn thắt này nữa. Không như trong mơ, hắn sẽ không bao giờ quay lưng đi. Cô biết hắn sẽ gặp cô, ôm cô...

Không! Cô đã hứa với Charles – chẳng lẽ cô sẽ phá vỡ lời hứa đó chỉ chưa đầy một giờ sau khi anh đi, cư xử như một đứa trẻ sợ hãi và đòi ai đó tới vỗ về xua đi nỗi sợ cho cô? Cô sẽ không gọi Simon, cô sẽ làm đúng những gì cô phải làm trong khi Charles và Lee đi xa – dùng thời gian ấy để suy nghĩ thông suốt.

Sa mạc, Meghann nghĩ, và cô hài lòng khi cảm nhận được vòng dây đang siết chặt quanh ngực cô lỏng ra được một ít. Có lẽ cô chỉ cần ra khỏi nhà... cần ít không khí và khoảng không để có thể suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Meghann tắm vội vàng và buộc tóc kiểu đuôi ngựa bình thường, tròng vào chiếc quần jean rộng và chiếc áo len Mets của cô. Nhưng có cái gì đó vẫn gặm nhấm cô, thì thầm là cô cần sự bảo vệ.

Trong lúc ngẫu hứng Meghann tới bên đống hộp các tông đặt cạnh tủ quần áo. Mặc dù ngôi nhà của Lee rất rộng nó vẫn không đủ phòng để chứa hết đồ dùng của cô vì thế cô để phần lớn lại trong kho. Cô lục lọi trong cái hộp để đồ của Jimmy và nhanh chóng tìm thấy thứ cô đang tìm – khẩu .357 ổ quay.

Meghann có cảm giác yên tâm kỳ cục trước sức nặng của vũ khí trong tay cô. Vì Chúa, tại sao một ma cà rồng lại cần súng để an toàn? Có lẽ vì đây là bùa hộ mệnh của Jimmy chăng? Khẩu .357 này đã cứu anh đêm hôm con ma cà rồng tìm thấy gia đình anh. Jimmy đã không thể cứu vợ hay con mình như ba phát đạn từ khẩu súng đã làm con ma cà rồng choáng váng đủ lâu để Jimmy lao ra khỏi nhà và tìm trợ giúp. Sau đó, mặc dù thứ đó đã biến mất rất lâu trước khi Jimmy trở lại với cảnh sát, anh vẫn giữ khẩu súng bên mình và không bao giờ ra ngoài khi mặt trời lặn mà không mang theo súng.

Lần đầu tiên trong đêm đó, Meghann mỉm cười – nhớ lại cô và Jimmy đã tìm thấy nhau như thế nào trong thời khắc đen tối nhất của cuộc đời họ và đã giúp đỡ nhau. Cô đã giúp anh chiến thắng thói nghiện rượu bằng cách huấn luyện anh để anh không còn bất lực trước thứ đã giết gia đình anh. Một khi anh bắt đầu giết ma cà rồng vào ban ngày anh không còn cần phải dìm nỗi sợ của mình xuống rượu vào ban đêm nữa.

Về phần mình, Jimmy đã giúp cô kiểm soát cơn khát máu tráo trở vẫn luôn luôn kêu gào đòi cô giết người. Bất kể khi nào cô thấy giận dữ hay thất vọng, cơn khát máu lại ở đó, quỷ quyệt thì thầm rằng chỉ một lần giết chóc thôi là cô sẽ khá hơn. Jimmy gợi ý rằng có lẽ Meghann cần một cách khác – ngoài sex, rượu ngải đắng và hàng thùng Camels [12] – để giải toả căng thẳng, và đã mời cô đi tập bắn cùng.

Với tay lấy hộp đạn, Meghann mỉm cười, nhớ lại rằng dưới sự chỉ dẫn của Jimmy cô đã trở thành một tay thiện xạ chỉ trong vài tuần. Cô nhớ lại sự ngạc nhiên của anh khi thấy cô bắn khẩu

https://thuviensach.vn

magnum bằng một tay, trong khi một phụ nữ bình thường với khổ người và cân nặng như cô sẽ bị ngã ngửa ra kể cả khi bắn bằng hai tay.

Meghann quyết định tập bắn và đút đạn vào trong ổ, đóng xi lanh, gạt chốt an toàn và nhét khẩu súng xuống lưng quần jean.

Cô sẽ đi tới sa mạc và tập bắn vài lần trong khi làm mọi cách để giải quyết những xúc cảm của mình.

Meghann lái chiếc Caddy của cô tới nơi Simon đã đưa cô tới píc níc. Ở đây cô đã mắc phải sai lầm là để Simon trở lại cuộc đời cô vì thế đây là địa điểm hoàn hảo để trục xuất hắn khỏi trái tim cô.

Meghann lục lọi bộ sưu tập CD của cô, tìm cái gì đó hợp với tâm trạng giận dữ và hoang mang của mình. Cô dừng lại ở Át bích (Ace of Spades), nghĩ rằng những nốt nhạc dữ dội của Motorhead chính là thứ đêm nay cần.

Jimmy đã giới thiệu cô với Motorhead, Meghann nhớ lại trong lúc đặt những lon sô đa rỗng mà cô đã mang theo để tập bắn. Trước anh, cô không thực sự quan tâm tới ban nhạc rock punk của Anh này, mà thích những ban nhạc của New York như The Ramones hay The Heartbreakers hơn. Nhưng Jimmy cứ bật đi bật lại album của họ và kéo cô tới các buổi hoà nhạc cho đến khi cô bị đốn gục.

Và đó mới chính là cách một mối quan hệ nên diễn ra, Meghann nghĩ khi cô bắn lon theo nhịp điệu của các bài hát điên cuồng đầy năng lượng, cho đi và đón nhận, trao đổi các ý nghĩ và sở thích. Jimmy Delacroix và sáu năm họ cùng chung sống là điều gần nhất với một mối quan hệ bình thường mà cô đã có kể từ khi bị biến đổi. Không có sự ham muốn đen tối, đói khát khiến ta bị lộn từ trong ra ngoài và khiến không còn điều gì trên đời này có ý nghĩa nữa… chỉ là một tình bạn ngọt ngào, vui vẻ mà tình cờ cũng có bao gồm sex tuyệt nhất mà cô từng có ngoài Simon Baldevar.

Simon Baldevar, Meghann nghĩ và bắn thêm một lon nữa. Cô ước hắn chưa từng trở về từ cõi chết và triệt để phá huỷ cuộc đời cô như thế - ngay khi cuối cùng cô cũng tìm được một cách để

https://thuviensach.vn

sống hạnh phúc như một con người.

Quỷ ta ma bắt anh đi, Simon, Meghann điên cuồng nghĩ và bắn một mục tiêu. Tại sao anh không để tôi yên?

Cô nạp lại đạn và buồn bã thừa nhận rằng Simon Baldevar sẽ chẳng là vấn đề gì hết nếu cô có thể thực sự từ chối hắn. Tên ma quỷ ấy quá kiêu hãnh nên sẽ không theo đuổi một người phụ nữ thực sự ghê tởm hắn. Vậy điều gì đã kéo cô lại với hắn, khiến cô trông ngóng được gặp hắn trong khi lẽ ra phải căm ghét hắn vì tất cả những gì hắn đã làm?

Dục vọng? Ước gì chỉ đơn giản như thế. Nếu Meghann nghĩ cảm xúc duy nhất của cô với Simon là nhu cầu sinh lý thì cô sẽ không khổ sở. Còn có những cảm xúc khác, cách mà hắn khiến cô cảm thấy an toàn và hạnh phúc, bất chấp mọi điều cô biết về hắn.

Meghann dựa vào tảng đá lớn và cân nhắc tình huống của mình. Một năm trước, nếu có ai bảo cô rằng Simon Baldevar sẽ tái xuất hiện trong cuộc đời cô, sát hại Alcuin, phá huỷ tâm trí Jimmy, làm cô có thai và rồi làm cô gần như thích hắn trong vòng một tháng, Meghann không chắc là cô sẽ cười vào câu nói ngu ngốc như thế hay đập vỡ sọ kẻ không may kia ra.

Vậy làm sao hắn làm được? Ở một mức độ nào đó, Meghann biết câu trả lời. Tên ma quỷ tàn bạo, vô nhân tính đã giết và huỷ hoại rất nhiều cuộc đời một cách dễ dàng chỉ là một mặt trong nhân cách của hắn... mặt mà Meghann có thể từ chối không chút khó khăn. Chính là mặt kia... người tình lãng mạn, không bao giờ thôi sáng tạo và một người đàn ông dịu dàng tuyệt đối có thể làm cô bình tĩnh lại chỉ với một cái nhìn âm yếm... Meghann đã dâng hiến trái tim cho chính sinh vật ấy.

Mi lại đang phải lòng hắn đấy à? Một giọng nói tức tối hỏi.

Tôi không biết, Meghann trả lời.

Làm sao mi lại không biết? giọng nói quạc lại. Mi đã có tới bốn mươi năm để nghĩ về chuyện đó.

Thực ra, điều đó không đúng. Kể từ giờ phút cô đóng cọc hắn cho tới lúc Alcuin kể với cô Simon vẫn còn sống, Meghann đã từ chối nói hay thậm chí là nghĩ về hắn. Một phần của việc đó là do

https://thuviensach.vn

kiểu mê tín trẻ con – có vẻ như nghĩ về hắn sẽ thôi thúc hắn, bằng cách nào đó làm hắn sống lại.

Những lần hiếm hoi mà cô nghĩ về Simon, Meghann đã tự an ủi mình với một bài kinh cầu – Simon Baldevar là tên quái vật tàn bạo đã dứt cô ra khỏi gia đình mình, ép buộc cô thành ma cà rồng, và bắt cô phải sống trong cái lồng son của sự nô lệ hoá về tình dục và áp chế về mặt tinh thần cho đến khi Alcuin mang tới một sự giải thoát. Với những ý nghĩ như thế chạy trong đầu, thật dễ dàng để tin rằng cô chưa từng yêu Simon, chưa từng cảm thấy bất kỳ điều gì nơi hắn trừ lòng căm thù, sự sợ hãi và có lẽ là một chút xíu dục vọng…

Nguy hiểm! Trái tim Meghann rớt xuống dạ dày và miệng cô khô đắng.

Có những kẻ bất tử ở gần cô và chúng định làm hại cô thật sự.

Giấc mơ đó – cô đã tưởng nó là một biểu tượng cho tình cảm lẫn lộn của cô với Simon. Giờ cô đã biết nó là một lời cảnh báo.

Cứt thật! Cô sẽ làm cái quái gì bây giờ? Meghann hít một hơi dài, biết rằng cô phải lấy lại bình tĩnh nếu không sẽ chết. Lựa chọn tốt nhất của cô là gì?

Xuất hồn, cô quyết định nhanh. Chạy thật xa khỏi sự đe doạ. Trong tình trạng thai nghén Meghann không đời nào tham gia và một trận chiến cơ bắp được. Mặc dù cô đang ở cách thành phố năm mươi dặm và xuất hồn chỉ đưa cô đi được ba mươi dặm nhưng thế cũng được. Cô chỉ cần làm hai chuyến.

Meghann nhắm mắt và tập trung và con đường cao tốc cô quạnh cách đây ba mươi dặm… cạnh đường ray xe lửa… tập trung…

Không! Meghann gần thét lên từ đó trong cơn hoảng loạn, nhưng làm như thế sẽ mang những kẻ tấn công tới gần hơn. Có chuyện gì với cô thế? Cô cảm thấy thế giới thực bắt đầu trôi đi, cơ thể cô bắt đầu nhấc lên, và rồi cô đông cứng, cơ thể vẫn còn ở lại và từ chối biến thành vô hình.

Tại sao? Với trái tim trĩu nặng, Meghann nhớ lại Simon từng bảo việc mang thai có thể cản trở khả năng bay trong miền tâm

https://thuviensach.vn

linh của cô.

Chết tiệt, những tiếng bước chân đã ở quá gần, cô không có hi vọng nào tới được xe ô tô và lao đi. Và nếu cô mất khả năng bay… cô sẽ phải làm cái quái gì? Chờ đã – Mẹo vô hình của Simon?

Meghann quấn quanh khí của mình một tấm chăn đen ảo, tưởng tượng ra nó là một cái khăn choàng từ đầu cho đến chân cô. Đã được phủ kín, cô bắt đầu bước về phía xe ô tô, biết rằng chỉ cần cô tới cái xe thì sẽ an toàn. Không con ma cà rồng nào có thể chạy nhanh hơn chiếc Caddy.

"Ngươi nghĩ ngươi đang đi đâu, chó cái?"

Choáng váng, Meghann xoay lại và thấy những kẻ tấn công nhưng trước hết cô tự hỏi có phải mắt cô đang đánh lừa cô không.

"Tôi đi tới xe của mình," Meghann bình tĩnh nói với Guy Balmont, một con ma cà rồng khổng lồ chắc nịch, cao gần bảy feet (2m1 – í ẹ). Hắn đã là cánh tay mặt của Alcuin cho đến khi cô và Charles tới. Cô chỉ quen biết qua loa hai người đàn ông bên cạnh hắn. Tất cả những gì cô biết là chúng đều ít nhất hai trăm tuổi… rất già và chắc chắn là khá mạnh. "Sao ông không tránh đường ra?"

"Ngươi đã học được sự kiêu ngạo dưới chân chủ nhân của ngươi đó à?" Guy thét lớn, và Meghann cảm thấy sợ thực sự - vừa vì sự căm thù trong mắt hắn vừa vì thanh gươm to bản nơi bụng hắn, cùng một bộ với thứ hai người đồng hành của hắn đang mang. Gươm bản rộng – vũ khí được chọn để chặt đầu những ma cà rồng ác. Lạy Chúa…lưỡi dao trong giấc mơ của cô…

"Ngươi và thằng bạn đồng tính của ngươi," Guy nói tiếp, nước bọt bắn ra khỏi miệng hắn trong lúc tức giận. "Nghĩ các ngươi quá thông minh…có thể trốn tránh bọn ta. Nhưng ta đã tìm thấy ngươi… Charles sẽ không có ở đây để giúp ngươi, phải không con điếm? Nó đang ở San Francisco, thực hành tội lỗi của nó chống lại thiên nhiên với một gã con người nào đó."

Chết tiệt – chắc hẳn Charles đã trả tiền vé máy bay bằng thẻ

https://thuviensach.vn

tín dụng. Tại sao cô và Charles lại quên mất các ma cà rồng ở Ballnamore căm ghét họ như thế nào? Tại sao họ lại nghĩ là không cần tới các biện pháp an toàn nữa một khi Simon đã tìm ra họ?

"Vậy là ông đã tìm ra tôi," Meghann lạnh lùng nói. "Nói xem ông muốn gì và cuốn xéo khỏi đây đi."

"Đừng tỏ ra cao ngạo với ta, con đĩ. Tình nhân của ngươi không có ở đây để cứu ngươi khỏi sự trừng phạt thích đáng đâu."

"Nếu ông đang nói về Bá tước Baldevar, thì đó không phải là tình nhân của tôi."

"Ngươi đang mang đứa con hoang của hắn," một trong hai tên tay sai của Guy gầm ghè với cô.

Làm thế quái nào mà chúng biết? Cô và Charles đã rất cẩn thận; họ không lấy bất kỳ một tài liệu nào khỏi Ballnamore và Meghann không cho phép bất kỳ ma cà rồng nào gần cô, với những giác quan quá nhạy của chúng. Trừ khi… phải chăng có những ma cà rồng ở Ballnamore cùng huyết thống với Charles? Có lẽ sự lo lắng anh dành cho cô đã hạ thấp hàng phòng ngự của anh và khiến cho bọn chúng có thể đọc được ý nghĩ của anh.

Biết rằng chối cũng vô ích, Meghann nghĩ cô đã tìm thấy một cách khác thoát khỏi cái bẫy này. Bọn ma cà rồng này già hơn cô – một lợi thế nhưng cũng đồng thời là điểm yếu của chúng. Chúng đánh giá thấp cô vì cô là đàn bà. Và chúng không thể đọc được ý nghĩ của cô, vì thế nếu cô có thể làm chúng mất cảnh giác, cô sẽ có cơ hội sống sót thoát ra khỏi đống lộn xộn này.

Meghann gập bụng xuống, trông như thể cô sắp khóc nhưng thực ra là trượt khẩu súng của Jimmy ra khỏi cạp quần. Tạ ơn Chúa cô đã nạp lại đạn. Cô nói chuyện, tự hào vì sự run rẩy thảm thương trong giọng mình. "Các người không được gọi con tôi là thứ ghê tởm. Nó chỉ là một đứa bé như bất kỳ đứa trẻ nào khác… không dính dáng tới tội lỗi của cha nó."

"Ngươi dám so sánh cái thứ ngươi đang mang trong mình với một đứa bé? Nó là nòi giống của một con điếm và một con quỷ bệnh hoạn và nhiệm vụ của ta là phải dứt nó ra khỏi bụng

https://thuviensach.vn

ngươi trước khi nó có thể huỷ diệt tất cả bọn ta. Hội đồng đã biết là ta nói đúng về ngươi khi chúng ta phát hiện ra ngươi đang mang thai. Ta đã được phép của họ để giết ngươi vì tội phản bội."

Đó – cô đã đặt tay lên chốt an toàn. Meghann phát ra một tiếng gừ, cầu cho âm thanh đó ngăn bọn ma cà rồng khỏi nghe thấy tiếng click của chốt an toàn. "Tất cả chuyện này là như vậy đúng không? Đồ đạo đức giả khốn nạn, đừng cố làm ra vẻ ngươi đang cứu vớt thế giới bằng cách giết ta. Ngươi hi vọng rằng Charles sẽ quá đau thương khi ta chết đi nên sẽ không cản đường ngươi. Đồ con hoang ghê tởm, độc ác! Ngươi muốn vị trí mà thầy Alcuin đã để lại cho ta và Charles? Tới lấy nó đi nếu ngươi có thể."

Một trong hai tên tay sai của Guy lao vào cô. Tay Meghann giật lên và cô đặt khẩu .357 vào đầu hắn. Khi cô bóp cò, tên ma cà rồng bị bắn lên, máu và óc phụt vào Guy và tên kia. (ghê quá)

Cô cảm thấy một quyền năng thô bạo giật khẩu súng khỏi tay cô nhưng thế cũng được – cô đã nghĩ Guy sẽ làm y như thế. Trong lúc hắn tập trung vào việc kéo vũ khí ra khỏi tay cô, Meghann chuyển sự chú ý sang tên ma cà rồng bị thương, và thanh gươm của hắn bay vào trong bàn tay giơ ra của cô.

Lách người tránh tên tay sai đang cố tóm lấy cô, Meghann nhảy qua khoảng cách ngắn tới chỗ tên ma cà rồng bị bắn, đang cố gắng ngồi dậy và nhìn quanh một cách mơ màng. Hắn thấy Meghann hạ xuống bên cạnh nhưng thậm chí trước cả khi hắn kịp giơ tay lên, cô đã chặt đầu hắn bằng một nhát nhanh gọn.

"Tóm lấy nó, đồ ngu!" cô nghe Guy gào lên, và xoay lại đối mặt với kẻ tấn công thứ hai. Tên ma cà rồng giơ gươm lên nhưng Meghann không hề có ý định giao tranh. Thay vào đó cô đá vào háng hắn, cảm thấy niềm thoả mãn xấu xa khi hắn đổ gục xuống đầu gối, rên siết vì cơn đau trong hai quả bóng bị vỡ.

Đó… hai bị hạ, còn một. Meghann biết tốt hơn là không nên thử hạ Guy. Kế hoạch của cô là nhảy lên đỉnh tảng đá đằng sau cô; cô có thể tránh được các cuộc tấn công từ trên đó và có lẽ là nhảy ra tới chỗ xe cô được.

https://thuviensach.vn

Meghann gập đầu gối và chuẩn bị quăng mình nhưng một tảng đá khổng lồ bay về phía cô. Cô cố thụp xuống nhưng thứ đó vẫn đập vào mặt bên phải của cô, làm vỡ nát xương gò má cô.

Gào lên đau đớn, cô ngã xuống mặt đất, hoảng sợ bởi cơn buồn nôn bất chợt và sự co thắt đau đớn cô cảm thấy trong bụng dưới. Không, đừng để tôi mất con.

Meghann phải tập trung năng lượng vào việc ngăn sự sảy thai, tự chữa lành cho mình. Như Alcuin đã dạy cô, cô xoay sự tập trung của mình vào bên trong... nhìn thấy phần dạ con đang co thắt và tập hợp mọi năng lượng của mình để giữ yên nó. Chỉ sau vài giây phút chờ đợi kinh hoàng thì cơn co thắt mới dừng lại và Meghann biết cô sẽ không mất đứa bé.

Trong khi Meghann nằm đó cuộn tròn và thở hổn hển, kẻ tấn công cô nhảy tới. Cô mơ hồ cảm thấy hai bàn tay thô bạo kéo cô đứng dậy, xé quần áo cô và buộc cô vào tảng đá. Mặt cô đã lành nhưng cô vẫn còn thấy chóng mặt.

Nắm đấm của Guy dọng vào mặt cô, khiến cô tỉnh táo lại hoàn toàn. “Vẫn là con điếm kiêu ngạo, lẳng lơ của Bá tước Baldevar phải không? Thật may vì ta đã tìm thấy ngươi trước khi hắn có thể cứu ngươi và con quỷ con của ngươi.”

Choáng váng, Meghann nhìn vào hắn rồi bắt đầu cười như điên.

“Ngừng lại,” Guy gầm ghè và độc ác vặn núm vú của cô. “Dừng lại ngay! Làm sao lúc này ngươi cười được?”

“Ngươi là đồ ngu!” Meghann kêu lên, giọng cô phá tan sự yên tĩnh của hoang mạc. Guy và tên tay sai lùi ra xa, dường như hơi sợ người đàn bà kích động trước mặt chúng. “Các người không thể cảm nhận được kẻ thù của mình sao? Hắn ở đây, đồ ngu ạ!”

Meghann nghĩ cô đã trông thấy hai bàn tay khổng lồ run rẩy và tên tay sai của hắn thì trắng bệch ra. “Ý ngươi là gì, ở đây à?” Hắn biết về... không!”

“Phải!” Meghann gào lên, giọng cô nghèn nghẹt vì Guy đã đấm vỡ mũi cô và nó vẫn chưa lành. “Hắn biết ta đã có thai và hắn ở đây! Chẳng phải rất tuyệt khi các ngươi được gặp lại kẻ thù cũ của mình, khi bây giờ đã không còn áo choàng của

https://thuviensach.vn

Alcuin để mà núp đằng sau nữa à, đồ cục cứt hèn mạt kia?"

Meghann hít một hơi dài và chuyển nỗi hoảng loạn của cô thành năng lượng dùng để gửi đi một tin nhắn khẩn cấp: Cứu em, Simon! Cô chắc chắn Bá tước Baldevar sẽ đến giúp cô; cô đang có thai mà. Nhưng cô không hề biết hắn đang ở đâu; có thể hắn ở quá xa để bay tới đây. Nhỡ hắn đến muộn? Cô có thể ngăn Guy bao lâu nữa?

Triệu hồi lại làm cô phát ốm; cô chóng mặt và thở khó nhọc. Nhưng ngay lúc này hai con ma cà rồng kia không phải là mối đe doạ với cô; đầu chúng còn đang ong ong vì sức mạnh ẩn trong lời kêu gọi của Meghann.

Guy loạng choạng kéo mình đứng dậy và tát cô mạnh đến nỗi làm đầu cô đập vào tảng đá phía sau. "Ngươi sẽ chết trước khi chủ nhân của ngươi đến, chó cái."

Cô không thể chịu nổi việc trần truồng trước mặt tên quái vật này; cô cảm thấy đôi mắt dơ bẩn của hắn đang lướt khắp người cô và dành cho hắn một nụ cười khinh bỉ mà cô hi vọng là che giấu được nỗi sợ của mình. "Cứ nhìn cho kỹ vào, Guy à. Ngươi sẽ không bao giờ nhìn thấy một phụ nữ khoả thân nữa. Kể cả khi ngươi giết ta, cả hai chúng ta đều biết là Bá tước Baldevar sẽ dễ dàng tiêu diệt ngươi." Guy giơ tay lên nhưng Meghann tiếp tục chọc tức hắn. "Sao ngươi không kể cho tên học trò ngu ngốc của ngươi biết là ngươi chưa từng thắng nổi một trận đối đầu nào với Bá tước Baldevar?"

"Im ngay!" Guy rống lên và vòng hai bàn tay quanh cổ cô. "Ta sẽ giết ngươi, đồ con điếm!"

Cổ họng cô chẳng khác nào đất sét trong những ngón tay khổng lồ của hắn. Meghann cảm thấy chúng ấn vào da cô. Cô nhìn thấy sao trời… hắn đang ép thanh quản cô; cô không thở được.

Đột nhiên hắn thả cô ra và đầu Meghann gục xuống ngực khi cô cố ép không khí đi qua cuống họng bị thương của mình.

Rồi cô cảm thấy một bàn tay thọc vào tóc cô, và Guy kéo cô lên, đảm bảo là cô trông thấy thanh gươm hắn đang giơ lên chỗ nắm tóc dày của cô trong tay hắn. "Bá tước Baldevar có thể rất

https://thuviensach.vn

mạnh nhưng ta biết làm sao để đánh gục hắn. Nói xem, ngươi nghĩ tên quái vật máu lạnh ấy có khóc thật không nếu hắn trông thấy con điếm quý báu của hắn bị lột da đầu... mái tóc đẹp tuyệt vời của nó cùng với phần đỉnh đầu bị vứt xuống đất ở bên cạnh trong khi máu của đứa con hoang của hắn chảy tràn từ giữa chân nó? Chuẩn bị gặp kẻ tạo ra ngươi đi."

Meghann nhìn thấy vẻ sát nhân trong mắt hắn ta, sát nhân và không một lời cầu xin nào có hi vọng chạm tới tâm trí tràn ngập thù hận và giận dữ của hắn. Và Simon không có ở đây. Ai sẽ cứu con cô? Cô không thể để thứ này giết cô được.

Guy vung gươm lên và Meghann trông thấy mũi gươm sắc nhọn hướng tới bụng mình.

"Azazeal!" cô gào lên trong lúc hoảng loạn. Cô mơ hồ nhớ lại câu chuyện của Simon về con quỷ mà hắn đã gọi lên để giết cha hắn. Cô không nhớ nổi tên của con quỷ mà hắn đã gọi nhưng cô đã lén nhìn vào cuốn sách bìa da Lemegeton mà hắn giữ trong phòng làm việc. Bất chấp hậu quả, Meghann đọc to một trong những bài khấn mạnh nhất của Chìa khoá của Solomon vào giây phút lưỡi gươm của Guy sượt qua bụng cô.

"Ta triệu hồn ngươi, quỷ dữ và linh hồn bất trị, kẻ đang trốn trong vực sâu đen tối! Tới với ta, tới với ta, Thiên thần bóng tối, và sẵn sàng làm theo lời ta ra lệnh cho ngươi!"

Tảng đá cô đã bị trói vào nổ tung thành một ngàn mảnh và Meghann văng xa đến mười hai feet. Cô loạng choạng kéo mình đứng dậy và chùn bước trước mùi hôi thối thấm qua không khí.

"Lạy Chúa," cô thì thầm đầy tôn kính khi trông thấy tay sai của Guy bị xé thành mấy mảnh bởi một lực lượng vô hình. Cánh tay và chân hắn bị xé toạc ra như thể chúng chỉ là những que diêm và rồi những cái chi bị tách rời đó tấn công vào bụng tên ma cà rồng. Trong suốt quá trình đó, Meghann lại nghe thấy tiếng cục cục điên cuồng đã suýt khiến cô phát điên vào cái đêm Simon gọi hồn, khi hắn quá giận dữ vì cô cố giết hắn để cứu Jimmy. Trong một lúc giận dữ, hắn đã triệu hồn những con quá vật mà đến hắn còn khó điều khiển.

Không, Meghann nghĩ trong cơn hoảng loạn. Mình không

https://thuviensach.vn

thể nào gọi ra cái thứ đó được – không! Nếu với Simon mà chúng còn quá mạnh, cô không đời nào bắt chúng nghe lời được. Một con quỷ nhỏ hơn, đó là thứ cô cố gọi… không phải cái lực lượng ma quỷ đang hướng về cô này…

Meghann xoay tròn và co rúm lại trong vòng tròn nhỏ vừa xuất hiện. Xin hãy để vòng tròn bảo vệ cô, làm ơn….

Cô trông thấy cái gì đó lởn vởn ở rìa vòng tròn và phát ra tiếng thở nhẹ nhõm, nhưng nó nhanh chóng biến thành tiếng thét khi thứ đó giật cô lên khỏi mặt đất và lắc cô như một con búp bê bằng vải.

Cô chờ cho nó xé toạc chân tay cô rồi nhận ra số phận của cô còn tồi tệ hơn nhiều. Thứ đó đang cố chui vào trong cô… cô cảm thấy hình hài lạnh buốt của nó cố trèo vào trong cô. Nó muốn cơ thể cô còn nguyên vẹn… nó thèm khát cơ hội được sở hữu một cơ thể ma cà rồng.

Meghann chiến đấu với mọi phần tử trong người mình và nỗ lực của cô chỉ đem lại một cú thúc rất khẽ. Cô gần như cảm thấy niềm vui của nó trước sự vật lộn của cô. Nó biết chẳng bao lâu nữa cô sẽ kiệt sức và nó có thể ở lại trên mặt đất vĩnh viễn; vì cơ thể bất tử của cô sẽ chịu được cú sốc lúc bị ám, cô sẽ không bị sói mòn và chết như những con người bị quỷ ám khác…

“Aufuge a ea!” Meghann nghe thấy một giọng nói rống lên và cô bị thả mạnh xuống đất.

“Cái… này…” là tất cả những gì cô nói được trước khi Simon Baldevar kéo cô lên.

“Lệnh Trục xuất,” hắn nói nhanh. “Meghann, em đã gọi thứ này… em phải bắt nó đi.” Hắn đặt hai bàn tay ở hai bên trán cô. “Tập trung, Meghann. Hãy nhận lấy sức mạnh của tôi vào trong em và dùng nó để đuổi thứ này về địa ngục.”

Meghann cảm thấy thứ gì đó đen tối và có uy lực vô biên tràn qua người cô, tác động của nó giống như một cú sốc điện. Đây là nguồn năng lượng của chủ nhân cô chảy trong cô, và chỉ mình nó có thể cứu cô lúc này.

Khi Meghann nhìn lên thứ trước mặt cô, giọng cô mang theo sự lạnh lẽo và vững vàng sẽ đe doạ nó phải vâng lời. “Linh hồn

https://thuviensach.vn

bất tuân, ta tước của ngươi mọi chức vụ và phẩm giá nếu ngươi không lập tức trở về nơi trú ngụ của ngươi!"

Sự thay đổi trong bầu không khí diễn ra ngay lập tức. Mùi hôi thối không tả nổi biến mất và sa mạc lại trở về với bầu trời êm dịu của nó.

Mắt Meghann đảo quanh, tự hỏi con quỷ đã tiêu diệt kẻ thù của cô chưa. Cô trông thấy những bộ phận đứt rời của một ma cà rồng và tất nhiên còn có con ma cà rồng cô đã giết nữa, nhưng Guy ở đâu?

"Đây." Simon lột áo sơ mi ra và mặc vào cho cô, hắn cài khuy khi tay cô quá run không tự làm được. "Bọn tiện dân sẽ không nhìn em nữa. Chúng đã làm hại em chưa?"

"Em gần mất con," Meghann nói. "Đó là khi chúng trói em vào… khi em cố chữa lành thân thể mình… chúng lột quần áo của em và trói em vào… trần truồng. Ôi, Chúa ơi, em không thể chịu nổi cái cách hắn nhìn em và em nghĩ là em sẽ chết. Em nghĩ em sẽ chết trong sa mạc này, bị trói và bất lực không ngăn nổi chúng làm hại con mình…"

"Khóc đi, Meghann," Simon nói khi cô ngã vào cánh tay hắn, thổn thức như thể sẽ không bao giờ ngừng. "Khóc đi và đẩy nỗi sợ hãi tồi tệ đó ra khỏi em. Khóc cho tất cả những gì tên khốn đó đã làm với em trong nỗ lực tổn hại tôi. Tôi hứa sẽ không ai làm hại em được nữa."

"Guy…"

"Tên hèn mạt sẽ sớm xuất hiện và cái đêm đau lòng này sẽ qua." Meghann để ý thấy Simon đang nắm chặt thanh gươm cô cướp được của một tên ma cà rồng.

"Đêm nay em đã mơ thấy anh," cô bật ra. "Chúng đang… giết… giết em nhưng anh lại quay lưng đi, không chịu giúp.."

"Suỵt," Simon nói và hai cánh tay hắn siết chặt quanh cô cho đến khi cô nghĩ là hắn sẽ nghiền nát cô nhưng cô không quan tâm. Cô bám vào hắn cũng chặt như thế. "Meghann, nghe này. Đừng bao giờ, đừng bao giờ triệu hồi từ cuốn Lemegeton lần nữa. Tôi biết Guy đã làm em sợ nhưng ma thuật đó không phải dành cho em. Em có biết là suýt nữa tôi đã không kịp tới giúp

https://thuviensach.vn

em chống lại thứ đó? Tôi chắc chắn có thể đuổi Guy và đám tuỳ tòng của hắn nhưng em không thể triệu hồi những thứ mà em không biết làm sao để điều khiển. Nó có thể huỷ hoại thân thể em nếu không cũng làm cho em vô tri vô giác như Jimmy Delacroix. Hiểu chưa?"

Meghann bắt đầu gật, nhưng khuôn mặt Simon thay đổi, đôi mắt trở nên dữ dội và cứng rắn khi một cánh tay hắn đưa ra và Meghann bị gạt ra phía sau.

"Đừng can thiệp," Simon ra lệnh rồi nhìn vào Guy, đang đứng trước mặt hắn và giơ thanh gươm lên trong một tư thế tấn công. "Cha xứ Balmont, ngươi có chắc là ngươi muốn chiến đấu với ta không? Ta không phải là một người phụ nữ bụng mang dạ chửa, vô phương tự vệ và ngươi cũng không còn hai tên tay sai khoẻ mạnh bên cạnh nữa."

"Ta không sợ đối mặt với ngươi," Guy gầm gừ và lao và hắn nhưng Simon dễ dàng cản cú tấn công trong khi đưa chính lưỡi gươm của hắn vào tay Guy.

Meghann theo dõi trận đấu… cô chưa từng nhìn thấy Simon Baldevar với một thanh gươm trên tay. Chắc hắn phải là một đấu thủ đáng sợ trong thời của mình, Meghann nghĩ khi nhìn hắn buộc tên ma cà rồng khổng lồ phải lùi lại với một loạt những cú chém vòng và phản công. Hắn di chuyển nhanh đến nỗi gần như là một cái bóng trong mắt Meghann… một cái bóng đang di chuyển để đấu lại với kẻ thù của mình bằng tốc độ và sự duyên dáng dữ dội chết người.

"Ta sẽ bắt người phải nhìn ta giết con điếm của ngươi," Guy hổn hển, vừa mới ngăn được thanh gươm của Simon trước khi nó tấn công vào tim hắn.

Simon đáp trả bằng một cú đâm sắc bén vào cổ họng Guy. Ma cà rồng kia làm hắn chệch hướng và cố dồn trọng lượng lên lưỡi gươm của Simon để khiến hắn làm rớt nó.

Nếu Guy nghĩ thân thể to xác của gã đã là đối thủ của bá tước Baldevar thì gã đã nhầm lẫn tai hại. Những giọt mồ hôi xuất hiện trên trán gã khi gã ấn thanh gươm xuống bằng tất cả sức nặng của mình và đó là khi Simon để cho thanh gươm của hắn

https://thuviensach.vn

rời tay hoàn toàn. Không thể điều chỉnh bản thân trong sự thả lỏng đột ngột, Guy cảm thấy quán tính làm cho tay gã chống xuống đất và từ đó Simon dễ dàng đâm xuyên qua lưng của ma cà rồng đang cúi lom khom vào trái tim gã.

Simon lườm địch thủ đang hấp hối của mình một lúc trước khi hắn ngẩng mặt lên tìm kiếm Meghann. Hắn thấy cô đang lúi húi bên một cụm đá, điên cuồng đào bới.

"Chiếc nhẫn của ba!" cô gào lên với hắn khi hắn chạm vào vai cô. "Tên khốn…khốn nạn đó, chắc hắn đã giật nó ra khỏi cổ em!" Meghann cào vào đống gạch vụn, dường như không để ý khi những móng tay dài của cô bị gãy trong lúc cô xới tung mặt đất.

"Em không thể làm mất nhẫn của ba được," Meghann khóc. "Nhẫn cưới của ông… anh Frankie đã đưa nó cho em… sau khi em bỏ anh, em đã tới thăm gia đình mình trước khi tới chỗ thầy Alcuin. Và Frankie nói rằng ba muốn em có chiếc nhẫn… Em sẽ tặng nó cho chồng em. Em mang nó quanh cổ để giữ nó ở bên. Nhưng giờ nó không ở đây… em không thể tìm thấy nó! Em không thể mất nó, em không thể!"

"Meghann." Simon nói bằng giọng trầm ấm, nhẹ nhàng, đu đưa cô từ trước ra sau như thể cô là một đứa bé. "Không sao… không, đừng khóc. Chúng ta sẽ tìm chiếc nhẫn, tôi hứa. Suỵt nào, suỵt."

Meghann bám vào hắn, cảm thấy bình tĩnh lại nhờ nhịp đập đều đặn nơi tim hắn và bờ ngực rộng, đầy an ủi đang cho đầu cô tựa vào.

"Nào," Simon nói, sự bình tĩnh trong giọng hắn đẩy lùi cơn hoảng loạn của cô. "Em ở đâu khi Guy lấy chiếc nhẫn?"

"Đó là sau khi chúng trói em vào đá. Em cảm thấy sợi dây chuyền tuột khỏi cổ nhưng giờ tảng đá không còn nữa. Nó đã nổ tung khi em… khi em gọi cái thứ đó. Vì thế em đang tìm quanh đống gạch vụn…"

"Em có nhớ tảng đá đã ở đâu không?"

Meghann gật đầu và chỉ vào một đụn đá lớn cách họ vài feet.

https://thuviensach.vn

“Hãy bắt đầu tìm từ đó.” Simon giúp cô đứng dậy, và giữ một tay quanh eo cô khi họ bước về chỗ đã từng có tảng đá.

Ngay lập tức Simon trông thấy một thoáng vàng lấp lánh bên dưới phiến đá to nhất và nhặt chiếc nhẫn lên. “Của em đây, em yêu.” Hắn đặt chiếc nhẫn vào túi áo ngực trên cái áo đã mặc cho Meghann.

Thay vì mỉm cười, cô nhìn lên hắn bằng đôi mắt ủ rũ. Cô cảm thấy cái nhẫn vàng cứng qua lần vải mỏng của chiếc áo lanh và nghĩ cô đã vui biết bao vào cái đêm Frankie đưa cô chiếc nhẫn, cái đêm cô nghĩ rằng mình đã giết được Simon và tới thăm gia đình mà cô đã bị chia cắt kể từ khi bị biến đổi.

Chiếc nhẫn cưới là bùa hộ mệnh của Meghann, một thứ cô đã đạt được bằng cách bỏ mặc Simon chết và làm hoà với gia đình mà hắn đã chia cắt khỏi cô. Chiếc nhẫn là bằng chứng cho thấy cô là người phụ nữ độc lập, không biết sợ mà cha cô đã nuôi dạy nên, không phải là sinh vật nhỏ bé điệu đàng tuân phục mọi ý muốn của Bá tước Baldevar.

Giờ đây tên khốn Guy Balmont đã ép cô phải trở về vị thế phụ thuộc vào Simon để giữ mạng. Quỷ tha ma bắt hắn, Meghann nghĩ, cảm thấy gần nghẹt thở vì sự giận dữ và tuyệt vọng trong lòng. Cô đã tìm kiếm nơi ẩn náu nơi Alcuin để được tự do thoát khỏi Simon, và giờ Guy đã đẩy cô trở lại trong vòng tay hắn… (Orkid: nghĩ về người vừa mới cứu mình thoát chết như vậy đó!!!)

“Đêm qua tình thế nào đã buộc em phải ôm lấy tôi?” Simon khẽ hỏi mặc dù đôi mắt màu vàng của hắn cháy rực trong bóng đêm mịt mùng xung quanh họ.

Meghann bắt đầu nói và hắn chộp lấy cô, siết chặt hai cánh tay cô trong một gọng kìm sắt khiến cô kêu lên.

“Em là của tôi,” Simon dữ dằn nói. “Tại sao cái sự thật đơn giản đó lại làm em quằn quại trong hổ thẹn thế? Cái gì mới làm em nhận ra em thuộc về tôi hả?”

Trước khi cô có thể trả lời, Simon đã hôn cô – không phải là sự vuốt ve dịu dàng như hắn đã dành cho cô đêm trước mà là một sự đụng chạm cứng rắn, đầy sở hữu, giải thoát cho ham

https://thuviensach.vn

muốn hoang dại, nguyên sơ bên trong cô.

Tôi muốn em, Meghann – cả thể xác và linh hồn. Hãy đầu hàng đi!

"Vâng," cô nghe thấy chính mình hổn hển, quên hết tất cả mọi thứ trừ sức mạnh chi phối như bão tố đang xuyên qua người cô. "Xin hãy đón nhận em!"

Đồ đĩ!

"Guy," Meghann kêu lên và ngồi dậy. "Em tưởng hắn đã chết!"

"Nếu lúc trước tôi vẫn còn chưa có quá nhiều lý do để giết hắn thì giờ chắc chắn là tôi đã có," Simon gầm gè và giả vờ cau có với tiếng cười khúc khích của Meghann. Hắn mỉm cười và kéo cô lại gần và hôn cô lần nữa trước khi đứng dậy giơ tay ra cho cô. "Chờ ở chỗ ô tô và tôi sẽ tiêu diệt hắn. Rồi chúng ta sẽ nói tiếp chuyện từ chỗ tên đểu cáng đó chen ngang."

Meghann lắc đầu. "Em mới có tư cách giết hắn, không phải anh."

Simon cười và gập cánh tay cô trong tay hắn. "Em càng ngày càng chứng tỏ là tình nhân của tôi đấy. Chắc chắn em đáng được tự tay hạ lưỡi rìu hành quyết rồi. Tới đây, em yêu."

Tên ma cà rồng bị đóng cọc đang nằm úp mặt xuống đất đá sa mạc, hổn hển thở và vặn vẹo khổ sở với lưỡi gươm chọc qua lồng ngực.

Simon dành cho Guy nụ cười lạnh gáy và cầm cánh tay gã, cắn ngập răng nanh vào động mạnh cảnh của gã.

Meghann phải quay đi… nhìn thấy Simon hút máu khơi dậy cơn khát máu của chính cô. Cô liếc lên nhìn mặt trăng tròn vành vạnh, nghĩ rằng thay vì tìm thấy câu trả lời, chuyến đi ra ngoài sa mạc này lại càng mang đến nhiều câu hỏi hơn.

Điều gì đó đang xảy ra giữa cô và Simon, đã xảy ra kể từ cái đêm cô thụ thai. Cô đã rất chắc chắn rằng hắn muốn giết cô, khi Alcuin lần đầu nói với cô rằng Bá tước Baldevar vẫn còn sống. Thay vào đó, hắn tuyên bố rằng hắn vẫn yêu cô và vui vẻ nói với cô rằng cô có đáp lại những tình cảm của hắn, kể cả khi cô từ

https://thuviensach.vn

chối.

Meghann đã từ chối – dữ dội và thường xuyên. Chẳng phải cô đã dành bốn mươi năm cuộc đời mình để chửi rủa hắn, cảm tạ Chúa đã cho cô thoát khỏi hắn sao? Rồi hắn tái xuất hiện và gần như là họ chưa từng chia lìa. Nhưng tại sao? Không phải là vì thời gian đã nâng tầm hắn lên – hắn vẫn là con quỷ vô lương tâm như trước, kẻ đoạt lấy mọi thứ hắn muốn mà không cần nghĩ đến ai khác.

Cầu Chúa tha thứ cho ngươi vì đã ôm ấp một con quỷ.

"Im đi!" Meghann hú lên, làm Simon giật mình trong lúc đang hút máu. Cô giật thanh gươm ra khỏi người Guy và dùng nó để thiến gã bằng một cú gọn ghẽ. "Không được gọi anh ấy là quỷ, đồ… đồ giết trẻ con!"

Meghann vung gươm lên cao trên đầu, chuẩn bị hạ nó xuống cổ Guy thì gã lẩm bẩm, "Ta đã làm sư phụ thất vọng."

"Ngươi đang nói về cái quái gì?" cô hỏi. "Thầy Alcuin sẽ ghê tởm ngươi vì việc ngươi đã cố làm đêm nay."

"Giờ…" hắn cố hổn hển, "ngươi mới là kẻ thầy ghê tởm… con điếm của Baldevar…" Máu tuôn ra từ mồm và mũi gã, Guy không thể tiếp tục nói được nữa.

"Yếu xìu," Simon lẩm bẩm và đặt bàn tay lên mái tóc thẳng của Guy, cho phép một chút sinh lực chảy vào trong con ma cà rồng đang chết… chỉ vừa đủ để gã có thể nói nốt những lời cuối cùng.

Meghann cảm thấy tim cô rớt xuống dạ dày trước cái nhìn háo hức, thích thú trên mặt Simon. Nếu hắn đã gia ân cho Guy thì cô chắc chắn không muốn nghe điều gã định nói.

Guy cố gắng cười với cô… nụ cười độc địa đối lập với nỗi đau trong mắt hắn. "Thầy đã biến ngươi thành học trò yêu thích để lừa ngươi… làm cho ngươi tin thầy. Alcuin không yêu ngươi… chỉ muốn giữ ngươi tránh xa khỏi chủ nhân ngươi. Đã bảo ta… bảo ta xử lý ngươi… giết ngươi nếu có ngày ngươi mang thai đứa con của Bá tước Baldevar."

"Thằng khốn nạn dối trá!" Meghann vung gươm vào cổ Guy,

https://thuviensach.vn

chặt đầu hắn trong một tích tắc. Sau khi hắn đã chết, cô tiếp tục xả thịt hắn, điên cuồng đâm chém. “Chết đi! Chết đi! Chết đi!”

Cô rú lên và quẫy đạp trong khi Simon ấn chặt hai cánh tay cô vào hai bên người và lấy thanh gươm khỏi tay cô. “Thả tôi ra!”

“Cơn kích động của em có thể làm hại con,” hắn bình tĩnh nói.

“Không phải là thật! Không phải!” Meghann khóc. “Alcuin yêu tôi, tôi biết là thầy yêu tôi.”

Simon xoay cô lại và vuốt ve má cô. “Có lẽ lão ta quý mến em chừng nào em còn ngoan đạo và chống lại tôi. Tuy nhiên, nếu có bao giờ lão nghĩ em sẽ lại yêu tôi, lão sẽ phê chuẩn cái chết của em mà không cần suy nghĩ lại.”

Meghann nấc lên từ “không” nhưng nó là một lời nài xin tuyệt vọng hơn là một tiếng từ chối giận dữ.

“Meghann, lão biết em tái hợp với tôi có nghĩa là thế nào, và tôi đánh cược sự bất tử của mình là lão chưa từng một lần bàn về việc đó với em. Em đang mang thai đứa trẻ có thể giải thoát chúng ta khỏi bóng tối. Nếu nó còn sống, ngày nào đó máu của nó sẽ cho chúng ta quyền năng để bước đi trong ánh sáng ban ngày. Nếu tôi sở hữu một quyền năng như thế, điều gì sẽ ngăn tôi khỏi huỷ diệt tất cả những kẻ đứng chắn đường tôi?”

Đột nhiên, Meghann nhìn thấy nó – một ma cà rồng tàn bạo không cần phải ngủ vào ban ngày. Toàn thể các ma cà rồng khác sẽ hoàn toàn bất lực trước hắn; hắn có thể giết họ khi mặt trời lên.

“Đúng thế, Meghann. Alcuin biết hoặc là lão phải giữ chúng ta xa nhau hoặc lão phải giết em.”

“Đừng nói nữa!” Meghann kêu lên. “Alcuin sẽ không giết tôi, không bao giờ!”

“Không sao? Tôi đã giết lão trước khi làm em mang thai để giữ an toàn cho em. Sau khi em thụ thai, nếu em có thể rời khỏi tôi lần nữa, em có biết lão sẽ làm gì không?” Nụ cười lạnh lẽo của Simon làm Meghann sợ hơn cả đòn tấn công bất ngờ của

https://thuviensach.vn

Guy. “Không gì hết. Lão sẽ chia tách chúng ta để tôi không thể cho em ăn bằng máu của tôi – chỉ việc đứng một bên giường bệnh của em và nhìn em chết đói.”

Meghann đặt hai bàn tay lên tai; cô không thể nghe thêm một lời nào nữa. Những lời đó đang khiến cho bốn mươi năm qua trong đời cô chỉ là một lời nói dối. Simon cầm tay cô trong tay hắn, làm tan vỡ trái tim cô cũng như lòng tin của cô vào Alcuin bằng những câu nói của hắn.

“Em nghĩ sao, Meghann? Alcuin sẽ bảo em phải đi tìm tôi để tôi có thể cứu em chăng? Lão sẽ giữ bí mật với em bởi vì lão không bao giờ tin cậy em hay người bạn tốt, Bác sĩ Tarleton của em hoàn toàn được.” Môi Simon cong lên nhạo báng trước cái nhìn choáng váng của cô. “Meghann à, tôi không tạo ra câu chuyện bội phản này để thuyết phục em rằng em không có người bạn nào và buộc em trở về bên tôi tìm niềm an ủi; tôi không hề mong muốn có em nhờ lừa dối. Tôi chỉ đơn giản muốn em đối mặt với vài sự thật khó khăn. Em nghĩ Charles Tarleton vẫn còn sống nếu tôi nghĩ cậu ta muốn giết em sao? Không, Alcuin có thể thấy rằng em và Charles trước nhất dành lòng trung thành cho nhau, vì thế lão ta đã nói dối với cả hai người.”

“Có lẽ ông ấy không biết em phải uống máu anh,” Meghann khóc, tìm kiếm một sợi rơm để bám víu.

Simon cười độc địa. “Cô bé yêu quý, em có biết làm sao tôi giành được Infans Noctis không? Isaac Spears đã trộm nó từ chỗ Alcuin. Lão biết về bí mật đó trước tôi rất lâu.”

Meghann không biết người ta có thể đau đớn đến thế này; có một cục nghẹn đắng trong cổ họng cô và ngực cô thắt lại đến mức không thở nổi. Cô hít không khí bằng từng hơi ngắn, nông, ra lệnh cho mình không được khóc. Cô sẽ không khóc vì chuyện này… cô sẽ không khóc vì bị Alcuin phản bội, vì cái ý tưởng là toàn bộ sự dạy dỗ yêu thương của ông, điều nhắc cô nhớ rất nhiều tới người cha của mình hoá ra lại chỉ là một công cụ để đạt tới mục đích cuối cùng, một cách để ngăn cản cô và Bá tước Baldevar.

Meghann nhìn vào cảnh địa ngục xung quanh cô – đầu của Guy Balmont vẫn đang nhìn vào cô, đôi mắt mở to và chỉ trích,

https://thuviensach.vn

xác chết không toàn vẹn của học trò hắn, tất cả những hòn đá từ tảng đá bị nổ - và nghĩ rằng cô phải chạy khỏi nơi bị nguyền rủa này. Cô phải vào trong ô tô và đi thật xa, thật xa khỏi nơi mà cô suýt nữa thì mất con. Dù cô không bao giờ thấy lại sa mạc nữa cũng được. Cô bắt đầu bước đi, vẩn vơ tự hỏi liệu Simon có làm gì để ngăn cản cô không. Ngay lúc này cô thậm chí sẽ không nhìn hắn. Chắc hắn phải buồn cười cô lắm, một con ngốc ngớ ngẩn thậm chí còn không biết khi mình bị thao túng, không biết rằng Alcuin chỉ thu nhận cô để ngăn cô khỏi hắn.

Cảm thấy choáng váng và muốn ốm, cô dựa vào chiếc xe Caddy, hoàn toàn kiệt sức và không thể làm thêm việc gì nữa, kể cả một việc nhỏ nhặt là mở cánh cửa xe. Thế giới quay cuồng quanh cô và cô đáng lẽ đã ngã xuống đất nếu không nhờ hai cánh tay khoẻ mạnh đã bế cô lên và đặt cô vào ghế trước trên xe.

Ăn xong em sẽ khá hơn. Một cổ tay xuất hiện dưới miệng cổ, và mũi cô nhận ra mùi máu nóng, đầy sinh lực đang mời gọi.

Meghann đói khát cắn xuống, không cảm thấy gì khác ngoài niềm vui khi vị ngọt của máu lấp đầy miệng cô và xua đuổi sự ốm yếu của cô. Cô tham lam liếm láp chỗ máu, không chỉ đang ngấu nghiến thứ chất lỏng mà còn cả quyền năng và sức mạnh chảy từ máu Simon vào cơ thể cô, cô muốn tất cả sức sống ấy cho mình và đứa bé.

"Đủ rồi," cô nghe thấy giọng nói hài hước và cổ tay bị kéo ra khỏi răng nanh và hai bàn tay đang giữ chặt của cô. Lúc ấy cô mới biết là đầu mình đang nằm trên đùi Simon, cô cố di chuyển nhưng hắn giữ cô ở nguyên chỗ. "Em phải chờ đến khi lại có thể hút máu người thì mới hút cạn con mồi được, cô thú hoang nhỏ ạ."

"Simon?" cô lẩm bẩm ngái ngủ. "Có gì sai với em à? Sao em mệt thế?"

"Không có gì sai cả," hắn bình tĩnh trả lời. "Chẳng có gì ngoài chuyện đang mang thai và hoàn toàn kiệt sức sau cuộc tấn công lén kia. Giờ ngủ đi cô bé, và tôi hứa em sẽ cảm thấy khá hơn khi tỉnh dậy vào đêm mai."

"Sao anh không giết em?" cô hỏi và xoay lại để nằm thoải

https://thuviensach.vn

mái hơn. Meghann biết những câu hỏi của mình có một chút khẩn thiết ở trong đó nhưng cô đang rất khó suy nghĩ và nói chuyện.

"Gì cơ?"

"Khi anh trở lại." Cô ngáp. "Sao anh không giết em ngay?... đã bỏ chạy và để mặc anh chết... huỷ hoại cuộc sống của chúng ta chẳng vì cái gì, chỉ để một trong những kẻ thù của anh có thể... có thể sử dụng em... chống lại anh. Sao anh không ghét em?"

"Ghét em? Vì sao? Vì em còn trẻ và yếu đuối trước những mưu mô của một lão cha xứ quỷ quyệt à? Đừng làm mình buồn lòng vì bám lấy quá khứ. Chỉ cần nhắm mắt lại và ngủ một giấc để hồi phục."

"Chúng ta đang đi đâu đây?" cô cố gắng lải nhải khi nghe thấy chiếc Caddy khởi động. "Em... đừng đưa em về nhà Lee... sợ ở một mình..."

"Suỵt," Simon bảo cô và vuốt tóc cô, ru cô vào giấc ngủ. "Tôi đang đưa em đến nơi em thuộc về... về nhà cùng tôi."

"Tốt," Meghann nói và nhắm mắt. Giờ cô có thể ngủ khi biết rằng Simon Baldevar sẽ đứng canh cho cô và con cô.

https://thuviensach.vn

Chương 11

18 tháng Tám, 1998

Meghann nhìn quanh căn phòng tối tăm, ẩm thấp với sự căm ghét. Đây chính là nơi Simon đã tra tấn Jimmy. Cổ họng cô gai gai khi nhìn vào thiếu nữ sắt[13], cánh cửa của cái hòm giờ đang hé mở nhưng bên trong trống rỗng.

Bất chấp ý muốn của mình, Meghann nhớ lại khi cái bẫy kinh khủng đó chứa thân thể của người yêu cô. Có phải là do trí tưởng tượng của cô, hay cô thực sự nhìn thấy những giọt máu nhỏ đang đọng trên những chiếc gai ác nghiệt bên trong cánh cửa của thiếu nữ sắt? Máu của Jimmy... anh đã đau đớn đến thế nào khi những cái gai kia cắm vào da thịt lúc Simon đóng sập cánh cửa và Jimmy đã gào thét như thế nào...

"Không, xin đừng. Tôi không muốn thấy!" Meghann cầu xin với bất kể lực lượng nào, cho dù là tiềm thức của cô hay cái gì đó mạnh hơn, đang dùng những giấc mơ để kéo cô trở lại nơi kinh khủng này.

"Hãy nhìn kỹ vào căn phòng này, Banrion," một giọng nói buồn bã vang lên phía sau cô, và Meghann xoay ngoắt lại để thấy Alcuin đang đứng ở giữa phòng, đôi mắt nâu dịu dàng chứa đầy nỗi buồn thương trong khi ông nhìn cô. "Căn phòng này là sự phản chiếu hoàn hảo cho tâm hồn Simon Baldevar – đen tối, trống trải, méo mó, và có thể làm bất kỳ việc độc ác nào để dành lấy thứ hắn muốn. Đó là loại người mà con muốn cùng nuôi dạy con cái sao?"

"Ông đừng có thuyết giáo tôi về chuyện Simon là loại người nào," Meghann quát lại, lần đầu tiên nói với Alcuin mà không có sự tôn trọng và tình yêu thương tuyệt đối. Cô sẽ không ngã gục chỉ vì ông ta đã gọi cô với cái tên của vật cưng là Banrion; cô nhớ tất cả những gì Simon đã kể cho cô. "Kể cả hắn cũng không nhắm vào đàn bà mang thai."

"Điều Guy đã làm với con đêm qua là rất đáng ghê tởm,"

https://thuviensach.vn

Alcuin nói, và Meghann chưa từng bao giờ thấy đôi mắt dịu dàng của ông buồn bã đến thế. “Thầy sẽ không chối điều đó và thầy sẽ không cho phép anh ta tiếp tục nghĩ rằng anh ta làm thế vì thầy. Nhưng anh ta không phải là người gây ra tình cảnh này. Guy, như mọi kẻ khác, đều sợ hãi Bá tước Baldevar. Nỗi sợ đó đã khơi dậy tất cả những khuyết điểm trong tâm hồn Guy. Ta không phải đang biện hộ cho Guy – anh ta sẽ bị trừng phạt vì hành vi của mình. Nhưng thầy không tin rằng anh ta sẽ làm hại con nếu bá tước Baldevar không làm con có thai.”

“Ông có hại tôi vì Simon đã làm tôi có thai không?” Meghann giận dữ hỏi. “Simon có đúng không – ông có đứng sang một bên và để tôi chết mà không nói cho tôi biết tôi cần máu của hắn để sống còn không?”

“Không bao giờ,” Alcuin cứng rắn nói. “Bá tước Baldevar đoạt được viên đá phù thuỷ có thể tạo ra mối nguy hại vô bờ đối với tất cả những kẻ chống lại hắn, nhưng ta sẽ không bao giờ phê chuẩn cái chết của con để giải mối nguy ấy. Meghann à, con là người vô tội trong tất cả những chuyện này. Thầy biết rằng tên ma quỷ ấy đã cưỡng ép con…”

Meghann dựa vào thiếu nữ sắt. “Alcuin, đó là một lời nói dối. Simon… hắn đã không cưỡng ép tôi đêm đó…”

“Không!” Alcuin tới bên cô, nắm lấy hai tay cô chặt đến nỗi cả trong mơ cũng đau. “Banrion, bạo lực không phải là cách duy nhất để cưỡng đoạt một người phụ nữ. Đừng bao giờ đánh giá thấp sự khôn khéo của Bá tước Baldevar. Thầy biết điều hắn đã làm với con đêm đó… tìm kiếm mọi góc mềm yếu, dễ bị tổn thương trong đầu óc con và khai thác chúng triệt để. Thầy biết hắn đã lợi dụng nỗi sợ hãi và không chắc chắn của con và khi con nằm khóc trước mặt hắn, hắn đã chiếm lấy con.”

Meghann lắc đầu. “Tôi đã khóc bởi vì hắn làm cho tôi thấy rằng một phần của tôi… một phần của tôi vẫn yêu hắn.” Đó – cô đã nói ra rồi. Một phần trong cô yêu Simon Baldevar; luôn luôn yêu, mãi mãi yêu. (phần này hơi bị lớn à)

Alcuin cầm tay cô trong tay ông. “Banrion à, con phải tin ta khi ta nói rằng điều con cảm nhận không phải là tình yêu. Con chỉ đơn giản là rất dễ tổn thương vào lúc này và sự yếu đuối đó

https://thuviensach.vn

khiến con vươn tới bất kỳ một nguồn an ủi nào. Nhưng thầy xin con, đừng quay sang tìm nguồn an ủi nơi Simon Baldevar. Hãy nhớ đến con quái vật ẩn dưới cái bộ mặt dịu dàng mà hắn đang mang trong nỗ lực chiếm được trái tim con. Tất cả những lời nói và cử chỉ ngọt ngào, dịu dàng kia chỉ là giả. Hắn không yêu con, bởi vì hắn không có khả năng yêu thương. Một khi con đã sinh con, hắn sẽ huỷ diệt con… nếu không phải bằng cái chết tức thời, thì bằng cách làm cho linh hồn con cũng trống trải và rạn vỡ như của chính hắn. Bá tước Baldevar là ma cà rồng theo mọi nghĩa của từ ấy. Hắn sẽ lấy tất cả của con, hút cạn kiệt con, và chẳng để lại cho con cái gì. Xin đừng trao trái tim con cho hắn."

Những lời của Alcuin cứa vào lòng cô như một lưỡi dao. Cô không thể chịu được ý nghĩ rằng Simon đang nói dối cô, rằng hắn không yêu cô như hắn nói, rằng cảm giác yên bình tuyệt vời mà cô có khi hắn ôm cô lại gần và xoa dịu những nỗi sợ của cô chẳng là gì ngoài một mưu mô toan tính để khiến cô tin hắn.

"Ôi," Meghann hổn hển. Ý nghĩ Simon không yêu cô… tại sao cô không nhìn thấy trước đó? Nhìn thấy nỗi đau cô đã bắt hắn phải trải qua khi cô gào lên rằng cô ghét hắn? Chắc hẳn cô đã cào nát trái tim hắn khi cô sẵn sàng bỏ đi sau mười ba năm tuyên bố yêu hắn với tất cả trái tim và linh hồn. Cô sẽ cảm thấy ra sao nếu hắn là người bỏ rơi cô sau ngần ấy năm?

Sẽ rất kinh khủng, Meghann nhận ra. Đau đớn và giận dữ, nhưng giống như hắn, cô sẽ quá kiêu hãnh nên không để hắn nhìn thấy nỗi đau của cô. Không, cô cũng sẽ không nghĩ đến điều gì khác ngoại trừ trả thù – ngoại trừ việc làm tổn thương hắn một cách sâu sắc như hắn đã làm tổn thương cô.

"Tôi là một con ngốc," Meghann nói, giọng cô buồn bã và đều đều. "Căn phòng này, mọi nỗi đau và cái chết… Jimmy Delacroix… tất cả đều là lỗi tại tôi. Đáng lẽ tôi không nên rời bỏ Simon, đáng lẽ tôi phải ở lại bên hắn và mọi người sẽ vẫn an toàn…"

"Còn con sẽ ở đâu?" Alcuin hỏi, và cô vẫn không thấy sự giận dữ hay thất vọng trong đôi mắt ông. "Chết rồi? Quy phục số phận của mình?"

"Đang yêu," Meghann bảo ông. "Ông không thấy sao, Alcuin?

https://thuviensach.vn

Có lẽ đúng là tôi khao khát những thứ Simon không thể hay sẽ không cho tôi, nhưng tôi yêu hắn. Tôi cầu xin Chúa là không phải nhưng đúng thế."

"Con không yêu hắn – đó chỉ đơn giản là dục vọng và dòng máu của hắn ở trong con."

"Không!" cô rú lên. "Không, không! Tôi yêu anh ấy... tôi không biết tại sao, nhưng đúng như thế. Có lẽ trong tôi có gì đó méo mó và khác thường, nhưng tôi yêu anh ấy và tôi đã mệt mỏi với việc chối bỏ nó."

"Banrion, không. Con đang bị sốc – con không biết con đang nói gì. Thầy hiểu con... con sẽ cảm thấy rất khác khi con không còn cần máu của hắn nữa. Rồi con sẽ nhìn thấy hắn đúng như bản chất của hắn và khi đó, Banrion à, con có thể huỷ diệt hắn nếu con chỉ cần cho phép ta làm việc đó qua con. Sau khi con sinh, cho phép linh hồn ta tiến vào cơ thể con và cuối cùng con sẽ có thể sống mà không có nỗi sợ Bá tước Baldevar lơ lửng trên đầu."

Giờ thì Meghann đã hiểu – cô biết tại sao Alcuin lại tới bên cô. Ông ta cần ai đó còn sống để ông ta có thể ám họ và dùng sức mạnh của mình để chặt đầu Simon Baldevar. Còn ai tốt hơn cho vị trí ấy ngoài người duy nhất trên đời mà Simon muốn tin – Meghann O'Neill, mẹ của con hắn? Hơn nữa, với thiên khiếu triệu hồn của Meghann, linh hồn Alcuin sẽ rất dễ dàng vào cơ thể cô.

"Đêm nay ông chỉ đến với tôi vì ông muốn sử dụng tôi," cô buộc tội, lờ đi nỗi đau trên mặt Alcuin. "Tất cả những gì ông muốn là giết chết Simon – ông chẳng thèm quan tâm mảy may nếu hắn có làm tâm hồn tôi trống rỗng và vụn vỡ như của hắn. Cút đi! Tìm ai đó khác để tiếp tục cuộc thánh chiến của ông chống lại Simon Baldevar."

Alcuin cố giữ cô, và cô điên cuồng cào cấu ông ta. "Để tôi đi! Để mặc tôi! Tại sao tất cả các người không thể để mặc tôi! Nếu các người muốn Simon chết thì đi mà làm lấy! Để tôi yên.

Tôi muốn ra khỏi đây. Simon ! Simon, cứu em!"

Cô cảm thấy một cái tát mạnh trên má. "Dậy đi!" Meghann

https://thuviensach.vn

ngồi bật dậy, đôi mắt xanh đảo quanh điên cuồng. Simon đang cúi xuống cô, sự giận dữ trên mặt hắn khiến cô run lên cho đến khi cô nhận ra nó không phải nhắm vào cô.

Meghann cảm thấy cơn giận của chính mình. Làm sao Alcuin dám đoán bừa là tình yêu của Simon là giả dối hay cô đáng lẽ không nên đặt lòng tin vào hắn! Ai là người đã nghe tiếng kêu của cô đêm qua, đã cứu cô khỏi một con quỷ mà cô không thể kiểm soát được, và giải thoát cô khỏi tên điên muốn huỷ diệt cô và đứa con vô tội của cô? Tại sao cô lại phải tiếp tục từ chối Simon trong khi thời gian duy nhất cô thực sự thấy an toàn và hạnh phúc là lúc ở với hắn? Bởi vì Alcuin khăng khăng là Simon sẽ giết cô à? Ha! Chính những con chó điên của Alcuin mới là kẻ cố giết cô, không phải Simon Baldevar.

Một giọng nói nhỏ cố nhắc nhở cô về những điều độc ác Simon làm với con người, nhưng Meghann dẹp nó đi một cách thô bạo. Tại sao cô lại phải quan tâm đến số phận của những con người mà cô không quen trong khi mọi ma cà rồng trên đời đều muốn săn lùng cô vì đang mang viên đá phù thuỷ và kẻ duy nhất có thể bảo vệ cô đang nhìn xuống cô với ánh mắt yêu thương thế kia? Lương tâm cô nhói đau khi nhận ra cô không thực sự quan tâm tới việc Simon đối xử với người khác thế nào, chừng nào hắn còn đối tốt với cô và bảo vệ con cô.

Meghann đặt một bàn tay lên vết sẹo nhỏ hình sao phía trên tim hắn, dấu vết vĩnh viễn của cây cọc cô đã đóng vào hắn. “Simon, anh nghĩ chúng ta có thể bắt đầu lại không?”

“Tôi đã chờ bốn mươi năm để em quay lại với tôi.” Simon vuốt ve má cô, đôi mắt màu hổ phách xuyên thấu cô cho đến lúc cô cảm thấy mình bị bóc trần tới tận linh hồn. “Nhưng Alcuin đã nói với em một sự thật. Tình yêu của tôi dành cho em không thay đổi con người tôi. Nếu em muốn là tình nhân của tôi, em phải sẵn sàng trao cho tôi những thứ mà tôi đã đòi hỏi vào cái đêm tôi biến đổi em – trái tim và linh hồn. Em có sẵn sàng cho tôi tất cả những gì tôi muốn không?”

“Anh có sẵn sàng đối xử với em như một người phụ nữ chứ không phải đồ chơi không?” Meghann hỏi ngược lại và Simon cười lớn, đẩy cô nằm xuống đống gối lụa và nhung màu anh đào

https://thuviensach.vn

trên giường.

"Nằm xuống và để tôi cho em thấy tôi có thể đối xử tốt với em thế nào," hắn lẩm bẩm, luồn bàn tay mạnh mẽ vào tóc cô.

Meghann hăm hở vòng tay quanh cổ hắn và hắn hôn cô ngấu nghiến, dường như đang hỏi cô sẵn sàng trao cho hắn bao nhiêu.

Mọi thứ, cô uể oải nghĩ. Hãy nhận lấy em, biến em thành của anh một lần nữa. Cô ưỡn cổ lên, mỉm cười khi môi Simon rời khỏi môi cô để tìm kiếm làn da màu kem trên cổ cô.

"Sẽ không làm hại đến con chứ?" cô lo lắng hỏi.

"Tôi chỉ nếm em thôi, Meghann… không lấy đủ để làm em yếu đi đâu."

"Ôi, Chúa ơi," cô rít lên khi răng nanh của hắn cắm vào cô nhẹ nhàng đến nỗi cô gần như không thấy đau. Tất cả những gì cô cảm thấy là niềm khoái lạc tuyệt vời đang rộn ràng trong cơ thể cô khi hắn uống máu cô. Meghann lùi lại, cảm thấy một sự uể oải vui thích đang hình thành bên trong cô cùng với dục vọng đang gào thét đòi Simon lấy thêm nữa, uống hết máu của cô…

Với tiếng rên rỉ nhỏ, Simon tách ra khỏi cô. "Tôi còn chưa xong, cô bé," hắn hứa với cô khi hai tay cô vươn ra để hướng dẫn hắn trở lại cổ mình. Hắn ấn xuống vết cắn, cho phép một lượng máu nhỏ chảy vào chiếc ly thuỷ tinh hắn đang giữ ở cổ cô.

Simon lấy một chút chất lỏng màu hồng ngọc từ chiếc ly, và trải nó ra trên hai núm vú cô. Meghann kêu lên trong khoái cảm và thấy cơ thể mình ở bên rìa cực khoái khi hắn mút máu trên ngực cô bằng những cú đưa lưỡi chầm chậm, lười biếng khiến cô kêu lên và đẩy đầu hắn xuống dưới. Đã quá lâu rồi, quá lâu. Cô nhớ việc có một tình nhân ma cà rồng; không người thường nào có thể kết hợp sex và cơn khát máu để tạo nên khoái cảm không thể chịu nổi này…

"Nhanh lên," cô rên.

Simon ngẩng đầu lên và dành cho cô nụ cười phóng đãng. "Cô bé, tôi đã chờ bốn mươi năm để có em như thế này. Em nghĩ

https://thuviensach.vn

tôi sẽ phá hỏng giây phút này với sự vội vã sao? Im lặng và học lại giá trị tinh tế của sự kiên nhẫn đi nào."

Đôi mắt cô mở lớn khi nhìn hắn bao phủ người cô bằng máu, tạo một con đường đỏ thẫm từ ngực tới bụng cô. Lưỡi hắn đi theo con đường máu một cách uể oải, lưu luyến ở bụng cô, những sự thay đổi trên cơ thể cô và chỗ phồng lên nơi con hắn đang nằm bên dưới bàn tay hắn, sinh mệnh bé nhỏ đang lớn dần bên trong cô.

Hắn dùng máu để làm quen lại với từng inch của cơ thể cô… vẽ những đường dài, đỏ thẫm trên chân cô rồi dùng đầu lưỡi liếm đi, gặm những đường cong ở chân cô, đầu ngón chân…

"Xin anh," Meghann cầu xin.

Simon nhìn lên, giữ cái ly ở trên cô với nụ cười thách thức. "Nói cho tôi biết nên để máu ở đâu, em yêu."

Đáp lại nụ cười tự mãn của hắn bằng cái nhìn bạo dạn, Meghann cầm chiếc ly thuỷ tinh và hất máu vào giữa hai chân cô. "Liếm hết đi."

Simon đẩy cô vào giường và cúi mái đầu hạt dẻ xuống với cô.

"Phải," cô thút thít, cảm thấy khoái lạc trào qua mình khi hắn lại trêu đùa với cô, liếm chỗ da thịt mềm mại, ham muốn ở giữa chân cô bằng sự chậm rãi quái quỷ. "Ôi, Chúa ơi, phải rồi!"

Simon dành cho cô nụ cười đắc thắng và kéo cô xuống dưới hắn, lao vào cô sâu tới mức cô nghĩ hắn gần như đã chạm vào đứa con trong bụng cô.

Meghann quắp chặt hắn và trải rộng hai chân, đáp lại từng cú thúc hoang dại của hắn bằng cú đẩy của chính mình. Cô đã quên mất sex giữa họ tuyệt như thế nào… đã quên mất lúc Simon khiến cô trở thành đối tượng quan tâm duy nhất của hắn là như thế nào, dường như hắn dành trọn bản thân để mang tới khoái lạc cho cô trong khi cùng lúc lại lấy đi mọi thứ của cô, khiến cô dâng hiến bản thân nhiều hơn bất kỳ người nào từng làm.

Sau đó, Meghann cuộn tròn trên người tình nhân, và hắn mỉm cười với cặp má ửng hồng, đôi môi sưng mọng và cặp mắt

https://thuviensach.vn

xanh uể oải của cô. “Cảm thấy trống rỗng và vụn vỡ phải không, cưng?”

Meghann cười lớn, không cảm thấy gì khác ngoài nụ cười ngốc nghếch trên mặt cô và mong muốn xoay vòng vòng như con vụ.

“Em hạnh phúc,” cô lẩm bẩm trên ngực hắn, hơi ngạc nhiên vì sự thật giản dị ấy.Từ khi nào nỗi căm thù của cô với Simon Baldevar đã hoá thành tro bụi? Đó là vì những bữa ăn hàng ngày đã làm tăng mối liên kết giữa họ, hay thực tế là hắn đã cứu mạng cô? Hay có lẽ cô chưa bao giờ ngừng yêu hắn trong trái tim bí mật của mình?

Simon đỡ cô dậy khỏi giường. “Tôi hứa là em sẽ còn hạnh phúc hơn nữa. Giờ là lúc ra khỏi giường rồi, cô bé. Chúng ta có cả một đêm dài phía trước.”

Meghann liếc xuống chiếc giường khổng lồ có màn treo, những tấm ga nhàu nhò kinh khủng đã bị vấy máu một cách cố ý – ai đó sẽ nghĩ là đã có một trận tàn sát trên giường chứ không phải là hai ma cà rồng lao vào trong nhau.

“Có lẽ em muốn một đêm dài ở đây,” cô gợi ý một cách lẳng lơ. Đã lâu lắm rồi cô mới có thể thưởng thức máu và sex cùng một lúc. Cô vươn tay lên vuốt cánh tay hắn. “Anh là ma cà rồng duy nhất em từng –“

“Tôi biết,” Simon nói, khẽ hôn cô. “Và em sẽ còn rất nhiều cơ hội ngủ cùng con ma cà rồng này nữa, nhưng không phải bây giờ cưng à. Đi thôi, tôi có vài điều ngạc nhiên dành cho em.”

“Max!” Meghann kêu ré lên khi Simon mở cánh cửa thông với phòng thay đồ và chú chó lông xù Ai-len của cô vui vẻ nhảy tới, đặt cả hai bàn chân lên vai cô.

“Cún ngoan,” Meghann khen và dành cho Simon ánh mắt dò hỏi. “Sao nó lại ở đây?” Khi cô rời New York, Meghann đã gửi Max cho một trung tâm chăm sóc, chỉ mang nó tới Las Vegas sau khi Lee đã đảm bảo là anh ta chào đón con chó của cô.

Simon đưa tay ra cho con chó, cho phép nó hít ngửi một cách cảnh giác. “Tôi có thể là một con quỷ độc ác, nhưng tôi không phải tên độc tài, Meghann à. Làm sao em có thể sống ở đây mà

https://thuviensach.vn

không có thú cưng? Tôi đã bảo Vinny mang anh chàng quyến rũ này cùng với mọi đồ đạc khác của em về đây trong lúc chúng ta ngủ."

Meghann nhướng mày lên. "Ai cho phép anh làm thế?" Chỉ vì cô muốn ở với Simon đêm qua khi cô quá sợ hãi không có nghĩa là cô định sống với hắn.

"Em thân mến, em nghĩ tôi sẽ hài lòng với – nói thế nào nhỉ? – tình một đêm à? Kể từ giờ trở đi em sẽ sống cùng tôi. Nếu niềm đam mê mới được khơi lại của chúng ta còn chưa đủ là lý do, tôi nghĩ rằng cuộc tấn công của Guy đã cho em thấy em đang yếu thế nào. Tất nhiên, tôi hoàn toàn nhận trách nhiệm về việc đó… vì đã nuông chiều nhu cầu tự do trẻ con của em."

"Nhu cầu tự do trẻ con!" cô ré lên, và Max lùi lại khỏi bàn tay Simon, ư ử không chắc chắn. "Đồ con heo cổ hủ, tôi phải cho anh biết một người phụ nữ mong muốn tự do không phải là trò "trẻ con" –" (Orkid: chị này chửi người yêu ghê quá)

"Meghann, em không thiểu năng vì thế tôi chỉ có thể cho là em đang không suy nghĩ rành mạch. Guy Balmont có thể đã chết, nhưng vẫn còn nhiều kẻ khác, một vài thuộc hạ của chính tôi, những kẻ ghen tị với cái cách tôi yêu thích em, bọn chúng sẽ cố giết em nếu chúng phát hiện ra em đang mang thai. Cách duy nhất để tôi giữ an toàn cho em là để em ở gần tôi. Hơn nữa tôi đã bảo em từ cách đây rất lâu rằng nhà em là ở bên tôi. Giờ, em có định cư xử đàng hoàng không hay tôi phải trói em lại để giữ em ở đây?"

"Sao thế Simon?" Meghann dài giọng, "từ khi nào anh cần lôi chuyện an toàn ra để làm lý do trói em lại thế?"

Simon mỉm cười và nắm tay cô, đưa cô vào trong phòng tắm rộng thênh thang và có nhiều cây cảnh. "Tôi sẽ coi cái nhìn giận dỗi kia là câu đồng ý. Tắm nhanh lên, em yêu, và xem xem em có thể tìm được trong đống rác rưởi Vinny đã đặt vào tủ quần áo của em một bộ đồ phù hợp để ra ngoài không."

"Quần áo của tôi không phải là rác rưởi!" cô nóng nảy phản đối. "Đừng nghĩ rằng anh lại có thể bảo tôi phải mặc hay không được mặc cái gì. Tôi sẽ không để cho một gã công tử bột ăn diện

https://thuviensach.vn

chọn đồ cho mình đâu."

"Quần vải bông và những chiếc áo thun loè loẹt kia chẳng giúp ích gì cho em cả. Cưng của tôi, em không hề biết mình đáng yêu thế nào sao? Khi chúng ta sống cùng nhau, tôi đã không đòi em phải ăn mặc lịch thiệp chỉ vì tính độc đoán. Em là một phụ nữ xinh đẹp và tôi mong nhìn thấy em trong những bộ quần áo tôn lên vẻ đẹp đó." (Orkid: cái miệng dẻo quẹo như kẹo nha) Nhìn thấy mắt Meghann dịu đi trước lời khen ngợi, Simon nhéo má cô đùa bỡn và ra một chỉ thị khác. "Mặc đồ và gặp tôi ở trong phòng ngủ khi em đã xong nhé cô bé."

Meghann đi vào phòng ngủ nửa giờ sau đó. "Ngài có ưng thuận không, thưa ngài?" Cô duyên dáng xoay người, giơ hai tay lên để hắn có thể nhìn thấy chiếc váy len cao cổ, không tay màu đồng bám vào những đường cong gợi cảm của cô. Cô biết màu vàng mờ của bộ váy sẽ làm ánh lên những vệt màu đồng trên tóc cô. Cô đã vấn tóc cao theo kiểu thời Edward mà cô biết là Simon rất thích. Một cặp hoa tai bằng vàng quá khổ và sợi dây chuyền ngọc mài tròn mà hắn vừa tặng cô hoàn thiện bộ trang phục.

"Em làm tôi mê mệt," Simon nói. "Giờ thì gã công tử bột ăn diện này có sánh với em được không?

"Cũng được," Meghann đùa khi cô nhìn ngắm bộ vét màu xanh hải quân được may cực khéo. Cô thầm nghĩ Simon là người đàn ông ăn mặc đẹp nhất mà cô từng gặp, kết hợp được vẻ lịch lãm thành thị trong tủ quần áo sang trọng của hắn cùng với thân hình mạnh mẽ và bờ vai rộng lớn kia.

"Em thân yêu, nếu em cứ nhìn tôi như thế, tôi không nghĩ chúng ta có thể rời khỏi phòng này được. Nhưng em vẫn còn quá trần trụi để ra ngoài."

"Trần trụi?" cô bối rối hỏi. "Anh đang nói về cái gì?"

"Bàn tay em, cưng à. Chúng hoàn toàn trần trụi." Simon với ra sau tai cô. "Giờ thì nó có thể là gì nhỉ?" Hắn mở lòng bàn tay ra.

"Ôi!" Meghann hổn hển trước chiếc nhẫn triện dấu bằng ngọc lục bảo.

https://thuviensach.vn

Simon quỳ xuống một đầu gối, giơ chiếc nhẫn ra cho cô. “Meghann O’Neill, hãy cưới tôi nhé?”

“Anh… anh chưa bao giờ hỏi cưới em trước đây,” là điều duy nhất cô có thể nghĩ ra để nói.

“Trước đây em chưa từng mang con của tôi. Tôi vẫn khá cổ hủ nên muốn có con hợp pháp. Quan trọng hơn là em đã không nghe lời xúi bẩy của Alcuin. Cách duy nhất tôi có thể nghĩ ra để ngợi khen em vì đã chọn tôi thay vì lão ta chính là tặng em tên tuổi của tôi. Hãy làm cô dâu của tôi, em yêu.”

Đôi mắt cô sẫm lại khi nhìn vào chiếc nhẫn và người đàn ông đang quỳ trước mặt cô. Tình cảm của cô đã thay đổi biết bao nhiêu nếu giờ cô thậm chí còn cân nhắc việc lấy hắn? Chính là lúc này… Nếu cô chấp nhận có nghĩa là toàn bộ thời gian họ xa nhau và tất cả những thứ mà vì nó cô chiến đấu đều là vô nghĩa.

Không, Meghann quyết định. Không phải như thế, không thể là như thế. Thừa nhận cô yêu Simon Baldevar không có nghĩa là quay lưng lại với những việc cô đã làm, với tất cả những người cô đã yêu thương trong suốt bốn mươi năm họ chia lìa… phải vậy không?

“Meghann,” Simon nói khi cô chỉ đứng đó và nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn. “Tại sao em lại do dự? Em sợ chăng?”

“Tất nhiên là em sợ. Em sợ cách anh có thể khiến em yêu anh, khiến em quên hết mọi người khác mà em quan tâm… khiến em quên mất em đã thề tôn trọng đạo lý của Alcuin như thế nào. Em không muốn Alcuin nói đúng – anh không thể cướp hết mọi thứ của em.”

“Tất nhiên là tôi không thể. Tôi cũng không muốn. Nghe tôi này. Tôi nghĩ những đạo lý của em là chuyện ngu ngốc, nhưng tôi sẽ không ép buộc em bất kỳ điều gì. Tất cả những gì tôi muốn là tình yêu và lòng trung thành của em. Cho tôi điều đó và em có thể giữ lại những lý tưởng của mình… những thứ mà lão linh mục lắm chuyện kia đã bảo là tôi sẽ cướp đi. Cứ giữ anh bạn Charles của em.. em thậm chí có thể tiếp tục cố gắng chữa lành cho Jimmy Delecroix nếu em cảm thấy có chút nghĩa vụ với hắn.” Simon mỉm cười trước sự kinh ngạc không nói nên lời

https://thuviensach.vn

của cô. “Giờ, em sẽ cưới tôi chứ?”

“Tại sao anh lại để Jimmy sống?” cô nghi ngại hỏi.

“Em thích tôi không làm thế hơn à?” Bên dưới giọng điệu mềm mỏng của hắn, Meghann bắt được một nét sắc nhọn và biết rằng Jimmy sẽ chết trong vài phút nữa nếu cô không chịu bỏ qua đề tài này. Hắn đã nói là cô có thể tiếp tục chữa cho Jimmy – lý do của hắn sẽ mãi là của riêng hắn. Simon không bao giờ cho phép bất kỳ ai, kể cả cô được tọc mạch vào những suy nghĩ hay động cơ của hắn, không bao giờ để bất kỳ ai đến quá gần hắn. Có lẽ lời cầu hôn này là một bước nhỏ tiến tới việc thay đổi điều đó; có lẽ với tư cách là chồng Simon sẽ chia sẻ về mình nhiều hơn với cô.

“Chuyện gì sẽ xảy ra sau khi Jimmy hồi phục?” Meghann hỏi. Có phải Simon chỉ cho cô sự nhượng bộ nhỏ nhặt này bởi vì hắn nghĩ Jimmy không còn cứu nổi nữa?

“Em sẽ kể cho hắn mọi chuyện đã xảy ra giữa hai ta – hoặc tôi sẽ kể. Tôi không nghĩ hắn vẫn còn muốn ở lại với em sau đó. Không có nghĩa là việc đó quan trọng với em… nếu em yêu tôi.

“Em có yêu anh.”

“Vậy thì sao em lại do dự?” Simon lại giơ chiếc nhẫn ra.

Meghann vươn tay tới vuốt ve mái tóc dày, lịch lãm của hắn. “Em sẽ cưới anh,” cô nói khẽ, gạt khỏi đầu mình ý nghĩ Charles sẽ nói gì. Giờ anh có ghét cô không? Nếu đổi lại là anh ở trong trường hợp này, cô sẽ không quay lưng với anh. Làm ơn, cô cầu xin, xin để con giữ được tình bạn với Charles bằng một cách nào đó.

“Đi thôi, cô bé,” Simon nói, phân tán cô khỏi nỗi phiền muộn. “Nếu chúng ta định kết hôn thì em phải mua một chiếc nhẫn cho tôi.”

“Không,” cô nói và mỉm cười, quyết định rằng nếu cô sắp làm việc điên rồ này thì sẽ không làm kiểu nửa vời. “Có một chiếc nhẫn hoàn hảo cho anh ở ngay đây.” Cô đi tới hộp trang sức và lôi chiếc nhẫn của ba cô ra khỏi chiếc hộp bằng ngà. Simon đã cẩn thận đặt chiếc nhẫn vào trong đó đêm hôm trước.

https://thuviensach.vn

Cô trở lại với hắn, đưa cho hắn chiếc nhẫn cưới bằng vàng giản dị trong bàn tay cô. “Nếu không nhờ có anh em sẽ không có lại chiếc nhẫn này hay mạng sống của em hay mạng của con em. Em không thể nghĩ ra cách nào hay hơn là trao anh chiếc nhẫn của ba em để bỏ lại quá khứ phía sau chúng ta và cho anh thấy em yêu anh nhiều thế nào. Em biết nó không đắt giá hay công phu gì nhưng sẽ rất có ý nghĩa với em nếu anh đeo nó.”

Simon chớp mắt thật nhanh rồi kéo cô vào lòng hắn trong một vòng ôm siết. Giọng hắn nghe khàn khàn khi hắn bảo cô, “Tôi rất vinh dự.” Cô tự hỏi liệu có phải mình đã nghe thấy có nước mắt trong giọng hắn, nhưng khi hắn đẩy cô ra thì đôi mắt trong veo. Hắn mỉm cười và nói, “Ba em sẽ chấp thuận, Meghann à. Ông ấy muốn tôi cưới em.”

“Làm sao anh biết được?” cô hỏi. “Anh chỉ gặp ba em một lần.”

“Như em còn nhớ, ông ấy đã bảo em rời khỏi phòng để có thể nói chuyện riêng với tôi. Một khi ông ấy đã được xác nhận là mọi ý định của tôi đều đáng trân trọng, ông bảo tôi là ông khá nhẹ lòng khi em gặp được ai đó lớn tuổi hơn… tất nhiên ông không biết lớn hơn bao nhiêu. Dù thế nào, ông nói rằng em là một “đứa trẻ tuyệt vời” nhưng dễ xúc động, bướng bỉnh và bốc đồng. Ông nghĩ em sẽ bắt nạt một người chồng cùng tuổi với em, và cuối cùng chắc chắn sẽ không hạnh phúc với một ông chồng sợ vợ. Ba em nói em cần ai đó yêu em nhưng có sự cứng rắn mỗi khi em cần.” Simon mỉm cười và cầm tay cô. “Chẳng phải chúng ta rất may vì ở Las Vegas sao? Phòng đăng ký kết hôn sẽ mở tới tận nửa đêm – phải, chúng ta sẽ có một buổi lễ hợp pháp.”

“Em không chịu toà án hoà bình hay người đóng giả Elvis nào đâu,” Meghann phản đối và Simon cười phá lên, gật đầu đồng ý. “Chờ đã – em biết một nơi hoàn hảo! Nhà thờ nhỏ mộc mạc nằm cạnh Sands? Anh biết không?”

“Nhà thờ miền Tây – tất nhiên là tôi biết,” hắn trả lời. “Sự lựa chọn rất dễ thương, em yêu à.”

Simon mỉm cười và vòng cánh tay hắn qua tay Meghann. Cô cười lại, nghĩ rằng Alcuin chắc đã nhầm – niềm hạnh phúc dịu

https://thuviensach.vn

dàng trong đôi mắt vàng kia không thể nào là giả dối được. Và không một liên kết huyết thống hay sự thao túng khôn ngoan nào có thể khiến cho cô cảm thấy vừa vui sướng phát điên, vừa lo lắng, cảnh giác, bạo dạn và hoàn toàn an tâm cùng một lúc được. Meghann biết rằng cảm giác đó chỉ có thể tới từ tình yêu.

https://thuviensach.vn

Chương 12

"Trông chúng ta có giống một đôi tình nhân ngốc nghếch không?" Meghann cười khúc khích sau bữa tối khi phục vụ bàn của họ mang ra món bánh sô cô la có hàng chữ chúc mừng bằng kem với nụ cười tươi và cử chỉ gây chú ý.

"Thành phố này mua vui cho những cặp tình nhân ngốc nghếch. Tôi đã rất nhớ em, Meghann," Simon nói, đột nhiên có vẻ nghiêm trang.

Meghann đáp lại cái nhìn của hắn, không muốn nói dối rằng cô cũng đã nhớ hắn – giận dữ và sợ hãi đã ngăn cản điều đó. Nhưng giờ, nhìn vào cái cách đôi mắt màu hổ phách của hắn sáng lên trong ánh nến khi hắn mỉm cười với cô, không một điều gì – sự bất hoà của họ, Alcuin, Jimmy – dường như là thật cả. Cứ như thể họ đã đi ngược thời gian; cô lại cảm thấy yêu hắn như trong cái đêm hắn đã biến đổi cô.

Thay vào đó cô nói "ở đây lãng mạn quá," và trượt lại gần chỗ Simon trên chiếc ghế dài phủ thảm. Fiore giống hệt như những gì Charles và Lee đã hứa hẹn, với nội thất tối, quyến rũ và tiếng nhạc jazz nhè nhẹ được chơi ở đằng sau. Charles và Lee…

"Ôi, không!" Meghann la lên và bắt đầu lục lọi trong chiếc túi xách đính hạt của cô. Cô gạt tấm giấy đăng ký kết hôn chính thức biến cô thành Phu nhân Baldevar sang bên và lôi điện thoại di động ra. "Đáng lẽ tối qua em phải gọi cho Charles. Chắc anh ấy lo chết mất. Em phải liên lạc với anh ấy."

"Không được," Simon nói cộc lốc.

"Ý anh là gì – không được à?" Meghann hỏi, mắt cô bắn những tia cảnh cáo vào hắn.

"Em yêu," Simon nói nhẹ nhàng, "đêm qua làm cách nào em khiến Guy bất ngờ?"

"Vì hắn đã không biết về anh – Guy bị sốc khi em gọi anh tới. Nhưng em không hiểu… đáng lẽ Hội đồng phải biết rằng tới giờ

https://thuviensach.vn

này em đã chết nếu không uống máu anh rồi chứ? Ý em là, nếu anh đã đánh cắp nhật ký của Lucian từ Alcuin –"

"Tôi tin rằng Alcuin giữ những bí mật của Infans Noctis cho riêng mình. Trong những trường hợp khác, các bà mẹ không bị ốm nghén như em vì thế họ vẫn có thể uống máu từ con người trong lúc mang thai. Đó là lý do tại sao Guy và Hội đồng không thể biết em cần tôi cho em uống máu – chúng vẫn không biết. Chúng cũng không biết đêm qua tôi đã cứu em, và tôi đã biết về việc em có thai, hay thậm chí là em có sống sót sau vụ tấn công của Guy không. Chúng chẳng biết gì vì thế khi Guy không xuất hiện tại Ballnamore, Hội đồng sẽ không còn cách nào khác ngoài việc tới đây và tìm manh mối. Tôi muốn dụ chúng ra khỏi thánh địa nhỏ bé của chúng."

"Ồ," Meghann nói, giờ thì đã hiểu. Ballnamore vẫn là vùng đất được bảo vệ... Simon không thể đặt chân lên mảnh đất ấy. Nhưng một khi các ma cà rồng rời khỏi lãnh địa của mình, hắn có thể huỷ diệt họ. "Nhưng tất cả những việc này thì liên quan gì đến chuyện em không được liên lạc với Charles?"

"Em đã khám phá ra chúng biết chuyện em mang thai nhờ đọc ý nghĩ của cậu ta lúc cậu ta về lại Ballnamore chưa?"

Meghann gật đầu và hắn mỉm cười với cô. "Tốt. Cả em và bạn em đều là những ma cà rồng non khá tháo vát và mạnh mẽ hơn người ta tưởng. Nhưng thực tế vẫn là hai người còn quá trẻ để bảo vệ những ý nghĩ của mình khỏi các ma cà rồng già hơn trong cùng huyết hệ nếu em đang buồn khổ. Việc Bác sĩ Tarleton lo cho em đã khiến cậu ta yếu đi. Đó là lý do tại sao nếu em liên lạc với cậu ta và Hội đồng thọc mũi vào quanh đây, chúng sẽ lập tức biết kế hoạch của tôi."

Meghann trắng nhợt đi, nhớ lại những gì Guy cố làm với cô đêm qua. "Nhưng em không thể không cảnh báo Charles. Anh không nghĩ khi chúng tới đây có thể chúng sẽ cố tra tấn anh ấy – hay Lee – để tìm xem em đang ở đâu à?"

"Em yêu à, đó là lý do vì sao em không thể nói với cậu ta bất kỳ điều gì. Nếu chúng tìm thấy cậu ta và đọc được suy nghĩ của cậu ta, chỉ thoáng nhìn qua cũng thấy cậu ta chẳng biết gì – con người gọi nó là quyền miễn truy cứu. Mặt khác, nếu chúng tìm

https://thuviensach.vn

thấy một điểm nào đó trong các suy nghĩ của cậu ta ám chỉ rằng cậu ta đang che giấu điều gì thì rất có thể bọn chúng sẽ tra tấn cậu ta hay người yêu của cậu ta để buộc cậu ta thú nhận. Tin tôi đi, Meghann. Tôi đã chống trả các cuộc tấn công và hoạch định các chiến thuật trong thời gian còn dài hơn cả tuổi thọ của hai người. Chẳng lẽ việc bạn em lo lắng thêm một vài đêm nữa không tốt hơn là cậu ta mất mạng à?"

"Lỡ như anh ấy đến nhà anh thì sao?" Meghann có thể hiểu lý lẽ của Simon – Hội đồng sẽ không làm hại Charles nếu anh không biết gì hết. Và với việc không biết chút gì về cuộc tấn công của Guy, cô đủ hiểu bạn mình để đoán rằng anh sẽ chỉ lo sợ cô đã ngả lòng theo Simon và lẩn tránh anh vì xấu hổ mà thôi.

"Chúng ta sẽ không có ở đây," Simon trả lời. "Rốt cuộc tôi sẽ là một ông chồng nghèo kiết xác nếu không cho cô dâu đáng yêu của mình nổi một chuyến du lịch trăng mật. Chúng ta sẽ trở về trong vài tuần nữa và kết thúc công chuyện đáng chán này với những con chó săn của Alcuin. Mà nhân tiện, sao cậu bạn trung thành của em và người yêu cậu ta lại đi San Francisco?"

Meghann giải thích về cuộc hội thảo, một nụ cười tinh quái làm sáng bừng mặt cô. "Charles đã không muốn bỏ em lại một mình với anh nhưng em nói là anh ấy nên làm thế, vì em muốn học cách tự mình từ chối anh."

Simon nhướng một bên lông mày và cho phép một ngón tay luồn ra sau tai cô. "Em có còn muốn từ chối tôi không, phu nhân?"

Meghann cười khúc khích, cảm thấy xấu hổ kỳ cục khi Simon gọi cô là vợ hắn. "Đó chẳng phải là việc tất cả các bà vợ của anh đều làm sao – khước từ anh?"

"Em thật kém hiểu biết một cách kinh khủng khi nhắc tới các bà vợ khác của tôi vào đêm tân hôn của chúng ta," hắn quở trách và véo mũi cô. "Alice đã không từ chối tôi. Đúng hơn là tôi đã dành tất cả thời gian của mình để trốn khỏi nghĩa vụ hôn nhân kinh hoàng với cái ụ mỡ ngấy phát ớn ấy. Tôi cưới Isabelle chỉ là để bảo vệ gia sản khó khăn lắm mới gầy dựng được của tôi. Kết hôn vì tình yêu – em đúng là một sự thay đổi mới lạ, cô dâu thứ ba và là cuối cùng của tôi ạ." Simon cúi xuống gần hơn

https://thuviensach.vn

và dành cho Meghann nụ cười quỷ quyệt. “Giờ thì, tình yêu của tôi, tôi có một điều thú vị đặc biệt cho em. Em nói sao nếu chúng ta tới Seraglio và dùng phòng trăng mật ở đó?”

“Ý anh là anh sẽ đưa em tới khách sạn của anh… nơi tất cả các phòng đều được thiết kế như những hậu cung?” cô nói, vẻ e thẹn trong giọng nói bị đôi mắt màu xanh âm ỉ lửa làm hỏng. “Anh có muốn một nữ nô lệ không…ông chủ?”

Ham muốn công khai trong ánh mắt hắn khiến cô run rẩy và chờ đợi trong trạng thái căng thẳng thích thú khi hắn thanh toán hóa đơn.

Cuối cùng, Simon quay sang cô và nắm tay cô, liếm lòng bàn tay. “Cô hầu bé nhỏ, hãy đi với tôi xem em có thể biến ông chủ của em thành nô lệ hay không.”

“Anh thực sự có cả một hậu cung ở Istanbul à?” Meghann mơ màng hỏi sau ba giờ làm tình liên tục. Cô vươn người, cảm thấy mọi cơ bắp đều nhức nhối một cách tuyệt diệu, và ngả đầu lên vai người yêu, liếm nốt chỗ máu vẫn còn nhỏ giọt xuống từ vết cắn cô tạo trên cổ hắn.

“Tôi đã có mọi thứ mà một thương gia Istanbul giàu có ở thế kỷ mười sáu mong muốn,” Simon trả lời và bế cô lên khỏi chiếc giường hình vuông khổng lồ đặt trên một cái bục để ở giữa phòng. Chiếc giường được trang trí bằng những cột chạm khắc và màn phủ. Hắn mang cô tới một bể bơi hình tròn lát gạch xanh và trắng ở góc phòng, ngồi xuống làn nước mát trong khi vẫn ôm cô trên ngực hắn.

“Istanbul thực có giống thế này không?” cô hỏi, nhìn ngắm căn phòng xa hoa với những bức tường gỗ nhạt màu lịch sự và gạch lát được sắp đặt cách nhau vài feet để tạo kiểu hình cây kế [14]. Meghann vẩn vơ tự hỏi giá của căn phòng này là bao nhiêu. Nó được trang bị lò sưởi có mui che bằng bạc, những tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ sáng màu mềm đến mức ngủ trên đó được, những đồ gỗ khảm ngọc trai quý và hoa tươi được thay mỗi ngày trong những chiếc bình bằng đồng thanh lịch đặt ở khắp phòng. Với tư cách là cổ đông chính, Simon đã không trả tiền phòng. Thay vào đó, hắn đi ra sau bàn lễ tân và tự mình lấy chìa khoá của nó.

https://thuviensach.vn

“Hơi hơi thôi,” Simon trả lời, dường như đang đánh giá căn phòng theo con mắt của cô. “Nếu có thì đồ thật còn xa hoa hơn nữa. Tôi không thể nói cho em biết cảm giác đi từ một dinh thự cũ nát, xập xệ ở miền bắc nước Anh tới một ngôi nhà lộng lẫy có những thác nước bằng đá cẩm thạch tuyệt đẹp, một khu vườn đầy kỳ hoa dị thảo mà tôi chưa từng trông thấy trước đó là như thế nào, mà đó mới chỉ là ngoại cảnh thôi!” Simon cười lớn. “Em yêu quý, tôi đã có những cánh cửa được khảm vàng, có những cửa kính rộng mà tôi chưa từng mơ tới ở ngôi nhà trung cổ của tôi, những đồ đạc được khảm đá quý, và với tất cả những sự xa xỉ đó, tôi mới chỉ được coi là một thương gia giàu có mà thôi.”

“Ở đó anh có hạnh phúc không?”

“Vào thời điểm đó, trong lòng tôi không còn mong muốn gì nữa. Ở Istanbul, tôi đã có mọi thứ mà tôi bị từ chối từ hồi thơ ấu… một ngôi nhà lộng lẫy chứa mọi sự xa hoa, những người phụ nữ xinh đẹp phục vụ tôi, và vì tôn giáo chẳng có nghĩa lý gì với tôi, tôi đã từ bỏ đạo Thiên Chúa chẳng chút khó khăn và nhận thánh Ala. Với tư cách là một người Hồi giáo, tôi có thể phục vụ Ottoman[15]. Tôi chắc chắn là dần dần tôi có thể trở thành một trong các tể tướng của ông ta và lúc đó có lẽ tôi sẽ cho phép mình có vài đứa con trai, khi biết rằng tôi có tài sản và danh vọng để cho chúng.”

“Anh đã thành người Hồi giáo? Vậy ra một quý tộc Anh sống ở thế kỷ mười sáu đã bị cắt bao quy đầu như thế… Em đã luôn tự hỏi về chuyện đó. Nó có đau không?”

“Tôi không coi kinh nghiệm đó là một trong những ký ức dễ chịu.”

“Nhưng tại sao anh lại phải chịu hết những đau đớn ấy nếu _“

“Chắc là sâm-panh của chúng ta,” Simon nói trước tiếng gõ mạnh ở cửa và choàng vào chiếc áo lụa đen mà theo hắn thông báo thì mọi khách hàng đều nhận được từ khách sạn.

Meghann mỉm cười với tấm lưng của hắn và dựa vào thành bể. Những ý nghĩ nghịch ngợm của cô về việc cô sẽ làm khi Simon trở lại bị gián đoạn bởi giọng đàn ông nói oang oang ở

https://thuviensach.vn

cửa.

“Thấy phục vụ phòng này thế nào? Được đích thân ông chủ tịch phục vụ đấy nhé. Cậu sẽ nói cho tôi biết cậu có gì trong này chứ?” một giọng mũi Texas vui vẻ và khoẻ mạnh dò hỏi Simon. “Tôi vô cùng hi vọng là cậu không dùng một chai sâm-panh giá ba trăm đô la để chơi trò lãng mạn với Louise.”

“Không phải cái gì, Del à, mà là ai,” cô nghe Simon trả lời. “Cô dâu của tôi, Meghann.”

“Cô dâu! Cậu kết hôn từ lúc quái quỷ nào vậy? Đừng trả lời, tôi biết là cậu có những việc hay hơn để làm trong đêm tân hôn, chứ không phải nói chuyện với một ông già như tôi vì thế tôi sẽ gặp lại cô gái của cậu vào một dịp khác.

Chúc mừng nhé, bạn hùn vốn. Tôi nghĩ là mình sẽ đi tìm cô nàng đong đưa của chúng ta. Tôi gần như không thể chờ để xem bản mặt cô ta khi cô ta biết mình vừa bị lọt mất một vị triệu phú.”

“Anh chàng cao bồi đó là ai vậy?” Meghann hỏi trong khi Simon rót sâm panh vào hai chiếc ly thân cao.

“Del Straker, em yêu à – cổ đông chính của khách sạn xinh đẹp này. Anh chàng ‘cao bồi’ ấy cũng sở hữu gần hết Texas và một khoanh lớn trong ngành công nghiệp thức ăn nhanh. Một vài năm trước, ông ta đã thuyết phục tôi đầu tư vào một Las Vegas mới sau khi chính phủ của em đuổi đánh thành công những ông trùm tội phạm có tổ chức ra khỏi thành phố.”

“Sao ông ta lại gọi Louise là cô nàng đong đưa của anh?” Meghann hỏi, từ từ uống sâm panh. Mặc dù nó rất ngon, cô không định uống nhiều hơn một ly. Trong khi huyết mạch của cô không bị cồn tác động, cô không cách nào biết được liệu nó có ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa bé không.

“Louise là câu chuyện đùa riêng giữa hai chúng tôi. Giám đốc sòng bạc sắp về hưu và cô trợ lý đầy tham vọng của ông ta đang chia sẻ mình giữa Del và tôi. Del là vì ông ta là chủ tịch hội đồng quản trị, còn tôi là vì tôi kiểm soát số cổ phần lớn nhất trong khách sạn sau ông ta.”

“Vậy cô ta nghĩ là nếu cô ta ngủ với cả hai người, cô ta sẽ

https://thuviensach.vn

thành giám đốc sòng bạc tiếp theo?" Trước cái gật đầu của Simon, Meghann nói, "Có được không?"

"Trời đất, không. Cô ta chỉ khá giỏi trong khi người phụ nữ mà chúng tôi đã kéo ra khỏi khách sạn Bally là người giỏi nhất trong thành phố này."

"Người phụ nữ đó cũng ngủ với bọn anh à?"

"Đừng có lố bịch thế. Chỉ có kẻ ngốc mới để cho sex can thiệp vào chuyện kinh doanh. Tôi thuê các nhân viên con người của mình hoàn toàn dựa trên tài năng – không có sự cân nhắc nào khác. Em có còn câu hỏi nào khác trước khi chúng ta từ bỏ đề tài chán ngắt này không?"

Thay vì trả lời, Meghann dội chỗ sâm panh còn lại của mình lên ngực hắn, đưa lưỡi khắp tấm màn nước và sâm panh Perrier Jouet lấp lánh.

"Ôi, chờ đã," cô nói một cách ngây thơ, từ bỏ công việc thú vị của mình vào lúc cô cảm thấy cánh tay hắn siết lại quanh cô. Meghann uể oải đẩy mình sang đầu bên kia của bể bơi nhỏ và giả đò chăm chú nhìn chiếc vòi phun ở đàng sau mình. "Em có một câu hỏi khác nhưng không phải về Louise. Lúc nào anh cũng bảo em là anh yêu Istanbul; hệ thống y tế tuyệt vời, chắc chắn vệ sinh tốt hơn tình trạng tồi tệ ở nước Anh, anh đã có của cải và vị trí mà anh luôn muốn, anh sẵn sàng để cho người ta cắt da thịt mình để hoà nhập vào xã hội Thổ Nhĩ Kỳ - vậy thì vì lý do quái quỷ gì khiến anh quyết định trở về nước Anh và chiếm đoạt của Roger sau mọi thứ đó?"

Simon vươn tay và kéo cô trở lại với hắn, chà phần ngực nhạy cảm của cô trên bờ ngực rắn chắc và cơ bắp của hắn. "Em vẫn còn cho rằng mọi điều Alcuin kể với em về lịch sử của tôi đều đúng à? Chờ đã, để tôi đoán nhé. Lão ta bảo với em là tôi tham lam và điên cuồng vì quyền lực, rằng tôi chỉ đơn giản là không thể sống được nếu không cướp tước vị và giết chết anh trai tôi."

Meghann gật đầu và Simon cười rũ rượi. "Em yêu à, chính là lòng tham ngu ngốc của anh trai tôi đã khiến tôi trở về nhà. Em có nhớ chuyện anh tôi không biết Cha Bain là đồng minh của tôi

https://thuviensach.vn

không? Chà, tên ngu ngốc đó nói năng tự do trước mặt ông. Tôi nên giải thích là người hùn vốn với tôi, Ngài John, đã chết năm 1586 và người thừa kế của anh ta sẵn sàng bán cổ phần trong công ty thương mại mà chúng tôi đã cùng thành lập. Tôi đưa ra một lời đề nghị hợp lý và hi vọng chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi chúng tôi đi tới một thoả thuận. Rồi Cha Bain viết thư cho tôi báo rằng Roger đã trả gấp đôi giá tôi đưa ra. Hắn định mua lại cổ phần của Ngài John và ném tôi ra ngoài."

"Nhưng anh đã dựng nên cơ nghiệp đó," Meghann cãi lại, mặc dù hai bàn tay mạnh mẽ đang trêu đùa cơ thể cô khiến cho việc suy nghĩ không chỉ khó khăn, mà dường như là một sự phí phạm thời gian không cần thiết. "Anh ta chẳng làm gì ngoài việc ngồi ở Anh và thu tiền. Anh là người đã đi tới Algiers và rồi Thổ Nhĩ Kỳ và buôn bán và mua tàu mới và đưa chúng tới lục địa của Tây Ban Nha[16], tìm kiếm sự giàu có ở Tân Thế Giới..."

"Đã biết tất cả những chuyện đó, em có nghĩ là tôi sẽ đứng sang một bên và cho phép Roger cướp đoạt mọi thứ tôi đã gầy dựng nên không?"

"Tất nhiên là không," Meghann nói và quặp chặt eo hắn bằng hai chân mình.

"Tôi lên kế hoạch trở về quê nhà và gạt tên ngốc đó ra khỏi đời tôi một lần và mãi mãi. Nhưng trong khi tôi đang còn chuẩn bị, số mệnh đã đứng về phía tôi. Em có biết tôi trở về nước Anh trong năm 1588 không? Còn chuyện gì xảy ra ở Anh Quốc lúc đó ngoài cuộc hồi hương đáng nhớ của tôi nữa?"

Meghann nghĩ một lúc rồi mắt mở lớn. "Vụ Armada[17]! Hải quân Tây Ban Nha cố xâm nhập vào nước Anh nhưng đã bị hạm đội của Anh đánh bại."

"Đúng là chúng tôi đã làm vậy."

"Chúng tôi?" Meghann hỏi và rồi cười toe toét. "Phải rồi – anh đã bảo em là anh được phong tước hiệp sĩ trong cuộc chiến Armada. Anh đã làm gì?"

"Trước tiên, tôi dâng sáu trong số mười chiếc tàu của mình cho nữ hoàng sử dụng. Tôi đã lái chiếc tàu của chính mình

https://thuviensach.vn

trong cuộc tiến công Drake ở bờ biển của Flanders và nhận tước hiệp sĩ nhờ đã tiên phong trong cuộc tấn công vào San Martin – con tàu đô đốc của hạm đội Armada."

Simon gắn cô vào hắn, hướng dẫn hông cô đi lên đi xuống trong khi hắn vẫn tiếp tục giảng bài như một giáo sư dạy lịch sử bằng giọng khô khan, gần như là nhàm chán. "Tất nhiên, việc đó khiến tôi lập tức được vào triều đình của Elizabeth và nhanh chóng trở thành một triều thần được sủng ái. Nữ hoàng đã không chỉ một lần nói riêng với tôi là người sẽ không phiền nếu ông anh vẫn còn là người Thiên Chúa Giáo và khăng khăng giữ những cách làm cũ của tôi gặp phải một cái chết sớm. Meghann, em phải hiểu rằng hầu hết miền bắc nước Anh vẫn còn rất phong kiến… hoàn toàn đi sau thời đại và chắc chắn là sẽ ấp ủ bất kỳ một âm mưu ngông cuồng nào nhằm lật đổ Bess. Nữ hoàng cần những người đàn ông mạnh mẽ mà người có thể tin cậy ở phía bắc, vì thế cái chết của một nam tước cuồng đạo Thiên Chúa sẽ không cần phải bị điều tra quá tỉ mỉ chừng nào người em trai hắn còn biết hành động kín đáo."

"Vâng," Meghann kêu lên, lời nói không hề liên quan gì đến chuyện đồng tình. Cô ưỡn lưng, giật nảy điên cuồng một lúc trước khi cúi xuống tấn công động mạch cổ của hắn. Không có gì giống như thế này, cảm thấy máu chảy xuống cổ họng cô trong khi cơ thể cô co giật vì cực khoái.

"Đêm nay em đã không lấy quá nhiều máu của anh đấy chứ?" một lúc sau Meghann hỏi.

Simon cười lớn và kéo cô ra khỏi bể, đặt cô ngồi lên đầu gối hắn trong khi lau khô cho cô. "Mấy phút trước hình như là em đâu có quá lo lắng. Thoải mái đi, cô bé. Đêm qua tôi đã hút gần kiệt máu của Guy… hôm nay em không làm tôi yếu đi được đâu."

Người đã khô ráo, Meghann nhặt chiếc khăn lên và lau khắp người hắn, cho phép bàn tay cô lưu luyến nơi những thớ thịt gồ lên ở cánh tay và bờ ngực. Điều gì ở Simon Baldevar đã khiến cho cô quá hoang dại, quá mất kiểm soát mỗi khi nhìn vào hắn vậy? Đúng là hắn rất đẹp với mái tóc hạt dẻ dày, đôi mắt mê hoặc và cơ thể rắn chắc, nhưng biết bao nhiêu người đàn ông

https://thuviensach.vn

trông cũng như thế. Tại sao cô lại bùng cháy vì khao khát sự đụng chạm của hắn, rồi khi nhận được lại chỉ càng muốn hắn nhiều hơn? Điều gì ở hắn khiến cô sẵn sàng gạt đi mọi thứ chỉ để được ở bên hắn như vậy?

"Meghann." Simon đặt cô giữa hai chân hắn, chải mái tóc dài, ướt nhẹp của cô bằng một chiếc lược đồi mồi cô thường dùng để cuộn tóc lên. "Đừng để cho những lời cảnh cáo kinh khủng của ông bác tôi làm em buồn nữa. Rồi em sẽ thấy, em yêu à. Em không cần phải từ bỏ cái gì để làm cô dâu của tôi hết."

"Tại sao anh lại ép Isabelle lấy anh?" cô hỏi, vẫn còn thấy khó chịu vì ý nghĩ hắn đã ép bà vợ goá của anh trai mình cưới hắn chẳng vì cái gì khác ngoài dục vọng không được đáp lại. "Em có thể hiểu tại sao anh lại giết Roger và em biết ở thời của anh người ta sống độc ác hơn một chút, có lẽ là các tiêu chuẩn đạo đức của các anh hơi, à, linh động hơn của em một chút. Nhưng tại sao anh lại bị Isabelle ám ảnh đến thế?"

"Tôi biết ông bác tôi đã kể với em là tôi yêu vợ của anh trai mình và tôi chỉ biến đổi em vì em giống cô ta nhưng điều đó không đúng sự thực."

"Còn hơn là giống ấy chứ," Meghann dỗi, nhớ lại bức tranh sơn dầu của Isabelle mà Alcuin đã cho cô xem. Cô vẫn còn bị day dứt với ý nghĩ Simon có thể đã biến đổi cô chỉ vì cô nhắc hắn nhớ tới người phụ nữ đã khước từ hắn bốn thế kỷ trước.

"Meghann, em không cần phải ghen tuông với người vợ đã chết của tôi. Đầu tiên, bất kỳ ai có một nửa con mắt thôi cũng sẽ thấy rằng thứ được coi là sự giống nhau cực kỳ giữ hai người thực ra không giống lắm. Isabelle có thể có mái tóc đỏ và những nét xinh đẹp nhưng cái đẹp của một người phụ nữ thường được quyết định bởi tính cách của cô ấy. Em yêu à, em toả sáng và bắt giữ trái tim tôi bởi sức sống rạng ngời trong em – niềm đam mê tuyệt vời khiến em dang cả hai tay ra đón nhận mọi thứ cuộc sống đem lại. Điều đó khiến em rạng rỡ, biến em từ một cô gái chỉ dễ thương trở thành một mỹ nhân lộng lẫy. Isabelle không chỉ thiếu sức sống của em, cô ta còn không có một tính cách khác mà đáng lẽ có thể nâng tầm cô ta trong mắt tôi… không trí tuệ, không khôn khéo, không một chút khiếu hài hước. Tôi

https://thuviensach.vn

không chỉ không yêu, mà còn cực kỳ ghét cô ta. Đây, em mặc vào đi."

Meghann nhận bộ váy màu đồng của cô và bắt đầu mặc vào trong khi Simon tiếp tục nói.

"Kể cả như thế, tôi vẫn sẵn sàng công bằng với cô ta một khi Roger đã không còn. Tôi sẽ không bao giờ phản đối chuyện người vợ goá được hưởng hai phần ba đất đai khi người chồng qua đời. Cô ta có thể lấy tiền, đứa con của cô ta với Roger và ra đi với lời chúc phúc của tôi."

"Cái khoá này bị kẹt rồi," Meghann phàn nàn. "Anh đã làm hỏng nó khi lột váy em ra."

Simon giơ chiếc áo lụa màu xanh nhạt của hắn lên cho cô xem… chỉ vào rất nhiều chiếc khuy bị sút ra. Hắn đi ra sau cô và sửa chiếc khoá kéo khó bảo.

"Vậy tại sao rốt cuộc anh lại cưới cô ấy?" Meghann hỏi.

"Tôi sẽ kể cho em ngay sau đây. Trước tiên chúng ta phải quyết định sẽ đi đâu trong kỳ trăng mật. Nói chuyện về quá khứ của tôi khiến cho tôi nhớ nhà quá. Em nghĩ sao nếu chúng ta đi tới ngôi nhà đi săn ở Yorkshire Dales của tôi? Tôi rất muốn đưa em đi cưỡi ngựa dọc theo những tảng đá và ngọn đồi được sương mù và thạch nam bao phủ. Chúng ta có thể mang chó của em theo – nó sẽ có khoảng thời gian vui vẻ được chạy quanh những cánh đồng trống."

"Em thích lắm!" Meghann nói nhưng rồi im lặng. "Nhưng còn…"

"Cảm ơn em vì đã không làm hỏng đêm nay bằng cách nhắc tới tên hắn. Có giấy bút trong phòng khách đấy, Meghann. Hãy viết cho Vinny liều lượng thuốc chính xác để pha vào máu và cậu ta sẽ đảm bảo 'bệnh nhân' của em tiếp tục được chữa bệnh trong lúc chúng ta đi vắng."

"Khi nào ta sẽ đi?" Meghann hỏi. "Chúng ta sẽ đi bằng gì? Không, chờ đã. Em cá là anh có máy bay riêng."

"Một chiếc Lear jet," Simon trả lời. Nó sẽ đưa chúng ta tới London trong vòng một giờ. Không cần phải mang đồ gì cả,

https://thuviensach.vn

chúng ta sẽ mua bất kể thứ gì cần thiết ở London và York. Tôi sẽ gọi Vinny và bảo cậu ta mang Max tới sân bay."

"Vậy tại sao anh lại cưới Isabelle nếu anh đã ghét cô ấy đến thế?" Meghann hỏi trong khi Simon mặc lại chiếc áo sơ mi xộc xệch của mình và cài khuy áo khoác để che đi những chỗ hỏng.

"Khi anh trai tôi nằm chết trước mặt tôi, vợ anh ta đã cho là mình có trách nhiệm giải thích tại sao Roger lại muốn gạt tôi ra. Rõ ràng anh ta đang chết và thầy lang đã nói anh ta chỉ còn vài tháng để giải quyết hậu sự của mình. Vì thế Roger đã thảo một bản di chúc để lại mọi thứ trong quyền kiểm soát của Isabelle cho đến khi con trai Michael của anh ta tới tuổi trưởng thành và biến tôi thành một kẻ nghèo kiết xác còn hơn cả một tên ăn mày ở Whitechapel. Có vẻ như trong lúc tôi đang chiến đấu cho nước Anh, Roger đã đặt tay được vào cổ phần của Ngài John trong công ty. Tất nhiên, tôi còn có chỗ vàng đã gắng giữ lại được nhưng mọi thứ tôi gầy dựng nên giờ đều đã bị cướp khỏi tay tôi."

Meghann trông thấy mắt hắn tối lại thành một màu đồng với cơn giận dữ vừa nhớ lại, và đồng cảm với hắn. Alcuin đã không nhắc tới chuyện này chút nào khi ông mô tả Simon là một tên nghịch tử điên cuồng vì quyền lực và tàn bạo đã giết hại anh trai mình chỉ vì mục đích giết chóc.

"Roger là đồ ngốc!" cô quả quyết, và đôi mắt Simon sáng lên khi hắn cười với cô.

"À thì, ý em là nếu ít nhất anh ta cũng để lại công ty thương mại cho anh..."

"Phải, có lẽ tôi đã thoả mãn. Nhưng tôi lại phải đặt phương tiện kiếm sống của tôi vào bàn tay một người đàn bà chẳng biết gì, một người gần như không thể tự cộng trừ... tôi buộc phải cưới cô ta để đòi lại tài sản của mình."

"Làm sao anh thuyết phục Elizabeth cho phép anh cưới Isabelle được?" Meghann hỏi. "Em tưởng lúc đó có những luật lệ nói rằng anh không được đi loanh quanh cưới vợ của người anh em đã chết?"

Simon mỉm cười và phác một cử chỉ im lặng khi hắn bắt đầu

https://thuviensach.vn

nói với Vinny trên chiếc điện thoại di động nhỏ trong lúc họ chờ thang máy. Meghann không thể không để ý thấy hắn có vẻ tỉ mỉ và quan tâm hơn nhiều khi nói về Max so với lúc nói về Jimmy.

"Cô bé ạ, thứ em đang nói tới là luật quan hệ máu mủ," Simon nói sau khi kết thúc cuộc đàm thoại với người hầu của mình, "thứ mà Vua Henry VIII đã dùng để huỷ cuộc hôn nhân của ông ta với Catherine của Aragon. Mặc dù vậy khi em giàu có và được một nữ hoàng đầy quyền lực chống lưng thì bất kỳ luật nào cũng có thể bị bẻ cong theo ý muốn của em. Mọi nghi ngờ tôi đã có về chuyện Elizabeth muốn anh tôi cùng với thành luỹ cuối cùng của Thiên Chúa giáo ở miền bắc bị tiêu diệt đã được xác nhận khi bà ấy thậm chí còn không đòi có một cuộc điều tra về cái chết của anh tôi. Thay vào đó, nữ hoàng kết hợp tôi với Isabelle và tuyên bố rằng của hồi môn của cô ta sẽ là công ty thương mại mà anh tôi để lại cho cô ta. Rồi Elizabeth ban cho tôi một ân huệ cuối cùng của người – một việc mà tôi đã hoàn toàn không hề mong đợi. Người nâng tôi lên từ hiệp sĩ thành hàng bá tước. Kể từ ngày đó, tôi là Đức ngài Simon Baldevar, Bá tước Lecarrow." Nhân viên đỗ xe trở lại với chiếc Bentley và Simon đưa cho anh ta ít tiền trước khi mở cửa cho Meghann.

Ở chỗ đèn đỏ, Simon cầm tay Meghann, chà một ngón tay trên chiếc nhẫn ngọc lục bảo. "Cô bé à, chiếc nhẫn này tới từ chính bàn tay của Elizabeth Tudor. Người đã bảo rằng tôi sẽ phát triển triều đại của mình trên cơ thể người phụ nữ đeo nó. Người đã đúng – dù muộn hơn bốn trăm năm – nhưng vẫn là đúng."

Đôi mắt cô tối lại, nhớ đến chi tiết cuối cùng trong quá khứ con người của Simon khiến cô day dứt, khiến cho cô phải cân nhắc lại quyết định cùng nuôi dạy con mình với hắn.

"Simon," cô nói ngập ngừng, nhìn ra ngoài cửa sổ thay vì nhìn vào hắn, "tại sao anh lại phải giết Michael? Chỉ vì Isabelle đã sảy thai mà anh phải trả thù cô ấy bằng cách giết đứa trẻ vô tội của cô ấy sao?"

"Meghann."

Cô nhìn vào hắn, bị sốc vì vẻ cô độc, uất nghẹn trong giọng hắn.

https://thuviensach.vn

“Meghann,” hắn lại nói, và cô nghẹn thở vì nỗi buồn phản chiếu trong đôi mắt hắn – cô chưa từng trông thấy hắn như thế. “Trong bốn thế kỷ qua, việc để cho cả thế giới tin rằng tôi đã giết cháu tôi vì muốn huỷ hoại Isabelle rất hợp với mục đích của tôi. Hãy hiểu rằng điều tôi kể với em đêm nay chỉ là để cho em mà thôi. Tôi không sắp đặt cái chết của thằng bé vì tôi ghét nó. Ngược lại, tôi đã làm thế vì tình yêu.”

Tình yêu ư? Meghann nghĩ một cách khó tin trong khi hắn lái xe vào đường băng của sân bay McCarran. Cô chấp nhận rằng Simon Baldevar rất khác cô, rằng chuẩn mực đạo đức của hắn (nếu bạn có thể gọi như thế) là cái gì đó mà cô sẽ không bao giờ hiểu được, nhưng bảo với cô rằng tình yêu đã khiến hắn giết một đưa trẻ ư?

Meghann cho phép Simon dẫn cô vào buồng ngủ riêng trên máy bay của hắn, một căn phòng dài ốp gỗ sồi bóng loáng và không có cửa sổ. Cô ngồi xuống mép chiếc giường cỡ lớn, vỗ đầu Max và tự hỏi sự điên rồ nào đã cho phép cô chấp nhận người đàn ông này trong cuộc đời mình lần thứ hai.

“Em sẽ làm gì nếu Max lâm vào tình trạng loạn óc và phát triển bệnh viêm não?”

“Ý anh là não bị tổn thương? Em…em sẽ hạ nó.”

“Đó là điều tôi đã làm với con ghẻ của tôi.”

Simon quay lưng lại phía cô trong khi nói. “Em biết là Isabelle đã thụ thai con tôi rất nhanh. Tôi khá là hài lòng vì không còn phải tới chiếc giường lạnh lẽo của cô ta, nhìn đôi mắt cô ta lườm nguýt tôi trong khi tay lần tràng hạt nữa. Alcuin đã kể với em cơn giận điên cuồng của tôi khi cô ta sảy thai phải không? Điều lão ta còn thiếu sót chính là việc cô ta đã mất đứa trẻ vì cô ta không chịu ngừng mặc chiếc cóoc-xê thép trời đánh thánh vật của cô ta để vẫn chui vừa vào váy áo, hay cho phép vị thầy lang người Moor của tôi khám cho cô ta. Thay vào đó cô ta tin tưởng giao con trai tôi vào tay một mụ đỡ khờ khạo nào đó trong làng và nếu có bất kỳ sự công bình nào trên đời này thì cô ta đáng lẽ cũng đã phải chết khi mất con tôi ở tháng thứ sáu. Nhưng Isabelle đã hồi phục, mặc dù vụ sảy thai làm cô ta tổn thương đến nỗi không bao giờ có thể thụ thai lần nữa, và thế là

https://thuviensach.vn

tôi bị kẹt trong một cuộc hôn nhân với người đàn bà tôi thù ghét, không chút hi vọng có đứa con của chính mình. Đơn giản là tôi không thể gạt bỏ cô ta quá sớm sau cái chết nhiều bí ẩn của Roger."

Gạt bỏ cô ta, Meghann nghĩ. Hắn nói về chuyện giết người quá ư bình thản. Kể từ khi nào mạng sống của con người lại có quá ít giá trị với hắn như thế?

Simon quay lại và dành cho cô một nụ cười lạnh như băng, nằm ườn ra trên chiếc giường rộng lớn. "Isabelle hết lòng hết dạ yêu Michael, vì thế tôi đã quyết định rằng nếu tôi không thể có con, cô ta cũng vậy. Đừng nhìn kinh hoàng như thế - lúc đó tôi không giết thằng bé, chỉ đưa nó tới London cùng tôi khi tôi đi tới triều đình để phục vụ nữ hoàng. Isabelle phản đối ầm ĩ nhưng chỉ vài đêm tra tấn tình dục một cách sáng tạo, bao gồm việc bắt cô ta phải biểu diễn với con chó săn của tôi đã nhanh chóng làm cô ta im miệng. Đầu tiên, tôi không quan tâm gì tới Michael… giữ nó bên mình chỉ là một cách để làm Isabelle đau khổ. Nhưng rồi khi nó bắt đầu lớn, chuyển từ một đứa bé còn ẵm ngửa không biết chuyện sang một thằng bé, tôi bắt đầu thấy rằng cháu tôi giống tôi hơn nhiều so với bố mẹ nó. Nó là một đứa trẻ sáng dạ, tràn đầy năng lượng hiếu động. Tôi đã dạy nó học chữ, thuê các gia sư cho nó. Tới lúc nó được năm tuổi, nó đã nói tiếng Pháp giỏi như tiếng Anh, có những hiểu biết cơ bản về toán học; tôi chỉ vừa mới thuê một sư phụ dạy kiếm cho nó." (Orkid: có chắc là Mike 5t không nhỉ, hay cách tính tuổi của người xưa bị nhầm) (cobevicam: chị có thể thử 'huấn luyện' con chị theo cách của anh Sim J)

Meghann tới gần hơn, bị thu hút bởi cái nhìn tang tóc trong mắt hắn, nhắc cô nhớ tới Jimmy Delacroix đã trông như thế nào khi anh nói với cô về cái chết của con trai anh. Nhưng Jimmy đã khóc trên ngực cô, còn Simon… vì lý do nào đó cô cảm thấy thương và đau lòng cho hắn hơn, vì đôi mắt trong vắt và giọng nói khó khăn kia cho thấy một người đàn ông mạnh mẽ, kẻ không đời nào cho phép bất kỳ ai nhìn thấy nước mắt của hắn. Meghann cảm thấy choáng ngợp khi cô nhận ra rằng bằng cách nói về nỗi đau thương của mình, Simon đang cho cô một cơ hội hiếm có được nhìn thấy thứ bên dưới tấm mặt nạ lạnh lùng, vô

https://thuviensach.vn

cảm mà hắn vẫn trưng ra với phần còn lại của thế giới.

"Rồi, tháng Sáu năm 1591, một trận dịch trải rộng khắp London. Tôi đã gửi thằng bé trở lại Yorkshire, mong nó tránh xa khỏi thành phố." Simon nhìn sang và dành cho cô nụ cười nhỏ. "Thằng nhỏ không chịu vào trong xe ngựa… cứ gào lên "Không, cha ơi! Con muốn ở với cha. Con muốn ngựa và kiếm của con." Nhưng tôi đã bắt nó phải đi. Trong vòng vài tháng nữa nó sẽ bắt đầu làm tiểu đồng cho Bá tước Northumberland và tôi đã đầu hàng những lá thư kích động, cường điệu của Isabelle, yêu cầu được một cơ hội nữa để gặp lại con mình. Kết quả là bằng cách làm việc đó tôi đã ký vào án tử hình của thằng bé. Nó tới lãnh địa và mắc phải bệnh đậu mùa…Isabelle đã không nói cho tôi biết bệnh đó đang hoành hành trong làng chúng tôi."

"Em không hiểu," Meghann nói và đến gần hơn, cầm tay hắn. "Alcuin không nói với em thằng bé chết vì bệnh đậu mùa."

"Không phải thế. Tôi vội vã về nhà vào lúc nghe thấy tin đó và được thầy lang của tôi, Ahmed chào đón. Anh ta đã bị đánh thừa sống thiếu chết nhưng anh ta cầu xin tôi giết anh ta đi. Anh ta không nghĩ mình đáng được sống vì đã không thể chiến đấu với các vệ sĩ to lớn của Isabelle khi chúng đánh vị thầy lang ngoại đạo vì ông đã cố chữa cho Michael. Tôi lao vào phòng thằng bé và thấy cháu trai mình, đứa trẻ mà tôi đã định lập làm người thừa kế, bị Isabelle và một mụ đàn bà xảo trá trong làng chữa bệnh bằng đỉa và những tấm màn đỏ giăng trên giường nó. Tôi đánh Isabelle cho đến khi cô ta đổ gục xuống chân tôi bất tỉnh. Rồi thầy lang Ahmed và tôi đã chữa trị cho đứa bé. Rốt cuộc, Michael khỏi bệnh nhưng cơn sốt cao của nó… theo lời thầy lang của tôi, đã làm trí não thằng bé "mềm đi."

"Ôi lạy Chúa."

"Tôi không tin có Chúa trên đời khi nhìn vào thằng bé tuyệt vời đó và nhận ra trí não nó sẽ không bao giờ hoạt động lại. Tôi không thể để nó sống như thế. Một khi nó đã khoẻ lại, tôi mang nó tới chuồng ngựa và để lại nó một mình. Số mệnh làm nốt công việc… con ngựa Sulieman của tôi đã dẫm chết thằng bé khi nó bò vào trong chuồng ngựa." (Orkid: cũng có cách bớt tàn nhẫn hơn mà, thế này đau đớn quá)

https://thuviensach.vn

“Anh đã giết thằng bé vì anh không chịu để cho nó sống như một…” Simon Baldevar mới ghê gớm làm sao. Khi hắn biến đổi Jimmy và làm hỏng đầu óc anh, hắn đã biết nỗi đau nhìn thấy người mình yêu thương nhìn chằm chằm vào thế giới với cặp mắt mờ tối, ngây dại là như thế nào. Hắn phải ghét cô biết bao nhiêu mới làm tổn thương cô như thế? Không, Meghann nhận ra, Simon biến đổi Jimmy không phải vì lòng thù hận… mà là vì tình yêu. Chính là tình yêu mà cô đã ném trả vào mặt hắn cái đêm cô bỏ hắn, tình yêu đã bị móp méo thành một ham muốn trả thù xấu xí, một nhu cầu làm tổn thương cô cũng như cô đã làm tổn thương hắn.

Meghann cầm tay hắn và ấn vào má cô. Hắn đã làm những việc kinh khủng, những việc cô không bao giờ có thể tha thứ hay quên đi. Nhưng liệu tình yêu có thể làm tan chảy lớp băng giá quanh trái tim Simon dù chỉ một chút thôi không?

Simon nhẹ nhàng nâng đầu cô về phía hắn, dành cho cô nụ cười mềm yếu xoá sạch hết nỗi lo lắng của cô.

Việc này không thể sai được, cô nghĩ, nghe thấy một tiếng gầm nhỏ trong tai mình khi hắn hôn cô với sự dữ dội khác thường, dường như đang cảm ơn cô vì lòng tin của cô đồng thời lại đang ngấu nghiến cô. Không điều gì mang đến cảm giác tuyệt như thế này lại sai được cả.

“Em rất tiếc về chuyện Michael,” cô lặng lẽ nói.

“Tôi cũng vậy, Meghann à. Bốn trăm năm sau tôi vẫn còn tiếc nuối vì cái chết của thằng bé. Nhưng đó chỉ là sự khởi đầu những rắc rối của tôi.”

“Đúng rồi…sau khi nó chết, Alcuin bảo em là anh bị bệnh giang mai.”

“Lúc ấy chúng tôi gọi là đậu mùa Pháp. Lão có kể cho em tôi bị lây bệnh từ Isabelle không?” (Orkid: tuy không rành bệnh giang mai lắm nhưng không nghĩ là tới 4-5n sau nó mới phát bệnh, rõ ràng sau khi Belle có bầu là Sim cạch giường của cô ta mà?)

Simon cười trước tiếng thở gấp của cô. “Không, cưng à, cô ta không ngoại tình. Sau đám tang của Michael thầy lang Ahmed

https://thuviensach.vn

đã kéo tôi sang một bên. Anh ta hỏi liệu tôi có để ý thấy bộ dạng của Isabelle không... cô ta gầy ra sao, mái tóc bị rụng từng mảng, từng cơn mê sảng của cô ta. Anh ta đã khám cho cô ta và quyết định là cô ta bị bệnh giang mai... chắc đã bị lây từ Roger, vì cô ta đã ở vào giai đoạn rất nặng nên không thể mắc bệnh muộn hơn được. Thầy lang Ahmed bảo rằng tôi sẽ không biết mình mắc bệnh cho đến khi tóc bị rụng ra và tôi cũng sẽ cần thảo dược để kiềm chế bản thân. Vì thế tôi bắt đầu truy tìm viên đá phù thuỷ và cách thoát khỏi cái chết và bệnh tật mà nó sẽ mang lại trước khi căn bệnh cướp đoạt tâm trí tôi.

https://thuviensach.vn

Chương 13

"Chúa ban phước lành, thưa ngài," Elizabeth Tudor chào khi bà chấp nhận cánh tay Bá tước Baldevar và bước từ trên chiếc thuyền hoàng gia của bà lên cầu tàu đằng sau dinh thự xây bằng gạch màu hồng xinh đẹp của hắn. "Người Thổ đẹp trai một cách quỷ quái đã thế chỗ con diều hâu Anh của ta là ai vậy?"

Simon cười lớn, biết rằng bộ cánh Thổ Nhĩ Kỳ mà hắn đã chọn mặc trong lễ hội hoá trang này rất hợp với mình.Thay vì áo chẽn và quần bó như thường lệ của một quý ông, hắn mặc chiếc quần bó ống với đường thêu bằng chỉ vàng ở dưới. Chiếc áo hắn mặc bằng lụa màu ngà với một tấm thắt lưng vải màu vàng ở eo. Vẻ lộng lẫy của bộ trang phục trắng và vàng của hắn được hoàn thiện với một chiếc áo choàng không tay chiếc mũ đội đầu màu vàng có gắng hai sợi lông vũ trắng và một viên hồng ngọc cỡ lớn.

"Thưa nữ hoàng," Simon nói trơn tru. "Thần mờ nhạt so với vẻ lộng lẫy của người." Nữ hoàng cũng mặc trang phục Thổ, với chiếc váy trắng được thiết kế mô phỏng theo kiểu váy vừa khít của phụ nữ hoàng tộc Thổ. Chiếc váy ngoài được thêu đính những viên kim cương hồng và trắng rực rỡ, những viên đá sa phia và hồng ngọc trong khi chiếc váy lót làm bằng loại vải viền bạc lóng lánh thêu kim cương và hạt cườm nhỏ. Trên đầu bà là mái tóc giả màu đỏ rực, tóc được tết thành bím vòng quanh đầu với những sợi ruy băng bạc lẫn trong đó.

Hắn quay sang quý ông da thẫm màu, lặng lẽ đứng bên cạnh bà và cúi đầu thật thấp trước khi chào mừng vị sứ giả của vua Thổ tới Anh Quốc bằng một thứ tiếng Thổ lưu loát. "Ngài Al-Caid Ahmed ben Adel, sự hiện diện của ngài mang tới ngôi nhà tôi vinh dự to lớn và không xứng đáng. Tôi chỉ có thể cầu mong những sự chuẩn bị nghèo nàn của tôi không làm phật ý ngài. Cho phép tôi đảm bảo rằng ngài có thể yên tâm ăn uống trong nhà tôi khi biết mọi con vật đều được giết mổ theo đúng truyền thống Đạo Hồi."

https://thuviensach.vn

Con người bệ vệ mỉm cười. “Tôi tin là tôi nhớ ra ngài, Đức ngài Baldevar. Ngài là vị quý tộc người Anh đã dành cho chủ nhân tối cao của tôi một món quà tạ ơn nhỏ trước khi trở về quê nhà. Chủ nhân Murad của tôi, hình bóng của Thánh A la trên mặt đất này, đã rất hài lòng.”

Simon cười thoải mái, không hề ngạc nhiên khi biết vị sultan[18] đã rất hài lòng với món quà của hắn – một hậu cung gồm sáu mỹ nhân mà Simon đã tích luỹ được trong thời gian ở Istanbul.

“Ta đánh giá cao nỗ lực vinh danh vị sứ thần mới của chúng ta với hương vị quê nhà ông ấy của khanh,” nữ hoàng nói, đi theo Simon qua khu vườn tới phòng khiêu vũ chiếm trọn tầng hai trong dinh thự của hắn. “Ta trông cậy vào sự tương trợ của khanh trong việc thu xếp cho Ngài Adel ở triều đình.”

“Thần là tôi tớ trung thành của người theo mọi lẽ, thưa nữ hoàng,” Simon trả lời, biết rằng hắn vừa mới được trao cho nhiệm vụ phiên dịch giữa nữ hoàng và sứ thần mới này. Trước khi hắn gặp rắc rối, vị trí như thế này sẽ là một bước tiến thú vị trong nấc thang quan quyền của hắn ở triều đình. Giờ thì nó chỉ là một sự chiếm cứ thời gian khác của hắn, thời gian mà hắn rất cần để dành nghiên cứu viên đá phù thuỷ trước khi bệnh lậu tấn công hắn.

Phô bày một sinh lực dồi dào hơn nhiều vị khách trẻ hơn bà đến mười tuổi, nữ hoàng đòi khiêu vũ ngay khi bà đến phòng dạ hội và Simon tuân theo bà ta với sự hào hiệp sống động. Dậm chân theo những nhịp điệu nhanh, Simon nghĩ rằng bất chấp tuổi tác của mình, Elizabeth vẫn là người bạn nhảy nhanh nhẹn và duyên dáng nhất mà hắn từng có.

“Hãy nhìn vào gã chưng diện kia kìa,” Bá tước Essex thì thầm ghen tị với Simon khi Ngài Walter Raleigh dành Elizabeth từ cánh tay Simon để nhảy điệu vũ thứ hai với bà ta. “Tôi đến mù vì bộ cánh loè loẹt của hắn mất.”

Simon không nói gì, mặc dù hắn chẳng thấy có gì sai với bộ trang phục của Raleigh. Vị triều thần thông minh đã nhắc nhở tất cả mọi người về chuyến đi thành công tới Tân Thế Giới của anh ta bằng cách mặc một chiếc áo chẽn đen lấp lánh ngọc lục

https://thuviensach.vn

bảo Colombi và ngọc lam Mê hi cô, và được trang trí một cách xa hoa với lông cáo đỏ.

Vị bá tước dành cho Đức ngài Baldevar một cái liếc dài. “Liệu ngài có thể cho tôi một câu thần chú để quét sạch kẻ thù của mình không?”

“Tôi chẳng biết câu thần chú nào để quét sạch cả triều đình hết,” Simon nói nhẹ bẫng, gạt đi câu hỏi vụng về của vị bá tước trẻ về chuyện liệu hắn có phải là một phù thuỷ thực sự không. “Hơn nữa, ngài không cần gì tới Nghệ thuật Hắc ám cả - ai đó đã ám một lá bùa yêu lên Walter Raleigh rồi. Còn cách giải thích nào hơn cho hành vi của anh ta nữa?”

“Hành vi nào?” vị bá tước hỏi, đôi mắt đen sáng lên trước gợi ý về một lời đồn thổi có thể làm hại đến người đàn ông mà anh ta tự coi là địch thủ tồi tệ nhất của mình trong việc tranh giành sự yêu thích của nữ hoàng.

“Ngài Walter đã bí mật kết hôn,” Simon thông báo với vị bá tước.

“Thật không?” bá tước nói rồi nhún vai. “Nữ hoàng có thể sẽ bực mình với hắn trong một thời gian ngắn nhưng chắc chắn người sẽ tha thứ cho hắn cũng như đã tha thứ cho tôi vì bỏ trốn đi với Frances.”

“Frances Walsingham không phải là Bess Throckmorton.”

“Bess?” Đôi mắt của vị bá tước gần như lồi ra khỏi đầu và anh ta phát ra một tiếng vui mừng. “Ngài đang nói với tôi là Raleigh đã bỏ đi kết hôn với cô thị nữ yêu thích của nữ hoàng? Đồ ngốc, đồ ngốc! Làm sao ngài biết chắc đó không phải là một lời đồn?”

“Lynette đã nghe lỏm được cặp vợ chồng son bàn về đám cưới.” Tiểu thư Lynette Marline là một trong các thị tỳ của nữ hoàng. Cô ta đã là tình nhân của Simon trong vài tháng trước khi hắn kết thúc những mối quan hệ với các tình nhân xuất thân cao quý của mình vì phát hiện ra có thể hắn đã bị bệnh lậu. Giờ hắn kiếm hãm những thôi thúc của mình với bọn điếm rẻ tiền.

“Chuyện này thật tuyệt!” Bá tước đắc chí. “Tôi không thể chờ

https://thuviensach.vn

đến lúc nhìn biểu hiện của Gloriana[19] khi tôi kể cho người nghe tên tự cao tự đại đó đã làm gì. Người sẽ tước mọi thứ của hắn… đuổi hắn ra khỏi triều đình… ôi, tuyệt vời làm sao!"

Simon đặt một bàn tay ngăn cản lên chiếc áo chẽn đỏ gắn đá quý của bạn mình. "Đừng có vội thế, Robin! Đừng tự mình nói với nữ hoàng… người khinh ghét những kẻ ngồi lê đôi mách gần bằng những cặp đôi kết hôn mà không có sự cho phép của người. Hãy sắp xếp để tin tức tới tai người qua các kênh khác, và nếu tôi là ngài, tôi sẽ chờ đến khi Raleigh ra khơi trong chuyến thám hiểm bất hợp pháp mới nhất của hắn. Như vậy Elizabeth sẽ tức giận gấp đôi – một vì lễ cưới của hắn và một vì hắn ra biển mà không có sự cho phép của người."

"Thưa ngài." John Dee xuất hiện trước mặt hắn, đôi mắt trang nghiêm như thường lệ. "Tôi có thể nói chuyện riêng với ngài được không?"

"Xin phép ngài nhé?" Simon lịch sự nói với bạn mình.

Vị bá tước nắm chặt bàn tay Simon trong vẻ biết ơn. "Ngài là một người bạn quý, thưa đức ngài."

Simon dẫn vị chiêm tinh gia vào một phòng khách riêng, cười mỉa trước việc hắn đã dễ dàng lợi dụng gã bá tước trẻ hấp tấp làm sao. Giờ những con tàu của Walter Raleigh sẽ không tranh được đồng vàng nào với hạm đội của chính Simon đang hướng về lục địa của Tây Ban Nha được nữa. Tội nghiệp Robert Deveraux, anh ta không thể thấy là anh ta đang bị lợi dụng.

"Thưa ngài," Học giả Dee không hề chần chừ, nói ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ. "Chúng ta phải tiếp tục Việc Lớn vào tối nay."

"Tại sao lại là tối nay?" Simon cau mày. Hắn không có mong muốn đi xuống phòng thí nghiệm của mình khi tất cả các vị khách đã ra về và bắt đầu tiến hành những công việc giả kim vất vả. Phải đến ba giờ chiều ngày hôm sau hắn mới tìm được về giường mất.

"Hòn đá phù thuỷ đang trong tầm tay ngài. Biểu đồ chiêm tinh của ngài đang trải qua sự thay đổi lớn lao."

https://thuviensach.vn

Simon cắn môi, không muốn đầu hàng niềm vui bất chợt sẽ khiến hắn muốn nhảy cẫng ra khỏi căn phòng nhỏ. Trước đây họ đã từng nhiều lần nghĩ mình sắp thành công, chỉ để cho hi vọng bị vùi dập thô bạo vào phút cuối. Lần này hắn sẽ bình tĩnh cho đến khi có bằng chứng chắc chắn trước mắt. "Loại thay đổi nào?"

"Soror mystica của ngài đã xuất hiện."

Soror mystica? Bạn tri kỷ của nhà giả kim, người phụ nữ mà rất nhiều tài liệu của hắn đã khăng khăng là cần tới để đạt được hòn đá phù thuỷ? "Khi nào ta sẽ gặp cô ấy?"

"Ba trăm năm mươi năm nữa," John Dee bình tĩnh nói. "Tôi không thể chắc chắn về ngày tháng, nhưng cuộc gặp của ngài sẽ diễn ra dưới cung Kim Ngưu."

Simon đổ sụp xuống chiếc ghế nệm, bữa tiệc trang trọng biên ngoài những cánh cửa đóng kín đã bị lãng quên. "Ông đã nói là ba trăm năm mươi năm ư? Ta lúc đó mang một hiện thân khác phải không?"

"Không," John đi trả lời, sự thay đổi duy nhất trên khuôn mặt bình thản của ông ta là một chút ánh sáng vui thích trong đáy mắt.

"Có sự thay đổi rất lớn trong biểu đồ của ngài, nhưng ngài… linh hồn của ngài không hề được tái sinh. Mọi thứ khác đều thay đổi nhưng ngài vẫn y như vậy."

"Vậy tức là ta đã phát hiện ra bí mật của sự trường sinh," Simon ngẫm nghĩ.

"Một phát hiện mà có thể ngài sẽ không thích, thưa ngài."

"Làm sao ta có thể không muốn làm sáng tỏ những lý thuyết của chúng ta và minh chứng cho những lao động suốt ba năm qua?" Simon hỏi. "John à, ta biết là ta đã đúng khi bảo ông sinh chất (material prima) không phải là kim loại mà là máu. Chúng ta phải thanh lọc máu để đạt được sự hoàn thiện của linh hồn."

"Thưa ngài, tôi nghĩ rằng phát kiến của ngài rất quan trọng nhưng hãy nhìn vào những nỗ lực thất bại của chúng ta. Chúng ta đã nung, thanh lọc, chưng cất nó với mọi loại thảo dược và

https://thuviensach.vn

kim loại, vậy mà vẫn chưa bao giờ tạo ra được một chất cho chúng ta sự bất tử. Công việc tìm kiếm hòn đá phù thuỷ của chúng ta chẳng đem lại điều gì ngoại trừ hút sạch máu của những con điếm và ăn mày ở khắp London này."

Simon mỉm cười u ám, nghĩ về biết bao kẻ khốn khổ mà hắn đã quét khỏi đường phố trong bộ áo choàng và mặt nạ để không bị nhận dạng. Rồi hắn đưa chúng vào trong xe ngựa của mình, bịt mắt chúng, dẫn chúng vào nhà hắn, nơi hắn cắt chúng để lấy máu làm thí nghiệm. (eo ơi…)

Mặc dù vậy John Dee đã nói đúng; hắn chưa bao giờ có thể thanh lọc được máu, chưa bao giờ loại hết được những chất yếu kém là nguyên nhân gây ra bệnh tật và cái chết trong đó. Nhưng bằng cách nào đó Simon biết là mình đúng, biết là bí mật của hòn đá phù thuỷ nằm trong sự chuyển hoá máu, khởi nguồn của sự sống, chứ không phải vàng.

"Ông nói rằng có thể ta muốn dừng lại nhưng ông lại muốn ta tiếp tục Việc Lớn vào đêm nay. Tha lỗi cho ta, ông bạn, ông đang nói năng bất nhất."

"Biểu đồ của ngài cho thấy một sự mất mát… một bóng tối mà tôi không hiểu nổi. Tôi sẽ dành cho ngài mọi sự bảo vệ có thể khỏi mối đe doạ này, không phải vì ngài là người bảo trợ của tôi mà vì ngài là bạn tôi. Ngài biết danh tiếng của tôi đã tơi tả ra sao sau khi trở về từ Prague. Chỉ có ngài và nữ hoàng đứng sau tôi. Để trả ơn cho sự trợ giúp của ngài, tôi sẽ tạo cho ngài một bùa hộ mạng mạnh mẽ và cố gắng bói tương lai cho ngài."

"Cảm ơn, John," Simon nói, coi trọng người đàn ông hiểu biết này cũng như trước đây đã coi trọng người thầy cố vấn cũ của mình, Cha Bain. Đáng lẽ hắn đã đau đớn hơn trước việc mất vị linh mục già khi ông qua đời trong giấc ngủ vào mùa đông vừa qua nếu không nhờ có học giả Dee. "Giờ làm ơn vào phòng thí nghiệm của ta và bắt đầu chuẩn bị. Ta sẽ vào sau ông một lát."

Simon trở lại bên nữ hoàng, đưa cánh tay mình ra. "Bệ hạ? Thần xin phép hộ tống người ra vườn? Thần đã chuẩn bị một buổi hoà nhạc nhỏ để người thưởng lãm."

"Diều hâu." Nữ hoàng mỉm cười. "Ta đang tự hỏi khanh đã

https://thuviensach.vn

biến đi đâu." Bà bỏ lại sau vị triều thần cau có để cầm tay Simon.

Simon hộ tống bà ra trung tâm khu vườn, nguồn gốc niềm kiêu hãnh của hắn. Hắn đã thay đổi khu vườn truyền thống của Anh bằng những loài hoa hiếm ở phương Đông, sắc hoa Puschkinia xanh đậm và Bosporus màu vàng úa đan xen những cành hồng thân dài truyền thống để biến khu vườn của hắn thành một cuộc chiến màu sắc và những mùi hương ngất ngây trong đêm mùa hè này.

Để phục vụ vũ hội hoá trang, hắn đã cho sơn một lô nhỏ dành cho các nhạc công với những tiểu yêu và thần tiên vui vẻ. Hắn cho đặt cái lô ở giữa hai cây liễu và mang nữ hoàng tới một chiếc ghế cao viền nhung thoải mái ở chỗ đó. "Thần nghĩ một tác phẩm chọn lọc từ Hortus Deliciarum tuyệt đối thích hợp với đêm nay. Nhạc công, các ngươi có thể bắt đầu."

Nữ hoàng lắng nghe tiếng nhạc, đôi mắt xám sáng lên trước người thổi sáo, một chàng trai trẻ đẹp trai với những lọn tóc quăn đen như mực và đường nét thanh tú, trắng trẻo. "Cậu ta chơi như một thiên thần."

"Phải," Simon trả lời, cảm thấy rung động như mọi khi trước thứ âm nhạc sầu thảm thoát ra từ những ngón tay khéo léo của nhạc công. "Thần vinh dự vì cậu ta đã chơi cho thần."

"Khanh tìm thấy cậu ta ở đâu vậy, Diều hâu?"

"Cậu ta là nhạc sư của Michael," Simon khẽ nói, và nữ hoàng dành cho bàn tay hắn một cú siết nhẹ.

"Cậu ta có một điểm lập dị, Bess à," Simon nói để làm dịu giây phút đau đớn. "Mặc dù cậu ta đòi tiền công khá cao cho các buổi học, Tiên sinh Aermville khăng khăng đòi dạy vào buổi tối."

"Ngài có tra hỏi cậu ta vì điều kì quặc này không?" Bá tước Essex hỏi.

"Tự ngài hỏi đi." Simon gọi nhạc công trẻ tới và cậu ta cúi đầu trước nữ hoàng, nhưng Simon để ý thấy đôi mắt màu sa phia của thằng nhóc không bao giờ rời hắn.

Cái nhìn chăm chú khiến Simon thấy khó chịu, đặc biệt là

https://thuviensach.vn

khi thằng nhóc vuốt ve cổ tay hắn trong lúc hắn đưa tay ra cảm ơn cậu ta vì đã biểu diễn tối hôm đó. Kê dâm[20], Simon ghê tởm nghĩ và vội vã rụt tay lại.

Nữ hoàng tặng cho chàng trai trẻ một chiếc nhẫn vàng nhỏ cẩn ngọc trai và kim cương và cậu ta cười bẽn lẽn, nói bằng một thứ giọng nhỏ nhẹ, gần như run khi cảm ơn bà. Simon chưa từng thấy người đàn ông nào kiểu cách giống đàn bà đến thế. Rồi hắn rũ bỏ sự khó chịu của mình, tự nhắc nhở rằng rất nhiều nhạc công có những sở thích trái tự nhiên.

"Chúng ta muốn biết cậu làm gì với ngày của mình," bá tước nói với Tiên sinh Aermville.

"Tôi ngủ, thưa đức ngài," nhạc công trả lời, và đám đông tu tập quanh đó cười khúc khích.

"Suốt ngày sao?" bá tước nhấn mạnh, và đôi mắt Simon hẹp lại khi hắn để ý nước da màu kem của thằng bé nhạt đi đến vài độ. Chắc chắn Tiên sinh Aermville đã trác táng suốt đêm và dành thời gian ban ngày ngủ để lấy lại sức. Nhưng tại sao lại có sự ngập ngừng hổ thẹn như thế? Hành vi đó khó có thể coi là khác thường. Có lẽ tay nhạc công này lo lắng vì những bề trên đang truy hỏi cậu ta.

"Nếu nó cho cậu ta năng lượng để chơi thứ âm nhạc siêu việt như thế thì cứ để cậu ta nghỉ," Simon nói và dành cho chàng trai một nụ cười, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ mù quáng của gã nhạc công, hắn ước chi mình đã không can thiệp. Hắn nhanh chóng cho nhạc công lui và dành phần còn lại của đêm đó nhảy với nữ hoàng và chơi vài ván bài primero với vị bá tước.

Simon không hề nghĩ gì thêm về Tiên sinh Aermville nên hắn đã khá ngạc nhiên khi bước vào trong thư viện sau khi đã chúc vị khách cuối cùng của mình ngủ ngon và trông thấy gã nhạc công đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn một đám những chiếc thuyền ấn tượng trôi trên sông Thames.

"Quản gia của ta chưa trả công cho cậu sao, Tiên sinh Aermville?" Chắc chắn thằng nhóc không ngốc đến nỗi tiếp cận một vị bá tước đấy chứ? Hắn sẽ cho đánh tuốt xác cậu ta ra.

https://thuviensach.vn

“Thưa đức ngài, tôi chỉ xin một phút của ngài thôi. Làm ơn, tôi phải rời đi sớm, trước khi bình minh tới.”

“Đáng lẽ cậu phải đi từ vài giờ trước rồi,” Simon chỉ ra và đi tới tủ để rượu, rót cho mình một ly rượu Gascony đen. Hắn không mời tay nhạc công uống gì, vì càng lúc càng thấy bất an trước ánh mắt khao khát công khai của thằng nhóc. “Ta sẽ cảm ơn nếu cậu đi ngay bây giờ không nói thêm lời nào nữa.”

“Thưa ngài,” Tiên sinh Aermville vội vã nói, “Tôi biết ngài lấy máu của những kẻ ăn mày và cố gắng biến đổi nó thành một chất sẽ cho ngài sự bất tử.”

Bàn tay Simon vụt tới gươm của hắn và hắn đặt chiếc cốc khảm đá quý xuống với tiếng thịch gay gắt. “Nếu ngươi muốn tố cáo thì cứ đi và tố giác tội phù thuỷ với quận trưởng đi. Nếu không thì cút ngay bằng không thứ duy nhất ta lấy ở đây chính là máu ngươi.”

“Thưa ngài, không! Tôi không đe doạ tố cáo ngài. Tôi chỉ mong nói với ngài rằng tôi có thể cho ngài thứ ngài muốn. Tôi… là người bất tử. Tôi có thể tự chứng minh, nếu ngài cho phép.”

Việc này có vẻ thú vị đây, Simon quyết định và thả lỏng bàn tay trên thanh gươm. “Ngươi tự chứng minh như thế nào?”

Tiên sinh Aermville biến mất. Simon chớp mắt nhưng trước khi hắn có thể phản ứng, tay nhạc công đã xuất hiện bên cạnh Simon, nắm lấy hắn bằng một sức mạnh mà hắn không thể tin là tới từ thằng bé ẻo lả. Khi hắn vung tay lên để đẩy cậu ta ra, thằng bé ấn tay hắn xuống bên sườn bằng một gọng kìm thép.

“Tôi sẽ không làm đau ngài,” Tiên sinh Aermville nói, và Simon chỉ có thể há hốc miệng trước cặp răng nanh màu ngà sáng loé lên vừa trồi ra khỏi miệng cậu ta. Thằng bé nhắm mắt lại và cúi xuống. Trong một giây hoảng loạn Simon tưởng cậu ta định hôn hắn, nhưng giây phút sau hắn cảm nhận được cái đau xuyên thấu ở cổ.

Simon nghiến chặt răng, không muốn kêu lên kinh hoàng như một đứa bé và nghĩ hắn chỉ có thể cầu nguyện cho sinh vật này giữ lời hứa của nó là không làm hại hắn. Hắn nghe thấy tiếng gì đó và cảm thấy vết thương bị mút. Nó đang uống máu

https://thuviensach.vn

mình, Simon nhận ra, mút lấy cổ mình như thể mình là một bà mẹ đang cho đứa bé quái vật bú.

Tầm nhìn của Simon mờ đi và hắn cảm thấy một sự uể oải không được đón chào xuyên suốt cơ thể mình khi sinh vật đó bẻ người hắn vào trong vòng tay nó. Nhưng Simon bừng tỉnh ngay lập tức vì giận dữ khi hắn cảm thấy bàn tay của Tiên sinh Aermville trên phần đũng quần hắn.

"Đồ kê dâm[21]!" hắn rống lên, không thèm quan tâm đến chuyện sinh vật kia có thể huỷ diệt hắn. Lần này hắn giơ được tay lên và đẩy gã nhạc công biến thái ra khỏi mình.

Simon rút gươm ra, không chắc liệu vũ khí ấy có thể bảo vệ hắn được chút nào không nhưng vẫn thấy khá hơn khi có nó trong tay. "Tiên sinh Aermville, ngươi đã chứng tỏ mình không phải là người, sở hữu những sức mạnh mà ta chưa bao giờ gặp phải, nhưng ta cảnh cáo ngươi là ta sẽ chiến đấu đến chết nếu ngươi đặt tay lên mình ta lần nữa."

Sinh vật đó lảo đảo trên hai chân, cặp răng nanh kì lạ vẫn còn thòi ra khỏi miệng nó, giờ chúng dính đầy máu. "Tôi vô cùng xin lỗi, thưa đức ngài. Tất cả những gì tôi có thể nói là ngài… ngài cám dỗ tôi. Tôi yêu ngài."

Simon rớt xuống chiếc ghế cạnh lò sưởi, đầu óc bị tê liệt của hắn bắt đầu hoạt động. Tiên sinh Aermville có thể bẻ gập người hắn ra làm đôi, vậy mà sinh vậy ấy lại phủ phục trước mặt hắn, một hỗn hợp kỳ lạ của ma quỷ và sự yếu đuối. Đúng như Simon vẫn luôn nghĩ – tình yêu, dù cá nhân hắn cho rằng cảm xúc của thằng bé này chỉ là dục vọng, có thể khiến cho người đàn ông vĩ đại nhất biến thành con mồi ngốc nghếch để bị lợi dụng.

"Ngài là một người đàn ông cứng rắn, thưa đức ngài," Tiên sinh Aermville nói. "Tôi dâng tặng trái tim tôi cho ngài và ngài lập tức tìm cách sử dụng nó cho mục đích của mình."

Simon giữ khuôn mặt bất động. "Ngươi cũng có tài đọc được suy nghĩ của kẻ khác?"

"Vâng."

"Hãy ngồi xuống cùng ta," Simon nói và chỉ vào cái ghế ở bên

https://thuviensach.vn

kia lò sưởi đá chạm khắc.

"Ta thấy mình cần tẩm bổ. Ngươi có ăn uống không?"

"Tôi thích whiskey, thưa ngài."

Simon quay lại từ chỗ tủ rượu, đôi mắt vàng ánh lên vẻ tò mò. "Tại sao ngươi lại xưng hô với ta như thể ta là kẻ bề trên? Chắc chắn danh hiệu quý tộc của ta là một thứ mà những sinh vật như ngươi thấy lố bịch."

"Tôi không khinh miệt con người, thưa ngài. Tôi tôn trọng cách thức tổ chức của thế giới ngài và vị trí của tôi trong đó. Tôi chỉ là một nhạc công trong khi ngài là một vị bá tước."

"Các ngươi được gọi là gì?" Simon hỏi, đưa cho vị khách kì lạ của mình cốc whiskey trong khi hắn uống một ngụm lớn từ cốc của mình.

"Ma cà rồng, thưa ngài."

Simon cau mày – hắn đã nghe thấy cái từ kỳ lạ nhưng lại hơi hấp dẫn này ở đâu nhỉ? Hắn lục lọi trong trí nhớ của mình và nhớ lại một cô nữ nô lệ người Cáp-ca xinh đẹp, Katya. Cô ta đã từng kể cho hắn câu chuyện về những sinh vật này – vampyr, chúng được gọi như thế trong ngôi làng trên núi của cô ta. Người ta cho là chúng bay vào nhà dân sau nửa đêm và uống máu của bọn trẻ con đang ngủ, vì thế những bà mẹ sợ hãi đã quấn hàng tràng tỏi và nước thánh quanh cổ những đứa trẻ để giữ chúng an toàn.

"Tôi không uống máu trẻ con."

Simon ngồi thẳng lại, sẵn sàng chiếm thế thượng phong trong cuộc chạm trán lạ lùng này. "Tiên sinh Aermville, ngươi nói rằng ngươi tôn trọng thế giới của ta nhưng dường như ngươi có rất ít sự tôn trọng đối với ta nếu ngươi cứ liếc trộm vào đầu óc ta một cách xấc láo như thế. Ta không thể nói chuyện với bất kỳ kẻ nào không tôn trọng quyền được giữ ý nghĩ cho riêng ta."

Sinh vật kia đỏ mặt và cúi đầu. "Đức ngài hoàn toàn đúng. Sư phụ của tôi sẽ rất thất vọng nếu ông biết là tôi đã cố phá vỡ sự riêng tư trong những ý nghĩ của ngài. Từ giờ trở đi tôi sẽ không

https://thuviensach.vn

nhìn nữa."

"Đây là một quyền năng mà ngươi có thể tuỳ nghi bỏ đi sao, Tiên sinh Aermville?"

"Xin hãy gọi tôi là Nicholas." Hắn dành cho Simon một nụ cười mệt mỏi. "Tôi phải ngắt năng lực nghe ý nghĩ của người khác để không bị loạn óc. Chỉ riêng đêm nay thôi… ngài có mong có hàng trăm ý nghĩ ào vào ngài một lúc không?"

Tên kê dâm non choẹt, Simon nghĩ với tất cả ý chí của mình, và Nicholas thậm chí còn không chớp mắt. Hoặc là nó đã giữ lời hứa không nhìn vào suy nghĩ của Simon hoặc nó đã lừa hắn bằng cách không phản ứng. Simon quyết định tốt hơn là suy nghĩ ít hết mức có thể trong lúc có mặt sinh vật này.

"Ta có thể hỏi làm thế nào ngươi có quyền năng tuyệt diệu như thế này không, Nicholas?"

"Nó không tuyệt diệu đâu," Nicholas la lên và lập tức đôi mắt hắn lấp lánh nước mắt. "Nó thật kinh khủng! Tôi là một kẻ bơ vơ… một thứ méo mó, cô đơn, luôn luôn phải đứng nhìn thế giới nhưng không bao giờ được tham gia trọn vẹn."

Simon phải cố hết sức đè nén sự ghê tởm trước việc nhìn người đàn ông này (hay thứ gì đó mô phỏng một người đàn ông) khóc nức nở như một đứa con gái. "Tại sao ngươi lại là kẻ bơ vơ? Không có những người khác cùng giống loài như ngươi để làm bạn à? Ngươi vừa nhắc tới một vị sư phụ."

"Sư phụ tôi đang ở Tân Thế Giới," Nicholas giải thích và chấp nhận tấm khăn lanh Simon đưa cho cậu ta để lau mặt. "Hội của ông ấy, họ… rất tốt nhưng cuộc sống của họ là một cuộc đời mộ đạo và cầu nguyện. Tôi vẫn còn theo đuổi những thú vui trần tục như là âm nhạc và hội hè và … tình yêu."

"Tình yêu à?" Simon hỏi, nhớ lại ánh mắt ngưỡng mộ của gã nhạc công tại bữa tiệc. "Đó có phải là lý do ngươi tới tìm ta?"

"Ngài là một người đàn ông đẹp đẽ, thưa ngài. Tôi biết ngài được hưởng rất nhiều sự chú ý của những người đàn bà đẹp và tôi biết sự theo đuổi của tôi đi ngược lại những thiên hướng tự nhiên của ngài. Nhưng tôi nghĩ rằng nếu tôi mang lại cho ngài thứ mà ngài khao khát nhất – một lối thoát khỏi cái chết đau

https://thuviensach.vn

khổ do bệnh lậu – ngài có thể cân nhắc chấp nhận tôi."

"Ta biết rõ là ta rất được yêu thích," Simon nói cộc lốc. "Nhưng ta không thể tin được rằng ngươi mang tới sự bất tử cho ta chỉ dựa trên một khuôn mặt đẹp đẽ."

"Thứ mê hoặc tôi chính là cá tính của ngài," Nicholas khẽ nói. Simon nhìn thấy gã nhạc công nhìn vào hai bàn tay hắn, dường như muốn cầm một bàn tay như kiểu các tình nhân, nhưng Nicholas đã khôn ngoan kìm lại. "Tôi đã thấy rất nhiều thứ nơi ngài… chắc chắn hầu hết là những thứ ngài không bao giờ muốn ai biết, nhưng tôi không thể ngăn những dòng suy nghĩ chảy vào trong tôi. Khi tôi dạy học cho con ghẻ của ngài, ngài đã tới và nghe tôi chơi nhạc, nhớ không? Rất nhiều lần những ý nghĩ của ngài tới với tôi. Tôi biết về vợ ngài, rằng ngài đã ép bà ấy kết hôn sau khi anh trai ngài chết. Tôi cũng biết những việc ngài làm ở dưới lầu và tôi biết không gì có thể cản bước tham vọng của ngài."

"Và đó là tất cả những thứ ngươi ngưỡng mộ?"

"Không!" Nicholas kêu lên, dường như hoảng hồn vì ý nghĩ ấy. "Tôi cảm thấy rằng bên dưới lớp vỏ cứng mà ngài bao bọc quanh mình là một người đàn ông có khả năng dịu dàng vô hạn. Tôi đã thấy ngài ôm cậu chủ Michael trên đùi và đêm nay nỗi tiếc thương cho cậu ấy của ngài đã xuyên suốt qua tôi. Ngài cảm thấy bình tĩnh lại khi tôi chơi nhạc? Đó cũng là một phần của món quà… tôi có thể mang tới sự an ủi cho những trí óc bị đau đớn. Tôi biết rằng mặc dù ngài thô bạo với những gái điếm và đánh vợ ngài thường xuyên, ngài cư xử rất tử tế với những tình nhân cao quý của mình. Tôi nghĩ rằng nếu ngài có món quà của tôi, cùng với thời gian ngài sẽ bỏ đi phần thù hận trong mình và trở thành một người đàn ông vô cùng dịu dàng."

Chỉ nhờ một nỗ lực phi thường Simon mới có thể giữ đầu óc trống rỗng sau bài nói chuyện hoa mỹ, uỷ mị. "Cho phép ta nói xem ta có hiểu ngươi không nhé. Chúng ta sẽ trở thành tình nhân và đổi lại ngươi sẽ cho ta những món quà của mình?"

"Vâng. Nó được gọi là biến đổi, thưa ngài." Biến đổi – Simon nghĩ rằng từ đó cũng không khác chuyển hoá, tiến trình trong thuật giả kim mà hắn đang cần mẫn thực hiện trong mấy năm

https://thuviensach.vn

qua là bao nhiêu.

Simon rót thêm whiskey, rót đầy cốc cho cả Nicholas. “Ta sẽ hỏi thêm nhiều câu nữa trước khi hứa hẹn điều gì.”

“Tất nhiên. Xin cứ hỏi tôi bất kỳ điều gì, thưa ngài.”

“Hãy giải thích quá trình biến đổi này cho ta. Nói cho ta biết làm sao ngươi có được những món quà vĩ đại này… ta không quan tâm nếu ngươi coi đó là lời nguyền. Với ta chúng là một ân huệ vĩ đại.”

“Ngài là người thông minh, thưa ngài. Ngài đã đúng khi tập trung vào máu trong lúc theo đuổi viên đá phù thuỷ. Máu là bí mật của chúng tôi. Chúng tôi không biết bằng cách nào nhưng ở một thời điểm nào đó loài chúng tôi bắt đầu xuất hiện… những tạo vật mang một nhân tố đặc biệt trong máu. Chúng tôi biến con người thành đồng loại mình bằng cách uống cạn máu họ và thay thế nó bằng máu từ cơ thể chúng tôi.”

“Vậy ta sẽ uống máu ngươi giống như cách ngươi uống máu của sinh vật khác?”

“Tôi đã được biến đổi năm 1410,” Nicholas giải thích. “Tôi gặp một nhạc công khác trong lúc đi chu du và anh ta đã biến tôi thành kẻ đang đứng trước mặt ngài. Anh ta uống cạn máu tôi trong vài đêm rồi khi tôi cảm thấy mình gần đất xa trời, anh ta đặt cổ tay mình vào miệng tôi và tôi uống. Tôi sẽ không giấu giếm, thưa ngài. Nó là… ngài chưa từng biết đến một sự đau đớn như thế. Tôi sẽ làm hết sức có thể để khiến ngài thoải mái trong quá trình biến đổi của mình. Và sau khi bị biến đổi, ngài cũng sẽ có một nhu cầu hung bạo đối với máu và tôi sẽ đảm bảo có con người sẵn đó cho ngài. Tất nhiên, ngài không được giết họ.”

Simon cau mày. “Ta phải để cho chúng sống để chúng kể với tất cả mọi người chúng đã gặp một vị bá tước ma quỷ với những chiếc răng bất bình thường chăng? Chỉ là vấn đề thời gian trước khi ta bị kéo lên cọc.”

“Chúa đã phú cho chúng tôi những món quà cho phép chúng tôi ăn mà không làm hại ai. Ngài sẽ thấy rằng ngài chỉ cần phải nghĩ về một mệnh lệnh và nó sẽ được thực thi. Ngài sẽ bảo với

https://thuviensach.vn

bất kỳ ai bị ngài hút máu là hãy quên ký ức đó đi và trước khi họ quay khỏi ngài họ đã làm như ngài ra lệnh rồi." Nicholas liếc vào bầu trời đang ửng hồng. "Thưa ngài, tôi phải đi ngay."

"Phải," Simon ngẫm nghĩ. "Ta đã quên mất ngươi phải tránh ánh sáng ban ngày. Tại sao vậy?"

"Để đổi lại tất cả những gì ngài đạt được – cuộc sống vĩnh hằng trong cơ thể xinh đẹp hiện nay, những khả năng khiến các thầy phù thuỷ cao tay nhất phải run sợ trước ngài – có một thứ ngài phải từ bỏ và đó chính là mặt trời. Ngài phải đảm bảo được che chắn kỹ khỏi ánh nắng trong ngày vì tia nắng mặt trời nhỏ nhất cũng có thể gây hại lớn cho ngài. Nếu cơ thể ngày bị phơi ra trước ánh nắng chính ngọ thì ngài sẽ bị cháy thành than. Giờ, tôi phải đi. Tôi có thể trở lại sau lúc mặt trời lặn tối nay và hỏi liệu ngài có sẵn sàng nhận món quà của tôi không?"

Từ biểu hiện thất tình trong đôi mắt sinh vật ấy, Simon có một ý tưởng và món quà đó sẽ không phải là thứ duy nhất hắn nhận được, nhưng hắn mỉm cười và nói, "Ta sẽ chào đón ngươi vào nhà ta. Ngươi nói ngươi phải về nhà trước mặt trời? Ngươi có cần xe ngựa của ta để đưa ngươi vào chỗ râm không?"

Ngài nhớ khi tôi biến mất không? Tôi có thể làm vậy và xuất hiện ở bất kỳ nơi nào trong vòng ba mươi dặm. Chúc ngài một ngày tốt lành, đức ngài của tôi." Trước khi Simon có thể nói bất kỳ điều gì, Nicholas vươn tới và hôn hắn vào miệng rồi biến mất khỏi tầm nhìn.

https://thuviensach.vn

Chương 14

Quán trọ Thiên nga

16 tháng Năm, 1592

Simon ngồi bên chiếc cửa sổ nhỏ bẩn thỉu trong phòng trọ của Nicholas, tập trung mọi sự chú ý của hắn vào dòng nước chảy ào ạt bên ngoài. Thật lạ lùng nhưng kể cả khi cánh cửa sổ bị đóng và với khoảng cách gần hai mươi feet nhưng hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng rống của dòng nước rõ như là hắn đang ngồi bên bờ sông vậy.

Hắn cảm thấy một cái miệng hôn lên cổ mình, nhưng đến lúc này thì hẳn đã quen đến mức không rùng mình, thậm chí không phải cắm móng tay vào trong lòng bàn tay để đè nén những cảm xúc thật của mình.

Nicholas, trên người không mặc gì ngoại trừ chiếc áo sơ mi lụa màu kem, đi tới một chiếc bàn gỗ nhỏ đặt cạnh lò sưởi và rót ra một cốc rượu màu vàng nhạt, thêm vào đó một vài lá hương thảo trước khi đưa nó cho Simon.

"Một ly rượu thâm tình," hắn nói và cúi xuống hôn Simon trước khi họ cùng lúc uống từ chiếc cốc đó.

Hắn chấp nhận cái ôm và uống thật nhiều để xua đi mong muốn nôn oẹ của mình. Một cái liếc mắt nữa ra ngoài cửa sổ cho hắn thấy bầu trời đang bắt đầu ửng lên. Dường như vào giây phút giao thoa giữa đêm tối như mực và lúc bầu trời chuyển sang màu tim tím, làn da của Nicholas cũng chuyển từ màu trắng tuyết hoàn hảo sang một vẻ mờ xỉn, bệnh hoạn của một kẻ bị bệnh ở giai đoạn cuối. Đôi mắt nó mất vẻ long lanh và hai quầng thâm đậm xuất hiện dưới chúng. Liệu sinh vật này có trải qua sự biến đổi nào khác về mặt thể xác khi bình minh tiến đến gần hơn không?

"Tôi phải bắt đầu nghỉ ngơi," Nicholas nói, giọng mệt mỏi và không đều. "Mình hãy đưa tôi tới thùng đi, người yêu dấu."

Tự hỏi nó định làm gì, Simon ôm ngang bụng nó và mang nó

https://thuviensach.vn

tới cái thùng gỗ nhỏ nơi nó để quần áo.

"Bỏ một ít quần áo ra," sinh vật đó thì thầm, người nó trĩu nặng trên tay Simon như người chết.

Simon mở nắp thùng và bỏ nửa tá những chiếc áo sơ mi vải gai ra trước khi trở lại với Nicholas.

"Đặt tôi vào… bên trong… và che… che cho… tôi…"

Simon có thể đoán được bước tiếp theo. Hắn thấy mình phải gồng lên mới nhấc được người Nicholas – nó đã hút máu hắn khá nhiều trong đêm qua. Trên cổ và hai cổ tay Simon có những vết cắn sâu, cũng như những vết thương ở những nơi kín đáo khác trên cơ thể mà hắn thà là không nhớ đến.

Hắn đặt cơ thể Nicholas vào trong thùng và che người nó bằng những chiếc áo sơ mi nhưng trước khi hắn có thể đóng sầm cái nắp đậy, một giọng nói nghèn nghẹn vẳng lên từ bên dưới quần áo. "Thường… thường tôi có thể tự giấu mình nhưng… nấn ná… trễ quá. Hãy… dùng chiếc giường… đêm nay… sẽ…nói chuyện, yêu mình…"

Simon dập nắp thùng xuống một cái rầm làm rung chuyển cả căn phòng nhỏ và chạy tới chỗ lò sưởi, chai rượu lăm lăm trên tay. Hắn nhúng tay vào tro trong lò sưởi rồi thọc ngón tay vào cổ họng, nôn hết những thứ trong dạ dày vào trong cái chậu rửa.

Cốc rượu thâm tình, Simon nghĩ với nụ cười khinh bỉ. Chắc chắn rượu đã bị bỏ thuốc để hắn phải dành cả ngày trong trạng thái bất tỉnh, chỉ thức dậy đúng lúc để phục vụ cho cái…

Không! Hắn sẽ không nghĩ về những việc hắn đã làm với Nicholas trong đêm… hắn chỉ có thể cảm tạ trời đất vì tên kê dâm đó đã không xâm phạm hắn. Nó chấp nhận lời giải thích của hắn là việc ân ái với một người đàn ông còn khá mới với hắn và dường như hài lòng chỉ với những nụ hôn và ôm ấp như các cặp đôi trẻ thường làm trước khi họ kết hôn.

Tuy nhiên, kể cả những việc đó thôi cũng đủ khiến Simon lạnh người và run rẩy, cảm thấy chính xác sự mất mát mà học giả Dee đã cảnh báo. (Orkid: ối giời ông anh chả mất "ấy" từ hồi nảo nào rồi ý, lại còn chơi trò virgin, hihi) (cobevicam: stop dìm

https://thuviensach.vn

hàng anh Simon nha =)) Để đạt được món quà cuộc sống vĩnh hằng, hắn sẽ phải bán rẻ thân xác mình cho một tên kê dâm. Da thịt hắn nổi gai ốc trước ý nghĩ cái thứ… đó chạm vào hắn. Nó sẽ phải trả giá thật đắt cho tất cả những gì hắn phải làm trong đêm dài vừa qua một khi hắn không còn cần máu của nó nữa.

Simon có rất nhiều việc phải làm trong ngày hôm nay nếu những kế hoạch của hắn thành công, nhưng trước khi hắn có thể làm bất kỳ việc gì, hắn phải tìm lại một chút cân bằng, khôi phục lại một chút bình tĩnh cho tinh thần hắn.

Hắn đi tới cửa của căn phòng Nicholas đã thuê và tóm tay một cô hầu gái mũm mĩm đang đi ngang qua. “Cô kia! Lấy nước tắm cho ta.”

“Không ai được vào trong các căn phòng đó vào ban ngày, thưa ngài.”

“Kể cả vì năm đồng vàng cũng không ư?”

Đôi mắt nâu hình quả mọng của cô gái mở lớn và cô ta vội vã đi xuống lầu, trở lại vài phút sau đó với ba người hầu nam khoẻ mạnh vác theo một cái bồn gỗ lớn chứa đầy nước bốc hơi.

Simon cho mỗi người hầu một đồng bạc và trở lại với cô hầu bé nhỏ. “Tên cô là gì, cô gái?”

“Molly, thưa ngài.”

“Cô tắm cho ta nhé, Molly?”

“Vâng, thưa ngài!” cô ta nói, và Simon khó mà không cười phá lên trước nụ cười sún răng nhiệt tình của cô ta. Hắn cúi xuống và cho phép cô gái xoa xà phòng cho hắn. Hắn phải gột sạch mùi của tên kê dâm trên da thịt trước khi có thể làm bất kỳ việc gì khác. Tắm rửa nâng tinh thần hắn lên một chút, cũng như hình ảnh cặp vú tuyệt vời của Molly, trưng bày ra một cách hấp dẫn trong chiếc áo rộng cổ của cô ta.

“Cô có phải là trinh nữ không, Molly?”

“Không, thưa ngài. Vậy em có nên lên giường không?”

“Không,” Simon gay gắt nói, nhớ lại tất cả những gì hắn đã phải chịu trên chiếc giường quỷ tha ma bắt kia. Hắn dành cho

https://thuviensach.vn

cô gái một nụ cười để giảm bớt phần ghê gớm trong giọng mình và đứng dậy, mỉm cười trước cái nhìn chằm chằm kinh ngạc của cô ta.

Hắn đặt cô gái nằm bên cạnh lò sưởi trên chiếc áo choàng lụa đen của hắn và cười khi cô ta la lên, "em chưa bao giờ cảm thấy chất vải tuyệt hảo như thế này."

"Cô đã bao giờ cảm thấy cái gì tuyệt hảo như cái này chưa?" hắn nói với nụ cười gian xảo và hướng dẫn tay cô ta tới cái ấy của hắn.

Simon làm rất từ từ, tận hưởng tình inch da thịt đàn bà với những nụ hôn nhẹ và những cú vuốt ve trước khi hắn lao vào trong người đối tác tình nguyện của hắn. Molly có thể chỉ là một thường dân và không hề hấp dẫn với những nếp nhăn và đường nét thô kệch của mình, nhưng sau một đêm kinh hoàng như đêm qua, sự đụng chạm của cô gái, những đường cong mềm mại tuyệt vời của cô ta – tất cả những cái đó giống như một bài kinh tạ ơn với hắn; việc làm tình khiến hắn lại thấy mình lành lặn. Giờ hắn có thể cất giấu đêm qua và những sự việc bẩn thỉu trong đó vào góc sâu xa nhất trong tâm hồn mình, không bao giờ nghĩ lại nó nữa.

Sau khi cô gái bỏ đi, Simon nhanh chóng mặc chiếc áo sơ mi vải gai cổ rộng và quần bó sẫm màu. Lục lọi trong phòng Nicholas, hắn tìm thấy một chiếc bút lông và cuộn giấy da và biên một lá thư cho John Dee, người đang ở nhà Simon cùng với thầy lang Ahmed để chờ tin tức. Nicholas cũng có một chút thông minh – nó đã khăng khăng đòi Simon rời khỏi nhà hắn một mình và không được nói hắn đi đâu.

Simon gần như cười phá lên – sinh vật ngu ngốc, nghĩ rằng nó có thể đánh bại Bá tước Baldevar bằng cách hút máu hắn và ấn thuốc ngủ vào miệng hắn.

Ở dưới lầu, hắn tìm thấy một thằng nhóc sẵn sàng mang bức thư về ngôi nhà của hắn ở London. Quán trọ Thiên nga nằm trong làng Cheswick, không xa lắm. Cùng với may mắn, Học giả Dee và Thầy lang Ahmed sẽ đến trước bữa trưa.

Simon nằm ườn dưới gốc một cây sồi cổ thụ để chờ bạn mình

https://thuviensach.vn

đến, thưởng thức ánh mặt trời trên mặt hắn. Nếu mọi thứ đều theo kế hoạch thì ngày hôm nay rất có thể là lần cuối cùng hắn nhìn thấy ánh sáng mặt trời, vậy tại sao lại nhốt mình trong những căn phòng tối tăm của Nicholas kia chứ?

Nicholas – miệng Simon trễ xuống trong sự khinh bỉ. Nếu sau hai trăm năm mà sinh vật ấy còn ngu ngốc đến thế này thì lúc còn là một cậu bé con người nó còn ngu xuẩn, yếu mềm thế nào nữa? Làm sao nó có thể mù quáng tin tưởng Simon đến thế? Chắc chắn tên nghệ sĩ nghĩ mình an toàn vì Simon không thể biến đổi mà không có máu của nó. Chà, đó là sai lầm cuối cùng mà Nicholas được quyền mắc phải.

Rồi, nếu lòng tin của nó đối với một người đàn ông nó hầu như không biết vẫn còn chưa đủ thì hãy nhìn vào cái cách sinh vật đó sống! Trốn chui trốn nhủi trong một cái rương suốt cả ngày – thật ngu xuẩn làm sao. Lỡ nhà trọ bị cháy thì sao? Lỡ một cô hầu gái táy máy nào đó quyết định thó quần áo của nó và để mở cái thùng cho nó bị phơi ra trước ánh sáng?

Simon sẽ có những sự phòng vệ tốt hơn thế nhiều. Hắn đã suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này và quyết định hắn sẽ trở về Yorkshire và lãnh địa hẻo lánh của hắn để hoàn tất biến đổi. Ở lại London này, một thành phố đông đúc không có chút riêng tư nào và bị cả triều đình của Elizabeth theo dõi nhất cử nhất động là một hành động ngu ngốc.

Simon biết hắn sẽ không thể ở lại nước Anh mãi mãi. Hắn đã viết một lá thư cho nữ hoàng, xin phép rời khỏi triều đình vì ốm yếu; John Dee sẽ gửi nó tới chỗ bà. Hắn phải đi tới một nơi không ai biết hắn hay những thói quen của hắn. Có lẽ hắn sẽ thử đi Ý... hắn đã luôn muốn nhìn thấy vẻ đẹp tráng lệ của Florence. Tất nhiên, Simon không nghĩ ở lại mãi một chỗ là khôn ngoan.

Tiền không phải là vấn đề - hắn có đủ vàng để duy trì một lối sống sung túc trong hàng thập kỷ. Hơn nữa hắn không hề có ý định cho phép cuộc đời mới ảnh hưởng tới những chuyện làm ăn của mình. Vấn đề thuê người để điều hành công ty thương mại của hắn trong ngày và bảo họ tới gặp hắn vào ban đêm để báo cáo và nhận các chỉ thị là rất đơn giản. Còn về các lãnh địa

https://thuviensach.vn

của hắn, hắn đã có một tay quản gia xuất sắc điều hành rồi.

Simon nghĩ giữ lại các tài sản của hắn sẽ vô cùng dễ dàng. Nếu hắn ở nước ngoài, sau một số năm nhất định nào đấy hắn chỉ đơn giản là tự tuyên bố mình đã chết và bắt đầu viết thư dưới một cái tên khác – tên của "con trai" hắn, kẻ thừa hưởng gia tài của người cha đã chết. Và bằng cách đi từ nơi này đến nơi khác, hắn sẽ có những cơ hội mới để gia tăng sự giàu có của mình. Phải, cuộc sống vĩnh hằng này sẽ là một thứ phân bón tốt. Hắn sẽ có mọi thứ hắn từng muốn… sức mạnh và sự giàu có không tưởng tượng nổi, và không một căn bệnh nào có thể khiến hắn run rẩy vì sợ hãi được nữa…

"Thưa ngài." Một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên vai hắn khiến đôi mắt Simon vụt mở.

Thầy lang Ahmed đang đứng trên đầu hắn. "Thưa ngài, tôi tin là sự đau đớn mà Tiên sinh Aermville nhắc tới đã bắt đầu rồi. Ngài đang sốt và da ngài ẩm ướt. Tôi đã mang theo thuốc nhưng ngài có chắc là ngài có thể hoàn thành những việc trước mắt không?"

"Ta phải xử lý chúng," Simon nói và chấp nhận sự giúp đỡ của thầy lang để đứng dậy. Khi hắn đứng lên, thế giới chao đảo quanh hắn và hắn lại nôn mửa.

Thầy lang Ahmed dẫn hắn tới dòng suối nhỏ và sau khi nếm nước để chắc chắn nó không quá bẩn, anh ta đổ một ít vào miệng bệnh nhân của mình.

Sau vài hớp nước, Simon cảm thấy hồi phục một chút, mặc dù hắn vẫn cần phải dựa vào y sĩ của mình khi họ bước trở lại quán trọ. "Anh có nghĩ ta cần máu rồi không?"

"Chúng tôi đã mang một ít máu gà tới." Một khi họ vào trong dãy phòng của Nicholas, Thầy lang Ahmed đưa cho hắn một cái chai nhỏ và Simon tu ừng ực, ngạc nhiên khi thấy đầu mình bớt đau lúc hắn uống xong chỗ máu.

Simon gật đầu với John Dee, người đang đứng ở giữa phòng với một cái thùng lớn màu đen dưới chân. "Tên ma cà rồng đâu?"

Simon đi tới chiếc thùng và bảo Thầy lang Ahmed đứng xoay

https://thuviensach.vn

lưng về phía cửa sổ để cơ thể anh ta chắn hết ánh sáng vào phòng. Việc Nicholas bị mặt trời huỷ hoại sẽ chẳng ích lợi gì cho hắn.

Simon và John Dee ghé mắt nhìn xuống sinh vật đang ngủ. "Nó không giống như... dường như nó không còn sống, thưa ngài."

"Phải," Simon đăm chiêu nói. "Đúng như vậy." Nicholas không còn có làn da trắng bệch và hai quầng thâm làm hỏng màu da nữa. Giờ trông nó như một người chết nằm im lìm, làn da như sáp và căng thẳng nhưng bằng cách nào đó lại nhão nhoẹt cùng lúc. Có vẻ như Nicholas không thở và khi Simon đặt một bàn tay trên ngực nó, vài phút sau hắn mới cảm nhận được một nhịp đập yếu ớt bên dưới tay mình.

Simon bắt gặp ánh mắt Học giả Dee và vị chiêm tinh gia nhìn thấy sự hoài nghi của hắn. "Thưa ngài, ngài lo là nó sẽ nhảy lên nếu ngài đặt tay lên nó?"

"Phải," Simon nói. Hắn cảnh giác chọc vào cái xác, sẵn sàng nhảy tránh ra nếu đôi mắt tĩnh lặng chết người kia mở ra. Nhưng Nicholas tiếp tục trạng thái mềm oặt khác thường của nó kể cả khi Simon đâm ngập cán dao vào nó.

"Thưa ngài, ngài phải cẩn thận và không cho phép một ý nghĩ xấu nào liên quan đến con ma cà rồng bám vào đầu mình khi giữ nó. Tôi không chắc nhưng tin là thứ này sẽ chỉ thức dậy nếu nó cảm nhận được nguy cơ."

"Thưa ngài," Thầy lang Ahmed cầu khẩn bệnh nhân của mình, "phần tệ nhất của ngày hôm nay còn ở trước mặt ngài. Có lẽ chúng ta nên rút lui. Chúng ta có thể trả tên ma cà rồng vào trong thùng và hắn sẽ thức dậy mà không biết cuộc phiêu lưu của ngài hôm nay."

"Và rồi sao?" Simon hỏi. "Chẳng phải chúng ta đã đồng ý rằng không thể tin được Tiên sinh Aermville – rằng chắc chắn nó sẽ biến ta thành tình nhân đồng giới của nó và hút cạn máu ta trước khi bỏ lại ta như một cái xác sao? Ai mà đoán được đã bao nhiêu lần nó đề nghị cuộc sống vĩnh hằng với những tên ngu ngốc dễ bị mắc câu, ngay từ đầu đã định sẽ lấy mọi thứ và

https://thuviensach.vn

chẳng cho đi thứ gì? Mặc dù vậy lần này nó sẽ bị lừa. Đừng lo cho ta. Ta sẽ nghỉ trên đường đi về nhà để hồi phục sức lực."

"Ngài nói đúng, thưa ngài." John Dee thở dài. "Chúng ta không thể mạo hiểm với việc nó có thể làm gì với ngài một khi đêm nay nó thức dậy, vì thế hãy xem liệu chúng ta có cướp được của sinh vật này thứ nó không có ý định tự nguyện trao tặng hay không."

Giấc ngủ ngắn đã có tác dụng, mặc dù Simon vẫn còn run lẩy bẩy trên hai chân khi hắn và hai người bạn thành thạo bắt đầu những sự chuẩn bị.

Họ quyết định dùng phòng thượng trên lầu ba để tiến hành buổi lễ, cả ba đều tiếc nuối phòng thí nghiệm và bàn thờ gỗ tuyết tùng nơi họ đã làm rất nhiều việc. Không may là phòng thí nghiệm ở dưới tầng hầm vì thế nó không thể cung cấp thứ ánh sáng mà họ rất cần có để hoàn thành thí nghiệm này.

Simon bắt đầu công việc bằng cách treo một tấm màn dày ngang cửa sổ để bảo vệ Nicholas đang say ngủ khỏi ánh mặt trời. Rồi cả ba quỳ xuống sàn, đọc những lời cầu nguyện mà John Dee đã viết để cầu nguyện hàng ngày tránh mọi tổn hại.

Tiếp theo, Simon vẽ một vòng tròn bao quanh John Dee, Thầy lang Ahmed và cơ thể nằm sấp của Nicholas Aermville, và để cho cánh cửa sổ bị che nằm ở phương bắc của vòng tròn. Ở khoảng trống giữa vòng trong và ngoài, Simon đặt hoa ly và cây tầm gửi. Cả hai đều cung cấp sự bảo vệ mạnh mẽ nhưng trong cuốn Triết học huyền bí, Học giả Agrippa đã hé lộ rằng tầm gửi có thể được dùng để đạt sự bất tử. Ở giữa hai loại hoa, hắn dùng một chiếc đũa phép thanh hương trà đã nhúng trong nhựa của Gilead để viết tên Aub và Vevaphel. Họ là những thiên thần bảo vệ cho ai bị tấn công vào ban đêm, vì thế Simon nghĩ họ sẽ cung cấp sự bảo vệ chống lại Tiên sinh Aermville.

Simon cúng tế vòng tròn rồi dâng lời cầu xin sự trợ giúp trong thí nghiệm khác thường của hắn. "Lạy Chúa người đã sáng tạo mọi vật, nhân danh Đức Thánh Linh, xin hãy cho thí nghiệm này thành sự thật và đặt vào tay con Dấu Thánh của Người. Amen."

https://thuviensach.vn

Tiếp theo, dùng máu của một trinh nữ mà John Dee đã thu được đêm hôm trước, Simon vẽ Biểu trưng thứ sáu của Sao Hoả trên sàn – nó không chỉ cung cấp sự bảo vệ nếu pháp sư bị thương mà còn dùng chính vũ khí của kẻ thù chống lại chúng.

Nicholas bị chuyển tới trên biểu tượng và Simon rút ra một thanh gươm từ dưới tấm vải lụa màu đỏ tươi – thanh gươm chưa từng được dùng và để dành cho một dịp thật đặc biệt. John Dee đưa cho hắn một chiếc đỉnh bằng bạc đựng đầy nước thánh, lá thanh trà, Marjory và bạc hà. Thanh gươm được lia qua làn khói rồi Simon cúng tế dụng cụ của mình với một bài thánh ca từ cuốn Grimorium Verum. "Ta triệu tập ngươi, gươm, nhân danh Chúa Đức Cha Tối Thượng, nhân danh đức hạnh của thiên đường, và nhân danh mọi vì sao ngự trị, nhân danh bốn nguyên tố, để nhận lấy mọi tính chất khiến chúng ta nhờ ngươi thu được kết quả hoàn hảo toại mọi ý chúng ta. Amen."

Giờ Simon đặt thanh gươm trong sạch lên cổ tay phải của hắn và cắt một đường ngang, sửng sốt khi máu trào ra khỏi hắn. Rồi hắn quay sang tay phải và lặp lại tiến trình đó trước khi đưa lại thanh gươm cho John Dee.

Học giả Dee chấp nhận thanh gươm trong khi Thầy lang Ahmed tới bên cạnh Simon, kéo bệnh nhân của mình lại chiếc cửa sổ phủ rèm.

"Vẫn chưa," Simon thì thào khi hắn thấy vị y sĩ giật những miếng vải lanh anh ta sẽ dùng để băng cổ tay Simon lại. "Aermville đã nói là…phải cạn kiệt máu… gần chết."

Việc cắt cổ tay Simon có hai mục đích. Một là lấy hết máu hắn để hắn có thể chấp nhận được nguồn máu ma cà rồng vào trong cơ thể; hai là dùng máu của Simon như một vật hi sinh. Simon đã cho máu chảy vào một cái cốc vàng mà Học giả Dee để ở bên dưới hắn, và giờ thì nhà chiêm tinh đang giơ cái cốc lên cao, kêu gọi sự trợ giúp của những linh hồn trước khi họ có thể cướp được máu của Nicholas. "Tới đây, hỡi tất cả những kẻ yêu thích sự trêu chọc và lừa dối. Tới gần đây và ở lại, và cúng tế trò vui này, như Chúa Tối Cao đã định cho các ngươi vận mệnh làm như thế."

Thầy lang ngăn mình cho đến khi cái cốc đã đầy tràn rồi giơ

https://thuviensach.vn

tay lên. “Đủ rồi! Chủ nhân, ngài nhìn thấy gì không?”

“Chỉ là các đốm,” Simon thì thào và nghĩ hắn cảm thấy gì đó nơi cánh tay mình.

“Chủ nhân, tôi vừa mới đấm ngài thật mạnh vào cánh tay mà ngài không phản ứng. Ngài không còn máu ở các bộ phận quan trọng nữa; tôi phải băng vết thương bằng không ngài sẽ chết.”

“Đến lúc rồi, John,” Simon hào hển nói, ép những từ ngữ phát ra. Hắn giơ được một tay lên và đấm vào mắt mình để tầm nhìn rõ hơn và để hắn có thể trông thấy bạn mình cúi xuống thân thể bất động của Nicholas.

Gươm trong một tay, chiếc bát đồng trong tay kia, John dùng mũi giày gạt đầu Nicholas sang một bên, để lộ cổ nó. Rồi ông ta đặt gươm lên da thịt con ma cà rồng và cắt nó.

Trong giây tiếp theo, ông ta bị đá văng ra khỏi vòng tròn và sinh vật ấy trỗi dậy, gào thét khủng khiếp đến nỗi làm Simon bị ngất trở lại. Hắn cảm thấy Thầy lang Ahmed nắm hắn thật chặt và nghe vị y sĩ nói cứng rắn, “Không được tiến lại gần, sinh vật xấu xa kia! Ta có thể gạt chiếc rèm này sang một bên và phơi cả căn phòng dưới ánh sáng mặt trời trước khi ngươi bước một bước về phía ta.”

“Simon!” Nicholas gào lên. “Chuyện gì đã xảy ra? Hai người này là ai? Sao chúng lại xâm nhập được thánh đường của chúng ta?”

“Thánh đường của chúng ta à?” Simon hỏi và ngửa cổ lên trời cười ha hả - một âm thanh kinh khủng làm cho cả con ma cà rồng cũng phải rúm người. “Hai người này là những đồng minh thân quý nhất của ta và chúng ta định lấy máu ngươi hoặc để cho mặt trời hoả táng thân thể vô giá trị của ngươi.”

Sinh vật đó đổ sụp xuống hai đầu gối. Simon sẽ không bao giờ biết chắc nó đột ngột mất hết sức mạnh là do sự phản bội của hắn hay do nó đơn giản không thể bảo vệ bản thân lâu dài trong ánh sáng ban ngày được.

Những giọt nước mắt rơi ra khỏi mắt nó khi nó cúi đầu. “Tôi đã tin tưởng anh…”

https://thuviensach.vn

“Ngu ngốc,” Simon nói gay gắt. “Ngươi đã nói gì với ta? Rằng ngươi hi vọng có thể gợi ra… mặt dịu dàng trong ta cùng với máu của ngươi ư? Chẳng có chút mềm yếu nào trong tim ta dành cho những sinh vật biến thái, kẻ đem sự bất tử ra làm mồi nhử chừng nào ta còn chịu đựng được sự ôm ấp bệnh hoạn của chúng. Nhưng kể cả khi ta biết ngươi định huỷ diệt ta một khi ngươi đã có đủ thân hình đẹp đẽ và máu của ta, ta cũng sẵn sàng đề nghị khoan hồng. Cho phép Học giả Dee lấy máu của ngươi và chúng ta sẽ đưa ngươi vào một góc tối khi ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ. Đêm nay, khi ngươi tỉnh lại, ngươi sẽ rời London và không bao giờ cố liên lạc với ta nữa. Chúng ta thoả thuận không?”

“Không, Simon,” Nicholas kêu lên. “Xin hãy yêu tôi! Anh đang làm tan vỡ trái tim tôi. Mặc dù anh sẽ biến đổi một khi uống máu tôi, nhưng anh sẽ không bao giờ qua nổi quá trình đó nếu không có sự hướng dẫn của tôi…”

“Ta thà thấy mình bị đày dưới địa ngục còn hơn trải qua thiên thu với một tên kê dâm. Chuyện ta sống hay chết không liên quan đến ngươi. Chúng ta thoả thuận không?” Simon gật đầu với John Dee, đang đứng cảnh giác cách Nicholas vài bước.

Nicholas liếc nhìn John Dee, tay lăm lăm thanh gươm, vào Thầy lang Ahmed và bàn tay nắm chặt lớp rèm cửa, vào vẻ cay độc thuần tuý sáng long lanh trong mắt Simon, và cuối cùng gật đầu. “Hãy làm việc ngài muốn, Bá tước Baldevar.”

John Dee nhặt chiếc bát đồng bị vứt chỏng chơ lên và cắt Nicholas lần nữa, cho phép một lượng máu lớn chảy vào trong bát. Trong lúc máu chảy, nhưng giọt nước mắt lặng lẽ rớt xuống từ đôi mắt con ma cà rồng và nó run bần bật vì thổn thức. Dường như John thấy khó chịu với nỗi buồn của sinh vật ấy nhưng Simon chẳng cảm thấy gì trừ sự đắc thắng mạnh mẽ và sự khinh ghét tuyệt đối dành cho Nicholas Aermville. Kẻ có một sức mạnh phi thường như thế mà cho phép mình bị tan vỡ chỉ vì tình yêu! Simon sẽ canh gác món quà của hắn một cách ghen tuông – hắn sẽ không bao giờ rời bỏ ma thuật này vì một thứ ngu xuẩn và uỷ mị như là tình yêu.

Học giả Dee mang chiếc bát đồng tới cho Simon và ông ta liếc

https://thuviensach.vn

nhìn Nicholas Aermville – thấy sinh vật đó một lần nữa lại rơi vào trạng thái ngủ ngày kì lạ của nó.

"Mở rèm ra, Ahmed," Simon ra lệnh, tự hỏi liệu Nicholas có biết hắn không hề có ý định để nó sống hay không. Chắc chắn Tiên sinh Aermville có thể tìm ra hắn và cố huỷ diệt hắn vì sự lừa dối này.

Ánh sáng chói chang lấp đầy căn phòng và Simon cảm thấy một điều đã không tồn tại trong hắn kể từ cái đêm hắn giết cha mình – nỗi sợ hãi. Nicholas Aermville không chết nhanh chóng – đầu tiên cơ thể nó bốc khói rồi bắt lửa và sinh vật đó gào thét cho đến tận phút cuối cùng, khi rốt cuộc ngọn lửa cũng chạm tới trái tim nó và kết thúc sự tồn tại trái tự nhiên của nó.

Cuối cùng, chỉ còn một đám bụi nhỏ nơi Nicholas đã từng nằm và Thầy lang Ahmed ấn chiếc bát vào môi Simon. "Chủ nhân, ngài phải uống thật nhanh nếu không máu sẽ mất hiệu lực."

Simon rùng mìn, nhớ lại Nicholas đã gào rú ra sao trong cuộc tra tấn. Hắn có thể kết thúc như thế chăng? Nếu hắn uống máu này, lúc nào hắn cũng sẽ phải lo sợ một số phận tương tự sẽ là của mình.

Không! Hắn mạnh hơn Nicholas Aermville, thông minh và quỷ quyệt hơn. Không ai có thể mang hắn tới gần mặt trời được. Simon nắm chặt cái bát và nuốt xuống chỗ máu, nhăn mặt trước vị hôi của nó. Hắn hi vọng càng uống nhiều máu thì hắn sẽ càng thấy nó dễ chấp nhận hơn – ngay lúc này hắn buộc phải nuốt nó xuống.

Simon nghe thấy một tiếng rít đau đớn hết cỡ và nhận ra chính hắn đã tạo ra âm thanh đó. Lạy Chúa… cơn đau, nó trùm lên hắn. Hắn chưa từng chịu đựng cực hình nào ghê gớm thế này.

Hắn mơ hồ nghe thấy Thầy lang Ahmed và Học giả Dee cầu nguyện cho hắn, bắt đầu những bài khấn và triệu hồi là hi vọng duy nhất giúp hắn sống sót trải qua địa ngục trần gian này.

https://thuviensach.vn

Chương 15

21 tháng Chín, 1998

Las Vegas

Charles Tarleton bước vào đại sảnh trong Khách sạn Seraglio với Lee đi bên cạnh, cảm thấy một chút hồi tưởng khi anh liếc quanh sảnh lớn thiếp vàng. Anh đã gặp Meghann lần đầu tiên ở một khách sạn ở Cuba – cũng do Bá tước Baldevar làm chủ. Lần đó anh là mật thám của thầy Alcuin, để quan sát Meghann và báo lại với sư phụ mình về tình nhân của Bá tước Baldevar.

Giờ đây, bốn mươi năm sau, anh lại tham dự một bữa tiệc khác, lần này là theo lời mời bí mật tới một bữa tiệc về hưu đã được để ở cửa nhà Lee hai ngày trước. Lời mời sẽ bị ném vào thùng rác nếu không phải nhờ hàng chữ gọn ghẽ kiểu Palmer ở phía cuối – Xin hãy tới bữa tiệc này với tư cách là khách của "Đức ngài Charlton." Anh có mọi quyền giận dữ nhưng em có thể giải thích mọi chuyện.

Ôi, Meghann, Charles buồn bã nghĩ, em nghĩ anh không đoán được chuyện gì đã xảy ra ư? Anh đã bỏ em một mình để theo đuổi niềm vui riêng và em ở lại đó, yếu đuối trước tên con hoang vì mối liên kết huyết thống chết tiệt giữa hai người. Nhưng đừng lo, bạn của anh. Anh sẽ giúp em chống trả bất kỳ sự điên rồ nào đã đẩy em về lại trong vòng tay hắn.

Charles sốt ruột quan sát đám đông, thất vọng khi anh nhận ra không có ma cà rồng nào trong căn phòng lộng lẫy ánh nến hay bên ngoài ban công rộng rãi. Bá tước Baldevar và Meghann còn chưa tới. Charles đè nén một giọng nói lo lắng đang thì thầm rằng có thể họ không hề định đến đây chút nào, rằng Bá tước Baldevar có thể đã nghĩ lại về chuyện cho Meghann gặp gỡ người bạn thân nhất của cô.

"Em không hiểu," Lee nói nhỏ với Charles sau khi họ ngồi vào một chiếc bàn cạnh ban công cho phép Charles nhìn khắp lượt căn phòng. "Cuộc họp báo ngoài kia nói rằng Đức ngài Charlton là một thành viên của hội đồng quản trị ở đây. Làm

https://thuviensach.vn

sao một ma cà rồng có thể giữ vị trí như thế?"

"Làm một ma cà rồng và theo đuổi những mối quan tâm của con người không khó như em tưởng đâu. Anh cũng đã làm việc được cho NIH[22] đấy. Giấy tờ giả rất dễ làm, còn về việc giữ giờ giấc bình thường thì… anh chỉ việc khai với giám đốc NIH là mình bị chứng porphyria[23] nên thích làm việc ban đêm hơn."

"Simon không cần phải đi tới các cuộc họp hội đồng quản trị vào ban ngày à?"

"Hắn gửi các luật sư tới," Charles giải thích. "Với những hướng dẫn cụ thể về việc hắn muốn bỏ phiếu cho từng vấn đề như thế nào. Nếu trong ngày mà hội đồng đưa ra một quyết định không hợp ý hắn, hắn chỉ việc gọi họ lại vào ban đêm."

"Nhưng sao họ phải khúm núm với hắn?"

Charles đảo mắt. "Em nghĩ là vì sao? Thực ra, hắn thậm chí còn không cần phải dùng tới khả năng ma cà rồng để thuyết phục họ… Simon Baldevar có thể thực hiện công việc kinh doanh ban đêm bởi vì hắn là một phù thuỷ tài chính; không ai có thể coi nhẹ những gợi ý của hắn chỉ vì chúng tới vào buổi tối được. Alcuin đã từng kể với anh rằng trong bốn trăm năm qua, Bá tước Baldevar chưa từng đi sai một bước khi dính tới việc đầu tư và hắn có một giác quan kỳ lạ với những thứ sẽ tăng giá. Hắn đã tránh được cuộc Đại khủng hoảng năm hai chín… suýt nữa thì tăng gấp ba tài sản nhờ đầu cơ bông trong cuộc Nội chiến… và em chỉ đang giữ cho anh không nghĩ về chuyện Meghann ở bên con quái vật đó!"

Lee ngượng nghịu trả lời. "Có tội."

"Em cũng có lỗi một phần, em biết không! Vì cái quái gì mà em không nói cho anh nghe cảm xúc của Meghann với con quái vật đó đang thay đổi chứ?"

"Tại sao à?" Lee lườm. "Để anh có thể làm phiền cô ấy như anh đã làm với em suốt tháng qua à? Đã bao nhiêu lần em phải nói với anh là em sẽ không bao giờ phản bội lời tâm sự của một bệnh nhân hay một người bạn? Và Meghann là cả hai đối với em. Và em đã không kể với anh bởi vì… ừ thì… em sợ anh có thể

https://thuviensach.vn

cắt bỏ cô ấy ra khỏi đời sống của anh nếu cô ấy trở lại với hắn. Charles à, em không thể ở bên anh nếu anh làm tổn thương Meghann!"

Lần đầu tiên trong nhiều tuần, đôi mắt Charles dịu đi. "Em thực sự yêu cô ấy phải không?"

"Em nợ cô ấy mạng sống," Lee nói đơn giản. "Nhưng kể cả không phải thế, em cũng vẫn yêu cô ấy. Meghann rất đặc biệt. Em sẽ không thôi làm bạn với cô ấy chỉ dựa trên cơ sở là cô ấy ngủ với kẻ nào, và tốt hơn hết là anh cũng không."

"Em không biết đó chính là điều Simon Baldevar muốn anh làm sao?" Charles cảnh giác hỏi, đốt một điếu thuốc và lờ đi cái nhìn phê bình của Lee. "Hắn đang hi vọng anh sẽ cắn xé cô ấy đêm nay và làm tan vỡ trái tim cô ấy để hắn có thể thuyết phục cô ấy rằng cô ấy không còn bất kỳ ai khác trên đời này ngoài hắn. Đừng lo về chuyện anh rơi vào cái bẫy ấy... Anh ở đây để nói với Meghann rằng anh yêu cô ấy và tha thứ cho cô ấy vì những việc cô ấy đã làm với Bá tước Baldevar."

"Nghe anh cứ như một ông bố giận dữ," Lee nhận xét và đảo mắt. "Vì lý do gì đó em không thể tưởng tượng ra cảnh Meghann chấp nhận để anh mắng mỏ cô ấy như một đứa trẻ hư."

"Anh còn có thể làm gì? Tha thứ cho sự điên rồ này ư? Có phải cô ấy đã hoàn toàn mất trí rồi không?"

"Hỏi cô ấy đi," Lee nói và hất đầu về hướng sảnh đãi tiệc nơi Meghann đứng bên cạnh Bá tước Baldevar, một tay lồng trong tay hắn, mỉm cười với đám người đang ào tới chỗ họ.

"Lạy Chúa, em không hề biết cô ấy đẹp đến thế," Lee khẽ nói.

Cả Charles cũng không biết... anh chưa từng nhìn thấy bạn mình rạng rỡ đến thế. Hơi thở anh nghẹn lại trong cổ họng trước hình ảnh cô và trong một thoáng anh chỉ có thể cảm thấy niềm tự hào của người anh trai vì Meghann, cùng với nước da ngời sáng và đôi mắt lấp lánh, dễ dàng được coi là người phụ nữ xinh đẹp nhất trong căn phòng đầy ắp ngôi sao làng giải trí và các người mẫu này.

Charles mỉm cười, nghĩ việc mang bầu khá là hợp với

https://thuviensach.vn

Meghann. Cô đang mặc một bộ váy voan kiểu La Mã, cổ trễ và có một dải ruy băng nhung buộc dưới bộ ngực căng đầy để trưng bày chúng trong góc nhìn đẹp nhất, trong khi lớp váy rộng chảy xuống để che cái bụng lùm lùm. Màu xanh đậm của chiếc váy nhấn mạnh mái tóc rực lửa của cô, nó đang được tết thành một bím giản dị với chiếc lược bằng ngọc bích giữ nó ở đúng chỗ. Đôi mắt Charles bị hút về phía sợi dây chuyền và hoa tai ngọc lục bảo tuyệt đẹp cô đang đeo. Đêm đầu tiên anh gặp cô, Meghann cũng đã mang bộ trang sức đó – chắc hẳn Bá tước Baldevar đã giữ đồ trang sức của cô.

Nhưng đêm đó đồ trang sức xa xỉ đã không thể thắp sáng làn da xanh xao hay cho đôi mắt xanh ngọc lãnh đạm của cô chút lấp lánh nào. Chính cái không khí tuyệt vọng đó đã cho Charles đủ dũng khí tiếp cận tình nhân của Bá tước Baldevar, xem xem liệu cô có muốn thoát khỏi chủ nhân của mình không.

Mặc dù vậy, đêm nay ngọc lục bảo tạo một cái nền hoàn hảo cho làn da trắng như tuyết, toả rạng ánh ngọc trai và đôi mắt xanh choáng ngợp đang lấp lánh niềm hạnh phúc kia. Charles nhìn chằm chằm vào Meghann, tự hỏi anh có bao giờ tiếp cận cô không nếu lúc ấy cô trông như thế này... gần như đang ngâm nga vì hạnh phúc khi cô bám vào tay chủ nhân của mình, một nụ cười sáng loà hiện trên mặt cô khi hắn nhìn xuống và vuốt ve đôi má ửng hồng vì vừa hút máu của cô.

Không, Charles nghĩ. Anh sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện hỏi người đàn bà này liệu cô có muốn rời bỏ tình nhân của mình không – rõ ràng, nhẹ nhất anh cũng chỉ có được một lời từ chối thẳng thừng, có thể còn cả bạo lực nữa nếu anh cố chỉ ra bất kỳ một khiếm khuyết nào nơi người đàn ông đang làm cho cô say mê nhường ấy.

Chết tiệt, Meghann, Charles nghĩ, hạ thấp sự phòng thủ của mình và hướng suy nghĩ vào cô. Sau tất cả những gì hắn đã làm với em, sao em có thể còn hạnh phúc bên hắn đến thế?

Đôi mắt Meghann bắt gặp mắt anh và một giọng nói ngọt ngào len vào tâm trí anh. Anh ấy còn làm những việc mà anh không biết nữa.

Việc gì?

https://thuviensach.vn

Em sẽ giải thích nếu anh cho phép. Meghann nhẹ nhàng rút cánh tay khỏi tay Bá tước Baldevar và hướng về phía bạn mình.

“Meghann!” Lee bật dậy và vòng tay quanh cô, hôn má cô trước khi dành cho cô cái nhìn quở trách. “Đáng lẽ em không nên biến mất như thế.”

“Em phải đi, Lee à,” Meghann nói, và Charles không nghe thấy sự do dự nào trong giọng nói lịch sự nhưng cương quyết ấy. “Đó là để bảo vệ cả hai người. Charles?”

Charles run rẩy đứng dậy, biết rằng tương lai tình bạn của anh với Meghann sẽ được quyết định bởi cách anh cư xử lúc này. Bất chấp vẻ rạng ngời của cô, anh vẫn trông thấy bóng dáng sự rụt rè trong đôi mắt màu xanh sâu thẳm chưa bao giờ rời khỏi mặt anh kia.

Một tiếng cười gần như thoát ra khỏi anh… có phải Meghann thực sự nghĩ rằng anh sẽ từ chối cô trong khi suốt cả tháng nay anh đã lo là cô chẳng còn muốn làm gì với anh nữa?

Meghann tới bên anh trước hình ảnh những giọt nước mắt. “Charles à, anh không cần phải khóc vì em.”

Charles ôm ghì lấy cô, ép cô nghẹt thở. “Anh đang khóc bởi vì… Meghann à, anh đã tưởng em không muốn làm bạn anh nữa!”

“Ôi, Charles.” Meghann đứng nhón chân lên và hôn vào má anh, bám vào chiếc nơ con bướm bị thắt sai. Cô thành thạo thắt lại chiếc nơ. “Em cũng đã nghĩ điều tương tự…Em tưởng anh sẽ không bao giờ nói chuyện với em nếu em…”

“Meghann.” Charles nắm tay cô, buộc mình thôi không lườm nguýt chiếc nhẫn khắc dấu đã lại một lần nữa lấp lánh trên ngón tay trỏ của cô. “Xin em, cưng à. Hãy giải thích mọi chuyện với anh. Sao em lại ở với hắn?”

Đôi mắt Meghann gặp mắt anh lần nữa, cháy rực một sự mãnh liệt khôn tả khi cô hỏi, “Anh có tin em không?”

“Lúc nào cũng tin,” Charles trả lời dứt khoát. Anh biết Meghann sẽ không hỏi liệu anh có tin cô đã lựa chọn đúng với Simon Baldevar không… không, Meghann muốn biết anh có tin

https://thuviensach.vn

cô sẽ không dẫn anh vào nguy hiểm hay không.

Meghann gật đầu và nắm tay anh, giơ bàn tay kia để nắm tay Lee. “Em yêu cả hai người; Em nhớ hai người kinh khủng. Em không biết em sẽ làm gì nếu hai người không xuất hiện đêm nay. Giờ anh đi với em được không, rồi anh sẽ thấy tất cả những chuyện đã xảy ra? Đây không phải là việc em có thể giải thích được. Anh phải tự nhìn thôi. Ôi, chờ đã – họ đang phát biểu.” Meghann ngồi thụp xuống một chiếc ghế trống giữa hai người bạn mình và phác cử chỉ suỵt cho Charles.

Tại sao chúng ta lại phải ngồi nghe một người bình thường nào đó đọc tuyên bố trước khi em kể cho anh biết em mất trí như thế nào?

Đôi mắt Meghann loé lên vẻ nguy hiểm. Trông em có vẻ điên rồ không?

Không, cô ấy không điên chút nào. Charles không chắc đêm nay anh mong đợi điều gì nhưng chắc chắn không phải là mỹ nhân sống động bên cạnh anh như thế này. Anh đã tưởng tượng chắc Bá tước Baldevar phải hạ gục cô bằng cách nào đó để mang cô về bên hắn. Giờ Charles bị buộc phải thừa nhận rằng, thay vì làm hại cô, bằng cách nào đó kẻ thù của anh đã khôi phục lại cô, xua đuổi vẻ u uất đã khiến cô hoài nghi và căng thẳng suốt những tháng vừa qua.

Nhưng bằng cách nào? Charles không tài nổi hiểu nổi! Hai thứ tình cảm duy nhất Meghann dành cho Simon Baldevar trong bốn mươi năm qua là sự căm ghét mím-chặt-môi và nỗi sợ không-bao-giờ-nói-đến. Làm sao cô có thể đi từ những tình cảm đó đến việc nhìn đăm đăm vào hắn bằng đôi mắt dõi theo từng cử động của hắn khi hắn đứng trên chiếc bục ở trung tâm đại sảnh với một đám đàn ông và đàn bà mà Charles cho là hội đồng quản trị.

Bá tước Baldevar bắt được một trong những cái nhìn của Meghann và dành cho cô một nụ cười biến đổi toàn bộ những nét như diều hâu của hắn, khiến cho cái mặt nạ thú săn mồi mà Charles đã quá quen thuộc biến thành một thứ gần như…

Charles lùi lại trên ghế của mình, nghiến răng để ngăn

https://thuviensach.vn

không cho miệng mình há hốc ra vì kinh ngạc. Meghann không phải là người duy nhất thay đổi. Charles giữ ánh mắt trên Bá tước Baldevar và quan sát thấy rằng, trong khi tên ma cà rồng không hề bớt gây ấn tượng, có một chút gì đó bớt băng giá ở hắn khi hắn nhìn vào Meghann. Nếu Charles không biết kẻ thù của mình quá rõ thì đôi mắt màu hổ phách đang tan chảy và khoá lấy mắt Meghann kia suýt nữa đã hấp dẫn anh.

Đột nhiên một bàn tay mềm mại cầm lấy tay anh. Anh cũng thấy phải không.

Choáng váng, Charles chỉ có thể gật đầu. Em có rất nhiều điều cần giải thích.

Meghann gật đầu nhưng ngồi hơi thẳng lên trong ghế của mình. Charles định hỏi điều gì gây ra sự cảnh giác đột ngột này khi anh cảm thấy thứ đã làm phiền cô, một nỗi hận thù cay đắng, đen tối hướng thẳng vào Bá tước Baldevar.

Charles nhìn theo ánh mắt Meghann, cuối cùng đặt trên một người phụ nữ tóc đen đang đứng ở bên ngoài cái bục. Môi người phụ nữ kéo ra sau để lộ tiếng gầm gừ khiến cô ta có vẻ như sắp sửa nhảy lên bục và tấn công cả Bá tước Baldevar lẫn người đàn ông đang tự giới thiệu mình là Del Straker.

Bối rối, Charles nhìn vị chủ tịch hội đồng quản trị và người hùn vốn là ma cà rồng bắt tay một ông già có mái tóc dài trắng bạc, gần như vàng đi vì tuổi tác. Họ cảm ơn ông ta vì mười tám năm phục vụ và ông già phát biểu ngắn trước khi một người phụ nữ khoảng ngũ tuần, vẻ đứng đắn được mời lên bục… vị giám đốc sòng bạc mới của Khách sạn Seraglio.

Charles không cần phải đọc trí óc người đàn bà không vui kia… vẻ bị phản bội và cơn giận dữ loé lên trong mắt cô ta nói cho anh biết chuyện đã xảy ra, và anh quay trở lại với Meghann. Một trong những nạn nhân của người yêu em?

Meghann dành cho anh cái nhún vai thờ ơ. Em chẳng cảm thông cho cô ta chút nào vì đã đổi sex lấy sự thăng tiến, và cả Simon cũng vậy. Xin lỗi anh, em muốn nói với anh ấy chúng ta đang đi.

Charles kinh ngạc nhìn Meghann tiến tới tình nhân của cô từ

https://thuviensach.vn

đằng sau lưng và vòng hai cánh tay nhỏ qua eo hắn. Cô đã chọn một giây phút bất ngờ để kéo hắn ra khỏi chiếc bục, đúng vào lúc mấy tay săn ảnh bắt đầu bấm máy chụp vị giám đốc sòng bạc mới đang được hội đồng quản trị chào đón tới Khách sạn Seraglio.

Charles cau có ước rằng Meghann đã không chọn nói chuyện bằng thần giao cách cảm với Bá tước Baldevar – anh không thể theo dõi cuộc nói chuyện và anh muốn biết điều gì đã khiến Meghann trắng nhợt đi và có vẻ lo lắng đến thế. Tên quỷ đã không đe doạ cô đấy chứ?

"Có chuyện gì thế?" Lee cũng bị thu hút bởi sự thay đổi tâm trạng đột ngột của Meghann – đi từ niềm hạnh phúc rạng ngời tới đôi mắt xanh tối lại và hai bàn tay bồn chồn nắm bím tóc dài.

"Anh không ..." Charles định nói nhưng anh để ý thấy Bá tước Baldevar đã đặt một bàn tay to lớn lên tay Meghann và khẽ kéo nó ra khỏi tóc cô. Hắn nắm tay cô và Charles không bao giờ biết hắn đã nói gì với cô nhưng biểu hiện lo lắng rời khỏi mắt Meghann ngay và cô lại cười. Bá tước Baldevar đã làm gì để trấn an cô?

Hắn thò tay vào túi áo tuxedo và đưa cho Meghann một chiếc chìa khoá của bãi gửi xe, và cô rướn tới để hôn tạm biệt hắn... không phải là một cử chỉ lịch sự, xã giao mà là một nụ hôn trọn vẹn, lưu luyến khiến cho Bá tước Baldevar vòng một cánh tay dài quanh eo cô và kéo cô lại với hắn trước khi thả cô ra với một tiếng rên nhỏ không thoát khỏi đôi tai thính của Charles.

Tên ma cà rồng nhìn xuống Meghann, và Charles cảm thấy không khí giữa họ gần như đang bị hun đúc. Lạy Chúa, anh chưa bao giờ cảm nhận một luồng sóng ngầm của sự đam mê và dục vọng như lúc này, khi quan sát Meghann với người tình của cô.

"Em nghĩ là em đã thấy hắn mê hoặc cô ấy như thế nào," Lee thì thào cộc lốc bên cạnh anh. "Thành thật đi, anh có thể từ chối cái đó không?"

https://thuviensach.vn

Từ chối sự nhiệt tình trong đôi mắt vàng kia, những lời hứa ngầm khiến cho Meghann ngước nhìn lên Bá tước Baldevar, toàn bộ cơ thể cô rung lên vì nhu cầu và ham muốn ư? Không, Charles không có thái độ khước từ khắt khe như thế trong anh và anh không thể đổ lỗi cho Meghann vì cũng không có cái đó.

Anh hiểu Meghann đang tìm kiếm chiếc giường của Bá tước Baldevar. Không có một ma cà rồng nào trên đời này không biết danh tiếng của hắn là một người tình đầy nhục cảm và hoàn thiện – gần như một vị thần trong mộng bởi cái cách hắn có thể khiến phụ nữ đáp ứng hắn. Nhưng tại sao Meghann lại phải trao cho hắn trái tim cô cũng như đã trao thân thể cô? Charles biết rõ Meghann – trong bốn mươi năm, cô đã có nhiều người tình và trừ Jimmy Delacroix cô luôn luôn phân định rạch ròi tình cảm với nhu cầu sinh lý. Trong số tất cả đàn ông trên đời này, tại sao cô lại trao tình yêu của mình cho cái sinh vật không hề có bất kỳ cái gì trong hắn để trao lại cho cô?

Bá tước Baldevar mỉm cười dịu dàng khi Meghann rời khỏi hắn, nhưng ngay giây phút cô quay lưng lại hắn đã khoá ánh mắt với Charles và một cơn đau gay gắt chọc vào thái dương Charles khi tên ma cà rồng hướng thẳng một lời nhắn vào anh – Bảo vệ cô ấy bằng mạng sống của cậu.

Charles day day trán, bối rối vì câu nói ấy. Anh đã trông đợi những lời đe doạ, trông đợi kẻ thù của mình lấp đầy đầu óc anh bằng mọi loại tra tấn kinh hoàng để cho thấy điều gì sẽ xảy ra nếu anh dám thử bảo Meghann rời bỏ Bá tước Baldevar. Nhưng mệnh lệnh đơn giản kia và đôi mắt màu vàng không lay chuyển đang nhìn xoáy vào anh không hề cho thấy sự khinh bỉ hay căm ghét trước kia…

Rồi Meghann trở lại bên cạnh anh và Charles không còn thời gian để nghiền ngẫm về sự liên lạc không thoải mái giữa anh và Bá tước Baldevar nữa.

Del Straker thúc vào mạng sườn Simon kiểu bạn hữu và đưa một ly scotch cho hắn. “Cậu định giữ vợ mình thế nào đây nếu để cho cô ấy đi loanh quanh với hai chàng trai ưa nhìn như thế kia hử?”

Simon đáp trả cái liếc mắt tinh quái của ông ta bằng ánh

https://thuviensach.vn

nhìn của chính mình. “Ông có thể nghĩ ra một người bạn đồng hành nào tốt hơn cho cô dâu trẻ tuổi của tôi hơn là hai người đàn ông không thích phụ nữ không?”

“Không thích…” Đôi mắt Del mở lớn và ông ta phát ra một tràng cười khùng khục, hài hước. “Có điều gì mà cậu không nghĩ đến không! Còn cách nào tốt hơn để giữ cô ấy khỏi rắc rối hơn là gắn cô ấy với hai chàng gay? Đáng lẽ tôi phải thử cách đó với mấy bà vợ của mình – thay vì vậy, tôi để cho họ đi chơi với lũ bạn gái và tôi sẽ bị nguyền rủa nếu lũ ấy không đi tìm đàn ông. Nhưng giờ thì tôi đảm bảo trong các hợp đồng hôn nhân là họ sẽ không có một đồng cắc nào nếu tôi có thể chứng minh họ lừa dối tôi. Cậu đã có khoản đó trong hợp đồng với Meghann rồi chứ?”

“Tôi sẽ không sỉ nhục Meghann bằng cách yêu cầu cô ấy kí vào một tài liệu tuyên bố tôi tin cô ấy sẽ không tôn trọng hôn nhân hay không chung thuỷ,” Simon trả lời, thưởng thức ánh mắt kinh ngạc của Del. Hắn biết vị doanh nhân đã cưới nhiều lần này rất muốn chỉ ra cái sai sót của một tỷ phú khi kết hôn mà không có bất kỳ nỗ lực nào để bảo vệ tài sản của anh ta khỏi móng vuốt của bà vợ, nhưng Del không dám xúc phạm một cổ đông quyền lực với những lời lẽ thẳng thừng như thế. “Hơn nữa, tôi không tin vào việc kết hôn mà lại hoàn toàn trông đợi nó sẽ kết thúc vào một thời điểm bất kỳ nào đó.”

“Nhưng cô ấy đang có thai,” Del phản đối. “Như thế tức là cô ấy có thể đòi tiền hỗ trợ nuôi con cùng với tiền cấp dưỡng và khi cậu nghĩ đến những thứ mà một luật sư sắc sảo sẽ đòi hỏi – tiền lương cho vú em, các quỹ uỷ thác, chi tiêu hàng tháng, học phí…”

“Meghann sẽ không bao giờ rời bỏ tôi,” Simon nói với sự chắc chắn tuyệt đối, vì Meghann không còn là cô gái nóng nảy, bốc đồng đã từng từ bỏ hắn bốn mươi năm trước nữa; lần này cô sẽ tôn trọng những lời thề của cô với hắn. Mặc dù vậy hắn phải thừa nhận rằng cuộc nói chuyện này với Del khá thú vị - trong trường hợp li dị, Meghann có thể đi đâu mà kiện một ma cà rồng bốn trăm tuổi để đòi một nửa tài sản vật chất của hắn nhỉ?

“Làm sao cậu chắc chắn về cô ấy đến mức mạo hiểm cả gia

https://thuviensach.vn

tài mình như thế?"

"Del à, tất cả những gì ông cần làm chỉ là chắc chắn về tư cách của vợ mình trước khi cưới cô ấy – đảm bảo rằng cô ấy không phải là một kẻ đào mỏ tham lam, tính toán." Đôi mắt Simon lơ đãng đặt trên Louise Caraway, kẻ đang nuốt ừng ực từng ngụm rượu ở quầy bar mở. Simon tự hỏi có phải chất cồn cho cô ta cái lòng can đảm vờ vịt để cô ta có thể đối mặt với hắn hay là cô ta đang uống để xoá sạch đi nỗi thất vọng nhục nhã về việc không được đề bạt làm giám đốc sòng bạc?

"Quỷ tha ma bắt con cá nhồng," Del bật ra, nhìn theo ánh mắt Simon.

Simon nhướng một bên lông mày trước vẻ hằn thù trong giọng Del. "Cô ta đã làm gì ông?"

Con người đó do dự nhưng rồi bắt đầu sau khi Simon đưa một ý trấn an vào trong suy nghĩ của ông ta. "Cậu biết tôi đang có ý định tranh cử vào Nghị viện ở Texas không?"

Simon gật đầu và Del kéo hắn vào một góc khuất ở hành lang, nói thật khẽ. "Con chó cái khốn nạn đến gặp tôi đêm qua," Del thì thào, giọng ông ta run lên vì giận dữ. "Cho tôi xem một cuốn băng cô ta quay tôi với cô ta và một con điếm nhỏ khác. Giờ cô ta bảo tôi là con điếm đó còn vị thành niên! Simon, cô ta bảo tôi cô ta sẽ đưa cuộn băng khốn kiếp vào tay chánh án[24] Nevada nếu chúng ta không cho cô ta làm giám đốc sòng bạc…"

"Tôi sẽ chăm lo chuyện đó, Del à," Simon nói bình thản.

"Làm thế nào?" con người rên rỉ, miệng ông ta nhăn nhó khiến Simon nghĩ tới một đứa trẻ bị từ chối điều gì đó. "Cô ta có thể có hàng tá…"

"Del, tôi trân trọng hứa với ông là bằng giờ này ngày mai ông sẽ có cuộn băng cùng với mọi bản sao, và Louise Caraway sẽ không bao giờ làm phiền ông nữa."

Quyền lực mới thích thú làm sao… lúc nào Simon cũng thích khoảnh khắc này, khi những con người tưởng là được hưởng ân huệ đứng trước mặt hắn với lòng biết ơn ti tiện.

"Nếu cậu nói đúng… làm sao tôi cám ơn cậu được?" Del nói,

https://thuviensach.vn

bắt tay Simon nồng nhiệt.

“Bạn bè thì để làm gì chứ?” Simon cởi mở nói. “Rốt cuộc, khi Meghann nói là cô ấy yêu thích biển, chẳng phải ông đã đồng ý tặng chúng tôi cái bất động sản tuyệt vời mà ông vừa mua ở Hamptons như một món quà cưới sao?” (Orkid: chưa thấy ai tống tiền trắng trợn như anh này :D)

Del chưa từng nói điều gì như thế - ông ta và Bá tước Baldevar đang bàn thảo về giá của dinh thự triệu đô đó hàng tuần nay. Nhưng giờ con người ấy dừng bắt tay hắn và dành cho Simon cái nhìn thật lâu trước khi cuối cùng cũng gật đầu. “Đó… đó đúng là điều tôi đã nói. Cảm ơn vì sự giúp đỡ của cậu… bạn thân mến.”

Một người bạn trong lúc hoạn nạn, Simon nghĩ một cách quỷ quyệt và chúc Del ngủ ngon. Hắn rời sảnh đãi tiệc và chuyển những ý nghĩ sang Meghann. Cô đã rất lo lắng về đêm nay, mặc dù cô cố không để hắn thấy sự lo lắng của mình. Thật là một đứa trẻ ngọt ngào –không muốn hắn nghĩ cô thiếu tự tin vào những kế hoạch của hắn. Hắn hiểu nỗi sợ của Meghann… chiến trận là một điều cô chưa từng trải qua, và sau cuộc tấn công của Guy rất tự nhiên là cô sợ cuộc đối đầu mà Simon biết sẽ diễn ra đêm nay. Hắn không nghĩ Meghann sợ cho sự an toàn của chính mình mà đúng hơn là cho Charles Tarleton.

Mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, em yêu à, Simon hứa và chuẩn bị đi gặp Meghann nhưng Louise Caraway đã đứng chắn trước mặt hắn trong bộ dạng say xỉn.

“Đồ con hoang hai mặt,” cô ta lè nhè, và mọi người trong tầm nghe đều há hốc miệng vì sốc.

Simon vươn tới trí óc họ và ra lệnh cho họ quên điều họ vừa nghe trước khi hắn nắm chặt gáy Louise và ép cô ta vào một lối ra cầu thang thoát hiểm gần đó để hắn có thể nói chuyện riêng với cô ta trong chỗ vắng vẻ.

Louise cau có khi hắn chắn cửa nhưng cái cau mày của cô ta thay đổi sang sợ hãi ngay khi Simon tát mạnh vào mặt cô ta. “Hãy dọn sạch bàn của cô trước giờ làm việc sáng mai, quý cô ạ. Vì từ giờ phút này trở đi Khách sạn Sereglio không còn thuê cô

https://thuviensach.vn

nữa. Cô có thể liên lạc với phòng nhân sự về tiền chấm dứt hợp đồng."

"Anh không thể sa thải tôi!" Louise rú lên nhưng cơn giận của cô ta bị thay thế bởi sự e sợ khó chịu khi Simon lại giơ bàn tay lên. "Đáng... đáng ra anh phải cho tôi làm giám đốc sòng bạc. Anh đã hứa!"

"Thực vậy ư? Hãy đưa ra đây những giấy tờ ghi rõ điều đó xem nào."

"Anh sẽ không thoát được chuyện này đâu," Louise rít lên. "Anh phải cho tôi thứ tôi muốn nếu không tôi sẽ nói với con bé chưng diện bị anh làm cho dính bầu kia mọi chuyện anh đã làm với tôi!"

"Nếu cô còn ham cái mạng mình thì không bao giờ được nhắc tới Meghann trước mặt tôi. Một con điếm không có quyền nói về một quý bà ở đẳng cấp cao hơn cô ta nhiều," Simon nói bình thản, biết rằng giọng điệu đều đều của mình có thể khiến Louise sợ hãi hơn rất nhiều so với một tràng đe nẹt. Hắn tóm vai Louise và đập đầu cô ta vào cánh cửa sắt nặng nề, biết cú đánh đó sẽ khiến cô ta nổ đom đóm mắt. "Tôi vừa được biết là cô đang gây rầy rà cho hội đồng quản trị. Tôi chờ đợi tất cả các cuộn băng quay hoạt động của cô với Del Straker được đưa tới nhà tôi vào lúc ba giờ sáng nay. Nếu cái trí não nhỏ bé xảo quyệt của cô mà manh nha ý định lừa dối tôi, thì hãy nhớ tới món quà tuyệt vời Chúc mừng ngày của Mẹ mà tôi định gửi vào tháng Năm tới, Louetta Caraway à." Simon dành cho Louise một cái nháy mắt độc địa và lắc nhẹ cằm cô ta. "Đúng thế - tôi biết mọi chuyện về Louetta Caraway bé nhỏ và cái xe moóc bẩn thỉu mà cô ta lớn lên trong ấy. Tôi ngưỡng mộ những cố gắng trèo ra khỏi thời thơ ấu bẩn thỉu của cô – có phải cô đã phát triển ác cảm với sex vì những màn dạo đầu của cha cô không?"

"Không ai biết chuyện đó hết," Louise hổn hển.

"Không ai trừ chính tôi và bà mẹ mà cô giấu biệt ở trại dưỡng lão dưới một cái tên giả ấy," Simon đồng ý, nụ cười đểu của hắn giãn rộng thêm khi Louise sụm xuống, lườm hắn với sự căm thù mà hắn thoả thê thưởng thức.

https://thuviensach.vn

“Mẹ cô đã hồi phục khá tốt từ cú đột quỵ,” hắn tiếp tục, theo dõi sự cảnh giác trong cô ta tăng lên với từng từ. “Nhưng tôi không nghĩ là quý bà mộ đạo đó có thể chịu đựng nổi nỗi kinh hoàng khi chứng kiến cô gái nhỏ của mình biểu diễn mọi trò thô bỉ với một cô bé khác. Nó có thể mang tới – các bác sĩ gọi cơn đột quỵ cuối cùng dẫn tới cái chết là gì nhỉ? À, phải – Số 1 bự. Thử phản bội tôi mà xem, tôi sẽ đích thân giữ đầu bà ta trong khi bà ta xem cuốn băng mà cô không bao giờ muốn bà ta có. Nhớ lấy, Louise, tôi chờ đợi những cuốn băng đó vào lúc ba giờ - không hơn, không kém.”

Simon đẩy Louise qua cánh cửa, hài lòng thấy mình ở trong khu vực vắng vẻ của khách sạn để hắn có thể biến mất mà không ai nhìn thấy. Hắn gạt bỏ mụ đàn bà ra khỏi tâm trí và bay tới chỗ Meghann.

https://thuviensach.vn

Chương 16

"Guy Balmont đã tấn công em," Meghann đột ngột nói và hai giọng nói thảng thốt, lo lắng lập tức nổ ra cả tràng câu hỏi cho cô.

"Khi nào? Làm sao ông ta tìm được em? Sao chúng ta không nhận ra sự hiện diện của ông ta?"

"Em có sao không? Meghann, để anh khám cho em. Em có bị thương ở vùng bụng không?"

Meghann bỏ tay phải ra khỏi bánh lái và giơ lên ra hiệu im lặng. "Đầu tiên, em cảm thấy ổn nhưng em đồng ý, Lee à. Anh nên khám cho em – nếu không vì lý do nào khác thì cũng vì một tháng rồi em chưa khám lại. Guy không đánh vào bụng em nhưng em cảm thấy bị co thắt trong cuộc tấn công. Em đã có thể ngăn chúng lại ngay nhưng em không biết liệu có gì ảnh hưởng không."

"Có bị chảy máu không?"

Meghann lắc đầu và theo dõi qua gương chiếu hậu khi Lee dựa vào ghế sau nhẹ nhõm.

"Guy đã tấn công em?"

Meghann quay đầu lại và trông thấy nước da tái nhợt của Charles đã lựng đỏ lên vì giận dữ và đôi mắt anh phản chiếu sự căm ghét mà cô đã nhìn thấy trên mặt Simon khi hắn giết Guy.

"Hắn biết anh đã đi San Francisco," Meghann giải thích. "Hắn đã lên kế hoạch tấn công lúc em đang ở một mình –"

"Thế còn Bá tước Baldevar?" Charles hỏi rồi đôi mắt anh sáng lên hiểu biết. "Giờ thì anh đã hiểu... Guy không biết Simon đang ở đó?" Trước cái gật đầu xác nhận của Meghann, Charles nói tiếp. "Và thế là Simon đã cứu em? Chẳng trách em quay sang hắn ta nhưng, Meghann à, anh không hiểu. Sao trước đây em không nói cho anh biết?"

"Em đã muốn nói," Meghann nói. "Nhưng Simon cho em

https://thuviensach.vn

thấy là cách duy nhất chúng có thể biết được em đang mang thai là đọc suy nghĩ của anh trong khi anh ở Ballnamore."

Charles cau mày. "Phải, việc đó đúng là có lý nhưng ai đọc ý nghĩ của anh? Trong Hội đồng không có ai cùng huyết thống với anh và anh không hiểu… chờ đã! Hội đồng không biết là em còn sống! Đó là lý do vì sao Simon giấu em đi – hắn muốn chúng tới điều tra để hắn tiêu diệt chúng."

"Và nếu em đã kể cho anh bất kỳ điều gì thì khi tới nơi –"

"Chúng có thể đọc anh và Bá tước Baldevar sẽ mất yếu tố bất ngờ." Charles liếc quanh sa mạc cô quạnh chung quanh họ. "Đó có phải lý do chúng ta đang lái xe ra khỏi thị trấn không? Để lùa chúng vào bẫy của Simon?"

Meghann gật đầu. "Anh ấy muốn em đưa anh tới nơi Guy đã tấn công em."

"Để hắn có thể bay qua miền tâm linh và tới đây trong vài giây. Làm sao hắn biết chắc là Hội đồng sẽ chờ?"

"Simon đã cảm nhận được sự hiện diện của những ma cà rồng khác vào lúc chúng em trở lại," Meghann nói. "Anh ấy đã nguỵ trang sự hiện diện của bọn em và anh ấy nói khi chúng cảm nhận được hai chúng ta ở ngoài này một mình…"

"Chúng sẽ không thể bỏ qua cơ hội tấn công," Charles u ám kết lời. "Anh cho là em đã mang sẵn vũ khí trong xe?"

"Hai cái rìu trong cốp," Meghann trả lời và đỗ xe vào một bên đường.

Cô tắt máy và Charles lấy vũ khí ra khỏi thùng xe.

Charles đưa cho cô một chiếc và cô ra khỏi xe, cầm lấy tay anh. "Charles, anh có biết đêm nay anh sắp làm gì không? Nếu anh đứng bên cạnh em…"

"Anh sẽ làm cái việc mà đáng lẽ anh phải có mặt ở đây để làm khi bọn hèn hạ đó tấn công em." Charles lừ mắt vào tảng đá vỡ nát mà cô đã phá như thể hai gụ đất đỏ là cái gì đó dơ bẩn lắm. "Anh đang nhận những hình ảnh, Meghann. Làm sao chúng dám tra tấn em như thế nhân danh sư phụ đã mất của chúng ta! Em nghĩ anh thèm quan tâm đến chuyện bị coi là kẻ phản bội

https://thuviensach.vn

sau đêm nay sao? Anh sẽ không làm đồng minh với bất kỳ kẻ nào cố huỷ diệt một người phụ nữ mang thai và đứa trẻ chưa ra đời của cô ấy!"

Meghann khẽ cười, cảm thấy một chút hạnh phúc bất chấp nỗi lo của cô về cuộc chiến mà cô biết là chỉ còn cách đây vài phút nữa. Bóng tối duy nhất phủ lên niềm vui của cô trong tháng vừa qua chính là ý nghĩ Charles sẽ từ chối cô khi biết cô lại trở thành tình nhân của Baldevar. Nhưng giờ, nhìn thấy anh bên cạnh cô, cô cảm thấy mối lo ngại cuối cùng ấy trượt đi. "Giờ anh đã hiểu tại sao em ở bên Simon chưa?"

"Meghann." Charles thở dài. "Anh chỉ có thể đoán được em đã sợ hãi thế nào sau khi chúng tấn công em. Tất nhiên em phải quay sang nhờ Simon an ủi. Anh biết cho dù hắn có làm gì đi nữa hắn cũng sẽ cứu em. Vì điều đó, anh nợ hắn một món nợ ân tình lớn và anh định sẽ nói với hắn như thế vào lần tới gặp nhau. Nhưng em có nhận ra rằng em đang nhầm lẫn lòng biết ơn với tình yêu không?"

"Em biết mình cảm thấy gì," Meghann khẽ nói. "Chúa biết là em đã cố hết sức để chối bỏ nó nhưng kể cả khi em thù ghét Simon, em nghĩ một phần nhỏ trong em vẫn còn yêu anh ấy. Nhưng đây là cuộc thảo luận mà chúng ta phải nói vào một dịp khác… giờ chúng ta phải chuẩn bị cho cuộc tấn công."

Charles gật đầu và liếc nhìn Lee, đang đứng cách họ vài feet. "Có khôn ngoan không khi mang cậu ấy tới đây?"

"Làm sao chúng ta có thể chắc chắn là chúng không cử tên nào tới nhà? Tốt hơn hết là để Lee ở chỗ chúng ta có thể trông thấy anh ấy và bảo vệ anh ấy."

Charles chuẩn bị gật đầu nhưng anh đứng thẳng người lên ngay. "Em có cảm thấy không? Lee, đứng vào giữa anh và Meghann!"

Meghann và Charles quay ra nhìn năm hình thù đang tiến đến họ từ trên núi. Lạ thay, Meghann cảm thấy nỗi sợ hãi của mình đã biến mất và rồi cô nhận ra cảm giác nhẹ nhõm đột ngột của mình từ đâu tới – Simon đang ở đây, che giấu sự hiện diện của mình chờ đến đúng thời điểm tấn công, nhưng hắn đã

https://thuviensach.vn

cho Meghann một giây va chạm đủ để củng cố tinh thần cho cô. Giờ cô có thể ngẩng cao đầu và nhìn vào những thành viên còn lại của Hội đồng bằng sự khinh bỉ không thèm che giấu.

Cô ngạc nhiên khi thấy Ngài Walter (thành viên già nhất của Hội đồng sau Alcuin và Guy) có thể gặp ánh mắt cô – càng ngạc nhiên hơn khi ông ta dành cho cô và Charles một nụ cười thông cảm. "Cô cậu không cần những vũ khí đó đêm nay. Chúng tôi không có ý xấu với cô cậu."

"Ở quê tôi, tấn công một người phụ nữ yếu đuối chính là ý xấu," Charles gầm ghè.

Ngài Walter thở dài. "Đêm nay chúng tôi ở đây là để nói lời xin lỗi. Guy Balmont chỉ được bảo là mang Meghann về Ballnamore để cho cô ấy thấy lý lẽ và nạo thai."

"Ý tưởng cho thấy lý lẽ của ông có phải là tấn công tôi, lột quần áo của tôi chỉ nhằm mục đích lăng nhục, và cố xiên một thanh gươm qua bụng tôi không?" Meghann lạnh lùng hỏi.

Ngài Walter nhăn mặt và những thành viên của ông ta dậm chân không thoải mái. "Chúng tôi chưa bao giờ phê chuẩn những hành động như thế. Chúng tôi chỉ mong gặp được cô một mình và cho cô thấy sự khôn ngoan trong việc phá thai trước khi Bá tước Baldevar biết cô đang mang hòn đá phù thuỷ."

"Các người nghĩ giờ chúng tôi tin các người ư?" Charles kêu lên. "Các người sẽ không cử Guy đi trừ khi các người muốn Meghann phải chết – các người biết hắn ghét cô ấy đến thế nào!"

"Charles, chúng tôi đã không định bắt Meghann phải chết nhưng việc mang thai phải ngừng lại. Giờ, người bạn mới của cậu thực hiện các ca phá thai phải không?"

"Không phải với những sản phụ không sẵn sàng," Lee nói từ chỗ đứng đằng sau Charles và Meghann.

"Đó là lý do chúng tôi đã cử Guy," Ngài William nói. "Không có lý lẽ nào với hai người cả. Giờ, chúng tôi không muốn làm hại cô nhưng chúng tôi sẵn sàng dùng đến bạo lực nếu cần thiết." Ngài William dành cho Meghann cái nhìn trịch thượng. "Tôi biết bằng cách nào đó cô đã lừa được Guy và đồ đệ của ông ấy nhưng đó là một tháng trước đây, cô bé. Giờ cô không đời nào

https://thuviensach.vn

chống lại nổi năm ma cà rồng. Nếu cô cố tham chiến, tất cả những gì sẽ xảy ra là Charles bị thương và tôi không nghĩ là cô muốn điều đó. Sao cô không đầu hàng trong hoà bình?"

"Tránh xa cô ấy ra," Charles nói khi một ma cà rồng già hơn bước một bước về phía Meghann, sự giận dữ làm anh nghẹn lời nên tiếng phát ra hầu như giống tiếng gầm. "Tôi sẽ cắt đầu bất kỳ tên con hoang nào cố tấn công cô ấy. Và tôi sẽ không chiến đấu một mình."

Ngài William cười một cách khó chịu. "Cậu không thể nghĩ rằng con người này sẽ giúp cậu chứ. Charles, làm sao cậu tiêu diệt được năm ma cà rồng mà không có ai trợ giúp ngoại trừ một phụ nữ mang thai? Meghann phải phá thai hay là chết – chuyện chỉ đơn giản như thế thôi."

"Meghann được kẻ thù tồi tệ nhất của ông bảo vệ - chuyện chỉ đơn giản như thế thôi," Charles đốp lại. "Ông ngu ngốc hay chỉ đơn giản là không chịu tin vào sự thật? Vậy chứ ông nghĩ ai đã đâm kiếm xuyên qua tim Guy Balmont? Không phải Meghann đâu."

"Ý cậu không phải là Bá tước Baldevar đã phát hiện ra cô ta mang thai chứ?" Ngài William không chờ câu trả lời mà quay sang người mặc áo choàng bên cạnh ông ta. "Làm sao cậu lại không thấy Bá tước Baldevar trong suy nghĩ của Charles?"

"Hiện hình ngay!" Charles rống lên trước ma cà rồng bí ẩn.

"Làm sao ngươi dám xâm nhập vào đầu óc ta… Paul!"

"Đây là Paul ư?" Meghann nói, khi bạn cô chỉ đơn giản nhìn chằm chằm vào ma cà rồng trông hấp dẫn nhưng lại yếu đuối sao đó. "Người tình của anh – người đã biến đổi anh? Em tưởng anh ta đã chết."

"E là không, Phu nhân Baldevar," ma cà rồng đó nói lạnh lùng, mặc dù giọng nói của anh ta thân thiện hơn ánh mắt chất đầy giận dữ đang chiếu vào Charles nhiều. "Thậm chí anh còn không thèm quan tâm tên con hoang đó đã làm tôi ra nông nỗi nào để trả thù anh vì anh đã mang con đàn bà đĩ điếm này về cho Alcuin phải không?"

"Tôi có quan tâm," Charles nói, và Meghann không nhìn thấy

https://thuviensach.vn

gì ngoài sự thương hại trong ánh mắt đen của anh lúc anh nhìn vào chủ nhân của mình. “Tôi đã tới với anh, Paul, và hành động đó… Simon Baldevar đã làm tổn thương anh để hắn có thể đuổi tôi xa khỏi Meghann trước khi tôi mang cô ấy tới cho thầy Alcuin. Cô ấy đã ở một mình với hắn và hắn đã suýt huỷ hoại cô ấy –“

“Im đi!” Paul gào lên. “Tôi đã quá mệt mỏi vì phải nghe về con điếm này rồi! Tại sao cô ta lại quan trọng với anh đến thế? Tôi đã biến đổi anh và anh chỉ ở bên tôi mười năm trong khi… người đàn bà này… anh đã ở bên cô ta bốn mươi năm! Tại sao?”

“Cô ấy là bạn tôi,” Charles nói đơn giản. “Và anh biết rằng đó là điều chúng ta không bao giờ đạt được với nhau.”

“Tôi cho là con người này cũng là bạn anh?” Paul ném cho Lee cái nhìn khinh miệt. “Anh có định biến đổi hắn ta vì hắn ta thoả mãn dục vọng của anh và chịu chấp nhận việc anh dâng trái tim cho con điếm của Baldevar không?”

“Thôi gọi cô ấy như thế ngay!” Charles điên tiết. “Tôi xin lỗi vì đã không thể là người tình thiên thu vạn kiếp mà anh đang tìm kiếm, và tôi càng tiếc hơn vì anh đã quá cô đơn nhưng tôi sẽ không cho phép anh đem sự tuyệt vọng của mình đổ vào một người phụ nữ vô tội. Anh làm ngơ trước những chuyện Hội đồng định làm với cô ấy ư?”

“Tất nhiên là thế. Kể từ khi cô ta bước vào đời anh, anh chỉ sống vì cô ta… một cô gái anh thậm chí còn không khao khát – việc đó chẳng có nghĩa gì cả. Cô ta nắm giữ điều gì của anh? Hãy giữ lấy gã kia nếu anh muốn hắn nhưng tôi sẽ rứt bỏ con phù thuỷ này ra khỏi cuộc đời anh một lần và mãi mãi.”

“Không!” Trong một cử động bất ngờ, Charles đẩy Meghann ra sau anh và lao vào người tình cũ, vung rìu lên. Hai ma cà rồng khác tóm lấy Charles trong khi Paul giật cây rìu từ tay anh.

“Được rồi, “ Ngài Walter nói. “Cậu ta đã bị tước vũ khí – hãy bắt Meghann. Chặt đầu cô ta trước khi Bá tước Baldevar tới.”

“Ta nghĩ là không.” Simon Baldevar xuất hiện, đứng ngay sau Meghann. “Hãy bảo vệ bác sĩ Winslow, em yêu.”

Meghann đi tới chỗ Lee, mắt anh mở lớn vì sốc trước cuộc

https://thuviensach.vn

chạm trán ngay trước mắt trong khi Simon giơ thanh gươm bản rộng hắn đang cầm trên tay phải lên để cho ánh trăng phản chiếu trên chất thép. "Trông có quen không, Ngài Walter? Nếu trí nhớ của ngươi hơi tồi, thì đây là một thứ để trợ giúp cho ngươi." Simon ném cái vật trên tay trái hắn lên cao rồi dùng quyền năng của mình đặt cái bình chứa đầu của Guy Balmont, được cẩn thận bảo quản trong phooc-môn, xuống chân Ngài Walter.

"Vũ khí này thuộc về hắn ta," Simon nói, dành cho đám ma cà rồng một nụ cười lạnh lùng, bọn họ không thể rời ánh mắt kinh ngạc ra khỏi cái bình trên mặt đất. "Ta vui sướng được chiếm nó khỏi tay hắn, cũng như ta sẽ vui sướng giết sạch tất cả bọn ngươi."

Một tiếng kêu chói lói chen ngang câu nói của hắn. Lợi dụng giây phút kinh ngạc của kẻ đang bắt giữ mình, Charles đã đập gãy xương đầu gối của con ma cà rồng bên phải anh và nắm lấy thanh gươm khi anh ngã xuống đất. Gã kia cố gắng tóm lấy tù nhân của mình nhưng thấy chính mình bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Vật lộn và gào thét trên không trung, con mà cà rồng không thể ngăn được cơ thể gã bị bay về phía Simon nơi gã bị chém đầu một cách chóng vánh trong khi Charles giết chết con ma cà rồng bị thương đang nằm dưới chân anh.

Kể từ đó mọi thứ diễn tiến quá nhanh – nhanh tới mức Meghann gần như không có thời gian để ghi nhận cuộc chém giết trước mắt cô. Bằng cách nào đó cô luôn nghĩ cuộc chiến là một quá trình dai dẳng, kiệt sức; cô chưa từng nghĩ rằng nó sẽ chỉ diễn ra trong vòng một tích tắc.

Ngài Walter lao vào Simon nhưng Charles đã nhanh chóng đâm vào lưng ông ta, gọn ghẽ xuyên qua tim.

Khi một trong những kẻ khác cố tóm Charles, Meghann quăng cây rìu trong tay cô, cảm thấy một sự thoả mãn đen tối khi nó hạ cánh ngay giữa đầu gã. Charles giật cái rìu ra khỏi sọ tên ma cà rồng và cắt đầu gã trong khi Simon chặt đầu Ngài Walter. Giờ chỉ còn lại Paul, đang cúi xuống Charles với chiếc rìu cướp được của anh.

"Paul..." Charles nhìn chằm chằm lên chủ nhân của mình,

https://thuviensach.vn

đôi mắt đen loé lên nỗi hối tiếc và đau buồn.

“Làm sao anh có thể làm chuyện này?” Paul gào lên, chỉ về cảnh chết chóc quanh họ. “Giết những đồng đạo của mình chỉ vì thứ vô giá trị -“

Paul kêu lên phẫn nộ khi một thế lực vô hình kéo cơ thể Charles ra khỏi anh ta. Anh ta chạy theo anh, vung cây rìu như một người điên, nhưng Simon đã đứng chắn đường.

“Không,” Meghann thì thầm khi Lee cố chạy đến với Charles. “Hãy ở lại đây.”

Meghann đi tới chỗ bạn mình và gần như phát khóc khi trông thấy Charles đau đớn ra sao trong lúc quan sát Paul quằn quại, cố gắng một cách tuyệt vọng để thoát khỏi vòng tay Simon. Giống như một ông già, anh lê chân bên cạnh Meghann, bước đi một cách cứng ngắc, chậm rãi khi cô dẫn anh trở lại xe.

Cô khoá mắt mình với Simon và hắn gật đầu trước lời cầu xin câm lặng của cô. “Đi thôi,” cô nói với Charles. “Giờ chúng ta đi thôi.”

“Sao? Nhưng Paul…” Rồi Charles chợt hiểu – Bá tước Baldevar sẽ không giết Paul cho đến khi họ đã đi. Có lẽ rốt cuộc Meghann đã đúng… đối với những người hắn chọn ra, Simon Baldevar là một người bạn hùng mạnh.

Charles quay sang hắn và thô bạo đóng lại mọi lời cầu xin và buộc tội của Paul bên ngoài đầu óc anh. Sinh vật đang quằn quại trong tay Bá tước Baldevar kia không phải là ma cà rồng dịu dàng mà Charles đã từng yêu. Charles thấy rằng nhiều năm cô đơn và ghen tị với cuộc sống Charles đã có mà không cần tới anh ta đã biến Paul thành một thứ anh không bao giờ hiểu nổi, một thứ mà anh rất biết ơn vì Simon đã đánh hạ để giải thoát anh ta khỏi đau khổ.

Cảm ơn, Charles nói và Bá tước Baldevar rời mắt khỏi Meghann đủ lâu để nhận lời Charles với một cái gật đầu nhỏ.

“Meghann đang ở với Lee,” Charles nói khi Simon xuất hiện trong phòng khách. “Cậu ấy đang khám cho Meghann.”

Simon gật đầu và ngồi xuống chiếc ghế sô pha màu nâu, lịch

https://thuviensach.vn

lãm bắt chéo hai chân.

Charles nhìn hắn không thoải mái; theo một cách nào đó sự im lặng lịch sự, kiềm chế giữa họ hiện giờ còn tồi tệ hơn cả sự thù địch. Ít nhất khi đó Charles cũng biết phải nói gì, phản ứng ra sao. Cuối cùng, tất cả những việc anh có thể nghĩ tới là mời Bá tước Baldevar chai rượu ngải đắng trong tay anh.

Simon lắc đầu và mặc dù lời lẽ của hắn thô bạo, giọng điệu hắn lại gần như tử tế khi nói. "Say xỉn là dấu hiệu của yếu đuối, và ma cà rồng phải mạnh mẽ, hơn tất thảy."

"Ý anh là trong bốn trăm năm qua anh chưa hề say?"

Simon lắc đầu. "Tôi đã không quan tâm lắm đến rượu trước khi biến đổi và việc mất kiểm soát là rất nguy hiểm. Hơn nữa," hắn nói và dành cho Charles nụ cười lấp lánh khiến anh thấy được sự quyến rũ mà Meghann luôn nói là Simon Baldevar sở hữu, "cái thứ ấy có vị như là nước pha sơn. Làm sao cậu nuốt trôi được?"

"Sau nửa chai anh sẽ chẳng nếm được vị gì nữa." Tuy nhiên, bài giảng của Simon về sự yếu đuối đã đánh trúng tim đen – suốt tháng vừa qua Charles đã uống quá nhiều. Anh đóng chai lại và quay sang Simon, cảm thấy như thể anh đang dò đường đi qua một bãi mìn khi cố nói chuyện với sinh vật đáng sợ này. Nhưng hắn ta giờ đã là một phần tất yếu của cuộc đời Meghann – và cả cuộc đời anh nữa. "Tôi lấy cho anh thứ gì khác trong lúc chờ đợi được không?"

"Có lẽ cậu có ít cà phê loại tốt?"

Việc này không phải là thật, Charles nghĩ, đứng ở giữa căn bếp ấm cúng, vui vẻ của Lee, với những tấm giấy dán tường và rèm cửa màu vàng sáng và chuyện phiếm với Bá tước Baldevar. Thầy Alcuin sẽ nghĩ gì nếu ông trông thấy cảnh này? Nhưng mặt khác, thầy Alcuin sẽ cảm thấy thế nào về hành vi của những kẻ khác trong Hội của ông đêm nay?

Trong lúc cà phê đang được pha, Charles quay sang Simon. "Tại sao tối nay anh lại giúp tôi? Chẳng lẽ anh không muốn tôi chết à? Meghann có thể đã bị giết khi tôi tới San Francisco – cuộc tấn công của Guy là lỗi tại tôi."

https://thuviensach.vn

“Cậu nhận trách nhiệm về mình quá nhiều,” Simon nhẹ nhàng nói. “Bảo vệ Meghann không phải là việc của cậu. Hơn nữa, giống như Meghann, cậu thường quên mất tuổi trẻ và sự non kinh nghiệm của mình. Tôi mừng vì cậu đã không ở đó. Nếu cậu đã đánh nhau với Guy và bị giết, tôi chắc chắn rằng nỗi đau thương của Meghann sẽ khiến cô ấy sảy thai.”

“Anh không giận tôi à?”

“Cậu là một người bạn quả cảm của Meghann. Cách duy nhất cậu có thể làm tôi giận là tổn thương cô ấy.”

“Còn anh thì sao?” Charles nói, hạ quyết tâm anh sẽ không bỏ qua và dễ dàng chấp nhận sự đình chiến mà dường như Bá tước Baldevar đang đề nghị. “Tôi… tôi sẽ không để yên nếu anh tổn thương Meghann.”

“Tôi cũng không trông mong như vậy.” Simon chấp nhận cốc cà phê bốc khói Charles đưa cho hắn, uống nó cùng với hai cục đường. “Nhưng cậu phải hiểu là tôi sẽ không chấp nhận bất kỳ một sự can thiệp nào vào mối quan hệ của tôi với cô ấy – lúc nào cậu cũng cho đến sáu thìa đường vào cà phê của mình à?”

“Chết tiệt!” Charles đổ cốc cà phê vào bồn rửa và rót ra một cốc mới, để mắt vào chỗ kem và đường trong khi anh nói. “Bá tước Baldevar, tôi nghĩ chúng ta nên dẹp qua mọi chuyện.”

Simon gật đầu và rót cho mình cốc cà phê thứ hai. “Dẹp qua mọi chuyện – cậu nhắc tôi nhớ tới cách nói của Meghann. Tôi phải thừa nhận Alcuin hoàn toàn sáng suốt khi cử cậu tới bữa tiệc của tôi để nói chuyện với Meghann.”

“Ý anh là gì?”

Simon nhướng một bên lông mày lên. “Hai người thành bạn tốt của nhau là điều không thể tránh khỏi. Đêm nay tình nhân của cậu đã cho thấy một sự thiếu nhạy cảm hay thiếu trí tuệ căn bản đến sửng sốt khi không hiểu nổi sợi dây liên kết giữa cậu và Meghann. Thật là ngu xuẩn khi nghĩ một người đàn ông và một người đàn bà không thể duy trì tình bạn nếu họ không phải là nhân tình của nhau. Tôi thì nghĩ cậu nhắc Meghann nhớ tới các anh trai của cô ấy. Suốt cuộc đời cô ấy đã được bao quanh bởi đám con trai. Tôi chắc chắn tình bạn thuần khiết của cậu không

https://thuviensach.vn

bao giờ là kỳ cục với cô ấy. Tại sao hai người lại không hướng về nhau cơ chứ? Hai ma cà rồng non với cá tính, sở thích và những điều căm ghét tương tự nhau; ngoài ra, cả hai đều là những kẻ bị loại ra ngoài – Meghann bị loại vì là tình nhân của tôi còn cậu thì vì sở thích của mình."

Đó là lần đầu tiên Simon Baldevar ám chỉ đến tình trạng đồng tính của anh mà không có lời nhục mạ cay nghiệt nào. "Anh không phiền vì tình bạn của tôi với Meghann sao?"

"Việc đó làm cô ấy hạnh phúc." Simon trả lời.

"Nhưng tôi là người đã thuyết phục cô ấy rời bỏ anh."

Mặt Simon tối lại nhưng giọng nói vẫn bình thản khi trả lời, "Việc đó là theo lệnh đức giám mục của cậu, không phải sao? Như tôi đã nói với Meghann, không lý gì phải bám lấy quá khứ và những ký ức xấu xí đó."

Charles gật đầu, nghĩ rằng có lẽ tất cả những gì Lee đã cố nhồi vào đầu anh trong tháng vừa qua là sự thật – nếu họ không thể giết Simon Baldevar, đã đến lúc họ phải giàn hoà với hắn. "Chỉ xin anh đừng làm hại cô ấy, đó là tất cả những gì tôi yêu cầu."

"Cậu có lời hứa của tôi," Simon nói rồi nghiêng đầu. "Cậu có ngửi thấy máu không?"

Charles hít ngửi rồi mùi đồng ập đến chỗ anh. Anh đi theo giác quan của mình và nghe thấy tiếng xì xụp nho nhỏ - một ma cà rồng đang uống máu. Nhưng nếu Bá tước Baldevar đang ở trước mặt anh, ma cà rồng duy nhất còn lại để có thể uống máu là Meghann!

Anh đi theo Simon vào phòng khám của Lee và tìm thấy Meghann trên bàn khám bệnh, mặc chiếc váy trắng của bệnh nhân và uống từ một túi máu.

"Ổn mà," cô nói với Simon khi hắn tới bên cô. "Em thấy ổn… tốt hơn cả ổn… tuyệt vời!"

"Meghann kể tôi nghe về chuyện cô ấy... thấy đói ra sao," Lee giải thích. "Rằng cô ấy đã bắt đầu muốn nhiều hơn chỗ máu mà anh có thể cung cấp vì thế tôi nghĩ sự bài tiết của cô ấy với máu

https://thuviensach.vn

lạ có thể chỉ là ốm nghén ở thai kỳ đầu tiên. Giờ cô ấy đã ở giai đoạn thứ hai, dường như cô ấy có thể ăn mà không gặp trở ngại gì. Hơn nữa, tôi phải nói là Meghann đang ở trong tình trạng tuyệt vời. Ngoài việc ốm nghén lúc đầu ra cô ấy là một sản phụ kiểu mẫu – huyết áp ổn định, việc lên cân ở mức độ cho phép. Đêm mai chúng ta sẽ chọc nước ối để kiểm tra các khuyết tật bẩm sinh nhưng tôi thực sự không nghĩ sẽ có vấn đề gì vì anh và Meghann có mối quan hệ huyết thống gần gũi nhất. Đêm nay chúng ta sẽ làm siêu âm – tôi sắp mời anh và Charles vào đây vì chuyện đó. Tôi muốn làm chuyện này từ lâu rồi nhưng hai người đã phải rời thành phố vì, ừm, kẻ thù."

"Chúng ta sẽ có thể trông thấy đứa bé," Meghann nói với Simon, nắm chặt tay hắn. Cô dành cho hắn một nụ cười chói sáng và Charles phải nuốt khan thật mạnh trước cục nghẹn nơi cổ mình – anh chưa từng thấy Meghann hạnh phúc như thế này. Anh cũng biết rõ như cô về những việc tàn độc mà Bá tước Baldevar đã làm trong bốn trăm năm qua, nhưng Charles nghĩ rằng chắc chắn phải có điều gì tốt đẹp trong sinh vật này nếu hắn có thể tạo ra niềm vui đang toả rạng từ đôi mắt xanh ngọc của Meghann như thế kia. Có lẽ việc sắp làm cha đã có tác dụng tốt với Simon.

"Sẵn sàng chưa?" Lee hỏi và đặt Meghann nằm xuống bàn, gạt chiếc váy bệnh nhân lên để lộ ổ bụng, anh phủ lên đó một lớp gel dính nhớp.

"Lạnh quá," Meghann phàn nàn trong khi Charles bắt đầu di máy biến năng[25] trên bụng cô như Lee đã chỉ cho anh. Chẳng mấy chốc những hình ảnh mờ mờ xuất hiện trên màn hình bên cạnh anh.

"Dừng lại," Lee ra lệnh và cau mày trước màn hình trong vài giây trước khi một biểu hiện vui mừng ngạc nhiên xuất hiện trên mặt anh. "Meghann, em đang mang song thai!"

"Song thai?" cô thở hổn hển. "Anh chắc không?"

Lee chỉ vào hai hình dạng kỳ lạ và khăng khăng rằng chúng là đầu trẻ con. "Và đây này… đó là hai sợi dây nhau, tạ ơn Chúa. Nguy hiểm lớn nhất trong các ca song thai là do hai bào thai cùng chia sẻ một dây nhau; một đứa có thể bị mất dưỡng khí và

https://thuviensach.vn

dưỡng chất. Chúng phát triển cùng một nhịp độ; có thấy kích cỡ hai đứa không nhỉnh hơn nhau mấy không?"

"Cô ấy đang mang song thai?" Điều gì đó thoáng qua mặt Simon… với Charles, nó gần như là sự sợ hãi.

"Có chuyện gì vậy?" Meghann hỏi. "Simon…"

"Không có gì đâu, cô bé," hắn nói và dành cho cô một nụ cười ngắn. "Tôi chỉ hơi lo lắng. Chẳng phải mang song thai sẽ có nguy cơ đẻ non và tiền kinh giật cao hơn à?"

"Tôi đã định sẽ theo dõi Meghann sát sao," Lee nói. "Cần phải tiến hành nhiều cuộc kiểm tra đặc biệt đối với các trường hợp mang song thai khi sản phụ đã cận kề ngày lâm bồn –"

"Tôi xin lỗi, Bác sĩ. Tôi phải chen ngang." Simon nhìn Meghann và Charles. "Hai người hiểu rằng mặc dù tôi đã tiêu diệt Hội đồng, vẫn còn có những ma cà rồng khác muốn giết cả hai chứ? Meghann vì đang mang người thừa kế của tôi và cậu, Bác sĩ Tarleton, vì đã sát cánh bên tôi đêm nay. Tôi nghĩ chúng ta cần khôn ngoan rời khỏi khu vực này nhưng tôi không thể yêu cầu Bác sĩ Winslow từ bỏ công việc của cậu ta."

"Tôi đã nghĩ tới việc đó rồi," Lee cắt lời. "Trường hợp của Meghann là rất đặc biệt và yêu cầu một sự chăm sóc thường xuyên – giờ lại càng cần hơn khi chúng ta đã biết cô ấy đang mang song thai. Tôi đã lên kế hoạch nhờ một bác sĩ khác tới giải quyết công việc hộ tôi để tôi có thể thoải mái tập trung lo cho Meghann trong mười hai tuần cuối thai kỳ của cô ấy. Tôi có thể sẵn sàng rời đi trong một tháng."

"Tuyệt," Simon trả lời. "Bất động sản mà tôi vừa mới có được – phải, Meghann à, đó chính là căn nhà ở Southampton, có một nhà gỗ nhỏ cho khách. Cậu và Bác sĩ Tarleton được mời ở lại đó trong thời gian Meghann mang thai."

"Tất nhiên rồi," Lee nói trước khi Charles có thể trả lời nhưng Charles chỉ đơn giản gật đầu tán thành.

"Anh có biết giới tính của chúng không?" Meghann hỏi trong khi Lee kết thúc cuộc kiểm tra.

"Xin lỗi." Lee cười toe toét. "Chúng quay mặt vào nhau… quả

https://thuviensach.vn

cầu pha lê của anh bị che mất rồi. Dù sao, em không 'đọc' được chúng à?"

"Có lẽ vì não chúng còn chưa hoạt động ở mức độ chúng tôi cần để phân biệt các ý nghĩ," Simon trả lời. "Đó là lý do vì sao chúng tôi không thể đọc được bất kỳ ai bị thiểu năng trầm trọng hay bị bệnh tâm thần."

"Trong gia đình con người của hai người có trường hợp song sinh nào không?" Lee hỏi.

Simon lắc đầu nhưng Meghann nói, "Hai ông chú bên phía ba em là anh em song sinh. Simon, đây có phải là trường hợp mang song thai đầu tiên trong lịch sử ma cà rồng không?"

"Theo tôi biết thì đúng vậy," hắn trả lời và hôn vào má cô. "Em đúng là thích làm những việc khác thường. Tôi sẽ đợi bên ngoài trong lúc em mặc đồ, cô bé." Hắn bước ra ngoài và Lee đi cùng hắn, bỏ lại Meghann và Charles một mình lần đầu tiên trong đêm đó.

Meghann mặc lại chiếc váy dạ hội màu xanh và quay đôi mắt dò hỏi sang Charles. "Mọi chuyện... giữa anh và Simon ổn không?"

Charles nhún vai và dành cho cô nụ cười nửa miệng. "Chính trị tạo ra những bạn đồng sàng kỳ lạ. Bọn anh đã đồng ý với nhau là đều muốn điều tốt nhất cho em – anh đã bảo anh ta điều duy nhất khiến anh chống lại anh ta là nếu anh ta làm hại em. Em sẽ kể cho anh nếu có gì xảy ra chứ?"

"Anh nghĩ em là ai?" Meghann cau có nói. "Em sẽ không ở bên anh ấy nếu anh ấy cố bắt nạt em như trước – kể cả khi anh ấy không chịu thừa nhận, có lẽ anh ấy đã học được rằng bạn không thể dùng vũ lực để bắt người khác yêu mình. Em đã bảo Simon cách duy nhất để em ở bên anh ấy là anh ấy không cố cướp đoạt mọi người em yêu thương trong bốn mươi năm qua nữa."

"Thế còn Jimmy Delacroix?" Charles lặng lẽ hỏi.

Meghann nuốt khan lo lắng và liếc mắt ra cửa. "Em vẫn đang làm việc với anh ấy, Charles. Điều Simon đã làm với anh ấy – chuyện đó rất ghê tởm và không thể tha thứ được nhưng em

https://thuviensach.vn

cảm thấy nếu em mang anh ấy trở lại, mọi chuyện sẽ tốt hơn. Và Charles này, anh ấy đã khá hơn… chờ tới khi anh gặp anh ấy! Anh ấy đã tiến bộ rất nhiều trong khi em đi vắng… em nghĩ có lẽ tất cả những câu chuyện của em đã giữ anh ấy lại hoặc tạo quá nhiều áp lực cho anh ấy. Có lẽ anh ấy cần được để một mình nhưng khi em trở lại… giờ anh ấy đã tự mặc quần áo rồi! Em đặt quần áo ra và anh ấy mặc vào, anh ấy cũng tự ăn… anh ấy thậm chí còn bắt đầu thể hiện quan tâm trong việc chọn loại nhạc."

"Cậu ta nói được chưa?"

"Không," Meghann nói. "Charles à, em đã cố đọc anh ấy nhưng giống như có một bức tường ngăn tâm trí anh ấy vậy – em không biết có phải cơ chế tự bảo vệ đã ngăn em bên ngoài hay là anh ấy đang tự trốn tránh chính mình. Nhưng em không quá nản chí… thậm chí anh ấy còn không cần dùng Clozapine nữa! Charles, có một điều em cần phải nhờ anh. Nếu Jimmy hồi phục hoàn toàn – anh ấy sẽ không vui vẻ với em lắm, và em khó mà đổ lỗi cho anh ấy. Nhưng anh ấy sẽ cần ai đó hướng dẫn anh ấy vào cuộc sống này – anh sẽ làm thầy cố vấn của anh ấy nhé?"

Charles nghĩ Jimmy cũng sẽ chẳng vui vẻ gì với anh – anh ta sẽ hỏi tại sao Charles không làm bất kỳ điều gì để kéo Meghann ra khỏi Bá tước Baldevar. Làm sao Jimmy Delacroix hiểu được tất cả những chuyện đã xảy ra khi mà đến Charles còn không hiểu? Tất cả những gì anh biết là dường như cuối cùng Meghann đã an toàn và hạnh phúc, và trên hết, đêm nay đã chứng tỏ rằng người duy nhất có thể thực sự bảo vệ cô là Bá tước Baldevar.

Vì thế Charles mỉm cười với người bạn thân nhất của mình và gật đầu nói được, anh sẽ giúp Jimmy Delecroix, nuốt xuống mọi nỗ lo ngại của mình và cầu nguyện rằng giọng nói nhỏ đang thì thầm Meghann đã mắc sai lầm lớn nhất trong đời cô là sai.

https://thuviensach.vn

Chương 17

Meghann giật mình rồi mỉm cười với hình phản chiếu trong làn nước trong vắt của đài phun nước bằng đá lớn mà con cá vàng đốm đen béo ú vừa bơi qua. “Em tưởng anh rất bận với tất cả những việc buôn bán giao dịch mà anh đã sao lãng trong kỳ trăng mật của chúng ta.”

“Giờ tôi có những vấn đề khác cần quan tâm,” Simon khàn giọng nói và kéo cô vào mình.

Thật là một nơi hoàn hảo để làm tình, Meghann nghĩ khi nhìn ngắm khu vườn nghệ thuật điêu khắc trang trọng với những dòng suối giả, cầu đi bộ và hoa hồng với mọi màu sắc toả hương trong không khí. Cô nhìn lên bức tượng Nụ hôn của Rodin và nghĩ rằng đá cẩm thạch chính là thứ nhìn vào ban ngày không thể nào đẹp bằng ban đêm được, khi ánh trăng soi tỏ bề mặt bóng loáng, trắng ngần của nó.

“Giờ thì em biết đó là gì rồi,” Meghann thì thào nghẹn thở giữa những nụ hôn, luồn hai bàn tay vào mái tóc màu hạt dẻ được cắt hoàn hảo mà cô khao khát được vầy vò suốt đêm.

“Cái gì là cái gì cơ, tình yêu của tôi?”

“Điều gì khiến anh hấp dẫn như thế,” cô nói, dành cho Simon nụ cười tuyệt nhất của cô trước khi liếm làn da hé lộ trên chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ mở cúc một nửa mà hắn đang mặc. “Bất kể khi nào em ở bên anh, thế giới cũng mang một thứ ánh sáng lấp lánh, đầy mê hoặc.“

“Tôi tin cái đó được gọi là đang yêu, vì tôi cũng cảm thấy như thế với em.” Simon mỉm cười và kéo cô xuống khỏi đài phun nước cùng hắn, một bàn tay khám phá chân cô trong khi họ lăn tròn trên lớp cỏ đẫm sương.

“Dâu tây và kem,” Simon nói khi hắn kéo những dải ruy băng nhung trên váy cô để lộ khuôn ngực tròn trịa mới mẻ, trên đỉnh chúng giờ là hai núm vú đỏ tươi. “Tôi không nghĩ từng trông thấy em đẹp hơn bây giờ.”

https://thuviensach.vn

Meghann mỉm cười trước lời khen ngợi. Khi lần đầu tiên cô bắt đầu thấy bụng, cô đã rất xấu hổ khi để cho Simon trông thấy thân hình béo mập của mình cho đến khi hắn thuyết phục cô, không phải bằng lời lẽ, mà bằng sự quan tâm không ngừng nghỉ của môi và tay trên hình dáng đầy đặn hơn, tròn trịa hơn của cô rằng hắn thực sự thấy cô hấp dẫn hơn bao giờ hết.

"Em yêu anh," cô kêu lên khi hắn vào trong cô. Thật là một sự thân mật kỳ lạ làm sao, có Simon chiếm lấy cô trong khi con hắn đang ở bên trong cô. Cô chưa từng cảm thấy bị sở hữu bởi bất kỳ ai nhiều như thế này, cô bắt đầu thấy mình ở bên rìa cực khoái khi một âm thanh phiền nhiễu vươn tới tai cô – Louise Caraway đang giận dữ đòi Vinny cho cô ta vào nhà. "Sao cô ta lại ở đây?"

"Tôi đã mời cô ta," Simon lẩm bẩm, đi vào cô mạnh hơn trước cái nhìn nghi ngờ của Meghann. "Không có gì không chính đáng cả, cô bé à – chỉ là một vấn đề kinh doanh nhỏ thôi. Tôi phải gặp cô ta."

"Anh sẽ không dừng lại lúc này đấy chứ?" Meghann hổn hển hỏi.

"Tôi trân trọng mạng sống của tôi hơn thế nhiều." Hắn cười lớn trước đôi mắt hoảng hốt của cô. "Nhưng chúng ta phải nhanh lên, cưng à."

Meghann cười khùng khục và tham gia cùng với hắn trong vũ điệu không bao giờ thay đổi khiến cho cả hai cùng thét lên sung sướng.

Meghann tìm thấy bộ váy của mình ở dưới chân David của Michelangelo và tròng nó vào trong khi Simon mặc lại chiếc quần đen và áo sơ mi nhàu nhĩ, chiếc áo khoác lịch lãm che đi vệt cỏ trên áo sơ mi của hắn.

"Đi nào, quý bà," Simon nói với Meghann sau một cuộc tìm kiếm giầy tốn nhiều thời gian, bằng cách nào đó chúng rốt cuộc lại ở bên dưới hàng rào thuỷ lạp. "Chuyến thăm này cho tôi một cơ hội hoàn hảo để phát triển các tài năng của em."

Họ đi vào trong nhà từ cửa sau, nghe tiếng Louise tiếp tục rít lên. "Gọi thằng khốn đó ra đây mau!"

https://thuviensach.vn

“Em cho là đã có chuyện gì đó xảy ra sau khi em rời bữa tiệc,” Meghann nhận xét và nhướng cặp lông mày lên. “Em không thể nào rời khỏi anh một phút được, đúng không?”

Simon nhún vai bí ẩn, và họ cùng đi vào hành lang. Hắn cho Vinny lui và dành cho Louise/Louetta một cái cúi chào giễu cợt.

Meghann bị sốc vì tình trạng của con người đứng trước mặt cô. Kể cả trong cơn ghen, cô cũng đã phải thừa nhận Louise có vẻ đẹp băng giá, với mái tóc cắt cực ngắn, lớp trang điểm hoàn hảo và quần áo hợp thời. Giờ cô ta đang loạng choạng trên hai chân, mái tóc chỉa ra khắp các hướng một cách điên rồ và rõ ràng là cô ta vừa uống như hũ chìm trong vài giờ vừa qua. Simon đã làm chuyện quái quỷ gì với cô ta thế nhỉ?

Rõ ràng là chưa đủ nếu như cô ta nghĩ là cô ta có thể xuất hiện ở bậc cửa nhà tôi và la hét báng bổ như thế.

“Louise,” Simon bình thản nói. “Cô không giới thiệu bạn cô với chúng tôi à?” Hắn vẫn một bàn tay lịch thiệp về phía gã khổng lồ đang đứng cạnh Louise. Gã cao ít nhất sáu feet bảy (~1m97) – cao hơn Bá tước Baldevar đến ba inch. Tất cả những gì mà ánh mắt đáng sợ của gã thu được từ Simon là dấu vết mờ nhạt nhất của một nụ cười hài hước.

“Anh ta là bạn trai tôi… tôi chỉ ngủ với anh vì anh ép buộc tôi nhưng Tommy sẽ đảm bảo là anh không được đặt tay lên người tôi lần nữa,” Louise gầm ghè và quay sang Meghann. “Nghe thấy chưa, cưng? Chồng cô đã bảo tôi là hắn sẽ sa thải tôi nếu tôi không ngủ với hắn. Nhưng tôi sẽ kiện hắn và Del Straker vì tội quấy rối tình dục.”

Louise nhìn đăm đăm vào Meghann, vẻ hận thù tự mãn của cô ta chuyển thành kinh ngạc thật sự khi Meghann bắt đầu cười khúc khích.

“Simon,” Meghann thở hổn hển. “Em không tin được… ôi, Chúa ơi, anh bị… bị kiện… vì quấy rối tình dục…ha ha ha!”

“Tôi mừng vì những rắc rối pháp lý của tôi làm em buồn cười.”

“Nhưng anh không thấy sự châm biếm ở đây à?” Meghann cười khúc khích.

https://thuviensach.vn

“Chuyện này gần hay bằng chuyện anh bị giang mai! Ôi, đừng lo,” cô ta nói với một Louise đang tái nhợt. “Chuyện đó từ lâu lắm rồi… tôi chắc là cô không bị sao đâu.”

“Tôi biết Khách sạn Seraglio không muốn một phiên toà đáng xấu hổ,” Louise rụt rè nói, và Meghann tự hỏi làm sao con người này lại không thể cảm nhận được sự độc ác từ biểu hiện đanh thép của Simon. “Tôi sẽ thương lượng với anh ngay bây giờ nếu anh trả lại công việc cho tôi – tất nhiên là cùng với việc tăng lương hai mươi phần trăm.”

“Tôi có thể đưa ra một tá nhân chứng để chứng thực trước toà về sự lang chạ có tính toán của cô,” Simon nói cộc lốc. “Lời đe doạ kiện tụng của cô chẳng là gì ngoài một sự phiền nhiễu.”

“Đừng có doạ dẫm cô ấy,” gã vệ sĩ vạm vỡ bảo Simon, bước tới gần hắn hơn. “Tao sẽ dùng mày để lau sàn, thằng khốn bệnh hoạn.”

“Ta nghi ngờ điều đó,” Simon đáp lời và nhanh như cắt chặt cổ họng gã đàn ông. Gã rớt xuống sàn, một âm thanh khò khè phát ra từ cổ họng bị thương của gã.

Simon dành cho Louise một cái nhìn khinh miệt. “Đồ đàn bà ngu xuẩn, đáng lẽ mi nên hài lòng với những gì mi có, chứ không phải là cố trèo lên cao hơn vị trí hiện tại bằng những lời đe doạ tống tiền. Giờ hãy xem hành động của mi đã mang tới cái gì, đồ rác rưởi nhếch nhác.”

Louise nhìn trong nỗi kinh hoàng tê liệt khi Simon vươn xuống và kéo Tommy đứng thẳng dậy bằng một tay. Sự tê liệt của cô ta bị phá vỡ và cô ta bắt đầu la hét điên cuồng khi cổ đông chính của Khách sạn Seraglio cắm phập hai chiếc răng nanh sắc nhọn vào cổ Tommy.

“Im lặng,” Meghann quát và những tiếng la của Louise đột ngột tắt ngấm. Tội nghiệp Louise, Meghann nghĩ; cô ta tưởng quyền lực là một vị trí ở khách sạn – cô ta chẳng hề biết quyền lực thực sự là gì. Cô ta sẽ không bao giờ biết đến niềm vinh quang trong khi nắm những người khác trong móng vuốt của mình bất chấp ý muốn của họ hay biết đến việc hút cạn máu của người khác và cảm thấy nạn nhân chết dần trong khi mình

https://thuviensach.vn

càng trở nên mạnh mẽ hơn là như thế nào…

Một tiếng thút thít nghèn nghẹn phát ra khỏi môi cô và Simon nhìn lên, mỉm cười trước cơn khát máu và thèm muốn lồ lộ trong đôi mắt xanh sáng rực như mắt mèo của cô.

Hắn phớt lờ Louise đang đứng run rẩy và nói với Meghann. "Tới ăn đi, cưng."

Khi Meghann nhìn thấy máu rỏ giọt trên cổ Tommy, tất cả những gì cô nghĩ tới là cô muốn nó đến thế nào. Sự tập trung của cô vào Louise lung lay, và con người ấy lại bắt đầu gào thét.

"Cứu tôi với!" cô ta gào lên và lao như điên tới cửa ra vào. "Ai cứu tôi với!"

Simon nắm tóc Louise và tát và mặt cô ta. "Ngừng ngay việc la hét!"

Với việc Louise một lần nữa lại im thin thít, hắn chỉ vào con người đang chảy máu trên sàn và Meghann cảm thấy răng nanh của mình trồi ra khỏi lợi. "Kết liễu hắn đi, cô bé."

Meghann không cần lời mời nào nữa. Cô quăng mình lên trên con người kia và cắm phập răng nanh vào chỗ vết thương Simon đã tạo ra, hút lấy hút để và cắn vào da thịt nạn nhân của cô như một người đàn bà bị quỷ ám.

Cô cảm thấy cơn cực khoái trào qua cơ thể khi máu bắt đầu đổ xuống cổ họng cô.

Cô không chịu cơn buồn nôn nào khi thưởng thức nạn nhân của mình, ngấu nghiến hút lấy từng giọt máu nóng, dồi dào dinh dưỡng của anh ta. Cô gần như đã quên mất hút máu người là như thế nào, cảm giác ngất ngây khi nguồn sinh lực và sự sống tiếp nhiên liệu cho linh hồn cô trong khi máu trao cho cơ thể cô một nguồn sức mạnh choáng váng.

Ngừng ngay, một giọng nói quở trách. Đó chính là những ngày huấn luyện của Alcuin quay trở lại – lời hô hào cổ vũ của ông rằng ma cà rồng chỉ lấy đến mức tối thiểu từ các nạn nhân của họ. Anh ta sắp chết rồi.

Em không cần phải dừng lại, Simon bảo cô. Hãy uống cho đến khi hắn nằm chết dưới chân em. Hãy nhớ lại niềm vui của

https://thuviensach.vn

việc không có giới hạn nào, của việc uống cho tới khi em thoả mãn mới thôi.

Ôi, cô nhớ những đêm đó rõ biết bao! Meghann kéo con mồi vào trong vòng tay cô; họ gần giống như một cặp tình nhân chỉ trừ đôi mắt trợn ngược và nước da tái ngắt của anh ta.

Khi cô cảm thấy thân thể người đàn ông đã rũ rượi trong tay mình, Meghann miễn cưỡng rời miệng khỏi cổ anh ta, không nghe thấy tiếng thét rùng rợn của Louise khi cô ta trông thấy răng nanh và máu dính đầy từ cằm tới phần ngực lộ ra của cô.

“Em đã giết anh ta,” Meghann nói, di một bàn tay lưu luyến trên cổ anh ta. Trông như thể một con sư tử đã cắn anh ta vậy! Phần bên trái cổ anh ta là một đống lộn xộn hở hoác, kinh tởm của những sợi dây chằng bị cắn đứt vào vài mẩu da còn sót lại với bắp thịt. (khiếp quá)

Hắn sẽ khiến linh hồn con trống rỗng và vụn vỡ y như của chính hắn.

Meghann không cảm thấy trống rỗng – có có một niềm vui vô bờ bến toả ra khắp cơ thể và từ kinh nghiệm trong quá khứ cô biết rằng nó sẽ kéo dài suốt đêm. Cơ thể cô sẽ râm ran vì sức mạnh mà cô thu được từ nạn nhân của mình và cô sẽ có những siêu giác quan khiến cho cả thế giới như bừng sáng.

Với cử chỉ sốt ruột, Simon xé toạc một mảnh sa tanh màu xanh từ chiếc váy dạ hội của Louise và đưa cho Meghann. “Lau mặt em đi, cưng. Em đã sẵn sàng học cách sử dụng cơn khát máu chưa?”

Trước cái gật đầu của cô, Simon kéo Louise vào trong phòng khách.

“Xin hãy để tôi đi,” Louise cầu xin thảm thương. “Tôi thề sẽ không nói…”

“Ta sẽ không làm gì cả,” Simon bảo cô ta và đẩy cô ta xuống chiếc ghế dài màu đen và bạc mà cô ta đã từng ngồi trong cái đêm hắn dùng cô ta để khiến Meghann ghen. “Meghann mới là người làm.”

“Em à?” Meghann đờ đẫn hỏi.

https://thuviensach.vn

“Em có biết tại sao tôi lại tra tấn những nạn nhân của mình không? Nguồn gốc thực sự của năng lượng ma cà rồng chính là khả năng hấp thụ nỗi đau, cũng như máu vậy.” Simon vuốt ve má cô và liếm giọt máu trên tay hắn. “Tôi muốn em huỷ diệt Louise… không phải bằng cách uống máu cô ta, mà là kiểm soát đầu óc cô ta. Em sẽ uống lấy nỗi kinh hoàng của cô ta như cách em uống máu. Rồi em có thể lấy nỗi đau của cô ta và chuyển hoá nó thành sức mạnh. Đó là ma thuật thực sự đấy, Meghann – khả năng nhận lấy năng lượng từ sự đau đớn của con người.”

“Em không hiểu,” Meghann nói.

“Rồi em sẽ hiểu.” Simon mỉm cười. “Giờ em là học trò của tôi và đây là bài học đầu tiên của em.” Hắn chỉ vào Louise, vẫn còn rên rỉ trên chiếc ghế dài nhưng không thể di chuyển vì gọng kìm của hắn trên tinh thần cô ta. “Em đồng ý rằng chúng ta không thể để cô ta sống sót ra về chứ?”

Meghann gật đầu và Simon nói tiếp. “Vậy thì đây là nhiệm vụ của em. Chúng ta không thể để lại dấu vết trên cô ta hay giết cô ta ở đây…quá nhiều người đã biết việc tôi dùng cô ta để mua vui. Tôi không muốn làm một việc phiền phức là đánh lạc hướng các nhà chức trách con người nếu họ tin cái chết của cô ta là một vụ sát nhân.”

“Vì vậy nó phải giống như tự sát!” Meghann nói.

“Gần như vậy,” Simon nói. “Nó phải là tự sát, Meghann. Hãy khiến cô ta tự sát.”

Giờ thì Meghann đã hiểu. Cô liếc vào chiếc ghế nệm màu đen và khiến nó chạy ngang qua phòng tới đặt trước mặt Louise. Rồi cô ngồi xuống, nhìn vào đôi mắt con người và cầm tay cô ta – hoạt cảnh này rất giống một sự bắt chước lố bịch với những buổi chữa bệnh cô từng có với các bệnh nhân con người của mình.

Hắn sẽ khiến linh hồn con trống rỗng và vụn vỡ như của chính hắn.

“Không!” Meghann kêu lên và giật tay cô khỏi tay Louise. Cô bị làm sao thế này? Giết người để thoả mãn cơn khát máu đã đủ tệ rồi, nhưng Simon đang yêu cầu cô tiến hành một vụ sát nhân

https://thuviensach.vn

máu lạnh.

“Thôi được rồi,” Simon bảo cô và khẽ đẩy cô tránh ra để hắn ngồi xuống trước mặt Louise.

“Anh không tức giận à?” Meghann hỏi, ngạc nhiên vì hắn đã để cô từ chối quá dễ dàng – có lẽ thời gian đã thực sự làm Bá tước Baldevar mềm yếu đi.

“Đêm nay em đã tìm lại cơn khát máu rồi,” Simon trả lời. “Phần còn lại rồi sẽ tới. Giờ hãy im lặng và học cách tôi làm đây.”

Hắn dành cho Louise một nụ cười rộng mở, vô hại và nói bằng giọng điệu mềm mỏng, đều đều – một lần nữa Meghann lại thấy sự giống nhau đáng ngạc nhiên với phép trị liệu tâm lý.

“Cô chưa từng đến đây đêm nay,” Simon bắt đầu. “Cô có hiểu không?”

Louise không trả lời như một con người bị thôi miên – đôi mắt cô ta rõ ràng và tập trung, giọng nói vững vàng. “Vâng.”

“Kể cho ta nghe về gã đàn ông đã đi cùng cô tới đây. Hắn có gia đình không? Ai đó sẽ nhớ hắn không?”

“Hắn chỉ là một tay bạc hạ cấp.”

Simon cười và nói chuyện ngoài lề với Meghann, “Đó là lý do vì sao tôi ngưỡng mộ cái thành phố đĩ điếm loè loẹt ở giữa sa mạc này. Có quá nhiều khách tạm bợ, một con ma cà rồng có thể hút máu ở đây hàng thập kỷ mà không bị phát hiện.” Hắn chuyển sự chú ý trở lại với Louise, và tiếp tục vun đắp đầu óc cô ta cho hợp với mục đích của hắn. “Cô đã rất buồn vì không được thăng chức. Nhưng cô biết đó không phải là lỗi tại ta. Đó là bởi vì cô không có năng lực.”

“Tôi không có năng lực,” Louise đồng ý bằng cùng một giọng bình thản như thế.

“Cô rất buồn vì cô biết rằng cuộc đời cô sẽ không bao giờ tốt đẹp hơn đêm nay. Vì thế cô đã quyết định quyên sinh.”

Simon mỉm cười trước đôi mắt mở lớn ngỡ ngàng của Meghann. “Tôi rất tiếc vì những tiêu chuẩn đạo đức mà lão bác tôi đã nhồi vào đầu em khiến cho bài tập này là bất khả. Nó là

https://thuviensach.vn

một công cụ tuyệt vời để mài dũa sự tập trung của em."

Hắn trở lại với con người. "Cô sẽ đi vào trong xe và lái thẳng về nhà. Một khi đã ở nhà, cô sẽ viết một lá thư cho mẹ cô, nói rằng con chỉ không thể tiếp tục. Cô sẽ ký với tên Louetta. Sau đó, cô sẽ đi vào trong bồn tắm – cô có cạo lông chân không?"

Meghann gần như cười phá lên trước một câu hỏi có vẻ chẳng ăn nhập gì nhưng Simon đã ra hiệu cho cô im lặng.

"Có," Louise nói.

"Tốt. Sau khi cô viết lá thư tuyệt mệnh của mình…ồ, trước khi ta quên mất, kể cho ta biết vị trí để cuộn băng mà cô định dùng để tống tiền Del Straker và nơi cô cất các bản sao."

"Tôi có một tủ gửi đồ an toàn ở nhà băng… số 0927."

"Cảm ơn. Một khi cô đã viết thư của mình xong, hãy tắm táp thật thoải mái. Hãy để dòng nước ấm xoa dịu cô, làm cô thư giãn, rồi lấy con dao cạo ra và cứa ngang hai cổ tay cô. Sau đó ở yên trong bồn tắm… cô có hiểu không?"

"Vâng," Louise nói mà không hề có chút run rẩy nào trong giọng nói. Sao Simon làm được điều này? Meghann tự hỏi. Chắc chắn trong đầu óc con người không điều gì có thể mạnh hơn ý chí muốn sống, bản năng sinh tồn.

"Mặc dù bản năng sinh tồn rất mạnh," Simon nói với Meghann, "nó chỉ giống như một lớp sa mỏng tang trước ý chí của một ma cà rồng biết cách dùng nguồn năng lượng anh ta thu được từ cơn khát máu. Giờ tôi phải kết thúc."

Simon nói lại các mệnh lệnh một lần nữa và Louise nhắc lại chỉ dẫn của hắn từng từ một khi hắn yêu cầu. Sau đó, không nhìn vào Simon hay Meghann, cô ta đứng dậy như một cái máy, ra khỏi nhà và vào trong ô tô.

Simon quay sang Meghann. "Việc này chỉ mất khoảng nửa giờ thôi nhưng tôi phải đi tới căn hộ của Louise – để mắt tới cô ta. Những vụ tự sát không bao giờ nên để mặc cho sự ngẫu nhiên cả; bản năng sinh tồn đúng là khiến cho việc đó khá mạo hiểm. Hơn nữa tôi cũng phải thu hồi lại những cuốn băng của Del tội nghiệp. Sao em không lên lầu và tắm rửa nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Meghann gật đầu và Simon biến mất – kéo theo một tiếng thở dài ghen tị của cô. Cô nhớ miền tâm linh và khả năng bay. Meghann đi lên phòng ngủ chính, trông chờ một lần tắm thật lâu trong chiếc bồn có chân, viền gỗ óc chó.

Cô vứt bỏ chiếc váy đẫm máu của mình, cột tóc lên đỉnh đầu trong một kiểu búi bình thường và đầm mình xuống bồn. Meghann dựa đầu ra sau, nghĩ rằng đêm nay là lần đầu tiên trong bốn mươi năm qua cô đã tự nguyện giết chết một con người trong lúc hút máu.

Cô không chắc mình cảm thấy thế nào về chuyện này. Một mặt, cô không đặc biệt bị lương tâm cắn xé cho lắm. Nhưng nếu cô đang vứt bỏ các giá trị đạo đức của mình thì tại sao cô lại từ chối khi Simon yêu cầu cô giết Louise?

Hơn nữa cô cũng không chắc là lần sau cô muốn giết người khi ăn. Nhưng cô không thể tự nói với mình đêm nay chỉ là một sai lầm; cô đã nếm quá nhiều niềm vui hoang dại từ hành động giết vật chủ của mình.

Có phải mình lại đang trở thành kẻ sát nhân? Meghann tự hỏi. Cô co mình lại trước ý nghĩ ấy như thể dính phải một cú đấm thực sự. Mình không muốn làm ma quỷ, Meghann nghĩ một cách tuyệt vọng. Mình không muốn Alcuin nói đúng, mình không muốn một đêm nào đó thức dậy và thấy bản thân không còn trái tim.

Hai bàn tay cô bay lên bụng, vuốt ve chỗ phồng lên. Có phải mình sẽ dạy con cái mình giết người? Nuôi dạy chúng coi con người chẳng hơn gì thức ăn không? Không, mình sẽ không bao giờ làm thế.

Simon lặng lẽ đi vào phòng, ngưỡng mộ cái cách lớp gỗ tối màu của chiếc bồn càng tôn lên nước da trắng ngần và mái tóc rực lửa của Meghann. Với hơi nước tạo cho đôi má cô một thoáng ửng hồng, trông cô hoàn toàn xinh đẹp ngoại trừ cái vẻ cau có làm hỏng nét mặt cô.

“Điều gì làm phiền em vậy, cô bé?”

Mắt Meghann mở lớn. “Louise chết rồi sao?” cô hỏi. “Còn người đàn ông kia?”

https://thuviensach.vn

“Vinny đã mang hắn ra sa mạc chôn rồi. Còn về Louise, chắc hẳn cô ta đã lái xe về nhà với tốc độ kỷ lục. Có lẽ trong cái – em gọi trí óc ẩn giấu là gì ấy nhỉ? – tiềm thức của mình cô ta đã nung nấu ý muốn chết rồi.” Simon cầm tay cô. “Em yêu à, sao em lại cau mày? Điều gì khiến em phiền lòng về chuyện giết con người nào?”

Meghann nhìn vào mắt hắn. “Em lo là cảm thấy giống như anh… giết người giống như anh sẽ khiến em thành một bà mẹ không thích hợp.”

Simon nhìn cô vài phút và rồi hỏi một câu. “Em có cho cảnh sát là những bậc phụ huynh không thích hợp không? Rất nhiều người trong số họ giết chóc hàng ngày.”

“Đó là tự vệ,” cô chỉ ra.

“Và em phải uống máu để sinh tồn,” Simon đốp lại. “Con cái chúng ta cũng sẽ cần cùng một thứ chất bổ như thế. Liệu em có nuôi dạy chúng tin rằng chúng là ma quỷ, rằng nhu cầu cần máu của chúng là một điều đáng xấu hổ không?”

“Tất nhiên là không! Nhưng chúng ta không thể dạy chúng để cho nạn nhân còn sống được sao?”

“Em có thể ăn như thế nếu đó là điều em muốn,” Simon bảo cô, cẩn thận không để lộ chút thiếu kiên nhẫn hay nhạo báng nào trong giọng mình. Phải lắng nghe học thuyết chán ngắt của Alcuin tuôn ra khỏi miệng vợ mình là cả một sự cố gắng, nhưng ép buộc Meghann lại là một sai lầm chết người. Hắn sẽ không lập lại sai lầm trong quá khứ - lần này hắn sẽ cho Meghann mọi khoảng thời gian cô cần để phát triển quyền năng của mình, để hiểu con người chẳng hơn gì một nguồn thức ăn và thi thoảng là nguồn mua vui của ma cà rồng. “Tôi sẽ nói thêm một điều nữa và đóng lại chủ đề này. Đêm nay tôi đã thấy em toả sáng theo cách em chưa hề toả sáng trong cả nhiều thập kỷ qua. Tôi tha thiết thúc giục em gạt bỏ những tiêu chuẩn đạo đức ngốc nghếch sang một bên, và hân hoan vui sướng với bản chất của mình – một dã thú không gì sánh nổi. Tôi tham gia cùng em được không, nữ thuỷ thần?”

Maggie!

https://thuviensach.vn

Meghann bỗng cứng đờ và một sự ngạc nhiên đột ngột lấp đầy khuôn mặt tái nhợt và đôi mắt mở lớn khác thường của cô.

Simon nhìn xuống, miệng hắn mím lại thành một đường u ám nhưng trước khi hắn có thể nói gì Meghann đã nói, "Anh cũng cảm thấy chứ?"

Hắn nhìn thêm một lần vào đôi mắt cô, và niềm vui ngọt ngào, ngây thơ đang nhìn lại hắn, và hỏi, "Cảm thấy gì cơ?"

"Chúng cử động," Meghann bảo hắn, giọng đầy kinh ngạc.

"Cái gì?"

"Hai đứa trẻ!" cô la lên vui sướng. "Chúng cử động bên trong em… em cảm thấy mà!" Cô nắm tay hắn, đặt nó lên giữa chiếc bụng ướt sũng của mình.

Simon chờ thêm vài phút, rồi cảm thấy nó… sự rung động nhẹ nhất trên bụng cô. Bàn tay hắn như bị điện giật bởi sự va chạm thoáng qua với mầm sống bên trong Meghann.

Meghann dựa đầu vào bồn tắm, một nụ cười mơ màng vẫn còn trên mặt cô khi cô vòng tay ôm ấp hai đứa bé trong bụng. "Sao lúc nãy trông mặt anh lại thế - như là có cái gì cắn anh ấy?"

"Tôi tưởng em bị đau," Simon nói và Meghann chấp nhận lời giải thích.

"Charles và Lee," cô hổn hển nói, một nụ cười còn chói loá hơn thắp sáng những đường nét trên mặt cô. "Em phải gọi họ… họ sẽ vui mừng biết bao khi nghe em kể là bọn trẻ đã cử động!"

Maggie!

Meghann chỉ đơn giản nhìn lên hắn, chờ đợi phản ứng của hắn. Simon nhìn sâu vào đôi mắt xanh mở lớn thơ ngây của cô. Không, cô không thể lừa nổi hắn như thế - Meghann đã không nghe thấy tiếng gọi khe khẽ, tuyệt vọng ấy.

"Simon à?"

"Tất nhiên rồi, cô bé," hắn nói và cười tươi. "Hãy dùng điện thoại trong phòng làm việc của tôi ấy. Trong lúc em chia sẻ tin tuyệt vời này với bạn, tôi sẽ làm việc và bảo Del Straker ông ta có thể có các cuộn băng của Louise ngay khi tôi có giấy tờ toà nhà

https://thuviensach.vn

bên bãi biển của ông ta."

Meghann đảo mắt và mặc chiếc áo choàng màu nâu vàng vào. "Trước đây anh đã bao giờ dùng những cuộn băng chứng minh tội cưỡng hiếp để cướp tài sản người ta chưa?"

Simon cười lớn và vò tóc cô. Hắn không thể đùa bỡn quá lâu... giọng nói khổ sở kia có thể mạnh lên đủ để tới tai Meghann nếu cô tiếp tục ở gần đây. "Tôi sẽ gặp em dưới lầu nhé em yêu."

Nửa giờ sau, Simon đi vào trong phòng làm việc và thấy Meghann đang thoải mái cuộn tròn trên chiếc ghế sô pha Chesterfield trong khi con chó của cô ở dưới chân, gặm một cục xương làm bằng da thật với sự tập trung mạnh mẽ.

"Charles bảo em là ti vi đang chiếu cái này – em không thể không xem một lát," Meghann giải thích và đưa mắt về phía chiếc ti vi màn hình rộng.

Simon ngồi xuống bên cạnh cô. "Em đang xem cái gì đấy cô bé?"

"Nỗi kinh hoàng Dracula," cô nói, vỗ vào cổ tay hắn khi hắn đảo mắt. "Đừng có hợm hĩnh như thế. Sao anh có thể không thích Christopher Lee chứ?"

Simon quan sát hình người cao ráo, mặc áo choàng đen với đôi mắt to đen, xuyên thấu và thú thật, "Anh ta đúng là có phong cách thật."

"Công việc xong rồi chứ?" Meghann lơ đãng hỏi, dường như đang mải miết với bộ phim mà Simon chắc chắn là cô đã xem cả trăm lần.

"Mọi chuyện đều đâu vào đấy cả," hắn trả lời, mặc dù nghe thấy tiếng gọi của Jimmy Delecroix là một trong số rất ít lần bị giật mình trong suốt cuộc đời bất tử của hắn. Tiếng gọi ấy dành cho một người phụ nữ đã đánh bại mọi lẽ tự nhiên và mang một con ma cà rồng trở về từ sự mất trí sau khi bị biến đổi, bằng những liều thuốc và "phương pháp chữa trị bằng cách nói chuyện" của cô.

Đúng hơn là đã cố gắng đánh bại lẽ tự nhiên, Simon tự sửa.

https://thuviensach.vn

Hắn cực kỳ biết ơn con hắn vì đã chọn đúng cái giây phút thích hợp ấy để lên tiếng về sự hiện diện của chúng – nếu không Meghann có thể đã nghe thấy giọng nói khẽ gọi cô.

Cô có bao giờ yêu thằng nhãi đó không? Có thể là không. Nhưng Meghann rất yêu cái ý tưởng tự làm chủ bản thân và không phải trả lời trước ai cả. Đó là một điều mà Jimmy Delacroix có thể cho cô, khiến cô quay sang nó; nó sẽ không bao giờ có thể khuất phục nổi cô như cách Simon đã làm.

Vì thế Simon chỉ còn lại một lựa chọn – vươn vào tận trong trí óc dần dần hồi phục của thằng nhãi và thô bạo nghiền nát mọi tia tỉnh táo nhỏ nhất của nó. Vì hắn không thể giết thằng nhóc cho đến khi Meghann sinh con, hắn sẽ chỉ đơn giản là canh giữ nó cẩn thận và đảo ngược lại mọi kết quả của Meghann nếu cần thiết.

"Có chuyện gì với anh thế?"

"Hửm?"

"Trông anh… trầm ngâm quá."

"Chỉ khó hiểu thôi, cô bé." Simon chỉ vào màn hình ti vi. "Cái này dựa trên tác phẩm của tiên sinh Stoker phải không?"

"Hơi hơi thôi," Meghann thừa nhận, môi cô mím lại chứng tỏ là cô đang cố không cười.

"Như thế có nghĩa Lâu đài Dracula là ở Transylvania?"

"Ừ," cô nói, đôi mắt lấp lánh trước vẻ giả vờ khó hiểu của hắn.

"Nhưng em ơi, con ma cà rồng của em có trọng âm kiểu Anh – không phải kiểu Rumani. Có lẽ cha mẹ Dracula đã gửi anh ta tới Oxford trong thời trai trẻ chăng?"

"Đồ bới lông tìm vết," Meghann nói và lè lưỡi ra.

"Nhóc con láo lếu, tôi phải trừng phạt em vì hành vi bất kính với chủ nhân như thế," Simon vươn tay ra và kéo Meghann xuống dưới hắn, vui sướng vì cái cách cô tan chảy dưới hắn.

"Trừng phạt em nữa đi," Meghann rì rầm khi hắn ngồi dậy.

https://thuviensach.vn

“Xem phim của em đi,” Simon trả lời và kéo cô ngồi lên đùi hắn, nghĩ rằng trêu chọc cô đến tận lúc hết phim sẽ cực kỳ thú vị.

“Theo anh mọi thứ đó bắt nguồn như thế nào?” Meghann hỏi trước một cảnh quay ma cà rồng thức dậy từ trong quan tài, sẵn sàng khởi đầu những hoạt động ban đêm của hắn.

“Không khó hiểu đến thế đâu,” Simon nói. “Tôi nghĩ trong thực tế ma cà rồng chỉ kết thúc trong những chiếc quan tài nếu chủ nhân của chúng bất cẩn trong lúc biến đổi và để con người trông thấy cơ thể đang thay đổi của chúng… một ngày trước khi tôi hoàn tất việc biến đổi của em, em đã rất ốm. Một trăm năm trước đây, không có những ống nghe để nghe nhịp tim của em, gia đình em sẽ chẳng cách nào biết em còn sống. Vì thế nếu tôi không đến bên em kịp lúc, em sẽ phải vào quan tài.”

Meghann rùng mình. “Ý anh là đêm đầu tiên có thể em đã thức dậy trong một chiếc quan tài à?”

“Vào thời của em, đúng hơn là em sẽ thức dậy trong một nhà tang lễ, đang được chuẩn bị để người ta đến viếng.”

Simon dừng lại một cách đầy kịch tính. “Nhưng đêm đầu tiên làm ma cà rồng tôi đã thức dậy trong một chiếc quan tài đấy.”

“Anh đã ở trong quan tài ư?” Meghann thở hổn hển. “Như thế nào? Tại sao?”

“Em biết là tôi đã đánh cắp máu biến đổi cho mình,” Simon nói. “Hai tuần tôi lởn vởn giữa cái sống và cái chết… sốt cao, mỗi ngày mỗi yếu hơn trong khi Học giả Dee và Thầy lang Ahmed đã làm mọi cách có thể để giúp tôi.”

“Và rồi một ngày kia họ nghĩ là anh đã chết!” Meghann kêu lên.

“Không hẳn. Tôi có nên kể cho em tại sao tôi lại thức dậy trong quan tài không… và làm thế nào chỉ vài tháng ngắn ngủi sau kinh nghiệm choáng váng đó tôi đã có trận chiến đầu tiên với Alcuin?”

Meghann gật đầu, bộ phim về ma cà rồng trước mặt cô bị

https://thuviensach.vn

lãng quên hoàn toàn khi cô dành cho Simon mọi sự chú ý.

Simon bắt đầu câu chuyện của mình, mỉm cười với đôi mắt mở lớn, háo hức của Meghann… mọi dấu vết căm thù và khinh ghét hắn từng thấy trên mặt cô kể từ khi Alcuin lần đầu liên lạc với cô đã biến mất. Cô lại một lần nữa là nữ tiểu yêu ngọt ngào, sinh động mà hắn đã yêu, và không một tên ma cà rồng điên rồ nào cướp được cô khỏi tay hắn nữa. Simon biết rõ bản chất thiếu kiên nhẫn của Meghann, biết cô đang thất vọng với việc có vẻ như là không tiến triển mấy. Hi vọng rằng cô sẽ đồng ý giết thằng nhãi trước khi cô biết nó đang hồi phục. Không có Jimmy để dựa dẫm, Meghann sẽ hài lòng với việc ở bên chủ nhân của mình.

https://thuviensach.vn

Chương 18

Yorkshire, Anh Quốc

3 tháng Sáu, 1592

Cơn đau kinh khủng xuyên qua người hắn và không cho hắn lấy một phút nghỉ ngơi, giống như hàng ngàn chiếc kìm nóng cùng đâm vào hắn, khiến Simon cuối cùng cũng phải cầu xin với vị Chúa mà hắn đã từ bỏ biết bao lâu này rằng xin hãy ngừng cơn đau lại…

Mắt Simon vụt mở và hắn nhìn vào bóng tối quanh mình. Hắn chưa từng trông thấy đêm tối mịt mùng như thế này – hắn đang ở đâu? Tại sao tay hắn lại được đặt trên ngực? Hắn cử động hai bàn tay ra khỏi cái vị trí khiến hắn cực kỳ băn khoăn vì một lý do mà hắn không thể gọi tên và lập tức chạm phải một bề mặt cứng ở ngay phía trên hắn.

Gỗ, Simon quyết định sau khi cọ khớp ngón tay vào tấm rào cản kỳ lạ. Gỗ (hắn nhận ra đó là những thứ gỗ vừa mới cắt sau một lần hít hơi dài) bao bọc hắn từ mọi phía. Nếu hắn cử động chân, hắn đá vào rào cản, và tay – bất kể hắn di tay đến chỗ nào, chúng cũng chạm vào mặt gỗ.

Có lẽ hắn đang ở trong một chiếc tủ? Phải, nếu hắn lại đang suy nghĩ mạch lạc (Simon rùng mình khi nhớ tới nỗi đau đớn hoang dại mà hắn đã phải chịu đựng sau khi uống máu con quái vật ấy) thì rõ ràng là hắn đã qua được cuộc biến đổi. Điều đó có nghĩa là da thịt hắn không còn an toàn trước ánh mặt trời ban ngày nữa nên chắc các bạn của hắn đã giấu hắn ở đây.

"John?" hắn gọi to. "Khalid?" Sự im lặng chết chóc chào đón hắn… cả nhà chiêm tinh cũng như y sĩ người Moor đều không trả lời những câu gọi liên tục của hắn. Hắn sẽ phải tự tìm đường ra khỏi cái chỗ trốn này. Simon cho rằng nếu hắn đã tỉnh dậy thì chắc là đêm rồi – Nicholas chỉ đụng đậy vào lúc ban ngày khi họ tấn công nó mà thôi. Simon giơ tay lên lần nữa, cau mày khi hắn nhìn thấy đá quý lấp lánh trong bóng tối. Ai lại đi đeo nhẫn cho người ốm nhỉ? Hắn không cần đến đồ trang sức trên giường

https://thuviensach.vn

bệnh. Nói về chuyện đó, sao hắn lại thấy lụa và ren cọ vào mặt trong khi tấn công lớp gỗ phía trên nhỉ? Trong lúc khó chịu này thì một ý nghĩ đáng khích lệ nảy ra với hắn – nếu trong bóng tối như mực mà hắn còn nhận ra từng đó chi tiết thì chắc hẳn cuộc biến đổi đã khiến đôi mắt hắn tinh như mắt mèo.

Simon lùi chân lại xa hết mức có thể và tung ra một cú đá mạnh vào rào chắn ở chân hắn. Nó vỡ tan nhưng thay vì luồng không khí ùa vào như hắn trông đợi, hắn lại cảm thấy một thứ vật chất lạ lùng, lạnh toát cùng với mùi đất ùa vào chỗ trú ẩn của mình.

Simon co gối, cào cào chân trên bề mặt gỗ thông cho đến khi bàn tay hắn nắm được bắp chân. Hắn nắm được một nắm thứ vật chất dinh dính, nát vụn và mang nó lên mặt, hít thật sâu… đất! Đất chui vào trong cái hộp gỗ thông của hắn…

Gỗ thông và đất… mặt đất và gỗ… một cái hộp gỗ bị bao quanh bởi đất…

“Không!” Một tiếng gào kinh hoàng thoát khỏi môi hắn khi hắn nhận ra cảnh ngộ nghiệt ngã của mình. Lạy Chúa tôi… hắn đã không được che giấu, hắn bị chôn sống! Cái hộp gỗ thông chẳng phải là một chiếc thùng mà là một cỗ quan tài!

Simon điên cuồng cào cấu lớp gỗ, cảm thấy nó vỡ vụn và bung ra dưới cuộc tấn công đầy hoảng loạn của hắn. Một tấm bị bung ra và Simon xé mạnh nó, gào thét khi một đợt đất lở ụp xuống mặt hắn.

“Cút đi!” Simon giận dữ gào lên với lớp đất và cảm thấy kinh ngạc khi đất đá tự trượt ra khỏi hắn.

Tất nhiên rồi, hắn nghĩ. Trong lúc sợ hãi hắn đã quên mất quyền năng của Nicholas… giờ là quyền năng của hắn. Simon nhắm mắt lại và buộc mình suy nghĩ bình tĩnh. Có lẽ hắn không cần phải cào đường ra khỏi nấm mộ… có lẽ hắn có thể di chuyển đất đá đang đe doạ làm hắn nghẹt thở chỉ bằng ý chí mà thôi. Hắn đã từng nghe thấy những chuyện tương tự.

Simon mở mắt và lườm vào lớp đất. Hắn tưởng tượng nó bay ra khỏi người hắn, và trong giây tiếp theo đất đá đã bị nổ tung lên trên, cho phép Simon nhìn thấy một thoáng trăng khuyết ở

https://thuviensach.vn

xa phía trên đầu.

Không có lớp đất nặng phía trên quan tài, Simon có thể đẩy bật tấm gỗ và đứng dậy trong mộ. Hắn dễ dàng nhảy ra và làm sạch cái hố rộng hoác, nhìn chằm chằm kinh hãi xuống chiếc quan tài đã bị phá hỏng. Tại sao các bạn hắn lại cho phép điều này xảy ra? Họ đã nhìn thấy Nicholas – họ biết rõ rằng dù trông hắn có ra sao hắn cũng vẫn chưa chết.

John Dee và Thầy lang Ahmed đã không làm việc này, Simon nhanh chóng khẳng định. Hắn nghĩ lại những ngày trước và nhận ra hiện giờ thính giác của hắn cũng nhạy hơn y như thị giác vậy. Kể cả trong cơn mê sảng hắn cũng vẫn nghe được lời các người hầu tụ tập trong hành lang, thì thầm bằng giọng nói sợ hãi về tình trạng kỳ lạ của ông chủ mình. Chúng đã tống hắn vào trong cái hộp rẻ tiền kia chăng?

Có lý. Chắc chắn việc đó giải thích được tại sao hắn không nằm trong linh cữu... mặc dù thời tiết mùa hè nóng khác thường cũng giải thích được chuyện đó. Bá tước hay là không, một khi Simon đã chết thì xác của hắn cũng phải được giải quyết nhanh gọn. Rõ ràng bọn người hầu (những kẻ ngốc nghếch vẫn còn quá trung thành với ký ức của cha và anh trai hắn) đã áp đảo hai người bảo vệ của Simon và chôn hắn thật nhanh.

Simon quỳ xuống đầu gối, cảm thấy một cơn đau mà hắn vốn tưởng đã ra đi mãi mãi. Không, hắn nghĩ, tập trung vào cảm xúc này. Nó không phải là sự đau đớn. Nó giống như một cơn đói ngấu nghiến... a...à...

Nhu cầu, Simon nhận ra. Cái khao khát kỳ lạ khiến cơ thể hắn run rẩy và làm răng hắn nghiến chặt thế này là gì?

Một tiếng thì thầm nho nhỏ phá vỡ sự tập trung của hắn và Simon quay ngoắt ra, nhìn thấy một phụ nữ trẻ với mái tóc bẩn thỉu, rối bù đang mặc chiếc váy bằng vải len tồi tàn.

"Ma," cô gái kêu lên và chỉ một ngón tay run rẩy về phía hắn. Với một tiếng kêu nghẹn ngào, cô ta quay lại và cố gắng bỏ chạy.

Simon dễ dàng bắt kịp cô ta, cản lối và kéo cô ta xuống dưới hắn.

https://thuviensach.vn

“Sao cô lại tới một nơi vắng vẻ thế này một mình hả?” hắn hỏi rồi mắt mở lớn vì sốc khi nghe thấy một câu trả lời qua đôi môi không hề động đậy – một ít đất từ nấm mộ của phù thuỷ sẽ cho tôi sức mạnh…

“Phù thuỷ!” Simon buộc tội, cảm thấy nhu cầu của mình dịu đi trước đôi mắt lồi và cái ngực phập phồng của cô gái. Nỗi sợ của cô ta rất tốt; nó làm hắn khoẻ lại, cũng như cái mạch phập phồng đáng yêu trên cổ cô ta vậy. Cái gì đã kéo hắn về phía đường kẻ màu xanh trên làn da nhợt nhạt của cô ta? Âm thanh hân hoan đó là cái gì… giống như một dòng sông đang chảy trong người cô ta? Và cái mùi ấy… một mùi đồng và sắt mới ngon lành làm sao…

Cô gái hét lên và Simon nhăn mặt vì cơn đau đột ngột ở môi dưới. Hắn bối rối nhìn hai giọt máu tươi rớt trên váy của cô gái và nhận ra là bằng cách nào đó hắn đã tự cắn mình.

Tất nhiên rồi! Simon chà lưỡi qua môi dưới và cảm thấy hai chiếc răng mới cắm vào thịt hắn. Hắn đã mọc răng nanh như Nicholas… những chiếc răng nanh thòi ra khi hắn cúi xuống gần cô gái hơn. Giờ hắn biết hắn đã nghe thấy gì… đó chính là máu chảy trong người cô gái. Một giọng nói sâu thẳm hơn cả bản năng thì thầm rằng máu cô ta sẽ chữa lành hắn, cho hắn nguồn năng lượng mà hắn chưa từng mơ tới.

Simon dành cho nạn nhân của mình một nụ cười khiến mắt cô ta trợn trừng lên cho đến khi chỉ còn lòng trắng. Hắn biết ơn nỗi kinh hoàng của cô ta; nó khiến việc ôm cô ta bất động trong lúc cắm phập hai chiếc răng mới vào làn da mềm mại, yếu ớt ở cổ cô ta thật dễ dàng.

Simon tìm thấy thiên đường khi dòng máu đậm đà, bổ dưỡng của cô ta chảy vào mồm và cổ họng hắn. Không một điều gì… ân ái, vàng hay thậm chí là sức mạnh mà các linh hồn đã cho hắn có thể sánh với niềm vui sướng hắn cảm nhận được khi uống máu. Một thứ vốn có vị ghê tởm khi hắn còn là người thì giờ đây ngon hơn loại rượu ngon nhất; thậm chí cả loại whiskey tuyệt vời nhất cũng không thể cung cấp được hơi nóng đang tràn ngập cơ thể hắn.

Còn tuyệt vời hơn nữa là, Simon cảm thấy sức mạnh của hắn

https://thuviensach.vn

tăng lên với từng ngụm chất lỏng vị đồng. Máu cho hắn sức mạnh thể chất không thể tin nổi; hắn cảm thấy mình có sự cường tráng của bảy con bò mộng! Hắn có thể xé toạc đến tận gốc rễ cây sồi cổ thụ đằng sau lưng hắn bằng một tay, và trí óc hắn – lạy Chúa lòng lành, máu đã làm gì với đầu óc hắn thế này! Làm sao máu của một thường dân lại có thể làm tăng sự thông tuệ của hắn, khiến hắn cảm thấy tự tin hơn bất kỳ lúc nào trong đời? Những điều máu làm cho hắn thật quá sức tuyệt vời. Simon muốn uống mãi mãi…

Dòng suối nóng ấm chỉ còn là một dòng chảy nhỏ giọt và Simon cảm thấy cơ thể bên dưới hắn mất sự cứng chắc. Hắn miễn cưỡng nhấc miệng lên và nhìn chằm chằm vào cô gái. Chết rồi, hắn lạnh lùng quan sát khi nhìn chăm chú vào nước da xỉn mờ, nhợt nhạt và đôi mắt vô hồn.

Simon nhặt cái xác lên và ném nó vào trong mộ của hắn, một lần nữa dùng sức mạnh ý chí để khiến đất đá phủ lên cô ta khiến nấm mộ trông như chưa từng bị đụng đến trước khi rảo bước đi tìm bạn hắn.

Nghe thấy tiếng bước chân, Simon quay lại, chỉ để phát hiện ra âm thanh không phải ở ngay đằng sau hắn mà là ở chân ngọn đồi cô quạnh nơi hắn bị chôn. Nhìn xuống từ điểm lợi thế của mình, hắn có thể trông thấy Học giả Dee và Thầy lang Ahmed.

“Bá tước!” John Dee kêu lên vui mừng rồi bước lùi lại một bước, dường như thấy ghê tởm hình dáng của bạn ông ta.

“Sao ông lại nhìn ta như thế?” Simon hỏi rồi một tràng những ý nghĩ ập vào hắn – tóc ngài ấy dài đến vai, móng tay trông như móng vuốt của một sinh vật ma quỷ nào đó, ngài ấy thấm đầy máu, đất bẩn bám vào quần áo, ngài ấy còn nhợt nhạt hơn cả ánh trăng trên đầu…

Simon quỳ sụp xuống đầu gối, hai bàn tay ôm lấy đầu. Nicholas đã đúng – phải nghe mọi ý nghĩ thoáng qua sẽ khiến hắn phát điên. Nhưng làm sao hắn ngăn được những tiếng nói xâm nhập vào đầu óc hắn đây?

Simon lờ mờ nhớ lại vào mẹo mà Cha Bain đã dạy hắn để ngăn ma quỷ xâm nhập vào đầu óc… chắc chắn chúng sẽ hoạt

https://thuviensach.vn

động với những ý nghĩa ngoại xâm này. Simon triệu hồi hình ảnh một tấm khiên thép và tưởng tượng nó cản lại những ý nghĩ thay vì các cú đấm. Chẳng bao lâu cơn hỗn loạn trong đầu óc hắn biến mất và hắn đã lại có thể đứng dậy.

"Tại sao ta lại thức dậy trong một chiếc hộp rẻ tiền? Chẳng lẽ hai người tin rằng ta đã chết… kể cả sau khi đã chứng kiến tình trạng kỳ lạ lúc ban ngày của Tiên sinh Aermville?" Hắn cau có với bạn mình trong khi giữ hình ảnh tấm khiên thật rõ ràng và vững vàng.

"Chủ nhân," Thầy lang Ahmed bắt đầu nói, "có những chuyện ngài không biết được. Vào lúc bình minh ngày hôm nay, cơn sốt của ngài chấm dứt. Ngài đã thôi không gầm gừ và nằm lại trên giường, bất động hoàn toàn. Thật không may là vợ ngài lại ở trong phòng –"

"Isabelle?" Simon cau mày – sau khi Michael chết, Isabelle đã cố tự vẫn bằng cách lao từ trên mái nhà xuống. Không may là những bụi hồng bao quanh căn nhà đã đỡ cho cú ngã của cô ta và thay vì chết, cô ta chỉ bị gãy lưng.

Cô ta không còn đi lại được nữa và dành hầu hết thời gian ở trên giường, hoặc khóc lóc như điên hoặc nhìn chằm chằm không nói gì trong hàng giờ liền.

"Bà ấy đang ở giai đoạn tỉnh táo," Thầy lang Ahmed trả lời câu hỏi không nói ra của hắn, và Simon gật đầu, hài lòng vì những suy nghĩ của vị y sĩ không chọc thủng tấm khiên của hắn.

"Tôi tin rằng ý nghĩ về cái chết sắp đến của ngài đã làm bà ta hồi phục," John Dee nói chen, và Simon cười lớn trước câu nói mà hắn hoàn toàn đồng ý ấy.

"Khi ngài nằm xuống," Thầy lang Ahmed nói tiếp, "Phu nhân Isabelle mang một chiếc gương nhỏ bà ta vẫn đeo quanh eo tới mũi ngài. Bà ta thét lớn vì hình ảnh của ngài trong gương chỉ là một thoáng mờ ảo. Vị linh mục bên cạnh bà ta bảo bà ta không cần phải lo lắng vì ngài đã biến thành thứ gì – vì chẳng có dấu hiệu nào của hơi thở nên rõ ràng là ngài đã chết và các gia nhân có thể di chuyển cái xác xấu xa của ngài khỏi phòng ngủ."

https://thuviensach.vn

“Vấn đề cấp bách nhất của chúng tôi là giữ ngài an toàn khỏi ánh mặt trời,” John bảo hắn. “Các tấm rèm trong phòng ngủ của ngài đã được kéo xuống nhưng ngài sẽ bị lộ ra trước mặt trời chính ngọ nếu các gia nhân mang ngài ra sảnh. Tôi nhanh chóng nêu ra mối quan hệ của chúng ta và yêu cầu… vợ ngài… hỏi rằng liệu Thầy lang Ahmed và tôi có được phép của bà ta để chuẩn bị xác ngài cho lễ tang hay không. Chúng tôi chấp nhận cái quan tài xấu xí mà vợ ngài muốn để xác ngài vào vì chúng tôi cảm thấy ngài có thể phá nó dễ dàng khi tỉnh lại… nếu ngài tỉnh lại trước khi Khalid và tôi tới mộ ngài.

“Chúng tôi tưởng là ngài sẽ được mai táng trong nghĩa trang gia đình và sẽ dễ dàng giải thoát ngài vào lúc hoàng hôn, nhưng Phu nhân Isabelle tuyên bố ngài không được đặt vào mảnh đất thánh. Bà ta cho lính gác đuổi tôi và Thầy lang Ahmed, cũng như những hộ vệ riêng của ngài ra khỏi lãnh địa trong khi lính của bà ta chôn ngài ở một địa điểm bí mật. Chủ nhân, đáng lẽ chúng tôi đã đến sớm hơn nhưng bọn chúng chỉ vừa trở lại một giờ trước. Khi đó lính hộ vệ của ngài đã ép bọn ngốc đó để lấy thông tin và chúng tôi dành cả một giờ vừa qua đi bộ tới địa điểm heo hút này. Chúng tôi vô cùng xin lỗi vì sự kinh ngạc và sợ hãi mà ngài đã phải trải qua khi tỉnh lại và thấy mình đang bị chôn sống.”

Simon giơ một tay lên. “Anh không cần xin lỗi ta. Giờ hãy đi cùng ta – anh không muốn thấy mặt vợ ta khi cô ta trông thấy người chồng đã hồi sinh của mình à?”

Simon quay đi khỏi nấm đất mà hắn không bao giờ muốn để mắt tới nữa và đi xuống con dốc. Ở trên ngọn đồi, hắn khẽ gật đầu với những vệ sĩ da đen bị câm của mình. Hắn không ngạc nhiên khi Isabelle cố gắng đuổi họ đi. Hắn biết màu da và những cái nhìn chằm chằm không lời của họ làm cô ta sợ hãi cũng gần như sự cống hiến tận tuỵ của họ dành cho chủ nhân của mình. Simon cười lớn khi trông thấy những người lính câm vẫn nhìn hắn bằng vẻ trung thành và lòng biết ơn như từ xưa tới nay. Hắn nhớ lại rằng kể cả việc phục vụ một con quỷ trở về từ cõi chết cũng còn tốt hơn nhiều so với số phận của họ khi Simon cứu họ khỏi Algiers – làm những nô lệ bị xích vào mái chèo trong suốt cuộc đời đau khổ của họ.

https://thuviensach.vn

“Bá tước,” John nói, chen ngang vào những ý nghĩ của hắn. Nhà chiêm tinh giơ ra một chiếc áo choàng nhung có mũ trùm. “Ngài có muốn giấu mặt cho đến khi…”

“Chỉnh tề à?” Simon cười lớn và gạt chiếc áo đi. “Ta thích gieo nỗi sợ ma quỷ vào đầu những tên hầu nhát chết của ta hơn nhiều.”

Simon mở toang cánh cửa gỗ sồi nặng nề dẫn vào nhà, lờ đi những tiếng thở hổn hển kinh sợ và những cái nhìn chằm chằm của gia nhân khi hắn bước vào sảnh lớn.

Một vài gia nhân cố gắng lao vào hắn, nhưng Simon lắc đầu khi những người lính cầm cố bao quanh hắn để chủ nhân của họ không bị tấn công. Hắn dễ dàng đẩy những kẻ đủ ngu ngốc để chắn đường hắn, áp lực nhẹ nhàng ấy đủ khiến chúng bay ngang qua phòng.

“Sao?” Simon gầm ghè, cố ý làm cho giọng mình gay gắt và xào xạo để tăng thêm nỗi sợ cho những kẻ đang run rẩy trước mặt hắn. “Không có lời nào để đón chào vị chủ nhân vừa trở về từ địa ngục của các ngươi à?”

Simon đi qua vài người hầu đang khóc thút thít và đứng ở một đầu bàn, lừ mắt với những kẻ tái nhợt, rên rỉ trước mặt hắn. “Ta muốn tất cả các người, trừ Adelaide, các vệ sĩ riêng của ta, và đầu bếp Yusef rời khỏi lãnh địa này ngay lập tức. Nói một lời với bất kỳ ai về chuyện các người đã chứng kiến và ta thề là ta sẽ tới thăm các người vào lúc nửa đêm tối tăm nhất. Giờ thì cút!”

Simon quay lại, một nụ cười độc địa nở trên mặt hắn khi hắn nghe tiếng đám đông vội vã ở cửa trước. Bọn gia nhân đang xô đẩy nhau trong lúc vội vã trốn khỏi toà nhà. Giờ chỉ còn Isabelle. Hắn sẽ lên phòng ngủ của cô ta…

Chẳng bao lâu sau khi ý nghĩ ấy hình thành trong đầu hắn, hắn đã thấy mình đang đứng trước giường Isabelle. Hắn có ấn tượng mơ hồ là mình bay qua một vùng đất lạnh lẽo, đen tối trong vài giây khi hắn đi từ đại sảnh lên phòng Isabelle.

Trong thời gian chóng vánh như thế Simon cũng nhận ra hắn đã ở miền tâm linh. Tất nhiên trước đó hắn đã từng đi

https://thuviensach.vn

nhưng hắn chưa bao giờ mang theo cả thể xác – chỉ có linh hồn hắn. Hắn nhớ Nicholas đã kể rằng ma cà rồng có thể biến mất và tái xuất hiện ở bất kỳ địa điểm nào chúng chọn trong vòng bán kính ba mươi dặm nhưng rõ ràng là tên nhạc công trẻ không biết con đường đó đi qua miền tâm linh.

Simon không có thời gian để tự thắc mắc về một trong những lợi ích mới của kiếp sống này nữa – Isabelle và lão cha xứ già khốn khổ mà cô ta mang theo từ bên Pháp đang gào thét những lời cầu nguyện vào mặt hắn.

"Buổi tối tốt lành, phu nhân," Simon nói, dành cho người đàn bà hốc hác, khắp người lở loét trên giường một nụ cười lạnh lùng. "Cô thực sự nghĩ là cô có thể vứt bỏ tôi bằng cách ném xác tôi vào một cái hộp rẻ tiền và tống cổ bạn bè tôi ra khỏi nhà tôi được à?"

Hắn cảm thấy má mình ươn ướt và quay sang để lườm gã giáo sĩ nhăn nhúm, đang túm chặt một bát nước thánh.

"Biến đi, quỷ dữ!" vị linh mục gào lên. "Nhân danh Chúa, hãy trở lại nấm mộ của ngươi!"

"Câm mồm đi!" Simon đáp lại khi vị linh mục ra lệnh cho hắn trở về mộ mình. Đôi mắt linh mục mở lớn khi bài trừ tà của ông ta bị cắt ngang đột ngột như thể Simon đã nhét giẻ vào miệng ông ta.

Bây giờ có việc gì mà hắn không thể làm không nhỉ? Simon tự hỏi, đi vòng quanh ông linh mục già.

"Nhấc tay lên," hắn ra lệnh, vẫn nói bằng tiếng Pháp vì lão linh mục dốt nát không chịu nói một chữ tiếng Anh nào kể cả khi đã sống trên đất Anh gần một thập kỷ. Lão linh mục ngoan ngoãn giơ tay phải lên.

"Ngồi," Simon nói và vị linh mục sụp xuống đất.

"Ngươi đã làm gì với ông ấy?" Isabelle gào lên từ trên giường. "Làm sao ngươi dám bỏ bùa một vị cha xứ?"

Cảm thấy nghịch ngợm như một chàng trai trẻ, Simon dành cho người đàn bà đang hấp hối trên giường một nụ cười độc ác. Hắn chắc chắn là nếu Tiên sinh Shakespeare có thể nhìn thấy

https://thuviensach.vn

nó thì ông ta sẽ cho hắn đóng vai Iago[26].

"Sáng nay ta đã chết như một con người và đêm nay trở lại mặt đất như Hoàng tử Bóng đêm," Simon thì thào, buộc mình không được cười trước bài phát biểu lố bịch.

Isabelle tái nhợt hơn đến vài lần và bàn tay cô ta chạm vào chuỗi tràng hạt bằng mã não và ngà ở cổ mình.

"Những vật thánh ngu xuẩn ấy không thể ngăn cản ta!" Simon giật chuỗi hạt khỏi cổ cô ta và nhìn những hạt tròn nhỏ lăn trên nền đá.

Hắn tóm cằm vợ mình bằng hai ngón tay, cảm thấy niềm vui tuyệt đối trào trong người khi thấy nỗi kinh hoàng trong đôi mắt lớn màu tím của cô ta. Đôi mắt đẹp, Simon nghĩ với chút tiếc nối khi hắn nhớ lại lúc hắn gặp cô ta lần đầu cô ta đã là một mỹ nhân tóc đỏ đầy nhựa sống như thế nào. Giờ, khi bệnh tật đã tàn phá cô ta, trên gối cô ta còn có nhiều sợi tóc đỏ hơn là trên đầu, và cơ thể cô ta chẳng còn gì ngoài một đống xương được bao bọc bởi lớp da tái nhợt, rữa nát. Ước chi người đàn bà này không phải là một con ngốc mộ đạo, lạnh lùng – nếu như cô ta đã sinh cho hắn một đứa con trai, họ đã có thể có một mối giao hảo thân ái như hắn đã từng thấy trong rất nhiều cuộc hôn nhân của bạn bè mình ở triều đình.

Nhưng không, Isabelle không những đã làm mất người thừa kế của hắn, cô ta còn giết chết đứa cháu mà hắn đã yêu như con đẻ bởi sự mê tín và ngờ vực hắn. Cái chết từ từ bởi bệnh lậu của cô ta còn chưa đủ, Simon độc ác nghĩ. Hắn muốn huỷ hoại cô ta, khiến cô ta không còn hi vọng hay phẩm giá nào nữa cả - chỉ khi đó hắn mới cảm thấy cô ta đã trả giá tương xứng cho những gì mình làm.

"Linh mục kia," Simon chậm rãi nói, chỉ vào người đàn ông vẫn đang ngồi đờ đẫn trên sàn nhà. "Ông ta đã ở với cô từ khi cô còn bé, phải không?"

"Phải," Isabelle thì thào. "Ngươi làm tổn hại một sợi tóc trên đầu ông ấy thì sẽ bị đày mãi mãi dưới địa ngục, đồ ma quỷ!"

"Đồ ngu ngốc, ta sẽ không bao giờ thấy thiên đàng hay địa ngục! Đó," – Simon chỉ ra cánh cửa sổ mở toang và bầu trờ đầy

https://thuviensach.vn

sao bên ngoài –"mới là nơi ta sẽ trú ngụ thiên thu vạn kiếp – trong bóng đêm. Còn cô chỉ cách cái chết vài tháng nữa thôi. Nhưng trước khi cô đi, cô không nghĩ mình nên trả ơn vị linh mục này vì tất cả lòng tốt của ông ta với cô ư?"

Hắn cười độc ác với đôi mắt khó hiểu nhưng vẫn tràn đầy thù hận của cô ta và quay sang vị linh mục. "Đứng dậy, ông già, và tới bên giường."

Cha xứ nghe lời hắn ngay lập tức.

"Cởi hết quần áo ra."

"Cha Villiere," Isabelle kêu lên khi vị linh mục kéo chiếc áo chùng ra để lộ thân hình già nua nhăn nhúm. "Ngừng lại đi, con cầu xin cha! Hãy chiến đấu với con quỷ đang nắm giữ linh hồn cha!"

"Không một người thường nào có thể chống lại ta, phu nhân à," Simon nói và với tay tới xé bộ áo ngủ xộc xệch, không màu sắc trên người cô ta.

"Ngừng lại!" Isabelle khóc. "Ngươi đang làm gì?"

"Trèo lên người cô ta, Cha tốt lành," Simon nói và nhìn vị linh mục già cưỡi lên người vợ mình.

"Đúng rồi đấy," Simon nói khi bàn tay vị linh mục bắt đầu rà khắp người Isabelle. Vợ hắn quá yếu nên không chống cự được nhiều, nhưng cô ta khóc rưng rức khi vị cha đạo từ thời thơ ấu của cô ta tuân theo mọi mệnh lệnh của Simon – vuốt ve ngực cô ta, đặt những nụ hôn lên đôi môi mím chặt phản đối, và cuối cùng đi vào trong cô ta.

"Cô có nghĩ đêm nay ma quỷ đã chiến thắng không, Isabelle?" Simon thì thào vào tai cô ta trong lúc vị linh mục cưỡng hiếp cô. Nhìn lão cha đạo già nua bất lực tuân theo mệnh lệnh của hắn, Simon cảm thấy chính mình bắt đầu cứng lên – không phải hình ảnh thân thể tàn tạ của vợ hắn đã hấp dẫn hắn mà vì trong hắn tràn đầy cảm giác quyền lực như đã có lúc uống máu cô gái thường dân. Vì lý do gì đó hắn đã không nghĩ đến khía cạnh này của cuộc sống bất tử - khi Nicholas đưa ra lời đề nghị, tất cả những gì Simon có thể nghĩ tới là hắn sẽ thoát được một cái chết sớm do bệnh lậu.

https://thuviensach.vn

Nhưng giờ hắn nhận ra hắn có những khả năng mà hắn chưa từng đoán được. Hắn không còn cần tới thảo dược, hay những câu thần chú mà hắn đã dành cả thời trai trẻ để học nữa. Giờ hắn có thể khiến con người tuân theo ý hắn… thậm chí bay qua miền tâm linh mà không cần cố gắng chút nào!

Simon cau mày trước âm thanh rú rít, hổn hển phát ra từ vị linh mục già. Rõ ràng tình dục là quá nhiều với trái tim ông ta, Simon nhận thấy khi vị linh mục đổ gục lên người Isabelle.

"Đáng tiếc chẳng có ai để dành cho ông ta bài cầu siêu," Simon nói một cách giễu cợt khi hắn vứt vị cha xứ xuống sàn nhà và trèo lên người Isabelle. Ý nghĩ hiếp cái bộ xương khóc sướt mướt này khiến dạ dày hắn quặn lên nhưng việc nhìn cha xứ làm theo lời hắn… cảm giác kiểm soát thích thú ấy khiến cơn thèm máu của Simon trở lại; hắn cảm thấy răng nanh lại chòi ra khỏi lợi lần nữa.

Trước hình ảnh những chiếc răng nanh của hắn, Isabelle chỉ đơn giản là ngất xỉu và Simon tham lam lao vào cổ cô ta, háo hức vì máu cho đến khi nó tràn đầy miệng hắn và hắn thấy mình đứng bên cạnh giường cô ta, oẹ khan và dùng hết sức mình để ngăn không nôn.

Sau vài phút, Simon cảm thấy một bàn tay trên tóc mình và ngước lên nhìn vào Adelaide. Chị vú nuôi cũ của hắn chỉ nhìn vào hắn, dường như không hề sợ hãi cặp răng nanh vẫn còn chưa rút lại hay vẻ ngoài vừa-đội-mồ-sống-dậy của hắn.

"Cưng à," chị nói, "giờ cậu uống máu để sống à… những người bạn tốt của cậu đã kể hết cho tôi. Chẳng lẽ cậu không nhận ra là nếu cậu uống máu của ai đó đang bệnh như vợ cậu, thì những thứ bệnh tật trong cô ta có thể nhiễm vào cậu và khiến cậu cũng bị bệnh à?"

Simon cau mày, nhận ra Adelaide có thể nói đúng, nhưng nếu hắn bất tử như Nicholas đã hứa hẹn thì chắc chắn bất kỳ bệnh tật nào hắn mắc phải cũng chỉ là nhất thời mà thôi. Ngay lúc này hắn đã cảm thấy cân bằng trở lại và đứng dậy mà không cần sự giúp đỡ của Adelaide.

"Tôi có nên chuẩn bị bồn tắm cho cậu không hay cậu vẫn

https://thuviensach.vn

muốn tiếp tục như thế này?" chị hỏi một cách hóm hỉnh, nhìn khắp lượt chỗ máu trên mặt hắn và đất cát từ nấm mộ vẫn bám vào người hắn.

Simon cười lớn và theo chị tới chỗ bồn tắm kiểu Thổ mà hắn đã cho lắp trong nhà ngay sau khi Roger chết, cho phép những ý nghĩ của hắn lang thang trong khi Adelaide dùng miếng cọ lưng bằng bạc mà hắn mang về từ Istanbul để cạo mồ hôi và đất bẩn, sửa lại tóc và móng tay hắn thành một độ dài chấp nhận được.

"Đừng vội huênh hoang vì những quyền năng mới của cậu, cậu chàng ạ," Adelaide cảnh cáo.

"Có chuyện gì à?" hắn hỏi, cảnh giác trước giọng điệu của chị.

"Tôi sẽ để cho bạn cậu nói với cậu – cậu cần phải lên một kế hoạch. Hãy nhớ, cậu không phải là kẻ đầu tiên có quyền năng này… kẻ mê con trai kia không kể với cậu là còn những người khác à?"

"Chị lúc nào cũng đúng, Adelaide. Tôi ghét phải nghĩ đến chuyện mình không còn có sự tư vấn của chị một khi cái chết tìm tới."

"Sao nào, chàng trai." Adelaide vươn tay tới vuốt má hắn, đôi mắt xanh đậm thường ngày của chị mờ đi và long lanh. "Cậu đang đề nghị cho tôi cuộc sống mới của cậu đấy à?"

"Tôi còn cho ai nữa nào?" Simon cười lớn và đi theo chị vào trong phòng ngủ của hắn. Làm sao hắn có thể không biến đổi Adelaide – người mẹ duy nhất mà hắn từng biết? Ai biết được chuyện gì có thể xảy ra cho hắn nếu không có Adelaide? Chính chị đã khuyến khích hắn tin rằng hắn còn đạt được nhiều điều hơn trong cuộc sống so với cái kiếp sống thảm hại mà số phận và cha hắn đã cố áp đặt lên hắn.

Hắn nhanh chóng mặc quần áo và tham gia với Thầy lang Ahmed và Học giả Dee trong đại sảnh. Đói ngấu, Simon tấn công bữa tiệc nhiều món mà đầu bếp đã dọn ra trong khi hắn tắm.

Khi hắn đã ăn no nê (gấp ba lần lượng thức ăn hắn thường dùng), hắn quay sang các bạn mình. "Adelaide hé lộ rằng có rắc

https://thuviensach.vn

rối mà ta cần biết."

John Dee gật đầu. "Trong vài ngày cuối, ngài đã có những giai đoạn dịu bớt – không hẳn là nghỉ ngơi, nhưng ngài đã bình tĩnh hơn. Tôi dùng thời gian ấy để xem xét các đồ đạc của Tiên sinh Aermville. Hầu hết trong số đó chỉ là quần áo và nhạc khí nhưng tôi tin ngài sẽ quan tâm đến những thứ này." Ông ta đặt một chiếc hộp trang sức được chạm khắc tinh xảo vào bàn tay Simon.

Simon mở nó ra và kéo ra một sấp thư – vài cái đã ố vàng và nham nhở vì thời gian, những cái khác còn mới nhưng được viết trên một loại giấy da không thấm nước. Hắn dựa ra sau ghế và liếc nhìn những lá thư, bắt đầu bằng lá cũ nhất và đọc hết cho đến tận những lá gần đây.

Một lần nữa, những tài năng mới lại làm hắn ngạc nhiên khi hắn thấy mình đọc những lá thư được viết bằng một kiểu chữ La tinh và Hi Lạp rất phức tạp chỉ trong vài phút. Từ những gì Simon hiểu, các lá thư được viết trong suốt khoảng thời gian kể từ năm 1494. Rõ ràng đó là khi Nicholas Aermville làm quen với sinh vật có tên Alcuin.

Gã Alcuin này chắc phải là thầy cố vấn mà Nicholas đã nhắc tới, Simon nghĩ khi hắn đọc, vì những lá thư chủ yếu là lời khuyên của Alcuin cho Nicholas. Một đôi lần lá thư đề cập tới một cuộc hội ngộ lớn, khiến cho Simon tin rằng những sinh vật này có dân số khá lớn và rõ ràng là chúng tụ hợp lại với nhau. Việc đó là hắn ngừng đọc một lát – làm thế nào chúng tồn tại được nhiều hơn một nhóm nhỏ tại một nơi nếu chúng cần máu nhiều như thế? Chắc hẳn chúng phải sống ở gần những thành phố lớn, Simon quyết định, đó phải là một nơi đông đúc dân cư để cho việc mất tích vài người không bị ai chú ý.

Trong lá thư tiếp theo (từ năm 1505), Simon phát hiện ra hắn đã nhầm. Các sinh vật này rõ ràng sống ở một vùng ngoại ô hẻo lánh nhưng chúng không thu hút những sự chú ý không mong muốn vì chúng đã lập quy định khước từ cơn khát máu của mình, như Alcuin gọi. Hết thư này đến thư khác thúc giục Nicholas đè nén ham muốn, sống mà không ăn lâu nhất có thể. Khi nó cảm thấy đói, con ma cà rồng trẻ phải cầu nguyện để xin

https://thuviensach.vn

sự hướng dẫn.

Môi Simon cong lên ghê tởm – ai muốn trải qua thiên thu với một đời cầu nguyện và khước từ chứ? Câu trả lời cho câu hỏi tại sao cái sinh vật đạo đức giả một cách đáng ghét này lại chọn cuộc sống vĩnh hằng trong sự kiêng khem đến trong lá thư tiếp theo, khi Alcuin hé lộ rằng lúc còn là người ông ta là một mục sư.

Simon vẩn vơ tự hỏi tại sao một mục sư lại trở thành ma cà rồng, vì rõ ràng con người rền rĩ, cao đạo này không phải là một phù thuỷ đã thông thái khoác áo nhà thờ để nguỵ trang như Cha Bain… lão Alcuin này thực sự tin vào mọi chuyện đúng đắn tầm phào trong những lá thư của lão.

Buồn chán vì hết trang này đến trang khác thuyết giảng về việc cứu giúp con người và cầu nguyện sự trợ giúp của Chúa Trời để vượt qua dấu vết của quỷ trong máu họ (nếu lão không thích nó đến thế, sao không chào đón mặt trời? Simon nghĩ một cách khinh bỉ), hắn bắt đầu đọc lướt qua các lá thư – dừng phắt lại khi thấy tên mình được nhắc tới trong lá thư cuối cùng.

16 tháng Tư, 1592

Nicholas,

Bây giờ thầy lại vui mừng vì con đã không chọn đi cùng chúng ta tới Tân Thế Giới – thầy sợ rằng nỗi thống khổ tuyệt đối của những con người ở đây sẽ làm tâm hồn hiền hậu của con bị sốc, mặc dù thầy không hề nghi ngờ chuyện tiếng sáo của con sẽ mang lại cho họ một chút tươi vui. Hãy nhớ điều thầy đã nói với con; Chúa không dành cho con món quà âm nhạc chỉ để mua vui cho giới quý tộc. Con cũng nên dùng tài năng của mình để nâng đỡ tinh thần những người có quá ít niềm hạnh phúc trong cuộc sống.

Trong lá thư cuối cùng con đã đề nghị thầy mô tả về Tân Thế Giới. Theo nhiều khía cạnh, thầy thấy nó giống đất nước Ai-len – thầy lại một lần nữa ở trong cơn ác mộng khi bị những linh hồn tuyệt vọng của người dân thuộc địa bao bọc trong lúc sống ở một vùng đất xinh tươi không đâu sánh bằng. Những kẻ xâm lược Tây Ban Nha đã ép người địa phương (thầy e là cả phụ nữ

https://thuviensach.vn

và trẻ con) làm việc tới chết trong khi họ cưỡng đoạt mọi nguồn tài nguyên màu mỡ của vùng đất này.

Như con đã biết, thầy đã khởi dựng một nhiệm vụ ở đây. Chúng ta cung cấp thuốc men cho người ốm, thức ăn, nơi ở và Lễ xức dầu đặc biệt cho bất kỳ ai yêu cầu nhưng những người duy nhất chúng ta cố cải đạo là những tu sĩ không hề đem lại sự an ủi cho những linh hồn tội nghiệp này, mà thay vào đó nói với họ rằng họ xứng đáng phải chịu đựng đau khổ vì họ không được làm lễ Báp-tem theo Đạo Cơ Đốc. Ta nhắc nhở những linh mục con người này về Đức Chúa Jesus thân yêu của chúng ta, Người đã ôm ấp những kẻ nghèo khổ, sống cùng với dân hủi và những kẻ bị gạt ra ngoài.

Thầy mong thầy có thể ở lại đây lâu thêm, nhưng thầy phải trở về Châu Âu. Trong lúc vắng ta, rất nhiều cuộc biến đổi đã được tiến hành bất chấp những lời cảnh báo của ta về chuyện sự tồn tại lạ lùng của chúng ta không thích hợp với nhiều người. Chỉ có những ý chí mạnh mẽ nhất và những trái tim thuần khiết nhất mới có thể chống lại nổi cơn khát máu đặt trước chúng ta.

Nicholas, ta sợ rằng Bá tước Baldevar của con không phải là người đặc biệt đó, và thay vì chống chọi lại cám dỗ rất có thể hắn sẽ hân hoan trong nó. Từ những điều ít ỏi con viết, thầy sợ rằng đây là một người đàn ông với tâm hồn đen tối. Con kể với ta rằng triều đình Anh Quốc râm ran những lời đồn hắn là một phù thuỷ và chính con cũng biết hắn lạc lối trong giả kim thuật để theo đuổi sự bất tử. Khi một người mong sống mãi mãi, thông thường đó là vì người ấy có lý do để sợ hãi phải chịu tội ở kiếp sau. Thầy biết con tin rằng hắn có mặt tốt đẹp, nhưng thầy sợ đây có thể là một ảo tưởng. Bạn trẻ của ta, con đã bao giờ nhận thấy là trong sự cô đơn, con đã gán cho Bá tước Baldevar những đức tính mà hắn không có chưa? Thầy cầu xin con – đừng đề nghị biến đổi hắn. Thầy biết con cảm thấy mất mát kể từ khi Alec chọn cách chào đón mặt trời, nhưng thà không có tình nhân còn tốt hơn một kẻ có thể huỷ diệt con.

Xin con, Nicholas, đừng nói chuyện với người đàn ông này về cuộc sống vĩnh hằng cho đến khi ta về nhà. Hãy mang hắn tới chỗ ta để ta có thể xem điều gì thật sự ẩn giấu trong tim hắn.

https://thuviensach.vn

Cầu Chúa ở bên con.

Alcuin.

Simon tê tái nhìn lên các bạn mình. “Sinh vật này biết ta là ai! Khi lão không thể tìm thấy Nicholas, lão sẽ mất bao lâu để tìm kiếm ta?”

“Lá thư đó được viết gần ba tháng trước,” Thầy lang Ahmed nói. “Với thuỷ triều thuận, ông ta sẽ tới Châu Âu vào cuối mùa hè.”

“Như vậy chúng ta chỉ còn vài tuần để chuẩn bị cho việc lão đến,” Simon nói, và hai người bạn của hắn gật đầu đồng tình.

Simon nghĩ lão Alcuin này bảo trợ Nicholas Aermville. Chắc chắn sinh vật này (kẻ rõ ràng đã sống một cuộc đời rất, rất dài) sẽ trả thù cho cái chết của bạn lão. Ý nghĩ hèn nhát đầu tiên của Simon là hắn nên chạy khỏi Anh Quốc và chọn một danh tính mới nhưng hắn nhanh chóng gạt bỏ ý tưởng nhát sợ đó. Kể cả hắn có chạy thoát thành công, Alcuin vẫn có thể tìm kiếm hắn… cảm thấy hắn bằng một cách bí ẩn nào đó. Việc duy nhất phải làm là đối mặt với sinh vật này và bất kể đám tuỳ tòng nào của lão. Tuỳ tòng…

“Ta thực sự nên thay đổi gia nhân,” Simon nói với nụ cười quỷ quyệt. “Ta có thể biến lãnh địa này thành một vùng đất của ma cà rồng. Ngôi nhà này cần ít nhất năm mươi người hầu để duy trì trật tự của nó… năm mươi chiến binh để đấu lại lão Alcuin này và bất kể bọn nào mà lão mang tới.”

“Làm sao ngài có thể cho tất cả bọn chúng ăn?” John hỏi.

Simon nhún vai. “Có cái làng và cả vùng York chỉ cách đây vài dặm nữa. Với khả năng bay, chúng cũng có thể cướp bóc vùng thung lũng để tìm con mồi.”

“Tôi nghĩ đó là một kế hoạch rất có lý,” Khalid nói chen vào. “Chúng ta bị áp đảo cực kỳ vì lão Alcuin này đã sống lâu hơn tất cả chúng ta cộng lại. Nhưng chúng ta đều đã đọc những lá thư lão viết cho Nicholas Aermville. Khi lão nhắc tới các học trò, lão không bao giờ nói là số lượng nhiều – chắc chắn không phải là loại quân đội mà Đức ngài Baldevar sẽ chiêu mộ. Trội hơn về quân số sẽ là lợi thế duy nhất của chúng ta.”

https://thuviensach.vn

“Không chỉ là quân số,” Simon cắt lời, nụ cười ma quái vẫn còn trên mặt hắn. “Tuỳ tòng của ta sẽ ghê gớm hơn của lão. Rốt cuộc, nếu tất cả cái đám của lão ấy chỉ như Nicholas thì sao – đầu óc yếu mềm và vô phương tự vệ? Ta sẽ không biến đổi những linh hồn bình thường. Ta muốn bọn cướp đường, bọn sát nhân, những kẻ nổi loạn, những thầy phù thuỷ như chính ta nếu chúng ta có thể tìm ra họ… những con người đã có sẵn sự xấu xa trong máu chúng!”

“Những con người vô lương tâm,” John gật đầu. “Tôi nghĩ kế hoạch của ngài rất hợp lý trừ một điểm, thưa ngài. Đừng biến đổi những thầy phù thuỷ khác… anh ta có thể cố gắng tiếm quyền kiểm soát của ngài.”

“Đồng ý,” Simon nói. “Những tên tội phạm nhưng không phải bọn người thông minh hay có nhiều tham vọng… bọn chúng sẽ biết ơn những gì ta cho chúng và không bao giờ nghĩ đến chuyện thách thức ta. Nhưng John à, làm sao ông có thể bảo ta đừng biến đổi một thầy phù thuỷ khác? Chẳng phải ta đã hứa tặng cho ông quyền năng mới của ta để đổi lại sự trợ giúp hay sao?”

Vị chiêm tinh gia thở dài và ủ dột nhìn vào chiếc cốc bạc của mình. “Tôi sẽ rất biết ơn ngài nhưng sau khi nhìn thấy cực hình của ngài… đức ngài, tôi đã già rồi. Tôi không nghĩ rằng thân xác yếu đuối của tôi có thể chịu đựng nổi quá trình đó. Với sự cho phép của ngài, tôi mong được ở lại cạnh bên và phục vụ ngài hết sức có thể nhưng tôi tin máu của ngài sẽ giết chết tôi.”

Simon gật đầu – hắn cũng có cùng ý nghĩ như thế nhưng vẫn đưa ra lời đề nghị biến đổi vì cảm thấy Học giả Dee mới là người được đưa ra quyết định. Hắn quay sang y sĩ của mình. “Khalid?”

Lần đầu tiên trong suốt mười hai năm Simon mới trông thấy nụ cười trên khuôn mặt tròn trịa, u ám của người Moor. “Tôi chỉ lớn hơn ngài vài tuổi thôi, Đức ngài Baldevar. Tôi sẽ rất vui mừng được nhận máu của ngài… ai mà biết tôi sẽ có thể chế được tiên dược nào sau vài trăm năm?”

“Tuyệt vời,” Simon nói và giơ cao cốc của mình. “Nâng cốc vì cuộc sống vĩnh hằng và những kẻ thù bại vong!”

https://thuviensach.vn

Chương 19

Sáu tháng sau

25 tháng Mười hai, 1592

Simon thức dậy và cảm thấy một sự căng thẳng kỳ lạ trong không khí. Một kẻ đồng loại khác của hắn đang ở gần đây, một sinh vật toát ra quyền năng to lớn cũng như sự giận dữ căng thẳng và nỗi buồn nặng trĩu. Simon biết, cơn tức giận nhằm thẳng vào hắn... kẻ này chắc phải là Alcuin, rốt cuộc cũng đã tới đây. Simon không biết mà cũng không thèm quan tâm điều gì đã gây nên nỗi buồn cho sinh vật ấy – hắn phải chuẩn bị cho cuộc đối đầu sắp tới.

Simon tung tấm chăn lông chồn ra và đứng dậy khỏi chiếc đệm nhồi lông vũ đặt ở trung tâm một cái hang lớn, cái hang này đã được dùng làm nơi trú ẩn của hắn trong vài tháng qua. Hắn vội vã mặc quần áo, chuẩn bị tinh thần cho trận đánh mà bản năng hắn cảm thấy sẽ đặt dấu chấm hết cho cuộc chiến đã diễn ra trên lãnh địa của hắn hơn hai tháng nay. Hắn cài thanh gươm bản rộng có gắn đá quý của ông tổ mình quanh eo. Giống như hầu hết những người cùng địa vị mình, hắn thích thanh trường kiếm đẹp đẽ, thanh lịch hơn cái biểu tượng nặng trịch của thời đại khác này nhiều. Không may là con chó săn bằng thép kia chẳng thể so được với những thanh gươm bản rộng mà kẻ thù của hắn ưa dùng. Simon thường tự hỏi chúng thích gươm bản rộng vì chúng cảm thấy nó là một công cụ chặt đầu tốt hơn hay chỉ đơn giản vì chúng thấy gắn bó với thứ vũ khí thô kệch từ kiếp con người của chúng. Simon đã phải mất vài đêm mới điều chỉnh được với sức nặng của thanh gươm nhưng giờ hắn đã có thể sử dụng nó nhẹ nhàng và uyển chuyển y hệt như khi hắn dùng trường kiếm.

Simon bước ra khỏi cái hang và rùng mình không kiểm soát nổi trước sự im ắng trống trải chào đón hắn. Vào đêm đầu tiên hắn tỉnh lại, âm thanh từ ngôi làng cách đó vài dặm còn vươn tới tai hắn. Giờ tất cả lũ ma cà rồng hắn cần phải tạo ra đã hút cạn kiệt máu của ngôi làng. Một sự tĩnh lặng đáng sợ trùm khắp

https://thuviensach.vn

khu vực này, khiến nó có vẻ là một vùng đất hoang bị ma ám.

Thật may vì hắn sẽ giết Alcuin đêm nay, Simon nghĩ và bắt đầu cuốc đi bộ rón rén, âm thầm trở lại lãnh địa. Hắn lo lắng vì những thứ mà hắn đã biến đổi – chúng không có chút tiết chế nào, chúng giết người vô tội vạ đến mức Simon biết rằng Nữ hoàng chẳng bao lâu sẽ phải cho điều tra. Các cư dân của York đã bắt đầu chặn cửa nhà vào ban đêm; rất nhiều người tập trung trong nhà thờ để được nhận sự bảo trợ. Chẳng mấy chốc Elizabeth sẽ phải gửi quân đội xuống đây để xem kẻ nào hay thứ gì đang giết quá nhiều thần dân của bà, và rồi sao? Lỡ như quân lính của bà ta tìm thấy vài ma cà rồng lúc ban ngày và kinh hoàng nhận thấy cơ thể chúng bùng cháy khi họ kéo chúng ra ánh sáng thì sao?

Simon biết rằng hắn phải loại bỏ những tên sát nhân nổi loạn không chịu học cách giữ bí mật và không có khả năng học được bất kỳ điều gì. Trừ một số ít ngoại lệ, chúng đều đần độn và ngu ngốc trong cuộc sống mới y như hồi còn cuộc sống cũ. Chúng không thể bay trong miền tâm linh, chỉ làm được vài trò vặt vãnh đơn giản nhất, như là di chuyển những đồ vật nhỏ bằng tâm trí và giữ con mồi đứng yên trong khi chúng ăn. Simon hối hận vì sự tồn tại của hầu hết bọn chúng và gần như vui mừng khi kẻ thù của hắn giết một số lớn trong đó. Con số năm mươi lúc hắn khởi đầu giờ chỉ còn không tới mười. Nhưng đội quân đã chết của hắn cũng mang theo một số đáng kể thầy tu của Alcuin xuống địa ngục cùng chúng, bởi vậy mục đích của chúng đã hoàn thành.

Tuy nhiên, tất cả những cái chết và trận chiến ấy cũng đã ảnh hưởng tới vùng đất từng một lần xinh đẹp này. Simon nhớ khi còn là một cậu bé hắn đã nghĩ những cơn gió gào rú trong mùa đông là một con quỷ định mang hắn xuống địa ngục. Đó chỉ là một ý nghĩ vớ vẩn trẻ con, nhưng giờ đây cái gì đó đen tối và ma quỷ chắc chắn đã hiện hữu trên vùng đất này. Hắn không chỉ không còn nghe thấy con người mà dường như cả thú vật cũng đã chạy mất… không cừu, không ngựa, thậm chí cả bọn cú cũng không kêu vào đêm nay. Hắn đã sẵn sàng giành thắng lợi và rời bỏ vùng đất lạnh lẽo, bị nguyền rủa này.

Vì giờ hắn chỉ còn cách lãnh địa một phần tư dặm, Simon

https://thuviensach.vn

dừng lại và nhìn lên bầu trời không sao và vầng trăng khuyết. "Metatron, Melekh, Beroth, Noth, obtestor te Deo viventi ut virtute verbarum harum me invisibilem faceres."

Hắn tiếp tục bước đi, biết rằng sự hiện diện của mình đã phần nào được che đi. Simon đã phát hiện ra rằng mặc dù câu thần chú của hắn đã khiến hắn hoàn toàn vô hình với những đồ đệ trẻ tuổi của mình, nó chỉ mang tới cho hắn vài phút bảo vệ trước khi kẻ thù ngửi được hắn. Tuy nhiên, vài phút quý giá ấy cũng vẫn cho phép hắn lẻn tới chỗ vài kẻ và chặt đầu chúng thật nhanh.

Simon khẽ cười, nghĩ tới chuyện khi hắn còn là người câu thần chú vô hình sẽ đòi hỏi một vật hiến tế mới mong thành công, hắn còn phải cẩn thận thực hiện nghi thức vào đúng tháng, đúng kỳ trăng. Giờ khả năng của hắn cao tới mức hắn chỉ cần phải nói ra những từ đó và nhận được thứ hắn muốn. Hắn có thể triệu hồi ma quỷ một cách dễ dàng; hắn thậm chí còn không cần tới vòng ma thuật để bảo vệ mình.

Simon cười u ám, nhớ lại rằng thứ duy nhất mà hắn cần phải tránh khỏi chính là những tên ma cà rồng muốn hắn chết. Hắn vẫn còn chưa đạt tới một câu thần chú hay vũ khí để rũ bỏ bọn chúng một cách hài lòng. Hắn đi trên con đường tối đen, không ánh sáng với sự tự tin, kiên quyết không chịu thừa nhận một chút lo lắng nào với buổi tối phía trước.

Dọc theo con đường hắn phát hiện ra thêm hai cái xác của đồ đệ hắn và một ma cà rồng mà hắn không nhận ra – vậy là một kẻ thù. Simon biết hắn có thể để mặc chúng ở yên đó; ánh mặt trời sẽ thiêu huỷ mọi bằng chứng tồn tại của chúng.

Một tiếng thét lạnh thấu xương xé toạc màn yên tĩnh dày đặc và Simon nhảy dựng lên, tim hắn đập loạn vài phút trước khi hắn tìm lại được sự kiểm soát bản thân và tiếp tục bước đi. Đáng lẽ đến giờ hắn phải quen với âm thanh này rồi – đó là tiếng thét của một ma cà rồng khi nhận chiếc cọc đâm xuyên tim nó.

Khi kẻ thù của hắn tới, Simon nhanh chóng học được rằng chặt đầu là một số phận may mắn so với địa ngục mà một ma cà rồng phải trải qua nếu bất kỳ một vũ khí nặng nào đâm xuyên tim nó. Con ma cà rồng bị đóng cọc sẽ không chỉ quằn quại khổ

https://thuviensach.vn

sở mà sức mạnh tuyệt vời và khả năng chống chọi các đòn tấn công sẽ biến mất. Một lần nữa nó lại có thể và phải nhận lãnh sự đau đớn… cơn đau tới từ vũ khí đâm vào ngực nó và những cực hình nó phải trải qua khi những kẻ tra hỏi cố gắng vô ích để tìm kiếm thông tin về vị trí của Đức ngài Baldevar kỳ bí.

Tất nhiên, những đòn tra tấn sánh ngang với bất kể điều gì Simon từng nghe tới trong Tháp London đều chẳng đem lại gì cho kẻ thù của hắn. Simon đã không nói cho một ai – kể cả Khalid hay Học giả Dee – về nơi hắn ngủ vào ban ngày. Chiến đấu với kẻ thù trên đất đai tổ tiên dành cho Simon một lợi thế chắc chắn; chỉ có những ai được sinh ra ở vùng Yorkshire Dales này mới biết cách truy tìm trong hệ thống hang đá vôi và hang biển dày đặc.

Nhưng mà tên Alcuin này… những khả năng của lão cao đến đâu nhỉ? Simon dừng lại, tập trung vào bầu không khí quanh hắn. Hắn nhận ra hắn không còn cảm thấy bị săn đuổi, bị chú mục nữa. Lúc này sinh vật kia có những mối bận tâm khác – nỗi buồn đau đang chiếm trọn nó. Có phải Alcuin buồn vì quá nhiều đồ đệ của lão đã chết không? Có lẽ, trong khi lão bị phân tâm, Simon có thể hạ lão bất ngờ.

Một tiếng thét thảm thương khác tới tai hắn và Simon nghĩ bên dưới cái vẻ mộ đạo đểu giả, kẻ thù của hắn cũng thưởng thức nguồn năng lượng chúng thu được từ việc tạo ra nỗi đau nhiều như chính hắn đang làm. Theo một cách nào đó, hút lấy cảm xúc cũng cung cấp nhiều dưỡng chất như uống máu vậy.

Tất nhiên những ma cà rồng này sẽ không còn nhiều cơ hội để tra tấn những con mồi bất lực của chúng nữa. Dù hắn có quan tâm tới đám hậu duệ của mình hay không, Simon là chủ nhân của chúng và như thế hắn nợ chúng sự bảo vệ. Chỉ hắn và mình hắn được quyền kết thúc sự tồn tại của chúng nếu hắn thấy hành động đó là cần thiết. Nhưng từ kinh nghiệm của mình hắn biết đây là thời điểm hoàn hảo để tấn công và giết thêm vài kẻ thù nữa; chúng quá mải mê với việc tra tấn nên sẽ lơ là cảnh giác trước sự xuất hiện của một ma cà rồng khác.

Simon nhảy lên không một tiếng động, nắm lấy cành cây to trước mặt hắn. Hắn trườn sấp cho đến khi ở ngay trên vạt cỏ nơi

https://thuviensach.vn

ba ma cà rồng đang tụ tập quanh một ma cà rồng khác bị đóng đinh lên một chiếc cọc gỗ. Cái đầu của kẻ không may đang gục xuống, một cán gươm lòi ra khỏi ngực anh ta.

"Xem này," Simon nghe thấy giọng nói trầm rung lên. "Đêm nay chúng ta bắt được một tên người Moor… còn sống thì làm kẻ dị giáo và giờ thì là một sinh vật ma quỷ. Chủ nhân của ngươi đâu, đồ bẩn thỉu?"

Khalid, Simon nghĩ, trái tim hắn đập mạnh tới mức hắn nghĩ kẻ thù của mình chắc chắc sẽ nghe thấy những nhịp tức tối ấy – chúng đã bắt Khalid! Simon buộc mình phải bình tĩnh; hắn sẽ chẳng giúp gì được cho bạn mình nếu để cơn nóng giận dẫn tới hành động vội vàng. Bất kể hắn muốn nhảy tới chỗ cái cọc và giải thoát bạn hắn thế nào, hắn cũng phải tiếp tục bình tĩnh.

Trong khi Simon lên kế hoạch tấn công, Khalid dành cho kẻ tra tấn mình một câu trả lời khinh bỉ, dù trong lúc nói phải ngấp ngứ và khó nhọc lắm. "Ta chẳng gọi ai là chủ nhân còn về chuyện bẩn thỉu, kẻ có mùi như đã nằm mấy ngày liền trong bãi phân ngựa không phải là ta."

"Tất cả bọn ngoại đạo các người đều quá sức tự hào về chuyện tắm táp – một dấu hiệu nữa của sự phù phiếm," con ma cà rồng chế nhạo, nhưng Simon nghĩ tiếng gầm ghè độc địa trong giọng gã đã chứng minh đòn tấn công của Khalid đã chọc đúng tim đen. "Ta đã rũ sạch bọn ngươi khỏi vùng đất vĩ đại của Tây Ban Nha khi chiến đấu bên cạnh Torquemada [27] và ta sẽ rất vui lòng được tiễn ngươi xuống địa ngục cùng với bọn đồng đạo của ngươi nhân danh Chúa."

Thứ này đã từng là một Kẻ khai phá? Điều đó giải thích cho giọng điệu quá hăng hái đánh dấu sự cuồng tín thực sự của hắn. Simon rút ra hai con dao nhỏ từ thắt lưng và ngồi xổm trên cành cây, chuẩn bị tấn công.

Trước khi hắn có thể nhảy xuống từ chỗ nấp, tên ma cà rồng Khai phá đã giơ thanh gươm lớn của hắn lên và chặt đầu Khalid. Simon nhìn thấy vẻ ngạc nhiên nhỏ nhất len vào trong mắt bạn hắn trước khi lưỡi gươm sắc bén làm đầu anh ta rơi xuống đất.

Simon tận dụng màn chúc tụng của kẻ thù và nhảy khỏi cái

https://thuviensach.vn

cây, mang theo hai tên ma cà rồng ngã xuống đất cùng hắn. Trong khi chúng đang bò lồm cồm, không thể điều chỉnh với cuộc tấn công bất ngờ, Simon đã đâm hai con dao vào lưng chúng, xuyên qua tim từ đằng sau lưng.

Với tiếng gầm giận dữ, con ma cà rồng còn lại lao mình vào Simon và cả hai lăn trên mặt đất. Mọi sự vùng vẫy giận dữ của Simon đều không đem lại điều gì – hắn không thể thoát ra khỏi gọng kìm thép của địch thủ. Hắn chưa từng chạm trán với một sức mạnh thể chất khủng khiếp như thế… chẳng trách thứ này đã hạ được Khalid.

Khi con ma cà rồng nới lỏng gọng kìm để khều thanh gươm của gã, Simon đã đẩy gã thật mạnh và lùi ra được một inch. Hắn với tới thanh gươm của mình nhưng nó bị đá bay khỏi tay hắn bằng một cú đá làm gãy cả cổ tay. Simon la lên đau đớn trong khi lăn sang một bên để tránh thanh gươm suýt chút nữa đã cắt đầu hắn.

"Đồ quỷ con," tên ma cà rồng khổng lồ rít lên với Simon khi đứng sừng sững trước mặt hắn.

Khi cổ tay đã lành, Simon đập đầu vào đầu gối địch thủ, cảm thấy một niềm vui độc địa khi nghe tiếng xương vỡ phá tan sự tĩnh lặng quanh họ và tên khổng lồ ngã xuống đất bên cạnh Simon.

Khi tên ma cà rồng nằm sấp và tạm thời không cử động được vì đau đớn, Simon có thể quăng mình lên trên gã và tấn công vào cổ gã như một con đỉa. Tên ma cà rồng giận dữ cố ném hắn đi nhưng Simon đã cắm ngập răng nanh vào cổ gã và hai bàn tay hắn ấn chặt vào lưng kẻ thù đến nỗi Simon có thể cảm nhận những móng tay sắc nhọn của hắn vượt qua lớp thịt chạm vào tận khung xương bên dưới.

Hút máu là cơ hội sống sót duy nhất của hắn. Simon biết trong một trận so gươm, sinh vật khổng lồ dày dặn kinh nghiệm này sẽ xắt vụn hắn. Tạ ơn Chúa, Simon nghĩ khi dòng máu ma cà rồng đậm đà chảy vào trong hắn, hắn đã phát hiện ra một bí mật sống còn là ma cà rồng bị hút máu thì sẽ chẳng mạnh hơn con người là mấy. Hắn đã học được mẹo vặt này vài tháng trước khi một trong những đồ đệ của hắn hút máu một

https://thuviensach.vn

cô gái hắn đã tuyên bố là của mình. Hắn định sẽ thưởng thức sắc đẹp của cô ta trong vài đêm trước khi uống máu cô ta. Giận dữ khi nhìn thấy cô ta đã bị biến thành một cái xác, Simon tóm lấy thứ thảm hại đã giết cô gái và xé cổ nó ra. Ngay lập tức hắn thấy rằng một con ma cà rồng bị đói hay bị kiệt máu mất đi hầu hết sức mạnh của nó mặc dù năng lượng sẽ hồi phục lại ngay khi nó ăn lần nữa.

Giờ Simon cảm thấy cơ thể co giật bên dưới hắn bắt đầu yếu dần và ngẩng mặt lên. Hắn không muốn giết sinh vật này – nếu kẻ thù của hắn có thể thu được thông tin qua đòn tra tấn thì hắn cũng có thể.

“Ngươi còn chưa yếu đến mức không thể hiểu lời ta,” Simon nói cộc lốc. “Hãy thành thật trả lời các câu hỏi của ta nếu không trước khi ta kết thúc cái mạng vô dụng của ngươi ta sẽ hiến tế linh hồn ngươi cho các vị thần bóng tối.”

Đôi mắt như mắt lợn lòi mở ra và con ma cà rồng lườm hắn yếu ớt.

Simon kéo gã đứng lên và giữ một bàn tay thô bạo dưới khuỷu tay gã để kẻ thù của hắn không ngã sụp xuống.

“Đưa ta tới chỗ Alcuin,” Simon ra lệnh.

“Ta là Alcuin,” ma cà rồng nói và Simon khinh miệt khịt mũi.

“Ngươi quên mất ta là một quý tộc à? Ta biết rõ sự khác nhau giữa chủ nhân và tôi tớ. Ngươi chỉ là một tên đầy tớ.”

“Ta không phải đầy tớ,” thứ ấy gào lên. “Ta là cánh tay phải của sư phụ! Chính ta là người đã hoạch định các trận đánh…”

“Vậy là nếu ta tra tấn ngươi, ta sẽ đoạt được những thông tin có giá trị,” Simon lạnh nhạt nói và theo dõi hai vệt hồng mờ mờ hiện lên trên khuôn mặt thô kệch của gã ma cà rồng. “Chắc hẳn không có nhiều sự lựa chọn trong loài của chúng ta cho nên kẻ thù của ta mới phải dựa vào một tên đần như thế này. Có lẽ ngươi nghĩ lời đe doạ của ta rất tầm thường nhưng ta đảm bảo với ngươi ta sẽ tống linh hồn ngươi xuống địa ngục trong vòng một phút nếu ngươi không nói cho ta biết Alcuin đang ở đâu.”

Con ma cà rồng gườm gườm nhìn hắn trong sự câm lặng ác ý

https://thuviensach.vn

và kiêu hãnh cho đến khi Simon bắt đầu đọc kinh và bầu không khí vốn đã lạnh giá càng trở nên buốt lạnh hơn trong khi một thứ mùi hôi thối bắt đầu bốc lên.

Cái nhìn kinh hoàng hiện trong đôi mắt ma cà rồng và gã vội vã la lên, "Trong phòng ngủ của vợ ngươi, đồ ma quỷ! Người phụ nữ đã chết và sư phụ ta đang cầu siêu cho cô ấy."

Simon gầm lên và dành cho tù nhân của hắn cái nhìn khinh ghét khi hắn kéo gã vào trong lâu đài. "Thủ lĩnh của ngươi đang nhốt mình trong buồng Isabelle? Lão là loại ngu độn nào mà lại dừng giữa chừng một trận chiến để đọc kinh cho một mụ đàn bà vô giá trị hả? Đi nhanh lên, đồ đần độn. Ta cực kỳ háo hức được đối mặt với lão sư phụ cũng ngu xuẩn như ngươi."

"Ông ấy sẽ giết ngươi," con ma cà rồng gầm ghè và nhận một cú gõ vào đầu.

"Không trong lúc ta còn bắt ngươi làm con tin," Simon đáp trả một cách bình tĩnh. "Nếu Alcuin thương xót cho một mụ đàn bà sắp chết mà lão chưa từng gặp mặt thì lão sẽ không bao giờ bước một bước về phía ta trong lúc ta giữ gươm kề cổ ngươi. Làm sao lão sống được lâu như thế với một trái tim yếu mềm nhỉ?"

"Chúng ta chưa từng đụng độ một kẻ như ngươi," con ma cà rồng nói và nhanh chóng mím chặt môi thành một đường thẳng khi hắn nhận ra Simon đã khiến hắn thừa nhận nhiều chuyện mà hắn không nên nói.

Vậy là hắn cũng làm Alcuin lo lắng nhiều như lão linh mục già làm phiền hắn, Simon suy nghĩ trong lúc đi qua cánh cửa trước để ngỏ và hướng tới cầu thang. Hắn muốn dùng miền tâm linh nhưng hắn vẫn chưa tìm được cách để mang theo một linh hồn khác trong suốt chuyến bay. Tù nhân của hắn không hề cố gắng thông báo cho sư phụ mình việc họ đang tới và Simon gần như đã cười nhạo chính mình vì cái lối suy nghĩ kiểu con người của hắn. Alcuin không cần một tiếng thét hay âm thanh nào để biết họ đang tới gần – chắc chắn mọi giác quan của lão ta đã được đánh động cả rồi.

Simon rút gươm ra và kê lưỡi gươm vào cổ kẻ thù, nắm tóc

https://thuviensach.vn

kéo gã về phía phòng ngủ của Isabelle. Khi họ tới gần hơn, những lời tụng niệm bằng tiếng La tinh trong bài cầu siêu đã vươn tới đôi tai thính nhạy của hắn... vậy là cuối cùng Isabelle đã chết. Simon chẳng cảm thấy gì trước cái chết của cô ta, nhưng nỗi đau trong giọng nói thổn thức của Alcuin làm hắn khó hiểu. Tại sao lão lại đau buồn đến thế vì một người phụ nữ lão chưa hề biết?

Đi vào buồng ngủ, Simon thấy căn phòng tắm trong bóng tối dày đặc. Không một ngọn nến nào được thắp và những tấm màn nhung dày mà Isabelle rất thích được kéo hết xuống để không một chút ánh trăng nào lọt được vào căn phòng. Kể cả với tầm nhìn tinh tường mới mẻ Simon cũng chỉ nhận ra một hình bóng mặc áo choàng đang cầm chặt bàn tay trắng bệch như xương của Isabelle.

"Giờ hãy tới bên chồng và con trai cô," hình dáng mặc áo choàng thì thào và Simon nghiến chặt răng để không rùng mình. Kể cả khi Alcuin nói rất khẽ vẫn không hề có chút gì yếu đuối trong giọng nói hay khí chất đầy sức mạnh bao quanh ông ta. "Hãy đi đi và quên hết nỗi đau mà tên quỷ độc ác, điên loạn đã gây ra cho cô."

"Ngươi có cảm thấy chút buồn phiền nào vì những gì ngươi đã gây ra cho người phụ nữ tội nghiệp này không?" Simon giật mình trước câu hỏi trực tiếp chỉ ra Alcuin đã biết sự có mặt của hắn. Mặc dù sinh vật ấy không hề nhấc mắt khỏi cái xác của Isabelle hay cao giọng, Simon cũng vẫn thấy mất bình tĩnh y như là Alcuin đã lườm nguýt và gào thét to đến mức làm vỡ cả kính cửa vậy. Thông thường hắn mới là người làm đối thủ bị mất thăng bằng với sắc mặt kiềm chế và một sự bình tĩnh còn đáng sợ hơn cơn cuồng nộ. Hắn thấy hết sức bất an khi gặp một kẻ mang khí chất thờ ơ đáng sợ hơn cả chính hắn.

"Ngươi thì biết gì về cô ta?" Simon châm chọc lại, giữ giọng mình bình tĩnh. Bằng mọi giá hắn không được để Alcuin thấy hắn lo lắng hơn bất kỳ lúc nào khác. Suốt trận chiến này hắn chưa bao giờ sợ hãi, nhưng giờ Simon biết hắn đang đối mặt với một thế lực cũng mạnh như những linh hồn hắn đã triệu hồi để làm theo lệnh hắn. "Và tại sao ngươi lại xâm phạm vào lãnh địa của ta?"

https://thuviensach.vn

Lãnh địa của ngươi. Simon nghĩ có một chút xíu mỉa mai trong giọng điệu của sinh vật này. “Chẳng phải nó là tài sản của người cha và anh trai mà ngươi đã sát hại – đó là còn chưa nói đến đứa trẻ vô tội đã bị ngươi huỷ diệt?”

“Đừng xét đoán bằng không ngươi sẽ bị xét đoán [28],” Simon đáp trả.

“Đừng bao giờ vặn vẹo Lời của Chúa cho phù hợp với nhu cầu của chính ngươi trước mặt ta, cháu trai.” Giờ con ma cà rồng đã rời mắt khỏi thi thể Isabelle và Simon thở gấp khi thấy đôi mắt vàng của chính mình đang nhìn trả lại hắn với sự giận dữ và đau thương.

Alcuin gật đầu. “Phải, ngươi là dòng dõi của ta, cách nay bảy thế hệ. Mặc dù ta xấu hổ khi thấy một sinh vật vụ lợi như ngươi lại là hậu duệ của huyết thống con người của ta, nhưng chính dòng máu chung của hai ta đã khiến ta có nghĩa vụ đảm bảo rằng sự độc ác vô bờ bến của ngươi không được tồn tại nữa.”

“Tại sao mọi tên đàn ông trong gia tộc này đều muốn huỷ diệt ta thế hả, ông bác?” Simon cười gay gắt rồi chỉ về phía con ma cà rồng đang vặn vẹo dưới lưỡi gươm của hắn. “Thêm một bước về phía ta và tên đồ đệ vô dụng của ngươi sẽ chết.”

Từ trong những nếp áo chùng len màu đen của thày tu, Alcuin rút thanh gươm của chính mình ra và tiến về phía Simon. “Không như ngươi, một người Cơ Đốc ngoan đạo chẳng có lý do gì để sợ chết. Nếu ta không thể bảo vệ người này khỏi lưỡi gươm của ngươi, anh ta sẽ được đảm bảo một chỗ trên thiên đàng.”

Môi Simon cong lên và lưỡi gươm của hắn cắt vào da thịt Guy, một dòng máu đỏ tươi hình thành trên lưỡi thép Toledo. “Người Cơ Đốc ngoan đạo? Ngươi mong ta tin rằng ngươi đã trải qua hàng trăm năm trên mặt đất này mà vẫn còn tin vào cái khái niệm đơn giản vốn chỉ là một cách để ngăn lũ thường dân không phản kháng sao?”

“Ta tin rằng có gì đó méo mó và thối rữa bên trong ngươi, cháu trai. Ta tin rằng ngươi chưa từng mảy may nghĩ tới đồng loại con người của mình hay yêu thương ai. Vì những điều đó ta

https://thuviensach.vn

thực lòng thương hại ngươi vì ngươi sẽ không bao giờ được hưởng phần thưởng yêu thương và được đáp lại."

"Ta không cần lòng thương hại của ngươi," Simon gầm ghè, tức giận bởi cái cách thứ này khinh rẻ hắn. "Nhưng hãy trả lời ta trước khi ta giết ngươi, linh mục. Tại sao ngươi phải bận lòng với cuộc chiến này? Nếu ngươi chỉ đơn giản thu mình trong cái góc thế giới của ngươi, ta sẽ hài lòng với phần của ta. Ta không mong tiếm quyền kiểm soát của ngươi; ta chỉ đơn giản là muốn được yên thân."

Alcuin liếc vào Guy và Simon cảm thấy một lực gần giống như những cơn bão hắn đã chạm trán ngoài biển cố kéo con tin ra khỏi tay hắn. Simon cắn môi và tập trung mọi sức lực vào việc nắm giữ tù binh nhưng không có tác dụng… hắn đơn giản là không thể đấu lại nổi một năng lượng vô hình kéo Guy ra khỏi tầm gươm của hắn.

Cơ thể Guy bay ngang qua phòng và Alcuin nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa ông ta và Simon, thanh gươm nhắm vào đầu hắn.

Linh mục đã dồn hắn vào góc tường còn trước cả khi hắn biết chuyện gì đang xảy ra. Simon tuyệt vọng nhìn về phía chiếc hòm gỗ đen nặng nề và vật đó bay thẳng vào Alcuin, đánh văng gươm khỏi tay ông ta và gắn chặt ông ta xuống đất dưới sức nặng của nó.

Chiếc hòm văng khỏi người Alcuin trước khi Simon bước được một bước về phía ông ta và Simon cảm thấy cùng một lực kỳ bí như thế nắm giữ hắn, đẩy hắn vào tường, giữ hắn ở đó trong khi Alcuin tiến tới gần hơn.

Mũ trùm đầu của ma cà rồng bị rơi xuống và đôi mắt Simon mở lớn khi hắn trông thấy làn da lấp lánh, trong suốt kỳ quái của Alcuin, toàn bộ mạch máu của ông ta lộ ra và chiếc răng nanh thòi lòi vòng xuống cằm.

"Quái vật," Simon thốt lên. "Chuyện gì đã xảy ra trong quá trình biến đổi khiến ngươi có một vẻ ngoài ghê tởm như thế?"

"Khuôn mặt ta làm phiền ngươi sao?" Alcuin bình tĩnh nói, và Simon có thể thấy ông đã quá quen với việc bị khinh ghét.

https://thuviensach.vn

“Có thể ta đã bị nguyền rủa với hình hài khủng khiếp, nhưng ta yêu thích sự biến dạng của mình hơn tâm trí bệnh hoạn của ngươi nhiều, Simon Baldevar. Chúa có thể đã ban cho ngươi vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng tâm hồn ngươi… sự xấu xí bên trong ngươi sẽ làm mọi chiếc gương soi bị vỡ nát. Trái tim ngươi trống rỗng… ngươi giết chóc và gây ra đau thương mà không một chút hối hận. Lúc là người, ngươi là kẻ độc ác nhưng kể từ khi biến đổi ngươi đã trở thành một con quỷ đáng ghê tởm. Cuộc sống ác nghiệt của người giờ đã đến hồi kết.”

“Không bao giờ!” Simon gào lên khi Alcuin vung gươm. Hắn nhanh chóng đọc câu thần chú đáng sợ nhất mà hắn biết để ngăn vị linh mục khỏi giết hại hắn. “Obtestor te, simulacrum malum ac seditiosum, quod in profundo tenebrarum habitiat!”

Vị linh mục thậm chí còn không có vẻ sợ hãi khi Simon được thả ra khỏi gọng kiềm vô hình trong lúc một đám mây vo ve kỳ lạ lao vào Alcuin. Ông ta chỉ đơn giản nhìn chằm chằm vào đám mây tối đen và nắm chặt cây thánh giá bằng gỗ bên hông, giọng nói thì thầm nhẹ nhàng của ông ta bằng cách nào đó xuyên qua được những tiếng thét hỗn loạn của thứ mà Simon đã triệu hồi.

“Ta khẩn nài ngươi, quái vật cổ xưa, nhân danh người xét đoán kẻ sống và kẻ chết, nhân danh Chúa người có quyền năng đẩy ngươi trở lại địa ngục, ngươi phải rời khỏi đây lập tức vì nỗi sợ ta, một tôi tớ của Người.

“Xuất hành,” Alcuin tiếp tục nhưng con quỷ cổ xưa trong lúc giận giữ vì nó không thể chiếm ông ta đã quay cơn giận của nó sang sinh vật dám triệu tập nó mà không có gì để đền đáp.

Simon trông thấy đám mây tiến tới mình và nhận ra nó không chỉ là một con quỷ mà là cả một ổ quỷ sẵn sàng chiếm đoạt hắn, coi hắn là một sự tưởng thưởng xứng đáng cho việc bị triệu tập từ cái tổ tăm tối của chúng. Mọi bản năng của hắn gào lên đòi chạy trốn và hắn mù quáng tìm kiếm miền tâm linh, biết rằng vùng đất của linh hồn là hi vọng trốn thoát duy nhất của hắn.

Chết tiệt! Dựa vào sợi dây hồng mềm mại trôi nổi đằng sau, Simon biết hắn đã không mang cả thân xác mình đi được, chỉ có linh hồn hắn ở trên miền tâm linh. Điều đó có nghĩa là thân xác

https://thuviensach.vn

hắn hoàn toàn yếu đuối trước sự toan tính của những thứ ghê tởm mà hắn đã gọi ra.

Simon vội vã đi qua nhiều vùng đất khác nhau, tìm kiếm một nơi hắn chưa từng đến nhưng đã từng nghe Cha Bain nói tới. Sâu thẳm trong miền tâm linh là nơi các linh hồn chưa từng đặt chân lên mặt đất trú ngụ. Một pháp sư thông minh có thể bòn rút nguồn năng lượng khổng lồ và kéo bản thể chưa từng bị chạm tới của chúng vào mình. Simon cần quyền năng hắn sẽ dành được khi hút kiệt chúng để chiến đấu với Alcuin và lũ quái vật hắn đã triệu hồi.

Tới với ta, Simon nghĩ, cố gắng rù quyến các linh hồn tới chỗ mình.

Hắn cảm thấy cái gì đó tới gần và trong một thoáng hắn kinh ngạc trước sự thuần khiết bao quanh hắn. Đây không phải là thánh linh điệu đàng của Isabelle đang lần tràng hạt và lườm nguýt trong lúc hắn chiếm cô ta mà là một sự trong trắng chân thật kết hợp với sức sống dồi dào khiến hắn bị mê hoặc.

Em là ai? Simon cố gắng hỏi và linh hồn tránh ra, dường như sợ hãi trước sự căng thẳng của hắn.

Trở lại đi, hắn gào trong câm lặng. Đừng sợ ta. Simon đã hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu của hắn… Hút cạn sức mạnh thần thánh này, cướp đoạt năng lượng của cô ấy (khí chất này chắc chắn là của giống cái) khiến cô ấy không bao giờ được sinh ra trên mặt đất là một việc làm ghê tởm. Hắn sẽ không hại linh hồn này; hắn chỉ muốn nó ở lại bên hắn. Đột nhiên Simon biết chắc chắn rằng đây chính là linh hồn của soror mystica mà John Dee đã tiên tri.

Linh hồn tới gần hơn, tò mò nhưng vẫn cảnh giác. Simon biết nó bị hút về phía hắn, cảm thấy lực hấp dẫn giữa họ, nhưng cùng lúc vẫn còn sự miễn cưỡng sâu sắc… linh hồn ấy dường như sợ hắn.

Tới với ta, Simon nói. Hãy trở thành cô dâu mà bạn ta đã tiên tri.

Ngươi hãy tránh xa linh hồn tinh khôi này – ngươi huỷ hoại mọi thứ ngươi chạm tới, một giọng nói lạnh lùng cất lên. Không

https://thuviensach.vn

phải là linh hồn ấy đang nói... đó là giọng nói của cái lão linh mục đáng ghét Alcuin.

"Quỷ tha ma bắt ngươi đi!" Simon gào lên và cảm thấy mình bị chìm xuống với một tốc độ chóng mặt. Hắn bị trôi tuột ra khỏi thiên đường an lành, mù sương và cảm thấy một cơn gió lạnh trên má mình, một cái gậy lởm chởm chọc vào lưng hắn.

Có chuyện gì với hắn vậy? Simon chưa từng thấy yếu như thế này trong đời. Kể cả quá trình biến đổi cũng không khiến tay chân hắn nặng nề và vô lực như thể hắn chẳng còn sức để di chuyển nổi đến một ngón tay. Đầu óc hắn kiệt quệ, tới mức hắn thấy đau như búa bổ chỉ vì một nỗ lực suy nghĩ đơn giản. Cứ như là thân thể và trí óc hắn đã bị sử dụng một cách tồi tệ vậy.

Những con quỷ, Simon mệt mỏi nhận ra. Hắn đang chịu dư chấn của việc bị ám... những triệu chứng mà hiếm người gặp phải vì họ hoặc đã chết hoặc bị mất trí nếu một con quỷ ám vào họ.

Tại sao chúng lại bỏ đi? Chuyến bay tuyệt vọng vào miền tâm linh không thể nào cứu được hắn. Nếu có thì việc đó chỉ càng khiến bọn quỷ hân hoan khi thấy chúng chẳng phải chiến đấu với linh hồn hắn. Thay vào đó chúng đã hoàn toàn thống trị một thân xác bất tử. Chúng có thể co kéo cơ thể ấy đủ đường mà nó cũng không bị ốm yếu hay chết như một con người.

"Tại sao thầy lại đặt mình vào hiểm nguy vì thứ rác rưởi này, sư phụ?" Simon nghe thấy một giọng phỉnh nịnh nhưng trầm trầm hỏi. "Có gì quan trọng nếu lũ quỷ của Bá tước Baldevar chiếm hắn bây giờ chứ không phải khi hắn tới địa ngục?"

"Người ta cứu không phải Bá tước Baldevar mà là thế giới nơi hắn sống – một thế giới đã cho cả chúng ta lẫn những những con người chúng ta đã thề bảo vệ trú ngụ," một giọng nói kiên nhẫn đáp lại. "Chúng ta không thể để một ma cà rồng bị quỷ ám. Con có quan tâm không khi một thứ như thế vĩnh viễn bước trên mặt đất này? Ta phải thực hiện lễ trừ tà này."

"Con có thể chặt đầu hắn."

Simon nuốt lại tiếng cười đối với gã ngu xuẩn này – hắn không định để kẻ thù biết hắn đã tỉnh. Hãy để chúng tiếp tục

https://thuviensach.vn

bàn về hắn như thể hắn chẳng có chút tri giác nào hơn đống gỗ dưới chân hắn.

Gỗ được chất đống dưới chân hắn? Quỷ tha ma bắt lũ linh mục tự mãn ấy đi – chúng định thiêu hắn trên cọc như một mụ đồng nào đó ở trong làng bị kết tội phù thuỷ! Simon cúi đầu thật thấp nhưng tập trung vào việc kéo chút sức lực trở lại trong mình.

"Gươm của con sẽ hiệu quả với một con người bị quỷ ám – giả định rằng con quyết định linh hồn hắn ta không đáng để giành giật với quỷ," Alcuin trả lời với cùng sự kiên nhẫn như trước. "Nhưng còn một ma cà rồng bị ám? Con không thể tới gần thứ ấy! Nếu bọn quỷ không giết con ngay lập tức thì chúng cũng có thể quyết định chiếm cơ thể con cùng với cơ thể Bá tước Baldevar. Mặc dù bọn quỷ đã chạy mất, thứ còn ở lại cũng độc ác tương đương. Hãy đi và chặt đầu Bá tước Baldevar để chúng ta có thể kết thúc cái đêm xấu xa này."

Simon nghe thấy tiếng bước chân nhanh chóng lại gần và cố gắng ngước đầu lên thét, "Không!"

"Linh mục," Simon nói chuyện bình thường với Alcuin trong khi Guy ngập ngừng lùi lại một bước. "Ta cảm ơn ngươi vì đã giúp ta gạt bỏ những thứ không mong muốn ra khỏi cơ thể nhưng ngươi thật ngu ngốc khi nghĩ tên đồ đệ đần độn của ngươi có thể huỷ diệt ta."

Alcuin chỉ đơn giản lờ đi câu nói của hắn và Guy giơ gươm lên lần nữa, gã phát ra một tiếng gầm gừ yếu ớt khi bay lộn nhào trong không khí, hạ cánh thành một đống lộn xộn bên cạnh Alcuin trong khi thanh gươm gã không thể cầm nổi bay ra phía sau Simon và bắt đầu cắt những sợi dây thừng trói hắn vào cọc.

"Dừng," Alcuin nói và mặc dù thanh gươm rơi loảng xoảng trên đất, nó đã làm xong công việc của mình và Simon đã có thể nới cổ tay khỏi những nút buộc phức tạp trói hắn vào cọc.

Guy kéo mình đứng dậy, toàn bộ cơ thể gã run lên vì nỗi căm thù điên loạn và hổ thẹn đầy giận dữ khi lườm vào đôi mắt chế nhạo của Simon.

https://thuviensach.vn

“Đi tìm chỗ trú ẩn ban ngày của mình đi, Guy,” Alcuin khẽ nói. Gã khổng lồ bắt đầu phản đối mệnh lệnh nhỏ nhẹ của chủ nhân mình nhưng điều gì đó trong ánh mắt Alcuin đã buộc gã thả thanh gươm và quay lưng lại không nói một lời.

“Ta chưa từng gặp phải một gã lính nào kém hoàn thiện hơn hắn,” Simon chế nhạo, cười rũ rượi khi con ma cà rồng dừng lại, lè nhè cái gì đó không rõ nghĩa rồi lại tiếp tục bước đi, miễn cưỡng rời khỏi hiện trường, toàn bộ cơ thể run rẩy giận dữ đã cho thấy rõ tình huống của gã.

“Ngươi huấn luyện hắn mới giỏi làm sao,” Simon nhận xét với Alcuin, sử dụng cách thì thào lạnh lùng luôn đặt kẻ thù của hắn vào thế mất cân bằng. Hắn không trông đợi một mánh khoé đơn giản như thế có thể lừa mị được sinh vật này nhưng hắn định xem xem liệu lão linh mục có bị những lời lẽ của hắn đẩy vào chỗ hành động vội vàng hay không.

Đúng như hắn đoán, Alcuin không chịu lưu tâm đến hắn nhưng Sim cảm thấy sự tập trung căng thẳng của lão linh mục và biết rằng Alcuin đang đánh giá phản ứng của hắn với tấm lưng quay lại của Guy.

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ phí hoài bản thân với một kẻ ngốc dưới tầm mình sao?” Simon hỏi, cẩn thận giữ hai tay hắn ở sau lưng và không để lộ ra rằng hắn đã thoát được chiếc cọc. “Chắc chắn ngươi định để ta đuổi theo đồ đệ ngươi và tấn công lúc ta đang phân tâm chứ gì. Ta sẽ không mắc vào cái bẫy đơn giản ấy đâu – ngươi đã phí phạm con tốt thí của mình rồi, ông bác.”

Giờ Alcuin quay sang hắn và lần đầu tiên có một xúc cảm trong đôi mắt vàng khôn dò của ông ta. “Ta không đối xử với mọi người như những con tốt thí, tuỳ tiện dùng họ mà không thèm quan tâm tới điều gì, cháu trai ạ.”

“Không à?” Simon hỏi, giữ ánh mắt trên bàn tay kệch cỡm của Alcuin đang nắm chặt thanh gươm bản rộng bên người. Lão linh mục không hề tiến về phía hắn và Simon biết Alcuin đã rõ tay hắn không còn bị trói nữa. Hắn và Alcuin đang ở trong một cuộc đình chiến khó chịu, mỗi người đều chờ kẻ kia thực hiện bước tiến công đầu tiên.

https://thuviensach.vn

“Ngươi đã đẩy tên ngốc ấy đi vì ngươi sợ sức mạnh của ta, và biết rằng ta có thể giết hắn dễ dàng phải không ông bác?” Simon chọc tức. “Thật là một hành vi cao thương, mặc dù ta có thể dễ dàng buộc ngươi tội thiên vị, đồ đạo đức giả. Ngươi đã chừa mạng sống cho thuộc hạ của Torquemada nhưng còn tất cả những ma cà rồng đã bị ta cho thành cát bụi trong mùa đông dài này thì sao? Ngươi sẵn sàng để bao nhiêu kẻ mà ngươi đã thề bảo vệ nữa chết trong nỗ lực tiêu diệt ta?”

Vị linh mục không nói gì, dường như đang bị mê mụ bởi những lời nói của Simon như một con rắn hổ mang miễn cưỡng múa may theo tiếng sáo của người luyện rắn. Đây chính là con đường dẫn tới cái chết của Alcuin. Chẳng cần tới một câu thần chú hay cuộc chiến thực sự nào hết… Simon chỉ cần nhắm vào nỗi ân hận Alcuin cảm thấy trong tim mình với tất cả những ma cà rồng đã bị giết trong trận chiến này. Simon có thể khiến lão cha xứ huênh hoang kia phải quỳ mọp xuống bằng cách dùng mặc cảm tội lỗi và niềm bi thương của lão để làm lão suy yếu.

Trước vẻ đắc thắng trong mắt Simon, màn sương mù biến mất khỏi khuôn mặt Alcuin và ông ta tấn công nhanh tới mức lưỡi gươm của ông rạch cổ họng Simon trước khi hắn kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lưỡi gươm dễ dàng cắt tĩnh mạch cổ của hắn nhưng một cú đánh nhanh vào bụng Alcuin đã khiến lão linh mục gập đôi người đau đớn và Simon thoát ra, dùng thanh cọc gỗ dài để cản những đường kiếm Alcuin đánh tới tấp vào hắn.

Simon cảm thấy máu ướt đẫm áo mình mặc dù vết thương đã liền miệng. Hắn bất lực nhìn thanh gươm của lão linh mục cắt vụn vũ khí bằng gỗ thảm hại của hắn và biết rằng cái chết của mình đang cận kề.

Hiển nhiên là Guy và Alcuin đã lột hết vũ khí của hắn trước khi chúng trói hắn vào cọc. Hắn vẫn còn quá yếu để sử dụng pháp thuật và chẳng có vũ khí nào để đánh nhau với Alcuin. Hi vọng duy nhất của hắn là lấy thanh gươm ra khỏi tay Alcuin.

Nhớ lại những bài học từ vị kiếm sĩ già, Simon lao tới cổ tay Alcuin nhưng hắn không thể cướp thanh gươm khỏi tay ông ta.

https://thuviensach.vn

Vị linh mục gạt đi đòn tấn công điên dại của hắn, dường như chẳng mất mấy công sức so với lúc ông ta gạt bỏ một con ruồi khỏi áo chùng.

Chẳng mấy chốc, Alcuin đã dồn Simon vào một gốc cây sồi, cái cọc gỗ của hắn đã bị đẽo gọt chỉ còn nhỉnh hơn que gỗ dài bằng cánh tay hắn một chút. Lão linh mục đứng sừng sững trước mặt hắn, thanh gươm bản rộng của ông ta loé sáng một cách kệch cỡm trong ánh trăng bàng bạc.

Simon bối rối quan sát kẻ thù của hắn giơ cao thanh gươm trên đầu rồi đột nhiên hạ nó xuống, dường như bị choáng váng và ốm yếu. Có chuyện gì với lão cha xứ thế nhỉ - sao lão không chỉ việc cắt đầu hắn?

“Cái thời ngươi đòi diều hâu phải cúi đầu trước lũ thỏ-con người đã qua rồi,” Simon rít lên, biết rằng một câu nói như thế khi cái chết của chính mình đang cận kề là sự khoác lác lố bịch. Lời nói của hắn chẳng qua chỉ là một nỗ lực nhằm đánh lạc hướng vị linh mục và cướp thanh gươm ra khỏi tay lão. “Ta sẽ tìm kiếm từng con ma cà rồng sống trong nỗi sợ ngươi và bảo với chúng chúng không cần lẩn lút nữa! Kể từ giờ trở đi, bọn ta sẽ tận hưởng đêm dài theo mọi cách mà chúng ta thích.”

“Và với linh hồn mà ngươi đã giật khỏi ta?” Simon trêu ngươi, biết rằng hắn đã tìm thấy một điểm yếu trong bộ giáp của kẻ thù bởi cái cách môi Alcuin mím lại thành một đường giận dữ kinh hoàng trông rất đáng sợ. “Cô ấy được sinh ra là để làm soror mystica của ta và sẽ cho ta thứ ngươi không bao giờ có – một đứa con trai.”

“Không đời nào!” Alcuin kêu lên và giơ thanh gươm. Ông ta hạ nó xuống theo một đường vòng cung lảo đảo, nặng nề khiến Simon dễ dàng tránh được bằng cách khẽ di chuyển đầu hắn. Có chuyện quái gì với Alcuin thế nhỉ? Chẳng lẽ cuộc trừ tà mà lão thực hiện cho hắn đã làm lão yếu đi? Simon vươn tới chỗ thanh gươm nhưng Alcuin đã bước tránh xa và lừ mắt với hắn

“Ta sẽ không để ngươi làm hại thêm một người phụ nữ khác với những cách thức bẩn thỉu như ngươi đã làm hại Isabelle đâu! Ta thề ngươi sẽ không bao giờ làm hỏng linh hồn đó được… nếu ta đã không thể bảo vệ Isabelle khỏi ngươi, ít nhất ta cũng

https://thuviensach.vn

ngăn không cho ngươi huỷ hoại linh hồn chưa ra đời ấy!"

Simon nhướng một bên lông mày lên, cảnh giác đi vòng quanh Alcuin. "Isabelle ấy à?" Lão thầy tu tiết hạnh, ngươi ôm ấp loại tình thương mến nào với cái đống xương tàn ấy? Có phải ngươi khinh bỉ ta vì máu của cô ta quá bệnh không thể ăn nổi… cơ thể cô ta bị tàn phá quá nhiều không thể…"

"Đủ rồi!" Alcuin rống lên và Simon lùi lại, cắn chặt xuống môi mình để ngăn những tiếng kêu đau đớn thoát ra khỏi miệng. Đột nhiên, hắn lăn lộn trên mặt đất, một cơn đau khủng khiếp tràn qua hắn. Cơn đau này là gì mà có thể thấm vào tận xương tuỷ hắn và khiến hắn thấy như mọi phần cơ thể mình đều đang bốc cháy vì đau vậy?

"Bình minh," Alcuin thì thào, và Simon buộc mình mở mắt ra, trông thấy lão linh mục đang gập người xuống, rõ ràng là cũng đang phải chịu đựng sự tra tấn giống như Simon, mặc dù lão ta vẫn đứng được.

"Ta không thể đâm gươm vào ngươi vì ngày mới đến đã làm ta suy yếu nhưng ta vẫn có thể đi tìm chỗ nghỉ ngơi. Còn ngươi thì quá trẻ không thể thoát nổi. Chúa đã lên tiếng, Simon Baldevar à. Ánh mặt trời sẽ ném ngươi trở lại địa ngục của ngươi."

"Ta không nghĩ vậy," Simon rít lên và hắn nhìn thấy một vẻ tính toán khó chịu trong mắt Alcuin. Lão linh mục vừa bắt đầu nói chuyện thì túm ngực mình, rên lên đau đớn.

"Tiếp tục đi, ông bác," Simon hổn hển nói. "Hãy đi trước khi mặt trời mọc và tước của ta niềm vui được giết ngươi cho đến khi chúng ta gặp nhau lần nữa." Thu hết mọi sức mạnh của mình, Simon ngửa cổ ra sau và hét, "John!"

Alcuin mở miệng định nói, chắc chắn là để hỏi giờ Simon còn gọi ai tới được nữa khi toàn bộ quân đoàn ma cà rồng của hắn đã nằm chết quanh hắn, nhưng một tia sáng yếu ớt xuất hiện trên ngực ông ta và lớp da phía trên trái tim ông ta bùng cháy. Vị linh mục vội vã dập nó đi rồi biến mất, nhưng trước đó ông ta đã kịp đánh sang chỗ Simon cái nhìn cay đắng, bất lực.

Thôi nào, John, Simon tuyệt vọng nghĩ. Xuất hiện đi, mẹ

https://thuviensach.vn

kiếp, trước khi vầng dương đáng ghét kia huỷ diệt ta. Simon bắt đầu điên cuồng cào vào đất… có lẽ hắn sẽ đào được một cái mộ đủ để che cho hắn khỏi ánh mặt trời. Hắn chỉ mới cào được vài nhát thì ánh sáng bắt đầu trải trên đất.

Không chỉ là một ngọn lửa tấn công hắn, hắn cảm thấy như cả trận mưa lửa đổ ào ào xuống thân mình, bạt mạng thiêu đốt bất kể phần da thịt nào của hắn mà nó chạm tới. Simon không thể làm gì để cứu chính mình khỏi ngọn lửa quái vật đang vây quanh hắn, làm bỏng rộp da hắn và ngấu nghiến nội tạng hắn.

Rồi bóng tối phủ xuống và trong một thoáng Simon nghĩ hắn đã mất ý thức một cách đáng mừng, nhưng rồi hắn cảm thấy một trận đánh dữ dội, cái gì đó đang đánh bầm dập từng phân trên cơ thể hắn trước khi những bàn tay thô bạo kéo hắn đứng dậy và ném hắn vào một chỗ trốn tăm tối yên bình.

“Đức ngài, ngài còn chưa được ngủ!” một giọng nói kêu lên khẩn thiết bên tai hắn. “Ngài phải uống và bổ sung sức lực nếu không ngài sẽ trải qua thiên thu trong hình hài một con quái vật cháy đen sì.”

Simon hồi tỉnh lại một chút trước vị đồng trên miệng hắn, khi chất lỏng được đổ xuống cổ họng hắn. Dần dần cơn đau dịu đi và hắn đã có thể mở mắt ra, trông thấy bình rượu chứa đầy máu đang được ấn vào miệng mình.

Simon tu ừng ực, kinh ngạc theo dõi những vết bỏng khủng khiếp trên khắp người hắn mờ đi, để lại một làn da trắng và vô khuyết. Tầm nhìn của hắn trở lại và hắn trông thấy mình đang ở trong cỗ xe ngựa đặc biệt không cửa sổ mà hắn đã cho chế tạo ngay sau khi biến đổi. Ngồi bên cạnh hắn và đang cầm cái chai đã cứu mạng hắn chính là John Dee.”

“Cảm ơn, John.” Simon nghe thấy âm điệu lè nhè trong giọng mình và biết rằng mặc dù chỗ máu đã chữa lành hắn, trời đã gần sáng rõ và giờ ngủ của hắn đã điểm. Nhưng hắn phải tỉnh táo thêm vài phút nữa…

“Sao ngài lại cảm ơn tôi, bá tước? Chính là kĩ năng mới mẻ của ngài đã che giấu sự hiện diện của tôi và người đánh xe khỏi kẻ thù. Một kế hoạch tốt… giữ chúng tôi trong vòng bí mật

https://thuviensach.vn

phòng trường hợp ngài cần phải chạy thoát khỏi lãnh địa vào lúc ban ngày."

"Không chỉ là khả năng của ta," Simon hổn hển nói. "Ma thuật của chính ông đã giữ ông an toàn trong những giờ phút sự tập trung của ta đều hướng cả vào việc đương đầu với kẻ thù. Giờ chúng ta phải… phải lên kế hoạch trước khi ta mất ý thức. Hãy bảo người đánh xe hướng về Leith. Ta sẽ lên một chiếc tàu trong đêm nay… phải rời khỏi Anh Quốc… Alcuin quá mạnh…"

Simon dừng lời và cố gắng mỉm cười khe khẽ, bất chấp sự kiệt sức của mình. "Lão linh mục hi vọng mặt trời sẽ thiêu ta thành tro bụi… nhưng khi biết Bá tước Baldevar có thể còn sống… phải trốn… trao dồi sức mạnh… lần tới khi đối đầu với lão… sẽ giết lão…"

Hắn cảm thấy cái nắm tay của John Dee trên vai mình. "Sẽ không còn cuộc chuyện trò nào giữa chúng ta nữa."

"Phải," Simon đồng ý, cảm nhận rõ ràng sự mất mát một người bạn đáng mến. Cả triều đình đều biết hắn bảo trợ cho Học giả Dee; chắc chắn Alcuin cũng biết về tình bạn của họ. Nếu họ liên lạc với nhau, lão linh mục hay một trong lũ tuỳ tùng của lão có thể phát hiện ra hắn trước khi Simon sẵn sàng tấn công lần nữa. Cũng vì lý do ấy Simon sẽ phải từ bỏ lãnh địa và công ty thương mại của mình. Từ đêm nay trở về sau hắn sẽ chẳng còn gì ngoài bộ quần áo mặc trên người.

Nhưng điều đó thì có nghĩa lý gì với một ma cà rồng? Hắn có thể dễ dàng vươn vào trí óc bọn con người và buộc chúng phải giao lại toàn bộ tài sản bằng một mệnh lệnh… trong vòng nửa tháng hắn sẽ lại sống sung túc như xưa. Và chừng nào hắn còn hành động kín kẽ, hắn có thể phát triển năng lực của mình mà không nỗi sợ Alcuin lơ lửng trên đầu như một đám mây báo bão độc địa.

"John," Simon lẩm bẩm. "Ngày hôm nay ông đã cứu mạng ta và ta chỉ mong sao ông đã không quá già để nhận lấy lời món quà duy nhất ta có để đền đáp ông. Vì ta không thể… không thể biến đổi ông, ta để lại cho ông toàn bộ đền thờ bí mật của ta. Tất cả những bản… bản chép tay đều là của ông và có nhiều hòm chứa đầy hạt nhục đậu khấu và cây tử đinh hương – chúng sẽ

https://thuviensach.vn

tạo cho ông một nguồn thu nhập. Hãy lấy mọi thứ và bất kỳ ghi chép nào của ta mà ông muốn dùng cùng với lời chúc phúc của ta và ta sẽ đòi hỏi thêm hai ân huệ nữa."

"Bất kỳ điều gì, bạn của tôi."

Simon hít một hơn rồi vội vã nói, cố thắng cơn bất tỉnh của ma cà rồng vốn thường chiếm lấy hắn trước giờ này rất lâu. "Ngày này sang năm ông sẽ nhận được thư của một vị quý tộc Ý muốn mua vài thứ trong bộ sưu tập tàng thư của ông. Chỉ viết lại thư cho tôi khi Gloriana [29] hấp hối – tôi sẽ gặp người một lần nữa trước khi người từ bỏ cõi đời này."

"Tất nhiên rồi. Còn việc kia?"

"Isabelle," Simon nói và nét mặt hắn méo mó thành một cơn giận dữ khiến bạn hắn rùng mình bên cạnh hắn. "Ta chắc chắn lão linh mục đáng nguyền rủa đã cho chôn cô ta. Thử tìm xác cô ta… ta muốn chiếc nhẫn ngọc lục bảo."

"Cái mà Bess đã tặng cho ngài vào ngày cưới? Tại sao?"

"Ta phải tặng nó cho soror mystica của ta," Simon nói và cuối cùng chìm vào trạng thái gần như chết, giờ đây đó là tình trạng lúc ban ngày của hắn. Trong lúc chìm vào giấc ngủ, ý nghĩ cuối cùng của hắn không phải là chuyện bị hạ nhục trong tay Alcuin hay thậm chí là cuộc trả thù mà một đêm nào đó hắn sẽ có để đòi lại mọi thứ lão linh mục đã cướp của hắn. Mọi nỗi kinh hoàng và bạo lực của đêm đó mờ đi khi Simon nghĩ về linh hồn quyến rũ được định mệnh sắp đặt để trở thành cô dâu của hắn.

https://thuviensach.vn

Chương 20

Southampton, New York

30 tháng Mười hai, 1998

Meghann cảm thấy một bàn tay lạnh buốt chạm vào má cô, và cô mở mắt, mỉm cười với kẻ xâm nhập vào những giấc mơ của mình.

"Tha lỗi cho tôi, em yêu quý," Simon nói và cúi xuống để hôn cô, môi hắn vẫn còn mang cái lạnh của một đêm đông buốt giá. "Trông em ngọt ngào đến nỗi tôi không thể không đánh thức em."

"Không sao," Meghann mơ màng nói và chấp nhận sự giúp đỡ của hắn để ngồi dậy. "Em mệt vì cứ ngủ suốt đêm mãi rồi. Charles và Lee đi đâu?"

"Họ đã về nhà gỗ của mình để ăn bữa khuya rồi, và nói về chuyện ấy..." Simon bày ra một chiếc khay bạc chất đầy bánh burger pho mát, khoai tây chiên và một cái bánh va-ni dày mà cô nói là rất thèm.

"Anh muốn một ít không?" Meghann hỏi sau khi hắn đặt cái khay thăng bằng trên đầu gối cô.

Simon chọn một miếng khoai dày nhưng thay vì ăn, hắn đút nó cho cô. "Khi nào em ăn xong bữa khuya thứ ba của em, tôi có một sự ngạc nhiên cho em đấy, cô bé tham ăn."

"Em đang ăn cho cả ba người mà," Meghann nghiêm nghị nói và thưởng thức chiếc bánh burger thứ hai. "Ngạc nhiên gì thế?"

"Một món quà Giáng Sinh muộn." Simon mỉm cười và đưa cho cô chiếc hộp lớn hình vuông được bọc bằng loại giấy màu đỏ vui vẻ có điểm những cây hoa trạng nguyên.

"Cờ tỷ phú!" cô ré lên sung sướng sau khi xé giấy bọc. "Phiên bản năm 1935... Simon, có phải anh đã kiếm cái này chỉ vì em cứ nói mãi về chuyện ba em đã mua nó ngay năm đầu nó xuất

https://thuviensach.vn

xưởng không?"

"Chẳng phải em đã nói trò chơi này lôi cuốn em và các anh trai trong suốt những lúc bị ốm và kì nghỉ của em à? Tôi nghĩ nó có thể giải khuây cho em vì em đã chán ngấy chỗ tiểu thuyết và tạp chí tâm lý học, cả việc xem phim, và em cực kỳ ghét chơi cờ."

"Em hoàn toàn thích chơi cờ - chừng nào em không phải chơi với anh," Meghann nói và lè lưỡi ra. "Còn gì là vui thú khi anh bị đánh bại chỉ trong năm phút hả?"

"Tôi cần lâu đến thế mới chiếu tướng em được sao?" Simon hỏi và thụp đầu tránh chiếc gối bị ném về phía hắn. "Tất nhiên, tôi hiểu rằng với trò chơi đặc biệt này, có lẽ phải mất vài giờ thì kĩ năng siêu đẳng của tôi mới đánh bại em được."

"Em nghĩ anh biết có thể đặt kĩ năng siêu đẳng của mình vào chỗ nào rồi đấy," cô nói ngọt ngào và khi họ bắt đầu chơi, Meghann nghĩ lại rằng không ai ngoài Simon có thể khiến năm tuần bị buộc phải nằm trên giường của cô không những chịu đựng được mà còn thực sự thú vị.

Một nỗi sợ như chiếc xúc tu lạnh giá vẫn còn quấn quanh trái tim cô mỗi khi nhớ lại cái đêm năm tuần trước đó, cô đã ra khỏi giường và cảm thấy một dòng máu nóng chảy xuống chân mình. Chỉ nhờ sự bình tĩnh của Simon cô mới không bị quẫn trí hoàn toàn trong khi hắn vội vã đi gọi Lee.

Siêu âm đã cho thấy hiện tượng nhau tiền đạo... một tình trạng của sản phụ trong đó nhau thai bị gắng vào phần dưới của tử cung, che một phần hoặc hoàn toàn cổ tử cung. Lee đã giải thích rằng nhau tiền đạo có thể gây ra băng huyết và thường phải tiến hành mổ đẻ. Anh tiếp tục giải thích rằng bất kỳ một sự xuất huyết nào trong suốt quá trình thai nghén cũng có thể kích thích tử cung co thắt, do đó dẫn tới một ca sinh non.

Rất may Meghann không bị cơn co thắt nào và máu đã ngừng chảy một cách kỳ lạ y như lúc nó bắt đầu. Lee nói rằng siêu âm đã cho thấy nhau thai chỉ che phủ một phần, thay vì toàn bộ cổ tử cung, và đó là một tin tốt lành. Vì không có dấu hiệu xấu nào của cái thai, Lee vẫn quyết định cho Meghann trải

https://thuviensach.vn

qua nốt thai kỳ nhưng anh ra lệnh cô phải hoàn toàn nằm nghỉ trên giường.

Kể từ lần ra máu phiền hà kia, việc mang thai của Meghann tiến triển ổn thoả, mặc dù cô thường thấy mệt và bắt đầu ngủ gà ngủ gật trong đêm. Khi tỉnh dậy, cô cảm thấy mệt mỏi và buồn chán, mặc dù Simon, Charles và Lee đã làm mọi việc họ có thể để giúp cô phấn chấn hơn.

"Tạ ơn Chúa chỉ còn ba tuần nữa thôi," Meghann nói, sung sướng đặt một khách sạn trên phố Boardwalk. Trong ba tuần nữa cô sẽ tới tuần thứ ba mươi bảy của thai kỳ. Theo lời Lee, đó là thời điểm hoàn hảo để mổ đẻ. Anh giải thích rằng việc sinh thường sẽ rất nguy hiểm bởi các cơn co giật sẽ gây ra chảy máu nghiêm trọng, đe doạ đến tính mạng Meghann cũng như hai đứa trẻ nếu cô bị băng huyết. Đã dự đoán trước được việc sinh non, Lee cho cô uống thật nhiều beta methizone để phát triển buồng phổi cho hai đứa bé. Rất may, có vẻ như chúng không có sự miễn nhiễm của ma cà rồng với các loại thuốc men và lần siêu âm gần nhất cho thấy phổi của chúng đã khoẻ tới mức đủ để tự thở kể cả khi chúng được sinh ra ngay lúc này.

"Em chịu thua chưa?" Simon trêu sau khi Meghann đi một nước thảm hoạ, hạ cánh ngay trên một cái khách sạn của hắn lần thứ ba liên tiếp.

Meghann nhăn nhó cầm cố gần hết tài sản của mình và có đủ số tiền để trả nợ mà không bị phá sản.

Ở lượt tung xúc xắc tiếp theo, gần như Simon sắp sửa vượt qua được Boardwalk nhưng một con xúc xắc lại chuyển mình từ tam sang nhị một cách bí ẩn… làm hắn hạ cánh ngay khách sạn của Meghann.

"Trả tiền đây!"

Simon vươn tay qua tấm bảng và kéo cô ngồi lên đùi hắn. "Dùng năng lực của em để gian lận… em phải trả tiền phạt."

Meghann vòng tay quanh cổ hắn, hôn hắn ngấu nghiến và nguyền rủa cái nhau thai chết tiệt đã ngăn việc quan hệ.

Một tiếng thịch đột ngột khiến tất cả mọi thứ trên tấm bảng trượt đi khi Max nhảy lên giường.

https://thuviensach.vn

“Ván chơi kết thúc nhân danh việc đưa chó đi dạo,” Meghann nói khi Max dúi vào tay Simon sợi dây xích cổ được nó cẩn thận ngậm trong mồm.

Hắn âu yếm gõ vào đầu con chó và gắn dây xích cho nó. “Ta biết… chú không hề muốn đi dạo một mình kể từ khi cái tên thợ săn ngu ngốc ấy tưởng lầm chú mày là một con nai. Chú mày chẳng may mắn lắm sao, vì hắn chỉ bắn trượt chân sau của chú?”

“Vui vẻ nhé,” Meghann gọi với theo khi họ rời khỏi phòng. Cô biết thi thể tay thợ săn đã hạ cánh xuống biển sau khi Simon hút kiệt máu tên ngốc đã suýt giết chó của cô. Cô xếp lại trò chơi vào trong hộp và viết vài ghi chú vào cuốn sổ màu vàng liên quan đến việc chữa trị cho Jimmy Delacroix. Kể từ khi cô phải nằm liệt giường, Charles đã tiếp quản việc trị liệu cho anh với sự giúp đỡ đến từ các chỉ dẫn của Meghann. Anh đang rất bối rối vì tình trạng của Jimmy. Mặc dù anh đã uống máu một cách ngoan ngoãn và tự mặc quần áo, Jimmy không hề nỗi lực giao tiếp chút nào. Meghann không chịu chấp nhận rằng có lẽ tình trạng sống thực vật của anh đã là sự hồi phục hoàn toàn, rằng Jimmy sẽ không tiến triển thêm chút nào nữa. Nếu quả thực thế, cô sẽ phải cân nhắc đến việc chặt đầu anh còn hơn để anh trải qua thiên thu như một người thực vật, và cô đơn giản là không thể ép mình tự làm việc ấy, không khi mà cô đã quá chắc chắn rằng cô có thể vượt qua rào cản vô tri khó hiểu và mang anh trở về với sự nhận thức toàn diện…

Maggie, cứu anh! Cứu anh với!

Tiếng hú tuyệt vọng xuyên qua đầu cô như một con dao. Khi cô đặt một bàn tay vào thái dương nhức nhối, đôi mắt Meghann vụt mở - cau lại khi cô không trông thấy ai trong phòng với mình. Liệu tiếng thét ấy có thể nào là ảo ảnh trong đầu cô không? Nó lớn đến mức cô thề đó là tiếng kêu thực chứ không phải là tiếng trong tâm trí…

Maggie!

“Jimmy,” cô thì thào, cảm thấy niềm vui bất chấp cơn đau đang xâm nhập vào tâm trí. Không nghĩ thêm gì nữa, cô ra khỏi giường và chạy về phía phòng Jimmy, nhanh hết mức có thể với

https://thuviensach.vn

cái bụng lùm lùm, cảm thấy biết ơn vì anh được đặt trong căn phòng cùng tầng với cô nên cô sẽ không phải ráng xuống cầu thang.

Maggie, đừng để hắn làm hại anh!

Ổn rồi, Jimmy, cô cố bảo anh, không chắc liệu anh có nghe thấy cô hay không. Tội nghiệp Jimmy… tại sao cô không nhìn trước được chuyện này nhỉ? Tưởng tượng xem khi thoát ra khỏi trạng thái vô tri và tỉnh dậy trong một căn phòng lạ lẫm… chắc anh phải sợ hãi lắm. Và kí ức cuối cùng của anh có lẽ là lúc Simon biến đổi anh… chẳng trách Jimmy đang cầu xin cô đừng để hắn làm hại anh.

Maggie!

Maggie lảo đảo lao vào tường, lời cầu xin hoảng hốt của Jimmy đánh mạnh vào cô như một cú đấm thực.

Em đang tới đây, Jimmy, cô đáp lại và cảm thấy nỗi hoảng loạn đè nặng lên cô dịu xuống một chút. Không ai, kể cả Simon từng xâm nhập vào não cô như thế này. Nhưng mà, Simon chưa bao giờ kêu gọi cô trong trạng thái bị kích động, không hề biết tiếng thét gào bản năng của ma cà rồng có thể gây cho người nhận nó những tác hại nào. Theo tất cả những gì cô được biết, Jimmy thậm chí còn chưa biết giờ mình đã là ma cà rồng… sự ngạc nhiên nho nhỏ đó sẽ gây tác động thế nào đến trí óc vừa mới được phục hồi của anh? Cô phải thông báo tin tức về sự bất tử của anh một cách hết sức nhẹ nhàng mới được.

Meghann thẳng người dậy và vội vã đi về phòng Jimmy, giật mình khi cô trông thấy cửa phòng hé mở. Anh bị kẹt trong căn phòng ấy cho đến khi Simon thả anh ra – có lẽ những tiếng hú của anh đã làm cho cánh cửa bị bung ra chăng? Cô chạy xuống hành lang và chết đứng bên ngưỡng cửa, bị sốc vì cảnh huống trước mặt mình.

Simon đứng trên Jimmy, người đang cuộn lại như một đứa trẻ. Đôi mắt Jimmy vẫn còn không tập trung và môi anh rung lên như thể anh đang cố nói nhưng không nhớ được phải làm thế nào.

“Anh đang làm gì anh ấy?” Meghann gào lên. Cô bám lấy tay

https://thuviensach.vn

nắm cửa bằng đồng nặng nề để đứng thẳng, bị choáng váng bởi nguồn năng lượng tà ác toát ra từ người Simon. Cô nhìn xuống Jimmy và biết rằng sự xuất hiện đột ngột của cô là lý do duy nhiết khiến tâm trí Jimmy còn chưa bị huỷ hoại… Simon đang tập trung mọi năng lượng của mình vào việc tiêu diệt Jimmy; đó là lý do vì sao hắn còn chưa biết cô ở đây.

Meghann nghĩ về những tháng vừa qua… về cái rào cản bí ẩn trong đầu óc Jimmy khiến anh không hồi phục được. Giờ khi cô đã trông thấy Simon đứng sừng sững trước mặt Jimmy thì nó không còn bí ẩn nữa… hắn đã vào đây và làm ngược lại mọi công việc của cô, đè bẹp ý chí Jimmy với sức mạnh của chính hắn. Tất cả những lời thề để Jimmy được yên của Simon chỉ là … giả dối. Với một linh tính đột ngột, Meghann tự hỏi hắn còn nói dối cô về những chuyện gì nữa.

Sau một lúc lâu, Simon ngước mắt lên từ chỗ Jimmy và lạnh lùng nhìn khắp lượt Meghann, không hề mất bình tĩnh vì cơn giận dữ điên cuồng trong mắt cô.

“Trở lại giường ngay lập tức,” Simon nói thay câu chào, giọng tỏ vẻ không chấp nhận sự từ chối.

“Giường?” cô lặp lại trước khi nhớ ra tình trạng của mình. Bất kể Simon định làm gì với Jimmy, hắn đã nói đúng về chuyện cô cần phải nằm nghỉ. Không hề dời mắt khỏi Simon, Meghann nhích tới chiếc giường đôi của Jimmy và từ từ hạ mình nằm xuống.

Simon ngồi xuống bên cạnh cô, dành cho cô nụ cười ủ rũ. Khi cô cố tránh khỏi hắn, một bàn tay phóng ra cầm tù hai cổ tay cô trong gọng kềm như thép nguội.

“Tôi đã hi vọng việc này có thể chờ cho đến khi em sinh xong.” Hắn nói và chỉ về phía Jimmy, anh vẫn còn đang cuộn tròn trên sàn nhà.

“Anh hi vọng chuyện gì có thể chờ? Jimmy đang khá lên, phải không? Anh là đồ con hoang khốn nạn,” cô nói, giọng cô chất chứa đầy sự thù ghét và giận dữ xưa cũ, những thứ đã không hề xuất hiện trong các cuộc nói chuyện của cô với Simon hàng tháng nay. “Anh đã ngầm phá hoại tiến trình hồi phục của

https://thuviensach.vn

Jimmy từ bao lâu nay rồi… anh đã lén lút vào đây và kéo anh ấy lại bao lâu rồi?"

"Meghann –"

"Quỷ tha ma bắt anh đi, bao lâu?" cô gào lên và dùng răng nanh cắn vào bàn tay đang kéo cô nằm xuống.

Trong một chuyển động uyển chuyển, Simon quấn bàn tay còn lại của hắn quanh cổ cô và đập đầu cô vào tấm ván đầu giường. Hắn hiện ra lù lù trước mặt cô, đôi mắt vàng toé lửa đe doạ sôi sục vẫn luôn khiến cô phải run rẩy lùi lại.

"Đừng có nhìn tôi như thế!" cô hét lên, điên cuồng cố gắng ngăn dòng nước mắt. Cô bị làm sao thế này – muốn khóc như một đứa trẻ vì những tháng ngày ngọt ngào như mơ vừa qua đã biến mất ngay giây phút cô trông thấy Simon đứng trên đầu Jimmy và cô nhận ra mọi lời mật ngọt thoát ra khỏi miệng Bá tước Baldevar chỉ là một phần của cái kế hoạch đã được tính toán cẩn thận để làm cho cô hạ sự cảnh giác của mình xuống và tin tưởng hắn?

Chẳng có gì thay đổi hết, Meghann đã nhận ra. Với một trái tim trĩu nặng, Meghann tự hỏi mình làm sao cô có thể đặt trái tim cô vào bàn tay của kẻ không hề có lòng yêu thương, chỉ có một mong muốn bệnh hoạn là thống trị và làm tổn thương tất cả mọi người xung quanh hắn.

"Đừng cường điệu lên như thế. Tôi không hề có ý định làm tổn thương em. Tôi chỉ đơn giản là đang khống chế em cho đến khi em đủ khả năng bàn bạc vấn đề này một cách bình tĩnh và không cắn tôi như một con chó hoang, không được huấn luyện nào đó."

"Chẳng có gì để bàn bạc cả," cô run rẩy nói, cố gắng một cách không thành công để tránh ra khỏi bàn tay đang khoá đầu cô một chỗ. "Tôi đã chỉ yêu cầu anh một điều –"

"Em đã yêu cầu tôi một đống thứ - bao gồm cả việc tôi chứa chấp bạn em, người bạn đã gây ra cuộc chia ly không cần thiết của đôi ta. Nhưng tôi vui vẻ làm việc ấy, cũng như tôi đã tha thứ cho chiếc cọc của em và việc em bỏ chạy tới chỗ kẻ thù của tôi bốn mươi năm trước. Nhưng tôi cần phải đưa ra giới hạn khi em

https://thuviensach.vn

dám cả gan mong là tôi sẽ đứng yên một bên và cho phép em có cái thứ thảm hại trên sàn nhà kia."

"Cho phép à?" Meghann hỏi và cười phá lên một cách cay đắng, hơi kích động. "Làm sao mà tôi lại quên nhỉ... tôi không được phép có bất kỳ thứ gì đức ngài và ông chủ không phê chuẩn, phải không? Như là một gia đình và những người mà tôi yêu thương! Anh đã cướp mọi thứ của tôi vào cái đêm anh ếm lời nguyền chết tiệt này vào tôi...không bao giờ liên lạc với gia đình tôi, cấm tôi có bất kỳ người bạn nào. Quỷ tha ma bắt anh đi, Simon Baldevar – anh sẽ không cướp Jimmy của tôi đi được!"

"Tôi không nghĩ là tôi cần phải làm thế," Simon nói, dành cho cô nụ cười chế giễu, quá sức tự mãn khiến da cô gợn lên. "Em đã tự mình tách ra khỏi cuộc sống của ông Delacroix khá tốt rồi. Hay là em sẽ không thừa nhận việc em đã lơ là với bệnh nhân của mình một cách không biết xấu hổ một khi đã lại tìm thấy khoái lạc trên giường của tôi?"

"Không!" Meghann trừng mắt thét lên. Cô sẽ không để cho tên con hoang này nhìn nhìn thấy lời nói của hắn đã cắt vào lòng cô như thế nào, rằng hắn đã đúng về việc cô không quan tâm đến Jimmy trong năm tháng vừa qua. Meghann sụp xuống giường và nhắm nghiền mắt lại. Một hình ảnh kinh hoàng hiện ra trong đầu cô, không phải là cảnh tượng kinh khủng khi Simon cúi đầu trên Jimmy mà là một người đàn ông khác... Johnny Devlin.

Johnny, người tình thời niên thiếu, vị hôn phu thời chiến tranh ... và nạn nhân đầu tiên của cô. Meghann nhìn thấy chính mình, ốm đau bệnh hoạn sau cuộc biến đổi và điên cuồng tuyệt vọng vì nhu cầu cần có máu. Ôi, cô đã tuyệt vọng, nhưng không tuyệt vọng đến mức làm như Simon ra lệnh và giết vị hôn phu hoảng sợ, đã gần như bất tỉnh của mình. Chỉ sau khi Simon đã kéo cô tới chỗ anh, giữ đầu cô đặt chắc chắn lên mạch máu anh, trong khi hắn liên tục ép cô uống, uống, uống thì cuối cùng cô mới cắm răng nanh vào cổ Johnny và hút cạn nguồn sống của anh.

Meghann đã không bao giờ tha thứ cho chính mình vì Johnny nhưng một lời bào chữa yếu ớt của cô là nếu có cơ hội

https://thuviensach.vn

lần thứ hai, cô sẽ tìm ra cách để từ chối cái lựa chọn ghê tởm mà Simon đặt trước mặt cô. Giờ đây ngay cả cọng rơm yếu ớt ấy cũng đã mất. Một lần nữa, Simon Baldevar đã làm cho cô phản bội người đàn ông mà cô thề nguyện yêu thương.

Nhưng việc xảy ra cho Jimmy Delecroix còn tồi tệ hơn Johnny nhiều. Làm sao cô có thể làm việc này… nhìn thấy Simon đã biến Jimmy thành cái vỏ rỗng thảm thương như thế nào mà vẫn rơi vào câu thần chú của hắn?

Bởi vì việc đó quá dễ, Meghann tự nói với mình với sự khinh ghét. Ngủ với Simon dễ dàng hơn rất nhiều so với chiến đấu với hắn, ngừng tranh đấu và đặt lòng tin vào hắn dễ hơn nhiều… nhưng hắn lại vừa mới rứt lòng tin ấy ra khỏi cô, cùng với trái tim cô.

"Không cần phải khóc, cô bé," cô nghe hắn thì thầm. Giờ khi cô nằm đây, trái tim tan vỡ và khóc lóc ở trên giường, tên bạo chúa không thể chịu nổi sẽ biến mất… giờ Simon sẽ dành cho con búp bê bé nhỏ ngốc nghếch của hắn thêm nhiều sự an ủi giả tạo nữa.

"Để tôi yên," cô khóc, gạt cánh tay đang kéo cô lại gần hắn ra.

"Em đang suy nghĩ ngốc nghếch đấy," Simon khẽ nói, mặc dù hắn bỏ tay ra. "Tại sao phải tự trừng phạt bản thân vì đã quyết định khôn ngoan? Thực vậy, cưng à, chỉ có một kẻ ngu ngốc hoàn toàn mới tiếp tục chiến đấu với tôi. Lẽ tự nhiên em đã chọn chấp nhận tình yêu và mọi sự an ủi mà tôi mong mang tới cho em thay vì cứ chống chọi vô ích. Tại sao em lại phải giữ mình kiêng khem và cay đắng, làm nô lệ cho một sinh vật óc rỗng, thay vì ôm ấp tôi và mọi thứ mà tôi có thể cho em?"

"Tôi chẳng muốn gì từ anh cả!" Meghann gào lên và tát vào mặt hắn bằng tất cả sức mạnh của cô, tự hỏi liệu hắn có dám đánh cô trong khi cô đang mang thai hay không.

Simon chỉ cười, xoa xoa bên má bị thương của hắn. "Tôi đã nghe nói đàn bà có mang thường có tính khí tồi tệ và hành vi thất thường. Em cần phải nghỉ ngơi, bé con à. Tôi sẽ mang em trở lại phòng chúng ta để em có thể bình tĩnh lại và thôi đe doạ đến sức khoẻ các con chúng ta với tất cả những bực bội này –"

https://thuviensach.vn

“Bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra khỏi tôi trước khi tôi cắn rụng chúng!”

“Đừng cư xử như một đứa bé hỗn xược nữa,” Simon nói, lờ đi những sự chống đối giận dữ của cô khi hắn cố mang cô ra khỏi phòng Jimmy.

“Đặt tôi xuống, mẹ kiếp anh! Đặt tôi xuống!”

Simon mạnh bạo tóm lấy cô, khẽ rung lắc hai vai cô. “Thôi cào cấu như mèo và đánh nhau với tôi ngay. Em muốn đẻ non đấy à?”

“Để tôi yên…” cô bắt đầu nói và Simon chỉ đơn giản đặt tay vào mồm cô, mọi nỗ lực giật kéo điên cuồng của cô để thoát khỏi hắn chỉ gây tác động như ruồi muỗi trước sức mạnh không gì thắng nổi của hắn.

“Bỏ tay ra khỏi cô ấy, thằng khốn.”

Meghann cảm thấy cánh tay Simon khẽ rời ra và cả hai đều hướng những đôi mắt sững sờ về phía hình hài đang đứng ở cửa – Jimmy Delacroix, trông hơi ngỡ ngàng như đã sẵn sàng chiến đấu với cái chân ghế anh giật ra khỏi chiếc ghế gỗ trong phòng anh dùng tạm làm cọc.

“Jimmy?” Meghann rụt rè gọi, lén nhìn qua anh từ đằng sau Simon. Cô không thể tin là mắt cô đang không đánh lừa cô, là Jimmy Delacoix thực sự đang đứng ở kia và nói chuyện, cái nhìn trống rỗng đáng ghét đã được thay bằng biểu hiện dè dặt khiến Meghann mỉm cười bất chấp sự khổ sở của mình.

“Đừng lo, Maggie,” anh cộc cằn nói, không cử động mắt khỏi Simon hay đôi mắt hổ phách đang đánh giá của hắn. “Anh sẽ không để tên biến thái này làm hại em nữa.”

“Jimmy!” cô vui mừng gọi và lợi dụng lúc Simon nhất thời bị sốc, lẻn qua người hắn và chạy về phía Jimmy, vòng tay mở rộng để ôm anh.

Nhưng Jimmy đã lùi lại một bước, choáng váng nhìn vào cơ thể cô. “Chuyện quái quỷ gì xảy ra với em thế?”

“Hả?” cô nói rồi nhận ra thân hình tròn lẳng của cô hẳn phải khiến anh kinh ngạc như thế nào. Cô chết đứng một chỗ, cánh

https://thuviensach.vn

tay buông thõng hai bên người trong khi khuôn mặt đỏ bừng vì hổ thẹn.

Nhưng dường như Jimmy không lấy làm buồn. Gạt đi sự bối rối lúc đầu của mình, anh bế cô lên và đặt một nụ hôn vĩ đại vào đôi môi sững sờ của cô.

"Có chuyện quái quỷ gì thế, Maggie?" Jimmy vui vẻ hỏi và lại hôn cô. "Anh đã bị ốm à? Ý anh là, lạy Chúa, từ lúc nào mà em bầu to thế?"

"Cái gì?" cô hỏi, cực kì khó chịu vì Simon vẫn tiếp tục im lặng.

"Anh đã bị ốm à?" Jimmy lặp lại rồi liếc vào vẻ khó hiểu trên mặt cô. "Maggie à, anh bị làm sao ấy… anh thấy khác lắm."

"Ôi, cưng à," cô thì thào, cảm thấy một làn sóng tiếc thương cho người đàn ông vẫn đang ôm cô trong tay. "Anh… giờ anh đã là ma cà rồng rồi, đã là như thế gần tám tháng nay rồi."

"Tám tháng?" Jimmy lặp lại và sụp xuống sàn, Meghann vuốt ve mái tóc dài của anh. "Không, không thể nào, chuyện ấy…"

Nhưng anh ngừng giữa chừng và Meghann thấy rằng anh đã biết đó là sự thật. Ngoài việc cùng huyết thống với cô, Jimmy còn là một ma cà rồng quá trẻ và quá buồn bực nên ý nghĩ của anh vươn tới chỗ cô. Cô thấy sự kinh ngạc của anh với sức mạnh kì dị đang tuôn chảy trong người, thính giác đột nhiên sắc bén khiến anh nghe thấy cả tiếng sóng ngoài đại dương rõ ràng như thể đang đứng trên bờ biển mặc dù anh đang ở trong một căn nhà anh chưa từng thấy bao giờ. Và tệ hơn cả, có một nhu cầu… một nỗi thèm khát đột ngột…

"Không!" Jimmy rú lên. Nó đang ở trong anh, niềm khao khát máu mạnh hơn gấp một ngàn lần so với cơn thèm rượu tệ hại nhất.

Meghann bỏ anh lại một lúc, đi tới chỗ chiếc tủ lạnh nhỏ ở góc phòng. Cô trở lại bên anh với một túi máu mà Jimmy nhìn vào với vẻ căm ghét của con người trong một giây ngắn ngủi trước khi giật nó khỏi tay cô và tu ừng ực.

https://thuviensach.vn

“Ốn rồi,” Maggie thì thầm với anh trong khi anh đang ngấu nghiến chỗ máu. Lạy Chúa, cô hiểu rõ làm sao chuyện anh đang phải trải qua, biết nó như thế nào khi căm ghét chính mình vì thích thú với vị đồng và sắt trong miệng, vì đột nhiên cảm thấy mạnh mẽ và quyền năng.

Giờ anh đã thấy chưa? Meghann nói và cảm thấy một thoáng buồn cười trước sự kinh ngạc của Jimmy khi nghe thấy những lời không phát ra của cô. Gần như chắc chắn Simon cũng nghe rõ từng lời nhưng cô phải cố và ngăn hắn khỏi những câu cô chỉ dành cho Jimmy.

Đây chính là cơn khát máu à? Jimmy hỏi lại, trông như một đứa trẻ run rẩy chỉ vừa mới tập đi trong khi anh hỏi lại cô bằng thần giao cách cảm.

Meghann gật đầu và vuốt mái tóc dài của anh một cách an ủi. Đây là lý do em không bao giờ muốn biến đổi anh, Jimmy. Có lẽ chúng ta có sự trường sinh và vài năng lực mà em sẽ dạy anh nhưng sẽ luôn có cơn khát máu. Đó là một lời nguyền đối với sự tồn tại của ma cà rồng. Chiến đấu với bản thân mình đã đủ tệ rồi… em không bao giờ muốn thấy anh cũng phải vật lộn với nó.

Nhưng điều gì đã khiến em đổi ý? Sao em lại biến đổi anh?

Ôi, Jimmy…

“Chờ đã,” Jimmy nói và ném chiếc túi rỗng đi. Trước ký ức không mong muốn, khả năng nói chuyện thần giao cách cảm rời bỏ anh và tiếng rú đau đớn của anh vang khắp phòng. “Em đã không biến đổi anh… đó là… ôi, Chúa ơi, không!”

“Việc đó không quan trọng!” Meghann nói và lườm vào Simon, kẻ đang ngồi thảnh thơi trên giường và trông giống một con diều hâu hơn bao giờ hết với đôi mắt vàng nâu tập trung vào cô và Jimmy… một kẻ đi săn sẵn sàng lao xuống con mồi nhưng đang kìm mình lại, thưởng thức nỗi kinh hoàng của chúng trước khi tấn công.

Cuối cùng, Meghann nhìn đi chỗ khác, quay sự chú ý trở lại chỗ người yêu đang đau khổ của mình. Cô ngâm nga hết lần này đến lần khác rằng việc ai đã biến đổi anh không quan trọng, anh vẫn có thể tìm thấy sự yên bình trong cuộc sống mới của mình.

https://thuviensach.vn

Cô và Charles sẽ giúp anh kiềm chế cơn khát máu và anh sẽ không bao giờ phải làm bất kỳ điều gì khiến anh hổ thẹn hay nghĩ rằng anh là một quái vật ma quỷ.

"Jimmy," cô nói, buộc anh nhìn vào cô. Lạy Chúa, cô cầu nguyện, xin đừng để cơn sốc này mang anh trở lại trạng thái tê liệt. "Khi con quỷ kia biến đổi anh, hắn đã cố ý làm cho mọi chuyện khó khăn… hắn muốn anh rơi vào trạng thái tâm thần đã khiến rất nhiều cuộc biến đổi bị thất bại. Và anh đã bị như thế - Jimmy, anh đã mất trí, hoàn toàn vô thức và không thể tập trung vào bất kỳ điều gì ngoại trừ nhu cầu cần máu. Nhưng em đã nói chuyện với anh, cầu xin anh trở lại, và anh đã nghe thấy em… anh đã có lại đầu óc minh mẫn! Không một con ma cà rồng nào từng tỉnh lại sau một cuộc biến đổi tồi tệ - chỉ có anh thôi! Việc ấy chứng tỏ anh mạnh mẽ như thế nào, rằng anh có thể làm mọi việc, bất kỳ việc gì…"

Jimmy từ từ ngẩng đầu lên từ đôi vai đẫm nước mắt cua cô và hít hà một hơi. "Phải," anh đồng ý và dành cho Meghann một nụ cười bẽn lẽn, hi vọng. "Anh nhớ mang máng đã nghe tiếng em. Việc đó giống như anh đang ở đáy một cái giếng và giọng em vọng tới chỗ anh. Anh rất muốn bảo em anh đã nghe thấy nhưng hắn đã giữ anh lại." Từ vòng tay bảo vệ của Meghann, Jimmy ném cho Simon, vẫn còn đang im lặng tuyệt đối, một cái nhìn ác ý.

"Em nói đúng, Maggie," Jimmy cứng rắn nói và đứng lên, giúp Meghann đứng dậy. Anh ôm chặt hai vai cô và nhìn đầy yêu thương vào cái bụng tròn vo của cô, khiến cho Meghann liếc nhìn anh bối rối một lần nữa.

"Chà," anh nói và bàn tay anh lưu luyến nơi bụng cô. Rồi anh ngước mắt lên lần nữa và dành cho cô cái nhìn khiển trách.

"Đáng lẽ em không nên làm chuyện này, em biết không," anh mắng và chỉ vào Simon. "Đừng nghĩ là anh không biết ơn em vì đã cứu anh ra khỏi cái địa ngục mà hắn đã ép anh vào, nhưng Lạy Chúa Giê-su, Maggie! Lần này em không chỉ mạo hiểm mạng sống của mình… lỡ hắn hại con chúng ta thì sao?"

"Con chúng ta?" cô nhắc lại một cách tê liệt rồi nghe thấy tràng cười độc ác đằng sau mình. Quay lại, cô trông thấy Simon

https://thuviensach.vn

đã đứng dậy khỏi giường và thư thả đi về phía cô.

Trước khi cô có thể di chuyển, hắn đã tới đằng sau cô, đặt một bàn tay quanh bụng cô trong khi bàn tay kia gạt Jimmy đi khi anh cố bảo vệ cô.

"Tránh xa cô ấy ra!" Jimmy gầm gừ và Simon lại cười, giữ chắc Meghann, người đang vặn vẹo và cào cấu hai cánh tay vòng quanh cô.

"Mi có thể an tâm là ta sẽ không hại cô ấy." Simon đưa một bàn tay lên má Meghann, giọng hắn dài thườn thượt, "Ông Delacroix đây dường như hơi hiểu lầm về việc ai là bố các con của em, cô bé. Phải chăng em nên làm sáng tỏ cho hắn, hay là tôi sẽ được làm nhiệm vụ thích thú đó?"

"Maggie, hắn đang nói cái quái gì vậy?" Jimmy hỏi một cách khó chịu và Meghann trông thấy nhận thức kinh khủng đang bừng sáng trong mắt anh khi hai bàn tay Simon vuốt ve cái bụng to bực của cô với vẻ thân thuộc, yêu thương. Anh biết Simon Baldevar sẽ không chạm vào cô theo cách ấy nếu cô đang mang thai con của người khác.

"Maggie, không!" anh thét lên, đôi mắt và giọng nói cầu xin cô bác bỏ sự thật khủng khiếp mà Bá tước Baldevar đang đặt trước mặt anh.

Meghann dẫm châm mạnh hết sức mình, cảm thấy một niềm thoả mãn xấu xa khi cô nghe tiếng ngón chân cái của Simon bị gãy trước cuộc tấn công. Hắn nới lỏng vòng tay và cô chạy tới chỗ Jimmy.

"Đó là sự thật," Meghann khẽ nói và hít một hơi dài, hạ quyết tâm rằng lời thú tội của cô sẽ không phải là chiến thắng mà Simon muốn. "Nhưng hắn đã hiếp em… cái đêm hắn giết Alcuin và bắt cóc em…"

"Anh biết, Maggie à. Khi anh vào trong nhà để cứu em, anh đã trông thấy việc hắn làm với em. Tên hiếp dâm khốn nạn," Jimmy gầm gừ và phóng cái chân ghế vào tim Simon.

Simon dễ dàng tránh ngón giáo và bước về phía Jimmy nhưng Meghann đã đặt mình giữa họ. Trước sự khinh bỉ hài hước trong mắt Simon, điều gì đó vụn vỡ trong cô. Meghann đã

https://thuviensach.vn

vượt quá cả sự tức giận, quá bất kỳ một cảm xúc tỉnh táo nào, mong muốn duy nhất của cô là khiến Simon cũng bị tổn thương như cô.

"Biết mình đang mang đứa con của một tên khốn như anh đã từng làm tôi phát ốm," cô lạnh lùng nói. "Nhưng tôi yêu thương các con mình đủ để bỏ qua cái tai nạn không may trong danh tính của bố chúng. Và tôi sẽ cứu chúng khỏi cái nhận thức ấy – hai đứa bé này sẽ không bao giờ biết anh, không bao giờ! Alcuin đã nói đúng – anh huỷ hoại mọi thứ anh động tay vào. Tôi không biết vì cái quái gì mà tôi đã không nghe lời ông khi ông cầu xin tôi nhìn thấu qua mọi thứ tình yêu giả dối của anh. Hãy giết tôi hoặc để tôi rời khỏi căn phòng này với Jimmy, Bá tước Baldevar. Đó là hai lựa chọn duy nhất của anh bởi vì tôi thà chết còn hơn để anh trở thành một phần trong cuộc đời các con tôi."

Jimmy đột ngột đẩy cô ra đằng sau anh. "Maggie, chạy khỏi đây ngay trước khi hắn giết em!" anh gào lên.

Simon dành cho Jimmy một cái nhìn khó chịu ngắn trước khi nhấc anh lên khỏi mặt đất bằng một tay và ném anh vào bức tường gạch của lò sưởi đằng sau hắn. Bị choáng vì một cú đánh đã có thể giết anh nếu anh vẫn còn là người, Jimmy chỉ có thể nhìn trong tuyệt vọng khi Simon tóm lấy cằm của Meghann.

"Ông Delacroix," con ma cà rồng nói điềm tĩnh, và Meghann cảm thấy một chút hoảng hốt trước tia sáng dứt khoát trong mắt hắn, làn da trắng như tuyết và đôi môi mím lại thành một đường thẳng dữ tợn của hắn. "Kể cả khi ta tin vào những lời lẽ của Meghann, ta cũng sẽ không giết cô ấy ngay. Ta sẽ chờ cho đến khi cô ấy hoàn thành mục đích và cho ta người thừa kế." Lờ tịt Jimmy, hắn trở lại với Meghann và dành cho cô nụ cười nhạt. "Lời nói rất rẻ tiền, cưng à. Em nghĩ sao nếu củng cố bài phát biểu ấy bằng hành động, Phu nhân Baldevar?"

Khoanh tay lại trước ngực, Meghann gật đầu và Simon quỳ xuống trước mặt cô, cười rũ rượi trước cái nhìn khó hiểu của cô.

"Em nói là em hối hận vì đã không nghe lời cảnh báo của ông bác tôi để từ chối tình yêu của tôi. Như tôi còn nhớ, lão đã không chỉ đơn giản cảnh báo mà còn đề nghị em một cách để

https://thuviensach.vn

dứt bỏ tôi một lần và mãi mãi. Nhớ không? Em phải kêu gọi Alcuin vĩ đại và cho phép ông ta chiếm hữu thể xác em để ông ta có thể giết tôi. Hãy triệu hồi kẻ thù cũ của tôi đi… em biết là tôi sẽ không cố đánh em bây giờ. Thậm chí một tên ma quỷ như tôi đây cũng sẽ không giết người phụ nữ đang mang con trai hắn. Giết được tôi rồi, em và người tình của em có thể sống hạnh phúc mãi mãi… có khi hắn ta còn tốt bụng tới mức đóng vai cha của con chúng ta. Làm đi, Meghann, hoàn thành ước nguyện của trái tim mới với một từ thôi – Alcuin."

Meghann giơ hai bàn tay lên và miệng cô mở ra nhưng không có âm thanh nào… cô không thể đẩy tiếng nào ra khỏi cục nghẹn trong cổ họng mình. Alcuin, cô cố nói nhưng tấm kính vạn hoa ngọt ngào cay đắng của ký ức nháng qua trước mặt cô. Căn phòng chật chội mờ đi thành sa mạc Nevada mênh mông bất tận, nơi cô đã suýt mất mạng và bám chặt lấy Simon, cầu xin hắn đừng bỏ cô một mình trong khi hắn ôm cô thật chặt và đảm bảo với cô rằng không ai được làm hại cô nữa. Rồi cô trông thấy Simon ôm ghì lấy cô vào mình khi cô bẽn lẽn tặng cho hắn chiếc nhẫn cưới nhỏ bé mộc mạc của ba cô sau khi hắn đã hỏi cưới cô. Không ai bảo, cô thấy mình trở lại nhà thờ bé nhỏ được chiếu sáng bằng hàng chục ngọn nến, hình ảnh mờ nhoè và lung linh khi cô phải chớp mắt ngăn lại dòng nước mắt sung sướng lúc đeo chiếc nhẫn vào ngón tay Simon.

"Có chuyện gì không đúng à?" Simon mượt mà hỏi và dành cho cô nụ cười mỉa mai khiến cho cô co nắm đấm lên và tống mạnh vào ngực hắn.

"Tôi hận anh!" cô gào lên và điên cuồng đánh hắn, muốn giết hắn trong khi nghe thấy những tràng cười chiến thắng của hắn. "Không phải thế, không phải! Anh… anh đã ếm bùa cho tôi bằng cách nào đó, thâu tóm đầu óc tôi!"

"Nếu tôi đã ếm bùa cho em thì em phải ngoan ngoãn hơn nhiều, tôi đảm bảo với em như thế. Thôi nào, em yêu – ngốc nghếch thế đủ rồi. Cả hai ta đều biết những lời lẽ độc địa của em chẳng vững chắc chút nào. Em vẫn còn yêu tôi, bất kể em có bực mình với tôi bao nhiêu đi nữa vì cách tôi đối xử với đồ vô dụng kia." Simon quăng cô lên đùi hắn, ấn tay cô vào ngực để buộc cô ngồi im. "Em không thấy là tôi phải giữ hắn vô thức để em

https://thuviensach.vn

không phải chịu gánh nặng từ sự tỉnh trí bất ngờ của hắn hay sao? Hãy trông em buồn đến thế nào và tôi phải thú nhận là tôi chịu trách nhiệm trong chuyện ấy, nhưng tôi đã không phá vỡ thoả thuận của chúng ta. Tôi sẵn sàng thả tự do cho hắn sau khi em sinh con. Tôi vẫn có thể cho phép hắn sống… nếu em hoàn thành phần của em trong thoả thuận."

"Anh tưởng tôi ngu đến mức tin rằng anh đã tra tấn Jimmy vì lo lắng cho sức khoẻ của tôi, hay rằng anh có ý định thả anh ấy đi sao?" Meghann quát, lừ mắt với đôi mắt vàng đang nhìn xuống. "Anh chỉ không muốn có sự cạnh tranh nào hết, anh… đồ thấy dùi nhát cáy! Và anh đang nói đến thoả thuận nào?"

"Em phải ngậm mồm lại trước mặt con chúng ta – tôi sẽ không để cho những người thừa kế của tôi phải sống với kiểu ngôn ngữ bẩn thỉu như thế. Tôi chắc chắn là em không còn nhớ thoả thuận của chúng ta… em chẳng hề có mong muốn nhớ lại chút nào vào lúc này. Nhưng tôi sẽ làm sống lại cái trí nhớ có chọn lọc của em. Em đã đồng ý rằng một khi ông Delacroix tỉnh trí lại, em sẽ kể cho hắn mọi việc đã xảy ra giữa chúng ta… hoặc tôi sẽ làm. Tôi có nên bắt đầu bằng cái này không?" Simon giơ tay lên để chiếc nhẫn vàng đơn giản phản chiếu nổi bật trong ánh đèn điện trên đầu.

Mặc dù Jimmy cách họ đến vài feet, đôi mắt ma cà rồng vẫn cho anh khả năng nhận ra từng đường nét của chiếc nhẫn vàng… chiếc nhẫn anh đã từng thấy trước đó hàng ngàn lần quanh cổ Meghann.

"Chiếc nhẫn của ba em?" Jimmy nói vẻ khó tin, và Meghann phải cưỡng lại thôi thúc vùi mặt trong hai bàn tay để cô không phải nhìn thấy vẻ vỡ mộng đau đớn trong đôi mắt anh. "Vì lý do quái gì mà thứ ấy lại đang đeo chiếc nhẫn của ba em?"

"Bởi vì em đã tặng nó cho hắn," cô mệt mỏi nói. Cô thở dài và liếc xuống sàn nhà, không thể bắt gặp ánh mắt Jimmy khi cô kể với anh mọi chuyện đã xảy ra trong lúc anh mất trí.

Meghann không chừa lại gì cả, không giấu giếm một bí mật nào để sau đó Simon có thể dùng nó chống lại cô. Cô bắt đầu từ xuất phát điểm, kể với Jimmy rằng cô gần như không có thời gian để đau khổ vì Simon đã bắt cóc anh thì cô phát hiện ra

https://thuviensach.vn

mình đã mang thai. Cô giải thích tại sao cô cần uống máu của Bá tước Baldevar, thoả thuận của họ về chuyện cô cố chữa cho Jimmy để đổi lấy việc tự nguyện mang thai con của Simon.

Cô kể cho anh nghe về tình bạn nảy nở giữa cô và tên quỷ, nó đã sâu đậm lên thế nào khi cô bám chặt lấy Simon trong cơn hoảng loạn sau cuộc tấn công bất ngờ của Guy Balmont. Không có niềm vui sướng, chỉ có nỗi hổ thẹn trong giọng cô khi cô nói trong năm tháng vừa qua cô đã không chỉ là tình nhân của Bá tước Baldevar, mà còn là vợ hắn.

"Không có lời bào chữa nào cho những việc em đã làm… không gì hết. Em rất tiếc, Jimmy," cô nói qua những tiếng nức nở nghẹn ngào. "Anh đã là bạn thân thiết nhất của em, ngoài Charles, và em không bao giờ muốn anh bị tổn thương. Tin em đi, em sẽ không bao giờ chấp nhận một người yêu nếu em biết Bá tước Baldevar còn sống. Tên ma quỷ này sẽ giết bất kỳ ai em cố yêu. Giờ khi em đã có thai, em bị kẹt với hắn – nếu em muốn sống trong đời các con em thì phải như thế. Và còn nhiều hơn thế nữa… theo một chừng mực méo mó nào đấy, em có yêu hắn – gần nhiều bằng em ghét hắn. Hãy đi đi, Jimmy, xin anh đấy. Hãy quên em đi."

"Maggie, không! Đó là một trò đùa, phải không?" Jimmy cầu xin "Giống như lúc trước – em đang lừa hắn và em sẽ giết hắn khi đến đúng thời điểm. Maggie, không đời nào em có thể yêu thằng khốn nạn này."

"Em xin lỗi," cô bắt đầu nói nhưng Simon đặt một ngón tay lên môi cô, ấn xuống để cô không thể mở miệng ra cắn hắn.

"Em không nợ hắn lời xin lỗi. Đừng bao giờ xin lỗi những kẻ bề dưới, cô bé. Ông Delacroix đã có lại trí khôn, cho dù từ lúc đầu nó đã ít ỏi thế nào, cũng như món quà trường sinh bất lão. Nếu hắn vẫn khao khát em, đó là nỗi khổ của hắn." Simon ấn cằm hắn trên đầu Meghann và dành cho Jimmy nụ cười đầy sự cảm thông giả tạo. "Ta thực sự cảm thông với mi, Ông Delacroix. Mi phải lòng Meghann là lẽ đương nhiên… ta không thể đổ tội cho thị hiếu của mi, nhưng sinh vật phi phàm này không bao giờ là dành cho loại như mi. Hãy đi và tìm lấy con chim sẻ nhạt nhẽo nào đấy để cùng chia sẻ đêm dài và đừng bao

https://thuviensach.vn

giờ đi ngang qua đường ta lần nữa nếu mi còn muốn sống."

"Meghann?" Charles và Lee đứng ở ngưỡng cửa, đôi mắt họ hết đảo qua cặp đôi trên giường lại chiếu vào người đàn ông đang đứng cách họ vài feet, vôi vữa bám đầy tóc trong khi anh ta sụm xuống và ngăn dòng nước mắt.

"Cô ấy chỉ đang hấp thụ cơn choáng váng từ sự tỉnh trí đáng kinh ngạc của ông Delacroix," Simon nói và liếc vào Charles, vẫy một bàn tay vẻ xua đuổi vào Jimmy. "Muốn làm gì với hắn thì làm. Tôi sẽ mang Meghann trở lại giường để cô ấy nghỉ ngơi. Bác sĩ Winslow, đi cùng tôi… tôi muốn cậu đảm bảo là tâm trạng buồn bã không làm trầm trọng thêm tình trạng của cô ấy."

"Không!" Jimmy la lên và giật cánh tay ra khỏi Charles. "Tôi không đi đâu hết… đặc biệt là với anh! Maggie nghĩ cô ấy yêu tên điên loạn này… vì cái quái gì mà anh lại không kéo cô ấy ra tránh xa khỏi hắn ngay từ khi hắn bắt đầu làm hỏng đầu óc cô ấy?"

"Cô ấy cần máu của anh ta," Lee bắt đầu giải thích.

"Anh là thằng quái nào?" Jimmy hỏi nhưng chuyển sự giận giữ của mình vào Meghann trước khi Lee có thể trả lời. "Còn cô! Cô đã từng có đầu óc – cô sẽ không cho cái thứ quái đản này đến một ngày. Sau tất cả những gì mà cô kể với tôi là hắn đã làm với cô, nếu cô tiếp tục ở bên hắn cô chẳng khác nào một con chó cái ngu xuẩn đáng nguyền rủa!"

"Anh vừa gọi tôi là gì?" Meghann nói vẻ khó tin và Simon đặt cô lên giường.

"Em thấy tại sao tôi đã bảo em là mọi nỗ lực vị tha của em đều vô ích chưa… chúng sẽ chẳng được đánh giá cao?" Simon cau có. "Nhìn vào tên vô lại này xem… em cứu đầu óc hắn và thay vì những lời cảm ơn, em nhận được những câu sỉ nhục. Bác sĩ Tarleton, làm ơn đưa Meghann trở về phòng trong khi tôi xử lý con vật vô giá trị dám nghĩ rằng hắn có thể gọi vợ tôi theo cái kiểu như thế."

"Mẹ kiếp mày! Cô ấy không phải là vợ mày và không bao giờ là vợ mày!" Jimmy gào lên. "Mày đã làm gì đó với cô ấy, bóp méo đầu óc cô ấy bằng cách nào đó. Tới đi, tên khốn kiếp… có thể

https://thuviensach.vn

Maggie không giết mày được, nhưng tao thì chẳng có vấn đề gì cả. Một khi mày đã chết cô ấy sẽ lại là chính mình."

"Không, Simon!" Meghann la lên khi hắn bước về phía Jimmy và cả bốn người đàn ông đều nhăn mặt trước tiếng thét chói lói làm vỡ cả kính cửa sổ phía sau cô.

"Xin anh," cô nói và nắm hai bàn tay hắn. "Anh quan tâm làm gì đến những lời nói hay cách nói của anh ta? Em đã nói là em yêu anh… như thế không đủ sao? Xin anh đừng làm hại anh ấy!"

"Maggie, im đi!" Jimmy gầm ghè. "Để tôi nghe thấy cô nói yêu hắn một lần nữa và –"

"Và thế nào?" Simon lạnh băng hỏi, ném tay Meghann ra và bước về phía Jimmy.

Jimmy bước lùi một bước… cơn giận bất chấp hậu quả đã đi đâu mất rồi? Đó có phải cũng là một phần của cơn khát máu không, cơn cuồng nộ khiến anh muốn quấn tay quanh cổ họng Maggie mà bóp nghẹt hết mấy câu em yêu anh ra khỏi cô ấy? Và tại sao anh lại gào thét với Maggie, gọi cô bằng những cái tên xấu xí dù cô không hề có lỗi gì, trong khi nguyên nhân của mọi điều tồi tệ trong suốt năm qua đang đứng ngay trước mặt anh, đôi mắt màu vàng đáng nguyền rủa thách thức Jimmy tới gần hơn?

"Tao sẽ không lùi lại đâu," Jimmy nói, giận tới mức anh thậm chí không sợ cơn giận chết người đang nung nấu trong mắt Simon. "Tao thà chết còn hơn đứng sang một bên và để Maggie sống với mày… cô ấy không biết cô ấy đang làm gì."

"Mi muốn chết vì một người đàn bà chẳng coi ngươi ra gì? Tốt thôi, hạng người như thế dù sao cũng chẳng đáng được làm ma cà rồng." Hắn thoáng liếc về phía Charles, người cho đến lúc này vẫn không thể làm gì được ngoài nhìn chằm chằm kinh ngạc vào hai con ma cà rồng cuồng nộ trước mặt anh. "Mang Meghann ra khỏi phòng này ngay."

"Không!" Maggie thét lên trước khi Charles có thể di chuyển tới bên cô. "Simon, xin hãy nghe em…" cô bắt đầu nói nhưng Jimmy đã lao vào Simon, một cuộc tấn công điên rồ tuyệt vọng

https://thuviensach.vn

khi anh đấm đá và cào cấu, cố đẩy hắn xuống sàn nhà.

Trong một thoáng, nỗi căm hận của anh đã thực sự cho anh đủ sức mạnh để làm Simon ngạc nhiên và những vết xước nham nhở xuất hiện trên một bên má hắn, nhưng Simon nhanh chóng lấy lại thăng bằng và đẩy Jimmy ra khỏi hắn với một tiếng gầm giận dữ.

Giờ hắn đứng phía trên con ma cà rồng bị ngã sóng soài nhưng không tiếp tục các cuộc tấn công bằng cơ bắp. Thay vào đó hắn giơ hai bàn tay lên đầu và bắt đầu một câu niệm chú thì thầm, đều đều khiến một thứ ánh sáng đen kì lạ toả ra trên tay hắn.

"Jimmy, tránh ra!" Meghann gào lên và thoát khỏi tay Charles. Cô biết Simon sắp làm gì… chính cô đã làm việc ấy để giết một con ma cà rồng khi cô không có cọc hay vũ khí nào trợ giúp. Hắn đang dùng thần chú Druidic, khuyến dụ một vị nữ thần Xen-tơ cổ xưa để cho bàn tay hắn sức mạnh đâm thủng lồng ngực Jimmy và lấy ra trái tim anh. Nếu cô có thể dừng lời niệm chú, cô sẽ ngăn Simon hỏi đạt được nguồn năng lượng hắn cần và có lẽ làm hắn sao lãng đủ lâu để Jimmy trốn thoát.

Jimmy nghe thấy tiếng kêu hoảng loạn của cô và thoát khỏi trạng thái tê liệt mà thần chú của Simon đã níu giữ anh. Anh cố gắng giơ một chân lên và tống thẳng vào háng kẻ thù, khiến hắn bay ra.

"Không!" Charles rú lên khi Simon lao vào người Meghann, người đã bò về phía hai sinh vật đang đánh nhau vì cô. Mặc dù Simon nhanh chóng lấy lại thăng bằng, hắn cũng vẫn không thể ngăn mình khỏi đè vào người cô.

Meghann không chỉ đơn giản ngã xuống sàn; cô đập mạnh người xuống đất, một tiếng kêu nghẹn ngào thoát ra khỏi miệng cô.

"Meghann!" Simon khẽ xoay người cô lại, khuôn mặt hắn trắng bệch một cách khác thường khi nhìn thấy dòng máu đỏ làm ướt thẫm bộ váy ngủ của cô.

"Giúp em với," cô hổn hển, gần như không nói nên lời trong cơn đau cào xé đang xuyên qua người cô.

https://thuviensach.vn

Lee chạy tới chỗ cô và đẩy bộ váy ngủ lên. “Trông như là nhau thai bị rách và cô ấy đang xuất huyết – chắc phải là tụ máu trong mạch trên diện rộng mới làm cô ấy chảy máu như thế này.” Cả Simon và Charles tái nhợt đi trước câu chuẩn đoán cũng như trước dòng máu đỏ tươi chảy tràn ra từ giữa hai chân Meghann. “Cô ấy đã mất khả năng sinh thường. Bế cô ấy lên khẽ thôi, tôi phải mổ đẻ…thậm chí có khi còn phải tiến hành cắt dạ con để cứu sống cô ấy.”

Simon bế cô lên, nhăn mặt khi Meghann rên rỉ và ôm chặt bụng cô. Hắn nhanh chóng đi theo Lee ra khỏi phòng, thậm chí còn không để ý thấy Jimmy đang đứng dựa lưng vào tường.

“Ra khỏi đây đi, Jimmy,” Charles nói khi họ rời khỏi phòng.

“Tôi không cố ý!” Jimmy bật ra, đôi mắt cầu mong Charles hiểu cho. “Tôi đã không nhìn thấy cô ấy ở đằng sau hắn! Lạy Chúa, tôi thà để hắn giết tôi còn hơn là làm cô ấy đau như thế.”

Charles nhanh chóng gật đầu, một chút hoảng hốt rời khỏi mặt anh khi anh quay sang Jimmy. “Đó chỉ là một tai nạn kinh khủng nhưng việc đó không quan trọng. Anh gặp may vì Bá tước Baldevar thực sự yêu Meghann. Nếu anh ta không mải miết lo cứu mạng cô ấy như thế thì giờ anh đã chết rồi. Nhưng bất kể chuyện gì xảy ra, anh ta cũng sẽ săn lùng anh. Đây,” Charles nói và lôi một xấp tiền dày khỏi ví. “Hãy tới căn nhà ở Getaway. Dưới nhà của Max, Meghann đã đặt địa chỉ của em gái anh… cô ấy đã chuyển gia đình của anh đi sau khi Simon biến đổi anh, để giữ họ an toàn.”

Jimmy nhăn mặt lại trước thông tin ấy, kể cả khi Maggie đã làm một việc mà anh thực sự không muốn nghĩ tới với Simon Baldevar, cô vẫn còn quan tâm anh đủ để chăm sóc anh và em gái.

“Tôi không thể bỏ đi… tôi phải cứu Maggie…” Jimmy không quan tâm liệu Simon có làm anh đau không. Anh phải tới bên Maggie và làm bất kể điều gì để cứu cô.

“Giờ anh không làm gì được cho cô ấy đâu,” Charles nói nhưng hạ giọng trước biểu cảm tan nát cõi lòng của Jimmy. “Nghe này, anh biết tôi sẽ làm mọi điều có thể cho cô ấy, và

https://thuviensach.vn

người kia là Lee… bác sĩ sản khoa tài năng nhất mà tôi biết. Tôi sẽ cho anh biết chuyện gì đã xảy ra… sẽ gửi một lá thư nhờ em gái anh chuyển. Làm ơn đi, Jimmy, tránh xa khỏi đây trước khi Simon huỷ diệt mọi nỗ lực nhọc nhằn của cô ấy để mang anh trở lại bằng cách giết chết anh."

Jimmy gật đầu và bước vào hành lang với Charles, cảm thấy thứ gì đó bắt đầu chắn đường anh nhưng rồi nó biến mất.

"Còn một chuyện nữa," Jimmy nói và đặt tay lên vai Charles. "Xin anh nói với Maggie là tôi không định làm đau cô ấy. Hãy nói là tôi yêu cô ấy."

"Tất nhiên," Charles nói và không nghĩ thêm một lần nào về Jimmy Delacroix nữa, anh bay vào miền tâm linh, điểm đến của anh là phòng đãi tiệc đã được tân trang thành một phòng phẫu thuật và phòng sinh sản cần chăm sóc đặc biệt [30] cực kỳ hiện đại cho hai đứa bé sinh đôi, phòng khi họ cần đến.

Charles đến nơi và trông thấy Simon và Lee đã rửa tay và đeo khẩu trang, Meghann được chuẩn bị để làm phẫu thuật ở trên bàn.

"Để tôi," Charles nói với Simon sau khi anh đã rửa tay và cắm chiếc ống thở từ trên tay Simon vào mũi Meghann. Anh gắn nó với một trong những túi máu của Simon, đã được chuẩn bị từ nhiều tuần trước theo lời gợi ý của Lee. "Anh tập trung vào việc giữ cô ấy bình tĩnh."

Simon gật đầu và dùng một chiếc khăn lạnh lau ngang qua vầng trán lấm tấm mồ hôi của Meghann, nắm lấy bàn tay đang siết chặt tay hắn đến gãy cả xương.

"Hứa với em," cô hổn hển, cố nói qua cơn đau đang bao trùm lấy mình.

"Bất kỳ điều gì, cô bé ạ."

"Đừng… đừng quên em…"

"Em không được nói như thế," Simon nói một cách mãnh liệt, đôi mắt nhìn vào ánh mắt đau đớn của cô. "Tôi sẽ không quên em bởi vì em sẽ ở mãi bên cạnh tôi, cùng nuôi dạy các con."

https://thuviensach.vn

“Em cũng mong như vậy,” Meghann nói và mỉm cười trong nước mắt. Bất kể cô giận dữ với việc hắn đã làm với Jimmy đến đâu, đây có thể là lần cuối cùng cô được nói chuyện với hắn và cô không muốn nó là một cuộc đấu khẩu đầy sự quở trách hay căm thù. “Nhưng nếu em không ở đây… làm ơn, hãy nuôi các con như cách em muốn… anh hãy mềm mỏng và dịu dàng… giống như đối với em. Đừng… làm ơn đừng nói rằng đó chỉ là diễn trò, rằng anh thực sự có thể sống như thế -“

“Suỵt,” Simon nói. “Tôi sẽ là mọi điều em muốn cho một ông bố của các con em và nếu tôi không làm được thì đã có em ở đây để đay nghiến và bắt bẻ tôi.”

“Một chuyện nữa – ôi, Giê-su! Lee, có chuyện gì thế?”

Bên trên chiếc khẩu trang phẫu thuật của anh, Meghann trông thấy nỗi sợ hãi trong mắt Lee và cảm thấy biết ơn khi anh không cố nói dối. “Có sự tổn thương nghiêm trọng. Em sẵn sàng mổ đẻ chưa?”

Meghann nuốt lại sự sợ hãi, biết rằng cơn đau hiện nay cô đang phải chịu sẽ càng tồi tệ hơn một khi Lee mổ cho cô, và gật đầu. “Chỉ một điều này thôi… Simon, đừng làm hại Jimmy Delacroix. Anh ấy không muốn chuyện này xảy ra… hứa với em anh sẽ không săn đuổi anh ấy.”

Những đốm đỏ xuất hiện trên hai má hắn nhưng Simon chỉ nói. “Bất kì điều gì em muốn, Meghann à. Giờ hãy thư giãn và chỉ nghĩ về những đứa bé tuyệt vời mà em sắp được nhìn thấy.”

Meghann mơ màng nghe thấy máy theo dõi nhịp tim và biết rằng một trong hai đứa bé đang gặp rắc rối, hay có lẽ là cả hai. Nhịp đập quá yếu… hi vọng duy nhất của chúng là phải được ra đời. Làm ơn, cô cầu nguyện với bất cứ ai có thể đang lắng nghe, hãy để Lee hoàn thành ca mổ trước khi chúng chết.

Cơn đau thật khủng khiếp, còn tồi tệ hơn bất kỳ điều gì cô từng cảm thấy trước đó… tồi tệ hơn cả cuộc biến đổi. Cô biết mình đang bị sốc, biết điều đó nhờ vào cơn lạnh kinh khủng đang quét qua cô. Cô cảm thấy mồ hôi vã ra trên làn da ẩm ướt và cơn buồn nôn ghì chặt cô trong suốt lúc đau đớn.

“Sắp nôn,” cô lè nhè nói và cảm thấy ai đó, Simon hay

https://thuviensach.vn

Charles tóm lấy hai vai cô và kéo cô ngồi dậy để cô không bị sặc vì nôn.

"Cứu em với," cô thì thào, không chắc mình đang nói với ai. Cô cảm thấy một bàn tay nắm lấy tay cô và cố mở được mắt ra, nhìn chằm chằm vào mắt Simon. Đôi mắt hắn nheo lại và cằm hắn đanh lại như thể chính hắn cũng bị đau đớn và rồi Meghann hiểu ra… hắn đang mang cơn đau của cô vào trong mình, cố giảm bớt nó cho cô. Trong giây phút ấy, cô cảm thấy mọi nỗi tức giận còn sót lại bay biến hết. Tất cả những gì quan trọng là đây chính là cha của những đứa con mà cô vô cùng mong muốn chúng được sống.

"Cảm ơn anh," cô cố nói nhưng ngay giây phút đó cô đột nhiên thấy mình đang đứng phía trên thân xác nằm ngửa của mìn.

Charles đứng canh bên cạnh những chiếc máy theo dõi các dấu hiệu sống của cô và cau mày. "Cô ấy bị ngất vì sốc rồi."

"Có lẽ thế lại hay hơn cả," Lee lẩm bẩm và rạch một đường thẳng từ rốn tới bộ phận bên dưới của cô, tách các cơ ở ổ bụng trước khi rạch thêm một đường nữa qua thành dạ con. "Cô ấy không thấy đau lại là chuyện tốt, vì cô ấy sẽ không biết chuyện gì đang diễn ra."

Nhưng em có biết, Meghann cố nói. Tại sao họ không thể nghe thấy cô? Cô liếc nhìn Simon, người đang cau mày nhìn xuống khuôn mặt trắng nhợt, bất động của cô.

Simon, anh không nghe thấy em à?

Đột nhiên, đầu hắn giật lên và mắt họ gặp nhau, Meghann trông thấy một thứ mà cô chưa từng nhìn thấy trong mắt hắn bao giờ - sự hoảng sợ.

Meghann, đừng bay đi, hắn nói và cô di chuyển tới chỗ hai bàn tay đang vươn ra của hắn, thấy chính mình trượt lại vào trong thể xác, gần như chào đón cơn đau xé ruột gan. Hãy để cô thấy đau chừng nào cô còn ở đây, đừng chết.

"Đừng để em chết," cô thì thào, giọng cô yếu đến nỗi chỉ có Simon, người đang đứng ngay kề miệng cô mới có thể nghe được. "Em… em phải biết các con có ổn không."

https://thuviensach.vn

“Em sẽ không chết,” Simon hứa và cúi xuống hôn cô, giật lùi vì kinh ngạc trước da thịt lạnh buốt của cô. Hắn quay sang Lee, giọng sắc nhọn. “Nhanh lên!”

“Có chuyện gì?” Charles hỏi.

“Cô ấy đang chết,” Simon bảo anh, trông hắn xanh xao gần như người đàn bà nửa hôn mê đang nằm trên bàn mổ.

“Chết tiệt… tôi không thể ngăn xuất huyết! Charles, em cần anh giúp!” Lee nói, đưa cho Simon hai hình hài bé không thể tưởng, máu me đầm đìa mà Meghann biết là các con cô. Cô vô cùng muốn được ôm chúng nhưng cô lại cảm thấy chính mình bay đi mất.

Đó có thực sự là mình không – cái hình hài với mái tóc đỏ rực viền quanh khuôn mặt trông trắng như bột kia? Hãy nhìn vào những nếp nhăn sâu quanh mắt và khoé miệng kìa, cô cảm thấy xa lạ một cách kì cục với thân xác đang hấp hối trên bàn mổ kia.

Chỉ một chút nữa thôi, Meghann cầu xin với một thế lực vô hình nhưng lại đang không ngừng kéo cô ra khỏi cảnh tượng kinh hoàng này, trong đó cô nhìn thấy mình đang chết dần, nhìn thấy cuộc sống rút hết khỏi người cô khi máu tươi loang ra trên tấm ra giường màu xanh và thấm đẫm cả bộ áo bác sĩ của Lee. Máu cứ tuôn bất chấp mọi nỗ lực điên cuồng của Lee để cứu cô, và Meghann đang bị kéo đi, trượt về một nơi nào đó xa lạ…

Trở lại đi, Meghann!

Hãy chăm sóc các con em, cô cố nói với Simon, và cảm xúc cuối cùng của cô trước khi bóng tối bình yên chế ngự là một nỗi niềm xót thương dịu dàng khi cô trông thấy Simon bám lấy cái vỏ rỗng không đã từng là thân thể cô và cầu xin cô đừng chết.

https://thuviensach.vn

Chương 21

Southampton, New York

Sáu tuần sau

"Bảng viết gì đấy?" Ba của Maggie hỏi, nheo mắt với tấm bảng vừa được treo lên biển tỷ số. "Ba để quên kính ở nhà rồi."

Maggie giơ tay lên che mắt khỏi ánh mặt trời chói chang buổi chiều, cầu nguyện cho cái tin tốt lành mà cô và mọi người hâm mộ khác của đội Dodgers đều đang mong chờ. Đội Dodgers đang nắm trận đấu này trong tay, hạ đội Braves 6-0. Nếu hôm nay họ chiến thắng và đội St. Louis Cardinals thua, đội Dodgers sẽ giành giải Vô địch quốc gia và tiến lên Giải vô địch Thế giới. "Tỷ số chung cuộc của trận Cards. Ba-một… ôi, lạy Chúa… ba-một! Cardinals thua rồi, họ bị loại rồi!"

"Cardinals thua – chúng ta sẽ thắng giải quốc gia, chúng ta sẽ thắng giải quốc gia!" Bridie, bạn thân nhất của Maggie gào lên và nắm tay Maggie trong khi cả hai nhảy cẫng lên.

"Điều này chẳng tuyệt vời lắm sao?" Maggie hét, và Bridie bắt đầu gật đầu háo hức đồng tình nhưng Maggie đã giật tay cô ra, nhìn chằm chằm vào đôi mắt to, sáng long lanh của bạn.

"Maggie?"

Maggie nhắm chặt mắt để cô không phải trông thấy con bù nhìn nhăn nheo đã chiếm chỗ của Bridie, khuôn mặt cô ấy là một mạng lưới chằng chịt những nếp nhăn và đốm đồi mồi với hàng lông mày suốt đời nhăn lại vì đau đớn. Bà già ấy siết chặt tay Maggie và hỏi cô tại sao hồi trước cô lại biến mất như thế, tại sao lại chạy trốn cùng với…

"Maggie, thôi nào," cô nghe Bridie cầu khẩn. "Có chuyện quái gì với cậu thế? Trông cậu như vừa gặp ma ấy."

Maggie mở hé mắt một tí rồi phá ra cười nhẹ nhõm nhưng vẫn hơi lo lắng. Đầu óc cô đang lừa mị cô… Bridie chẳng bị làm sao cả. Không hề có bà già lạ lùng nào, chỉ có cô bạn tóc vàng

https://thuviensach.vn

xinh đẹp của cô đang mặc chiếc váy đầm màu hồng.

“Mình chỉ bị choáng một giây thôi mà,” Maggie nói và sụp xuống chỗ ngồi.

“Chẳng trách mà con bị choáng,” ba cô càu nhàu với cô. “Sáng nay không những con quên đội mũ nên bị cháy nắng chưa từng thấy… con lại còn uống hết hai chai bia trong trận đấu nữa chứ. Chắc con bị mất nước rồi. Đi lấy cho mình một cốc nước và vã vào mặt trước khi ba phải bế con ra khỏi đây đi.”

“Nhưng, ba ơi,” Maggie cãi, “con muốn xem Wyatt kết thúc hiệp này và giành cúp vàng…”

“Đến lúc này mới chỉ có một đấu thủ bị loại thôi. Giờ đi tìm vòi phun nước và đừng có cãi lại ba con nếu con biết điều gì là tốt cho con, Meghann Katherine.”

Đừng tranh cãi với tôi, Meghann. Maggie cau mày, rẽ đường qua vài khán giả khi cô tìm phòng vệ sinh nữ. Dường như cô có thể nhớ được ai đó ngoài ba cô gọi cô bằng cái tên đáng ghét ấy. Một người đàn ông nào đó có kiểu nói bóng bẩy, ta-biết-tuốt và một giọng nói trầm đục, thì thào mà cô không dám bất tuân…

“Không!” Maggie nói to lên, làm người phụ nữ còn lại trong phòng vệ sinh giật mình. Maggie nhún vai đơn giản trước cái nhìn dò hỏi của người phụ nữ và vã nước lạnh từ bồn vào mặt mình, cau có với cô gái luộm thuộm đang nhìn chằm chằm lại cô từ trong gương.

Việc ai đã gọi cô là Meghann thì có gì quan trọng? Việc ấy chẳng hề quan trọng… điều quan trọng là Maggie đang cực kỳ lôi thôi. Mái tóc đỏ loà xoà của cô đã thoát ra khỏi tấm lưới cuộn màu đen ở gáy và giờ đang chĩa ra mọi hướng, khiến cô trông như là vừa mới bị ngồi ghế điện. Tệ hơn nữa, mặt cô bị cháy nắng kinh hoàng… trông cô giống hệt một quả cà chua chín nẫu!

Maggie nhúng tay vào nước và ép tóc xuống, buộc những lọn tóc cứng đầu phải chui trở vào lưới. Cô không làm được gì nhiều với khuôn mặt ngoại trừ phủ thêm một chút phấn để che đi những phần tồi tệ nhất. Maggie lôi hộp phấn của cô ra và ấn miếng bông thoa phấn xuống lớp bột trước khi đưa nó lên mặt,

https://thuviensach.vn

nhưng điều cô nhìn thấy trong gương một lần nữa khiến cô nhảy giật lùi lại với tiếng kêu kinh hoàng.

Cô không có hình ảnh phản chiếu… ở chỗ của nó là hình một người phụ nữ lờ mờ với mái tóc đỏ dài đến eo và đôi mắt xanh lục vô cùng buồn bã.

Tại sao em lại không nhìn thấy hình phản chiếu của mình nữa, Simon?

Đừng để việc đó làm em buồn. Thứ em nhìn thấy trong gương là bằng chứng không thể chối cãi về việc em là một sinh vật siêu nhiên có quyền thống trị chắc chắn với đêm đen, quyền tự do trước cái chết và bệnh tật.

"Không!" Maggie rú lên và quýnh quáng chạy khỏi căn phòng. Cô phải trở lại chỗ khán đài, với Bridie và ba cô. Điều kinh khủng không thể nói ra này sẽ không phải là sự thật nếu cô có thể trở lại nơi cô thuộc về…

"Không!" cô thét lên lần nữa trước người đàn ông hói tóc, ăn mặc giản dị đang đứng dựa vào cột xi măng, đôi mắt nâu tử tế của ông tràn đầy niềm thương cảm khi ông bắt gặp ánh mắt ngang ngạnh của cô.

"Ông không phải là thật!" cô gào lên với ông, nước mắt chảy tràn xuống mặt. "Ông không phải, không phải! Ông chỉ là một giấc mơ… một giấc mơ kinh khủng, bẩn thỉu, và tôi muốn tỉnh dậy ngay bây giờ! Tôi muốn lại là Maggie!"

"Banrion," Alcuin thì thầm buồn bã và ôm cô vào vòng tay ông trong khi cô khóc. "Ta chưa từng biết một người nào bị tổn thương vì sự bất tử nhiều như nữ hoàng trẻ tuổi lạc lối của ta. Ta sẽ làm bất kỳ việc gì để quay ngược thời gian và mang con trở lại với thế giới an toàn, tốt đẹp này của con."

"Đây là sự thật đấy," cô khụt khịt. "Ba con… ông đã mang tất bọn trẻ ra khỏi trường, thậm chí còn cho bạn Bridie của con đi cùng, để bọn con có thể xem đội Dodgers thắng giải quốc gia. Mọi chuyện đều y như con còn nhớ trừ việc con chẳng thấy gì khác thường khi nhìn vào Bridie cả. Làm sao mà con… con có thể biết được một đêm nào đó con sẽ đứng bên giường bệnh của cô ấy và dùng năng lực ma cà rồng của con để kết thúc nỗi

https://thuviensach.vn

thống khổ của cô ấy."

Kể cả khi Alcuin đang ôm cô, việc đó cùng dường như không thật chút nào. Maggie O'Neill là ma cà rồng, vợ của một sinh vật lạ lùng, tàn bạo đã bắt cô phải gọi hắn là ông chủ? Không, làm sao chuyện ấy có thể xảy ra khi cô đang đứng ở Braves Field, lắng nghe tiếng la hét chói tai của những người hâm mộ đội Dodgers khi đội tuyển yêu thích của họ càng tiến gần hơn tới chức vô địch? Điều chắc chắn có thật hơn là ông linh mục bị biến thành ma cà rồng này sẽ biến mất và rồi Maggie và gia đình cô sẽ lên tàu trở về New York, suốt đường đi huyên thuyên về các cơ hội để đội Dodgers thắng được đội Yankees bất bại. Rồi, cô và Bridie sẽ bí mật bàn với nhau về một vấn đề thậm chí còn quan trọng hơn… liệu anh họ của Maggie, Mickey có thực hiện lời hứa và mời Bridie đi chơi trong dịp nghỉ lễ Tạ ơn hay không.

"Tất cả chuyện này đều có vẻ quá thật," cô tiếc nuối nói. Nó không giống như mơ gì cả, trong mơ cả thế giới đều là những chiếc bóng mà không có vật chất nào. Chẳng phải cô đang cảm nhận độ cứng của xi măng bên dưới chân mình, ánh mặt trời nhấm nháp má mình hay sao? Cô chưa từng có một giấc mơ nào như thế này."

"Đây không hẳn là một giấc mơ, Banrion à."

"Vậy thì nó là gì? Con chết rồi ư?"

"Không hẳn," Alcuin trả lời. "Nhưng con đang ốm nặng. Ta tới để nói với con rằng con có thể ở lại đây nếu đó là ý muốn của con và không ai còn làm phiền con nữa – kể cả Simon Baldevar."

"Simon." Meghann (cô biết là mình đã biết cô không còn là Maggie ngây thơ trong trắng từ rất lâu rồi) thở dài và đôi mắt tối lại. Trong lúc bốc đồng, cô nắm tay Alcuin, tìm kiếm trong đôi mắt ông để thấy sự chỉ trích và tổn thương mà cô chắc chắn sẽ có ở đó… lần trước họ đã chia tay một cách kinh khủng. "Xin đừng ghét con vì những lời con đã nói. Con rất tiếc –"

"Banrion," Alcuin ngắt lời, giơ một tay lên để ngăn cô nói tiếp. "Đừng xin lỗi. Nếu ai phải xin lỗi thì đó là ta phải cầu xin con tha thứ. Hành vi của ta là không thể dung tha… chủ trương tắm máu thay vì hoà bình. Cần phải nhìn thấy nỗi tức giận và

https://thuviensach.vn

sự tổn thương trong mắt con thì ta mới hiểu cuộc chiến với Simon đã biến ta thành thứ gì. Nó khiến ta sẵn sàng hi sinh tình yêu của một cô gái mà ta coi như con thay vì đình chiến với hắn. Trong bốn trăm năm qua, ta đã bị lòng thù hận gặm nhấm… không chỉ vì những gì mà cháu trai ta đã làm với con người mà vì ta còn muốn trả thù kể từ khi trông thấy những việc hắn đã gây ra cho Isabelle."

"Simon nghĩ rằng thầy yêu Isabelle."

"Có lẽ là vậy. Kể cả khi nằm trên giường hấp hối, với cơ thể tàn tạ và trí não kiệt quệ, Isabelle Baldevar vẫn sở hữu một vẻ bình thản lặng lẽ và đức hạnh can đảm mà ta chưa từng gặp nơi bất kỳ con người nào khác. Khi ta trông thấy người phụ nữ trẻ ngọt ngào ấy đang chết dần và nghĩ về mọi thứ mà Simon đã cướp khỏi cô ấy –"

"Simon đã không cướp gì của cô ấy cả!" Meghann gay gắt nói chen vào. "Người bị cái gia đình thối nát ấy tước đoạt tất cả chính là anh ấy. Họ đã đối xử với anh ấy như đất đá, chẳng cho anh ấy thứ gì hết, nhưng anh ấy vẫn gắng gượng gầy dựng tài sản của chính mình và rồi cái lão Roger tham lam kia đã cố cướp luôn cả cái đó. Chính vì anh ta mà Simon đã phải giết người và cưới Isabelle. Simon chỉ đang bảo vệ những thứ mà anh ấy đã quá nhọc công xây dựng. Nếu Isabelle đã không ngu ngốc và mê tín như thế, cô ta đã không mất đứa con. Khi Michael bị ốm, đáng lẽ cô ta phải để cho bác sĩ của Simon chăm sóc thằng bé…"

Alcuin dường như thấy buồn cười trước bài phát biểu nhiệt thành của Meghann và cô đột ngột dừng lời, nghĩ rằng có lẽ cô là người đầu tiên trong bốn trăm năm qua đứng ra biện hộ cho phẩm cách của Simon Baldevar. Kể cả ở đây, nơi cô có thể trông thấy và cảm nhận vầng dương mà Simon đã cướp mất của cô với dòng máu độc của hắn và nói chuyện được với gia đình mà hắn đã khăng khăng cô phải cắt đứt liên lạc… kể cả ở đây, cô vẫn yêu hắn đủ để bảo vệ cho hắn.

"Banrion à," Alcuin đang nói, và cô nhìn lên, tập trung vào lời của ông. "Chỉ có Simon và Isabelle là biết rõ toàn bộ sự thật đã xảy ra trong cuộc hôn nhân của họ. Ta vẫn còn thấy ngạc nhiên vì cháu ta đã tâm sự với con, cảm thấy cần phải biện hộ

https://thuviensach.vn

cho lối sống của hắn với một ai đó. Chắc hắn phải yêu con sâu sắc lắm."

"Chẳng phải thầy đã nói Simon không biết yêu sao?"

"Hắn biết," Alcuin nói với nụ cười buồn. "Trong bốn trăm năm, hắn hân hoan trong cơn khát máu và đắm chìm trong việc tạo ra nỗi đau. Ta sợ rằng hắn vẫn còn như thế, nhưng giờ đã có một mặt khác trong con người Bá tước Baldevar… cái mặt mềm mỏng, dịu dàng trong nhân cách hắn mà hắn thể hiện khi ở bên con. Ta không ngạc nhiên khi con yêu hắn… hắn đã rất cố gắng để dành lấy trái tim con."

"Banrion à, ta biết con đang bối rối và ta mong có nhiều thời gian nói chuyện với con hơn nhưng con càng ở đây lâu, con càng khó quay trở lại… nếu đấy là điều con muốn."

"Tất nhiên con muốn trở lại… con phải trở lại, các con con cần con. Chúng sống sót, phải không ạ? Alcuin, hãy nói với con là chúng ổn đi!

Alcuin chỉ cười và đeo một cây thánh giá bằng bạc sáng lấp lánh, được chạm khắc tinh xảo quanh cổ cô.

"Ta đã tặng cái này cho em gái ta vào ngày cử hành lễ thành hôn cho cô ấy, vài thế kỉ trước đây. Hãy truyền lại nói cho con gái con… phải, Banrion, con có một đứa con gái. Ta đã cảm nhận được nơi nó tấm lòng chan chứa tình cảm trong sáng mà ta cầu nguyện là những gánh nặng của sự bất tử sẽ không cướp mất của con. Lạ lùng làm sao vì ta vẫn luôn nghĩ Simon muốn làm hỏng ngọn lửa độc nhất vô nhị trong linh hồn con… huỷ hoại con như đã huỷ hoại Isabelle. Giờ ta đã hiểu ra đó chính là lý do hắn biến con thành soror mystica của hắn; người phụ nữ duy nhất hắn cho là thích hợp để sinh con cho hắn. Có lẽ vẫn còn một tia thánh thiện nhỏ nhoi bên trong Bá tước Baldevar nếu hắn còn có tình yêu dành cho con."

"Alcuin, con biết con đã bảo thầy là con yêu anh ấy. Nhưng con cũng yêu thầy và tin vào những gì thầy đã dạy con, về việc thầy nghĩ ma cà rồng nên sống thế nào. Con có thể yêu anh ấy nhưng con không muốn giống như Simon, con không muốn."

"Banrion," Alcuin dứt khoát nói, úp hai bàn tay ông lên hai

https://thuviensach.vn

bên mặt cô. “Cô sẽ không bao giờ giống Simon Baldevar. Ta mong ta có thể an ủi con và nói rằng tình yêu của con sẽ chiến thắng bóng tối trong tâm hồn Bá tước Baldevar nhưng cần phải có rất nhiều thời gian thì nước mới bào mòn được đá. Ta không chắc con muốn nhận lấy cái nhiệm vụ to lớn và có thể là sẽ thất bại ấy nhưng có lẽ con phải nhận… vì lợi ích của con cái con. Giờ, dù ta vui được gặp con như thế nào, đã đến lúc con phải đi rồi, Banrion.”

Meghann gật đầu, đứng nhón chân lên để hôn tạm biệt vào má Alcuin.

“Con yêu cha, thưa Cha,” cô nói, biết rằng Alcuin cũng giống hệt như ba Jack O’Neill của cô. Cô sẽ trở thành thứ gì nếu không nhờ sinh vật hiền dịu này hướng dẫn trong cuộc đời bất tử?

“Ta cũng yêu con, Banrion à… con và Charles, vì đã theo đuổi tín điều của ta sau khi ta chết trong khi những kẻ khác không cưỡng nổi nhu cầu quyền lực của chúng. Hãy nói với nó ta tự hào vì cả hai con biết bao và nói với Simon Baldevar rằng ta chỉ hi vọng hắn nhận ra hắn có được gì qua con. Giờ thì nghe đi, Banrion… hãy lắng nghe.”

Lắng nghe ư? Meghann cau mày – cô phải lắng nghe cái gì cơ? Giờ cô chẳng nghe thấy gì cả, kể cả những tiếng reo hò mà cô nhớ lại được ở sân Braves hay giọng nói nhẹ nhàng, khác lạ của Alcuin. Cô chẳng nghe thấy gì nhưng rồi lại có cái gì đó rất khẽ. Phải, một cái gì đó trong đám sương mù bao quanh cô, một âm thanh ngao ngao tuyệt vọng. Nó chắc phải là…

“Tiếng trẻ con khóc!” Meghann thốt lên và thấy mình nằm trên chiếc giường cỡ lớn với tấm ra giường màu tử đinh hương tươi và chăn màu tím. Nhìn quanh căn phòng bày trí đơn giản với các bức tường trát vữa stucco màu kem, cô nhận ra đây là một trong rất nhiều căn phòng không được sử dụng ở ngôi nhà Southampton. Chắc cô đã được mang vào đây để hồi phục sau khi sinh nở. Phải, chắc chắn là cô đã sinh con, Meghann nghĩ, chà hai bàn tay cô trên cái bụng giờ đã phẳng lì. Nhưng chuyện gì đã xảy ra cho hai đứa bé sinh đôi?

Meghann bắt đầu thấy cảm giác khó chịu trong mũi và đưa tay lên, cảm thấy cái ống truyền dịch. Cô bóc nó ra, tự hỏi cô đã

https://thuviensach.vn

phải nằm bất tỉnh và cần được cho ăn bao lâu rồi. Và nếu cô yếu đến nỗi phải uống máu qua uống truyền thì tại sao lại không có ai trông chừng cô – Charles hay Lee? Điều cuối cùng Meghann trông đợi là thức dậy một mình trong một căn phòng xa lạ. Sao không có ai ở đây để nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra cho các con của cô?

Các con của cô… Meghann căng tai nghe, cầu cho cô lại nghe thấy tiếng khóc nhỏ đã làm cô thức dậy. Nhưng căn nhà quanh cô hoàn toàn yên tĩnh; cô đang bắt đầu tự hỏi liệu có ai ở trong nhà hay không thì một âm thanh sụt sịt, bị nén lại xuyên qua màn yên tĩnh dày đặc quanh cô.

Đó là tiếng ai đó đang khóc… không phải một đứa bé mà là một người đàn ông. Một người đàn ông đã mất mọi hi vọng và đang khóc than trong tuyệt vọng, nhưng kìm nén âm thanh ấy để không ai nghe được anh ta.

Meghann nhảy ra khỏi giường, tóm cọc giường gỗ hồ đào khi thế giới thoáng quay cuồng quanh cô. Rõ ràng là cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Nhưng cô không thể trở lại giường; cô phải nhanh chóng tới bên tiếng khóc thảm thiết kia, tìm xem cái gì đã gây ra chuyện đó.

Tiếng khóc dẫn cô tới một căn phòng rộng rãi, vui vẻ trên lầu ba nơi cô và Simon đã chọn làm phòng trẻ cho hai đứa sinh đôi. Meghann ngập ngừng ngoài cánh cửa đóng chặt, sợ phải bước nốt bước cuối cùng và phát hiện ra các con cô có sống sót sau lần sinh nở kinh hoàng hay không. Ngay khi cô chùn bước, tiếng khóc của người đàn ông càng vang to hơn và Meghann buộc mình phải mở cánh cửa.

Hình ảnh chào đón cô là một thứ mà cô không bao giờ có thể ngờ tới. Thay vì Charles hay Lee, người đang cúi trên chiếc nôi trong khi đôi vai rung lên vì từng hồi nức nở lại là Simon. Meghann cảm thấy run rẩy đến tận tâm can, choáng váng và xấu hổ thay cho Simon; cô biết hắn sẽ không muốn bất kỳ ai trông thấy hắn như thế này.

Cô nên nói gì đó, cho hắn biết rằng cô đang ở trong phòng, nhưng cô không thể phát ra được tiếng nào qua nỗi đau thương của mình trước việc nhìn thấy chỉ độc một chiếc nôi được trang

https://thuviensach.vn

trí bằng hoa hồng sáng màu mà cô đã mua nhiều tháng trước. Còn chiếc nôi kia đâu, chiếc được quấn trong đăng ten thời Victoria ấy? Đứa bé kia chắc đã chết và giờ cả đứa này cũng đang hấp hối… còn điều gì khác có thể khiến Simon Baldevar khóc ngoài cái chết của đứa con mà hắn đã muốn có quá lâu?

"Cha rất rất xin lỗi," cô nghe thấy hắn thì thầm và cô bật khóc thành tiếng, ghét chính mình vì cái tai nạn đã dẫn tới thảm kịch này. Giá như cô đừng đặt mình vào giữa trận ẩu đả ác liệt kia, các con của cô sẽ không bị chết trước cả khi chúng có cơ hội sống. Tất cả mọi chuyện đều là lỗi tại cô…

Simon đứng thẳng người dậy và quay ngoắt ra sau, đôi mắt màu hổ phách thoạt tiên biểu lộ nét kinh ngạc, rồi tràn đầy một niềm hi vọng làm cô cũng choáng váng gần giống như hắn.

"Meghann?" hắn nói và giọng hắn nghe cũng có vẻ kinh ngạc như cảm giác của cô.

Cô chỉ có thể gật đầu; cô chưa bao giờ trông thấy Simon như thế này. Đôi mắt hắn trũng sâu dưới hai cái hố thâm quầng và da hắn có cái vẻ đói máu thảm hại của ma cà rồng.

"Meghann," hắn lại nói và niềm vui hoang dại trong mắt hắn mờ đi khi hắn trông thấy những giọt nước mắt đang chảy dài trên mặt cô. "Em yêu, sao em lại khóc thế kia?"

"Con," cô nghẹn ngào và chỉ một ngón tay run rẩy về phía cái bọc hắn đang ôm chặt vào ngực mình. "Con đang hấp hối…"

"Không, Meghann," Simon nói và giọng trấn an bình tĩnh của hắn cắt qua nỗi đau của cô. "Em lấy cái ý nghĩ đó ở đâu thế? Chẳng có chuyện gì với con gái chúng ta cả."

"Con gái à?" Meghann hổn hển, toàn bộ con người cô tập trung lại cái bọc mà Simon đang giơ ra cho cô.

"Em có muốn bế Elizabeth không?" Simon hỏi với nụ cười toe toét, và Meghann cảm thấy một nụ cười đáp lại đang hình thành trên môi mình.

"Chúa ơi, có," Meghann nói và nhào tới, lảo đảo một chút khi cô lại bị chóng mặt.

"Từ từ nào," Simon bảo cô và đặt một tay dưới khuỷ tay cô

https://thuviensach.vn

trong khi ôm ấp đứa bé sơ sinh vào mình bằng tay kia.

"Em đã phải trải qua một thử thách cam go đấy," Simon nói và dẫn cô tới chiếc ghế bập bênh bọc đệm ở cạnh cửa sổ nhô ra ngoài.

Meghann nhẹ ngồi vào trong ghế và nụ cười của Simon rộng hơn trước bàn tay giơ ra và biểu hiện háo hức trên mặt cô. Hắn lưu luyến đưa đứa trẻ cho Meghann và cô vòng tay quanh người con gái mình. Ngạc nhiên vì việc chuyển từ vòng ôm thân thuộc của cha sang đôi bàn tay xa lạ, đứa bé mở mắt và nhìn chằm chằm vào mẹ nó. Meghann chỉ có một giây để ngưỡng mộ đôi mắt màu xanh mùa xuân của cô con gái trước nó phát ra tiếng khóc cáu kỉnh.

"Đừng có vẻ khó chịu thế," Simon thì thầm trước biểu cảm bị tổn thương của Meghann. "Elizabeth chỉ đang nói với em là nó bị đói."

"Đói à?" Meghann cau màu rồi cảm thấy một dòng chất lỏng ấm trào ra trên áo ngủ của cô. "Sao… đó là sữa của em! Em cho bé bú được không?"

"Thế em nghĩ là ai đã cho bé ăn suốt sáu tuần qua?"

"Em đã bị hôn mê sáu tuần sao?" Meghann hỏi vẻ khó tin khi những tiếng khóc của con gái cô leo thang thành tiếng kêu gào giận dữ. Dường như con bé đang nói, liệu Meghann có thể làm ơn thôi hỏi han cho đến khi một đứa trẻ rất đói đã được bú không?

"Em… Simon, em không biết phải làm thế nào."

"Đừng lo," hắn nói và kéo những sợi đăng ten trên áo ngủ của cô. "Elizabeth biết phải làm gì."

Simon nói đúng. Chẳng bao lâu sau khi Meghann hướng cái đầu nhỏ về phía ngực cô, đứa bé đã ngậm vài bên núm vú quen thuộc và bắt đầu mút ngấu nghiến.

"Ôi," Meghann thở gấp trước cảm giác bị hút ra trên ngực cô khi đứa bé bú. Theo một nghĩa nào đó, cho con bú cũng giống như đang bị hút máu, nhưng bị những chiếc răng nanh của Simon cắm vào và hút máu của cô không bao giờ cho cảm giác

https://thuviensach.vn

tuyệt như thế này. Việc này tuyệt vời và có cảm giác đúng đắn mà việc bị hút máu không bao giờ có được. Cho Elizabeth bú không hề làm cô kiệt sức chút nào; thay vào đó, việc cho con bú khiến cơn đau tức trong ngực cô dịu đi trong lúc con gái cô hau háu ăn.

Meghann đặt tay lên đầu con, vuốt ve lớp tóc xoăn màu hạt dẻ sáng trong khi cô chuyển đứa bé sang ngực bên kia. Đứa bé thậm chí còn không nhìn lên, chỉ chăm chăm vào việc bú sữa.

Meghann cảm thấy nước mắt lại châm chích mí mắt mình lần nữa khi cô để ý một bàn tay nhỏ xíu hoàn hảo bám vào bầu ngực cô. Cô chưa từng nhìn thấy thứ gì xinh đẹp như cái nắm tay nhỏ xíu ấy, nước da màu ngà mong manh, những móng tay màu ngọc trai bé tị, và sức mạnh đáng ngạc nhiên trong cái nắm tay của đứa trẻ lọt lòng khi Meghann trượt ngón trỏ của cô vào trong tay con gái.

“Mẹ yêu con,” Meghann thì thầm và đứa bé chỉ thoáng nhìn cô trước khi phát ra một tiếng ợ to, ướt át. Meghann cười lớn và dựa ra sau ghế bập bênh, giở tấm chăn ra để cô có thể xem xét con mình.

Meghann đã nghe nói rằng trẻ sơ sinh thường ngủ ngay sau khi ăn nhưng Elizabeth vẫn còn thức, đáp lại cái nhìn tò mò của mẹ bằng ánh mắt tò mò của chính nó. Nó nằm ngoan ngoãn và lặng lẽ trong khi Meghann quan sát thân hình nhỏ bụ bẫm rồi tập trung sự chú ý vào mặt con gái cô, nhìn thấy chính mình và cả Simon trong những đường nét của cô con gái bé nhỏ.

Nó có đôi mắt của mình, Meghann nghĩ, mỉm cười trước đôi mắt màu xanh lục sáng ngời, hình quả hạnh với hai hàng lông mi dài màu nâu. Nhưng nó có mái tóc của cha nó… màu nâu hạt dẻ sáng với những lọn đỏ, dày và gợn sóng như của anh ấy thay vì thẳng đuột như của mình. Và cái mũi của anh ấy cũng thẳng và gọn như thế này. Nhưng này là môi mình… và nhìn mà xem; nó cũng sẽ có đôi gò má của Simon… cao và quý phái.

“Con chẳng đẹp sao?” Meghann thì thầm nhưng không có câu trả lời. Cô cau mày và nhìn lên để chỉ thấy cô và Elizabeth đang ở một mình trong phòng. Cô đã quá mải mê vào Elizabeth nên chẳng hề nghe tiếng Simon rời đi.

https://thuviensach.vn

Meghann bắt đầu đung đưa từ trước ra sau trên ghế, mang đến nụ cười nhỏ trên gương mặt Elizabeth. Cô nghẹn thở trước nụ cười nửa miệng quá giống kiểu của Simon và cô bao phủ khuôn mặt nhỏ bé trong những nụ hôn. Con của chính cô đang mỉm cười với cô, con của cô và Simon Baldevar.

Meghann ôm đứa bé đang ngủ lại gần hơn và tiếp tục đung đưa. Trong giấc mơ hay bất kể chỗ nào mà linh hồn cô vừa đi tới, Meghann đã cảm thấy rất hối tiếc vì những điều cô đã đánh mất khi trở thành ma cà rồng. Giờ, nhìn vào khuôn mặt con gái mình, cô biết rằng cô sẽ làm lại tất cả từ đầu… làm bất kỳ điều gì để kết cuộc là được ôm đứa trẻ tuyệt vời này.

Simon đã biến đi đâu nhỉ? Meghann muốn hắn trở lại; cô muốn chia sẻ con gái mình với hắn và bảo hắn…

Bảo hắn cái gì? Meghann thở dài, làm Elizabeth lầm rầm khe khẽ trong lúc ngủ. Bảo hắn rằng cô không giận nữa; rằng mọi chuyện đã được tha thứ chăng? Liệu cô có nên tha thứ cho Simon – một lần nữa hay không? Làm sao cô có thể bỏ qua những việc hắn đã làm với Jimmy Delacroix, khi mà những hành động của hắn chỉ ra quá rõ ràng khả năng bạo tàn tới mức kinh ngạc? Meghann rùng mình, trí óc cô dẫn cô tới hình ảnh Simon đứng trên đầu Jimmy, nét mặt méo mó thành một chiếc mặt nạ ma quỷ độc ác và căm thù khiến cho trái tim cô thắt lại vì sợ. Làm sao cô có thể đưa Elizabeth ra trước một sinh vật như thế?

“Anh ấy sẽ không bao giờ làm thế với nó,” Meghann nói thành tiếng và biết rằng đó là sự thực. Elizabeth sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt tồi tệ nhất của cha nó. Bằng chứng của những ý định của hắn cho con gái đang đầy rẫy xung quanh cô – từ việc con gái cô được chăm sóc tử tế, cơ thể bé nhỏ sạch sẽ cho tới căn phòng trang trí tuyệt vời mà hắn đã tạo ra cho nó.

Vẻ buồn bã, lo lắng rời khỏi mắt cô khi cô nhìn vào căn phòng trẻ. Có thể Meghann đã chọn đồ gỗ nhưng chính tài năng và trí tưởng tượng của Simon đã biến đổi căn phòng thành một nơi hoàn hảo để nuôi lớn một đứa trẻ với những bức bích hoạ mà hắn đã vẽ trên tường và trần nhà.

Chúng là hình ảnh những câu chuyện thần tiên giàu trí

https://thuviensach.vn

tưởng tượng, được tỉ mỉ vẽ lại. Chàng hoàng tử đẹp trai đang đặt đôi hài thuỷ tinh dưới chân Cinderella, chú lợn nhìn lên tấm mạng nhện được kết một cách thần kì đầy ngưỡng mộ, trước con mắt của chú chuột hay dỗi Wilbur đang nhìn… đó là từ cuốn Tấm mạng của Charlotte, một trong những câu chuyện yêu thích của Meghann. Tất cả các bích hoạ đều được vẽ cực kỳ cẩn thận, chăm chút từng li từng tí đến tận chi tiết nhỏ nhất – hình đan kết của tấm mạng nhện, ánh mặt trời nhảy múa trên những tấm gỗ mỏng trong chuồng cỏ, lớp thuỷ tinh trong suốt, óng ánh của đôi hài của Cinderella.

Không thể nào ghét Simon cho được trong căn phòng xinh đẹp mà hắn tạo ra cho con của họ, thật khó để khinh bỉ hắn khi cô nhìn vào đứa con gái nhỏ là kết quả sự tái hợp của họ. Meghann nhắm mắt và đung đưa, ru mình vào trạng thái nửa mơ nửa tỉnh bởi tiếng kẽo kẹt của cái ghế bập bênh và hơi thở đều đặn, hoàn hảo của con gái.

Giật mình bởi mùi máu đột ngột sực lên trong không khí, Meghann mở mắt và trông thấy Simon bên cạnh cô, giơ ra một chiếc cốc và một cái bình bằng bạc. Cô vươn tay lấy máu, gần như gập người lại vì cơn đói và nhu cầu cần máu.

"Tôi sẽ bế con trong khi em ăn."

Với chút tiếc nuối, Meghann để cho Simon bế con đi và nhìn hắn duỗi dài trên chiếc ghế cạnh cửa sổ sọc xanh và trắng, bế Elizabeth lên để cho con bé có thể nhìn thấy đại dương.

"Đây sẽ là quang cảnh của con, công chúa ạ," Simon lẩm bẩm trong lúc Meghann tu ừng ực chỗ máu hắn mang tới cho cô. Máu nóng, cô nghĩ, không phải là từ một túi truyền và không phải là máu ma cà rồng. Simon chắc đã đi săn nhanh trong lúc cô cho Elizabeth bú.

Chắc trong lúc đi vắng hắn cũng đã ăn, cô nghĩ, để ý thấy hắn đã khoẻ lên nhiều thế nào. Đôi mắt hõm sâu và làn da bệnh hoạn không còn, thay vào đó là màu kem thường lệ và đôi mắt vàng cảnh giác.

"Không phải máu là thứ đã làm tôi hồi phục, Meghann à… mà là em. Tôi đã thực lòng nghĩ rằng mình đã mất em, em yêu

https://thuviensach.vn

quý. Lúc nãy khi em đi vào và nghe thấy lời xin lỗi của tôi… tôi sẽ cho con gái mình bất kỳ điều gì, vậy mà một điều duy nhất nó cần hơn mọi thứ khác – mẹ của nó – thì tôi lại không thể mang lại."

Simon đưa cho đứa bé một ngón tay, mỉm cười khi đứa trẻ tóm lấy nó bằng tất cả sức mạnh của nó. "Em đã thấy con có đôi mắt của em chưa? Đêm qua, chúng vẫn chưa hoàn toàn chuyển sang màu xanh lục từ màu xanh dương của trẻ sơ sinh. Tôi muốn chết khi nhìn vào nó và trông thấy em… nghĩ rằng đôi mắt của con gái sẽ là tất cả những gì tôi có để nhớ đến em. Chúng tôi đã ngăn được máu chảy … hay đúng hơn là kỹ năng của bác sĩ Winslow đã ngăn được em xuất huyết. Nhưng dường như em đã mất quá nhiều… em không tỉnh dậy bất kể chúng tôi có bơm bao nhiêu máu vào người em. Chúng tôi cố gắng không nói ra, nhưng có vẻ như trí óc và linh hồn em đã ra đi kể cả khi cơ thể ma cà rồng vẫn không chết và thả tự do cho em." Đôi mắt Simon nheo lại và hắn cúi tới trước, cẩn thận không làm phiền Elizabeth khi hắn đưa ngón tay lên chiếc thánh giá bằng bạc quanh cổ Meghann. "Tôi chưa từng nhìn thấy thứ này."

"Alcuin đã cho em," Meghann trả lời, hơi kinh ngạc khi nhìn xuống món quà đã lọt được vào thế giới thực cùng với cô. Simon chẳng thể hiện chút ngạc nhiên nào khi cô giải thích lai lịch của cây thánh giá, mặc dù miệng hắn trễ xuống vẻ không hài lòng. "Thầy muốn em tặng cái này cho Elizabeth."

"Vị thánh vĩ đại của các ma cà rồng muốn để lại di vật cho con tôi?"

"Con em nữa," Meghann chỉ ra. "Và em nghĩ anh nên biết rằng em sẽ không ở đây nếu không có thầy Alcuin. Em không chắc em đã ở đâu nhưng… em lại là Maggie, không hề có chút kí ức nào về anh hay cuộc biến đổi. Đáng lẽ em đã chết và ở lại nơi đó nhưng thầy Alcuin đã đến và bảo em rằng nếu em muốn trở lại đây, thầy sẽ giúp em."

Simon nhướng một bên lông mày. "Alcuin gửi trả em về cho tôi? Chẳng lẽ cái chết đã làm lão thầy tu mất trí rồi à?"

"Thầy đã giúp em trở lại bởi vì em yêu cầu thầy làm thế - không điều gì có thể ngăn em khỏi con em," Meghann lặng lẽ

https://thuviensach.vn

nói. “Thầy chẳng nói gì về anh ngoại trừ… thầy nói rằng thầy hi vọng anh nhận ra anh có gì nơi em.”

Trong một giây điều gì đó đen tối lướt qua mặt Simon rồi biến mất. Hắn đứng dậy và mỉm cười với Meghann khi hắn ngồi xuống chiếc ghế bập bênh. “Tôi biết Alcuin coi tôi là ma quỷ… tôi không hề nhận ra là lão còn nghi ngờ trí tuệ của tôi. Lúc này đừng nói về những lời lải nhải của ông bác tôi nữa. Tôi muốn cả hai cô gái của tôi, cô bé à. Em ngồi cùng chúng tôi chứ?”

Bất kỳ sự lo lắng nào còn lại cũng nhạt đi trước đôi bàn tay bảo vệ đang quấn quanh Elizabeth, cái nhìn dịu dàng, tràn đầy hi vọng trong mắt Simon khi hắn ngẩng lên cười với cô. Meghann không thể phá hỏng giây phút này với những lời gay gắt và buộc tội. Mỉm cười lại với hắn, cô ngồi ghé lên đùi hắn, một tay vòng quanh cổ hắn trong khi tay còn lại đặt trên đầu con gái họ.

Đứa trẻ xoay về phía tay cô và phát ra tiếng lầm bầm mãn nguyện nho nhỏ. Simon khẽ cười trước âm thanh ấy và thì thầm để đứa bé không bị đánh thức. “Em đã sai rồi, Meghann.”

“Hửm?” cô lơ đãng hỏi, nhận đứa bé từ tay hắn để cô có thể ôm ấp hình hài bé nhỏ.

“Khi em thét lên rằng tôi muốn cướp mọi thứ đáng để trân trọng ra khỏi tay em. Tôi thực sự mong em có một gia đình để yêu thương.”

Meghann đỏ mặt, nhớ lại mọi lời sỉ nhục và nguyền rủa mà cô đã ném vào hắn trong cơn giận dữ khi cô phát hiện ra điều hắn đã làm với Jimmy. Cô đã bảo hắn rằng cô ghét hắn, rằng cô sẽ không bao giờ cho phép hắn ở gần con của họ. Vậy mà giờ cô ở đây, cuộn tròn trong lòng hắn, nhận lấy niềm an ủi từ hơi ấm cơ thể hắn mà cô cảm nhận qua chiếc áo sơ mi dày dặn. Chắc chắn hắn sẽ nghĩ cô là con ngốc y như Jimmy Delacroix đã gọi cô.

“Có lẽ là tính khí thất thường.” Simon cười với cô. “Chắc chắn không hề ngu ngốc… chỉ là em sở hữu tính khí nóng nảy kinh khủng của người Ai-len mà em hiếm khi kiềm chế. Tôi không gợi lại chuyện đó để trách mắng em, Meghann, hay vì tôi đang muốn một lời xin lỗi mà tôi biết sẽ không bao giờ tới –“

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi!” Meghann nóng nảy nói và lập tức phải hạ giọng trước đôi mắt mở lớn, thảng thốt của Elizabeth. Cô tiếp tục bằng giọng thì thào châm biếm. “Anh muốn tôi xin anh tha lỗi vì đã bắt quả tang anh à, đồ quái vật kiêu ngạo…”

Simon ngửa đầu ra sau và cười phá lên, làm cho Elizabeth quạu quọ nhiệt thành. “Đôi khi ở bên phía nhận lãnh những lời cay độc của em cũng khá thú vị, cô bé ạ. Không, tôi không trông đợi cũng không muốn một lời xin lỗi. Tôi chỉ định hỏi là em có thoả mãn với những gì tôi có để cho em hay không.”

Meghann không cần phải hỏi hắn muốn nói gì. Simon muốn biết liệu cô có chấp nhận con người hắn như bây giờ… cả phần người tình và người cha dịu dàng như hắn đối xử với cô và Elizabeth, cũng như cái phần sinh vật tàn bạo như hắn đã tỏ ra với bất kỳ ai hắn coi là kẻ thù – như Jimmy Delacroix. Nhưng Meghann biết hắn không cần phải ghét ai đó mới làm đau họ được. Simon không ghét những con người bị hắn hút máu… hắn đơn giản coi họ là những sinh vật không đáng kể, chỉ để sử dụng như là linh hồn đã chế ngự hắn và hắn sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác tội lỗi của Meghann trước việc thoả mãn cơn khát máu.

Hắn thậm chí cũng sẽ không thèm thử thay đổi mình để làm hài lòng cô. Nếu Meghann không thể điều hoà bản thân với con người Bá tước Baldevar, cuộc sống của họ bên nhau sẽ chỉ có đau khổ khi cô phản ứng với sự thất vọng cay đắng mỗi khi hắn làm điều gì đó đi ngược lại những quy tắc đạo đức của cô.

Và với Elizabeth đó sẽ là kiểu sống gì… nhìn cha mẹ mình cắn xé nhau bằng những lời hận thù, cay nghiệt? Trong nghề nghiệp của mình, Meghann đã trông thấy kết quả của những cuộc hôn nhân thảm hoạ… những đứa trẻ với đôi mắt trống rỗng làm tan nát trái tim cô khi cô thấy rằng chúng không có chút niềm tin nào vào tình yêu vì chúng chưa từng được tặng cho cái đó hay thậm chí là trông thấy cha mẹ mình dành cho nhau bất kỳ điều gì ngoại trừ sự khổ sở và đau đớn. Cô sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy đến với Elizabeth.

Vậy là cô chỉ còn lại hai lựa chọn – rời bỏ Bá tước Baldevar nhưng vẫn cho phép hắn là một phần trong cuộc đời Elizabeth

https://thuviensach.vn

hay chấp nhận hắn hoàn toàn, nuốt xuống nỗi sợ hãi và ghê tởm của cô trước phần tồi tệ nhất trong linh hồn hắn. Mặc dù nếu cô làm như thế, điều gì sẽ xảy ra với linh hồn của chính cô… và của Elizabeth?

"Cô bé," Simon nói sau một hồi im lặng kéo dài, "tại sao việc tôi quan tâm đến em và Elizabeth hơn bất kì ai tôi từng quan tâm tới vẫn là chưa đủ? Em thực sự sẽ vứt bỏ mọi thứ mà chúng ta có thể có chỉ vì một biển người xa lạ thậm chí còn không đánh giá cao các hành động của em hay sao?"

Meghann nhăn mặt trước giọng điệu gay gắt của Simon, trước biểu hiện cay đắng nhưng vì lý do gì đó có vẻ cam chịu của hắn. Nó gần như là hắn biết cô sẽ rời bỏ hắn và hắn đành chấp nhận để mất cô vậy. Liệu Simon có thực sự để cô bỏ đi không? Meghann nghĩ, cố nhớ lại cô từng nhìn thấy hắn như thế này vào lúc nào, và rồi cô chợt nhận ra. Hắn đã mang cái vẻ mặt thăm dò, căng thẳng này vào cái đêm đầu tiên họ gặp nhau – khi hắn đang cố quyết định xem nên giết cô hay là biến đổi cô.

"Chẳng có gì cần phải quyết định cả." Simon cười và ấn môi hắn vào hõm cổ của cô. Cô cảm thấy một tia dục vọng xuyên khắp người và khó lắm mới nghe được phần còn lại trong câu nói của hắn. "Tôi chỉ cần một nụ hôn là biết rằng tôi sẽ không bao giờ để em đi. Một nụ hôn thôi, Meghann à, và tôi đã phải lòng em."

"Chưa có ai hôn em như anh cả," cô e thẹn nói khẽ và cảm thấy bàn tay hắn trên gáy cô, hướng dẫn môi cô tới chỗ môi hắn. Rõ ràng hắn chẳng định cho cô đi đâu cả - mặc dù hắn đã quyết định rằng nói chuyện chẳng ích lợi gì. Họ có một giây tiếp xúc thích thú trước khi tiếng khóc hết cỡ làm Meghann dội ra. Nhìn xuống, cô thấy rằng cô đã siết chặt con khi ấn mình vào người Simon. Đứa bé vặn vẹo và mở đôi mắt màu xanh lục để lườm ông bố bà mẹ vô tâm của nó một cái.

Meghann và Simon nhìn xuống khuôn mặt nhỏ cau có và cùng cười với nhau.

"Sinh vật bé nhỏ dễ cáu, phải không nào?" Meghann cười khúc khích, cảm thấy sự căng thẳng trong căn phòng được xua tan khi họ cùng cười với đứa bé quạu quọ.

https://thuviensach.vn

“Con gái tôi có tính khí của một thiên thần.”

Simon khụt khịt và dành cho cô nụ cười tinh quái. “Trừ khi ai đó từ chối nó hay gây rắc rối cho nó… lúc ấy nó sẽ gào lên như nữ thần báo tử cho đến khi mọi mong muốn của nó được thoả mãn.”

“Em tự hỏi nó thừa hưởng cái đó từ đâu?” Meghann nói một cách châm biếm trong khi cô đặt con vào trong chiếc nôi Đế vương cổ bằng gỗ dái ngựa. Simon đứng ở một bên, và họ cùng nhau đưa Elizabeth vào giấc ngủ, suốt thời gian ấy nhìn chằm chằm vào nhau với đôi mắt đói khát, háo hức.

“Ngủ ngon, con yêu quý,” Meghann thì thầm và cúi xuống hôn vào vầng trán đầy lông tơ.

“Con bé sẽ thức dậy sớm thôi,” Simon nói. “Mỗi ba giờ nó ăn một lần. Nói đến chuyện đó, giờ tôi phải cho em ăn thôi, bà mẹ nhỏ. Em vẫn còn hơi nhợt nhạt và lại vừa cho Elizabeth bú – em phải ăn để lấy sức. Và sau đó… à, ai mà nói được chúng ta sẽ làm gì với thời gian còn lại trước khi Elizabeth cần ăn lần nữa?”

Meghann mỉm cười và cho phép hắn bế bổng cô lên, đáp lại nụ hôn đầy đam mê của hắn bằng trước khi họ rời khỏi phòng trẻ. Có lẽ hắn là ma quỷ và có lẽ trong tương lai hắn sẽ làm một hành động tàn ác nào đó khiến cô lại ghét hắn lần nữa. Nhưng ngay lúc này Meghann muốn nhận lấy tình yêu mà hắn quá ư náo nức được trao cô, để chia sẻ niềm vui của hắn vì đứa trẻ mà họ đã mang tới thế giới này. Cô sẽ nghĩ về mọi mặt của hắn và mọi chuyện hắn có khả năng làm ra sau… rất, rất lâu sau này.

https://thuviensach.vn

Chương 31

"Có chuyện gì không ổn à, Simon?"

"Điều gì trên đời có thể không ổn nào?" Simon hỏi một cách tu từ. "Em sống sót sau cơn nguy kịch, chúng ta có một đứa con gái xinh đẹp, và em không còn cư xử như một mụ nanh nọc nữa."

Meghann nuốt xuống rất nhiều câu đáp trả về chuyện cái gì đã gây ra sự nanh nọc của cô và xiên một miếng phi lê nhỏ. Những câu nói liến thoắng chẳng thể trấn an được các nghi ngờ của cô – Simon có chuyện gì đó; cô chỉ chưa thể lần ra được thôi.

Những suy tư của Meghann bị chen ngang bởi tiếng mở cửa trước khe khẽ. Trái tim cô nảy lên khi cô nhận ra người vừa vào trong nhà và cô bắt đầu lao về hướng đó nhưng chỉ đi được vài feet từ chỗ ghế ngồi là Charles Tarleton đã xuất hiện nơi ngưỡng cửa của phòng ăn, Lee đi bên cạnh anh. Cả hai người đều nhìn vào Meghann như thể họ không tài nào tin nổi cô đang ở đó.

"Meghann!" cuối cùng Charles cũng hét lên, lao về phía cô và xoay cô vòng quanh, đặt một nụ hôn mạnh mẽ lên má cô. "Meghann, anh không tin được…"

"Đêm nay em cũng bị như thế suốt." Cô mỉm cười qua hai hàng nước mắt giống thứ đang chảy ròng ròng trên mặt bạn mình.

"Tránh xa cô ấy ra," Lee ra lệnh với một nụ cười tới tận mang tai. "Để em nói chào nào."

"Khi nào? Như thế nào?" Charles nói, không phải với Meghann mà với Simon.

"Hồi tối này cô ấy tỉnh dậy," Simon giải thích. "Rõ ràng tiếng khóc của Elizabeth đã mang cô ấy về lại cho chúng ta."

Mặc dù biểu hiện của Simon không thay đổi và giọng điệu hắn vẫn bình tĩnh, Meghann biết rằng hắn đang gửi một thông điệp ngầm tới Charles, vì mắt bạn cô hơi mở to trước khi anh

https://thuviensach.vn

khôi phục lại vẻ bình thản. Có chuyện gì ở đây thế? Meghann tự hỏi. Kể từ khi nào Charles và Simon tình thương mến thương đủ để nói chuyện thần giao cách cảm với nhau? Quan trọng hơn là, họ nói với nhau cái gì mà không muốn cô nghe thấy?

Nhưng Meghann quá hạnh phúc trước việc gặp lại các bạn mình nên không hỏi. Cô chỉ đơn giản chọn chỗ ngồi bên cạnh Simon trong khi Lee và Charles tự phục vụ bữa tiệc thịnh soạn ở chiếc tủ gỗ hồng sắc.

Đói rã ruột sau một chế độ ăn kiêng mà theo Charles thông báo với cô là chỉ gồm máu và dịch truyền trong vòng sáu tuần, Meghann ngấu nghiến hết mười sáu ounce thịt phi lê, cùng với vài lát thịt vịt dày nhồi khoai tây nghiền và vô số các loại rau. Simon, Charles và Lee tấn công đĩa thức ăn của họ với sự hăng hái tương đương, và bữa ăn trở nên khá vui vẻ, với vài lần nâng cốc rượu Chateau Y'Quem mà Simon đưa ra để uống mừng sự hồi phục của Meghann và việc Elizabeth ra đời.

"Meghann." Charles thoáng nghiêm mặt và nắm tay cô. "Anh rất xin lỗi vì em đã tỉnh dậy một mình – chắc em phải sợ hãi và bối rối kinh khủng. Anh ước gì Lee hay anh đã ở đó với em nhưng bọn anh đã thực sự nghĩ rằng đêm nay mình nên ra về. Bọn anh nghĩ việc Bá tước, à, Simon có chút thời gian ở một mình với em là rất nên."

Meghann nghĩ về bộ mặt khủng khiếp của Simon khi cô mới tỉnh dậy, và cảm thấy trào dâng niềm yêu thương với Charles và Lee. Họ thật tốt biết bao khi tôn trọng những cảm xúc của Simon và tránh đi để không phải chứng kiến nỗi đau thương kinh khủng đã khiến cho hắn phải khóc.

Tất nhiên… sao cô lại không thấy nhỉ? Tình bạn mới mẻ giữa Charles và Simon đã thành hình trong cái đêm dài khủng khiếp khi mà họ không biết liệu cô sống hay chết. Meghann lại nghĩ về hai quầng thâm ghê tởm dưới mắt Simon, nước da nhợt nhạt chết đói của hắn, và biết rằng hắn đã ở bên cô thực tế là trọn thời gian cô nằm đó hôn mê. Chính sự tận tuỵ của hắn dành cho cô cuối cùng đã khiến Charles hạ thấp sự cảnh giác và tin tưởng Bá tước Baldevar.

Meghann sắp nói với cả ba người đàn ông rằng lòng trung

https://thuviensach.vn

thành và sự quan tâm của họ có ý nghĩa thế nào với cô thì một tiếng khóc xé tai xuyên thủng bầu không khí tiệc tùng.

"Ít nhất chúng ta cũng không cần dùng đến ba cái máy trông chừng trẻ con." Meghann thở dài và đứng dậy. "Là tại thính giác nhạy của ma cà rồng hay tại con bé có tiếng khóc đặc biệt to thế?"

"Đừng có nói xấu con gái tôi, thưa bà – chẳng có gì không đúng với hai buồng phổi khoẻ mạnh cả. Mặc dù tôi phải nói là con bé sắp có một sự ngạc nhiên dễ chịu," Simon nhận xét với nụ cười tinh quái. "Em có thể làm cho Elizabeth say với tất cả chỗ rượu mà em đã uống."

Meghann lè lưỡi ra và yêu cầu Charles đi cùng cô tới phòng trẻ. Họ bay tới đó trong vài giây và Meghann bế cái bọc mặt đỏ gay, đang quẫy đạp ra khỏi nôi. Cô nhanh chóng cởi ba nút áo đầu tiên trên chiếc váy màu xanh lục sẫm và đổi một bầu ngực để lấy hoà bình khi Elizabeth bắt đầu bút cùng với vẻ háu đói như lúc nãy.

"Em lại bay được?"

Meghann gật đầu và ngồi xuống ghế bập bênh. "Cuối cùng em lại là mình lần đầu tiên trong nhiều tháng qua. Suốt những tháng không thể bay trong miền tâm linh – giống như là con người vậy! Nhân thể, sao Lee vẫn còn là người thế?"

"Cái gì?"

Meghann giật mình trước vẻ lúng túng của Charles. "Em tưởng anh sẽ biến đổi anh ấy sau khi em sinh con." Lúc trước Lee đã từ chối bị biến đổi, nói rằng chẳng có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy việc sinh nở của Meghann sẽ không tiếp tục vào ban ngày, và anh nghĩ rằng ai đó nên có khả năng ở bên cạnh cô lúc ban ngày phòng trường hợp cần kíp.

"Meghann à," Charles bắt đầu nói và dừng lại. Anh thả người xuống ghế cạnh cửa sổ, khuôn mặt anh là một sự tổng hoà không vui của nỗi thất vọng, nỗi buồn, và hơi tiếc nuối.

"Meghann," anh lại nói và giơ ta ra để chạm vào bên má hồng mịn như cánh hoa của Elizabeth, mỉm cười với cô gái nhỏ. "Em có để ý thấy gì lạ về Elizabeth không?"

https://thuviensach.vn

“Lạ á?” Meghann cau mày. “Tại sao, không – chẳng có gì. Con bé có vẻ hoàn toàn bình thường.”

“Đúng,” Charles nói và thở dài. “Con bé hoàn toàn bình thường. Meghann à, con gái em là một con người.”

“Cái gì?” Choáng váng, cô ngồi bật dậy, khiến núm vú rơi ra khỏi miệng Elizabeth. Trước tiếng càu nhàu khó chịu của con bé, Meghann đưa đầu nó trở lại bầu ngực cô. “Con người? Nhưng sao lại thế? Simon và em là –“

“Bất kể hai người là gì, hai người đã từng là con người. Rõ ràng chúng ta không bao giờ mất hẳn mã gen người… nó chỉ bị chôn vùi trong ADN của chúng ta. Dự đoán của anh là nguyên nhân gây ra việc Elizabeth là người cũng giống như nguyên nhân của những đôi mắt xanh – gien lặn.”

“Phải.” Meghann nói chậm rãi, cố hấp thụ chuyện kinh ngạc này. Cô nhìn vào khuôn mặt bầu bĩnh nhỏ bé, khuôn mặt con người của con cô, và cố sắp đặt các suy nghĩ của mình cho rành rẽ. “Nhưng làm sao anh có thể chắc chắn nó là người? Nếu chuyện nó có thể chịu được ánh sáng ban ngày thì, đó chẳng phải là toàn bộ tiềm năng của viên đá phù thuỷ ư…”

Trước những lời này Charles nhăn mặt lại như thể cô vừa đánh anh. “Không, Meghann. Elizabeth không phải là một viên đá phù thuỷ. Nó chỉ đơn giản là một đứa trẻ con người do bố mẹ bất tử sinh ra. Làm sao bọn anh biết? Dấu hiệu đầu tiên là nó từ chối máu, chẳng hấp thụ được gì ngoại trừ sữa của em. Nếu việc ấy còn chưa đủ thì bọn anh đã tiến hành vài cuộc kiểm tra, nạo một ít ruột hồi [31]… Meghann à, chẳng có chút gì ma cà rồng trong con gái em cả.”

“Con không phải là ma cà rồng,” Meghann nói với đứa trẻ gà gật trong vòng tay cô. Mới nghe tin, Meghann bị sốc, vì cô chưa từng một lần tưởng tượng ra điều này khi nghĩ về chuyện con cô sẽ thế nào. Bất chấp việc cô và Simon chung một huyết hệ, cô đã quá lo lắng rằng Elizabeth sẽ bị biến dạng như thế nào đó hay bị đẻ non như tất cả những đứa bé ma cà rồng khác.

“Ôi, Charles,” Meghann nói, nghĩ rằng trông bạn cô thậm chí còn buồn hơn khi cô cười. “Sao trông anh buồn thế? Việc này

https://thuviensach.vn

thật tuyệt! Elizabeth có thể đi tới trường với những đứa trẻ khác, chơi ở bên ngoài, và thưởng thức mặt trời – mặt trời! Charles, ai sẽ chăm sóc Elizabeth trong lúc em ngủ?"

"Đó là lý do tại sao Lee vẫn chưa bị biến đổi. Cậu ấy sẽ chăm sóc Elizabeth vào ban ngày và cậu ấy sẽ tiếp tục làm như thế cho đến khi nó có thể tự chăm sóc mình. Meghann, đừng nhìn như thế - chẳng có gì là áp đặt cả. Về chuyện bất tử, Lee mới chỉ tứ tuần và đặc biệt khoẻ mạnh… cậu ấy sẽ có thể biến đổi mà không gặp khó khăn nào ngay khi Elizabeth đã khôn lớn. Cả hai bọn anh đều không chịu bỏ qua cơ hội được nuôi dưỡng một đứa bé và bọn anh yêu con gái em như thể nó là máu thịt của bọn anh. Anh không thể nói cho em biết bọn anh biết ơn và tự hào như thế nào khi Simon yêu cầu Lee chính thức nhận nuôi Elizabeth."

"Anh ấy sao cơ?"

Charles mỉm cười trước sự kinh ngạc của cô. "Simon nói rằng Elizabeth cần một người giám hộ lúc ban ngày và anh ta nghĩ chẳng còn ai khác xứng đáng hơn chính vị bác sĩ đã mang con bé tới thế giới này bình an. Có vẻ như anh ta chẳng hề thấy phiền chuyện Lee là người đồng tính. Chắc chắn tất cả những lời xúc xiểm của Bá tước Baldevar về chuyện kê dâm chỉ là một cách để làm anh tức lên thôi."

Meghann giữ im lặng nhưng cô biết cơ hội làm Charles bối rối bằng cách tấn công tình trạng đồng tính mà anh đã rất xấu hổ khi còn là người còn lâu mới là lý do duy nhất khiến Simon phản ứng mạnh với bạn cô như thế. Bốn thế kỷ đã qua mà hắn vẫn còn khinh bỉ những người đồng tính sau cuộc chạm trán đầy hổ thẹn với Nicholas Aermville. Simon phải tôn trọng Lee tới mức nào mới bỏ qua những định kiến ăn sâu bén rễ đó và biến Lee thành người duy nhất thích hợp để trông chừng con gái hắn lúc ban ngày!

"Tất nhiên, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều khi bây giờ em đã khoẻ lại," Charles nói tiếp, coi sự im lặng của Meghann chỉ là do ngạc nhiên sâu sắc. "Hãy nghĩ xem thế giới đã thay đổi biết bao nhiêu so với lúc anh và em còn trẻ, Meghann. Giờ chẳng ai nghĩ đến lần thứ hai về chuyện một anh chàng gay và một

https://thuviensach.vn

người phụ nữ bình thường cùng nuôi nấng một đứa trẻ với nhau. Simon cũng nói rằng… nói rằng anh ta nghĩ nếu em chết, ít nhất em cũng được an ủi bởi ý nghĩ rằng Lee và anh đang nuôi nấng Elizabeth."

Meghann vội chớp mắt, nghĩ có lẽ Alcuin đã nhầm và không cần phải mất lâu thế thì nước mới làm sói mòn đá. Nhưng cô không nghĩ tình yêu của cô là thứ đã thay đổi Bá tước Baldevar… chính là tình yêu hắn dành cho con gái đã có thể dần tiêu huỷ bóng tối bên trong hắn. Đó là một thứ tình yêu không vị kỷ, chẳng liên quan gì đến sự ám ảnh và ham muốn đen tối đã khiến Simon giết bất kỳ ai đe doạ mối quan hệ của hắn với Meghann, giống như Jimmy Delacroix…

"Jimmy!" cô kêu lên và ngậm chặt miệng lại – không bao giờ nên để cho Simon nghe thấy cô hỏi về anh. Cô dành cho Charles một cái nhìn dò hỏi… Jimmy có còn sống không?

Charles trông thấy nỗi lo lắng của cô và gật đầu. Cậu ta khoẻ, Meghann. Simon đã tôn trọng lời hứa với em và để cậu ta yên. Anh sẽ giúp cậu ta điều chỉnh với cuộc đời bất tử… đừng lo về Jimmy nữa.

Meghann gật và chuyển sự chú ý trở lại với Elizabeth. Cô biết cô sẽ nhớ Jimmy, người bạn tốt nhất của cô sau Charles, nhưng cô nghĩ tốt hơn hết họ không nên gặp lại nhau nữa. Với việc cô ra khỏi đời anh và Charles hướng dẫn anh vượt qua sự rối loạn của cuộc đời bất tử, có lẽ Jimmy có thể tìm được con đường của mình và xây dựng một cuộc sống mới cho bản thân.

"Charles," cô đột ngột nói, quên mất Jimmy khi những lời của bạn cô thấm vào và ý nghĩa của chúng làm phiền cô. "Sao anh lại nói Simon muốn anh và Lee nuôi Elizabeth? Anh nói như là anh ấy sẽ không ở đây vậy."

Một lần nữa, Charles dành cho cô cái nhìn chứa đựng cả tiếc nuối, đau khổ và sự dè dặt. Cô biết Charles muốn nói cho cô biết điều gì đã gây ra nỗi buồn của anh nhưng cái gì đó đã ngăn anh lại. "Meghann à, anh… Simon mới có quyền nói cho em biết."

"Nói cái gì?" cô hỏi và đúng lúc ấy, cô nghe thấy một tiếng khóc cực kỳ lạ lùng không giống bất kỳ thứ gì cô từng nghe

https://thuviensach.vn

trước đó. Nó giống như những chiếc đinh nhọn bị cọ một cách chậm rãi vào tấm bảng với giọng rên rỉ đói khát vượt lên trên. Âm thanh ấy khiến cô nổi da gà và Elizabeth tỉnh dậy, khóc lóc sợ hãi, kích động.

Meghann ôm chặt con và đặt hai bàn tay lên đôi tai nhỏ để cố ngăn tiếng ồn. "Suỵt, con yêu, suỵt, cái quái gì thế?" Cô buộc mình lắng nghe và nghĩ nếu bạn bỏ đi sự kỳ quái trong đó thì nó giống y như là…

Một đứa trẻ đang khóc!

"Đứa bé còn lại," Meghann từ từ nói và nhìn vào Charles, sự bối rối lộ rõ trên mặt cô. "Nhưng em… em tưởng đứa kia đã chết…"

Cô lạc giọng, vừa vì không thể nào nói được trong tiếng khóc rống lên như thế và vừa vì cô chợt nhận ra thật kỳ lạ khi cô không hề nghĩ gì về đứa con được cho là đã chết của cô. Cứ như thể cô chỉ trông mong một đứa trẻ… cô đã hoàn toàn quên mất cô mang song thai. Không, không phải quên – giờ cô đã cảm nhận được một tấm chắn nhỏ trong đầu và biết rằng chỉ có một người đủ sức mạnh để đặt nó ở đó.

"Nhưng tại sao?" cô tự hỏi thành tiếng. "Em không hiểu – tại sao Simon lại giấu con em khỏi em, khiến em thậm chí không nghĩ về nó?" Sự thảng thốt khiến giọng cô to lên và gần như làm chìm mất tiếng khóc không ngừng nghỉ khiến răng cô phải nghiến lại.

"Meghann –" Charles bắt đầu nói nhưng Meghann dúi Elizabeth vào anh và lao ra khỏi phòng, nhắm tới nguồn của tiếng động. Cô phải gặp đứa con còn lại của mình, đứa mà cô sợ là cô đã mất.

Cô thấy mình ở trong một căn phòng không có ánh sáng, tối đến mức ngay cả đôi mắt ma cà rồng của cô cũng khó nhận ra được các chi tiết. Các tấm rèm bị kéo xuống hết tránh mọi ánh sáng của mặt trăng và cô có thể thấy là cả bóng đèn cũng đã bị tháo ra từ bộ đui ở trên trần.

Chính giữa phòng có một chiếc nôi gỗ thiếp vàng… cùng một cặp với chiếc của Elizabeth. Tại sao Simon lại tách hai đứa

https://thuviensach.vn

trẻ ra, chia rẽ một đứa trong cái phòng như hang động, chẳng có đồ chơi, đồ gỗ, chẳng có gì ngoài độc một chiếc nôi như thế này?

Meghann đi về phía sinh vật rú rít trong chiếc nôi, cảm thấy màng nhĩ mình gần như bị xuyên thủng bởi tiếng khóc the thé, không sao tả nổi.

"Đừng khóc," cô bắt đầu ngâm nga nhưng giật lùi lại vì sốc, nhét chặt tay vào miệng để không thét lên khi cô trong thấy làn da lấp lánh, trong suốt, những mạch máu xanh và đỏ ghê tởm rất giống với những cái đã từng phủ khắp mặt Alcuin. Đứa bé có một cặp răng nanh ngắn, sắc nhọn lòi ra khỏi đôi môi nhợt nhạt của nó. Tồi tệ hơn cả làn da của nó là đôi mắt. Chúng chỉ là hai đồng tử đen sì bao quanh là một tròng mắt trống rỗng và chẳng có màu sắc gì hết.

Những âm thanh nghèn nghẹn yếu ớt thoát ra khỏi Meghann khi hơi thở của cô bật ra trong cơn nghẹ ngào. Cô nhanh chóng chớp mắt và giữ chặt những ngón tay ở giữa hai hàm răng, sợ rằng nếu cô để chúng ra cô sẽ bắt đầu thét lên và không bao giờ ngừng.

Nó đã chịu đựng đủ rồi, cô mù quáng nghĩ. Làm sao mà mình, mẹ của nó, lại còn làm mọi việc tệ hơn bằng cách hét lên khi nhìn thấy nó?

Lạy Chúa, tại sao đứa bé này lại biến dạng đến thế khi mà Elizabeth quá hoàn hảo? Meghann cảm thấy những giọt nước mắt nóng bỏng, mằn mặn chảy xuống mặt cô và đáp xuống hai bàn tay đang bịt chặt mồm.

Đứa bé tội nghiệp, cô nghĩ, nhìn xuống với lòng cảm thương và sự khiếp sợ với sinh vật đang điên cuồng gào thét. Giống y hệt những đứa khác... dòng máu của hai ma cà rồng tạo ra những đứa con quái thai, bị biến dạng khủng khiếp.

Đôi bàn tay mạnh mẽ tóm lấy vai cô và Meghann đã hét lên, một âm thanh không bị kiềm chế chứa đầy sợ hãi và cô độc và đôi chút điên dại.

"Không, không." Simon lắc lư người cô từ đằng sau, ôm cô thật chặt. "Không sao đâu, Meghann... không tệ như vẻ ngoài đâu. Tôi đã muốn chờ tới khi em hồi phục sức lực một chút rồi

https://thuviensach.vn

tôi sẽ giải thích…”

“Quỷ tha ma bắt cậu!” hắn gào lên với Charles, kéo một con người đi cà nhắc tới chỗ chiếc nôi. “Đáng lẽ cậu phải cho nó ăn trong khi Meghann cho Elizabeth bú.”

“Anh biết là nó chẳng có giờ ăn cụ thể gì cả,” Charles vội vã giải thích. “Nó đã không cần ăn trong hai đêm liền.”

“Đừng làm phiền tôi với ba mớ giải thích – chỉ cần cho nó ăn để Meghann có thể bình tâm lại. Cưng à, nhìn đi… nhìn đi, tôi bảo em!”

Simon thô bạo giữ đầu Meghann, buộc cô phải nhìn trong khi Charles bế đứa trẻ khỏi cũi của nó và đặt nó lên cổ con người.

Meghann trông thấy những vết cắn sâu lấm tấm trên cổ và cổ tay người đàn ông và biết rằng con người này đã bị hút máu gần kiệt, chắc hẳn đã bị bỏ bùa để ngoan ngoãn như thế này. Đây chắc là chỗ mà Simon đã lấy máu để cho cô uống lúc trước.

Hắn là một kẻ xâm hại trẻ con, Charles nói với Meghann trong khi anh giữ người đàn ông đứng yên. Đừng thương hại hắn – nếu có công lý trên đời này thì hắn đáng phải chịu đựng nhiều hơn nữa so với việc bị một đứa bé ma cà rồng hút máu từ từ.

Đứa bé ngưng khóc khi môi nó chạm vào da thịt con người – chắc hẳn nó đã ngửi thấy mùi máu của ông ta, Meghann vẩn vơ nghĩ. Những chiếc răng nanh nhỏ, sắc cắm vào tĩnh mạch gã đàn ông và đứa bé hút máu cũng ngấu nghiến như Elizabeth đã uống sữa từ bầu ngực Meghann vậy.

Khi nó ăn, một sự thay hình đổi dạng kinh ngạc xảy ra. Lớp da trong suốt hiện rõ những bó mạch máu đã biến mất, thay vào đó là làn da nhợt nhạt, màu trắng sữa. Meghann kéo tay Simon ra và đặt một bàn tay dè dặt lên mặt đứa bé, đẩy một bên mí mắt lên. Phải, máu thậm chí cũng đã cho mắt nó một màu sắc, biến chúng thành một tông màu xám bạc dị kỳ nhưng hấp dẫn.

Trước đụng chạm của cô, đứa bé giật ra khỏi ngón tay cô và rít lên… một tiếng rít thực sự không khác gì âm thanh của một

https://thuviensach.vn

con rắn. Meghann giật lùi, rợn người trước bằng chứng trước mắt về việc con cô quái gở như thế nào.

"Không," cô bật ra. Làm sao một đứa bé có thể nhìn như thế, đóng đinh cô với cái nhìn thù hận và rít lên tiếng huýt gió không giống với bất kỳ thứ gì cô từng nghe trước đó? Có chuyện gì với nó vậy?

Nó là ma quỷ, một giọng nói xảo quyệt thì thầm. Nó chính là thứ sinh vật kinh tởm mà Guy đã cố loại bỏ khỏi thế giới này bằng cách giết cô. Có lẽ tốt hơn nên –

"Không!" cô thét lên lần nữa và quay gót bỏ chạy khỏi căn phòng nhanh hết mức có thể. Cô mới là đồ đáng tởm – người ta còn gọi một bà mẹ không thể chịu nổi hình ảnh đứa con ruột thịt của mình là cái gì khác được nữa? Cô phải ra khỏi căn phòng đó, phải nghĩ và chấn chỉnh lại bản thân. Cô phải cố gắng chấp nhận điều cô vừa trông thấy, phải tìm ra một cách để là mẹ của sinh vật tội nghiệp, quái thai ấy…

"Meghann!"

"Để cô ấy đi," cô nghe Simon nói khi cô vội lao vào đêm tối giá lạnh.

Cô không biết mình đã đi bộ bao lâu cho đến khi nhiệt độ dưới 0 và cơn gió lạnh buốt thổi từ biển đã xâm nhập vào nỗi đau cũng như khả năng chịu lạnh bình thường của cô. Rùng mình, Meghann liếc quanh và chẳng nhìn thấy điểm mốc quen thuộc nào, chỉ có bờ cát trắng trải dài vô tận và đường viền tối đen của những dinh thự to lớn mà cô nghĩ là lạc lõng trong vẻ đẹp hoang dã của vùng Hamptons này.

Cô ngồi xuống bờ biển, nước thuỷ triều lạnh buốt gần như chạm tới chân cô, và cô cuộn tròn thành một quả bóng, đầu gối kéo lên sát ngực trong nỗ lực giữ ấm. Tất nhiên, cô có thể bay trở lại ngôi nhà nhưng cô còn chưa sẵn sàng quay trở lại.

Meghann chống cằm lên đầu gối và đăm đăm nhìn vào biển và đường chân trời màu đen, không thực sự trông thấy gì – không có gì ngoài khuôn mặt của con trai cô. Không phải trạng thái ghê tởm lúc chưa được ăn của nó tra tấn cô, khiến cô phải chạy khỏi nhà… mà là tiếng gầm ghè nó dành cho cô khi cô

https://thuviensach.vn

chạm vào nó. Đó có phải là vì nó đã cảm nhận được nỗi hoảng sợ của cô và từ chối cô trước cả khi cô có thể chối bỏ nó?

Meghann khóc, căm ghét bản thân vì đã không thể yêu con trai mình như cô đã yêu con gái cô từ giây phút Simon đặt nó vào tay cô. Cái cảm giác ấm áp trào dâng làm căng đầy lồng ngực cô khi cô nghĩ về Elizabeth, về đôi mắt xanh ngây thơ phản chiếu lại mắt cô, khuôn mặt ngọt ngào chóp chép trong giấc ngủ đâu rồi? Chẳng lẽ cô nông cạn, đáng tởm đến mức tình yêu dành cho Elizabeth chỉ dựa trên vẻ đẹp của nó? Chẳng lẽ cô chỉ có thể yêu một đứa bé xinh xắn? Khi cô ngồi chết lạnh không chỉ vì tiết trời đông giá, những giọt nước mắt mới bật ra khỏi cô và cô ước sao Chúa Trời giết luôn mình đi…

"Thôi ngay đi."

Meghann đau khổ quá nên không giật mình và cho phép Simon quấn cô trong một chiếc áo khoác viền lông chồn, quên mất những lời phản đối thường lệ của cô về quyền của động vật và sự độc ác trong việc mặc áo lông thú. Cô cũng không tránh đi khỏi đôi tay mạnh mẽ bao bọc quanh cô.

"Tôi không cho phép em khóc lóc thảm thương như thế này. Tất nhiên em phải thấy khó chịu rồi… em nghĩ tôi không bị sốc khi Bác sĩ Winslow kéo Mikal ra khỏi em sao?"

Mikal – Meghann gật đầu trước cái tên mà cô và Simon đã đồng ý đặt cho con trai họ. Mikal John Khalid Baldevar. John cho Học giả Dee và ba của Meghann, Khalid cho người bạn đã bị giết của Simon, và Mikal là một biến thể của Michael, tên của đứa cháu yêu quí của Simon.

"Ôi, Simon…" cô bắt đầu nói nhưng cô vẫn còn khóc nhiều quá không nói nên lời. Cuối cùng, cô nhìn lên và dò hỏi, có chuyện gì với nó thế?

Vòng tay đang ôm cô trở nên cứng như thép và đường viền cằm của hắn siết lại trước khi Simon trả lời khó nhọc, "Chẳng có gì sai với con trai chúng ta cả, Meghann."

"Không có gì sai!" cô ré lên, bị sốc quên cả khóc bởi câu chối thản nhiên của hắn.

"Làm sao anh có thể nói thế? Anh không thấy…"

https://thuviensach.vn

Meghann nghẹn lời bởi cô đã biết câu trả lời – Simon không thấy, sẽ không bao giờ thấy có gì sai với đứa con trai mà hắn đã muốn có từ quá lâu, người thừa kế và hi vọng lại nhìn thấy ánh sáng ban ngày của hắn.

“Em không thấy sao?” Simon hỏi và kéo mạnh cô đứng dậy. “Em không thấy máu bồi bổ cho nó, khiến nó toàn vẹn hay sao? Tôi biết điều em đang nghĩ, Meghann… em lo là con trai chúng ta sẽ phải giấu mặt mãi mãi…”

Meghann gật đầu, thêm nhiều nước mắt thoát khỏi mắt cô khi cô nghĩ đến việc giải thích với một đứa bé tại sao nó không được để bị nhìn thấy, phải trốn chui trốn nhủi như một bí mật tội lỗi nào đó.

“Không, Meghann,” Simon nói và khẽ lắc cô. “Nó không giống Alcuin. Da của lão thầy tu có thay đổi khi lão ăn không? Một khi Mikal uống máu, những biến dạng của nó sẽ biến dần đi…”

“Trong bao lâu?” Meghann hỏi. “Chúng ta sẽ làm gì nếu chúng ta… nếu chúng ta dẫn nó ra ngoài và đột nhiên nó thay đổi…”

“Rồi nó sẽ lớn lên không bị thế nữa… y như Elizabeth sẽ thay đổi từ một đứa bé sơ sinh bụ bẫm thành một cô gái trẻ xinh đẹp trong tương lai. Đừng nhìn tôi như thế, Meghann. Tôi không nói bằng những mong mỏi ảo tưởng mà là thực tế. Khi Mikal mới ra đời, máu chỉ làm nó lành lặn trong vài giờ. Nhưng mỗi đêm tình trạng lành lặn của nó lại kéo dài hơn; giờ nó hoàn toàn ổn trong hai đêm sau khi uống máu. Đó là lý do tại sao tôi tin rằng các biến dạng sẽ mất hết khi nó lớn lên.”

“Nó ghét em,” Meghann nói bằng giọng nhỏ xíu và nhắm chặt mắt lại.

“Nó chỉ là một đứa bé vô tri, không thể ghét ai được. Đáng lẽ tôi phải cảnh cáo em là đừng chạm vào nó trong lúc nó ăn – phản ứng của nó chỉ là một con thú đang bảo vệ thức ăn của mình, cảnh báo em lùi ra. Nó nghĩ em sắp cướp máu của nó.”

Meghann gật đầu và cảm thấy nhẹ nhõm một chút trước lời giải thích của Simon nhưng còn những điều khác về con trai cô

https://thuviensach.vn

làm phiền cô. “Nếu không có gì sai với nó, sao anh lại nhốt nó trong cái căn phòng tối tăm khổ sở đó như con hủi? Sao nó không ở trong phòng trẻ với Elizabeth?”

“Tiếng khóc của nó làm phiền con bé. Còn về căn phòng, Mikal là ma cà rồng. Nó có những khả năng của chúng ta nhưng chưa có chút trí tuệ nào cả. Nó di chuyển đồ vật lung tung mà không chút nghĩ ngợi về an toàn bản thân. Cần phải giữ nó ở trong một căn phòng không có vật gì để nó quăng liệng và làm hại chính mình nếu chẳng may chúng đụng trúng nó. Còn về bóng tối, đôi mắt nó cực kỳ nhạy cảm với ánh sáng. Kể cả ánh nến cũng gây cho nó sự khó chịu vô cùng – Bác sĩ Winslow nghĩ việc tiếp xúc lâu với bất kỳ ánh sáng nào cũng có thể gây ra mù loà.”

Kinh ngạc, Meghann chỉ có thể há hốc miệng với hắn… đây có phải là tin tức tồi tệ nhất chưa! “Ý anh là thằng bé sẽ phải sống suốt phần đời còn lại trong bóng tối mịt mùng? Simon, lạy Chúa tôi! Làm sao anh có thể nói là không có gì sai… chẳng lẽ anh muốn sống như một con dơi? Anh đã cho rằng con cái của hai ma cà rồng sẽ sống được dưới ánh mặt trời và giờ thì hoá ra là chúng ta còn chịu được ánh sáng giỏi hơn cả Mikal!”

“Mikal thậm chí còn chưa được một tuổi,” Simon nói, và cô nhận ra một nét sắc nhọn trong giọng điệu đều đều của hắn. “Tôi chưa bao giờ cho rằng nó sẽ mang lời hứa viên đá phù thuỷ từ lúc lọt lòng. Tôi cho rằng nó sẽ lớn lên như thế, nhận ra đầy đủ tiềm năng của mình khi đã trưởng thành. Đôi mắt nó sẽ mạnh dần lên y như chân tay nó sẽ phát triển và chẳng bao lâu nó sẽ hưởng ánh sáng ban ngày như Elizabeth vậy.”

“Lỡ như đôi mắt nó không cải thiện? Lỡ như nó không bao giờ thích nghi được?”

Simon nhướng một bên lông mày. “Em gợi ý điều gì, Meghann? Tôi có nên giết nó không?”

“Tất nhiên là không!” cô khóc. “Chỉ là… chỉ là nếu nó bị buộc phải sống trong bóng tối, thì nó mới là người phải trả giá và chịu đựng đau khổ, không phải chúng ta! Và chúng ta là những kẻ đáng bị như thế vì chúng ta đã mang nó tới thế giới này, nó đã không đòi được sinh ra…”

https://thuviensach.vn

“Tình yêu của tôi,” Simon khẽ nói và vuốt ve mặt cô bằng những đầu ngón tay. “Làm sao em có thể tự khinh ghét mình và cho rằng em là một bà mẹ giả tạo? Nếu em không yêu con trai chúng ta nhiều như yêu Elizabeth thì tại sao em lại khóc dữ như thế khi nghĩ về nỗi đau của nó? Lau khô mắt đi, cưng à. Tôi không muốn nhìn thấy em khóc khi nói lời tạm biệt.”

“Tạm biệt?” Meghann nhắc lại, chết đứng. Cô nhìn lên và ý nghĩa của chiếc áo khoác ca-sơ-mia Simon đang mặc cuối cùng cũng thâm nhập được vào đầu óc cô. Hắn sẽ không mặc cái đó chỉ để đi tìm cô.

“Phải, tạm biệt,” Simon nói và cầm hai tay cô. “Không có nhiều thời gian để giải thích… Mikal và tôi phải có mặt ở sân bay trong một giờ nữa.”

“Mikal? Thế còn Elizabeth?” Thế còn em?

“Elizabeth sẽ ở lại với em.”

“Anh đang bỏ con bé – bỏ tôi? Quỷ tha ma bắt anh đi, Simon!” Meghann gào lên và giật tay ra, đôi mắt xanh cháy lên lửa giận dữ và bị tổn thương. “Thế là sao – giờ anh không cần tôi khi đã có đứa con trai quý báu của anh? Và Elizabeth… đồ rắn độc, tôi đã tưởng là anh yêu con bé! Làm sao anh có thể bỏ rơi con gái mình như thế? Có phải vì nó là con người nên nó chẳng phục vụ mục đích gì hay không?”

“Đó chẳng phải là những gì mà mọi người sẽ nghĩ sao?” Simon hỏi với nụ cười cay đắng. “Bá tước Baldevar thật tàn nhẫn làm sao – hắn bỏ rơi Meghann ngay khi cô ta trình làng cho hắn một đứa con gái con người yếu đuối thay vì hòn đá phù thuỷ. Không cần phải tấn công cô ta hay con gái cô ta. Hậu duệ của Bá tước Baldevar chẳng là mối đe doạ cho bất kỳ ai cả. Meghann, bọn ngu ngốc ấy thậm chí sẽ không bao giờ nghĩ rằng chúng ta có hai đứa con. Chúng sẽ không làm hại Elizabeth và tôi có thể đi trốn cùng Mikal.”

“Đó là kế hoạch của anh biết bao lâu nay ư?” Meghann hỏi. “Tất cả những câu nói về chuyện chúng ta cùng nuôi dạy con cái chỉ là những lời nói dối để xoa dịu tôi? Anh lúc nào cũng định đưa con tôi đi khỏi tôi phải không? Làm sao anh có thể mang

https://thuviensach.vn

Mikal đi và bỏ lại Elizabeth mà không một lần nghĩ lại như thế? Tại sao anh lại làm như thế? Anh không muốn tôi và Elizabeth sao?"

"Meghann, em nói như thể chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại... như thể tôi sẽ không bao giờ gặp con gái mình vậy. Làm sao em có thể nghĩ là tôi không muốn em – sau tất cả những gì tôi đã làm để giữ em lại bên tôi? Tôi yêu em... yêu em nhiều đến mức tôi sẽ không từ chối nếu em khăng khăng đòi đi cùng Mikal và tôi. Nhưng Elizabeth vẫn phải ở lại đây với các bạn chúng ta."

"Không!" Meghann khóc. "Không, không! Tôi sẽ không bao giờ bỏ con gái. Tôi yêu nó." Meghann nghĩ về nắm tay trắng nhỏ xíu cuộn tròn trên ngực cô, về ánh mắt tin cậy ngây thơ của con gái mình khi nó nhìn lên mẹ nó, và biết rằng cô sẽ không bao giờ chịu được việc lìa xa nó. Nhưng còn Mikal? Làm sao cô có thể cho phép Simon lôi nó đến nơi có Chúa mới biết là nơi nào?

"Tôi biết em yêu Elizabeth. Em nghĩ tôi không yêu sao?" Simon lại cầm tay cô, quỳ xuống trước mặt cô trên cát lạnh. "Chẳng phải em đã bảo tôi hàng ngàn lần em muốn cho con em điều gì? Được lớn lên trong tình yêu thương và sự quan tâm, được đến trường và có bạn bè và niềm vui mà bất kỳ đứa trẻ nào cũng được quyền có? Meghann à, Elizabeth có thể có mọi thứ ấy nhờ Bác sĩ Winslow trông chừng nó vào lúc ban ngày. Và nó có thể có một thứ mà tôi đã không dám hi vọng mang lại cho nó cho tới đêm nay... mẹ của nó. Tôi không thể yêu cầu em từ bỏ đứa con mà em đã muốn có biết bao lâu nay."

"Mikal cũng là con em. Tại sao anh muốn nuôi chúng cách biệt nhau? Tại sao Elizabeth và em không thể đi cùng anh?"

Bàn tay Simon siết chặt tay cô cho đến khi Meghann kêu lên nhưng hắn không hề nới lỏng. "Meghann, em không thấy hai con của chúng ta khác nhau thế nào sao? Tôi đã không lừa dối em suốt những tháng qua khi tôi nó chúng ta sẽ không chia lìa nữa. Tôi hoàn toàn mong đợi chúng ta cùng nhau nuôi dậy một đứa trẻ. Rồi, khi chúng ta biết em đang mang song thai, tôi đã có dự cảm đầu tiên về chuyện này nhưng tôi không bao giờ nói gì vì chẳng ích gì khi làm em buồn khổ vì một suy đoán vẩn vơ. Nhưng giờ đây... Meghann à, Mikal sẽ phải được nuôi dưỡng

https://thuviensach.vn

trong sự bí mật tuyệt đối. Một lời thì thào nhỏ nhất về sự tồn tại của nó thôi cũng sẽ làm mọi tên ma cà rồng trên đời này cố tìm cách giết nó vì sợ thứ mà nó sẽ trở thành. Tôi sẽ không để cho con trai tôi lớn lên với mặc cảm của một con thú bị săn đuổi… tôi sẽ mang nó tới nơi nào đó xa xôi hẻo lánh, tránh khỏi đám đông và những đôi mắt theo dõi. Đó sẽ là một cuộc đời cô độc nhưng nó sẽ không bao giờ có gì để mà so sánh cả. Nhưng, em yêu, không có lý do gì để buộc Elizabeth cũng phải sống như thế và tôi biết một cuộc đời trong cảnh tăm tối không phải là thứ em muốn cho nó. Có lẽ Mikal sẽ chưa phát triển khả năng sống dưới ánh sáng cho đến tuổi thiếu niên… em nghĩ nó sẽ không trở nên căm ghét và uất ức với em gái mình, ghen tỵ với việc con bé được tự do lúc ban ngày, được xã hội chấp nhận sao? Vì kể cả khi nó thích ứng được với mặt trời sớm hơn, tôi cũng vẫn không thể mạo hiểm để ai nhìn thấy nó cho đến khi nó có khả năng tự bảo vệ mình khỏi kẻ thù. Em không thấy Mikal sẽ trở nên khinh ghét em gái con người của nó như thế nào vì con bé không phải đi trốn như nó sao? Cũng như con bé sẽ ghen tị với nó vì những khả năng mà con bé không có, những năng lực có thể gây nguy hại cho con bé nếu nó thử làm đau em gái trong một cơn giận dữ? Bọn trẻ phải được nuôi nấng riêng rẽ, Meghann à. Đầu tiên là vì kẻ thù của chúng phải thấy em với Elizabeth, phải tin rằng con bé là đứa con duy nhất trong cuộc tái hợp của chúng ta cho đến khi Mikal đủ mạnh để chống chọi với bất kỳ cuộc tấn công nào. Thêm nữa, một khi con bé và Mikal đã trưởng thành… thằng bé có khả năng hưởng ánh mặt trời như em gái và con bé đã được biến đổi để nó không còn là con người vô phương tự vệ… lúc ấy, tất cả chúng ta có thể đoàn tụ mà không sợ kẻ thù hay lo lắng rằng hai anh em chúng sẽ ghét nhau."

Elizabeth bị biến đổi ư? Một ngày nào đó sẽ nhìn thấy cơn khát máu sáng lấp lánh trong mắt con gái cô ư? Meghann rùng mình và gạt hình ảnh không dễ chịu ấy ra khỏi tâm trí. Cô không cần phải nghĩ về việc đó trong nhiều năm nữa, vả lại, chỉ Elizabeth mới có quyền quyết định liệu nó có muốn tiếp tục là người hay trở thành một ma cà rồng. Không một ai được ép buộc sự bất tử lên nó – Meghann sẽ bảo đảm chuyện đó.

Nhưng về phần còn lại của những gì Simon đã nói… giờ

https://thuviensach.vn

Meghann đã hiểu. Cô đã trông thấy hai đứa bé sẽ ghét nhau như thế nào – Mikal muốn tự do của Elizabeth để hưởng thụ cuộc sống và mặt trời mà không sợ bị phát hiện, Elizabeth muốn thứ mà bất kỳ đứa trẻ nào cũng tưởng là những quyền năng phát thuật đầy quyến rũ. Chỉ khi đã trưởng thành chúng mới có thể vượt lên sự oán giận và có lẽ là yêu thương lẫn nhau.

"Vâng," Meghann nói và gật đầu với Simon. Cô quỳ xuống bên cạnh hắn, gạt một lọn tóc màu hạt dẻ khỏi trán hắn. "Nhưng anh không thể nuôi trẻ sơ sinh một mình. Ai sẽ trông chừng con khi anh đi ăn? Simon, thế là quá sức... anh sẽ cần giúp đỡ. Nhưng còn ma cà rồng nào khác chúng ta có thể tin cậy ngoài Charles?"

"Tôi sẽ không ở một mình, cô bé." Simon cười toe trước cái cau mày khó hiểu của cô và nói tiếp. "Mikal và tôi sẽ tới chỗ Adelaide."

"Adelaide?" Choáng váng, Meghann chỉ có thể há hốc miệng trong khi Simon khẽ cười.

"Phải, Meghann – Adelaide. Tôi còn trông cậy vào ai để chăm sóc con trai mình ngoài chị vú nuôi tốt bụng của chính tôi nữa?"

"Nhưng... nhưng... ý anh là anh cũng đã biến đổi chị ấy? Nhưng em tưởng chị đã chết, em tưởng mọi người anh yêu đều đã chết trong trận chiến đầu tiên với Alcuin."

"Mọi người ở bên tôi lúc ấy đều chết hết. Tôi đã gửi Adelaide đi xa từ rất lâu trước khi Alcuin tới lãnh địa. Phụ nữ, cho dù có là ma cà rồng cũng chẳng có chỗ nào trong chiến tranh cả. Kể từ cuộc thảm sát ấy, sự tồn tại của Adelaide đã là một bí mật – nhân dạng thực sự của chị chỉ có tôi và chị được biết. Chính chị là người đã cho tôi chỗ trú ẩn trong suốt những năm tôi muốn thế giới tin rằng tôi đã chết. Và chính chị là người sẽ giúp tôi nuôi nấng con trai tôi."

Và chính chị mới là người Mikal sẽ nghĩ là mẹ nó, Meghann nghĩ, ghen tị với người đàn bà cô không biết. Nhưng thật sai trái khi nghĩ theo cách ấy và Meghann biết như thế. Cô nên thấy biết ơn vì Mikal sẽ có một hình dáng bà mẹ trong đời, nên thấy vui

https://thuviensach.vn

mừng vì Simon sẽ không phải tự mình nuôi nấng con trai.

"Tôi sẽ có thể để thằng bé lại cho Adelaide chăm sóc và thi thoảng tới thăm, Meghann à… em và con gái chúng ta. Tôi cũng muốn xuất hiện nơi công cộng để kẻ thù của chúng ta không quên sự tồn tại của tôi. Giờ tôi không đặc biệt lo lắng sẽ có kẻ nào cố tấn công em nữa – đặc biệt là khi chúng không coi Elizabeth như một mối đe doạ. Thêm nữa, với việc em đã khoẻ lại và có Bác sĩ Tarleton ở bên, tôi tin rằng hai người sẽ chống lại được bất kỳ cuộc tấn công nào."

Meghann mỉm cười trước lời khen ngợi và nuốt nước mắt. Chuyện gì đã xảy ra với cô vậy? Nhiều năm trước đây, kể cả trong những giờ phút nóng nảy sau khi cô phát hiện ra Simon đã làm gì với Jimmy, cô sẽ rất vui khi được thoát khỏi hắn, sẽ chẳng cảm thấy gì ngoại trừ sự nhẹ nhõm trước việc hắn ra đi. Nhưng giờ đây… giờ đây chỉ có ý nghĩ phải từ bỏ con gái mới ngăn Meghann không ném mình vào tay Simon và khăng khăng đòi hắn đưa cô đi cùng.

"A, Meghann,' Simon thì thầm và khẽ ấn cô nằm xuống trên nền đất với chiếc áo lông chồn lót dưới như chăn. "Đừng buồn như thế, cô bé, nếu không tôi sẽ không đi được. Vài năm để chờ Mikal trưởng thành thì có là gì so với bốn mươi năm chúng ta đã không có nhau? Và tôi sẽ gặp em và Elizabeth, cũng như em có thể tới thăm Mikal. Đừng khóc, em yêu, đừng nghĩ đây là kết thúc. Chỉ một vài năm ngắn ngủi từ bây giờ và chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi. Tới đây, em yêu. Hãy tiễn tôi đi bằng tình yêu chứ không phải nước mắt."

Với chiếc áo lông thú mềm mại bên dưới và vòng tay, cơ thể cứng chắc của Simon bao bọc cô, Meghann không cảm thấy lạnh, không nghĩ về trái tim tan vỡ của cô khi đôi tay và miệng hắn lướt khắp người cô. Có cảm giác như Simon đang ghi dấu da thịt cô để nhớ bằng từng cái vuốt ve, cũng như đôi bàn tay háo hức của cô đang tìm kiếm hắn để lưu lại ký ức khi hắn đã ra đi. Từng đụng chạm, từng ngụm máu cô nuốt vào sau khi hắn đưa đầu cô tới cổ hắn, đây là thứ cô sẽ giữ lại trong tim mình sau khi hắn đã ra đi.

Có lẽ bởi cô chỉ vừa mới hồi phục, Simon không uống máu cô

https://thuviensach.vn

nhưng thay vào đó hắn gắn miệng mình với ngực cô, y như con gái họ đã làm trước đó. Nhưng thay vì cảm giác dịu dàng ấm áp cô cảm thấy khi cho Elizabeth bú, Meghann thấy một luồng xung điện xuyên suốt cơ thể mình, nó càng mãnh liệt hơn khi Simon hôn cô lần nữa và cô nếm được vị sữa trên lưỡi hắn.

Sau đó, Meghann chậm chạp mặc quần áo, trái tim cô đập thình thịch và hai bàn tay run dữ dội tới mức dường như phải mất hàng giờ cô mới cài được hết khuy trên váy. Ân ái đã xoá sạch mọi nỗi buồn của cô; giờ Meghann cảm thấy cô có thể chia tay Simon và Mikal mà không có nước mắt. Nhưng có một điều cô sẽ làm cho con trai mình trước khi cô để cho Simon mang nó đi khỏi cô.

"Nghe em này," Meghann nói khẩn thiết và nắm chặt tay Simon gần mạnh như cái nắm tay của hắn lúc trước. "Trước khi em sinh con, em đã bắt anh hứa sẽ nuôi dạy con chúng ta theo cách mà anh biết là em muốn – cùng với tình yêu và xúc cảm. Anh hãy thề với em là anh sẽ không dạy Mikal thù hận và nghĩ nó vượt trội hơn những kẻ bị nó hút máu. Anh hãy nhớ rằng nếu anh làm nó nghĩ con người chẳng là gì thì là anh đang nuôi dạy nó nghĩ em gái của chính nó chẳng là cái thá gì."

"Em tưởng tôi sẽ dạy con trai tôi không có chút tình yêu và ràng buộc nào đối với chính gia đình nó sao? Nó sẽ cảm nhận cùng một tình yêu thương và sùng kính với Elizabeth như tôi… con bé là con gái tôi, không phải một con người không đáng kể nào đó như phần còn lại của nhân loại. Thôi nào," Simon nói và đặt tay lên miệng cô khi cô toan nói lại. "Tôi biết rất rõ em muốn gì. Tôi hứa danh dự với em là Mikal sẽ không được nuôi dạy như một tên sát nhân không cảm xúc."

Meghann chấp nhận lời hứa của hắn với một cái gật đầu và sắp trở lại ngôi nhà, nhưng Simon tóm cô lại chỗ hắn và cô nghĩ đã thấy hắn hơi run. Đó là khi cô nhận ra nỗi lực đằng sau việc bỏ lại cô cùng với Elizabeth của hắn. Đây là điều thực sự không vị kỷ đầu tiên mà Simon Baldevar từng làm. Rốt cuộc, hắn có thể giấu Elizabeth không cho cô biết, hay mang cô và Elizabeth đi cùng hắn khi hắn đi trốn với Mikal. Nhưng hắn đã không làm thế… hắn muốn con gái mình có cuộc sống tốt đẹp hết mức có thể và nếu hắn phải hi sinh vợ mình để cho Elizabeth có mẹ thì

https://thuviensach.vn

hắn sẽ làm.

Anh ấy đã thay đổi, Meghann nghĩ. Không hoàn toàn – người tình ghen tuông và con ma cà rồng tàn bạo vẫn còn đó nhưng chúng đã không còn là những phần duy nhất của linh hồn và trái tim hắn. Giờ ở Simon đã có một thứ gì khác và cô phải giúp hắn phát triển nó.

"Em biết điều em phải nói với mọi người," cô khẽ nói. "Em sẽ phải nói với thế giới rằng Bá tước Baldevar chẳng là gì ngoài một tên ma quỷ mạt hạng – kẻ từ bỏ con gái của mình chỉ vì con bé là người. Nhưng khi Elizabeth đủ lớn để đặt câu hỏi, em sẽ kể với nó rằng cha nó… chồng em… là một người đàn ông tốt, một người nó nên thấy tự hào được gọi là Cha."

Cô không thể ban tặng cho hắn lời ngợi khen nào cao hơn và Simon biết điều đó. Hắn ghì lấy cô, ôm cô thật chặt vào mình. Hắn không nói gì, chỉ ôm cô một lúc chặt đến gãy xương cho đến khi cuối cùng vòng tay hắn cũng nới lỏng và họ bắt đi bước trở lại nhà, tay trong tay.

Meghann nhận ra cô đã không lang thang khỏi ngôi nhà quá xa, chỉ một vài dặm. Tất nhiên họ có thể bay trở lại nhà nhưng Meghann không nghĩ Simon vội gì hơn cô trong việc bắt đầu sự chia cắt của họ. Chuyến đi bộ trong im lặng này là lần cuối họ có thể ở bên nhau một mình trong một thời gian rất dài nữa.

Khi họ vòng qua khúc quanh để vào nhà, Meghann trông thấy Charles và Lee đang chờ ở cuối đường lái xe, bên cạnh chiếc Bentley to lớn. Lee ôm một bọc nhỏ màu xanh trong cánh tay.

"Elizabeth?" Meghann khẽ hỏi Charles.

"Đang ngủ ở bên trong. Anh không nghĩ em muốn đưa nó ra ngoài trời lạnh thế này."

Meghann gật đầu và vươn tay cho Lee – cô phải bế con ít nhất một lần trước khi nó và Simon ra đi.

Không có sự biến dạng hay tiếng khóc khủng khiếp, Meghann đã có thể quan sát con trai mình và trông thấy một thằng bé dễ coi. Nó không có tiềm năng xinh đẹp như Elizabeth nhưng cô nhìn thấy những thứ khiến mình mỉm cười… đặc biệt là đôi mắt màu bạc trong, độc nhất và khá đẹp theo kiểu của

https://thuviensach.vn

riêng nó.

"Ba em tóc đen," Meghann nói bằng giọng nghèn nghẹn khi cô xoa hai bàn tay lên mái tóc đen dày trên trán Mikal. "Nhưng, Simon… sao nó lại gầy guộc thế? Nó phải nhẹ hơn Elizabeth ít nhất ba pound."

"Là do đường ruột của nó," Simon giải thích. "Nó không thể tiêu hoá được thứ gì ngoài máu. Đừng hốt hoảng thế, cô bé. Em có cho Elizabeth ăn gì ngoài sữa trong giai đoạn này không? Tôi chắc là khi lớn lên, thằng bé sẽ chịu đựng được thức ăn."

Cho đến lúc này, mọi hi vọng của Simon dường như đều ghim vào chuyện Mikal sẽ tiến bộ khi lớn khôn. Con cầu xin Chúa, Meghann cầu nguyện. Hãy để mọi chuyện diễn ra theo cách Simon đang nghĩ – hãy để con trai con được thưởng thức cuộc sống, để nó cảm nhận được mặt trời sưởi ấm nó, để nó ăn được thứ gì đó ngoài máu người. Đột nhiên Meghann mừng vì các con cô được nuôi riêng rẽ, mừng vì Elizabeth sẽ không bao giờ trông thấy người anh nhỏ của nó bám vào một vật chủ con người và uống máu. Hình ảnh đó với con gái cô sẽ như thế nào, trông thấy người anh ma cà rồng của nó hút máu hết đêm này sang đêm khác và rồi lại ra ngoài để cố hoà nhập vào xã hội con người, suốt lúc ấy biết cái gì đang ẩn núp trong nhà nó?

Elizabeth không bao giờ được trông thấy chúng ta ăn, Meghann nói, và Charles gật đầu. Cô trông thấy mắt Simon nheo lại nhưng nếu hắn có nghe thấy điều cô nói hắn cũng im lặng, chỉ đưa tay ra để cô trao Mikal cho hắn.

Khi Meghann giao thằng bé cho hắn, điều gì đó ác liệt diễn ra trước mắt cô, một điều báo ma quái đến nỗi cô kêu lên sợ hãi và lảo đảo dựa vào Charles.

"Meghann?" Charles hoảng hốt nói trong khi Simon lo lắng nhìn chằm chằm vào cô, Mikal được ôm vào người hắn.

"Em không sao," cô cố nói. "Em đoán là vẫn hơi choáng." Cô thấy Simon rành rành không tin cô nhưng cô có thể nói gì với hắn? Vì một trong số rất ít lần trong đời ma cà rồng của cô, Tiên thị của cô đã thất bại. Thông thường các điềm báo của Meghann rất rõ ràng nhưng cái này… cái này chẳng hơn gì một thoáng sợ

https://thuviensach.vn

hãi ngắn ngủi trước khi nó biến mất. Meghann không hiểu cô đang được cảnh báo với cái gì, nếu có. Sau này, lúc Simon đã đi, cô sẽ cố giải nghĩa điều tiên tri qua thuật thôi miên.

Simon thắt đai cho Mikal vào ghế ngồi và đóng cửa xe, bắt tay với Charles và Lee trước khi quay sang Meghan. Lời tạm biệt của họ đã được nói trên bãi biển; cô biết sẽ không có cuộc chia tay nồng ấm nào khi có Charles và Lee đang đứng đây.

Môi Simon chỉ khẽ chạm vào môi cô khi hắn cúi xuống cô. Tôi yêu em, Meghann.

"Bảo trọng," Meghann thì thầm mãnh liệt vào tai hắn, điềm báo vẫn còn làm cô phiền lòng.

Cô cảm thấy hai tay hắn xoắn tóc cô, rồi giật một nắm tóc để cô nhìn lên và chớp mắt lo lắng trước cái nhìn cứng rắn trong đôi mắt vàng của hắn. Có chuyện gì?

Em là của tôi, Meghann. Tôi sẽ hết sức phiền lòng nếu em quên mất điều ấy trong lúc chúng ta cách xa. Với mệnh lệnh không lời ấy, Simon quay bước đi khỏi cô và vào trong xe, thậm chí còn không quay lại để liếc nhìn cô lấy một cái.

Đi chết đi, Meghann giận dữ nghĩ khi cô nhìn theo chiếc xe xa dần. Tôi không phải là đồ vật để bị gọi là của anh! Simon Baldevar nghĩ hắn là ai? Vậy mà cô đã suýt thì phong thánh cho hắn vài phút trước! Hắn chẳng thay đổi chút nào hết.

Không, điều đó không đúng – Simon đã thay đổi. Hắn đã thay đổi rất nhiều nếu hắn chịu từ bỏ người đàn bà mà hắn đã giành giật và mưu toan chiếm lấy bằng mọi khả năng của mình chỉ để cho con gái - người phàm của hắn hạnh phúc. Và hắn đã trông cậy giao việc nuôi nấng nó cho Charles cũng như Lee… và Charles là một trong những kẻ thù tồi tệ nhất của hắn chỉ cách nay vài tháng.

Simon đúng là một sự pha trộn phức tạp giữa dịu dàng thuần tuý và bạo lực tuyệt đối, Meghann nghĩ khi cô theo dõi chiếc xe mang hắn và con trai cô biến mất khỏi tầm nhìn. Một năm trước cô đã không hiểu điều đó, không thấy bất kỳ điều gì ngoại trừ sự độc ác đã cho phép hắn giết Alcuin và huỷ diệt Jimmy một cách dễ dàng. Giờ, Meghann biết rằng bất kể con quỷ

https://thuviensach.vn

trong hắn có mạnh đến mức nào, nó cũng đã bị chế ngự bởi tình yêu hắn dành cho cô và các con của họ.

Nhưng cô lo lắng vì con quỷ ấy vì nó cũng mạnh mẽ y như cái phần dịu dàng mà hắn dành cho những người hắn chọn để yêu thương vậy. Có lẽ hắn ra đi lại là điều tốt, một điều tốt vì Elizabeth sẽ không bao giờ bị vấy bẩn bởi bóng tối trong tâm hồn cha nó. Cô và Charles có thể là ma cà rồng, nhưng họ không hân hoan trong việc gây ra chết chóc và đau thương như Simon.

Meghann rùng mình khi cô nghĩ về thứ Mikal có thể trở thành khi Simon nuôi nấng nó, nhưng cô không thể nghĩ được điều gì để giúp con trai mình. Chẳng có gì ngoài cái chết có thể chia cắt Simon khỏi con trai hắn, và thậm chí nếu cô có thể mang Mikal đi khỏi hắn, Meghann không nghĩ cô đủ mạnh để bảo vệ con trai mình khỏi tất cả những kẻ sẽ cố làm hại nó. Cô cũng không mong đi trốn và nuôi Elizabeth tội nghiệp như một kẻ lánh đời chỉ vì không ai được trông thấy Mikal. Không, tốt hơn hết là để Simon mang Mikal đi. Cô chỉ phải cầu nguyện Simon sẽ tôn trọng lời thề với cô và không nuôi dạy Mikal trở thành một tên sát nhân khát máu vô tình.

Meghann nghe thấy tiếng khóc khe khẽ trong nhà và biết Elizabeth đã dậy, sẵn sàng đòi ăn. Khi cô bắt đầu đi vào nhà, cô nghĩ cô đã có nhiều hơn những gì mình dám mơ trong năm vừa qua kể từ khi cô phát hiện ra Simon còn sống. Cô có thể đã mất Alcuin và Jimmy nhưng cô đã có đứa con gái xinh đẹp, những người bạn thân nhất bên cạnh để giúp nuôi nấng Elizabeth, và cô biết rằng Mikal sẽ an toàn bên cha nó. Cô cũng có nhiều năm để quyết định xem liệu cô có muốn làm vợ Simon Baldevar bất chấp mọi điều cô biết về hắn hay không.

Mình có mọi thứ mà mình có thể hi vọng, Meghann nghĩ và quay sang cười với bạn mình. “Đi nào… em nghe tiếng Elizabeth khóc.”

HẾT TẬP 2

Tháng 12/2010

Người dịch: Orkid Cobevicam

Hội những người mê Simon Baldevar

https://thuviensach.vn

Chú thích

[1] Khoảng 10kg.

[2] Simon dùng cách nói đặc biệt của những kẻ theo thần giáo này

[3] Chúa ơi

[4] Đứa trẻ đáng thương

[5] Thuốc ngừa thai

[6] (phân tâm học) Dục vọng vô thức của đứa trẻ với bố/mẹ nó.

[7] Một loại cây độc có củ màu vàng. Tìm mãi chẳng thấy từ tiếng Việt gọi nó là gì.

[8] Tên các vị thần trong Do Thái Giáo – nguồn wikipedia

[9] Thiết bị gắn thêm vào xe để chống trộm, nếu không có chìa khoá thích hợp thì động cơ sẽ không hoạt động – đây là theo ý hiểu của mình sau khi google

[10] Torchiere lamp/Torch lamp

[11] Một hãng đồ nội thất nổi tiếng dùng chất liệu acrylic

[12] Tên một loại thuốc lá

[13] Iron maiden: dụng cụ tra tấn thời Trung cổ, giống quan tài hình người của Ai Cập nhưng bên trong gắn đầy gai nhọn

[14] Một loại cây dại lá có gai, hoa đỏ hoặc trắng –mtd :D

[15] Vua của người Thổ gọi là Ottoman

[16] Spanish Main: trong thời kỳ mới tìm ra Châu Mỹ, toàn bộ vùng lãnh thổ Châu Mỹ, vịnh Ca ri bê và vịnh Mê hi cô được gọi là Spanish Main

[17] Tiếng Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha của từ "hạm đội hải quân"

[18] Vua của người Thổ

[19] Biệt danh của Elizabeth I

[20] Ý nói loại đàn ông thích quan hệ với đàn ông.

[21] Đàn ông quan hệ với đàn ông – kê là gà, vậy không lẽ kê dâm là con gà trống vs con gà trống =))

[22] National Institutes of Health – viện sức khoẻ quốc gia, một chi nhánh của U.S Department of Health and Human Services (bộ sức khoẻ và dịch vụ nhân chủng của Hoa Kỳ)

[23] Bệnh ma cà rồng: một căn bệnh lạ đến nay chưa có thuốc chữa. Bệnh nhân mắc chứng này dị ứng với ánh sáng – bị phát ban, phồng rộp nếu tiếp xúc với ánh nắng, thường bị thiếu máu và cách duy nhất để chữa các triệu chứng lâm sàng là tiêm máu và tĩnh mạch và điều trị gen để giảm bớt số lần tái phát. Đây có thể là một cách giải thích khoa học của truyền thuyết ma cà rồng.

[24] Nevada D.A (district attorney)

https://thuviensach.vn

[25] Cái này viết theo MTD chứ không biết gọi nó là gì nhe, cái đầu mà bác sĩ đưa qua đưa lại trên bụng bà bầu đoá!

[26] Nhân vật phản diện trong vở Người lái buôn thành Vienna

[27] Tomás de Torquemada (1420-1498) thủ lĩnh của đội quân Chinh phục miền đất mới của TBN thế kỷ 15 (nguồn wikipedia)

[28] Một câu trong Kinh Thánh nhưng mình không chắc là đã trích dẫn đúng

[29] Biệt danh của Elizabeth I

[30] ICU = intensived care unit

[31] Một phần của ruột non

https://thuviensach.vn